TRONS SEGRAR.

UPPBYGGELSE- OCH MISSIONSTIDNING.

1900.

UTGIFVEN AF

C. J. A. KIHLSTEDT.

ASKERSUND 1900.
A. E. ANDERSSONS BOKTRYCKERI.

Innehållsförteckning.

Uppbyggelsestycken.

Sid.

Anteckningar ur ett föredrag af pastor Ch. Inwood hållet i Trefaldighetskyrkan i Stockholm. Öfvers.... 178
Den slagna klippan, af K—dt..... 82
Ett utvaldt slägte, af K—dt..... 33
"Förteckning på evangelisterna och deras fält"..... 366
För nyomvända, af E. G—n 58, 89, 102,..... 116
Festkristendom, af prof. Fr. Petersen 194
Gif upp din vilja!..... 14
Hvad är vårt jordiska lif? af Hans
Hans rike är frid. Öfvers. fr. eng.... 370
Nilsson 198
I Jesu fotspår, af pastor J. Paul, öfvers af K—dt.....49, 130, 146
Jag, Herren, är din läkare..... 374
Josefs frestelse. Ett ord till de unga, af K—dt 266, 279
Jungfrurnas uppvaknande, af pastor Paul, öfvers. af K—dt,.....273, 291
Kristi tillkommelse för att hemta sin brud af K—dt.. 305
Krossade själar, af E. G—n..... 309
Konungens ärende. Öfvers..... 225
Konungen och hans stridsmän, af Rev Hubert Brooke.....21, 37
Kärlekens tvång. Öfvers..... 98
Kämpa trons goda kamp, af K—dt (ett ord till de unga)..... 134
Lysande trycksvärta, af E. G n..... 18
Lammets blod och vårt vittnesbörds ord, af pastor F. B. Meyer (öfvers.) 65
Manasses synd. Varningsord till de unga af E. G—n..... 10
Med nöd undkomna andliga faror, af aflidne Rev. Macgregor..... 241
På nyårsdagen, af K—dt..... 2
Pingst (öfvers. från danskan)..... 161
Påsk..... 113
Simson eller själens hemliga affall från Gud, af Bror N..... 257
Små betraktelser, af Aug. Karlsson 321
Stilla morgonrodnad. af E. G—n..... 338
Tre "måste" i det tredje kapitlet af Johannes evangelium (öfvers)..... 8
Uppfylld med Anden. af A. Murray... 104
Uppfyllens med Anden, af E. G—n... 164
Under åskmolnet, af E. G—n..... 193
Vandra ödmjukt för din Gud. Ett ord till de unga af K—dt..... 297
Vandring i beredda gerningar af pastor G. Campbell Morgan 353
Vid årsskiftet af V. Rudin. 9

Missionen.

Berättelsen om mordet på Helgelseförbundets missionärer..... 344
Ett litet minnesblad från broder Ernst Gustafssons graf..... 25
Ett besök hos våra missionärer i Nora Kina af Joh Rinman..... 107
En hel by omvänd från afgudarna.... 168
Från Kina, af N. H..... 287
Kinesiska kristnas befrielse 277. 294
Kris i Kina..... 158
Martyrmission och missionsmartyrer, af N. H..... 313
Något ur det dagliga lifvet i Kina, af Anna Johansson. 169
Om missionens framgång i Kina, öfvers. af Aug. Karlsson..... 245
Om Kina, af Laurine Carlesson..... 268
Oroligheter i Kina..... 62
Skildringar från Kina af Emma Persson..... 40
Ur minnet och dagboken af S A. Persson.....203, 262
Ur Kinamissionens historia af Laurine Carlesson. 362
Underrättelser från Kina..... 299
Våra tio blodsvittnen i N. Kina..... 326
Väktare, hvad lider natten? af K dt. 310
Årsberättelse, meddelande från Helgelseförbundets mission i N. Kina 123..... 137
Dessutom missionsunderrättelser af N. H. samt en mängd bref från missionsarbetare i Kina, Zulu, Sydamerika, Indien, Nordamerika och Finland samt hemlandet

Mötesreferat.

Helgelseförbundets årsmöte vid Torp 210..... 227
Ännu något från årskonferensen vid Torp 250
Keswicks-konferensen i Södertelje 3—6 okt., af K—dt.....316, 341 357
Dessutom flera referat från smärre möten i skilda trakter af vårt land.

Reseskildringar.

En liten missionsresa i Kina, af Mina Hedlund..... 43
Min sista resa i Sverige, af Emma Ek..... 60
På resa till Kina, af Natanael Carlesson..... 92
Småplock på mina resor, af Aug. Karlson.....282, 346
Spridda skildringar från mina resor, af Aug. Karlsson..... .....187, 223
Vår inlandsresa, af Ernst Pettersson 219

Lefnadsteckningar.

O. A. L. Larsson..... 39
Johannes Ruysbrock, af K—dt.....149, 162

Emil Gustafsson, vår vän sofver, af K—dt 153
Ett kärlekens offer 119

Personliga vittnesbörd.

Ett personligt vittnesbörd 30
Pastor Andrew Murrays vittnesbörd på Keswicks konferensen i aug. 1895 55
En bekännelse, af d:r A. Pierson 86
Huru jag kom till frihet, af P. M. 296

Berättelser och smärre stycken af blandadt innehåll.

Agnes, af K—dt 54
Barnmartyren 27
Bönens makt 181
D. L. Moody † 29
En varnande bild för de unga, af Dr. March 91
En masks erfarenhet (öfvers.) 115
En döendes sista budskap 180
Ett blad ur martyrhistorien, af K—dt 166
Från Emil Gustafssons begrafning, af K—dt 174
Fullkomnadt 109
Genom uttömmande till fullhet, af E. G—n 210
Helgonen fly efter hand 201
Herren förser 29
Hvad lefver du för 24
Irrstjernor eller s. k. högre kritiker, af N. H. 68
Jag vill leda dig med mina ögon 165
Kärlekens ljuflighet (öfvers.) 102
Lyssna till Jesu röst 180
Maria Magdalena 89
Slafvinnan Nunia 6
Dessutom bokanmälningar o. s. v.

Sånger.

Allena med Jesus, bearb. af E G-n 209
De fattiges del, af E. G—n 225
Det är fullkomnadt, (fritt från danskan af Eric) 97
En blomma på P. Otto Perssons bår, af H. M—n 325
En minnesblomma vid vår älskade broder Emil Gustafssons graf, af Ida 176
Himmelsfärdstankar, af Eric 145
I seklets morgonväkt, af Eric 1
Julpsalm, af Eric 369
Kristi outgrundliga rikedomar, öfvers. af A—der 193
Lammets pris, fritt från danskan, af Eric 81
Lik svalan om hösten, af E. G—n 179
Min vän, af Conrad 17
Pingsttoner, af G. R—dt 171
Stilla stunder, af Eric. 337
Själens längtan, af E. G—n 368
Så älskade Gud, af Conrad 129
Tankar vid underrättelsen om mordet å våra missionärer i Kina, af - st 331
Till porträtten, af Conrad 325
Vid Emil Gustafssons bår, af Eric 157
Vid kinamartyrernas bår, af H. J—n 325
Vid Kerit, af Eric 177

I seklets morgonväkt.

Det gamla seklet
Är nu tillrygga
Och öfverlemnadt åt verldens dom;
Den nya tiden
Skall dristigt bygga
På dess ruiner sin helgedom.

I glömska sjunker
Snart det förflutna,
Som löfven falla i öppen graf.
Det nya året,
Det glansomgjutna,
Har redan fattat sin vandringsstaf.

Och på dess bana
Vi troget följa;
Ty hoppet blommar uti dess fjät.
Hvad än det täckes
I skötet dölja,
Vi tacka ödmjukt vår Gud för det.

Skall detta sekel,
Som vi sett födas,
Bli morgongryningen af den tid,
Då nåd och sanning
Här sammanlödas
Med tusenåriga rikets frid?

Ja, skall den tiden
Måhända stunda,
Då ulf skall beta ihop med lamm,
Och skingradt Israel
Åter grunda
Ett kungarike af Davids stam?

Om dessa tider,
Om dessa stunder
Vet ingen utom vår Gud allén.
Må egna tankar
Och menskofunder
Ej få fördunkla Hans sannings sken!

Dock få vi börja
Det unga sekel
Med ögat fästadt på tidens ur.
Dess gång skall tyda
Det "Mene Tekel",
Som ristadt står på vår framtids mur.

Visst är det örlig
I södra verlden,
Och bröder kämpa emot hvarann.
Men blod, som flyter
Från skarpa svärden,
Dock *en* kan hämma. Gud heter han.

Och Herrens löfte,
Att helge Anden
Skall hvila öfver vårt fosterland,
Det är en borgen,
Att fadershanden
Från oss skall värja all krigets brand.

Men skall det komma
En tid af smärta,
Af yttre trängmål, af inre nöd,
Vi ändock veta:
Ett fadershjerta
Är bakom handen, som kalken bjöd.

Han är "densamme",
Den fadershanden,
Som tänder solars och stjernors ljus,
Som vill mig leda,
— Ett stoft bland granden —
Igenom öknen till fadershus!

Han är densamme,
O, hvilken lycka!
Må denna tanke min själ ge ro!
"Ty ingen skall ur
Hans hand dem rycka,
Som satt till honom sin lit och tro."

Ej må jag rädas
De år, som komma.
Jag är ju lemnad uti hans vård,
Som ej förgäter
Den minsta blomma,
Som växer blyg i hans rosengård.

Så vid hans hjerta
Jag vill mig gömma,
När dagen bräcker, när sol går ner,
Och frälst och salig
Mig ljufligt drömma
In i det land, der ej **tid** är mer!

ERIC.

På nyårsdagen.

Af K—dt.

När åtta dagar voro fullbordade, så att barnet skulle omskäras, erhöll han namnet Jesus, som gafs honom af ängeln, förr än han vardt aflad i moderlifvet. Luk. 2: 21.

Omskärelsen var inseglet på Guds förbund med Israel. Den, som omskars, gjordes derigenom delaktig af den nåd, som hvilade öfver Herrens förbundsfolk, och de löften, som voro gifna åt detta folk. Och å andra sidan ställdes han under förpligtelsen att hörsamma Jehova, Israels Gud, och lyda hans bud.

Omskärelsen pekade tillbaka på syndafallet och var ett ständigt vittnesbörd om den orenhet och sjelfviskhet, som vidlåder hvarje menniska af naturen. Men den utgjorde ock å andra sidan en profetia om Messias, som enligt löftet skulle komma, för att genom *sitt blod* utplåna synden, försona öfverträdelserna, rena, helga och andligen omskära de på honom troende till hjerta och lif.

Jesus måste såsom en verklig Israelit omskäras. Enligt profetian skulle frälsningen vara från judarne (Joh. 4: 22). Och judarne voro också de, åt hvilka förlossningen genom Kristus var utlofvad. Såsom det t. ex. heter i Esaias 59: 20: "Han skall komma såsom en förlossare för Zion, och för dem i Jakob, som omvända sig från sina synder, säger Herren." I enlighet dermed säger ock Petrus i Apg. 3: 26 till judarne: "För eder först och främst har Gud uppväckt sin tjenare Jesus och sändt honom till att välsigna eder, då hvar och en af eder omvänder sig från sin ondska." Han måste alltså blifva "omskärelsens tjenare, *för Guds sannings skull*, för att stadfästa de löften, som varit gifna åt fäderna". (Rom. 15: 8). Men såsom den rätte Abrahamssäden (Gal. 3: 16) skulle han äfven blifva till välsignelse för *alla folk*, på det hedningarne, till hvilka Gud ingenting talat och till hvilka inga löften voro gifna, skulle "ära Gud för *barmhertighetens skull.*" (Rom. 15: 9).

Jesus var den Jehovas tjenare, om hvilken det talas i Es. 42: 1—4, 53 kap. m. fl. ställen. Hela Israels folk hade ju blifvit af Gud utvaldt till att vara hans tjenare. Men de voro icke trogna denna sin kallelse, så att Herren måste klaga öfver dem: "Hvem var väl blind, om ej min tjenare, och döf såsom den, hvilken jag har sändt såsom mitt sändebud? Hvem var väl blind såsom min förtrogne och blind såsom Herrens tjenare? Du har sett mycket, men du gaf icke akt deruppå. Med öppna öron hörde han icke." (Es. 42: 19, 20).

Först i och med Jesus Kristus framträder den sanne Herrens tjenare. Den hörsamhet och lydnad för Gud, som omskärelsen betecknar, har blifvit fullt förverkligad i honom, och i honom allena. "Si, jag kommer, i boken är skrifvet om mig, för att göra din vilja o Gud."

Den ebreiske trälen, som, då det 7:de året kom, då han hade rätt att utgå fri, sade: "Jag älskar min husbonde — —. Jag vill icke utgå fri", skulle föras till dörren eller dörrposten, och hans husbonde skulle sticka en syl genom hans öra. Och han skulle derigenom oskiljaktigt fästas vid huset och husbonden, för att vara träl allt framgent. Så se vi i dag Jehovas tjenare föras till dörrposten och få örat genomborradt. Hans omskärelse var invigningen till hans tjenarekall och första steget på hans lidandes-väg. Det sista steget, som gjorde honom fullkomnad i lydnad, var, då han bar upp våra synder i sin kropp på trät. "En kropp har du beredt åt mig", säger han till sin Fader (Ebr. 10). I denna kropp, på hvilken han mottagit omskärelsens tecken, tjenade han oaflatligt Gud, tills hans slutligen gaf ut den i korsets död på hufvudskalleplatsen. Såsom Paulus säger i Fil. 2: 7, 8: "Han utblottade sig sjelf och antog en tjenares skepelse — han ödmjukade sig sjelf och vardt lydig intill döden, ja intill *korsets död*".

"Döden på korset", säger någon, "den blodiga, smärtefulla, är det stora slutet på den lydnad, som det heliga barnet begynte med omskärelsens blodsdroppar och smärtor." "Augustinus anförer en sinnrik liknelse och säger: Herren Jesus förfar efter köpmäns sed. Han var dertill kommen i verlden, att han skulle lösköpa oss ifrån den eviga fördömelsen, icke med guld och silfver, utan med sitt eget dyra blod. I dag gifver han genast de första blodsdropparne för våra själar, och sedan erlägger han på korset fulla betalningen."

Just när barnet omskars på den åttonde dagen, fick han namnet Jesus. Detta innebär, att han på *lydnadens* och *lidandets* väg skulle blifva hvad som ligger i detta namn, nämligen frälsaren för de genom olydnad fallna och förlorade Adamsbarnen. "Det höfdes Gud, att, då han förde många barn till härlighet, *genom lidanden fullkomna deras frälsningshöfding.*" Och åter heter det om Jesus: "Han *lärde*, fastän han var son, *lydnad af det som han led*, och *då han vardt fullkomnad*, blef han för alla dem, som lyda honom, *en orsak till evig frälsning*" (Ebr. 5: 8, 9).

I detta namnet Jesus ligger den säkra borgen för deras eviga och fulla frälsning, som tro på detta välsignade namn. Ty Gud sjelf har gifvit honom det. Och då måste han ock göra skäl för detsamma. Gud är sanningens Gud. Och i hans rike förekomma inga tomma namn och titlar utan vidare betydelse, utan der är allt sanning och verklighet. Jesus *är* hvad han *heter*. Vi hafva erfarit det, vi, som tro på honom. Och derför *äro* ock vi, hvad vi *kallas*, såsom Johannes skrifver: "Sen, hurudan kärlek Fadren har bevisat oss, att vi *kallas* Guds barn, hvilket vi ock *äro*."

I ingen annan (säger Petrus, då han talar om den korsfäste och uppståndne Jesus Kristus) *är frälsningen*, ty det är *icke något annat namn* under himmelen, bland menniskor gifvet, i hvilket vi skola blifva *frälsta*. Men det är ock ofelbart frälsning i detta namn för alla, som komma till Jesus. Konungen och drottningen på tronen vinna frälsning i Jesu namn. Och samma dyrbara nåd gifves åt gubben och gumman i fattigstugan, som söka rening i Kristi blod. Den, som kommer till honom med ett helt, långt lifs syndaskulder på sitt samvete, ruinerad af synd och satan, besviken och gäckad af verlden, med ett alltigenom befläckadt och förloradt lif bakom sig och en mörk, hopplös evighet framför sig, blir i hans blod rättfärdiggjord från all sin synd, upptages till Guds barn och får hopp om Guds härlighet, när han så förlorad och brottslig som han är tror på Guds Lamm. Illgerningsmän, för hvilkas brott menniskor rysa, tvås snöhvita i försonarens, Guds Sons blod. De mest frätande och stinkande syndasår helas genom medlarens sår. Förlorade syndare, hvilkas hjertan han genom sin kärlek fått vinna, skäm-

mes han icke att kalla bröder. — Den unge, som törhända *jemförelsevis* obefläckad och okunnig om det i verlden genom lustar rådande förderfvet, söker sitt hjertas rening och frid hos Jesus, villig att inviga sitt lif åt honom, finner ro och tillfredsställelse i hans namn. Och om han så längre fram på vägen, fastän bevarad från fall och afvikelse, likväl genom det i hjertat djupare och klarare inträngande ljuset får en sådan inblick i sitt naturförderf, att han törhända är färdig att bortkasta sig sjelf såsom en skrymtare, så ryggar dock icke Jesus tillbaka, sägande: "Aldrig kunde jag tänka, att en sådan orenlighet kunde finnas hos dig." Nej, han kände så väl till alltsammans förut, kände dig djupare och bättre än du någonsin lärt känna dig sjelf. Och likväl utvalde han dig till frälsning och evig härlighet. Han kallade dig vid namn, och du blef hans. Han skref ditt namn i sin lifsbok. Och hans gåfvor och kallelser äro sådana, att han kan icke ångra dem. Icke din naturs förderf, icke den ställning lifvet, der Gud satt dig, om också aldrig så svår och full af frestelser, icke alla djefvulens illistiga försök och klokt uttänkta planer mot ditt lif, icke verlden med hvad den bär i sitt sköte af Kristusfiendskap eller förrädisk Judas-vänskap (Luk. 22: 47, 48), med ett ord *intet*, hvad namn det än må hafva, skall kunna hindra Jesus att med dig fullborda det verk, som han begynt, så att du till sist skall få jubla med den oräkneliga skaran, som prisar Gud och Lammet och fröjdas med outsäglig och härlig glädje i den högtlofvade Treenighetens omedelbara närhet och åskådning. Allenast var ärlig och sann mot din blodsbrudgumme och förtro dig åt honom med allt, som vill göra dig skada och hinder i fråga om ditt inre, fria, fulla samlif med honom och ditt löpande på vädjobanan. Låt hvarje ditt hjertas begär vara kunnigt för honom och kläng dig i innerlig förtröstan fast vid honom, såsom den svaga rankan klänger sig fast vid sitt starka stöd. Han skall efter sitt ord fullkomna, stödja, styrka och stadfästa dig. Han skall vaka öfver dig och i sin trofasta kärlek icke tillåta, att du skall råka i allt för svåra frestelser, liksom en god och vis fader icke lägger alltför tunga bördor på sitt barns svaga skuldror. Och i frestelsens stunder skall han, den barmhertige Öfverstepresten, som lärt barmhertighet i sådana frestelser och lidandesprof, hvarmed ingen annan blifvit försökt, vara dig nära, vederkvickande och hugsvalande så innerligt och ömt, som ingen vän, ingen moder på jorden.

"Om vi, medan vi voro fiender, blefvo *försonade med Gud genom hans Sons död*, skola vi *mycket mer*, sedan vi blifvit försonade, *varda frälsta genom hans lif*." Oaflåtligt skall vinträdet hålla och bära den lilla grenen och låta sitt rena, heliga, himmelska, gudomliga lif flöda ut i den och flöda genom den. Och detta innebär frälsning, stundlig frälsning i Jesus, tills slutfrälsningen kommer, hvarom Paulus skrifver i 2 Tim. 4: 18: "Herren skall rädda mig från allt ondt verk och frälsa mig till sitt himmelska rike." Derom talar ock Petrus: "I skolen fröjda eder med en outsäglig och härlig glädje, då I vinnen eder *tros mål, edra själars frälsning*." Och vidare säger han med afseende derpå: "Med Guds makt bevarens I genom tron till *den frälsning*, hvilken är *beredd att uppenbaras på den yttersta tiden*."

"Dem, hvilka Gud har förut känt, har han ock förut bestämt, att de skulle vara lika hans Sons bild, på det han må vara den förstfödde bland många bröder." (Rom. 8: 29). Liksom hela solen speglas i de små daggdropparne, så skola ock alla Jesu små bröder återstråla den store brodrens, den förstföddes bild. Vi skola skina såsom solen i vår Faders rike en dag.

Och till detta mål — vårt likgestaltande med vår förstfödde broder — skall allt, som möter, huru vidrigt, ogynsamt, bittert och svårt det än synes och kännes, vore det än en Pauli påle för köttet, en kindpustande satans ängel, samverka för dem, som Gud efter sitt eviga uppsåt kallat. *Allt* skall samverka. Om du tror det, verkligen tror det, hvilken hvila skall det icke gifva åt hjertat! Hvilka outsägliga evighetsvinster skall du icke hafva, äfven der köttet ser och känner idel förluster, motgångar och vedervärdigheter! Huru tacksam skall du icke vara i allt, äfven der andra se endast orsaker till berättigadt knot och missmod! Och hvarför skulle icke vi *troende* lita på vår Faders ord? Det är ju omöjligt, att han skulle kunna ljuga. Det skulle strida mot hans trofasthet, kärlek och helighet, ja mot alla hans egenskaper, mot hela hans natur och väsende.

Vore det så, att Guds kallelse grundade sig på våra gerningar, då skulle vi hafva orsak att frukta och känna grunden vacklande. Men nu heter det, att han kallat oss med en helig kallelse, icke efter våra gerningar, utan efter *sitt eget beslut* och den *nåd, som är oss gifven i Kristus Jesus från eviga tider*. (2 Tim. 1: 9). Och då känna vi, att grunden är trygg.

Och det är dyrbart att med en sådan trygghet i sitt hjerta få börja det nya året. "Jesus Kristus är densamme i går och i dag och i evighet." (Ebr. 13: 8). Åren gå, seklerna rulla in i evigheten. Men Jesus förblifver. Hans år hafva ingen ände. Hvad som än förvandlas, han är dock densamme, evigt densamme. Hans hjertelag är sig alltid likt. Och alla hans handlingar mot hans blodköpta bröder äro präglade af hans hjertas kärlek och barmhertighet. Och då han bor genom tron i ditt hjerta, får du ock hafva honom med i allt, i hela ditt lif, dess sorgestunder såväl som dess glädjestunder, dess arbete och hvila, dess frestelser och strider. Och att veta detta, hvilken outsäglig hvila, hvilken frimodighet och segervisshet, hvilket tålamod och hvilket fullvisst hopp gifver det ej!

Om du under detta år får känna din egen svaghet, såsom du aldrig förr känt den, så skall Jesus uppenbaras för ditt hjerta såsom din starkhet, såsom aldrig förr. Får du mer än någonsin känna ditt eget hjertas opålitlighet (Ordspr. 28: 26), så skall du ock mer än någonsin få känna Jesu trofasthet. Lita blott allt fastare på honom, ju mer du får erfara att allt annat både inom och utom endast äro sviksamma källor! "Den, som är fast i sitt sinne, åt honom bevarar du frid, frid, ty på dig förtröstar han. *Förtrösten på Herren till evig tid! ty Herren Gud är en evig klippa*. Es. 26: 3, 4. Skulle du finna dig besviken, der du minst väntade det, Jesus skall dock aldrig svika dig. Skulle djefvulen rasa i vrede såsom aldrig förr, så skall du ock få pröfva på mer än förr, att Herren är en sköld för dem, som hålla sig till honom. Och mot den skölden studsa djefvulens pilar tillbaka utan att såra.

Det ligger en tröstefull påminnelse deri, att vi fira just Jesu omskärelse- och namnsdag såsom vår nyårsdag. Låtom oss då på nytt och djupare försänka oss i den nåd, som ligger i Jesu omskärelse och namn! Och det nya året skall, huru det än kommer att gestalta sig, för oss blifva *ett nådens år från Herren*.

Slafvinnan Nunia.

I naturens rike ske de mångfaldigaste nnder. Hvem har icke någon gång i de otillgängliga remnorna på bergets branta sluttningar med förnndrade blickar skådat växternas friska grönska eller de kraftiga trädens täta kronor och eftersinnande frågat sig sjelf, huru frŏet må hafva kommit dit? Ja ännn mer, några små korn, af en vinddrifven fogel förda till en öde ŏ, hafva här ofta på få år frambragt ett helt nytt växtlif. Äfven i nådens rike finna vi något liknande, och vi vilja nu omtala den älskliga berättelsen om hurn genom en från hennes hemland bortförd Herrens dufva det gudomliga ordets frŏ öfverfördes till ett vildt, öde land och här bland råa, hedniska folkstammar kom att bära mycket härlig frukt.

Under kejsar Konstantins regering hade en from jungfru vid namn Nunia vid ett infall af de krigiska Iberерna, som bodde i det nuvarande Georgien, blifvit bortsläpad såsom fånge. Hon måste visserligen tjena hos en af de infödda såsom slafvinna, men förvärfvade sig snart genom sin stilla gudfruktiga vandel i hŏg grad hedningarnes förtroende. Nu fogade Gud det så, att ett barn svårt insjuknade och efter detta folks sed bars från det ena hnset till det andra, på det att hvar och en, som möjligen visste något läkemedel mot sjukdomen, skulle meddela det. Dock ingen kunde hjelpa! Så kom det dödssjuka barnet äfven slutligen till Nunia. Denna ödmjuka, kristna kvinna sade, att hon sjelf visserligen icke visste något medel, men att hennes Herre och frälsare Jesus Kristus äfven då kunde hjelpa, när för menniskors ŏgon all hjelp var nte.

Hon knäböjde derpå och anropade i innerlig bŏn den store läkaren om bjelp. Och Herren bekände sig till sin tjenarinnas bŏn. Gossen tillfrisknade. Händelsen gjorde stort uppseende, och underrättelsen derom kom till drottningens ŏron. Men såsom så månget nådens under, skulle väl dock äfven detta snart åter blifvit förgätet, om icke Gud i sitt kärleksfulla och visa råd kort derefter låtit äfven drottningen råka i en svår sjukdom. Då tänkte denna på Nunia. Hon skickade bud till henne med begäran om att blifva botad. Den kristna jungfrun förskräcktes. Det föll henne alls icke in att utgifva sig för en undergörerska. Hon gick icke, utan afböjde i ett ödmjukt svar kallelsen. Då lät den sjuka drottningen föra sig till henne. Nu trodde Nunia sig igenkänna Guds finger och kunde icke längre sträfva emot. Hon visade den sjuka från sin person hän till den rätte hjelparen, bad med henne och hade den glädjen att förnimma det Herren återigen bekände sig till hennes bŏn. Äfven drottningen blef återställd.

Men hade redan den första helbregdagörelsen väckt uppseende, huru mycket mer denna! Den tacksamme konungen ville sända slafvinnan rika skänker. Men drottningen, hvilkens hjerta Herren hade rört, sade honom, att den kristna jungfrun försmådde de jordiska egodelarne, och att hennes högsta lŏn skulle vara den, om folket omvände sig till de kristnas Gud. Men detta var ännu för mycket för konungens hedniska sinne, då han ännn icke på sitt eget hjerta hade erfarit trons kraft. Dessa ord syntes derför förgäfves vara talade. Dock vår Gud är långmodig och stor i nåd. Eljest blefve intet menniskobarn saligt. Men Herrens sökande kärlek vet att finna det arma syndarehjertat. Icke långt derefter öfverraskades konungen under en jagt af ett fruktansvärdt åskväder, just som han hade förirrat sig från sitt följe. Rådlös irrade han omkring och kunde omöjligt finna sig tillrätta. Då klappade Herren i ensamheten i skogen ånyo på hans hjerta. Han erinrade sig plŏtsligt allt, som blifvit honom berättadt om Guds godhet och allmakt och drifven af ett inre behof anropade han denne Gud och lofvade att helt inviga sig åt hans tjenst, om han ville uppenbara sig för honom och låta honom finna den rätta vägen ut ur skogen. Genast klarnade vädret upp och, liksom ledd af en osynlig hand, kom konungen lyckligt tillbaka till de sina.

Nu såg det helt annorlunda ut i hans hjerta. Nu var den hårda jorden uppmjukad. Han lät kalla Nunia till sig, och hennes ord föllo som en uppfriskande dagg på en torr jord. Han omvände sig af hjertat till Herren. Trogen sitt uttalade löfte gjorde han allt för att hibringa sitt folk kunskapen om Gud och den han sändt, Jesus Kristus. Han drog igenom sitt land och undervisade sjelf männen, under det drottningen undervisade kvinnorna.

Sednare lät han kalla evangelii förknnnare från det romerska riket, hvilka här arbetade med mycken välsignelse, och detta lands kyrka har, ehnru visserligen mycken vantro inom den är rådande, dock liksom genom ett Guds under bibehållit sig intill denna dag, under det att den följande tidens stormar och Herrens dom, oss till varnande exempel, gjort, att alla de kristna kyrkorna rundtomkring blifvit omintetgjorda. Det nu berättade tilldrog sig mellan åren 320 och 330, och den katolska kyrkan firar ännu minnet af Nunia den 15 december.

Denna berättelse har många beaktansvärda lärdomar att gifva oss. Men den, som främst springer oss i ögonen, är den, hurusom Gud kan och vill förhärliga sitt namn genom ringa redskap, då han får dem helt om hand. Vi hafva i gamla testamentet en liknande tilldragelse. Den lilla Israelitiska flickan, som blifvit bortförd såsom fånge och nu tjenade i den syriske generalen Naamans hus, fick genom sitt enkla vittnesbŏrd blifva ett medel till att göra Israels Guds nåd och makt kända icke blott i huset, der hon tjenade, utan i hela den syriska hufvudstaden ända upp till hofvet. Och utan tvifvel spred sig ryktet om det, som vederfarits den store härföraren öfver hela landet. Hvilken uppmuntran för dem, som äro små och stå i en ringa ställning i lifvet och som kanske äro frestade att gräfva ned sitt pund i jorden, emedan de tycka, att deras lif är af så ringa betydelse, så att de icke kunna vara till någon nytta för Gud!

Herrens ŏgon se efter troheten. Och det är just *tjenarne*, som skriften uppmanar att pryda Guds, vår frälsares lära i alla stycken. Hnru skŏn är icke Kristi lära i och för sig sjelf, huru tilldragande för hvarje för sanningen ŏppet sinne! Men hurn mycket mer dyrbart, när sanningen i Kristus vinner gestalt och liksom blir förkroppsligad i en menniska, så att hvar man kan se, att Kristi lära icke utgöres af blotta teorier, som väl äro skŏna, men dock omöjliga att praktisera i lifvet, utan att den både kan och bŏr blifva en lefvande erfarenhet och verklighet, som sätter sin prägel på all vår umgängelse.

Gud vill uppfylla alla sina barn med sin helige Ande, så att vi hvar och en i sin stad blifva "källmenniskor", hvilka just derigenom att vi stå i ett fullt samband med den eviga Gudskällan och dess outtömliga, öfverflŏdande förråd kunna fritt, otvunget och rikligen meddela åt andra af den fullhet, till hvilken vi hvarje stund hafva ett obehindradt tillträde. "Gud är mäktig att låta all nåd öfverflŏda till eder, på det att I uti allt mån alltid hafva nog och öfverflŏda till allt godt verk."

Utan Anden äro vi kraftlösa och odugliga till att verka Guds verk. Utan Andens uppfyllelse och öfverflŏdande lif i oss kan allt vårt arbete icke åstadkomma några djupare, förblifvande resultat. Huru mäktigt måste då icke behofvet af Andens fullhet göra sig förnimbart hos oss, särskildt vid ett årsskifte, då vi mer än eljest påminnas om, huru snabbt vår verksamhetsdag flyr. Huru vigtigt, att de hastigt förbiilande stunderna fyllas, icke med onyttiga och fåfängliga ting, utan med ett lif i Herrens tillbedjan och tjenst. "Köpen tiden, ty dagarna äro onda."

Hvarest nåden verkligen arbetar i en själ, måste det först och främst blifva ett nedrifvande. Den helige Ande bygger icke på den gamla grundvalen.

Tro aldrig hvad din känsla säger, om din känsla går emot Guds ord.

Tre "måste" i det tredje kapitlet af Johannis' evangelium.

Jag har ett budskap till eder, mina vänner, från det 3:dje kapitlet af Johannis' evangelium. Måhända blifver det hvarken mycket vederkvickande eller nytt för eder. Men det har blifvit så mycket lagdt på mitt hjerta under den senaste tiden, att jag är viss på, att någon utaf dem som läsa dessa rader, behöfver det och bör emottaga det genom mig.

Då jag ännu var ett egensinnigt barn, minnes jag, att min sköterska brukade lugnt säga såsom svar på någon pockande begäran: "*Måste* är för drottningen, men ej för hennes undersåtar." Vi få lära, huru litet vi kunna ordna och afgöra äfven uti jordiska ting; huru mycket mindre inom dessa allvarliga och heliga områden, hvarest själen och dess skapare stå ansigte mot ansigte.

Det är om detta enda ord "måste," som jag i dag vill skrifva.

I skolen finna det nämndt tre gånger uti detta kapitel, och det förekommer först uti den 7:de versen, der vi läsa:

1) *I* ***måsten*** *födas på nytt.*

En vis författare har sagt, att det inom det kristliga lifvet finnes sådant, som är nödvändigt, liksom det ock finnes något, som kan kallas öfverflödande. Somliga menniskor blifva frälsta "såsom genom eld" (1 Kor. 3: 15). Andra få "en rik (öfverflödande) ingång i vår Herres och Frälsares, Jesu Kristi eviga rike" (2 Petr. 1: 11). Somliga kämpa en god kamp, bevara tron, fullborda sitt lopp med glädje och vinna kronan, medan andra krypa fram till Guds fotapall bäfvande och allena, utan någon följeslagare, som har dem att tacka för sin kunskap i evangelium.

Men här hafva vi en nödvändighet. Det finnes intet "om" i denna Mästarens framställning. Vi *måste* födas på nytt.

"Huru?" frågade Nikodemus. Men Jesus visade, att svaret skulle blifva i någon mån olika i fråga om hvarje särskild omvändelse. En hör den helige Ande tala i "ljudet af en sakta susning," medan en broder eller syster blifvit funnen af honom i lidandets storm eller i den rasande hvirfvelvinden. Vi känna vissa heliga själar, hvilka tyckas hafva lefvat hela sitt lif i Konungens närhet, hvilka hafva vuxit "upp till honom i alla stycken."

Men vi kunna sällan tvifla, när verket är gjordt. "Genom deras frukt skolen i känna dem." Ingen kan hafva kommit ansigte mot ansigte med Gud och tillåtit den helige Ande att borttaga stenhjertat utan att det blir mer eller mindre uppenbart, att han ersatt det hårda stenhjertat med ett hjerta af kött. Sedan skrifves lagen deri, sedan kommer Guds egen Ande in för att taga sin förblifvande boning deri; sedan är hela menniskan förvandlad från härlighet till härlighet. (Hes. 36: 25—27; 1 Kor. 15: 49; 2 Kor. 3: 18; 2 Kor. 4: 4; Ebr. 8: 10). Stor är härligheten. Men större det pris, som betalades, på det att "vi skulle få barnaskapet." Vi komma nu att tala derom.

2) *Menniskosonen* ***måste*** *blifva upphöjd.* Joh. 3: 14.

Så är det alltid: döden är lifvets port; korset på Golgata förvärfvade vår lifskrona. Vår Herre Jesus var icke af den Allsmäktiges befallning tvingad att dö (se Joh. 10: 18), utan af denna outsägliga kärlek, af hvilken Paulus erfor en återstrålning, när han skref: "Kristi kärlek tvingar oss," och åter: "Jag har stor sorg och oaflåtligt kval i mitt hjerta. Ty jag önskade, att jag sjelf vore förbannad från Kristus för mina bröders skull." (Rom. 9: 3). Jesus visste, att han icke allenast måste dö, utan dö en brottslings förskräckliga död, upphöjas för att draga alla till sig. Och vi finna att sjelfva försmaken af detta lidande fyllde honom med djup bedröfvelse och ångest och kom honom att offra bön och åkallan med starkt rop och tårar. Men det oaktadt gick han det tillmötes; anden var villig, men den känsliga, menskliga naturen svag och bäfvande. Här hafva vi en gudomlig lexa af lydnad. Kristi exempel visar oss, att då en pligt är oss klar, vi ock må fullgöra den, hvad det än må kosta. Ett ännu djupare studium af denna vår frälsares lidandes väg visar oss, huru underbart kostliga de klenoder måste vara, för hvilka ett sådant offer måste göras. Du och jag kunna icke återlösa hvarandra, men vi kunna blifva Guds medarbetare och göra hvad på oss ankommer, för att det härliga evangelium om hans nåd må blifva kunnigt, ihågkommande att en enda själ är för honom mer värd än hela verlden.

3) *Han* ***måste*** *tillväxa, och jag måste aftaga.* Joh. 3: 3.

Synas dessa ord främmande, efter hvad vi hafva blifvit lärda om menniskans storhet? Ju närmare vi komma ljuset, desto mörkare synas fläckarna; och vi hafva blifvit lärda, att i Guds rike är den främste endast "ett litet barn." Detta är den svåraste af alla lexor att lära. Det betyder beredvilligheten att utbyta "jag" mot: "icke jag, utan Kristus," beredvilligheten att blifva förnedrad, om endast Kristus blifver upphöjd. De största helgon utgåfvo sina lif i praktiserandet af denna det egna jagets tillintetgörelse. Och vi i den närvarande tiden måste bringas ned, innan Kristus kan lyfta oss upp. Han vågar icke lita på soldater, som tänka, att de kunna diskutera och sjelfva bestämma sina rörelser vid en farlig plats, der kaptenens röst genast behöfver åtlydas. Det är svårt att aftaga, svårt att känna att verlden ej tänker högt om oss. Svårare ändå kanhända, att våra lärjungar glömma oss, då de uppflyttas till denna högre skola, der Mästaren, till hvilken vi hafva ledt dem, nu sjelf lärer dem. Men om vi förstå denna svåra lexa, så skall vår lön icke uteblifva.

Johannes döparen kände, att det skulle blifva så, då han utropade: "Denna min fröjd är nu fullkomnad." Joh. 3: 29. Och äfven vi skola finna detsamma, om vi i sanning åstunda Kristi ära och icke vår egen och äro nöjda med att taga den lägsta platsen, emedan när allt kommer omkring, fotapallen är den närmaste platsen till tronen. Gif då akt på våra tre "måste" — pånyttfödelsen, återlösningen, sjelfförnekelsen. Må vår himmelske Fader sjelf hemsända de välsignade sanningar, de lära oss, till allas våra hjertan denna dag!

(Öfvers. för T. S.)

Vid årsskiftet.

Då vi stå vid ett årsskifte, kunna vi både kasta våra blickar längre tillbaka och betrakta endast det närmast liggande. Huru mycket hafva vi icke i båda fallen att tacka för. Att vi öfver ett årtusende njuta kristendomens välsignelse, i mer än tre århundraden reformationens välsignelse, i mer än tre fjerdedels år-

hundrade fredens välsignelse, och dertill nåden af borgerlig frihet, god ordning och goda inrättningar, att vi bo i ett land, lyckligare än de flesta, huru mycket att tacka för! Och nu hafva vi åter ett år af nådegåfvor bakom oss, då vi njutit vårt uppehälle, helsa, nådestillbud och otaligt godt. Hafva några svårigheter mött oss, så hafva vi vanligen beredt oss dem sjelfva, icke minst såsom folk, hvarvid den enskilde lider såsom en lem med det hela. Men äfven svårigheter äro, rätt sedt, nådebevis, nådesanbud. Och hvilken nåd, att vi ännu i denna dag få samlas här omkring nådens budskap. Det är större nåd än vi ana. Tusenden af dem, som redan ingått i evigheten, skulle önska sig tillbaka för att hafva ett sådant nådesanbud.

* * *

Vi hafva åtnjutit kristendomens välsignelse; men den kristna verlden står ungefärligen på samma punkt som Israel före sin dom. Hvad förestår väl då kristenheten? Hvarom vittnar väl all gudlöshet, eller vi kunna lika gerna säga Kristuslöshet, allt menniskohat, allt mördande, alla sjelfmord, med den förtviflan, som i dem afspeglar sig, alla nattens synder, alla sönderslitna familjeförhållanden, allt svindleri i handel och vandel, dervid plötsligt den ene efter den andre nedstörtar från sina höjder, så att till slut ingen kan tro den andre? Och sedan alla synder på det andliga området, all skrymtan, all tvedrägt? Är icke Kristi församling lik de tio jungfrur, af hvilka blott fem voro visa, men fem fåvitska? O, vi mogna med jättesteg till en dom. Och vi känna redan jorden vackla under våra fötter, likasom vi här och der höra rykten af krigets eller pestens förödelser. Hvem vet vid ett års början, om det icke skall gå ned i blod, om icke pest, missväxt och hunger förestå oss. Men genom detta mörker ljuder dock klar och ljuf äfven till oss, till hvar och en, som vill höra det, denna röst: "Allt hvad I bedjen i mitt namn, det skall jag göra, på det att Fadren må blifva förhärligad i Sonen." Så följom då denna röst. Görom bättring från vår försummelse. Bedjom!

V. Rudin.

Manasses synd.

Varningsord till de unga af E. G—n.

Om de synder, han bedref, är skrifvit i krönikan om Judas konungar. 2 Kon. 21: 17.

Unge vän! Åren fly. Lifvet är en sådd. Ungdomstiden, då allting knoppas, är en sådd för lifvet. Då grundlägges karakteren. Framtiden står i förhållande till hvarje ögonblick af din ungdom. Framtiden skördar ditt nuvarande lif. Ålderdomen skall antingen lefva på kapitalet af en väl använd ungdomstid, eller stappla med darrande lemmar, likt en förlorad son, till svinadrafven i främmande land. Lifvet går igen.

Små handlingar uppföra din karakters byggnad. Verkan af ett enda ögonblick kan vara obegränsad. Hvarje lefvande varelse måste fulländas. Hvar är gränsen för din utveckling? Slumrar icke evigheten i ditt bröst. Broder, menniskan är skapad för en ändlös tillvaro. Om icke så vore, skulle hennes lif på jorden vara meningslöst. Lifvet är en begynnelse. Här lägges grunden för kommande utveckling.

Din egen hand har skrifvit årens hvita blad. Du är sjelf din egen dagbok. Du har skrifvit din lefnadssaga med eldskrift i din karakter. Krönikan om Judas konungar är endast berättelsen om, hur dessa konungar lefvat. Hvarje menniska, vare sig konung eller slaf, måste lemna bidrag till denna berättelse om "Judas konungar". Der finnes du sjelf. I samvetets bok är du tecknad. Ditt lifs gerningar gå igen.

Herren känner dig. Menniskans gerningar vittna om *hvad* hon är, de uppenbara synderna gå före till en dom. Syndaren träder inför Gud med samvetets bok. Det skulle icke behöfvas någon annan dom för menniskan än ett skärpt samvete. Denna bok synes vara förkommen, likt krönikan om Judas konungar, men domstiden skall föra den i ljuset. "Böckerna upplätos, och de döda blefvo dömda efter sina gerningar." När den förlorade sonen kom till sans, nedskref han sin bekännelse. Natans ord: "Du är mannen!" lade konungen till marken. Då Hiskias son kände udden i Herrens dom, vaknade samvetet. "Då besinnade Manasse, att Herren är Gud." Gudsförnekaren grät och bad till Gud. Det fräcka hånet tystnar.

Menniskan dömes efter sina gerningar. "Ty vi måste alla uppenbaras inför Kristi domstol, på det att hvar och en skall få igen sitt lifs gerningar, ehvad det är godt eller ondt." "Dömen derför icke i förtid, innan Herren kommer, hvilken ock skall bringa i ljuset, hvad i mörkret är fördoldt, och uppenbara hjertats uppsåt." Den afgörande dom, som här åsyftas, har ett genomträngande ljus. Tydligen syftar domen på menniskan sjelf, och hon dömes efter *hvad hon är*. Ett fullständigt afslöjande af hennes gerningar uppenbarar hennes *verkliga natur*. Hon måste aflägga räkenskap för sitt lif, men går förlorad genom sig sjelf. — Syndaren afslöjas inför Gud. Det blifver för honom en afgörande dom att se Gud. "De ogudaktige förgås inför hans ansikte". En skymt af hans alltigenom rena ooh heliga väsen skulle vara nog att för menniskan uppenbara hennes synd. Till och med den för alla troende kära uppenbarelsen af Lammet, kommer syndaren att ropa till berg och högar om skydd för Lammets vrede. Är ej Lammet högsta uppenbarelsen af Guds kärlek? Göt han ej sitt blod till lösen för dem? Och de ropa: "Skylen oss för Lammets vrede!"

Minnet af en trampad kärlek framkalla dessa rop. "Min synd är förlåten", sade en sjöman. "Men jag kan icke förlåta mig sjelf, att jag krossade min moders hjerta". Minnet af hennes kärlek anklagade honom, och den älskande, i döden utgifna, var borta. Detta är din ställning som förlorad. Hans blod ropar ifrån jorden. Golgata är ett Sinai för din själ. Du har föraktat hans kärlek, du har trampat hans blod och nu är du skild ifrån honom evigt, för evigt.

Kunskapen om hans utgifvande i döden kommer den förtappade syndaren att ropa: "Ve mig för en trampad kärlek! Jag föddes till att herrska, och nu är jag fängslad. Han kallade mig till sin härlighet, och nu ligger jag i helvetet". Hågkomsten från jorden samlade bränsle för den eld, som aldrig slocknar. Barndomens lyckliga dagar, ditt föräldrahem och din gudfruktige far väcka sådana känslor, som du aldrig anat, och du ropar: "Borta, evigt borta!" Samvetet skakas af din fromme lärares röst, men du faller tillbaka, likt Saul, och ropar: "Ve mig!"

Den tid, Herren sökt din själ, kommer aldrig åter. Helvetets kval bränner dig. Din fader har gått till himmelen, din moder afsomnat i Herren. De gråta ej mer. O Manasse,

tårarnes barn, hvar är du? Du bad ju våra böner, du sjöng ur min sångbok. Och nu ligger du i helvetet. "O, att jag hade fått dö i ditt ställe!"

Eller, du kan räddas. Du lefver ännu. Fly för ditt lifs skull! Jesu blod kan rena dig från synden. Hans famn är ej sluten. Det fins ro för din arma själ. Kom hem, förlorade son!

FRÅN KINA.

Och de blefvo glada, att det vardt stilla, och han förde dem till den hamn, dit de ville. Ps. 107: 30.

Då jag slutade mitt förra bref, voro vi i närheten af Colombo. Hafvet var ganska upprördt. Men det var lugnt i hamnen. Dock skall jag aldrig glömma den dagen, vi kommo dit, nämligen söndagen den 15 okt. Vi hade att byta båt der, hvilket icke skedde genom att landstiga, utan derigenom att en liten båt forskaffade oss ifrån den ena ångaren till den andra. Nästan alla passagerarna voro sjuka. Jag tänkte mycket på de orden: "Såsom din dag är, så skall din kraft vara;" och i förlitande på Guds trofasta löften gick allt väl med både oss och våra saker, så att vi på aftonen voro färdiga att lemna denna plats. Vi voro ganska få passagerare på denna båt, så att det var mycket lugnt ombord; och sjön hade äfven blifvit lugnare. Den 20 voro vi i Penang, hvarest vi sågo de första kineserna med sina långa hårflätor. De voro nyfikna att se oss, såväl som vi dem. Jag kände, att jag af hela mitt hjerta behöfde bedja: "Herre, lär mig att älska detta folk." Natten sedan vi lemnat denna plats, voro vi i stor fara. Det var en mörk, regnig natt. Vi hade att passera ett smalt pass, och der mötte vi en ångare. Det var mycket nära att en sammanstötning egt rum. Vi sofvo alla lugnt och anade ingen fara. Men Herren vakade öfver oss. Och huru glada voro vi ej, när vi lyckligt landade i Singapore den 21! Vi gingo i land i hopp om att få se verldens skönaste trädgård. Men det var dock för långt för oss att komma dit, så att vi i stället besågo en skola för kinesiska flickor. De voro omkring 50, emellan 7 till 18 års ålder. Några af de äldsta flickorna tillhörde K. F. U. K. Sedan de sjungit några sånger, fingo de fritt. De små flickorna gingo nt att leka. Vi gingo med dem, och jag skulle önska, att vännerna i Sverige kunnat se, huru glada de voro deröfver. Vi blefvo riktiga vänner, men måste om en liten stund åter skiljas från denna plats. Och nu hade vi framför oss den mycket omtalade kinesiska sjön med dess oroliga vatten. Efter sju dagar kommo vi dock lyckligt till Hongkong, och här kunde vi sjunga: "Det närmar sig målet för hvarje minut," emedan vi vid nästa hamnplats skulle lemna detta vårt tillfälliga hem, hvilket vi haft under 6 veckor. På middagen den 2 november landstego vi lyckliga och glada i Shanghai; och då jag skådar tillbaka på resan, så har jag så mycket att tacka Gud för, att han ledsagat mig och bevarat mig från sjukdom och räddat mig från alla faror. Det är alltsammans nåd och svar på böner, som blifvit uppsända för oss Mycket kärleksfullt emottogos vi i Kina-Inlands missionshemmet här. Nu till sist ett hjertligt tack till alla, som bedit för oss under resan. Kommen ihåg oss i fortsättningen! Herren sjelf skall löna eder derför, och glädje skall följa. Ofta har jag tänkt på, då Mose välsignade Sebulon och Isaskar (5 Mos. 33: 18.) Hvar helst vi sedan läsa om Sebulon, så se vi, att han är ute i striden. Men Isaskar är stilla. Dock hade de ett gemensamt, som skulle följa dem, och det var glädje. Och jag har tänkt, att det skulle blifva så med oss och våra vänner, som bedja, arbeta och försaka för Herrens sak, glädje och välsignelse skall följa dem, liksom äfven oss, till dess vi mötas derhemma, för att prisa Lammet, som köpt oss åt Gud med sitt blod.

Med eder i Jesus förenade.

Justina Engvall.

Adr. C. J. M. Iang-cheo. Shanghai, *China.*

Från vår Zulumission.

7 P. M. str. P. M. Burg Natal S. Afrika d. 24 nov. 1899.

Kære pastor Kihlstedt!

Herrens ord är ett fast slott; den rättfärdige löper dit och blifver beskärmad.

Då det nu i fråga om Europa-post är den sista postdagen före jul, och *kanske* den sista från Pietermaritzburg på lång tid, så vill jag, ehuru icke mycket disponerad, skrifva något litet om vår ställning härute. För fjorton dagar sedan skref jag ju litet i hast och lofvade skrifva snart igen. Tiderna hafva icke ljusnat sedan dess. Tvärtom, det ser mörkare ut nu än då. Fienden är nu endast omkring 6 svenska mil från Maritzburg och kan vara här om två dagar, om icke de engelska trupperna, som gått upp, kunnat förhindra dem. Men det ser ut, som om boerna vore en allt för hård nöt för dem att knäcka. Ty i verkligheten är nu halfva Natal i boernas händer; Ladysmith och Estcoust, der de engelska trupperna äro förlagda, belägrade; all kommunikation med dem är afstängd, så att man vet ej, huru de hafva det eller huru det går, annat än genom lösa rykten. Flera stora drabbningar ha egt rum, med stor manspillan på bägge sider. I stora röfvarhopar draga boerna dessutom fram i olika riktningar i Zululand och Natal, röfva allt, som kan ätas och för öfrigt hvad som faller dem i smaken och alla kreatur, så att, då de stackars farmarna draga åstad med sina barn och tjenare och boskap och hvad de för öfrigt kunna taga med sig af värde, så — om de påträffas — fråntager man dem, hvad de hafva, och männen tagas till fånga och föras till Pretoria. För närvarande anses ingen plats riktigt säker mer än Durban, der England har krigsskepp liggande.

Vi hafva under veckans lopp haft bref från alla våra syskon; och de sitta i lugn och ro och ämna icke lemna sina platser utan i allra största nödfall. De tänka, att deras platser äro för små och anspråkslösa, för att ådraga sig fiendernas uppmärksamhet. Afvenså ligga de något afsides från den allmänna stråkvägen. Vi tänka icke heller, förrän vi blifva tvungna, lemna vårt hem och vår skola. Men det blir väl här som på platserna ofvanför, att man antingen måste lemna platsen eller gripa till vapen. Vi äro, i fall vi skulle blifva tvungna att fly härifrån, inbjudna att komma till broder Nils Olsson, Durban, för att bo i hans sjömanskapell. Jenny är också inbjuden att komma dit. Men hon skref i går att om icke Gud visade henne det tydligt, så ville hon hvarken gå bit eller dit; ty, som hon säger, det är icke säkert någonstädes, om icke Gud bevarar oss. Men vi äro hans ögonstenar, och ingenting skall drabba oss, utan att hans kärleksvilja medgifver det.

Och huru dyrbart att hafva hans ord och honom sjelf som vårt fasta slott att trösta oss vid i tider som dessa. De svarta äro nu rädda för att vara i staden, och alla små gossar, som icke hafva fäder eller äldre bröder att hålla sig till,

gå hem till sina kraaler, så att våra skolbesökare hafva minskats betydligt. Dock är det omkring 30 som komma. Men blir staden belägrad, så gå de nog alla hem, som icke äro från de trakter, der kriget rasar.

Det jäser bland de svarta, ty de hafva af gammalt hat till alla hvita, men isynnerhet till boerna, som hafva behandlat dem på det grymmaste sätt, som kan tänkas.

Förre Zulukungen Denizulu och en stor höfding Usebepu hafva tillbjudit Natalguvernementet sin tjenst, för att draga ut i kriget, men blifvit tillsagda att vara stilla, emedan det är ett de hvite männens krig. Men om boerna i större skala röfva ifrån de svarta deras kreatur, så är det ovisst, om de blifva stilla.

Under allt är det godt att få vara Herrens tillhörighet, om också en af hans svagaste små, som han vill bevara och sköta på bästa sätt. Så får jag nu afsluta mitt bref med de hjertligaste helsningar till pastorn och alla vänner från oss båda genom i Herren förbundna

E. Emanuelsson.

---

†

Åter en sorgebudskap från missionsfältet! Vi hafva erhållit underrättelsen att vår missionär i Kina *Ernst Gustafsson* på kallelse från ofvan lemnat arbetsfältet. Han afsomnade stilla och fridfullt i tron på Jesus torsdagen den 19 okt. kl. 10 f. m. effer att en tid bortåt varit klen. Dödsorsaken var rödsot. Br. Karlberg, som var närvarande vid hans dödsbädd, har lofvat, så fort ske kan, lemna närmare underrättelser om hans sista dagar.

För våra ögon såg det ut, som om br. Gustafsson genom sina personliga egenskaper och särskildt genom den förberedande skola han genomgick här hemma och som bestod i ett par års sjelfförsakande arbete med husbesök och sammankomster omkring Guds ord i de mörkaste trakterna af Kronobergs län, skulle varit särskildt lämplig till missionär i Kina. Men Herrens tankar och vägar äro annorlunda än våra, och, huru det än kan synas, dock *högre* än våra. Han gjorde rätt och väl, äfven då han så snart kallade honom från striderna och arbetet härnere till sin eviga hvila.

Gustafsson var född i Husby Oppunda af Nyköpings län den 11 febr. 1872. Han blef omvänd till Gud kort före jul 1892 och ankom såsom missionär till Kina den 12 mars 1898. Den korta lefnadsteckning, som han enligt begäran insände till T. S. och som stod att läsa i sista numret för 1898, har han afslutat med dessa ord: "Den Allsmäktige har fört mig hit (till Kina). Han kan använda det, som intet är, och det är hans heder. Som ett motto har jag Fil. 3: 10. Jag tror, att Jesus *snart* skall hemta hem de sina".

Gif upp din vilja!

Det har ofta kostat en allvarlig och och fruktansvärd strid, då en människa skolat säga: "Jag vill gifva upp min vilja i all ting. Jag vill lefva i Guds vilja." Men då Guds Ande öppnar vårt förstånd till att se den glädje och välsignelse det har med sig att låta Kristus blifva vårt lif genom att bo i oss, blir själen villig. Jag vet mig aldrig hafva haft ett mera rörande bevis härpå än jag hade för en månad sedan i Johannisburg på ett möte der för troende. En fattig kvinna omtalade sina erfarenheter mycket enkelt och enfaldigt. Hon sade, att hon åhörde en predikan, hållen i ett tält, och vid slutet af mötet frågades det, om de voro villiga att mottaga den Helige Ande; och om så var, om de voro villiga att uppgifva allt för Jesus. Frågan var: "Om Kristus kallade dig att uppgifva hustru och barn för hans sak, kunde du säga 'ja'?" Hon lemnade mötet skakande af förskräckelse, och hemkommen kunde hon icke sofva. Omkring midnatt tilltogo kvalen, men just då förnam hon, att Kristus var mer än allt annat. Och hon utbrast: "jag kan gifva upp allting." Och med detsamma kom Jesu frid och Ande öfver hennes själ. Och under hela två månader sedan den natten hade hennes fröjd varit sådan, att hon ej fann ord för att uttrycka den. O, dyra bröder och systrar, ären I redo att taga detta steg och säga: "Ja, Herre Jesus, allting vill jag gifva upp, bara du må komma och bo i mitt hjerta?" *Andrew Murray.*

Något för barnen att få.

Käraste barn!

Si, jag gör all ting nytt!

Nu har detta år, ja hela detta sekel gått till ända, och vi få börja ett nytt århundrade.

Öfver dess port skulle jag vilja inrista de ord, med hvilka jag först helsade eder, nämligen:

Si, jag gör all ting nytt!

Huru stort är det icke, kära barn, att vid ett årsskifte få gå inför Guds ansigte i sin bönevrå och bedja honom på ett alldeles särskildt sätt förlåta oss allt, hvad vi brutit emot honom det år, som gått. Men icke blott det, utan också tacka honom för all den nåd, kärlek och trofasthet, han bevisat oss hvar dag, som flytt, och veta, att denna nåd, som är hvar morgon ny, följer oss in på det nya året. Jag tycker mig just se och höra, huru det nya förbundets ängel står i tidens port och säger: *Godt nytt år!* åt oss allesammans; och så vinkar han åt oss, inbjudande oss att stiga öfver tröskeln till det okända. O, huru högtidligt det kännes! Och med hvilken bäfvan vi lägga våra händer i hans och träda in!

Men hans ögon strala af kärlek, och hoppfulla ord gå öfver hans läppar: Frukten icke! Kommen I alle. *Si, jag gör all ting nytt!* Det gamla är förgånget, och allting är nytt vordet!

Ingen oförlåten synd behöfver tagas med genom porten, inga tunga bördor, ingen nöd, ingen sorg. Nej, nej! De få sjunka ned allesammans med våra öfverträdelser i glömskans haf! O, hvilken förmån vi hafva, som äro Jesu vänner ech Guds barn! Tänk, att få börja ett nytt år utan gamla skulder, utan ett ondt samvete och veta, att i stället Guds välbehag vill följa oss in i det nya seklet, ja, att godhet och barmhertighet skola följa oss i alla våra lifsdagar, till dess vi blifva i Herrens hus till evig tid.

Ja, lofvad vare Herren! Dag för dag bär han våra bördor.

I hans välsignade namn kunna vi derför helsa både små och stora med ett hjertevarmt

Godt nytt år!

Jag sade nyss, att ingen oförlåten synd behöfver tagas med öfver tröskeln till det nya året. O, nej! Vi behöfva icke bära på dem så länge, icke en hel dag en gång, icke ens en timma, utan i samma ögonblick vi känna, att vi felat, få vi gå fram till vår vän och frälsare och bekänna för honom vår synd. Och han är trofast och rättfärdig, att han förlåter oss synderna och aldrig mera vill tänka på dem. Gör han nu så med oss, huru mycket mer borde då icke vi, som så ofta fela, förlåta hvarandra lidna oförrätter och aldrig låta solen gå ned öfver vår vrede, utan i dess ställe löna ondt med godt.

Detta hade lille Tomas Hill icke lärt sig ännu. Men jag är glad att säga, att han likväl icke tog med sig sin vrede in på det nya året. Viljen I nu lyssna, så skall jag berätta eder, huru han undslapp denna fara?

Tomas Hill var en präktig gosse, men af ett hetsigt lynne. Snar till vrede, men äfven snart god igen. Som vreden är en ful synd och vanställer de kära barnansiktena förfärligt, så sörjde fru Hill mycket öfver Tomas' fel och bad ofta till Gud, att han måtte befria honom derifrån.

Sjelfva nyårsaftonen kom Tom inrusande i salen, der hans mor höll på med att duka thébordet, och sade: "Det skall han allt få betaldt för. Var säker på det!"

"Hvem är det du skall betala?" frågade modren.

"Jo, det är Wille Frank, förstås. Han sparkade ett stort hål i min snöfästning, så nu kan jag icke stänga in en enda fiende derinne. Den uslingen! Men vänta bara, han skall nog få betaldt!" Och den stackars Toms ögon gnistrade af vrede.

"Nåväl, Tomas," sade modren, "då hoppas jag, att du ger Wille Frank en god betalning."

Tomas hängde hufvudet och sade ingenting, ty kan skämdes att omtala, hvilken hämnd han tänkt ut åt Wille, nämligen att släppa ut hans kaniner i natt och låta räfven i skogen taga dem.

"Jag är rädd för att du tänker göra något lika illa åt Wille, som han gjort dig," sade modren. "Tänk dig för ändå, min gosse, och försök att löna ondt med godt och ej låta solen gå ned öfver din vrede på denna välsignade nyårsafton. Om du icke förlåter andra, huru kan du då hoppas, att Gud skall förlåta dig?"

"Mamma håller bara med Wille och bryr sig inte någe' om mej. Nu kan jag ju inte behålla kvar en enda fiende i fästningen," klagade Tomas.

"Ack jo, om det vore så väl, käre Tom, att alla, alla dina fiender rymde ifrån dig denna nyårsnatt, och bara dina vänner stannade kvar i din fästning, då skulle både du och jag storligen fröjdas!"

"Hvad menar mamma?" sade Tomas.

"Jo, hör på, Tomas! Du har en liten fästning på närmare håll. Den är så vacker, när du är snäll. Ja, då har den till och med hvitare murar än din snöfästning. När du sjelf är kommendant der, så händer det alltid något galet. Än svämma löpgrafvarna öfver af "bitterhetens galla", än blir det hungersnöd derinne, än ljuger besättningen, än brinna alla goda föresatser upp blott för en enda gnista af vredens eld, och alla portar springa vidt upp för de lurande fienderna. Hvad heter den fästningen, Tom?" frågade modren.

"Hjertat," kom det så tyst från Tomas, som smugit sig bakom mors stol.

"Nåväl, Tomas, tror du icke, att det vore godt att blifva af med alla de der fienderna i din fästning? Tänk på det, min gosse, och lemna sedan nyckeln till din fästning åt den rätte kommendanten, så skall han drifva alla dina fiender på flykten. Hvad heter han?"

"Jesus," svarade Tom, men såg ändå icke riktigt öfvertygad ut. Och hvarken théet eller de färska kringlorna smakade honom så bra som vanligt. Innan Tomas skulle gå till sängs, knäföll han som vanligt vid sin moders sida för att bedja sin aftonbön. När han kom till det stället i "Fader vår", der det heter: "Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro," tvärstannade han.

"Hvarför fortsätter du icke?" frågade modren. —

"Jag kan icke, såsom jag ville, förlåta Wille Frank. Snälla mamma, hjelp mig bedja!" Och modren gjorde så, och snart hördes Tomas instämma i modrens bön, bedjande om ett nytt, ett rent hjerta, der Jesus alltid skulle få bo och drifva alla fiender på flykten. Det bästa af allt var, när han till sist i bönen sade: "Käre Herre Jesus, hjelp mig nu att vara snäll mot Wille, så att han ser, att jag förlåtit honom, och låt aldrig solen mera se, att vi äro osams. Amen."

"Amen," sade också fru Hill med tårar i ögonen och hjelpte sedan Tomas i hans lilla säng.

När Tom krupit ner der, slog han sina armar om mors hals och sade: "O, mamma, jag känner mig så lycklig och glad nu, ty nu är jag sams med både den gode Guden och med Wille, och vet du, "morsan min", jag har tänkt på, att Wille gerna kunde få ena bilderboken med de der väldiga lejonen i, som han tycker äro så vådligt stiliga; och så storma vi fästningen, han och jag och Klasons pojkar, och så glömma vi allt gammalt, och så —"

"Gå vi i nyårsottan i morgon och höra åter de välsignade orden: *'Si, jag gör alltting nytt'*," sade fru Hill och släckte ljuset.

Sof godt, liten pilt!
Jesus ser på dig så mildt.
Innan nästa år har grytt,
Har du fått ett hjerta nytt
Såsom svar uppå din bön
Uti nyårskvällen skön!

hoppas Onkel Eric.

Min vän.

Jag har en vän. Hans ljufva namn
Är himmelsk sång för mig,
Och hvilan i hans huldа famn
Ej låter tolka sig.
Min vän bland tusen skönast är,
En "Sarons lilja", hvit och skär,
Som himmelsk doft och läk'dom har
För en och hvar, för en och hvar.

Från himlens härlighet och glans
Han kom till jorden ned
Och bar för mig en törnekrans,
Ja, korsets död han led.
Och kämpande i blodig skrud
Han igenlöste mig åt Gud
Från syndens makt och slafveri.
Nu är jag fri, nu är jag fri.

Nu får jag i hans kärlek bo
Och vara honom när,
Och intet störa kan min ro,
Blott jag är stilla der.
Och jag är viss, att **han förmår**
Mig hålla gömd i sina sår.
Ty starkare än döden är
Den kärlek varm, han till mig bär.

I stilla, ljuf förtrolighet
Vi umgås med hvarann'.
För honom hjertats hemlighet
Så fritt jag säga kan.
I hvarje nöd, som kommer på,
Med hvarje särskild fröjd också
Jag får till honom gå, och se,
Jag kan igenom tårar le!

Conrad.

Lysande trycksvärta.

Af *E. G—n.*

Natten skall göra det ljust såsom en dag. Es. 139: 12.

Under djup tillbedjan lyssnade Job till Herrens ord: "Kan du binda stjernornas knippe eller upplösa orions band?" Den hårdt pröfvade mannen hade tillbringat många nätter under den klara österländska himmelen, men aldrig låtit sin själ vandra på dess gyllene gator.

Jorden var mörk. Himmelen var ett enda ljushaf. Den krossade mannen såg upp ur askan, och när han såg uppåt, kunde han midt i sorgens och lidandets natt uppfånga glimtar af ljus. Småningom började han fatta Herrens nådefulla afsigter och blef tyst.

Det omtalas, att amerikanska boktryckare börjat använda lysande trycksvärta. Man kan på detta sätt få böcker, som visa blott rena, hvita blad om dagen, men som man med lätthet kan läsa i mörkret. Den underbara historien om Job är skrifven med "lysande trycksvärta" och är gifven till ett ljus för hårdt pröfvade och anfäktade själar.

Men trons väg genom öknarne och hafven är ofta en vandring med Gud i mörkret, och endast den, som lutar sig mot herdens käpp och staf, kan vinna det *sanna ljuset.*

Den nöd, som drifver menniskan närmare Gud, måste äfven blifva ett medel för hans uppenbarelse. En djupare kristlig erfarenhet vinnes aldrig utan smärta. Trångmålen skola väsentligen vidga våra gränser.

Bibeln är full af andliga fyrbåkar, som vi aldrig förstå uppskatta eller värdera, förrän vi komma i verklig nöd. Der finnas ord nedlagda, som vi blott kunna se i mörkret, såsom den i hafvet förlagda ljusbojen. "Natten skall göra det ljust."

I. *Det måste blifva natt.*

1:o. Det kristliga lifvet är fullt af sådana mysterier, som endast tron kan upplösa.

Denna verld är full af missräkningar. Bortom Röda hafvet ligger alltid något Mara, der den stora läkaren uppenbaras. 2 M. 15. Djupa vatten ligga mellan oss och vårt Kanaan, och vi måste gå öfver svårigheternas jordan, när den sväller öfver alla sina bräddar. Jos. 3. Trons barn gå öfver midt emot Jeriko, och landets bördiga dal är nästan omöjlig att intaga. Jos. 4: 13; Dom. 1: 19. När Jesu lärjungar hafva tagit mästaren ombord, blir det storm på hafvet, Matt. 4; när de tagit honom med sig på bröllopet, fattas det vin, Joh. 2. De, som vandrat med Herren en tid, ha ingen framgång. De arbeta hela natten fåfängt. Joh. 21: 3.

Jesu lärjungar hade högtidligen blifvit afskilda att förkunna evangelium och bota sjuka. De kunde

till och med utdrifva onda andar, men de hade ej en brödbit, när folkskarorna hungrade. Joh. 6. Herren välsignade Obed-Edoms hus, då han vårdade Herrens ark, 2 Sam. 6; men Jesu lärjungar voro alltid fattiga och beroende af *mästaren.* Lasarus blef sjuk, sedan Jesus hade börjat älska honom, och Marias broder är död, när mästaren kommer. Joh. 11. Hvem kan förklara, att den, som varit Herren så trogen, att Gud berömmer sig af honom, dock öfverlemnas i satans händer? Job 1. Kan du säga mig, hvarför sjukdomar, lidande och förluster drabba sådana menniskor, som *Gud välsignat?*

2:o. Höga afsigter måste ligga till grund för lidandet.

Skulle Herren, som ordnat allt efter bestämda lagar, någonsin handla planlöst? Om han för sina utvalda i lidande och trångmål, måste han hafva någon *afsigt* dermed. Det måste vara någon särskild anledning till vår smärta, ett bestämdt mål med *offerhandlingen.* 1 M. 22. Om Herren drifver den man tillbaka, som han har välsignat, och bryter ned honom, så att han ropar: "Jag släpper dig icke" o. s. v., vill han ock der personligen uppenbara sig för honom. 1 M. 32. Och hans egen uppenbarelse gör sjelfva natten ljus.

Jorden är full af slitningar. Vårt näste upprifves och familjens medlemmar skingras. Döden gästar våra hem. Tjenaren, som sammanvigde det unga paret, står vid den uppkastade grafven, för att viga den ene makens stoft till jorden. Ack, ett menniskohjerta kan brista för mindre än så. Men det måste bli natt. Hon, som hade *lefvat för sin man,* drifves närmare Gud genom förlusten af sin man. Detta var Herrens väg att fostra en bedjande Hanna, som aldrig vek ifrån Guds tempel. Luk: 2: 36—38.

II. *Natten skall göra det ljust.*

1:o. *Tron stärkes genom pröfningar.* Utan trångmål skulle ingen lära sjunga Dens lof, som är hög och härlig. 2 M. 15. Genom lidandets öknar gå vi till det förlofvade landet, och tron växer i mån som Herren sjelf är vårt enda hopp. Tron öfvas genom hinder till verldsöfvervinnande kraft. Troshjeltarne äro icke såsom svampar, hvilka växa upp på en natt. De äro palmer i öknens hetta; de äro ekar, som blifvit rotade i stormen.

2:o. Svårigheterna äro Guds tjenare. *De främja utvecklingen af det sanna troslifvet.* Jättarne, som göra vårt lands bördiga dal till skådeplatsen för en hård strid, skola bevara din själ från andligt svärmeri och fostra dig till en *bönens man.* Den minnesvärda dagen, då striden varade intill aftonen, en dag längre än någon annan, skall väsentligen bidraga att göra din uppgift mindre storslagen än *verklig.* Jos. 10. Tron måste utveckla sin ihärdighet och kraft, om du skall bryta koppar ur bergen. 5 M. 8: 9. Frukta ej din lott "der skogen är". Jos. 17. Aftonskymningens vilddjur skola åkalla Herren, och den, som har vunnit, binder åsnan vid sitt vinträd. Ty Han, som är fridsfursten, skall föra dig upp på landets höjder vid herrskarestafven.

3:o Genom förlusten af det jor-

diska vill Herren frigöra ditt hjerta från de ting, som synas, och göra dig *andligt sinnad*. Och den andligt sinnade bedömer allt.

Då skall muren blifva din jakobsstege och natten full af änglar. Du kan se *Herren* i de underbara skickelser, som hafva fört en vanmäktig lärjunge och en allsmäktig Herre tillsammans. De knappa förråden uppenbara hans rikedom. Då bröllopet saknade vin, gaf han i sin oändliga kärlek det bästa. Joh. 2. När vi sakna bröd, mättar han femtusen. Men korparne bära aldrig ut maten, förrän vi tömt alla egna förråd, och mannat faller endast i öknen. Bekantskapen med den store läkaren hade aldrig blifvit hvad den nu är, om du ej varit så sjuk. Maria kunde icke se *Herren*, förrän Lasarus dött.

4:o. Endast natten kan göra det ljust. Då vi hade någon utsigt till räddning, blef icke han så underbar för våra hjertan, att vi kunde fröjdas i honom. Den själ, som genomvandrat skuggornas dal vid egna bloss, kan ej sjunga herdepsalmen om "din käpp och staf."

Men då själen blifvit fullkomnad i öfverlåtelse åt Herren, fröjdas hon på den stora invigningsfesten. Glädjen af den gemenskap, som vinnes med Herren, är himmelsk och öfverflödande. Sedan själen har blifvit smord med frisk olja, kan hon sjunga: "Min bägare flödar öfver!" Först invigning *åt Herren*, sedan glädje *i Herren*. Härtill syftar Herren med lidandets mörka dal. Broder! Har du förstått detta?

Du måste finna ro vid altaret, innan kropp och själ jubla mot lefvande Gud. Ps. 84. Vill du ej sänka din trötta vinge till ro?

III. *Natten skall bringa ljus.*

1:o. *Genom en djupare kristlig erfarenhet.* Vill du hafva ledning och tröst, gå aldrig till den oerfarne. Han krossar dig. Gå till den, som genom lidande är bepröfvad. Vi hafva, Gud vare lof, ingen anledning att tveka om deras råd, som vandrat allena med Gud i mörkret.

De torde icke alltid vara i stånd att hugsvala andra, men de skola blifva det. Sedan molnen hafva skingrat sig, skola de samla guld ur askan af grusade förhoppningar och blifva rika på tro. De förstå hans vägar bättre än förr. Den osynliga verlden har blifvit mera verklig. De hafva fått högre intressen, sedan kornåkern brann. Förr voro de lata tjenare, och deras religion kostade ingenting; men nu så de vid alla vatten, sedan skogen blifvit fälld af hagel, och fullkomnas i det *sanna lifvet*. Deras lif är ett lif för Gud. Förlusterna ha blifvit glädjens fullhet.

2:o. *Genom fullhet af härlighet.* Likasom sagopalmen lägger sin kraft i blommorna och frukten, fullkomnas det eviga lifvet hos menniskorna genom sjelflifvets död; och när vi stå vid slutet af Guds verk, skall sången klinga så mycket högre, om vi gått genom öknar och haf till den eviga ron. I evighetens verld skall jordelifvets natt, en gång förrunnen, bringa ljus öfver den väg, som Herren ledt oss.

Välsignad vare Herren! De strömma in till harpor och sång. De svinga sina palmer inför Guds och Lammets tron. Men hvarifrån hafva de kommit? Från den stora bedröfvelsen.

Natten har blifvit såsom en dag.

Konungen och hans stridsmän.

Af Rev. Hubert Brooke.

Ps. 110.

Detta är en psalm, i hvilken vi i sanning kunna se Herren Zebaot i sin härlighet. Den handlar om Kristus, och öfverskriften säger oss, att den är en psalm af David. Jesus sade, att David i anden i denna psalm kallade honom sin *Herre;* och Petrus talar i samma ton och säger, att David, emedan han var en profet, skref denna psalm och sade dessa ord om Kristus.

Nu för tiden säger mången, att David ej skrifvit den, att Kristus ej känt till den och Gud ej ingifvit den. Då vi höra sådant, måste vi komma ihåg, att det ej finnes någon medelväg emellan dessa båda ställningar: antingen kände och talade Kristus sanningen, antingen är bibeln gudomlig sanning, eller också må vi kasta bort den, ty då är den lögn och bedrägeri. "*Herren sade till min Herre.*" Antingen gjorde han det eller gjorde han det icke. Du kan ej tro, att han ej gjorde det, och sedan få något godt deraf. Sök ingen hållpunkt emellan Guds ords absoluta sanning — från första versen i 1 Mos. till den sista i Upp. — och ett absolut förkastande deraf. Vi måste stå på seklernas klippa, som bär oss i evighet, eljes stå vi på lösan sand eller någonting ännu sämre. Må Herren öppna våra ögon till att i ordet se honom!

I Kristi hjerta bor hans folk. På öfversteprestens bröstsköld voro de tolf stammarnes namn skrifna, till tecken att den store öfverstepresten bär sitt folks namn på sitt hjerta. Så finna vi, midt uti denna psalm om Kristus, en vers som handlar om de kristna, och vi vilja en stund betrakta först Kristus och sedan de kristna, sådana de för oss skildras och uppenbaras i dessa ord. Efter att Kristus citerat denna psalm, anföres den i Ap. 2 af Petrus, när han talar om den till himmelen uppfarne, på Guds högra hand upphöjde Kristus, som skulle predikas i hela verlden och tros i alla länder. I Ebr. 1: 5, 6 och 7 anföres den om Kristus såsom den store öfverstepresten, som lefver och verkar för sitt folk; och i 1 Kor. 15: 25 anföres den såsom syftande på Kristus, domaren som skall komma igen och som väntar till dess alla hans fiender bli lagda till hans fotapall.

Vi hafva sålunda här en trefaldig uppenbarelse om Kristus. I de två första versarne uppenbaras han såsom den uppståndne, upphöjde frälsaren. Denna profetia fullbordades,

då han på himmelsfärdsdagen intog sin plats på Fadrens högra sida. Der sitter han nu och väntar; han har väntat i snart 1,900 år och skall vänta ännu en liten tid, men säkert är att han icke skall vänta förgäfves, utan vi få se upp till honom, som skall lägga alla fiender under sina fötter. Var ej rädd för dina fiender, ty de äro också hans. Den skrattar bäst som skrattar sist, och det kommer en tid, då Gud skall le åt alla sina fiender; och jag tänker att de, som nu sörja och gråta med honom men en gång skola regera med honom, då skola taga del i detta heliga men fruktansvärda löje.

Den fjerde versen talar om Kristus i hans närvarande ställning såsom den på Guds högra hand upphöjde öfverstepresten, som lefver och verkar för sitt folk.

De sista tre verserna visa tydligt hän på Kristus i hans kommande härlighet, då han skall komma för att döma och herrska med oinskränkt makt, då alla fiender skola läggas för hans fötter och han skall triumfera öfver hvarje motståndare, och hvarje ord i profetian om hans härlighet skall gå i fullbordan.

Denna trefaldiga uppenbarelse om Kristus har, liksom hvarje uppenbarelse om honom, med sig en motsvarande uppmaning till hans folk. Vi läsa aldrig i ordet någonting om Kristus, som ej har att göra med de kristna. Om du vill hafva frukt af din bibelläsning, så fråga alltid, när du ser något om Kristus: Hvad säger detta till mig? Nu är han här upphöjd såsom *konung;* och om han är konung, måste du göra såsom Israel och Juda, när Salomo blef konung, *gifva dig under honom.* Vi läsa i 1 Kor. 29: 24: "Och alla höfdingarne och hjeltarne och alla konung Davids barn gåfvo sig under konung Salomo". De intogo en ställning af absolut underdånighet och lydnad för konungen; och så snart du får se, att Kristus är upphöjd till konung, så kan det för dig ej betyda något annat än att du är pligtig att helt och fullt vara honom undergifven.

Men han är också här uppenbarad såsom öfverstepräst, och sålunda bör du begagna dig af honom såsom sådan. Öfverstepresten gifver dig *visshet.* Vet du det? Och han gifver dig *frimodighet* och *tillträde till Gud* och *ett beständigt samvete* och *ut hållighet* och *tillfredsställelse i hjertat,* ej i dig sjelf men i honom. (Ebr. 4: 16; 7: 25; 9: 14; 10: 22). Om du känner honom såsom öfverstepräst, så låt det lysa fram i ditt lif, att de välsignelser, som öfverstepresten är villig att gifva, fylla ditt hjerta så att de flöda öfver.

Och han är jemväl domare. Han skall komma för att döma verlden såsom vi läsa i de tre sista versarne. Var då redo. Äfven Guds folk skola framställas för Kristi domstol, icke för att dömas till salighet eller osalighet, utan för att få nådelönen eller dömas ovärdiga densamma; der skall det bli uppenbart att lif gått förlorade, derföre att de ej varit underlagda konungen och bevarade och renade af öfverstepresten och sålunda icke beredda att möta domaren. Känner du honom såsom domaren, bed honom då och tro honom om att göra ditt lif sådant, att du kan få kronan af hans hand.

Nu vilja vi betrakta psalmens beskrifning på de kristna och se hvad Herren säger att vi äro. Vi se i tredje versen hurudana Guds barn äro. Gud är uppenbarad i sitt folk. Det är en kristens fotografi, och den är ej ämnad att vara smickrad. Du som är en sann kristen, vill du se det slägtdrag, hvaruti alla barnen likna Fadren och bräs på den äldste brodern? Det finnes här i tredje versen. När den smordes ansigte lyser på oss, se vi ut så här: "Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud kommer din unga skara inför dig såsom dagg utur morgonrodnadens sköte."

"*Ditt folk.*" Vi må minnas, att alltsamman gäller "ditt folk." Allt hvad som säges om helighet, rening, Kristuslikhet och uppfyllelse med Anden, om att tjena honom och afspegla honom för verlden har att göra med "ditt folk". Må ingen enda själ bedraga sig härutinnan. Du kan omöjligt blifva helgad utan att först vara omvänd; du kan icke lära känna Kristus mer och mer för hvarje dag, om du ej kommit till honom, och du kan ej vara Kristi tjenare, om du ej följer honom. Först *egd,* sedan använd; gå ej ett steg förrän du har den saken klar. "Ditt folk".

Och nu säger han hurudant hans folk är. "Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här," när du inmönstrar dina trupper till strid emot fienden. *Ditt folk* har blifvit *din här.* Herren inmönstrar soldater till att kämpa under hans banér, och dessa tar han naturligtvis bland sitt folk. Du föreställer dig väl ej, att David kunde gå till upprorsmakare och taga dem till sina soldater. Då hade han ju strax haft förräderi i lägret. Gud låter icke gäcka sig. Du kan kläda dig och se ut som en Herrens soldat och bedraga dina kamrater men honom kan du ej bedraga. Herren behöfver soldater och behöfver så många, att han ej vill att någon bland hans folk skall vara utom härens leder. Han bjuder oss att låta inmönstra oss i hans här och gå in i lederna.

Kännetecknet på Herrens soldater är att de äro *villiga.* I Herrens här finnas inga konskriberade. I andra härar *måste* soldaterna gå in, antingen de vilja det eller icke, men i Herrens här få alla hans tjenare aflägga trohetsed och tjena såsom frivilliga. De äro volontärer allesamman.

I Dom. 5 beskrifver Debora i sin sång det slags folk, genom hvilket Gud vunnit seger, och genom sådant folk vinner Herren alltid sina strider. "Mitt hjertas tack åt Israels härförare och åt dem bland folket, som villigt följde dem". De stora gingo ned till de små, och de små kommo upp till de stora, och de voro alla "ett i Kristus Jesus", alla inmönstrade i ledet.

Men vi se i samma kapitel huru Guds folk var söndradt då liksom det är i våra dagar. Vi läsa i v. 14: "Ifrån Efraim kommo de som bo i Amaleks land". Ja, Efraimiterna voro med och stridde för Herren. "Dernäst du, Benjamin, med dina skaror. Ifrån Makir drogo härförare ned och ifrån Sebulon de som buro fältherrestafven. Och Isaskars furstar slöto sig till Debora och liksom Isaskar så framstörtade Barak i dalen i hans spår". "Sebulon är ett folk, som gifver sitt lif till pris åt döden, så ock Naftali på markens höjder". Halfva Israel var helgadt åt Herren. Ack, att halfva Kristi församling i dag vore helgad åt honom! Och hvarföre är hon det ej? Du har sett bilden af de helhjertade, se nu på de halfhjertade. "Gilead satt stilla på andra sidan om Jordan". De sade att de voro för långt ifrån och ej kunde komma den långa vägen. Det var nog dödt inom deras församling, deras pastor var kanske litet trakig eller deras vänner upptogo för mycket af deras tid. De voro så långt ifrån att lefva ett kristligt lif, att de icke kunde vara med i striden, utan stannade på andra sidan Jordan. O, gå öfver i dag på den rätta sidan, der striden utkämpas! Säg ej att du är för långt ifrån; du är sannerligen ej för långt ifrån Gud för att öfverlemna dig åt honom, och om du är nära honom, hvad betyder det om du är långt ifrån allt annat?

"Och Dan, hvi dröjde han vid skeppen?" Han hade för mycket att göra. Jag antar, att han var köpman och så upptagen af sina affärer och dagliga pligter att han ej hade tid att öfverlemna sig åt Gud. Säg ej att du har för mycket att göra. Om du än måste arbeta från morgon till kväll, tag blott Gud

med dig i arbetet, och du skall helt visst få tid att tjena honom.

"Hvi satt Aser i ro vid hafvets strand, i stilla lugn vid sina vikar?" Fienderna, som anföllo det öfriga Israel, rörde ej honom. Det finnes kristna, som säga: "Det der bryr jag mig ej om; mitt lif är lugnt och stilla, hvarföre skulle jag låta störa mig af det der talet om öfverlemnande? Det kunde föra mig in i besynnerliga lägen, jag skulle kanske få lemna mitt hem eller göra något för Gud". Ja, så skulle det nog gå; men kom ihåg, att Gud ej menar, att du skall slå dig till ro här.

Här se vi det slags folk, som icke ville komma. De voro för långt ifrån eller för upptagna eller för lata. Eller, ännu värre — o, att inga sådana funnes bland oss! — vi läsa i v. 25: "Förbannen Meros, sade Herrens engel, förbannen dem som der bo, att de icke kommo Herren till hjelp, Herren till hjelp med de tappre!" Har du någonsin tänkt på, att Herren behöfver hjelp af sitt folk. Herrens strider skola ej utkämpas utan hans folk, och derföre må den, som förnummit hans kallelse, icke säga: "Jag ämnar ej vara med om det der; om jag blir frälst, så begär jag ej mer". Hör hvad Herren säger: "Förbannen Meros..... att de icke kommo Herren till hjelp". Herrens fiender äro många och starka, falska profeter, afgudar, ateism och satan; och emot dessa vill han bruka sina svaga barn och kallar dem derföre till att komma och bli inmönstrade.

Denna inmönstring är en sak, som afgöres på en gång. När en soldat skall skrifva in sig, så kan han icke hålla på ett år dermed. Han kan hålla på huru länge som helst med att tänka derpå men ej med att göra det. Det måste komma en stund, då han skrifver in sitt namn. När skall du göra det? Låt all tvekan fara och afgör saken i dag. Säg till Herren: "Herre, jag duger till ingenting, men om du vill hafva mig, här är jag." (Forts.)

Hvad lefver du för?

Då Reginald Radcliffe låg på dödsbädden så visade det sig ännu en gång så tydligt, hvad som hade gifvit honom kraften i hans lif. Under mer än 40 års tid hade han med glödande ifver bemödat sig om att vinna själar för Jesus. Nu låg han der, en döende man. Han var för svag att kunna tala. Men se, nu öppnade han ännu en gång sin mun för att tala. Han sade: "Jag önskar." Men mer förmådde han icke säga. Man sökte komma honom till hjelp och frågade honom: "Önskar du, att Brainerd skall komma?" Det var hans äldste son. Han svarade: "nej!" "Skall Huber komma?" Det var den yngre sonen. Åter ett nekande svar. Men nu erhöll den döende så mycken kraft, att han kunde säga hvad han önskade. Han sade nu med stapplande stämma: "Jag önskar — att alla kristna — utbreda evangelium öfver hela jorden."

Deri låg hemligheten till hans kraft. Han hade invigt sitt lif till Herrens tjenst; derför kunde han för många blifva en vägvisare till frälsaren: Han hade förstått att Jesus vill hafva oss helt och fullt. Derför bade han ännu i dödsstunden Jesu sak för ögonen.

Icke sannt? Det var ett saligt lif och en salig död.

Låt mig fråga dig, älskade vän, hvad du lefver för? Paulus säger: "Ingen af oss lefver för sig sjelf, och ingen dör för sig sjelf. Ty lefva vi, så lefva vi för Herren, och dö vi, så dö vi för Herren. Ehvad vi nu lefva eller dö, så höra vi Herren till."

Säg, är väl detta sannt i fråga om dig?"

ETT LITET MINNESBLAD
FRÅN
BRODER ERNST GUSTAFSSONS GRAF.

Ernst Herrman Gustafsson landsteg i Kina i mars 1898 i sällskap med bröderna K. E. Landgren (som till följd af sjukdom måst återvända hem) samt O. A. Larsson. De fördes genast upp till norra Kina, till vår nordligaste station Soh-ping-fu, der de skulle med br. Kings hjelp börja studera det kinesiska språket. Som br. King kort förut blef hemförlofvad, fingo de stanna en tid hos syskonen Perssons, som från början gaf dem handledning vid inlärandet af språket.

På midsommarkonferensen samma år blef det beslutadt att br. Gustafsson skulle komma ned till Ingcheo för att hjelpa mig i arbetet här. Den mesta tiden har han användt för språkstudier, hela sommaren har han ledt bönemötena med kineserna om kvällarna.

Ernst Gustafsson.

Hans helsa var ej särdeles god det sista halfåret. Midsommaren detta år såg han mycket klen ut, och vi tillstyrkte honom att för en tid gå längre upp åt norr, der han kunde få dricka komjölk. Detta gjorde han och bodde en tid hos bröderna Hill och Lundberg, båda f. d. evangelister i Helgelseförbundet. Nedkommen derifrån såg han betydligt bättre ut och kände sig starkare.

I början af oktober kände han sig åter svag och måste till sist intaga sängen. Dock kunde han i det längsta reda sig sjelf. Br. Karlsson var här några dagar och hjelpte oss; ty jag hade värk i båda benen och kunde ej reda mig sjelf. Som br. Gustafsson på två veckor ej kunde förtära någon nämnvärd föda, så förstås lätt, att det gick utföre med honom. Vi sökte göra, hvad vi kunde, men ingenting hjelpte; ett par matskedar välling förorsakade stora plågor. Till sist återstod ej annat än vatten, som han, då det var uppkokadt, i det längsta kunde tåla. Vi bådo med och för honom, men det såg ut, som skulle missionens Herre ha beslutat att just nu kalla sin tjenare till hvila och ro.

Den 17:de önskade han litet komjölk; och för att göra ett sista försök, sändes en man till Ta-t'ong, 6 svenska mil härifrån, för att köpa sådan. Dock då den anlände, behöfde ej Gustafsson någon mjölk. Han var ej mera såsom lefvande ibland oss.

Natten mellan den 17 och 18 hade han svåra plågor och trodde sig ej kunna öfverlefva en natt till.

Den 18 tycktes han vara mera lugn;

och vi samtalade något om de eviga tingen. Kineserna uppmanade han med nit och allvar att "tjena Herren troget", och sista morgonen sade han till dem: "Jesu lai-la shen-ti hao-la" (= då Jesus kommer, blir kroppen bra).

Den 19:de kl. 3 på morgonen kom en kines och sade, att "lärarens händer börja kallna." Jag gick då ned till honom. Men det såg ej farligt ut; han var vid full sans och blef glad att se mig. Dock började han snart tala något oredigt, hvarför jag satte mig bredvid honom och stannade der med ett litet undantag tills kl. 10 f. m., då han insomnade som ett barn i sin moders armar. Och så var han gången till det land, der ingen gråt och smärta mera är.

Som vi uti Soh-ping-fu ha en präktig grafplats, och den kalla årstiden tillåt en flyttning af liket dit upp, så beslöts att frakta hans jordiska stoft dit samt begrafva honom der. Den 25:te anlände vi till Soh-ping-fu, och den 26 på morgonen samlades vi alla syskon härute samt några kineser omkring kistan och uppstämde på kinesiska: "Mitt hem är ej på jorden", hvarefter br. Persson ledde i bön. Derefter sattes kistan i stadens likbår och bars sedan ut till grafven af 32 kineser. Då kistan blifvit nedsänkt, närmade vi oss grafkanten och sjöngo sången: "Saliga hem uti Eden", hvarefter br. Karlsson läste 1 Kor. 15: 42—44 på svenska och br. Persson Ebr. 9: 27 samt 13: 14 på kinesiska. En skara kineser medföljde äfven till grafven. Denna stund vid grafven var gripande; och under det österns morgonsol belyste den magra sandslutt-ningen, flyttades ofrivilligt våra tankar framåt mot den dag, då våra slumrande bröder skola väckas till lif af rättfärdighetens sol.

Br. Gustafsson hvilar vid sidan af br. King. På hans kista målades ett kors och en vacker krona, påminnande oss alla om att korset måste vara först och kronan se'n. Några blommor och kransar kunde vi ej få denna tid, men vi gåfvo honom den hyllning, vi kunde. Så hvila då två af våra bröder här. Frid öfver deras minne!

Någon derhemma, som ej nog djupt blickat in i det heliga missionsarbetet, torde fråga: Hvartill tjenar det att offra personer och så mycket penningar på hedningarna?

Till dem ställa vi den frågan: "Hvartill tjenar det, att vårt kära svenska folk årligen offrar så stora summor till *rusdrycker, snus* och *tobak,* som nedsänkt flera män, kvinnor och barn uti en förtidig graf än hvad något missionsföretag ännu gjort?" Ställ dessa oerhörda summor till missionens förfogande; och icke allenast hednaverlden skulle förändras, utan hela jorden skulle få erfara en outsäglig välsignelse deraf.

Nej, vi ringa sändebud, som dagligen stå bland spillrorna af denna olyckliga nation, hafva helt andra tankar om missionen. Vi bedja ofta om nya arbetare och nya vänner. Här stå vi nu 7 utländingar kvar på hela detta fält! Hvad tron I, kära vänner, att vi känna, då våra kamrater gå den ene efter den andre? Här sitter jag nu åter ensam i denna hedniska stad, har i flera veckor ej kunnat gå utom porten, ej kunnat hafva ett möte. När skola vi besöka de 200 byar, som finnas i Ing-cheo-distriktet. När skola själarna i dessa folksamhällen få höra namnet Jesus?

Br. Karlsson likaså ensam utlänning i den stora staden Huen-üen. Han har varit i landet 8 år och behöfver gå hem för att hvila. Hvem skall fylla platsen? Vore det ej skönt äfven för oss att vara två och två liksom evangelisterna hemma? Finnes det ej ett tiotal af våra kära evangelister derhemma, som äro villiga att gifva en tid af sina lif åt Jesus och hedningarna. Ja, om de också skulle få gå *genom Kina till himlen* — hvad mera? Är ej himlen värdt så mycket? Min broder och syster, som gått på fältet några år, huru känner du dig på denna stund? Hvad tänker du om vårt stora fält, der hundratusentals odödliga själar behöfde ditt ljus och se ditt exempel. Hvad tänker du om oss, 7 st. svaga och bräckliga tjenare och tjenarinnor? O, jag frågar dig ej, om du har hjerta för oss. Vi tro, att du beder för oss; men jag frågar dig: Har du hjerta för Jesus och Kinas millioner? Mina ögon skymmas af tårar. Vi sträcka våra händer upp till bergen.

Kære vän och läsare af T. S.! I svaghet har jag nedtecknat dessa rader. Tag dem såsom ett minnesblad från vår broders graf.

Ing-cheo den 2 nov. 1899.

Edw. Karlberg.

Barnmartyren.

Det var i Antiokia, der lärjungarne först kallades kristna, som en diakon från församlingen i Cesarea led förfärliga marter, att han så måtte tvingas förneka den Herre, som köpt honom med sitt eget dyra blod. Denne martyr sade: "Jag tror, att det finnes blott en Gud och en medlare mellan Gud och menniskor." Hans kropp nästan slets i stycken. Omsider sade han: "Kallen ett litet barn, som blifvit verkligen omvändt, och låten det bestämma, om det är bättre att tillbedja en Gud, som skapat himmel och jord, och en Frälsare, som dog på korset för oss, eller dyrka de många gudar, som romarne tjena."

Just då nalkades en kristen, romersk moder, som kommit för att bevittna martyrens förfärliga lidanden, jämte sin lilla nioåriga gosse. Frågan ställdes till barnet, som genast svarade: "Gud är en, och Jesus Kristus är ett med Fadren."

Förföljaren hörde dessa ord och fylldes med raseri. Låga och gudlösa kristna moder," sade han, "du har lärt detta barn att svara så." Vändande sig till gossen, sade han derpå: "Säg mig, barn, hvem lärde dig att tala så? Hur lärde du denna tro?" Gossen såg kärleksfullt upp i sin moders ansigte: "Min moder lärde mig, att Jesus Kristus älskade små barn och dog på korset, och så har jag lärt att älska honom för hans kärlek till mig." "Ah," sade den grymme domaren, "nu skola vi se, hvad Kristi kärlek kan göra för dig." Och på hans vink grepo liktorerna, som stodo, efter romarnes sätt, redo med sina spön, genast gossen och slogo hårdt hans blödande rygg.

"Nu vilja vi se," ropade domaren, "hvad Kristi kärlek kan göra för honom!"

Då blodet strömmade från den kära gossen, svarade hans moder: "Jesu kärlek etärker honom att lida, hvad Mästaren led för honom och oss alla."

Åter piskade de barnet, icke endast för att pina honom, utan också hans moder, och den grymme domaren frågade ånyo: "Hvad kan Kristi kärlek nu göra för honom?"

Många ögon fylldes med tårar, då denna romerska moder svarade: "Den lär honom förlåta sina förföljare."

När man sade honom, att om han ville förneka Kristus, skulle de upphöra med de grymma slag, som fort dödade honom, svarade han: "Det finnes endast en Gud, och Jesus Kristus är verldens Frälsare. Han älskar mig, och jag älskar honom och skall evigt få lefva med honom i himmelen." Slutligen förlorade barnet sansen, och en af de grymma mördarne kastade gossens söndersargade kropp i hans moders armar, ropande: "Se, hvad Kristi kärlek gjort för honom".

Tryckande honom ömt till sitt krossade hjerta, svarade modern: — Den kärleken skall föra honom undan menniskors vrede till himmelens frid. — "Moder, ropade den döende gossen, gif mig en droppe vatten från vår svala källa på min tunga"! och så tystnade den lille martyrens röst. Modern sade: "Du har redan smakat den

källa, som uppväller till evigt lif, jag skall snart följa dig.

Den kärej gossen öppnade derpå sakta sina ögon för ett ögonblick och såg dit der den äldre martyren låg i sina dödskval, och sade: "Det finnes blott en Gud och en Frälsare, som dog för oss på korset".

Bref från London.

London den 27 dec. 1899.

Du, Herre, förblifver evinnerligen. Din tron varar ifrån släkte till släkte. Jer. Klag. 5: 19

Dessa ord hafva för mig under den senaste tiden varit outsägligt dyrbara. Huru saligt är det ej för oss under vexlingarna här på jorden att veta, att han, urtidens Gud, den Gamle af dagar förblifver, och förblifver densamme i nåd, trofasthet och förbarmande. Och på grund häraf har min tid här i London varit välsignad och dyrbar. Den, som sitter under den Högstes beskärm, får också hvila under den Allsmäktiges skugga, får hvila från egna försök och ansträngningar, under det att Herren verkar uti, genom och för oss samt sjelf utför sina planer till sitt eget namns ära och förhärligande. Vi ha äfven haft en fridfull och välsignad julhögtid. Juldagen på eftermiddagen var en liten julfest anordnad här på hemmet af mrs Baxter, som är vår husmoder. Hon hade gjort allt för att göra den så treflig som möjligt samt för att äfven vi utländingar skulle känna oss lyckliga och glada. Måtte Gud välsigna denna kvinna! Hon lefver för att göra andra lyckliga. Annandag jul hade vi ett stort möte för sjömän i östra London. Det var talrikt besökt och representanter för flera olika nationer voro närvarande. Vi fördelade dem i tre lokaler. Engelsmän och Amerikanare i en, Tyskar i en annan samt i en tredje Svenskar, Danskar och Norrmän. Thé serverades fritt åt alla i en för detta ändamål prydligt dekorerad sal. De kristna här i England göra mycket för att bereda hvila och sann glädje åt främlingen, samt för att rädda honom undan syndens helvetiska gap. Den stund, vi hade tillsammans med sjömännen, var särskildt dyrbar. Guds ord och Ande verkade kraftigt ibland oss. Kinder fuktades af tårar. Äfven de djupast sjunkna ha förnimmelse af den Heliges närvaro, då han med sin kärlekshand vidrör deras hjertan och öfverbevisar dem om synd, om rättfärdighet och dom.

Vi tro förvisso att åtminstone några arma syndens slafvar här uttogos till Guds barns härliga frihet. Här i London verkas mycket för Herrens sak. Om det kan sägas om några, att de gå ut på gator och gränder för kalla till bröllop, så kan det sägas om de kristna här i London. De hålla fria-luftmöten vintern igenom och förkunna för de fallna på detta sätt det glada budskapet om nåd, förlåtelse och frälsning genom Jesu dyra blod. Gud har på ett underbart sätt välsignat denna verksamhet. Och många af dem, som aldrig gå till någon som helst kyrka eller samlingslokal för att höra Guds ord, ha vid dessa möten fått höra om Guds kärlek och blifvit vunna för himmel och salighet. Jag har sjelf haft den förmånen att få deltaga i dessa möten, hvilka tillsammans med verksamheten i Strangers Rest och Skandinaviska församlingen här tagit i anspråk den tid, som jag kunnat åsidosätta. Må Gud rikligen välsigna våra bröder Skandinaverna här! Dyra vänner i hemlandet, glömmen ej att bedja Gud för dem! Sorgligt att säga hafva många af dem här lidit skeppsbrott och sjunkit djupt i syndens dy. Det skär i våra hjertan, då vi se all den nöd, synd och sjunkenhet, som här är rådande. Och frågan uppstiger ofta ur våra hjertan: "Huru länge, Herre, skall du dröja att komma för att upprätta ett rike af rättfärdighet på jorden?" Vi kunna dock, dyra syskon, trösta hvarandra med att Jesus kommer snart. Och då skola våra sorgedagar hafva en ände.

Till sist en hjertlig helsning till alla de kära vännerna i hemlandet. Hållen ut, syskon, edert arbete i Herren är ej fåfängt! Gud skall löna eder rikligen för allt hvad I gören i Hans namn. Tiden närmar sig, då jag tillsammans med br. Carleson skall, om Gud vill, börja min resa till Kina. Bedjen Gud för oss, att han måtte göra vår resa lyckosam, samt att äfven jag i Kina får blifva ett Herrens språkrör, användt till att föra många kineser till Jesus.

Eder ringa medtjenare och i Kristus lycklige broder **Ernst Pettersson.**

D. L. Moody. †

Vida omkring i den kristna verlden har sports, att en af anförarna i Herrens strider lemnat sin plats på muren och ingått i hvilan. Vi syfta på Dwight L. Moody. Han var född den 5 febr. 1837 i Northfield i Nordamerika — samma plats der han i sitt hem dog den 22 dec. det gångna året tillfölje af hjertfel, hvaraf han länge lidit.

Vida omkring har hans verksamhet sträckt sig, synnerligast i Amerika. Men äfven i England, Irland och Skotland har han arbetat i evangelium. Och öfverallt hafva stora väckelser åtföljt hans arbete.

Många själar hafva genom honom blifvit förda till sanningens kunskap och många fostrats till praktiska själavinnare.

Och många, som ej kommit i personlig beröring med honom, hafva dock genom hans skrifter och genom hvad de hört om hans verksamhet mottagit djupgående inspirationer till ett energiskt arbete för själars frälsning. Och de väckelsens vågor, som genom honom såsom ett Herrens sändebud blifvit satta i rörelse, hafva sträckt sig vida omkring.

Moody var utan tvifvel seklets störste och mest kände evangelist. Han hade växt upp i fattigdom och umbäranden. Han var ingen lärd man. Men om honom sannas orden i Ordspr. 11: 30: "Rättfärdig man bär frukt såsom ett lifvets träd, och den som är vis vinner hjertan".

Spurgeon säger på ett ställe: "Mången gång har jag satt öfver både diken och häckar efter någon fattig syndare och följt honom hack i häl i hvarje krökning och vändning, tilldess jag genom Guds nåd upphunnit honom och fröjdat mig outsägligt, när jag sett honom fångad af min mästare". Visserligen träffar detta ock på det nogaste in på Moodys arbete såsom menniskofiskare.

Genom predikningar af honom, öfversatta till vårt språk, känna vi alla väl till hans lifliga, enkla, rättframma sätt att förkunna evangelium under rik belysning af tilltalande och anslående bilder och berättelser.

Han sjelf är borta ur tiden. Men hans verk lefver och förblifver. Joh. 15: 16.

Herren förser.

Evangelisten D. L. Moody berättar följande händelse ur hans egen erfarenhet: För kort tid sedan var jag i behof af 500 doll. för kyrklig verksamhet. Jag hade ingen aning om hvar jag skulle få penningarna, men kände mig dock öfvertygad, att om det var Herrens vilja att jag skulle hafva penningarne, så skulle han sända mig till dem. En morgon fick jag i sinnet att företaga en jernvägsresa. Jag steg på tåget. Konduktören kom och frågade efter min biljett. Jag svarade att jag icke hade någon biljett. "Hvart skall ni resa?" frågade han. "Jag vet icke", svarade jag. "Vet icke?" "Nej." Jag stack handen i fickorna och tog upp alla penningar jag hade, gaf konduktören penningarna och bad honom taga mig med så långt han kunde för dessa penningar. Om en timma eller något mer stannade tåget vid en liten station, och konduktören sade till mig att detta var så långt jag kunde få följa med för de pengar jag betalt. Jag steg derför af tåget och fick nu se, att jag befann mig på en plats, der jag aldrig förr varit. Jag stannade på perrongen och undrade hvad jag skulle göra, då en herre kom emot mig och frågade: "Är detta icke Moody?" "Jo", svarade jag. "Nåväl", svarade han, "jag önskar att ni tager emot dessa penningar och brukar dem för Herrens verk." Jag räknade peningarna och fann att det var jemt 500 doll. *CH. BL.*

När vi träffa någon kristen, som är belåten med sig sjelf i sina framsteg, i sin erfarenhet, i sin höga helighetsståndpunkt, så är der i hans syn på Gud någonting, som vittnar, att allt icke är rätt. Men när vi finna någon, som är intagen af Kristus, som under alla erfarenheter icke har någon annan önskan än att tjena Kristus, så gifver honom hvarje vaket samvete, hvarje kristligt samvete vittnesbörd, att han är på rätta vägen.

O. Stockmayer.

Ett personligt vittnesbörd.

Mången gång kan Herren bruka det vittnesbörd, som en annan aflägger, till välsignelse för oss. Jag håller det för mycket viktigt, att troende taga lärdom af Herrens ledning med andra. Låtom oss derför höra ett vittnesbörd af en man, för hvilken den fulla frälsningen blef uppenbarad först långt efter hans omvändelse.

År 1858 blef jag såsom yngling genom den helige Andes kraftiga verkan omvänd till Gud. Min omvändelse var verklig, från mörker till ljus, från syndens makt till Gud. Från denna stund ställde jag mig äfven i Jesu tjenst. Mina vänners omvändelse låg mig mera om hjertat än mitt handtverk. Närhelst jag fann tillfälle dertill, sökte jag föra själar till Herren. Men snart efter min omvändelse och under det jag troget tjenade min mästare, uppsteg inom mig oro, då jag fann att mitt hjerta alls icke var renadt från synden. Det förorsakade mig mycken kamp, och många tårar flöto. Men då det blott blef allt sämre, öppnade jag mitt hjerta för min moder, som äfven älskade Herren. Hon kunde, dock icke hjelpa mig, huru gerna hon än velat. En afton, då jag åter bittert beklagat min nöd, svarade hon mig: "Georg, du söker något, som vi icke få vänta att finna på denna sidan grafven."

Snart derefter sände mig någon — hvem vet jag ännu icke — ett nummer af "The Guide to Holiness." Jag slukade formligen innehållet, under det tårarna rullade utför mina kinder. Sedan skyndade jag till min moder och ropade i det jag höll upp tidningen: "Här, mor, betyga menniskor, att de hafva den frälsningserfarenhet, efter hvilken jag söker. Min moder och jag sutto nu och läste och *bådo* med hvarandra tills långt inpå natten.

I juli 1870 besökte min moder ett lägermöte, på hvilket hon fann helgelsens välsignelse genom tron. Sedan hon återkomit, var hon i stånd att uppmuntra mig och visa mig den väg, jag hade att gå.

Den 15 november 1870 på hemvägen från en sammankomst i sällskap med min moder blefvo, under det mitt hjerta längtansfullt skådade uppåt efter den länge åtrådda välsignelsen, mina suckar och bön hörda. Jag hade kommit till korta på alla mina egna ansträngningar. Jag hade klart insett och djupt känt min stora vanmakt. Blott Gud, som för några år tillbaka rättfärdiggjort mig, kunde helga mig. I hans händer hade jag förtröstansfullt anförtrott mig, sådan jag var. En djup frid inträdde i mitt hjerta, sedan kom smörjelsen från ofvan, som förblifver och som har förblifvit till närvarande stund.

Till red. insända böcker:

1. *Den helsosamma läran.* Bibliska vittnesbörd och lärorika utdrag ur Lutherska kyrkans bekännelseskrifter samt etthundra kostbara betraktelser utvalda ur Martin Luthers skrifter af Arvid Moberger. Samt dessutom såsom bihang: Martin Luthers framställning om tre slags gudstjenstordningar och utdrag ur Martin Luthers Herdabref till de Bömiska bröderna. Pris 1: 50.

2. *Slaf eller fri.* Några ord om *Tobaksbruket* af Adolf Thomander, predikant. Med förord af Joh. Lindholm. Pris 25 öre.

Ett kraftigt inlägg mot det skadliga och vidriga tobaksbruket:

Något för barnen att få.

Åt alla dem, som mottogo honom, gaf han makt att blifva Guds barn.

När I för söndagen den 21 dennes läsen om ökenpredikanten Johannes, huru han kom för att bereda det dåvarande Israel till att mottaga Jesus, så kom jag att tänka på, huru äfven mången händelse i lifvet får vara en ropandes röst i öknen för att bereda Jesus väg in i våra små, tillbommade hjertan.

Så är ofta *nöden* en ropandes röst. *Dödsbudet* i våra familjer eller vårt grannskap är också en sådan röst. Den plötsliga *olyckshändelsen* är ofta en väldig predikant. Alla dessa äro oss sända af Gud för att förmå oss att öppna hjertat för den, han sändt hafver, Jesus Kristus.

Dessa trenne äro, liksom Johannes, stränga botpredikanter. Men det finnes äfven andra sådana röster, som kunna lika mäktigt tilltala oss och bereda väg för Herren. En kärleksfull handling af oss bevisad ett tillslutet menniskohjerta har ofta öppnat det för Jesus. En underbar och påtaglig bönhörelse af Gud har också såsom en öfverbevisning om Guds fadersomsorg om sina barn kunnat blifva en Herrens väg till något hjerta. Det är just om denna Herrens väg till ett tillbommadt menniskohjerta jag i dag skulle vilja berätta eder. Må denna händelse få vara såsom en *ropandes röst*, full af mildhet och kärleksfull omsorg för eder, kära små, när I kommen i nöd och kanske gråtande sägen: "Gud har öfvergifvit mig!"

Patron Jönsson på Rågberga var en rik, men ganska hård man. Sällan såg man honom ställa sina steg till kyrkan eller bönehuset på söndagen. Nej, rikedomen var hans gud, och någon annan trodde han ej på. Hans hustru var en god och ömhjertad kvinna, som, ehuru ej född på nytt, dock ganska mycket drogs till Gud och hans barn.

En from och flitig handtverkare hade köpt sig ett litet torpställe af Jönsson, men blifvit skyldig honom två tusen kronor derpå Inom fem år skulle den summan vara inbetalad. Herren var med sina vänner, och afbetalningarne hade blifvit punktligt fullgjorda de första fyra åren. Nu återstod endast ett år, men då insjuknade handtverkaren på nyåret och dog. Tillfölje af dessa afbetalningar till den stränge fordringsegaren hade han nätt och jemnt kunnat försörja sig och sin familj. Derför fanns det knappt någon krona öfver i huset, sedan begrafningen försiggått. Och det var mycket svårt för enkan och hennes tvänne barn att på det allra nödtorftigaste sätt reda sig, än mindre lägga af de 400 kronor, som fattades i betalningen på torpet. Fram på sommaren dog också patron Jönsson. Och då äldste sonen hemkom för att öfvertaga egendomen, fann han visserligen skuldsedeln på torpet, men ej några anteckningar om afbetalningarna. Sonen, som ogerna såg, att någon "läsare" bodde på hans egor, gick en dag till enkan och fordrade att antingen återfå torpet eller också erhålla de två tusen kronorna, som skuldsedeln lydde på. Förvånad öfver en sådan begäran frågade hon den nye egaren, om han ej visste, att hennes man ordentligt för hvarje år afbetalt skulden, så att nu endast 400 kronor återstodo. Nej, det visste han ingenting om och bad att få se kvittenserna på dessa afbetalningar. Ja, det skulle han visst, menade enkan. Men ehuru hon genomsökte alla möblerna i hela stugan, funnos de ej.

Den unge mannen, som var af samma sinnelag som fadern, sade sig ej mycket tro på enkans påståenden, utan ville om en vecka komma igen för att antingen få betaldt eller i annat fall säga upp enkan till höstflyttningen.

Denna plötsligen påkommande nöd nästan bedöfvade den stackars enkan och hade så när bragt henne i förtviflan. Stugan genomsöktes gång på gång, men inga kvitton kunde hittas. Visserligen hade hon i sitt hjerta suckat till Gud efter hjelp. Men hon var så tillintetgjord af fruktan, att hon kunde icke stilla sitt hjerta i en verklig bön inför Herrens ansikte.

Snart var veckan gången, och ännu hade icke någon hjelp hörts af. Då enkans lilla sjuårige gosse såg moderns stora bekymmer, sade han en dag: "Tror inte mor, att Jesus vet, att vi ha det så ledsamt, och att han kan sända oss pengar från himmelen, om vi riktigt bedja honom derom, som far brukade göra?" "Jo, det tror jag nog," sade modern och tillade: "Bed du, Nils, som far brukade, så kanske Jesus hjelper oss." "Mor också bedja, syster Hanna också, säg mor?" "Ja, ja, Nils, vi vilja göra det!" Och så föllo alla tre ned på sina knän, och Nils bad, som far brukade bedja och började med: "Gud, som hafver barnen kär," och slutade med "Fader vår — amen!" Modern kände sig ovanligt styrkt af bönen, då hon reste sig upp. Lille Nils gick trygg och tvärsäker till sin lek igen. Fönstret i stugan stod öppet. Enkan tyckte, att det prasslade i hallonhäcken derutanför, som om någon hade gått der. Men när hon såg efter, fanns der ej någon mensklig varelse. Men när hon skulle stänga fönstret, flög en större, glänsande skalbagge in. Och nu glömde Nils allting annat för att fånga den. Den gäckade dock alla hans bemödanden. Till slut kröp han under fars gamla byrå och försvann. Nils och Hanna skulle nu hjelpas åt att få tag i den lille främlingen. Men det var liksom förgäfves, fastän de lågo raklånga på golfvet och sträckte sina armar så långt under byrån, de kunde.

Mor var heller icke angelägen om att ha skalbaggen inne öfver natten, hvarför hon hjelpte barnen att få fram dragkistan. Då hon så gjorde, föll någonting ned bakom byrån, och då hon böjde sig ned, för att taga upp det — hvad fann hon då? Jo, sin mans gamla anteckningsbok, och inuti den de eftersökta afbetalningskvittona.

Full af glädje och tacksamhet till Gud, som så ögonblickligen hade hört hennes och barnens böner, skyndade hon till fordringsegaren, för att visa honom kvittenserna. När hon berättade, på hvad sätt hon hade återfått dem, kände den unge mannen sig så gripen af Guds underbara ledning med enkan, att han efterskänkte den öfriga skulden och gaf henne kvitto derpå. Lille Nils hade nog rätt i sin förmodan, "att Jesus visste, att de hade så ledsamt". Han sände helt oförmodadt en hjelpare ur de stummas verld, liksom han fordom lät korpar duka bordet för Elia i öknen.

Denna händelse fick också vara såsom en ropandes röst i öknen, som beredde väg för Jesus i den unge egendomsegarens hjerta. Det var nog icke vinden, som prasslade i hallonhäcken, då lille Nils kungjorde sin och de sinas nöd för Jesus, utan Gud hade äfven ledt den unge mannens steg till torpet, så att han blef åhörare till bönen derinne och sålunda fick ett påtagligt bevis på, att Herren hör bön och hjelper de sina. Han, unge Jönsson, började efter denna händelse att gå och höra Guds ord, och detta blef i ännu högre grad den ropandes röst, som till sist äfven öppnade hans hjerta för Jesus sjelf. Till detta kärlekens under hade Herren användt en barnabön och en — skalbagge.

O, hvilken god och omtänksam fader vi hafva! Än sänder han oss änglar att tjena oss, än få blommorna predika om hans kärlek till oss, än snö och rimfrost, och än få våra stumma vänner, djuren, gå hans ärender för att draga våra hjertan till honom. Huru stort vore det icke, om alla mina små vänner, som läsa detta, ville lyssna till den ropande rösten, och på detta nya år öppna hjertat på vid gafvel för Jesus! Då skulle detta år blifva ett juhelår både för eder och eder trofaste vän **Onkel Eric.**

Ett utvaldt slägte.

1 Petr. 2: 9.

I.

När Moses tänker på, i hvilken nära gemenskap med Gud Israel var bevärdigadt att stå, och hurn Herren för detta folk uppenbarat sig och sin heliga vilja i den höga och härliga lag, han gifvit dem, utbrister han: "Hvar finnes väl ett stort folk, hvars gudar äro det så nära, som Herren, vår Gud, är oss, så ofta vi åkalla honom? Och hvar finnes väl ett stort folk, som hafver stadgar och rätter, så rättfärdiga som hela denna lag, hvilken jag i dag förelägger eder?" (5 Mos. 4: 7, 8). Han förundras öfver den stora nåd, som vederfarits detta lilla, ringa folk.

Så är det ock egnadt att väcka vår förundran, när Petrus skrifver: "I ären ett utvaldt slägte, ett konungsligt presterskap, ett heligt folk, ett egendomsfolk". Man må väl fråga: Hvad är det för ett underbart stort och härligt folk, som aposteln på detta sätt tilltalar, och hvilket han gifver så outsägligt höga äretitlar? Är det månne de heliga änglarna, dessa saliga och härliga ljusväsenden, dessa "Guds söner", som stå inför hans ansigte tillbedjande och lofsjungande, dessa "starka hjeltar", som städse äro färdiga att "uträtta hans befallning, när de höra hans ords röst", och som, då de i något Guds ärende komma hit ned på jorden, äro omgifna af en sådan härlighet, en sådan himmelsk strålglans, att dödliga menniskor bäfva?

O, nej! Det är fråga om sådana, som en gång voro fiender till Gud i sitt köttsliga sinne och efter sitt hjertas lustar vandrade i onda gerningar, värda evig förtappelse, men som af nåd blifvit frälsta, renade, uttagna ur mörkret och införsatta i Guds underbara ljus. Det är sådana, som en gång lefde utan sann frid och verkligt fäste för sitt hjerta, men som nu blifvit uppbyggda på den dyrbara hörnsten, om hvilken Gud säger, att han lagt den i Sion och att den som tror på honom icke skall komma på skam. Det är sådana, som en gång varit döda genom sina öfverträdelser, men som genom Guds stora barmhertighet blifvit födda på nytt, blifvit nya skapelser i Kristus. Fordom gingo de efter sina egna tankar vägar, som de sjelfva utvalde, nu står deras håg till Herrens vägar. Fordom lefde de utan hopp och utan Gud i verlden, eller var deras förmenta hopp af det slaget, som "blifver om intet", "blifver afskuret" (Job. 8).

Men nu hafva de, på samma gång

de lärt känna Gud och fått ett uytt lif i Kristus, också blifvit delaktiga af ett *lefvande* (1 Petr. 1: 3), *saligt* (Tit. 2: 13) och *fast* (Ebr. 6: 19) hopp, ett hopp, som icke låter komma på skam. (Rom. 5: 4).

II.

Vi vilja denna gång endast stanna för orden: *Ett utvaldt slägte.*

Af det redan sagda förstå vi, att det icke var derför att vi voro för mer än andra eller derför att vi genom några särskilda egenskaper, dygder och goda gerningar dragit Guds blickar till oss och förvärfvat oss hans ynnest, som han med förbigående af så många andra upptog oss till sina barn och arfvingar till sin härlighet. Utan han gjorde det af sin blotta nåd. Guds utkorelse är sådan, att den utesluter all mensklig berömmelse. Så var det i fråga om det lekamliga Israel, såsom Moses säger: "Du är ett folk, heligt åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud utvalt till sitt egendomsfolk ibland alla folk, som äro på jorden. *Icke var det derföre, att I voren större än alla andra folk, som Herren fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären mindre än alla andra folk;* utan emedan *Herren älskade eder* och ville *hålla den ed,* hvilken han hade svurit edra fäder, utförde Herren eder med stark hand och förlossade eder utur träldomshuset, utur Faraos, den egyptiske konungens, våld." (5 Mos. 7: 6—8).

Och såsom det förhöll sig med det lekamliga Israel, så ock med det andliga. Äfven vi äro Guds barn enligt "utkorelsen af nåd". Inga mensliga företräden eller förtjenster gälla något inför Gud. "Sen, mina bröder, på eder kallelse, att icke många visa efter köttet, icke många mäktiga, icke många ädlingar äro kallade. Utom *det i verlden dåraktiga har Gud utvalt,* på det att han skulle komma de visa på skam, och det *i verlden svaga* har Gud utvalt, på det att han skulle komma det starka på skam. Och *det i verlden oädla och föraktade* har Gud utvalt, och *det som intet var,* på det att han skulle göra om intet det, som något var, på det att intet kött må berömma sig inför honom" (1 Kor. 1: 26—29).

De vise efter köttet förlita sig ofta i stolthet och sjelftillräcklighet på sitt förstånd och sitt vetande. Och det är svårt för dem att ödmjuka sig och blifva såsom barn, för att i Andens skola begynna lära, såsom de der intet veta. Och deraf kommer det sig, att "Guds hemlighetsfulla vishet, den fördolda, hvilken Gud före tidens begynnelse har förut bestämt till vår härlighet", och hvilken endast "den Ande, som är af Gud" kan uppenbara för hjertat, förblifver fördold för dem, ja synes för dem i deras naturliga mörker och blindhet såsom en dårskap, under det den i mensklig visdom okunnige, som i enfald böjer sitt hjerta till Herren, genom den himmelska smörjelsen får sina inre ögon upplysta till att se ljus i Guds ljus och skåda undren i Guds ord.

Och ädlingarna och de mäktiga i verlden hafva svårt att släppa sin egen storhet och ära, för att såsom brottslingar frälsas genom tron på den korsfäste Kristus, som i sjelfva verket ännu är lika föraktad i verlden, som han var, då man i sin fiendskap fastnaglade honom på det afskyvärda och vanärande korset. Och så går Gud förbi dem, för att bevisa nåd mot det i verlden dåraktiga och svaga, det som är oädelt, föraktadt och intet, då dessa af hjertat känna och bekänna sin bittra skam, att de syndat mot Gud och "sakna Guds härlighet", samt äro villiga att såsom Nasaréens lärjungar dela den saliga och härliga (Apg. 5: 41; 1 Petr. 4: 12—14) skammen, föraktet och lidandet med honom.

Under det mången rättfärdig i sin dygd går förlorad, blir mången brottsling, publikan och sköka benådad, renad, härliggjord. Ur hvilken syndens dypöl hade icke Gud upphemtat många af dem, som Paulus i 1 Kor. 1: 2 helsar såsom tillhörande "den Guds församling, som är i Korint, de helgade i Kristus Jesus, de kallade heliga!" Såsom han säger i 1 Kor. 6: 9—11: Somliga ibland eder voro horkarlar, afgudadyrkare, äktenskapsbrytare, veklingar, drängaskändare, tjufvar, girige, drinkare, smädare, roffare. "Men," fortsätter han, "I hafven tvagit eder rene, I hafven blifvit helgade, I hafven blifvit rättfärdiggjorda genom Herren Jesu Kristi namn och genom vår Guds Ande."

Guds utkorelse korsar helt och hållet menniskors tankar. Äfven här, såsom alltigenom i fråga om menniskans frälsning, bär den gudomliga uppenbarelsen en dårskapens prägel. Men just detta, att Guds ord, verk och vägar i menniskors ögon äro dåraktiga, är ett bevis på, att hon är köttslig och ett tecken till, att hon är på förtappelsens väg.

III.

Den yttersta grunden till allt hvad Gud gjort och gör för oss är *hans kärlek.* (1 Joh. 4: 9, 10; Rom. 5: 8). Gentemot den mörka bakgrunden af vår brottslighet och vårt förderf strålar denna Guds oförskyllda kärlek så mycket klarare och härligare. Huru kan icke en liten solstråle vederkvicka och fröjda en fånge, der han sitter instängd i sin mörka cell! Men huru mycket mer vederkvickes och fröjdas icke menniskan, då Guds kärlek genom evangelium och Anden uppenbaras för hennes hjerta! Mörkret skingras och bojorna sprängas; fången försättes i frihet. Smord med glädjens olja tjenar den fordna syndaträlen Gud med fröjd och vandrar med tacksägelse i hans ansigtes ljus. Om denna kärlek icke funnits i Guds hjerta och uppenbarats i hans gerningar, så skulle hvarje menniska gått förlorad.

Men hvad gagnar det, att solen lyser så klart på himmelen, om de tillskrufvade fönsterluckorna utestänga hvarje solstråle från det mörka rummet? Och hvad gagnar det oss, att Gud älskar oss och genom Kristi blod beredt oss en dyr, fullkomlig och härlig frälsning, om vi genom otro och ohörsamhet tillstänga våra hjertan för nåden i Kristus? Vill du blifva en salig menniska, vill du ega frid och fröjd i den helige Ande, så öppna, så brottslig, arm och förlorad du än må vara, ditt hjerta för Jesus, och du skall genom tron på honom blifva försatt på återlösningens blodbestänkta, heliga, trygga och fridlysta område. Det är Guds eviga rådslut, att hvar och en, som tror på Jesus, skall ega frälsning och

lif, en "evig hugsvalelse och ett godt hopp". Och det är så visst, att den, som kommer till Kristus, ej blir utkastad, som att Gud är Gud. Om också djefvul och verld, förnuft och känslor skulle disputera deremot, så är dock Gud större än både djefvul, verld och vårt eget hjerta. Han förblifver trofast, ty han kan icke förneka sig sjelf. Och han har bestämdt lofvat att benåda och frälsa en hvar, som af hjertat bekänner sin synd och med en enfaldig trosblick skådar upp till det på Golgata slagtade offerlammet, liksom de ormbitna Israeliterna enligt Guds löfte fingo helsa och lif genom att se på den i öknen upphöjda kopparormen.

Den deremot, som går förbi Guds Lamm, må göra hvad som helst för att vinna Guds nåd och en öppen himmel, han blir ändock förkastad. Endast försoningsblodet öppnar väg till Guds fadershjerta för dem, som i detta blod blifvit till sina hjertan bestänkta från ett ondt samvete.

Gud har af evighet bestämt *en väg* till frälsning för de fallna. Det finnes icke tvänne eller flera, mellan hvilka menniskorna kunna välja. Det finnes endast en, som förer till evigt lif. Alla andra ändas i förtappelse. Det finnes endast *en hörnsten,* som håller profvet. Det är den, som Gud utvalt.

Guds eviga utkorelse gäller Kristus och dem, som tillhöra honom. "Gud har utvalt oss *i Kristus* före verldens grundläggning". (Ef. 1: 4).

IV.

Hvartill äro vi då utvalda? "Gud har utvalt eder från begynnelsen *till frälsning* — — att I skolen *vinna vår Herre Jesu Kristi härlighet*". (2 Tess. 2: 13, 14). Kärleken vill icke behålla något för sig sjelf. Den vill dela med sig af allt hvad den eger. Kristus, som af kärlek till oss utgaf sitt lif på korset, vill dela allt med sig åt sina bröder — sitt lif, sitt barnanamn och sin barnarätt, sitt arf och sin eviga härlighet.

"När Kristus, vårt lif, varder uppenbarad, då skolen ock I uppenbaras med honom i härlighet". Vi skola icke blott få skåda en himmelsk härlighet, sådan som intet öga sett, och höra himmelens härliga melodier, sådana som intet öra hört, och införsättas i en härlighet, som outsägligen öfverstiger hvarje menniskotanke. Utan vi skola ock sjelfva till ande, själ och kropp vara genomstrålade af Kristi härlighet. Och denna Kristi härlighet, uppenbar i och hos dem, som en gång voro trälar under synden och djefvulen — huru skall den icke hos de heliga änglarna, som städse haft sin lust uti Guds verk med den fallna menniskan, framkalla en outsäglig beundran för Guds och Lammets kärlek, nådesmakt och vishet, tillbedjan och pris, såsom vi ock se af Uppenbarelsebokens 5:te kapitel! Apostlen Paulus säger ock i 2 Tess. 1: 10, att när Herren Jesus varder uppenbar från himmelen, så kommer *han*, för att på den dagen *förhärligas i sina heliga* och *beundras* i alla dem som tro.

K—dt.

Konungen och hans stridsmän.

Af Rev. Hubert Brooke.

Ps. 110.

(Forts.)

"I *helig skrud* träder inför dig din unga skara". Så snart soldaten är inskrifven, får han en uniform, och den kristne soldatens uniform är en *helig skrud*. En underlig drägt! Vi finna den beskrifven i 2 Mos. 28, der det talas om de kläder, som Aron och hans söner såsom prester skulle bära. Det heter i v. 2: "Du skall göra åt Aron, din broder, heliga kläder till ära och prydning". Vi se sålunda, att så snart en själ villigt lemnar sig såsom offer åt Gud, för han den in i sin rustkammare och ikläder den sin rustning, den uniform och de vapen, han vill att hans stridsmän skola begagna, och detta är helighetens skrud. En underlig sammansättning, prestens kläder på krigarens kropp! Ja, ty kriget är ett heligt krig, och vapnen äro ej köttsliga, icke svärd, utan presterlig skrud. "Dessa äro de kläder, hvilka de skola göra: en bröstsköld och en kåpa och en mantel och en rutig lifrock och en hufvudbindel och ett bälte". 2 Mos. 28: 4. Rättfärdighetens bröstsköld, det heliga tjenandets kåpa, lofvets lifrock och kärlekens mantel, förbönens hufvudbindel och ödmjukhetens bälte, det är din presterliga heliga skrud.

Hvar kunna vi då få allt detta? Huru kunna vi blifva så klädda? Hvem kan någonsin tjena Herren, om detta är den uniform vi skola bära? Det är godt att minnas, att ingen går ut i krig på egen bekostnad. Konungen begär aldrig, att hans soldater skola skaffa sig vapen sjelfva. Felas det proviant eller ammunition, så klandrar man ej soldaterna utan regeringen derför. Men vi skola aldrig kunna klandra honom, som har "herradömet på sina axlar," ty han har kläder och vapen nog för alla sina stridsmän. Gå in i hans rustkammare, böj dig ned inför honom och bed honom ikläda dig den uniform och de vapen du behöfver. De äro hans gåfvor till sina stridsmän. Du kan blifva klädd i hans rättfärdighet, hans mildhet och ödmjukhet och helighet och gifva honom all äran. Förändringen hos dig skall blifva så stor, att ingen skall drömma om att gifva *dig* äran. Så kläder han sina stridsmän.

Så går han ett steg längre och säger dem, hvarföre de skola vara så klädda. Derföre att de komma "ur morgonrodnadens sköte". Ja, de äro himlafödda själar, ett slags förstlingar bland hans skapelser. Gud låter ej sina barn gå oklädda genom verlden. Han ger dem nog till att hålla dem varma och förser dem med riklig föda. Och här säger oss Herren hvar vi hafva vårt förrådshus, vår glädje, vår kärlek och vårt hem. Det är på Guds högra sida, der Kristus är.

Vidare säger han oss med ett enda ord hvad vårt tjenande är. "Såsom dagg". Vi skola bara vara daggdroppar. Det synes ej svårt att vara en daggdroppe. I Mika 5: 7 se vi en sida af hvad det är: "Och Jakobs kvarlefva (således Guds folk) ibland många folk skall vara såsom en dagg från Herren, såsom en regnskur på gräs, som icke bidar efter någon man och icke väntar på menniskors barn". Vi skola vara budbärare från Gud, sända såsom han

sänder sin dagg och sitt regn. Han låter regna öfver goda och onda, rättfärdiga och orättfärdiga. Sålunda får du ej säga: "Jag vill tjena bryggliga menniskor och bryr mig ej om de svåra," utan du skall tjena såväl de döda som de lefvande själarna.

"Daggen bidar icke efter någon man". Vänta då ej, till dess menniskorna vilja att du skall komma. Det skola de aldrig göra; hvad de vilja är att bli af med dig. Gå till dem, trots dig sjelf och trots dem sjelfva. Daggen gör sig icke sjelf och den kristne icke heller, och den kristne får ej täckas sig sjelf mer än daggen. Han täckes den, som har sändt honom, liksom daggen, som förlorar sig sjelf under det den blir till välsignelse för andra. Sådant skall ditt tjenande också vara.

I 2 Sam. 17: 12 står det någonting mera om daggen: "Och när vi så komma till honom på det ställe, der han befinner sig, så skola vi falla öfver honom såsom daggen faller öfver jorden". Du ser, hvilken oräknelig mängd det är; och om allt Guds folk, som känna honom såsom frälsare, vore öfverlemnade åt honom och gåfve ut sitt lif i hans tjenst, skulle det blifva en otalig skara.

Du vet också, att daggen faller öfverallt på jorden, och jag tänker att de kristna borde vara öfverallt i verlden och ej blott på några gynnade platser. Är du villig att af daggens Fader sändas just dit han vill att du skall gå, eller är du besluten att göra som du sjelf vill och gå dit andra gå? O, att han måtte sända en vind från himmelen, en orkan, en cyklon eller någonting, som tvang dig att liksom daggen gå dit han vill! Skola vi komma ihåg, att Guds folk bör vara såsom daggen, otaliga droppar, som gå dit han sänder dem och göra hvad han vill att de skola göra?

Till sist en underbar tanke. Det heter, "din *unga* skara". Här är hemligheten af ständig ungdom. Kristna säga ibland med bedröfvad min: "Jag håller på att bli gammal", men de skulle kunna säga: "Jag är alltid ung", om de kände denna hemlighet; såsom det heter i Ps. 92: "Ända in i ålderdomen skola de bära frukt, frodas och grönska," eller kanske bära mera eller mognare frukt till Guds ära än när de voro unga. Sådan är Guds beskrifning på sitt folk.

Huru passar denna beskrifning in på dig och mig? Vi komma ej för att se på ett fotografialbum och sedan gå vår väg, utan för att verkligen få hans bild tecknad på oss i ljuset af denna heliga sol. Äro vi beredda dertill? Kom ihåg att saken är mycket bestämd, lika bestämd som en soldats inmönstring, så bestämd att den kräfver en öfverlagd medveten handling. Det gäller att frivilligt lemna dig öfver åt Gud och för beständigt blifva behandlad såsom hans. Det gäller att låta Gud ikläda den presterlige krigaren sin rustning och förse honom med vapen. Det gäller att låta Gud afgöra, hvar du skall tjena honom. Du får ej längre säga: "Jag kan ej tjena Gud här;" du har att tjena honom hvar han vill, här, i Kina, i Japan, i Indien eller på Söderhafsöarne. Om vi äro hans dagg, så låtom oss njuta daggens frihet från oro och omsorger; låtom oss gå dit han sänder oss, och endast dit, och verka hans verk på den plats, der han har ställt oss. Hvad han af oss begär är att vi säga till honom, såsom Davids frivillige fordom sade till denne: "Dina äro vi, David, och med dig hålla vi, du Isais son. Frid, frid vare med dig och frid med dina hjelpare!" (1 Kr. 12: 18).

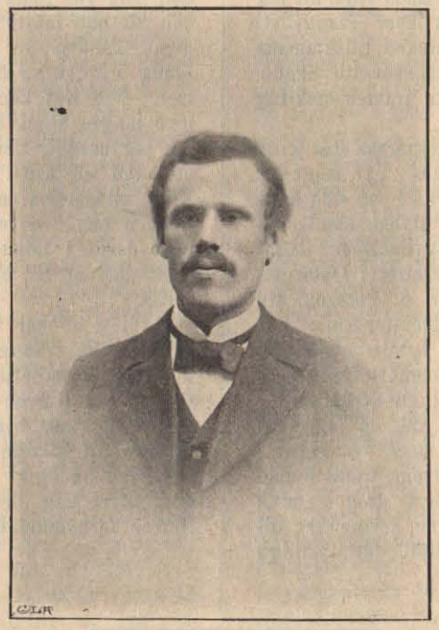
(Öfvers. för *T. S.*)

Våra missionärer.

O. A. L. Larsson.

Jag föddes den 26 november 1873 i Lerbäcks församling, Örebro län. I mitt föräldrahem fick jag från barndomen många goda intryck af en lefvande gudsfruktan. Mina föräldrar (af hvilka min fader nu fått ingå i den eviga hvilan) voro sedan många år tillbaka på Herren troende. Ihärdigt framburo de mig och mina syskon i bön till Herren, att han måtte frälsa oss. Äfven förmanade de oss att "icke gå på de syndares väg eller sitta der de bespottare sitta". Deras böner och förmaningar voro ej heller förgäfves. Jag minnes, huru Herrens Ande verkade kraftigt på mitt barnahjerta önskande föra mig i en lefvande gemenskap med honom, som är den bäste barnavännen. Men den kära Herren fick icke då med mig utföra, hvad han så gerna önskade. Några år förgingo, och den illistige själafienden fick leda mig ut att smaka på verldens tomma fröjder. Men o, huru litet det kunde tillfredsställa; det kunde icke gifva hjertat trygghet och ro. Men han, som söker efter det förlorade, glömde ej heller mig. I början af år 1889, då Herren i min hemtrakt sökte och fann några af de vilsekomna barnen, var äfven jag ibland dessa. En afton, då jag besökte missionshuset vid en plats, som heter Åsbro, talade Herren kraftigt till mitt hjerta. På natten, då jag gick hem, bestämde jag mig för, att, då jag kom hem, skulle jag lemna mig åt Gud. Jag bad också Gud om kraft att kunna fullborda detta beslut, hvilken bön han ju också så gerna hörde. Då jag kom hem, både mina föräldrar och syskon gått till hvila. Detta fick dock icke hindra mig. Jag bad dem, att de måtte bedja Gud för mig om frälsning och förlossning från mina synder. Naturligtvis blef det glädje och jubel i deras hjertan, och mer än gerna efterkommo de min begäran. Der fälldes många tårar inför Herrens ansikte både af sorg och glädje. Men han, hvilkens hjerta är fullt af förbarmande, hörde våra böner. Snart kunde jag tro, att mina synder voro förlåtna och att jag var ett Guds barn. En outsäglig, bimmelsk frid fyllde dervid mitt hjerta. Mitt beslut var fast att tillhöra Herren, äfven då känslorna voro vexlande. Herrens ord blef för mig kärt; och det blef de skönaste stunder för mig att få med Guds folk samlas omkring detsamma. Genom Herrens ord och genom att höra sådana Herrens vittnen, som

O. A. L. Larsson.

framhöllo den fulla frälsningen i Kristus Jesus, erhöll jag mycken andelig välsignelse. Herrens Ande gjorde det vigtigt för mig att mottaga kraft till seger i de frestelser, som möta i det dagliga lifvet. Någon tid efter min omvändelse började jag söndagsskola i mitt hem och fick äfven uti detta arbete erfara välsignelse af Gud till min själ. Jag hoppas också, att det ord, som då utsåddes i enfald och svaghet, icke var förgäfves. År 1892 begärde jag och erhöll tillåtelse att få deltaga i pastor Kihlstedts bibelkurs. Många och dyrbara voro de lärdomar, som Herren gaf mig der. Der fick jag också visshet om, att det var Guds vilja, att jag skulle gå ut på fältet som evangelist. Från kursen blef jag utsänd tillsammans med broder C. J. Johansson till Skåne, der vi verkade på mörka trakter omkring Lund.

Denna vår första missionsresa står ännu rätt lifligt för mitt minne. Vår magt var ringa; men Herren var med oss och hans magt är alltid stor. "Hvem skulle väl förakta den ringa begynnelsens dag." I två år verkade jag derefter i Östergötland tillsammans med br. S. Persson, till dess han år 1895 afskildes för Kina. Sedan verkade jag två år i Norrbotten tillsammans med den nu hemförlofvade brodern L. O. Nordin. Många dyrbara minnen har jag från denna tid, då jag hade förmånen att få verka som evangelist i Sverige, minnen af Herrens trofasta nåd och hjelp. Ganska tidigt drogos mina tankar ut till hedningarne, isynnerhet till Kina. Jag minnes ett tillfälle för åtskilliga år tillbaka, då jag var i mitt föräldrahem. Jag kände mig manad att gå afsides för att bedja. Jag minnes, huru under bönen jag liksom förnam en röst, som talade till mig om att utgå till Kina. Jag kände Herrens kraft nära. (Denna händelse har jag förut omtalat för högst få personer). Jag tror, att det var Herren, som då kallade mig att gå ut till Kina. Dock drójde det rätt länge, innan jag kom till ett bestämdt afgörande att gå. Jag ansåg saken mycket vigtig, fruktade också stundom för att begå något misstag, äfven såg jag på min egen oduglighet. Under tiden bad jag till Herren om nåd att kunna göra det, som var hans vilja i detta afseende, och att han måtte leda mig den rätta vägen. Tanken på Kina lemnade mig sålunda icke, utan tilltog i stället mer och mer. Till sist kände jag det så, att jag icke längre kunde draga mig tillbaka, hvarför jag mottog Helgelseförbundets kallelse att utgå till Kina. Afskildes sålunda för Kina midsommaren 1897 och afreste till London den 4 november samma år. Stannade derpå i London till den 31 jan. 1898 samt ankom till Shang-hai den 12 mars 1898.

Då jag blickar tillbaka på mitt gångna lif, kan jag i sanning utbrista: "Idel godhet och barmhertighet hafva följt mig." Och då nu Herren fört mig till detta land, så är det mitt hjertas djupa längtan att få vara till välsignelse för detta i mörker och synd så långt bortkomna folk. Herren gifve mig dertill sin nåd! Eder i Herren förbundne broder

O. A. L. Larsson.

Skildringar från Kina.

Soh-ping-fu den 31 oktober 1899.

Älskade vänner i det kära hemlandet!

"Vårt samfund är i himmelen, hvarifrån vi ock vänta frälsaren, Herren Jesus Kristus."

Dessa ord hafva varit mycket dyrbara för mitt hjerta, särskildt under den sednare tiden. Hvad det är outsägligt skönt under vår pilgrimsfärd att få hafva umgängelse i himmelen, ty då kunna vi göra

"sorgedalen" rik på välsignelsekällor, ur hvilka de törstige och matta få dricka lif och läkedom.

Kina är på det andliga området ett mycket torrt och törstigt land; och om ej Gud välsignade oss så rikligen, som han gör, så stode vi i stor fara att blifva slöa och kalla till vår invärtes menniska. Det största utaf allt är att vi få vänta vår frälsare ifrån himmelen. Väntan på honom förjagar all ljumhet och behåller våra hjertan varma samt hjelper oss att vaka och bedja.

Det möter mycket, både från vår enskilda person och från verksamheten, som vill nedslå modet. Men tanken på att vi endast helt flyktigt gästa "Kedars hyddor" och att vi snart skola stå deruppe bergade för evigt gör främlingsskapstiden dräglig och skön. Vi få ju derunder hafva det stora och saliga privilegiet att plocka ax och binda kärfvar, hvilka änglarne skola föra in i den himmelska ladan.

Det är nu allaredan ett år, sedan jag skref till T. S.; och seende tillbaka på denna flydda tid kan jag säga: "Idel godhet och barmhertighet hafva efterjagat mig." Nedslående såväl som uppmuntrande erfarenheter hafva vi ju mött i verksamheten. Dock äro vi tacksamma till vår Gud för den frukt, han gifvit det gångna året. Mitt arbete är ju för det mesta ibland kvinnorna såväl i staden som i byarna här omkring. Dyrbart och lärorikt är det att få titta in uti kineskvinnornas mörka och glädjetomma hem. Stundom då jag varit ute och gjort husbesök, hafva skaror af båda könen samlats omkring mig; och ej så sällan hafva de visat mycket intresse för den "nya läran", som de kalla evangelium. En gång var jag i en utaf våra troende kvinnors sällskap för att besöka en familj, med hvilken hon var bekant. Då vi kommo in, funno vi rummet till trängsel fyldt utaf nyfikna menniskor (så tycktes det mig), män och kvinnor om hvarandra. Männen uppmanade jag genast att begifva sig till stationen, om de önskade höra; ty rummet var ju för trångt. Dessutom sågo de ytterst hätska och vilda ut, så att jag önskade, att de så snart som möjligt måtte aflägsna sig, hvilket de äfven gjorde. En man sade gäckande: "De äro ju större än vår kejsare". Den troende kvinnan, som åtföljde mig, var icke sen att göra sin tillämpning af hans inlägg. Hon svarade: "Naturligtvis äro vi större än kejsaren, ty vi äro ju barn till konungars konung och herrars Herre". Mannen stod slagen med förvåning öfver svaret, ty han tänkte törhända i sitt hjerta, att jag blott var en "utländsk djefvul", hvilken titel de i allmänhet gifva oss. Emellertid hade vi en dyrbar stund i detta hem, der vi fingo vittna om Jesus för dessa kära kvinnor, hvilka sutto rundt omkring oss på "kangen" (= en med eldledning försedd, uppmurad tegelplatta, som användes till sofplats). Man afbröts visserligen en och annan gång genom de både möjliga och omöjliga frågorna, som framställdes, och hvilka jag naturligtvis också besvarade, ty annars hade jag nog ej fått behålla några åhörare. Först då jag kom till Kina, föreföll det mig mycket underligt att gång på gång blifva afbruten genom från ämnet ytterst afstickande frågor. Men nu förefaller dylikt mig helt naturligt, emedan jag blifvit van härvid.

De stackars kineskvinnorna, som ej känna Gud, de hafva det sannerligen trångt på jorden. Ty i allmänhet hafva de det obeskrifligt fattigt och knappt samt äro dertill föraktade och förbisedda utaf sina män. Dock synas de ändå vara nöjda och belåtna, om de blott få lefva.

För någon tid sedan var jag ute till en by, der en utaf våra troende bor. Han bor riskabelt högt. Det är ej synnerligen lätt att taga sig uppföre de branta berghällarne. Men på åsnerygg gick det ju förvånansvärdt bra, ja, langt utöfver ens föreställningar. Ack, hvad de små åsnorna ända äro till stor nytta i denna del utaf landet, der jemna och farbara vägar äro sällsynta! Jag stannade i nämnda by en längre tid, då jag äfven besökte kringliggande småbyar. Det var i sanning mycket skönt och uppfriskande för mig att hafva detta nådestillfälle att der i byn vittna om min Mästare. Det var just under högsommaren, då hettan nere i dalen är odräglig. Men häruppe är det svalt och friskt. Staden med dess damm och smuts och osundhet ligger under våra föt-

ter. En tilltalande och lärorik tafla, då man tillämpar den på sig sjelf såsom kristen. Ju högre, desto renare atmosfer. Ju närmare vi lefva Gud, desto längre fjerma vi oss ifrån verlden med alla dess syndapölar och pestsmittor, hvilka förderfva troslifvet. "Införsatta med Kristus i det himmelska" få vi njuta utaf den tillkommande verldens krafter lika fritt och ymnigt, som våra lungor inandas den rena bergsluften. Under min vistelse i byn kommo många menniskor dit ifrån öfriga byar, somliga till fots, andra på sina små nätta åsnor. Det var riktigt skönt att få sitta ned ibland dessa enfaldiga kvinnor, dessa okonstlade naturbarn och tala med dem om Jesus. Hustrun i det hem, jag gästade, lyssnade begärligt till Guds ord samt önskade det jag skulle lära henne bedja till den Gud, som jag brukade bedja till. Flera morgnar väcktes jag af henne vid 3—4-tiden, då hon kom intill min bädd i knäböjande ställning. Hon sade: O iao shoh sa? (= hvad skall jag säga, då jag beder?) Det var rörande att se denna enfaldiga kvinnas nit. Hon såg, att jag hvarje morgon, det första jag gjorde, brukade tillbedja Gud och genast uppsprang en önskan i hennes själ att på liknande sätt få göra bekantskap med Gud. Byfolket stiger upp mycket tidigt under sommaren. Jag tror säkert, att denna kvinna skall blifva frälst. Hennes man är på Jesus troende, så att det är intet, som hindrar henne ifrån hans sida såsom ofta är fallet här i Kina. I en annan by bor en utaf våra troende, en gammal gumma, som döptes förliden sommar. Hon har fatt lida ej så litet för sin frimodiga tro på Jesus, emedan hennes slägtingar äro mycket hårda emot henne. Och detta, emedan de äro hennes Guds afsvurna fiender. Jag besökte henne nyligen i evangelistens sällskap och fann henne lycklig och ståndaktig trots de svåra omständigheter, i hvilka hon befinner sig. Hennes man och äfvenså hennes söner äro alla döda. Två sonsöner, hos hvilka hon nu bor, äro de enda nära fränder, som äro kvar i lifvet. De äro båda två raska och listiga slynglar; och göra allt hvad de kunna för att förbittra gummans lif. Hon måste utbärda strängt arbete ifrån morgon till kväll. Detta är nästan, hvad som går utöfver hennes förmåga, ty hon är ju 70 år gammal. Då hon var här i somras och bereddes för dopet, visade hon sig trots sin höga ålder besitta goda själsförmögenheter. Sålunda kunde hon lära sig sånger utantill samt hela "Cheng-tao-uan-tah" (= Sanningsläran framställd i frågor och svar). De sånger, som hon lärt sig lät jag uppskrifva på rödt och hvitt papper, så att hon sedan i sitt hem måtte kunna uppsätta dem på väggen och vid lägliga tillfällen läsa dem. Detta var hon ytterst glad öfver. Men denna hennes fröjd blef snart omintetgjord. Ty sonsönerna refvo sönder hennes sånger och skaffade bort dem från väggen. Sedan klistrade hon ihop bitarne och förvarar dem nu i ett litet skrin, som hon har; och vid ensamma tillfällen tager hon fram sina sånger och läser dem. Jag fann till min stora förvåning, att hon kunde läsa mera nu än då hon var här å stationen. På fråga hvem som hade lärt henne, svarade hon: "Gud har gjort det, ty ingen i hela byn kan läsa." Hon väntar mycket på Jesus och åstundar att vara der han är. När jag var der sist, hörde jag henne stundom midt i natten bedja till Herren samt upprepa små bibelversar. Hon är således en af Gud välsignad själ, ty enligt Jobs bok är det ju endast "Gud, som väcker lofsånger om natten". Hon får nog snart gå till fridsboningarna derofvan och instämma i de förlossades och blodtvagnas sång. I en annan by hafva vi tvänne sökare,* hvilka äro helhjertadt på Kristi sida. Ett hjertligt "välkommen" vänta de oss här. Hustrun har varit här en tid och erhållit kristlig undervisning. Hennes man, som är snickare och murare till yrket, har förr varit en dålig menniska. Hans största odygder voro: opium, lättja och ett gränslöst begär att hopspinna lögnhistorier, med hvilka han roade alla, som voro i hans närhet. Nu är äfven han omvänd till Gud. Afgudarne hafva de för länge sedan suspenderat, emedan de visade sig odugliga sin uppgift. I af-

* "Sökare" kalla vi sådana, som kastat ut sina afgudar och tillbedja Gud samt älska evangelium, men ännu ej blifvit döpta.

gudarnes ställe funnos nu språk ifrån den "heliga skrift." Lofven med oss Herren för den förändring, som genom hans kraft inträdt i detta hednahem! Äfven här i byn finnas de, som mer och mer förlorat tron på afgudarne. För någon tid sedan kom en målare hit och frågade: "Kunnen I icke lemna någon hjelp i min svåra belägenhet?" Mannen, som skälfde i hela kroppen, såg ytterst förgråten ut. Vi frågade efter orsaken till hans ifriga fråga. Han svarade då: "Min hustru har legat i barnsäng 3 à 4 dagar, utan att någon af stadens barnmorskor kan hjelpa henne att blifva förlossad." Och nu finnes ej något mera hopp än döden, om I ej kunnen hjelpa, ty både gudars och menniskors hjelp hafva vi sökt, men utan resultat". Vi läto mannen förstå, att icke heller vi såsom af oss sjelfva kunde hjelpa dem, men att vår Gud, som är i himmelen, kunde det, om de ville tro på honom. Jag gick med honom till hans hem och fann hustrun i de obeskrifligaste plågor. Emedan de svarade ett bestämdt "ja" på frågan: "Viljen I tro på och och bedja till vår Gud?" så bad jag för kvinnan. De sjelfva bådo likaså. Mannen bad med uppräckta händer samt lofvade att alltid tjena och dyrka Gud, om hans hustru kunde vederfås. Gud hörde våra svaga böner; och hon födde sitt barn strax derefter. Böra vi icke tacka Gud för detta? Han "stadfäster sitt ord med efterföljande tecken." Hallelujah!

Nu måste jag sluta för denna gång önskande Guds välsignelse öfver dessa rader. Älskade vänner derhemma, bedjen, att Jesu evangelium och kraft må i allt vinna framgång genom oss, hans ringa tjenare härute i hedendomens mörker och okunnighet.

Med hjertliga helsningar. Eder i Jesu tjenst lyckliga

Emma Persson.

EN LITEN MISSIONSRESA I KINA.

Kära vänner och läsare af Trons Segrar!

"Blicka upp till Zion, våra högtiders stad! Dina ögon skola se Jerusalem, en lugn bostad!

Det kom mig i tanken att skrifva en kort reseskildring från en nyss företagen liten missionsresa till några af de byar, som ligga i nordost inom vårt distrikt. Det är icke något ovanligt som händt under resan, dock tänkte jag, att kanske några vänner derhemma äro intresserade af att följa mig i tanken på en sådan byresa i Kina.

Den 3:dje nov. lemnade vi Tso-üin, bokspridaren, bibelkvinnan och undertecknad. Jag hade hyrt djur och kärra, som skulle gå med oss hela tiden, emedan vi gingo till nya platser, der vi ej hafva några vänner och derför ej heller visste, huruvida vi kunde få stanna eller icke. Vi togo med oss lite matvaror, bestående af hvetemjöl i en påse och hafremjöl i en annan och lemnade så stationen under våra vänners tillönskan af Guds frid på resan. Samma dag på e. m. anlände vi till en by två mil härifrån, som heter Chu-ri-vah. Der stannade vi i tre dagar. Vi bodde på ett värdshus; och det kommo många för att höra. Äfvenså blefvo vi inbjudna till några hem för att vittna om Jesus. Denna plats besöktes af evangelisten, bibelkvinnan och undertecknad för två år sedan, då der kändes mycket fördomar för oss, ty det var den allra första gången de hörde om Jesus, och allt var ju då så främmande för dem. Dock

hörde många evangelium då. En gammal kvinna, som då fick höra om den sanne Guden och om afgudarnes vanmakt, har sedan dess ej tillbedt afgudar. Nu blefvo vi i tillfälle att ytterligare få undervisa henne om frälsningens väg. Några önskade lära sig bedja, och för första gången böjde de knä inför den lefvande Guden. Vi hade verkligen en dyrbar stund på "k'angen" sista aftonen. Guds Ande talade till deras hjertan, och vi kände Herrens närvaro ibland oss. Måtte de aldrig förglömma den stunden, utan måtte de fortsätta att bedja! Bibelkvinnan och jag bodde tillsammans med kvinnorna i deras rum och på deras "k'ang" (en tegelplatå, som användes till sofplats och på hvilken kvinnorna vistas hela dagen, emedan den eldas). Bokspridaren var med männen i deras rum, men måltiderna spisade vi tre alltid tillsammans. Till frukost hade vi beredt degstrimmor af hvetemjöl, till middagar d:o af hafremjöl, och på aftnarne drucko vi en skål små, gula gryn, som koktes i vatten. Vi hade äfven litet salt och hackadt kött med oss.

En gris var rätt besvärlig; den kom allt som oftast in och sökte sig något att äta. Smutsigt och dammigt var det ju, ungefär som på en loge hemma; men vi mådde ändock så bra der. Ofvanstående bibelord kom ofta i tankarne. Endast menniskorna äro villiga att höra, glömmer man, huru det ser ut omkring en. Och så var förhållandet der. Derför kände vi oss så innerligt tacksamma till Gud, för att vi fingo bo der, och att de voro så snälla mot oss.

Måndagen den 6 nov. lemnade vi denna plats och begåfvo oss till en plats en mil längre bort. Det var en klar, molnfri morgon, mycket skön; och luften kändes så ren och frisk. Då jag satt i kärran, fördes jag i tanken tillbaka ända till år 1632 den 6 nov., då "hjeltekonungen" stupade vid Lützen. Och jag tänkte på, hvilka segrar, som vunnos genom honom och hans tappra män. Och jag tänkte: Skall vår konung Jesus, som så modigt gick i döden för min och verldens frälsning, vinna någon seger i dag? Skall hans armé vara sämre än Gustaf II Adolfs? Jag bad Gud i mitt hjerta, att han skulle göra sig ett stort namn på den plats, dit vi nu närmade oss, att vi måtte få nåd att upphöja vår Jesus, så att många måtte dragas till honom. Det var en liten köping, som heter Kuan-kia pu och har något öfver 1,000 invånare. Då jag på afstånd såg muren, tyckte jag mig i anden se framåt några år och tyckte mig se en liten skara troende här, som samlades om söndagarne för att tillbedja den sanne Guden. Så kommo vi fram till köpingen. Inom muren fanns ej något större värdshus; och hvar skulle vi då taga in? Vi önskade helst komma in. Jo, bokspridaren hade varit der någon gång och sålt böcker; och han kände till någon, som han trodde skulle våga taga emot oss. Gud öppnade väg, och vi fingo stanna i ett hem. Huru glada och tacksamma vi kände oss till vår Gud! Många samlades nu hela eftermiddagen och den påföljande dagen samt tredje dagen, till dess vi då på f. m. lemnade platsen. Några hörde gerna Guds ord, och då vi stodo redo att gå, kom en man och inbjöd oss att komma och bo i hans hem samt stanna någon tid längre för att undervisa dem. Han sade, att många skulle förvisso tro på Gud der, om de blefvo undervisade och fingo höra mera. Han erbjöd oss också hus att öppna en station der. Vi kunde dock icke bifalla hans begäran. Vi kunde ej stanna nu, utan lofvade komma igen en annan gång. Jesus säger: "Gån icke ur hus i hus." Äfvenså måste vi besöka andra platser, ty derför hade vi gått ut. Jag tror Gud skall låta oss få komma igen till den platsen samt att han der skall frälsa själar och att vi få öppna en utstation der. Den platsen ligger tre mil härifrån Tso-üin. Bedjen, vänner, mycket för den platsen och för den mannen, som var så snäll och erbjöd oss hus för utstation.

Så fortsattes resan till en köping, som ligger en mil bortom den nyssnämnda och heter P'å-lu pu. Innevånareantalet är något större här, sade de. Här togo vi in på ett värdshus, och der samlades snart så mycket folk som kunde få rum; och ute på gården hade bokspridaren en stor åhörareskara. Ja, egentligen kommo de ju icke för att höra utan för att se, och

det var mest omöjligt att få någon att förstå. De voro så dumma, ville ej heller förstå. Bibelkvinnan försökte och jag försökte, men allt syntes fruktlöst, så att vi beslöto att ej stanna längre än till nästa dags f. m. Så kom bokspridaren in; och vi omtalade våra misslyckade försök. Då sade han sig vilja försöka att tala en stund till kvinnorna, och han har verkligen förmåga att göra sig förstådd, huru okunniga hans åhörare än må vara. Några lyssnade ju då, men de kunde dock ej fatta så mycket. Morgonen derpå kommo många menniskor åter, somliga innan vi hunnit stiga upp. Då var der några kvinnor, som gerna lyssnade och så bra förstodo, hvad vi sade. De önskade få veta, huru man skulle kunna komma till himmelen och blifva frälst.

Så lemnade vi denna plats och anträdde återresan. Vi stannade nu i en by, som ligger på halfva vägen mellan dessa båda köpingar och heter P'ing-ch'uan. På vägen dit sågo vi två vargar, som gingo öfver vägen endast ett litet stycke framför våra djur. De tycktes icke alls vara rädda för oss. Och hvarför skulle de det? Det är ingen, som vågar sig på dem, utan man tillbeder dem i stället. — Komna in i byn märkte vi att "der var icke rum i herberget;" och vi tänkte att gå derifrån, enligt Jesu ord: Der de icke mottaga eder, så gån derifrån. Men sent omsider var der en man i hopen, som inbjöd oss till sitt hem. Och vi gingo in dit och fingo vittna om Gud för dem, som då samlades der på e. m.

Påföljande morgon fortsatte vi nedresan. Mycket ha vi ej kunnat uträtta på denna plats. Men något blef ju gjordt. De fingo ju lära känna oss litet; och vi fingo löfte att, då vi härnäst komma, taga in i samma hem. Framåt aftonen framkommo vi till en by omkring en mil härifrån. Der hafva menniskorna alltid varit hårda. Dock fingo vi stanna der en gång förliden höst, då bibelkvinnan och jag voro ute på byhesök. Vi tänkte att nu åter göra ett försök der; men det var ej många, som aktade på hvad vi sade. Derifrån återvände vi hem till Tso-üin den 11 dennes. O, hvad det är godt ett hafva ett litet "fridhem" här i främlingslandet. Under dessa nio dagar, vi voro ute, fingo vi vittna om Gud för hundratals menniskor, som förut ej hört om Jesus, samt fingo sälja rätt bra med böcker. Må Gud välsigna utsädet till själars frälsning!

Denna vecka är syster Anna Johansson ute i byarne tillsammans med de ofvannämnda infödda medarbetarne. Evangelisten har möten här hemma ute i gatkapellet hvarje eftermiddag samt besök af män om dagarne. Jag undervisar kvinnor och barn nu, då jag är hemma, samt går ut på husbesök. Vi äro således upptagna med räddningsarbetet dagligen; och det är ett välsignadt arbete. Tröttnen ej att bedja för oss, vänner. Vi skola i sinom tid skörda, om vi ej tröttna. Eder i Jesus och hans tjenst lyckliga

Mina Hedlund.

Tso-üen 15 nov. 1899.

Tro!

En af Franckes medhjälpare, som hade med de dagliga utbetalningarna att göra, kom en afton mycket missmodig in till Francke och sade:

"Nu är det slut med penningarna."

"Det är bra", svarade Francke, "det är ett tecken på, att Gud skall gifva oss något igen. I min barndom fick jag alltid ett par nya skor, när de gamla voro utslitna."

Dagen efter kom ett bref med sex hundra mark.

Bref från London.

London den 10 januari 1900.

Älskade missionsvänner och läsare af Trons Segrar. Guds frid!

För många af eder är det redan bekant, att jag nu är på återresa till Kina, efter att hafva lemnat min familj kvar i hemlandet, med det hoppet att sedermera, då min dyra hustrus helsa hunnit blifva ännu mera återställd, vi skola återse hvarandra och sida vid sida kämpa för hedningarnes frälsning. Att de mensliga känslorna gripas vid en sådan skilsmessa, förstår hvar och en; men vi hafva handlat i lydnad för, hvad vi tro vara Guds fingervisning. Särskild orsak hafva vi att tacka Gud för hans nåd emot oss, i det min hustrus helsa betydligt förbättrats, och våra små barn hela tiden varit friska. Gud vare tack! Många af Eder, kära vänner, önska väl att höra, huru det går för oss* under resan. Att förblifva tyst dermed tills slutet af densamma blefve för lång väntanstid, hvarför jag nu redan vill börja att meddela, huru det gått hitintills.

Resan tog sin början från Götabro den 3:je och fortsattes till Göteborg med ett afbrott vid Foglavik, hvarest jag höll ett missionsföredrag på kvällen samma dag. Kl. 12 följande dag gick jag om bord å "Thule". Men på grund af häftig snö-yra kunde ej den å däck isbelupna båten gå ut till sjös, utan ankrade strax utanför Göteborg och förblef der stilla till den 5:te på morgonen, då ankaret lyftes och båten sattes igång. Fram på e. m. sågo vi under flera timmars tid den danska kusten, som öfverallt var snöbetäckt. Men ju mera vi närmade oss engelska kusten, desto mildare klimat blef det; och ismassorna, som i Göteborgs hamn hopats å däcket tillföljе af snö och vatten, försmälte fullständigt. På söndags f. m. landstego vi vid Themsens utlopp och fortsatte med jernvägståg upp till London. En blick ut genom kupéfönstret väckte ej så liten förundran, då vi fingo se ej allenast löfbeklädda buskar och träd, utan ock kreaturshjordar betande å gröna gräsvallar — en stor kontrast till Sverige med dess tillfrusna sjöar och nyfallna snö.

Glad och tacksam såg jag tillbaka på resan öfver Nordsjön, ty Gud gaf vackert väder. På China-Inland-missionens hem blef jag, såsom händelsen är med alla, hjertligt mottagen och fick sedermera på aftonen och kvällen tillfälle att bevista söndagsskolan på platsen, hvarefter vi följdes åt flera stycken till the "City-Templi, hvarest den i England så beryktade och gerna hörde dr. Parker predikade. Den text, han läste, var denna: "Gån in genom den trånga porten" o. s. v. Af denna predikan hade jag stor behållning; och den kom till mitt hjerta med förblifvande intryck. Det var i sanning mödan värdt att till fots gå två timmar för att få höra ordet.

Vår resa härifrån fortsättes i morgon med ångbåten "Britannia" till Columbia i Indien, hvarest vi byta om båt. Vi blifva fyra män i sällskap, en från Skottland, en från Tyskland och vi båda.

Tanken på de mångas varma förböner och de mångas af hjertat gående: "Gud välsigne dig", som så ofta uttalades till och öfver mig vid afskedets stunder i Sverige, har fröjdat och stärkt mig i tron och hoppet om att Gud, som hörer bön, skall hjelpa och välsigna mig, på det att för den nåd, som genom många har oss vederfarits, må för oss af många hembäras tacksägelse" (2 Kor. 1: 11). Nu, ett "Gud välsigne Eder" sänder jag öfver hafvet tillbaka öfver eder alla. Eder i Kristi kärlek förbundne

Nathanael Carleson.

P. S. De, som önska glädja oss med bref, böra sända dem under vår gemensamma adress: C. I. M. Paoting-fu via Peking, North-China.

* Ernst Pettersson reser nämligen tillsammans med mig till Kina från London, der han nu i fyra månader studerat engelska språket.

Något för barnen att få.

Kära små vänner!

Derigenom att han sjelf har lidit och varit frestad, kan han hjelpa dem, som frestas.

Så lyder minnesversen för söndagen den 4 februari i edra söndagsskolor. Denna bibelns dyrbara försäkran till alla frestade själar har varit till outsäglig tröst, och jag hoppas den skall blifva så äfven för eder.

Jesu egen frestelse, som vi hafva betraktat i dag, är så lärorik för alla åldrar, men särskildt för de unga, som så ofta handla först och tänka sedan och derigenom skaffa sig så mycket sjelfförvälladt lidande. Först och främst låtom oss göra oss reda för, om vi äro på Jesu sida, om vi äro hans barn och lärjungar? Äro vi det, så må vi komma ihåg, att vi skola äfven i frestelserna få följa honom efter i hans fjät och ansättas af själafiendens alla frestelser. Ty han, som svurit oss döden skall ej lemna någon frestelse oförsökt för att fånga oss i sina snaror. Men lofvad vare Gud, vi ega samma vapen som vår älskade Jesus att tillintetgöra hans anslag med, nämligen *Guds ord.* Tänk, huru kungligt han segrade öfver satan med blott det ordet: "*Det står skrifvet*"! Låtom oss då använda samma vapen, samma Andens svärd och nedgöra alla hans onda stämplingar och frestelser, sönderslitande alla fogelfångarens garn, på det vi må, liksom de små foglarna, som undgått snarorna, kvittra och sjunga; "Snaran är sönder och fogeln är fri!"

Ack, vi kunna frestas på så många sätt, antingen gröfre eller finare. Men vi hafva en liten portvakt för vårt hjerta, som heter *samvete;* och den är så vänlig och påpasslig att varsko oss, när någon syndens fara hotar oss. Fienden kommer ibland så artig och bugande och säger till Axel: "Nu äro grannens äpplen mogna; behagar det icke "ung Axel" att smaka på den läckra frukten?" Genast knackar portvakten på rutan och säger till den frestade gossen: "Akta dig! Gud säger: 'du skall icke stjäla'!" — "Åh, jag menar visst inte det," säger fienden, "du skulle *bara smaka* något litet!" — "Barn, lyssna ej till frestarens röst," säger den lille portvakten, och så minner han Axel på något Herrens ord; och så tager den frestade gossen det ordet, som är ett tveeggadt svärd och hugger midt af frestelsesnaran och han är räddad.

"Var det du, Anna, som slog sönder gräddskålen," frågar mor sin lilla 8-åriga dotter inifrån kammaren. Genast kommer den stygge lögnaren af begynnelsen och hviskar till den förskräckta Anna och säger: "Skyll på katten!" och lilla Anna är nära att skylla sitt fel på kisse katten, som är hennes bäste lekkamrat. "Ljug icke!" säger den lille portvakten. "Nej, nej!" säger Anna tyst för sig sjelf, "jag vill icke bedröfva Jesus, min frälsare, med en osanning." Och så säger hon till sin mor: "Söta mor, förlåt Anna! Jag var så oförsiktig; men ljuga för mor, det vill jag icke, fastän fienden hviskade lögnen i mitt öra." Mor vardt nog ledsen för gräddskålens skull, men välsignade lilla Anna för hennes sanningskärlek. När Anna hunnit torka sina tårar, frågade mor sin flicka: "Nå, Anna lilla, hur kunde du segra öfver lögnen?" — "Jo," svarade Anna blygt, "jag sade genast till Jesus: 'Käre Jesus, hjelp mig tala sanning'; och då gjorde han det."

Denna gång var *bönen* det vapen, som gaf den frestade seger öfver frestelsen.

"Kom Birger," sade Anton, "kom, så gå vi ned på ån och profva den nya isen."

"Får inte för far," svarar Birger.

"Du är en kruka!" säger Anton retsamt.

"Nej, det är jag inte, men jag vill ej vara olydig mot far, för då far jag stryk."

"Jo, ser du, är du inte en kruka, som är rädd för lite stryk. Och för resten så ser inte din far dig här bakom båthuset. — Kom du, det är så stilig is, den har ju legat på *hela natten*, den håller nog! — Ser du, jag är icke en rädd kruka jag." Och Anton spänner på sig skridskorna. Det är allt rysligt frestande, helst som Birger fått nya skridskor till julklapp och så gerna ville profva dem. Men det vakande samvetet säger: "Lyd far, ty den, som kastar sig i faran, förgås deruti."

Nu är Anton färdig med sina skridskor och tager sats till en väldig svång omkring bryggan, ropande: "Farväl, du pultron!"

"Ritsch! Ratsch! Pang!" säger det i den nattgamla isen och der ligger den olydige och våghalsade Anton ibland isbitarna och ropar på hjelp.

Nu var det godt att Birger var på land och kunde springa in i garfveriet efter hjelp at sin smädande kamrat, som blef uppfiskad i ett jämmerligt tillstånd.

När far vid aftonbönen frågade Birger, huru han kunde segra öfver Antons öfvertalningsförmåga, sade han:

"Jag visste ju, att det var synd att vara olydig mot far, och så trodde jag, att Gud skulle straffa mig, ty han har sagt: 'Herren, din Gud, skall du icke fresta'."

I denna frestelse var det *lydnaden mot föräldrar och tron på Guds ord* och tillsägelser, som räddade Birger från att falla för frestelsen.

Derför säger en af Herrens apostlar: "Stån djefvulen stadigt emot *i tron*, så flyr han ifrån eder". Må ni göra så, kära unga vänner, eller som liten Anna skynda att ropa till Jesus om hjelp i samma stund, frestaren angriper eder, så skall han, som varit frestad i allt liksom vi, hjelpa eder, som frestas. Tänk nu, om icke Birger segrat öfver frestelsen, så hade båda gossarna kunnat drunkna och förgås, till otröstlig sorg för far och mor, syskon och kamrater.

Kära barn, kommen ihåg den gamla versen:

"Räds att frestarn lägger snaran,
Der du minst förmodar faran!"

Alltså skola våra vapen mot fiendens frestelser vara: *Guds ord*, som är Andens svärd, *bönen*, som nedkallar Guds hjelp, *trons lydnad*, som kommer frestaren att fly. När vi så med dessa vapen öfvervunnit den lede frestaren, skola Guds heliga änglar komma fram och tjena oss, såsom de fordom tjenade vår älskade frälsare. De skola då helsa oss från vår himmelske fader och säga:

"Var trogen intill döden, så skall jag gifva dig lifvets krona!"

Och att den kronan måtte få smycka allas edra hufvuden, det önskar af allt hjerta er ringe vän

Onkel Eric.

I Jesu fotspår.

Af pastor *J. Paul.**

I.

Huru kommer det till, att barn så gerna höra talas om sitt folks hjeltar? Är det för dem blott fråga om att tillfredsställa sin nyfikenhet? Eller är det blott för det nöjets skull, som en berättelse skänker dem? Nej, det finns en djupare grund. Menniskosjälen hyser inom sig längtan att efterfölja en hjelte. Man skulle sjelf gerna vilja blifva en hjelte. Och derföre skådar man med så särskildt intresse på en hjeltes vädjobana. I anden följer man hans steg. Man genomlefver i sitt inre hans lif, såsom vore man sjelf hjelten. Tänk en gång tillbaka på många stunder, hvilka du har tillbragt med att läsa en bok. Kanske hafva dina ögon många gånger tårats, då du läst något gripande. Du glömde allt omkring dig. Du var i hvarje ögonblick ett med berättelsens hjelte. Du var hänförd för honom, och i hans lif fann du ditt lif. Du fann dig sjelf i honom.

Menniskosjälens behof att finna sig sjelf i andra är en återstod af det, som Gud i skapelsen nedlagt hos menniskan. Menniskan var så skapad, att hon skulle finna sig sjelf i Gud. Men då syndafallet inträdde, *sökte hon sitt lif icke i Skaparen* utan i *det skapade*. Menniskan fann blott i verlden sina förbilder, för hvilka hennes hjerta lågade.

Men hvilka förebilder är det? O, jag har länge nog skådat på sådana förebilder! Jag har varit upptänd af lust att efterlikna dem. Jag sökte min lycka i deras efterföljd. Än valde jag mig en än en annan hjelte. Men var lyckan att finna i efterföljelsen af verldsliga hjeltar? Ingalunda. Napoleon den store hade också en gång såsom yngling tagit forntidens hjeltar till sina förebilder. Huru hade han icke då lagt an derpå att efterlikna dem! Och det hade lyckats honom ända derhän, att man vida omkring i verlden prisade honom såsom en stor hjelte. Men hade han dermed funnit tillfredsställelse till sin själ? Alls icke. Då han på ön St. Helena hade tid att öfvertänka sitt lif, försvunno för honom alla hjeltegestalter. Alla dessa stjernor föllo från hans himmel. En annan bild framträdde för hans själ,

Jesu bild.

I Jesus lärde Napoleon då att skåda en storhet, inför hvilken alla andra bilder försvunno. Stjernorna förlora sitt sken och sin glans, då solen uppgår.

Jesus är förebilden, genom hvilkens efterföljelse vi kunna tillfredsställa våra själars djupaste behof. *Vi äro skapade för honom.* Själ, rikta din blick på din frälsare! Han är

* Pastor Paul är en af ledarne för den i Tyskland pågående helighetsrörelsen. Hans skrifter gifva en enkel och tydlig anvisning om "den heliga vägen", som Gud har kallat allt sitt folk att vandra. *Öfvers. anm.*

den, i hvilken du skall förlora och återfinna dig sjelf!

Men huru står det nu till? Erkänna äfven alla troende i Jesus sin förebild, hvilkens fotspår de skola efterfölja? Petrus har väl skrifvit: "Kristus har lemnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår". Likväl, om vi se på de troendes tillstånd, så finna vi, att många troende blott fatta att Jesus har dött för deras synders skull och att de derigenom hafva syndernas förlåtelse. Men att Jesus äfven är deras förebild, som de skola efterfölja, blifver dem ännu förborgadt. Man medgifver väl, att man skall sträfva derefter att efterfölja Jesus; men med *den praktiska efterföljelsen* griper man sig icke an. Man säger till sin ursäkt: "Ja, hvem kan i alla stycken efterfölja Herren?" På detta sätt undandrager man sig det viktigaste och saligaste.

Men vilja vi i sanning lefva såsom heliga, så måste vi lefva i en praktisk och verklig efterföljelse af Jesus. Vårt lif måste vara *en vandring i Jesu fotspår*. Detta måste vi helt och fullt fatta. Kunna naturliga menniskor bänföras för verldens hjeltar, så borde troende så mycket mer vara upptända af ifver att i sitt lif efterlikna sin Jesus. O, det måste brinna en åstundan i vårt hjerta att befinnas i hans fotspår. Jag har hört sägas om kopparormen, att han formligen smyger sig in i spår, som han finner på sin väg och så ilar med snabbhet fram i dessa spår. O, menniskosjäl, må du så smyga dig tätt in i Jesu fotspår för att vandra i dem! Det är alldeles nödvändigt. Derför kan jag också icke förgäta dessa 144,000, om hvilka det i Uppenbarelseboken heter: "De äro jungfrur och följa Lammet hvart helst det går." Dessa hafva sitt lif i Lammets fotspår. Jag har vid mitt begrundande angående dessa 144,000 måst föreställa mig dem som en bataljon soldater uppställda i led. Då blickar hvarje enskild man i *samma* riktning. Och hvar och en har *samma* hållning, *samma* uniform, *samma* vapen. Alla hafva *ett* mål, och de stå der — väntande på sin befälhafvares befallningar. *Ett* ord af honom sätter dem i rörelse, *ett* ord kommer dem att stå stilla. Så bilda dessa 144,000 ett Jesu regemente. En hvar af dem har blicken på honom och aktar på hans vink. För hans skull äro de der, de äro helt beroende af honom. De kunna gå, blott om han går, och dit han går. De hafva gjort helt om; de hafva vändt verlden ryggen. Derför hafva de intet mer i verlden. Kristus är deras lif.

Låtom äfven oss fatta såsom vår *lifsuppgift att efterfölja Jesus*.

II.

Profeten Hesekiel beskrifver för oss i sitt första kapitel utseendet af Jehovas härlighets liknelse. Då jag första gången läste denna beskrifning, visste jag icke, hvad jag skulle kunna hemta för lärdom deraf. Ett sådant kapitel som Hesekiel 1 syntes mig icke alls värdt att läsa. I dag skulle jag vilja bedja dig, käre läsare, att om möjligt genast läsa detta kapitel. Hesekiel skådar der fyra djur eller rättare lefvande väsen och fyra hjul under Herrens tron. Om dessa lifsväsen heter det i tolfte versen: "Hvart de gingo, gingo de rakt framåt; *dit vädret bar till att gå dit gingo de; de vände sig ej*, då de gingo". Om hjulen säges i versen 17: "Åt sina fyra sidor gingo de, när de gingo; *de vände sig ej*, när de gingo". I versen 19 heter det: "Och när djuren (eller lifsväsena) gingo, så gingo ock *hjulen jemte dem;* och *när djuren lyfte sig från jorden, så lyfte sig ock hjulen*. Dit vädret bar till att gå, dit gingo de, *dit vädret dref dem*, och hjulen lyfte sig jemte dem. Ty samma väder, som dref djuret, dref ock hjulen (eller: det lefvande väsendets ande var i hjulen). *När de gingo, gingo äfven dessa; när de stannade, stannade äfven dessa; och när de lyfte sig från jorden, lyfte sig ock hjulen jemte dem;* ty samma väder, som dref djuret, dref ock hjulen". Jag måste tillstå, att dessa fyra lifsväsen och dessa fyra hjul hafva hållit en väldig predikan för mig. De fyra lifsväsena hafva *helt och fullt fattat det ändamål*, för hvilket de äro till. De röra sig blott dit, *hvarthän anden vill gå*.* De stå obetingadt under andens ledning; de äro till för att tjena Herren. De hafva derför ingen egen riktning och rörelse. De *vända sig äfven icke*, då de gå. De hålla alltid *en* riktning. Dermed visa de mig, att de *oafvändt äro riktade derpå* att *blott göra Herrens vilja*. Likaså förhåller det sig med hjulen. De röra sig helt noga såsom lifsväsena. Lifsväsenas ande är i dem. De tjena blott det ändamål, för hvilket de äro bildade. De äro så formade, att ett hjul ligger i det andra. Ett så bildadt hjul kan röra sig *i alla fyra väderstrecken, utan att vända sig*. Hjulen äro alltså så gjorda, att de kunna tjena åt *alla sidor*, under det de dock dervid alltid hålla *en och samma riktning*. Af samma grund har äfven hvarje lifsväsen fyra ansigten, nämligen framtill ansigte af en menniska, och ansigte af ett lejon på den högra sidan och ansigte af en oxe på den venstra sidan och ansigte af en örn på den bakre sidan. På detta sätt kan alltså hvarje lifsväsen röra sig i det af de fyra väderstrecken, åt hvilket deras ansigten skåda, utan att det vänder sig. Hvarje ansigte skådar i den riktning, för hvilken det är bestämdt.

Om vi fråga oss, hvad lifsväsendena och hjulen vilja predika för oss, så är det helt klart, att de vilja visa oss, att de, som tjena Gud, städse och oafvändt *hafva det mål i sigte*, för hvilket de äro bestämda. Derföre voro äfven hjulens lötar fulla med ögon rundt omkring. Hjulen måste ju se, hvad de skulle göra; eljest kunde de icke uppfylla sitt ändamål.

Guds barn, har du väl fattat ditt lifs mål? Vet du väl, hvarför och hvartill du är ett Guds barn? Låt mig påminna dig om Samuel. Han var, redan innan han var född, bestämd dertill att blifva en Guds prest. Medan han ännu var ett barn, sade hans moder honom det. Och huru upptog den unge Samuel det? Han var helt och fullt med derom. Han lät föra sig till templet för att framgent tjena Herren, och sedan kom den stora stunden, då Guds kallelse trängde in i gossens öra och hjerta. Samuel undandrog sig icke. Han

* Det ord, som i vår svenska bibel är öfversatt med väder, kan ock betyda ande. *Anm. af öfvers.*

var redo för det ändamål, till hvilket Gud ville hafva honom. Vi kunna säga: *Denna stund vaknade han till insigt om sitt lifs mål.*

Om vi betrakta biblen från denna synpunkt, finna vi: I alla troendes historia beror allt derpå, att de igenkänna den uppgift, för hvilken Gud har bestämt dem. Det är vederkvickande att läsa sådana menniskors lefnadsteckningar, hvilka läto Herren öppna sina ögon härför. Huru kostelig är icke t. ex. Josefs historia! Herren måste föra honom genom ganska svåra förhållanden; men Josef går igenom allt — trogen den uppgift, som Gud ställt för honom. Deremot läser man Simsons historia med vemod i hjertat. Hvilka gåfvor Herren förlänat Simson! Huru han skulle hafva kunnat döma och leda Israel! Men Simson fattade icke, hvartill Gud hade kallat honom. Han var icke vaken för sitt lifs mål. Han förbrukade sin kraft på köttsligt sätt. Om man förelägger sig den frågan, om Simson hade kunnat föra ett sådant lif som Josefs, så måste man genast säga: "Det är otänkbart". Under det Josef bäfvar tillbaka för synden, se vi deremot hos Simson en betänklig böjelse för synden. Han, jätten i kraft, är svag gentemot synden. Simson kunde derför icke fylla sin uppgift. Hvilket förfärligt öde måste det icke vara för honom: Han, Guds nasir, måste såsom en filisteernas fånge mala i fängelset! Hans kraft är der ställd till hans fienders tjenst. Han måste mala mjölet åt dem och skulle hafva varit deras herrskare! Ännu i sin dödsstund måste han, beröfvad sina ögons ljus, stå och spela för sina fiender. Simsons historia är ett gripande sorgespel. Men hvadan kom det? Innan filisteerna förblindat hans lekamliga ögon, voro hans själs ögon förblindade. Vi måste derföre fastålla, att vi äro förblindade, ända till dess vi fatta vår bestämmelse.

III.

O huru djupt bedröfligt, att Guds barns ögon så ofta och mångfaldigt äro förblindade! De lefva på måfå och se icke hvar deras lifs mål ligger. Vi vilja betrakta några exempel derpå. — Det gifves troende, som ställt sina krafter i ett visst partis tjenst. De använda sina gåfvor och krafter för att vara verksamma för dess sak. De söka bevisa, att de allena äro på rätta vägen. De betrakta andra troende, som blifvit af Herren förda på annat sätt och som måhända äfven i många punkter hafva en annan lära, såsom villoandar. De likna många kristna i den korintiska församlingen på Pauli tid. Församlingen i Korint hade då i sin midt många begåfvade medlemmar. Men tyvärr använde många, många sina gåfvor i partiandens tjenst. Sådana Guds barn äro förblindade. De mena sig hafva nit för Gud. Men i verkligheten hafva de *icke Guds* utan sin egen sak i sigte. De hafva icke förstått den för dem af Herren bestämda kallelsen.

Andra äro fångna och intagna af allehanda säregna intressen. De äro hafvande med allehanda älsklingsåskådningar och stämningar, som de bildat sig, och våga sig dervid vida utöfver det i biblen uttalade. De fördjupa sig på detta sätt i egna tankebyggnader och komma dervid icke till insigt i det, som Gud i sitt ord vill visa dem.

Andra troende åter hafva såmycket att syssla med sina andliga erfarenheter. De gräfva utan återvändo i sina egna hjertan. De äro ständigt upptagna med sig sjelfva och skulle gerna vilja tillreda en *egen* kur för sin själs krankhet. De gå dervid ofta genom stora djup och förlora mången gång helt och hållet fotfäste.

Likartadt skulle vi ännu kunna anföra mycket. Ifrån allt sådant måste man ut! Guds barn, I kommen icke framåt, om I låten eder tagas tillfånga genom något sådant.

I Ebr. 6 kap. göras vi uppmärksamma på, att det gifves vissa läror, som höra till kristendomens första grunder. Det gäller att icke alltid förblifva stående vid dessa allena utan fortgå till fullkomligheten.

Men hvem är då *en fullkommen?*

Paulus säger oss det mycket tydligt i Fil. 3: 8 - 15. (Läs detta ställe i din bibel!) Här heter det, att de, som äro fullkomne, skola vara så sinnade, som Paulus skildrar det i dessa ord. Den fullkomne skådar mot målet, segerlönen, som förehålles honom. Han har sin kallelse i sigte. Han är vaken för sitt lifs mål. Han längtar efter att *känna Kristi uppståndelses kraft och delaktigheten i hans lidanden, blifvande lik hans död. Den fullkomne känner alltså att hans bestämmelse är att vandra i Kristi fotspår.* Han ser, att han är förut bestämd att likformas med Guds Sons bild. (Rom. 8: 29).

Har en själ i sanning kommit till denna kännedom, då gå alla de förut berörda synpunkterna under. Då försvinna partiintressen, älsklingsåskådningar och egen erfarenhet. Nu lysa Kristi fotspår för henne med förklarad glans. Att efterfölja honom har nu blifvit dess kallelse. Man ser ett nytt lif framför sig, ett lif i Lammets efterföljelse.

Så har det gått Paulus. Det har för mig varit ganska intressant att jemföra dessa hans ord i Filipperbrefvet med det, som Hesekiel säger om lifsväsena och hjulen inför Guds tron. Det karakteristiska för lifsväsena och hjulen var att de städse skådade i en riktning, såsom de äfven alltid skulle röra sig i Guds tjenst. Detta är äfven utmärkande för Paulus. Han ser blott åt *ett håll.* Han jagar framåt *skådande mot målet.*

Låtom oss, älskade bröder och systrar, stå stilla inför denna bild. Vi hafva här att förelägga oss den frågan: Har du väl kommit in i Jesu fotspår? Har du funnit den väg, som du framgent ensamt har att gå? Har du samtyckt till att ditt lif framgent helt och fullt skall fortgå i Jesu fotspår?

(Öfvers. af *K—dt.*)

Agnes.

(En skön martyrbild.)

Saliga äro de renhjertade, ty de skola se Gud. (Matt. 5: 8.)

I den blomsterkrans ur Guds martyrörtagård, som sammanbundits och förvarats i den dyrbara martyrhistorien, glänser den heliga Agnes såsom *den hvita liljan*. Redan hennes namn tyder derpå, ty Agnes betyder *den kyska, den rena*. Hon härstammade från en förnäm slägt i Rom. Redan tidigt hade hon med helt, odeladt hjerta hängifvit sig åt den himmelske brudgummen, som visserligen i verldens ögon icke har någon skepnad eller fägring, men om hvilken den troende själen med brinnande åtrå säger: "Du är den skönaste ibland menniskors barn."

Åt honom hade hon invigt hela sitt lif och i sin heliga, brinnande ifver, som kom henne att förgäta allt annat för att behaga honom allena, lyckades hon äfven att vinna många af sina slägtingar och lekkamrater för Herren Jesus.

Den romerske ståthållarens, Symphronii son hade en gång på gatan fått se den unga, sköna flickan och upptändts af en lidelsefull kärlek till henne. Han sökte vinna hennes hand och bjöd henne de kostligaste klenoder och förespeglade henne det mest glänsande lif, som rikedom, ära och alla verldsliga fröjder och njutningar kunna skänka. Men Agnes afvisade alla hans lockelser och sade honom, att redan en annan vunnit hennes hjerta och att hon var trolofvad med denne, som till börd, ära och makt stod långt framom honom. "Denne har smyckat min högra hand och min hals med de kostligaste ädelstenar och tecknat mitt ansigte, på det ingen annan skall vinna mitt hjertas kärlek. Ja, han har visat mig alla sina outsägligt stora skatter och lofvat mig dem till egendom, om jag förblifver honom trogen. Hans börd, hans välde, hans utseende, hans kärlek öfverträffar vida allt annat, hvad som kan finnas på hela jorden."

Den häftige ynglingen, hvilkens köttsliga sinne tydde dessa ord på en jordisk brudgum, bekymrade sig så häftigt öfver detta svar, att han blef sjuk. Då hans fader fick veta orsaken till hans bekymmer, beslöt han sig för att sjelf för sonens räkning anhålla om hennes hand. Men huru mycket han än framhöll sin höga ställning, sin makt och rikedom, så höll dock Agnes fast dervid, att hon ej kunde blifva sin förste brudgum otrogen. Nu ville Symphronius åtminstone veta, hvem då denne brudgum vore, öfver hvilken jungfrun så mycket gladde sig; och nu först erfor han, hvad Agnes aldrig hade velat förneka eller dölja, att hon menade sin själs frälsare, Herren Jesus Kristus.

Nu ändrade den stolte ståthållaren sin rol. Han lemnade huset och afsände genast sina drabanter för att gripa jungfrun och föra henne inför hans domstol. Här sökte han, af hänsyn till sin son, först genom smekande ord och de mest lockande förespeglingar att förmå henne till förnekelse. Och då detta ingenting uträttade, använde han de hårdaste hotelser, för att hos henne injaga förskräckelse och ångest och så nå sitt mål. Han lät inför hennes ögon antända bål och framföra pinbänk, jernkrokar och andra martyrverktyg. Men den allsmäktige Guden hade tagit sin boning i detta svaga käril. Omringad af bödlar, skådade den unga 13-åriga jungfrun alla dessa tillrustningar utan att förskräckas, ja med glad blick och tycktes med glädje vänta domarens befallning att hon skulle pinas. Nu anade Symphronius, att han med alla sina kval och marter skulle komma på skam inför den unga bekännarinnans hjeltemod. Hastigt uttänkte han en annan plan, af hvilken han hoppades bättre verkan. Han förklarade, att om hon ej hörsammade hans vilja, så skulle hon i ett otuktsnäste prisgifvas åt offentlig vanära.

Med lugnet hos en själ, som vet sig väl förvarad i dens beskärm, som har tecknat oss på sina händer, svarade Agnes honom: "Om du kände Herren, hvilken jag tjenar, så skulle du icke tala till mig sålunda. Jesus Kristus är sin bruds tillflykt. Derför föraktar jag gladt dina hotelser och tror förvisso, att min kropp icke skall skändas och vanäras. Herrens ängel är mig när, hvilken äfven skall beskydda min kropp. Den lefvande Gudens Son är mig en stark mur, som ingen skall stöta omkull, äfvensom min väktare, som aldrig sofver, och min beskärmare, hvilkens beskydd varar i evighet."

"Så öfverlemnar jag dig då åt den offentliga vanäran!" ropade domaren full af vrede och gaf befallning om, att Agnes skulle afklädas alldeles naken och offentligt föras till skökohuset. Men det skedde jungfrun efter hennes tro. Endast omgifven af sitt långa hufvudhår såsom en slöja stod hon der såsom ett stilla offerlam, dock frimodig i sin Gud. Oskuldens glans omgaf henne såsom en himmelsk ljusklädnad, så att äfven på gatan den böljande folkmängden gick henne stilla och aktningsfullt förbi utan ett sårande ord eller en kränkande blick.

Men då hon kom in i huset, störtade Symphronii vilde son in för att tillfredsställa sitt brottsliga begär. Men hvad hände? Till allas bestörtning blef han likasom sodomiterna (1 Mos. 19: 11) slagen med blindhet och föll till jorden.

Nu sammanrotade sig emellertid afgudapresterna och uppeggade folket; och korsets fiender skriade, att denna trollkvinna och gudsförnekerska icke borde få lefva längre. Och hon blef dömd att aflifvas med svärd. Hennes glädje häröfver var outsäglig. Och så bekymrad och rädd hon förut var, att hennes ära skulle skämmas, så frimodig och glad gick hon nu i döden och förhärligade på detta sätt sin himmelske brudgum. Detta inträffade år 306.

K—dt.

Pastor Andrew Murray's vittnesbörd

på Keswicks-konferensen i aug. 1895.

I psalmen 78 och 34 versen läsa vi: "Så ofta han slog dem, frågade de efter honom och vände om och sökte Gud." Då jag blef uppfordrad att afgifva mitt vittnesbörd, sade jag, att jag tviflade på, att det var önskligt, och det af följande skäl: Vi veta alla, hvilken hjelp och upplysning det är i en menniskas klara vittnesbörd, när hon kan säga: "Der var jag, jag knäböjde, och Gud hjelpte mig, och jag begynte det nya lifvet." Jag kan icke afgifva ett sådant vittnesbörd; men jag vet, hvilken välsignelse det ofta har bragt mig att läsa sådana vittnesbörd. Likväl fick jag det svaret af den, som önskade, att jag skulle tala: "Kanske det är många här i Keswick, för hvilka ett vittnesbörd om kamp och svårigheter skall vara till nytta." Jag svarade: "Om det så skall vara, så låt mig då till Guds ära berätta, huru han har ledt mig."

Några af eder hafva hört, huru jag har vinnlagt mig om att för eder framställa de två stadierna i det kristliga lifvet och steget från det ena till det andra. De första tio åren af mitt andliga lif tillbragte jag uppenbart på det lägre stadiet. Jag var pastor, jag kan säga så ifrig, så

allvarlig och så lycklig som någon hvad angår arbetet. Men med allt detta gnagde hela tiden i mitt hjerta en obeskriflig otillfredsställelse och oro. Hvad var orsaken? Jag hade dock aldrig med all min teologi lärt, att lydnad var möjlig. Det var för mig en afgjord sak — jag är en syndare. Min rättfärdiggörelse var så klar som dagen. Jag visste stunden, då jag mottagit syndaförlåtelsens glädje af Gud. Jag minnes, huru jag i mitt lilla rum i Blomfontain plägade sitta och tänka: "Hvad är det som hindrar? Jag är viss på att Gud har rättfärdiggjort mig i Kristi blod; men jag har ingen kraft att tjena Gud."

Mina tankar, mina ord, mina handlingar, min otro — allt plågade mig. Ehuru alla omkring mig ansågo mig för att vara en af de mest lyckliga menniskor, var mitt lif dock fullt af otillfredsställelse. — En dag talade jag med en missionär; jag tror icke, att han sjelf kände mycket till heliggörelsens kraft; det skulle han sjelf hafva medgifvit. Under det vi samtalade, och han såg, huru allvarlig jag var, sade han: "Broder, kom ihåg, att när Gud i ditt hjerta gifver en längtan, så skall han ock tillfredsställa den."

Detta hjelpte mig. Jag tänkte på det väl hundra gånger. Jag önskar säga det samma åt eder, som tumla omkring och kämpa i hjelplösheten och tviflens hängfly. De behof, som Gud nedlägger i edra hjertan, skall han tillfredsställa. Ungefär vid denna tid fick jag mycken hjelp genom att läsa en bok, som hette: "Liknelser från naturen." I en af dessa liknelser heter det, att efter jordens skapelse samlades ett antal insekter på en bestämd dag. En af dessa sade: "O, jag är så lycklig! En tid bortåt kröp jag omkring och sökte efter ett ställe, hvarest jag kunde vistas, men jag kunde ej finna en plats, som passade mig. Till sist kom jag in under barken på ett gammalt träd, och det syntes just vara ett ställe för mig, jag befann mig så väl der." — En annan sade: "Jag var der en tid, men det passade icke alls för mig" — det var en gräsmask — "men slutligen kom jag upp på ett högt grässtrå, och i det jag klängde mig fast der och svängde fram och tillbaka i luften, så kände jag, att det var ett ställe, som var skapadt för mig." — Så sade en tredje insekt: "Välan, jag har pröfvat på barken på det gamla trädet, och jag har pröfvat på gräset. Men Gud har icke skapat något ställe för mig; och jag känner mig så olycklig." — Då sade den gamla insektmodern: "Mitt barn, tala icke så; din skapare har aldrig skapat någon, utan att också bereda honom en plats — och — vänta, du skall finna den i sinom tid."

Andrew Murray.

Någon tid derefter kommo de samma insekterna tillsammans igen och begynte att samtala. Den gamla modern sade: "Nå, mitt barn, hvad säger du?" — Insekten svarade: "Jo, hvad du sade är sant. Du känner dessa främmande menniskor, som hafva kommit hit. De hafva byggt ett hus, och i sitt hus hafva de en eldstad; och när jag kommer alldeles in i vrån nära elden, känner jag mig så varm, och jag vet, att det är det ställe, Gud har danat för mig."

Denna lilla liknelse hjelpte mig förunderligt; och jag låter den gå vidare till eder. Om det finnes några, som säga, att Gud icke har någon plats för dem, må de blott lita på Gud; och han skall hjelpa dem och visa dem, hvarest deras plats är. I veten, att Gud ledde Israel i fyratio år i öknen, och detta var min ökentid. Jag tjenade honom af hjertat; och dock var det mycket ofta mörkt, och mitt hjertas stora börda var: "jag syndar mot Gud, som älskar mig." Sålunda ledde Herren mig under de elfva eller tolf år, som jag var i Blomfontain.

Sedan förde han mig till en annan församling i Worcester ungefär vid den tid, då Guds helige Ande blef så rikligt utgjuten i Amerika, Skottland och Irland. År 1860, då jag hade varit sex månader i församlingen, utgöt Gud sin helige Ande der, och jag sjelf mottog en obeskriflig välsignelse. Det var vid denna tid jag skref min bok: "Förblifven i Kristus". En predikant eller kristlig författare kan ofta blifva ledd till att säga mera än han har erfarit. Jag hade icke då erfarit allt, hvarom jag skref, ja, jag kan icke säga, att jag ännu har erfarit det alltsammans fullkomligt. Men om vi äro ärliga uti att förtrösta på Gud uti alla omständigheter, skall han göra det lefvande uti våra hjertan. Låten mig varna eder för att söka allt för mycket *tillfredsställelse i edra egna eller andras tankar.* De djupaste och skönaste tankar kunna icke nära själen, med mindre I gån till Gud och låten honom gifva eder verklighet och tro.

Välan, Gud hjelpte mig och i sju eller åtta år gick jag framåt alltid sökande och alltid emottagande. Hvad vi behöfva är att lita mer på Gud. Han gaf mig nåd att förtrösta på honom i mörker och i ljus. Så uppstod omkring 1870 den stora helighetsrörelsen. Brefven, som kommo in i "The Christian" rörde mitt hjerta och jag sympatiserade med det, som egde rum i Oxford och Brighton, och det var mig alltsammans till stor hjelp.

Törhända, om jag skulle tala om heliggörelse, att jag kunde berätta eder om en afton i min egen studerkammare i Kapstaden. Likväl kan jag icke säga, att det blef min befrielse, ty jag kämpade ännu. Jag vill säga, att hvad vi behöfva är fullkomlig lydnad. Låtom oss icke vara såsom Saul, som, sedan han blifvit smord, underlät att i striden mot Agag utfärda Guds dom öfver synden till det aldra yttersta.

Senare kom jag att i mitt sinne mera sysselsätta mig med den helige Andes dop, och jag öfverlemnade mig sjelf åt Gud så fullkomligt, jag kunde, för att mottaga detta Andens dop. Likväl blef det nederlag. Det var, som om jag på ett eller annat sätt icke kunde få, hvad jag önskade. Under allt detta snubblande ledde dock Gud mig utan någon särskild erfarenhet, som jag kan påpeka; men i det jag ser tillbaka, så tror jag nu, att han gaf mig mer och mer af sin välsignade Ande.

Jag kan kanske gagna eder mera genom att icke omtala någon särskild erfarenhet, utan helt enkelt berätta, hvad jag tror Gud gifvit mig nu, i motsats till de första 10 åren af mitt kristliga lif. — För det första har jag lärt, att hvarje dag ställa mig fram inför Gud såsom ett kärl för att fyllas med den helige Ande. Han har fyllt mig med den välsignade förvissningen, att han såsom den evige Guden har åtagit sig att fullborda sitt eget verk i mig.

Om det är en lexa, som jag läser dag för dag, så är det denna: "Det är Gud, som verkar allt och i alla." O, måtte Gud hjelpa hvarje broder och syster till att förstå detta. Jag skall säga dig, hvarest du tager fel.

Du har aldrig af hjertat trott, att Gud genomför din frälsning. Du tror, att om en målare åtager sig att utföra en målning, så måste han noga gifva akt på färgerna och på hvarje penseldrag. Du tror att, om en snickare förfärdigar ett bord eller en bänk, så vet han, huru han skall utföra sitt arbete. Men du tror icke, att den evige Guden utarbetar sin bild i dig. Kom ihåg, att icke en minut af ditt lif skulle vara utan Gud. Det tro vi icke. Vi önska, att Gud skall komma då och då, t. ex. om morgonen, och så skola vi lefva för oss sjelfva två eller tre timmar, och så kan han komma in igen. —

Nej, Gud vill hvarje ögonblick verka i din själ.

Låt mig tro, att jag är Guds barn, att Fadern i Kristus genom den helige Ande älskar mig och att jag får förblifva i hans närvaro, icke ofta utan oupphörligt. Förlåten är remnad, det aldra heligaste är öppnadt; genom min Guds nåd har jag att taga min vistelseort der, och der skall min Gud lära mig, hvad jag aldrig hade kunnat lära utanför.

Du kanske frågar mig: "Är du fullt tillfredsställd?" Gud förbjude, att jag skulle säga det. Med min själs djupaste känsla kan säga, att jag är tillfreds med Jesus nu. Men jag har också medvetande om, huru långt fullare hans nåds uppenbarelse kan vara. Låtom oss aldrig draga i betänkande att säga: "Detta är blott begynnelsen." När vi äro förda in i det aldra heligaste, så begynna vi först intaga vår rätta ställning gent emot Fadern. Måtte han lära oss vår egen intenhet, förvandla oss till likhet med sin Son och hjelpa oss att gå ut och vara till välsignelse för våra medmenniskor. Låtom oss förtrösta på honom och prisa honom midt under medvetandet om vår egen ytterliga ovärdighet och midt under medvetandet om misstag och ihållande frestelse till synd. Låtom oss trots allt detta tro, att Gud älskar att bo i oss, och låtom oss oaflåtligen hoppas på hans ännu mer öfverflödande nåd! (Öfvers. för T. S.)

För nyomvända.

Af E. G—n

I faderns sköte.

Enfödde sonen, som är i faderns sköte, har uppenbarat honom. (Joh. 1: 18.)

När enfödde Sonen kom till oss, var han känd som grundläggaren af en ny skapelse. I honom, det personliga Ordet, var Gud, Joh. 1; och för Gud äro alla hans verk kunniga; och han öfverlemnade hela återlösningsverket i Jesu händer, liksom Farao öfverlemnade allt i Josefs händer. Följaktligen stodo de hvarandras hjertan mycket nära.

Visserligen var han, det enda, kära barnet, hans härlighets återsken, i faderns sköte. Han samverkade med sin fader i allt; och alla älskade honom, derför att han var så *lik sin fader*. Hans begåfning var utomordentlig. Han var den skönaste. Ingen af himmelens erkeänglar kunde mäta sig med honom. Han var Guds fullkomliga aftryck.

Men genom sitt menniskoblifvande blef han fattig, hemlös, öfvergifven och föraktad. Första natten sof han i en stallkrubba. De första åren af sin lefnad var han i landsflykt. Ingen kände honom. Han var en tid mindre än änglarne, Ebr. 2: 9, i sin död räknad bland ogerningsmän, Mark. 15: 28; Es. 53. Förrådd af sin egen lärjunge, utlemnad i onda mäns händer och förkastad af sitt eget folk, dog han som en brottsling, öfvergifven af alla.

Ej under, om jag läst Joh. 1: 18 sålunda: "Enfödde sonen, som *var* i faderns sköte," och icke tänkt på, att han äfven som föraktad och törnekrönt *låg i faderns sköte*. När jag såg hans djupa förnedring, tänkte jag alltid på, hvad han hade varit, och fann honom i *främmande land*, skild från vänner och bekanta. Att en verklig Guds son kan under sådana förhållanden hafva en klar åskådning af Gud ligger utom vår naturliga uppfattning. Vi söka den jordiska gestalten af vårt hopp och fatta icke dess andliga väsen.

Der menniskans son gick bland fiskare och tullnärer, slog hans hjerta inom evighetens verld, och genom *lifvet i det himmelska* var han höjd öfver den kväfvande atmosfer, som öfverallt omgaf honom. I striden mot satans andemakter, som hade bestormat verlden, Matt. 5: 9, hvilade Guds Ande, den milda, rena, hvita dufvan öfver honom. Och genom Anden kände han faderns kärlek djupare än verldens hat.

Äfven sönderslagen hvilade han i faderns sköte. "Smärtornas man", som verlden spottade i ansigtet, var Guds son, buren genom namnlösa kval i sin faders armar. Och hvar och en, som tror på honom, kan somna in, såsom barnet somnar med denna glada förvissning: "Min moder vakar!" Ty den, som tror på honom, skall *lefva*, om han än dör. Och *lifvet* är i Guds son.

Så hvilade han under utvecklingen af den högsta uppenbarelsen af Gud. Ja, min älskade, under den högsta uppenbarelsen af Guds kärlek, ropade han: "Det är fullkomnadt!" Det eviga lifvet, som var hos Fadern, bröt fram genom menniskosonens hjerta, när han dog i faderns sköte. Han låg vid Guds hjerta, när Josef från Arimatea fann honom. Hans fader väckte honom, der han hvilade sött under Pilati insegel. Gabriel drog undan jalusien, och morgonsolen smekte hans panna. Han var i faderns sköte.

Är icke du hans medarfvinge? Hvilar icke du i Faderns sköte? Om du är Guds barn, kan ingen hindra ditt hjerta att slå hos Gud. Och hvad gör det väl då, om ingen annan famn står öppen för dig. I gemenskapen med honom har du mer än fader och moder. Slå dina armar omkring honom och hviska: Abba Fader!

Det är icke du, som håller honom. Han håller dig. Och du är hans skötebarn äfven i mörka stunder. Lita på hans oföränderliga kärlek! Tro på hans allmakt! Fienden skall stöta emot den osynliga handen, som bisvärmen mot fönsterrutan; och du skall med dina ögon se Guds härlighet. Frukta icke!

Du kanske icke alltid förnimmer hans närvaro. Men du skall dock alltid erfara kraften och verkan af hans närvaro. Han skall uppehålla dig, om du är hans och vara din herde i mörka dalen.

Från vår Zulumission.

Betania, *Umhlangeni* P. O. S. Africa, *Port Shepstone,* Natal den 29 dec. 1899.

Kära vänner, läsare af T. S.

Jag lofvade för länge sedan att skrifva snart igen. Men tiden har gått, och I hafven intet hört från oss. Många tankar röra sig i edra hjertan, och många extra böner stiga upp till Gud för oss, då I hören att krig rasar så förfärligt i Natal, der vi bo. Ja, här äro många tusen utan hem, hvilka flytt från Transvaal och från de delar af Natal, der kriget härjar. Men vi hafva fått bo i frid; och verksamheten fortgår på alla våra stationer. Låtom oss icke glömma att derför tacka Herren. Vi hoppas äfven att få fortfara i frid på våra verksamhetsfält, om engelsmännen vinna i kriget. Men skulle boerna vinna, kommer det att blifva en stor förändring både i ett och annat. Måtte Gud styra det så, att evangelium må få framgång och Herrens namn blifva förhärligadt! Det torde vara af intresse för eder att höra om vårt lilla julmöte med folket lördagen den 23:dje, då vi hade utdelning af de kläder, hvartill I skänkt medel från olika håll. Det var en stor skara, 160 stora och små, som alla fingo bröd och thé. Och derefter var det barnens fest -- då de framkallades och fingo sina paketer. Stor var deras glädje, då vi omtalade, att I sändt dem det. Söndagen hade vi möte, då huset var fullt af små och stora, särskildt på eftermiddagen, då barnen voro prydda i de kläder, som vi köpt (och sytt) för de pengar, I sändt; och två stodo upp och bekände sig till Jesus. Juldagen hade vi julotta, då vi kommo ihåg herdarne, som vandrade i natten till Betlehem. På eftermiddagen hade vi möte vid floden, då fem infödda och en hvit stego ned med Kristus i dopets graf. Det är välsignadt att få begrafvas, medan man ännu är lefvande i kroppen, så behöfver man väl icke frukta döden. Döden är en vinning för dem, som lefva det nya uppståndelselifvet med Kristus. Vi hade en skön stund vid floden. Flera aflade vittnesbörd, som voro glädjande att höra på. Många vittnen voro närvarande, som vi kunde se och höra; men ännu flera, som voro osynliga. Det är härligt att hafva vårt umgänge i det himmelska och uppväckta med Kristus söka det, som är ofvan. Snart skall Jesus, som är vårt lif, uppenbaras, och vi uppenbaras med honom i härlighet. Det har erfarits, att I hafven bedit till Gud för oss; och Gud har verkligen varit oss förnimbart nära. Glömmen nu icke att tacka Gud derför! Vid utstationen fortgår verksamheten nu som förut. Men vi hafva icke någon evangelist der. Dock hoppas vi snart kunna få en. Må vi bedja skördens Herre *utdrifva arbetare!* Vill nu sluta med kära helsningar till eder alla, I som ären i Jesus Kristus, från edra ringa medarbetare i evangelium.

I och **K. J. Johansson.**

Min sista resa i Sverige.

Jag lemnade Torp den 7:de december, efter att hafva haft förmånen att få vara med på bibelkursen på Götabro, som var mycket välsignelserik och dyrbar. Man får i fortsättningen tacka Gud för sådana sköna och härliga stunder, som man haft vid Götabro. Resan fortsattes till Farstorp, Finspong. Hade tre möten derstädes. Mitt sista möte var farvälmöte. Torsdagen den 10:de hade jag möte vid Säfsjö jernvägsstation, fredagen den 11:te i Sandsjö och lördagen den 12:te möte

på K. F. U. K. i Kristianstad. Så fortsattes färden till Svedala, hvarest jag var i tillfälle att stanna en hel vecka. Må Gud välsigna alla de kära vänner på dessa platser, hvarest man fått dela andeliga välsignelser med hvarandra.

Jag kom hem till far och mor dagen före julaftom. Juldagen hade vi två möten i Hultsnäs, predikant Vingren, min syster Hulda Ek och undertecknad. Annandagen hade jag möte i Oskarshamn; likaså trettondedagjul. Nyårskvällen hade jag möte i Berga och sedan ett möte i Tigerstad. Efter några dagars vistelse i mitt hem och efter mycken brådska med packning o. s. v., var dagen inne, då man hade att säga ett sista farväl i hemmet. Tänk, när den dagen kommer, då vi få samlas hemma hos Gud, för att aldrig skiljas mer! Huru man längtar att den dagen snart vore här! Det kännes svårt att behöfva räcka handen till farväl. Men o, huru stort ändå att få gå Jesu ärenden och "icke söka sitt eget utan det Jesus Kristus tillhörer". Tåget rullade snart i väg från Ryningsnäs, hvarest mina tre hemmavarande syskon hade infunnit sig tillika med många andra vänner, hvilkas ansikten jag kanske aldrig mer får skåda, förrän på uppståndelsens morgon. Den nästa plats, der jag stannade, var Nässjö. Den 10:de januari hade jag möte i Huskvarna tillika med fröken Hall, som jag helt oförmodadt sammanträffade med der. Torsdagskvällen den 11:te var afskedsmöte i Askeby; den 12:te i Örtomta. På lördagen var jag åter på högkvarteret Torp, äfven der för den sista gången. Herren har varit god mot mig och alltid sett till mig i nåd; och äfven vid afskedets stund har han styrkt och hjelpt, prisadt vare hans namn! Tisdagen den 16:de gjorde jag en titt till Örebro. Många kära vänner voro nere vid stationen för att säga mig farväl; och så fortsatte jag till Göteborg. Onsdagen den 17:de var en mycket arbetssam dag; ett och annat måste uträttas, innan vi lemnade Sverige. Torsdagen den 18:de kl. 12 samlades en hel skara af kära missionsvänner för att säga ett sista farväl till missionär H. Tjäder, som med fru och sitt lilla 16 månader gamla barn återvände till Kina, och hvilkas sällskap jag får glädjen åtnjuta under resan. Äfven flera af mina gamla vänner voro der. Ett par sånger sjöngos på däck; missionär Tjäder ledde i bön. En sång, ledd af kapten Bratt, sjöngs från stranden, då båten lade ut från land. Det kändes underligt att lemna fosterlandet, och tanken kommer smygande, att det kan vara sista gången, man sett sitt hemland. Dock allt står i Guds hand. Vi hade något känning af den starka sjögången på Nordsjön; men allt gick väl; pris ske Gud! På lördagseftermiddagen ankommo vi till London. Jag är för tillfället på Kina Inland Missionens fostringshem. Missionär Tjäder med familj är på K. I. M:s hvilohem. Vi lemnade England för att afgå till New-York på lördagen den 27:de jannari. Må Herren i fortsättningen göra resan lyckosam! Till sist vill jag bedja om Edra förböner. Jag känner och erfar, att många bära mig på bönens armar. Flera platser i Sverige borde jag hafva besökt, och särskildt sådana, dit jag haft kallelser att komma. Flera platser har jag lofvat att besöka, men icke kunnat uppfylla löftet och det icke af brist på vilja utan på tid och krafter. Och jag förstår, att våra kära missionsvänner ursäkta och öfverse med detta. Må Herren välsigna alla de platser, jag varit i tillfälle att besöka, och alla de kära vänner, jag varit tillsammans med! Min bön är, att Gud skall välsigna hvarje hem, hvarest jag har gästat. Gud välsigne oss och göre oss trogna på den plats der han ställt oss, tills Jesus kommer. Då skola vi få igen vårt lifs gerningar. Ett sista farväl, kära vänner i vårt land! Innerliga helsningar! Eder i Herren **Emma Ek.**

41:a Pyrland Road London 24 jan. 1900.

"Var trogen intill döden, så skall jag gifva dig lifvets krona".

Oroligheter i Kina.

Mer än någonsin behöfva missionärerna och missionsarbetet i Kina våra varma och enträgna förböner; ty faror af flera slag tyckas stå som hotande moln öfver detta arbete äfvensom ock öfver sjelfva landet i politiska förhållanden. Allt sedan den mot missionsarbete vänligt stämde kejsaren Kuang-hsu blef afsatt 1898, ha oroligheter af flera slag yppat sig här och der i landet. Nu senast hafva svåra oroligheter utbrutit i provinsen Kiang-si, hvilka dock hufvudsakligast varit riktade mot romerska katolikerna, men ju äfven haft ett mer eller mindre skadligt inflytande på den protestantiska missionen. Så till exempel berätta några af Kina-Inland-Missionens arbetare, bosatta i denna provins, om de svårigheter, som mött dem på grund af dessa utbrott mot katolikerna. I en stad, Ho-kéo blef Kina Inland Missionens station öfverfallen och plundrad, sedan katolska stationen med kapell och allt blifvit fullständigt nedbrändt. Missionärerna måste taga sin tillflykt till magistratens bostad. Stationen blef genom Guds nåd bevarad från att blifva uppbränd, men blef mycket illa ramponerad, och missionärerna förlorade allt hvad de egde. Här syntes det dock ganska klart, att fiendtligheterna endast voro riktade mot katolikerna. Och det var dessa, som i sin tur sökte hämna sig på protestanterna. Mandarinerna och stadsfolket hafva hela tiden visat sig vänliga mot missionärerna och bistått dem på alla vis, så att den systern, som skrifver om denna sak, säger just, att ingen utländing kunde hafva bevisat dem mera vänlighet och tillmötesgående. Några af de personer, som varit med i upproret, voro redan häktade och straffade, deribland *tvänne katoliker*. Äfven utstationerna voro hotade med öfverfall, så att trots mandarinernas bistånd hafva måhända äfven dessa blifvit uppbrända eller plundrade. Från en annan station Kueik'i skrifver en annan syster också om oroligheter och svårigheter både der och på utstationerna; men ditintills hade Gud bevarat dem, så att ingen olycka hade drabbat dem. Och hon säger: "Pris ske Gud, att han har bevarat oss i frid och säkerhet under denna vecka, som gått, ej så, att det ej varit någon fara, utan så att han har bevarat oss dag för dag och natt efter natt!" Också i denna stad var rom. kat. kapellet uppbrändt. Och ett midre sådant, ½ mil från staden, var också förstördt; äfvenså hade en hel del infödda, hvilka voro medlemmar i kat. församlingen, fått sina hus plundrade och uppbrända. Det säges, att en hel katolsk by blifvit uppbränd. Dena förbittring mot katolikerna är mycket allmän; och man undrar, huru det skall gå till slut. Jag tror dock ej, att de, som hafva ondt i sinnet mot katolikerna, vilja göra oss någon skada. Vår största fara är nog från några laglösa personers sida, som hafva rest sig upp för att plundra. Dock tror jag, att Gud skall bevara oss." En tredje syster skrifver från Üh-shan: "Vi hafva en mycket orolig och pröfvande tid här. Men Herren verkar underbart för oss och bevarar oss i frid och lugn; och vi få röna mycken välvilja från folkets sida; äfven många utomstående visa oss vänlighet. I lördags kom en varning från högsta mandarinen till ledarne för katolska verksamheten, tillsägande dem att lemna platsen, eftersom deras station var hotad med att blifva uppbränd. Alla katoliker i staden hafva derför tagit ned sina helgonbilder och i stället satt upp kinesiska rökelseskålar, hvarmed de åsyfta att från sig afleda misstankarna om att de äro katoliker. Katolikerna äro mycket illa omtyckta i Kiang-si. Äfven några af våra församlingsmedlemmar hafva fått lida på olika vis; och detta plundrande och uppbrännande sker med mandarinernas vetskap. Det är dock ej underligt; ty katolikerna hafva vållat oerhörda besvär med sina rättegångar. Nu äro de i sin tur förbittrade på oss, emedan ej våra stationer och kapell äro förstörda. Djefvulen är i full verksamhet; men jag tror, att äfven detta skall lända till Guds namns förhärligande och hans rikes utbredande. Hundraden få nu höra Jesusnamnet, som kanske ej fått höra det, om ej detta inträffat; och man kan tacka Gud äfven för sömnlösa nätter." Detta tilldrog sig allt i första hälften af oktober månad och gifver oss just en liten inblick i missionärernas lif och förhållanden. Och vi må af hjertat bedja Gud för missionärerna, att han håller sin hand skyddande och bevarande öfver dem samt äfven för de infödde troende, att de må blifva ståndaktiga under alla pröfningar och försökelser, de må hafva att genomgå. Herrens verk har dock framgång trots allt motstånd från djefvulens sida. Samma tidning, som bragte oss de ofvan anförda nyheterna, berättar äfven om en tillökning af 264 personer till Kina Inland Missionens församlingar på ungefär en månads tid.

Något för barnen att få.

Kära små vänner!

Den som, beder, han får, och den som söker, han finner, och för honom, som klappar, skall det varda upplåtet. Luk. 11: 10.

Om söndag (d. 18:de febr.) hafven I en sådan skön berättelse om en man, en förnäm rådsherre, som sökte efter lifvets högsta gåfva, sin själs frälsning. Hans namn var Nikodemus.

Han hade hört talas om Jesus, men för judarnes skull vågade han icke om dagen besöka honom. Men då natten föll på och allt blef tyst i den bullrande staden, smög han sig till det tillfälliga hem, der Jesus bodde, för att af honom undervisas om salighetens väg.

Nikodemus var en bland dessa sökande själar, som med hela sitt hjerta längtade efter sanning och frid; och "den som söker, han finner". Jesus är genast villig att försaka sin sömn och öppna sin port för den sökande och sanningstörstande nattvandraren; äfven om natten har han sin mottagningstid. O huru väl är icke det! Ty de äro många än i dag, som icke våga sig fram till Jesus i dagens ljus. En falsk blygsel och menniskofruktan håller dem tillbaka. Frälsningsbehofvet är dock för skriande, för djupt, för att låta sig nedtystas. Och så komma de i sin syndanöd, i sitt sökande efter lifvet, till Jesus om natten; och Jesu svar på detta sökande blir ännu i dag det samma som då: "Den som söker, han finner." Älskade barn, har du känt denna längtan efter Jesus, hans förlåtelse och frid? Säg, har du det? Du vet med dig, att du varit stygg, varit olydig, varit osannfärdig under dagen; samvetets röst förebrådde dig. Din frid, din glädje var störd. Din lexa blef så svårlärd, din lek förlorade sitt behag. — Hvarför? Du kände, att Guds misshag hvilade öfver dig; ty du hade syndat! — Då hörde du en inre röst, som manade dig att genast gå till Jesus och bedja honom om förlåtelse. Men du skämdes att gå till din bönevrå på dagen; och så fick du gå med detta syndens stingande törne i ditt hjerta ända till kvällen. Då först, när alla lagt sig till hvila och det blef tyst och stilla omkring dig, då vågade du nalkas Jesus, din egen dyre, älskade Frälsare och för honom utgjuta ditt hjerta. — Men månne Jesus tog emot besök då? Kanske han var så sårad af din feghet, att han vände dig ryggen? O nej! *"Den, som kommer till mig, skall jag sannerligen icke kasta ut!"* säger han. Du smög dig så ljudlöst i din bädd. Syster Märta sof redan, Emil också. Nu föll du på knä i din lilla bädd. "Gud, som hafver barnen kär!" började du, men kunde ej komma längre — tårarna ville kväfva rösten; du kunde blott i afbrutna meningar säga till Jesus: "Älskade, gode Jesus — jag har har — varit — så stygg — så stygg. — Ack — förlåt, — förlåt din — lille Nils — Jesus! Jesus!" Och Jesus hör din bön, han drager sitt ångrande barn till sig i famnen och säger:

"Min son, min dotter, dina synder förlåtas dig!" Och fridens dufva, som var bortskrämd genom din synd, kommer åter och bygger sitt bo i ditt hjerta; och snart slumrar du så ljuft och stilla under dess snöhvita vingar. — Du har likt Nikodemus sökt Jesus om natten och funnit honom. Lyckliga barn!

Sof i ro!
Friden vakar uti ditt bo.
Under vingen,
störd af ingen
växer som liljan din barnatro.
Sof, sof i ro!

Men icke blott i vår högsta angelägenhet få vi söka Jesus om natten. Nej, då det blifvit natt för oss i det jordiska, vill han hjelpa, om vi af allt hjerta söka honom. I sjukdomens natt vill han komma med läkedom. I hrödbekymrens natt vill han gifva oss honung ur klippan och olja i krukan. Skola än de vingade korparna skaffa oss bröd i öknen, eller stafven öppna källsprång i klippan, Herren skall icke förgäta oss, ty han är densamme urtidens Gud i dag och i går och densamme i evighet. Många underbara sätt och medel använder han till vår hjelp, såsom vi af följande berättelse skola finna. Han, som fordom tog skattepenningen för sig och Petrus ur hafvet, han kunde också på barnens böner förvandla floden Eders vatten till guld, ty den som beder, han får, och

den som söker, han finner!

I det stora kejsardömet Tyskland rinner den lilla floden Eder fram genom ett landskap rikt på omvexlande behag och skönhet. Branta, skogbeklädda berg lyfta sina hjessor mot skyn. Vilda klippor med söndervittrade ruiner af feodalborgar, gröna, saftiga ängsmarker i dalarne, der den lilla floden Eder flyter som ett grön- och guldskimrande perlband. Om man följer floden nedanför den väldiga slottsruinen till höger, kommer man snart till en liten ekdunge, der en gulmålad stuga funnit sitt skydd. Den beboddes vid denna tid af fru Nordeman, enka efter en skicklig verkmästare i Frankfurt.

Fru Nordeman var en flitig och gudfruktig kvinna; men det var ganska bekymmersamt för henne att försörja sig och sina trenne barn med det lilla syarbete, som gafs henne af den närliggande byns befolkning. I sommar hade det gått temligen bra, men nu nalkades hösten. Oktober kom, stormen ruskade på den lilla stugan, som om den ville slunga den ned i floddalen.

Den kalla höstdimman och de många umbäranden, fru Nordeman fick underkasta sig, hade alldeles uttömt hennes krafter, så att hon ofta måste intaga sängen. När oktoberskymningen föll in i den lilla torftiga, men rena och hemtrefliga hyddan satt fru N. med lille Karl i sitt knä och såg ut öfver den uppsvällda flodbädden. Den ena tåren efter den andra föll tung och het ned öfver den afmagrade kinden. Hon hade nyss utdelat den sista brödkakan till barnen — hvarifrån skulle hon få bröd i morgon? Det var hennes tysta fråga.

"Mor!" sade lille Karl och såg så trohjertadt upp till modern, hvarför gråter du?"

Ack, min gosse, suckade fru Nordeman, jag vet icke, hvad det skall bli af oss. Bröd ha vi intet mer och potatisen är också snart slut. Ingenting kan jag heller förtjena nu, se'n jag blef så klen. Ack, min Gud, min Gud, hjelp oss du, ty jag vet ingen råd mer. Och bittert gråtande lutade hon sitt hufvud mot fönsterposten.

(Forts.)

Lammets blod och vårt vittnesbörds ord.

Af pastor *F. B. Meyer.*

De öfvervunno honom för Lammets blods skull och för deras vittnesbörds ords skull, och de hafva icke älskat sitt lif allt intill döden. Uppb. 12: 11.

I biblens 3:dje kapitel läsa vi om, huru den gamle ormen, som heter djefvul och satan, framträdde och förförde den nya varelsen, som Gud hade uppbyggt af jordens stoft. Genom en lögn förledde han honom att afvika från den trohet, han så ofta hade lofvat, när han vandrade i Edens sköna lunder i samtal med sin Skapare. Och genom den första handlingen af olydnad förvärfvade satan ett inflytande öfver Adam och hans slägte, hvilket han aldrig försummat att efter sin yttersta förmåga göra bruk af.

Sedan fallet skedde, har människoslägtet beherrskats af fursten öfver luftens makt (Ef. 2: 2), hvilken också rent af kallas denna verldens (eg. tidsålderns*) Gud. (2 Kor. 4: 3). Och hela det mångskiftande systemet af afgudadyrkan, som har lika stor utbredning, som människoslägtet, är till sitt väsende en dyrkan af onda andar (1 Kor. 10: 20). Och gåfvorna, som offras af afgudadyrkarne, frambäras för att blidka de onda andarne, hvilka enligt deras erfarenhet äro mycket fruktansvärda. Det är helt visst, att hedendomen är den mörka mantel, under hvilken ondskans furste höljer sig sjelf och sina trogna tjensteandar. Daniel berättar, hurusom ängelen, som kom till honom, rönt motstånd och blifvit uppehållen af fursten för Persiens rike (Dan. 10: 13), en tydlig anspelning på någon stark, ond ande, som fördröjt hans ankomst till Daniel. Och Hesekiel begagnar om Tyrus sådana ord, som i deras fulla mening endast kunna ega sin tillämpning på den mörka ande, som beherrskade staden. I fullkomlig samklang med dessa tvänne framställningar säger oss apostlen, att vi hafva icke strid mot blod och kött, utan — mot ondskans andemakter i himlarymderna. (Ef. 6: 12). Framgår icke tydligt af allt detta, att om framgång skall rönas i fråga om ett lands evangelisering och afguderiets kullstörtande, så måste den starke mannen, som beväpnad fredar sin egendom, blifva bunden med *trons* och *bönens* bojor? Sannolikt är, att om missionshistorien kunde skrifvas från den himmelska synpunkten, vi skulle finna att hvarje framsteg varit samtidigt med något utkastande af de onda andar, som under alltför lång tid haft sitt starka fäste i hedningarnes mörka vidskepelse och afguderi — ett utkastande, som stått i samband med ödmjuka helgons tro och bön, hvilka kanske genom stora afstånd af land eller sjö varit aflägsnade från stridens skådeplats. Men vi kunna gå ännu längre. Bakom hvarje djupt inrotad orättfärdighet i den "kristna" lagstiftningen, såsom t. ex. rusdrycks-

*) Skriften talar också om en annan, en kommande tidsålder, då satan skall vara bunden nedstörtad i afgrunden och då det ordet skall förverkligas: "Verldens rike har blifvit vår Herres och hans Smordes, och han skall regera från evighet till evighet!"

intressena, det jättelika osedlighetssystemet, som håller skaror i träldomsbojor o. d., hafva vi säkerligen icke att göra med kött och blod utan med de onda andarne, som intaga och styra menniskohjertana. Och häraf framstår klart nödvändigheten af att hafva af Anden genomträngda menniskor antagna i striden. Om vi kämpa mot andar, huru dåraktigt att använda köttsliga vapen, sådana som vältalighet och mensklig lärdom! I kunnen endast besegra ande med Anden. Och ingen menniska kan hoppas hafva framgång i denna strid, som icke allaredan lärt hemligheten af ett segrande lif, och hvilkens egen ande icke är styrd af Guds Ande.

Häraf inses bönens betydelse, emedan ensamma själar genom denna heliga öfning äro i stånd att göra sitt inflytande gällande i striden. Den åkallan och förbön, som offras i ensamheten, ja om så vore i ödemarken, kan hjelpa till att fälla utslaget i striden, liksom en liten vigt kastad i vågskålen till de stora tyngder, som äro der förut, kan komma vågskålen att sänka sig åt den sidan.

Vi kunna ej förblifva neutrala i striden. Om vi icke äro *för* Kristus, äro vi *mot*, om vi icke *församla* med honom, så *förskingra* vi. Det har en stor betydelse i fråga om Guds rikes tillkommelse, om vi kämpa en god kamp och väl fullborda vårt lopp. Må vi derför i och genom vår Herre Jesu Kristi nåd lefva så, att ett heligt inflytande från oss må utgå till de mest aflägsna delar af verlden och under alla kommande tidsåldrar till Jesu ära, så att genom oss vår Guds frälsning och makt och rike må komma och Hans Krist må vinna hyllning och pris!

Segrens trefaldiga hemlighet.

Den himmelska menniskan Jesus Kristus har uti sig sjelf fullkomligt krossat det ondas makt och lagt grunden till alla deras förlossning och seger, som tro på honom. Hans ande uppfylld af kärlek och lif och fullkomlig undergifvenhet under Guds vilja i tjenandet af menniskors barn är en klippa, mot hvilken helvetets vågor bryta sig och upplösas i skum. Och i den mån, vi indricka denna ande och äro sammanväxta med Kristus till delaktighet i denna natur och klippfasta karakter, skola äfven vi blifva mer än segervinnare.

Kristus har i vår natur lefvat ett lif af fullkomlig sjelfförnekelse och kärlek. Han ensam har öfvervunnit fiendens makt och är upphöjd öfver allt herradöme och väldighet och makt och myndighet. Genom tidsåldrarne lefver han ett lif af ren och upphöjd godhet och menniskokärlek. All ren och äkta kärlek, som finnes, är en utstrålning från honom. Och hans kärlek åstadkommer de välsignade segrar, hvarigenom mörkrets rike förstöres. Och så vidt vi äro förbundna med honom, utbyta vår egen natur mot hans och i vårt fattiga lif återgifva något af hans oförlikneliga väsendes outsägliga harmoni och skönhet, skola äfven vi segra. Kristus-anden i oss skall segra öfver djefvulens sjelfviska ande. Kärleken skall mäktigt öfvervinna hatet. Korsets kämpar, som icke älska sitt lif alltintill döden, ega makt öfver "all fiendens kraft och intet skall kunna skada dem." "Mina barn, I ären af Gud och hafven öfvervunnit dem, ty den som är i eder är större än den som är i verlden." 1 Joh. 4: 4.

Lammets blod.

Det enda tillfredsställande svaret på djefvulens anklagelser inför Gud är Guds Lams försoningsdöd, för hvilken ordet blod är ett fullt och liktydigt uttryck. Låt honom säga hvad han vill emot oss — och han kan knappt gå till öfverdrift.

Det finnes dock ett tillfyllestgörande och tillfredsställande svar: "Jesu Kristi, Guds Sons, blod har renat våra hjertan och utplånat handskriften i stadgar (= vårt skuldebref), som var oss emot och låg oss i vägen, och den har han tagit bort och fastnaglat den vid korset." Intet vidare svar behöfs. Detta ord afgör tvisten.

Men här finnes sannolikt äfven en djupare mening. Kristi blod betecknar ock hans fullkomliga kärlek, hans fulla underordnande under Fadrens vilja, hans uppoffring till det allra yttersta för vår frälsning. Och om vi dricka af detta blod och äro döpta i denna ande och "i vårt kött uppfylla hvad som fattas i Kristi lidanden", så lära vi hemligheten af beständig seger och kunna bestå äfven i den onda dagen. Då vi predika blodet, bringa vi ut i verlden den oegennyttiga kärleken, inför hvilken helvetets makter icke kunna bestå.

Då vi förkunna Kristi blod och allt som deri innefattas för menniskobarnen, så frigöra vi dem från den fruktan för syndens straff, hvarunder de eljest måste förblifva trälar. Vi tillförsäkra dem frid och befrielse från samvetets förskräckelser och en bruten lags anklagelser och vi ingifva dem begär att lära hemligheten af en sjelfförnekande kärlek och fullkomlig sjelfuppoffring. Så öfvervinna vi genom Lammets blod.

Vårt vittnesbörds ord.

Vi äro sända i verlden för att motstå djefvulens lögn genom att vittna såsom vår mästare gjorde, vittna för sanningen. Man kan icke nedslå villfarelsen genom att blott framhålla sanningen i sitt tal, då man dock icke vandrar i den. Antag att artisterna under en viss tid ega ett falskt begrepp om naturen och målarekonsten. Måhända uppstår då en väldig kritiker, som upptäcker och klandrar dessas misstag. Men hans ord skola dock icke frambringa samma verkan, som om han vore i stånd att med ett sannskyldigt vittnes trohet framställa naturen på sin duk. Låt honom sedan vidfoga ett ord till förklaring. Sålunda skall han på ett slående sätt kunna blotta felaktigheterna och oskickligheten hos den skola, han önskar få bort.

Sådan är Kristi tjenares kallelse. När gynsamma omständigheter och förhållanden äro nödvändiga villkor för verldens frid, så låtom oss visa att vi ega en förblifvande frid i Herren, hurudana än de yttre omständigheterna kunna vara. När verlden glädjes med den munterhet, som en god helsa och lekamlig medgång skänker, eller i dryckeslaget, i danssalongen o. s. v., låtom oss bära vittnesbörd om att det osynliga och eviga kan skänka outsäglig och förblifvande glädje. Dertill äro vi födda och dertill äro vi komna i verlden, att vi skulle vittna för sanningen och så vederlägga de lögner, med hvilka satan bedrager hela verlden. Den som är af sanningen han hör den sanne Herdens röst och förkastar det falska för det sanna.

De heligas utgifvande af sitt lif.

"De hafva icke älskat sitt lif allt intill döden". I den stora striden måste vi följa vår mästare i oinskränkt sjelföfverlåtelse. Motståndet mot det onda måste fullföljas intill blods. Liksom Paulus måste vi blifva villiga att utgjutas såsom dryckesoffer.

Det måste blifva endast *en* afsigt — att göra Guds vilja; *ett* syfte — att befria menniskor från djefvulens makt; en den allra största och starkaste kärlek, för hvilken inga svårigheter äro för stora, inga offer för dyrbara. Liksom vår Mästare öfvervinna vi under synbar svaghet; vi segra under skenbara nederlag. Vi krönas och uppstiga på tronen, då våra fiender tänka, att de utplånat våra namn under himmelen.

(Fri öfvers. för T. S.)

Irrstjernor eller s. k. högre kritiker.

Jud. 13.

Ett varningsord af *bibelransakare.*

De sönderrifva grunden. Hvad skall den rättfärdige uträtta?

Många af oss hafva läst och hört om sådana grofva hädare och smädare af vår Gud och de heliga skrifterna som *V. Lennstrand*, Berghell och Ingersoll, den senare amerikan, och uu alla, så vidt vi veta, döda. Deras död passade i stycke med deras lif. En svensk metodistpastor hörde af Berghell sjelf från den tid, då Berghell och Lennstrand tillsammans höllo hädareföredrag, att B. en gång fann Lennstrand på knä, bedjande Gud om förlåtelse för sina hädelser och smädelser. Detta hindrade dock icke den arme stackaren att fortsätta med dylika föredrag. Hans drifkraft i verksamheten tör nämligen hafva varit begär efter *något slags rykte och namn* samt *inkomster.* Hösten 1892 tillkännagaf Lennstrand, att han måste upphöra med *verksamheten*, om han ej finge ekonomiskt understöd. Listor, hvarå allmänheten kunde teckna bidrag åt honom, utlades då i Stockholms boklådor, men intresset för saken var så obetydligt, att icke minsta bidrag tecknades. En själsfrände till Lennstrand lofvade honom derpå för ändamålet 1,000 kr. om året, hvarpå han fortsatte. Han dog 1895 på hösten. *Robert Ingersoll* i För. Staterna hade en temligen stor förmåga som föreläsare och förkunnare af otrossatser och smädelser, öfverhufvud mycket gamla och många gånger vederlagda, men sådant hindrade honom icke att alltjemt mycket käckt framställa dem för lyssnande skaror, hvilka betalade sina 25 à 50 cents person för att få lyssna till den talangfulle smädaren. En dag vid ett dylikt tillfälle var han ovanligt uppriktig. Han yttrade då: "Att jag håller på med dessa fritänkarföredrag, är ej underligt, efter jag dermed förtjenar ett par hundra dollars för afton. Men hvarför I, medlemmar af evangeliska samfund, betalen 25 cents hvardera för att få höra smädas, hvad I väl hållen dyrbart, är mer, än jag kan inse". Den gången talade otroshjelten sanning. Nu är äfven han död. Om *Berghell*, som var från Finland och 1890 för hädelse dömdes till fästningsstraff här i Sverige och derpå förvisades ur landet, men med det samma lyckades komma öfver till Amerika, berättade en amerikansk tidning för någon tid sedan, att han efter förskräckliga motgångar der omsider, vid försöket att framställa ljus för fotografering, sprängde sig sjelf sönder och blind och förskräckligt medfaren fördes till Alexian Brother's hospital i Chicago. Sedan hafva vi ej alls hört om honom.

Är det dylika otroshjeltar, som kallas för *högre kritiker?* Nej, visst icke. Ingen *behöfver* blifva narrad och förförd af dem. Deras verk äro uppenbara mörkrets gerningar, och de framträda öppet som Guds och hans ords fiender. Icke så de högre kritikerna i För. Staterna och Tyskland. De likna fasthellre den pestilentia, som i mörkret vankar, och tjena och likna den, som för att främja sina planer förskapar sig till en ljusets ängel, och genom dessa *irrstjernor* blifva för visso massor af kristendomsbekännare bedragna och förförda, medan de inbilla sig endast *växa i upplysning.* Deras antal är tyvärr kanske legio och så långt till dem står, *sönderrifva de grunden,* d. ä. skriftens guddomliga ingifvelse och myndighet och rota i den jorden som svin. De äro i allmänhet lärda män, teol. och filos. doktorer, lärare och professorer vid högre evangeliska skolor och universitet eller predikanter i stora moderna amer. församlingar samt rikligen aflönade. De äro sålunda *satta att lära och försvara Guds ord och sanning*, men äro i stället gudlösa förnekare och ödeläggare af den samma. De gå öfverhufvud så till väga, att de behandla skriften som annan litteratur, påstå t. ex., att Moseböckerna hvarken äro skrifna af Moses eller på den tid, de säga sig vara skrifna, utan långt efter af fyndiga och slipade judar, sammaledes med öfriga historiska och profetiska bibelböcker i Gamla Testamentet. Hvad alltså beträffar förutsägelserna, de många fullbordade gammaltestamentliga *profetiorna*, Guds allvetenhets herrliga under, som så ofta möta oss i skriften, så blir det enligt dessa lärda herrar lagom märkvärdigt med dem. De högre kritikerna försäkra oss — att *bevisa* sina påståenden anse de ej nödigt — fast de eljes i nästan alla uppgifter skilja sig från hvarandra, att de skrifvits af förslagna judar, sedan händelserna inträffat!! De många uppenbarelserna, undren och tecknen finna naturligtvis lika litet nåd för deras ögon utan föranleda dem till många vidunderliga förklaringar, t. ex. att många af skriftens berättelser och personligheter äro myter, d. ä. dikter och sagor som t. ex. Noah och arken, Abraham, Josef, tåget öfver Röda hafvet och Jordan. Somliga skriftens *berättelser* måste fattas bildlikt o. s. v. Andra äro *evolutionister*, anhängare af den meningen, att menniskorna härstamma från djuren. Medan de sålunda otvifvelaktigt äro otrogna och gudlösa förnekare af Guds sanning, äro de dock alls icke angelägna att mista sina befattningar och dermed följande rundliga inkomster. Derföre komma de ock emellanåt med fraser sådana som dessa: "Den gamla vördnadsvärda biheln må vi naturligtvis högakta, i all synnerhet som dess inflytande att förädla, höja och civilisera menskligheten äro oomtvistadt" m. m. s. En och annan af dem såsom dr Lyman Abbott i Brooklyn, dr H. W. Beechers efterträdare, finner dock sin ställning så falsk, att han lemnar sin befattning. Följande illustrerar ställningen nu (sammandrag ur en amerikansk tidn.). Met. episkopalkyrkan, det talrikaste evangeliska kyrkosamfundet i För. Stat. med omkring 5,000,000 medlemmar, har i New York för sitt bokförlag en stor byggnad, (the Book-Concern) dit hundratals met. pastorer från millionstaden och omgifningen regelbundet en dag i veckan samlas för att diskutera, prata o. s. v. En dag i vintras uppträdde der inför omkring 400 met. pastorer en pastor N. N. med ett föredrag, som visst var märkvärdigt i sitt slag. Han förklarade deri, att han omöjligen kunde tro på skriftens guddomliga inspiration öfverhufvud, t. ex. på Israels tåg genom Röda hafvet, solens och månens stillastående på Josuas ord, på de tre ebreernas räddning ur Nebukadnezars eldsugn och Daniels ur lejonkulan, på Jonas vistelse i den stora fiskens buk o. s. v. Han hade det ungefär på samma sätt i fråga om de nytestamentliga undren och var säker på, att han uttalade många embetsbröders åskådning och mening härutinnan. Dock *ville han visst icke derför anses som någon förnekare och otroshjelte*, ty han trodde på Jesus Kristus som Frälsaren och hölle åtskilligt i skriften som af Gud ingifvet, och förklarade till sist, att han vore förvissad, att det skulle blifva oundgängligt för de evangeliska kyrkorna att skaffa sig en annan grund och regel för sina predikanters lära och bekännelse, än en obetingad tro på skriftens guddomliga auktoritet. Detta föredrag helsades af de närvarande med stormande applåder. Den värde talaren måtte sålunda hafva riktigt uttryckt sina embetsbrödes åskådning och öfvertygelse. Vid följande sammanträde uppträdde en annan metodistpastor emot den föregående talaren, men han nedtystades och utkastades af embetsbröderna. En tidningsman frågade en närvarande met. biskop, hvad han tänkte om den "liberale" pastorns framställning. Han svarade, att han ej fäste sig mycket vid hans nonsens och trodde ej, det skulle hafva någon vidare påföljd för denne. Således *kan* det stora kyrkosamfundet, som i förra århundradet grundades af den store gudsmannen J. Wesley, *ej från sig utesluta dylika pastorer.* Det är så genomsyradt af samma surdeg, att de måste fördragas. De få stå kvar, och hvad inflytande de

hafva på samfundet som ett helt, på millionerna medlemmar är ej svårt att förstå. De öfriga stora kyrkosamfunden i Amerika, baptister, presbyterianer, kongregationalister, episkopaler och luteraner, hafva det nog ej bättre.

Se här en annan illustration. För sju år sedan var pastor *Fay Mills* en af Amerikas stora väckelsepredikanter (revivalists), som med stor begärlighet hördes af tusenden, medan skaror bekände sig på hans möten hafva blifvit omvända och slöto sig till församlingarna. Hvad är han nu? Jo, en uppenbar förnekare af skriftens gnddomliga inspiration, af försoningen, af synden, ja, till och med af Guds tillvaro som person, och i stället att blygas och sörja öfver ett sådant förfärligt fall, är han stolt deröfver. Nog måste satan och hans härskaror triumfera öfver att hafva fått det derhän i *det fria Amerika*, och icke är det underligt, att mängden af församlingar i de evangeliska samfunden der ute hellre göra skäl för att kallas *klubbar för nytta och nöje* än Guds församlingar, och kanske mången gång ej hafva inom sig *en* enda verkligt frälst medlem, ifriga som de äro att *roa och förlusta* såväl medlemmar som icke medlemmar på hvad sätt bäst kan ske.

Äfven i vårt Sverige är nog angeläget vara vaken, på det ej en liknande afgrundsströmning här må göra sig gällande. Bland statskyrkopresterna fördragas allehanda folk såväl i lefvernet utsväfvande personer som *Ritschlianer*, hvilka anse många gammaltestamentliga personer som myter. Vidare spreds och sprides förmodligen ännu ett präktigt illustreradt och mycket rekommenderadt bibelverk kalladt *Böckernas Bok* med förord af Gladstone och innehållande teologiska afhandlingar af olika engelska och amerikanska teol. doktorer, men dessa äro nog, så vidt vi kunde se, *högre kritiker*, *ulfvar i fårakläder*, *irrstjernor*, och visst är det skäl för den, som vill enfaldigt tro och lyda Gud och hans nåds ord, att taga sig till vara. Den omständigheten, att teol. doktorer och professorer förkunna något, är ej minsta säkerhet för, att förkunnelsen är enlig med Guds ord eller den en gång åt de heliga öfverlemnade tron. Ve, ve, de arma får, som vårdas af och följa de högre kritikerna, och att dessa får kunna räknas i milliontal och herdarne, d. ä. ulfvarne, i tusental, förbättrar säkert icke ställningen. Må den, som kan, taga varning! Paulus säger: Svåra ulfvar skola inkomma bland eder, hvilka icke skola skona hjorden, och ur er egen krets skola män uppstå, som skola tala det förvändt är, för att draga lärjungarne efter sig". Apg. 20: 29, 30. Den som har öron att höra, han höre.

Så länge de evangeliska kyrkosamfunden trängas, hårdt ansättas och förföljas, bibehålla de sig meräudels friska och varma, och trängseln drifver dem att hålla sig tätt till deras himmelska hufvud, Jesus Kristus. Men när de icke längre trängas och förföljas, utan i stället växa väldigt i antal, i rikedom, i makt, då är faran fruktansvärdt stor, att de talrika medlemmarna i de stora församlingarna och kyrkosamfunden och framförallt pastorerna och lärarne låta sig nöja med ett tomt sken af gudaktighet, alldeles försakande kraften, älska vällust mer än Gud, att de blifva alltigenom laodiceiska och sardiska, Uppb. 3: 14—17 och 1, 2, och att pastorerna och lärarna blifva legoberdar, ulfvar och irrstjernor, som föröda och förstöra hjorden, i stället för att föda och vårda den. Huru många kyrkosamfund och pastorer har det icke redan gått så! Andra gå med stora steg åt samma håll. Gud, vår Gud håll dina barn vakande, brinnande i anden, enfaldiga i tron och angelägna att få bära korset efter Jesus, d. ä. att för hans skull försaka, offra och utgifva oss och vårt! Endast så kunna vi bevaras, älska hans uppenbarelse och ärfva hans rike.

Nelly Hall.

Från Sydamerika.

"Allt hvad I viljen att menniskorna skola göra eder, det gören I ock dem."

Hvilka sublima sanningar har icke Jesus Kristus uttalat; sanningar, hvilka äro oemotsägliga, hvilka träffa just den rätta punkten, vidröra den ömtåliga strängen, just i den afsikt att visa hvad menniskan är och hvad hon genom Guds nåd kan blifva. De ofvan anförda orden utgöra en hel lagbok. De innefatta i sig lagen och profeterna, och, om de efterföljas, äro de nog för vår religionsundervisning; och vi behöfva icke mer. Just så som jag sjelf önskar att blifva behandlad, skall jag behandla andra, detta är och bör vara måttstocken för alla mina ord och handlingar gentemot min nästa och min broder. Må vi då ständigt tänka, då vi hafva att umgås med menniskorna: "Skulle jag önska att blifva så behandlad? Hur skulle det kännas för mig, om menniskorna behandlade mig så? Religionen har icke sitt högsäte på predikstolen och i kyrkan, utan i det alldagliga lifvets bestyr, ej allenast i munnen med sköna ord, utan äfven i handlingar, som alltid tala, och många gånger mera än ord. Låtom oss derför vandra som visa, icke som ovisa, köpande tiden och tillfällena, ty dagarna äro onda — —

Det torde vara åtskilliga, som vänta att få höra något från mig. Och det med allt skäl. Jag vill derför bryta den länge rådande tystnaden och berätta något om mina erfarenheter. Jag har icke varit tyst, derför att jag intet haft att meddela, utan derför att jag stått och står i kritiska omständigheter, och alltjämt väntat på någon lösning på dessa,

De, som varit intresserade och följt med i mitt arbete, veta, att jag för omkr. nio månader sedan öppnade en mission i en stad, som heter Azul. Då jag öppnade denna station var det af nitälskan för Herrens namn och för själars frälsning. Jag väntade ju också helt säkert att snart få personlig hjelp hemifrån. Men då jag ingen hjelp fått, och då utsikterna om att få hjelp äro mera mörka nu än någonsin, måste jag uppgifva stationen. Det är nu på tredje året, sedan jag lemnade Sverige. Dock synes det så som ännu ingen hunnit att besinna sig, om han skulle komma mig till hjelp. Det kändes som ett "bakslag" för mig, och gick ej utan strid att uppgifva stationen. Men jag måste göra det af följande orsaker: 1:o. Det är ju icke tänkbart, att i längden hålla ut ensam på en plats, der alla äro fiender och der man icke har ens så mycken hjelp, som att se till dörren, att icke en massa småpojkar kasta in sten och smuts i salen, medan jag talar. Jag försökte så länge som möjligt. Men då jag såg, att jag af brist på krafter förlorade mera än jag vann, ansåg jag det bättre att gifva upp. En andra orsak är, att hyran kostar omkr. 600 kr. pr år. Och det är icke möjligt för en ensam att i längden betala denna summa med det underhåll, som sändes. Deremot kunna möjligen två hjelpas åt med det underhåll, de hafva, att hyra lokal och arbeta tillsammans. Öfvervägande allt detta och med de små förhoppningarna jag har att få hjelp, ansåg jag bäst att öfverlemna stationen till "the Christian Alliance missionen". Jag har dock icke derföre varit overksam sedan dess. Genast reste jag till en broder, som har en engelsk-spansk skola och hjelpte honom en månad i skolan och har för denna månad (januari) öfvertagit missionen här, medan han med familj rest för att njuta en välbehöflig hvila. Jag har blifvit uppmanad af några bröder att besöka en tysk koloni, för att bland dem predika evangelium samt döpa några, som kommit till tron och som önska att följa Jesu och apostlarnas lära äfven med hänsyn till dopet. Så att jag kommer v. G. att besöka dem i nästa månad. Jag är alltså icke overk-

sam, fastän jag får här såsom hemma i Sverige arbeta andra i händerna. Jag predikar hvarje vecka Guds ord i offentliga möten samt sprider dessutom traktater. Vi hade här dopförrättning för några dagar sedan. En af dem, som döptes, var en yngling om 19 år, son till en apotekare. Denne yngling har genomgått några klasser, jag tror fyra, i det bästa läroverket, som staten har i Buenos Aires. Han har ämnat att följa sin aflidne fader i hans yrke, såsom apotekare. Men som medel fattas att studera, är det mycket ovisst, om han kan fortsätta. Han är en rätt präktig ung man, och om man hade någon visshet om hjelp i arbetet, skulle kanhända just en sådan ung man blifva till välsignelse i missionen. Han är för närvarande rätt starkt förföljd. Förliden söndag var han hos mig hela dagen. Och på måndags morgonen, då hans moder, som är ifrig katolik, kom hem från messan, befallde hon sonen att bränna bibeln och alla protestantiska böcker och komma tillbaka till katolicismen igen. Om han icke ville detta, hade han att lemna huset. Hon hotade äfven med att tillkalla polisen, för att vräka ut honom, ifall han icke sjelfmant ville gå. I sitt betryck skref han till mig, frågande, om han kunde få en tillflykt i vårt hus. Naturligtvis bejakades hans önskan. Och han bar nu flyttat hit, medtagande sina böcker för att studera. Jag vet icke, huru hans moder har tagit det. Men det är en stor skam för henne, som tillhör den "bättre" klassen, att hennes son blifvit kättare.

Jag har aldrig kunnat tänka mig katolicismens falskhet lögn, bedrägeri och snikenhet efter penningar sådan som den verkligen är. Man behöfver lefva ibland dem för att förstå detta elände.

Vi hafva i dagarna haft en fest här, kallad "romaria", som är af spanskt ursprung, der folket samlas för att dansa, dricka och bedrifva sådana laster, som följa dylika tillställningar. Till denna fest, som började en söndagsförmiddag, skulle den katolske presten göra en början genom att hålla messa och på så sätt inviga högtidligheterna. Presten medtog hostian eller det helgade brödet, som enligt katolikernas lära är förvandladt till Kristi kropp och blod, själ och guddom, så att Kristus är personligt och materielt närvarande deri. På detta sätt började denna fest, som var en förgård till helvetet. Förlidet år sålde vid denna fest en nunna bier för 1 peso pr flaska (= 1 kr. 35 öre) för välgörande ändamål. På detta sätt förstå dessa hycklare att göra ett af Kristus och Belial, endast för att tjena sina intressen. Det är en verklighet att arbetet bland katoliker, för att bringa dem till sanningens kunskap, är hårdare än bland dem, som aldrig hört ett ord om Gud. Här försiggå sådana ting, som man för anständighetens skull icke kan nämna. Och allt får passera, derför att det kommer från presten och det presterliga ståndet. Sant är det ju äfven, att folket älskar mörkret, i hvilket de ock fritt få sofva sin säkerhetssömn ostörda af alla, tills de vakna på andra sidan dödens port och få se sitt elände. I en viss mening tycker folket om, att man gisslar den katolska kyrkan och presterna, ja många gnugga händerna af förtjusning deröfver, ty de se bedrägeriet bland dem. Men då jag vänder svärdet mot dem sjelfva och framhåller nödvändigheten af omvändelse och pånyttfödelse, då mulna ansigtena, och de vilja ej höra mera. Dock gifves det fall bland de omvända, som äro sköna och gifva enom mycken glädje. Jag har med glädje sett, huru de troende omfattat sanningarna, då jag framlagt den enkla bibelsanningen. Här, såsom öfver hela verlden, predikas allt för litet Guds rena ord. Predikanterne äro gerna böjde för att hamra allt för mycket på den katolska kyrkan, och detta blir ingen själaspis för barnen. Det är ju ock naturligt att man känner sig böjd att sönderrifva den skarlakansröda manteln, i hvilken skökan är höljd, på det att man må se hennes verkliga, afskyvärda, af boleri förpestade gestalt. Här är ju rätt många, som man kan omvända hvilken dag som helst till en protestantisk kyrka full af lyx och stål, ty det är hvad den fåfänga verlden önskar. Men omvända dem till att efterfölja den fattige, föraktade Nasareen, det är icke så lätt. Alla vilja hafva religion, alla

skämmas för att benämnas med ordet "hedning". Men man vill hafva en religion, som gifver fritt lopp åt köttets lustar och passioner, en religion, som man kan stå ta med på högtidsdagar, vid bröllop, barndop och begrafningar. Men för all del nämn icke ofvan anförda text: "Hvad I viljen menniskorna skola göra eder, det gören I ock dem." Ty derigenom stöter man för pannan affärsmannen, som är så van att ljuga och bedraga, som han är van att tala. Det är ett törne för den, som far fram som en tyrann i sitt hus. Det är en tårande kräfta för den girige, som håller på att skrapa till sig med rätt och orätt allt hvad han kan få af denna verldens gods. Nej, rör icke vid dessa brännmärkta samveten med sanningen! De tåla henne icke, de vilja icke hafva henne, det är en pina för dem. Men gif dem en religion med pomp och stål, ståtliga tempel, granna tal och utsökta fraser; och du skall få en hop af vänner. Men Gud blir din ovän. Är det icke en verklig sanning, att den protestantiska kyrkan liksom den katolska håller på att allt mer och mer blifva en förfinad teater, der presten är aktör och sångföreningen aktriser och åhörareskaran den passionerade publiken? Är det icke en sanning, att tusenden af de frireligiösas predikanter söka alla till buds stående medel, för att blifva beundrade, afgudade, beryktade som märkvärdiga personer, förglömmande Kristi ord: "I ären verldens ljus och jordens salt?" O hvem skall bestå i profvet, då dagen kommer, som skall pröfva allt med eld! Derföre frodas passionerna, undergräfva och underminera karakteren, äfven der man skulle hafva rätt att vänta helig fromhet och gudlig hängifvenhet. Och när grunden är underminerad, faller huset, och dess fall är stort. Många, liksom de hafva två ben att gå med, hafva två karakterer, en för för kyrkan och religionen, en annan för hemmet, affären och de stunder, de äro utom synhåll. Derför går sanningen gråtande på torget, ty hon har funnit så få vänner; kyskheten höjer klagorop, derföre att hon blifvit fjettrad med vanmaktens bojor, frimodigheten har sökt sig ett ensligt hörn, för att gråta ut. Ty hon har blifvit förlamad, och sångens turturdufva har flytt sin kos, sårad och bedröfvad af dessa skärande missljud. Tro, hopp och bön äro lika den sista, röda flamman i vester, som vittnar om en härlig sol, som redan gått ned.

Dagen närmar sig. De himmelska skarorna bereda sig för anskriet, den helige helgar sig, den ohelige fortsätter att orena sig, den ljumme skall Herren utspy ur sin mun och afskilja från sin församling. Dagen närmar sig, då ouppfyllda profetior skola blifva verklighet, då fåren skola skiljas från getterna, då man skall skörda hvad man sått, och då alla tillfällen att göra det goda hafva flytt. Må Herren förbarma sig öfver oss, och må han ännu lyckas att föra många till verklig sinnesändring, detta önskar och beder eder broder och medarfvinge i löftet om evig härlighet, som är oss gifvet i Kristus Jesus.

Bror Neil.

Adr.: *Las Flores*, Escuela Inglesa F. G. S. Rep. Argentina S. A.

Från Kina.

Dyra missionsvänner! Guds frid!

Det är en stor nåd och ynnest, som Herren bevisat oss, då han gifvit oss i uppdrag att bland hedningarna förkunna evangelium om Guds nåd. Det är icke endast vi här ute på hednafältet, som blifvit delaktiga af denna nåd, utan äfven I, kära vänner, som understödjen oss med böner och medel, och sålunda sätten oss i stånd att vara härute. Vårt arbete är gemensamt; och när skördens dag kommer, skola vi också gemensamt skörda.

Vill nu berätta något från en missionstur, nyligen gjord tillsammans med vår bokspridare T'ien. Vi besökte många byar och förkunnade den sanne Guden och frälsaren Jesus Kristus för dem. Sålde också böcker, då några ville köpa. På somliga platser går det ej så lätt att sälja böcker. Somligas fördom och fruktan för våra böcker är rätt stor. Derför får man stundom höra dumma inbillningar om hvilken skada det kan göra att köpa och läsa dem, såsom att man får hufvudvärk af att läsa dem och att på tredje dagen, sedan man köpt dem, de fatta eld och brinna. På somliga platser kan man dock sälja ett rätt stort antal böcker. De hållas ej dyra, 6 à 7 cash för hvarje exemplar af de olika evangelierna. (7 cash utgöra ej fullt två öre.) Det är bättre att sälja böckerna än att skänka bort dem, emedan de då blifva bättre lästa. Så få vi då sprida Guds lefvande ord och personligt frambära vittnesbördet om frälsning för de i mörker vandrande. Vanligen får man ej genast se frukten deraf härute. Men det är godt att få gå ut med evangelium med den fulla förvissningen, att det skall bära frukt. I en del byar, som vi besökte, lyssnade rätt många ganska uppmärksamt till det budskap, som vi hade att förkunna. Jag kände mig lycklig öfver att få vittna för dem. T'ien talade också grundligt om för dem det falska i deras afgudadyrkan och manade dem att tjena den lefvande och sanne Guden. Kanske det kunde intressera vännerna att höra något från bylifvet här i N. Kina äfven hvad det lekamliga beträffar. Jag vill då gifva eder en bild från ett hem, som vi gästade uti. Familjen bestod af 4 medlemmar. Till näringsgren hade de ett litet jordbruk. Far och mor i huset voro rätt gamla, och så hade de en son och sonhustru. Sonen var 18 år och den unga hustrun 14 år gammal. (Efter kinesiskt sätt att räkna sin ålder äro de vanligen ett år eller mer yngre än hvad de säga.) Att den unga hustrun ej var så mycket afhållen, det kunde man tydligt märka. Då de spisade sin tarfliga måltid, sutto de tre på "kangen", men hon stod nedanför. Hvad arbete beträffar, fick hon också göra så mycket som möjligt. Hvad hon och andra hennes gelikar i detta land få lida, det vet han, som har reda på alla menniskors gerningar.

Den nämnda familjens ekonomiska omständigheter syntes vara ganska torftiga. De spisade två gånger om dagen, och efter hvad de sade bestod deras mat vanligen af en rätt af små gula gryn kokade i vatten med något litet hafremjöl uti. Denna rätt kokas äfven utan mjöl, och små potatis med skalen på användas ofta deruti. Det var nöjsamt att se, med hvilken aptit de spisade sin tarfliga rätt; och ganska nöjda och belåtna syntes de för öfrigt vara med sin ställning. Naturligtvis är det många familjer, som hafva det bättre än den här beskrifna. Men en stor procent af folket både i stad och på land har det alls icke bättre, somliga hafva det sämre. I det nämnda hemmet vittnade jag för dem om det hem, der ingen nöd finnes, och huru vi skulle kunna komma dit. O, att de kände honom, som blef fattig för vår skull, på det att vi genom hans fattigdom skulle varda rika.

Förutom byar besökte vi en stad vid namn *Ping-lo*. Der vittnade vi ute på gatan och sålde en del böcker. Ett rätt stort antal menniskor fingo der höra om vägen till lifvet. De bemötte oss väl. De kände igen oss, sedan vi förra vintern besökte dem; och det är, som om de kände sig litet mera förtroliga, då de sett enom förut. I denna stad finnes ännu ingen, som tror på Jesus. Äro de icke "såsom får utan herde"? Det kännes smärtsamt vid tanken på dessa skaror, som rusa fram emot evigheten utan det minsta hopp. Vidare besökte vi en köping, som heter *T'sing-p'ing*. Här stannade vi tre dagar. Denna plats är folkrik. Vi vittnade också här ute på stora gatan, der det var mycket folk. Sålde också böcker. Sålunda fingo många höra om den sanne Guden och om honom, som kom till jorden för att frälsa det som var förloradt, så ock om afgudarnes vanmakt och det dåraktiga uti att hylla dem. Äfven här kände de oss sedan förra vintern. Br. Person har också förut besökt dessa platser. Under det vi voro å den sistnämnda platsen, kände jag särskildt behof af att bedja, att Herren

måtte frälsa några der. Om Herren dröjer något, skall nog snart äfven der vara en liten församling af återlösta, i Jesu dyra blod renade själar. På herberget, der vi bodde, träffade vi en man, som syntes vara rätt intresserad af att "höra läran". Han hade förut hört läran i T'ai-an-fu, hufvudstaden i denna provins. Äfven hade han hört katolikerna. Det blef sålunda tillfälle att visa honom skillnaden emellan dem och oss. Mannen i fråga bodde litet utanför köpingen. Han bjöd oss, att då vi skulle vända tillbaka, komma in i hans hem, hvilket vi också gjorde. Han fick då ytterligare höra sanningens ord. Han bjöd oss på té och sade enligt kinesisk sed flera artiga ord.

Hans sinne tycktes vara ganska öppet till att förstå sanningen O, att Gud finge frälsa honom! De band, som binda hedningarna, äro verkligen många och starka, och den förvillelse, i hvilken de lefva, är djup. Somliga, som känna sig tilltalade af sanningen, hafva dock icke mod att lemna sitt förra hedniska lif, för att följa Herren. Den mening, som ligger uti den af Israels barn fordom uttalade otrossatsen: "Gör oss en gud, som kan gå framför oss", återfinner man djupt inrotad hos många af kineserna. Då man talar till dem om den lefvande och sanne Guden, blir man ofta tillfrågad, om man kan se honom eller ej. Och då vi förkunna, att vi här icke kunna med våra lekamliga ögon se Gud, mena de, att man måste hafva gudar, som man kan se, och åt dem gifva sin byllning. Dock hafva kineserna i allmänhet ett begrepp om ett högre väsende. De säga: Den som låter vindarne blåsa och gifver regn är Lao-t'ien-ie (= himlens ärevördige eller gamle fader). Och då det icke kommer regn, säga de: Lao-tien-ie gifver icke regn. Men då de bedja om regn, bedja de ej till honom derom, utan till Long-pang, regnguden; och då de tacka för regn, så tacka de också honom derför. Sålunda kan man äfven på kineserna tillämpa hvad Paulus säger i Rom. 1: 21.

Men vår Gud och frälsare skall dock hafva många till del äfven härute. Dyra syskon! Låtom oss tro, bedja och arbeta för kinesernas frälsning!

Hjertliga helsningar till alla vänner Eder i Herren förbundne broder

O. A. Larsson.

Soh-ping-fu den 8 dec. 1899.

Från vår Zulumission.

Bethel M. S. Inyoni P. O., Zululand
den 8 jan. 1900.

Älskade missionsvänner!

"Förblifven i min kärlek."

Redan har ett år rullat hän, och vi hafva just stigit öfver tröskeln till ett nytt år och ett nytt århundrade. Och man kan omöjligt undgå att en stor, obesvarad fråga ställes fram för ens hjerta: "Hvad bär detta år och detta århundrade i sitt sköte?" Utan tvifvel stora ting, men ännu *okända*, och det är helt visst det bästa. Det är nog för barnet att Fadren vet det och att han älskar oss med en oföränderlig kärlek och endast hyser fridstankar med afseende på oss. Men nu, syskon, låtom oss förblifva i Guds kärlek och vänta vår Herre Jesus. Och så må ju komma hvad som helst; vi skola dock vara *lyckliga* i honom och *fruktbärande*, ty "den som förblifver i mig och jag i honom han bär mycken frukt."

Men då vi stå, så att säga, på gränsen, kunna vi ej undgå att se tillbaka på det, som varit. Men äfven då vi kasta blicken tillbaka, så finna vi verklig glädje och tillfredsställelse *endast i Guds kärlek*. På grund af denna kärlek äro vi, hvad vi äro i dag, *Guds barn*, bevarade genom allt. Ära vare Gud! Hafva vi uträttat något under det gångna året, så är

det Guds nåd, som uträttat det. Genom hans nåd stå vi i dag med ett blankt skuldebref och ett rent samvete, om vi annars vandrat och vandra i ljuset. Det är min önskan, att låta våra vänner, som bedja och arbeta med och för oss, se något af Herrens verk här vid Bethel. Men hvem kan förtälja Herrens väldiga gerningar? De stå ej till att räkna. Jag känner det.

1) Herren har uppehållit oss till kropp och själ. Det har ofta sett mörkt ut; utifrån strider och inifrån bedröfvelser. Men Herren har fört igenom allt, fyllt våra behof samt gifvit oss helsa, kraft och mod att gå framåt. Det är ju så, att i den mån verksamheten växer, ökas behofven och omsorgerna. Och ingen må tänka, att vi äro utan svårigheter med de troende. Nej, man kan känna sig rådlös ibland och alldeles som Paulus frukta att man arbetat fåfängt. Det kan förekomma sådant, som man ej kan förklara för andra än dem, som sjelfva hafva erfarenhet i detsamma. En gammal missionär här ute sade en gång till en yngre: "Du kan prisa dig lycklig, så länge du ej har någon församling." Den gamle mannen sade det naturligtvis med tanken på hvad han sjelf erfarit. Nu må ingen tänka, att jag menar, att vi hellre vore utan troende. Nej, vi prisa Gud, att vi få se själar frälsas, och vi prisa oss äfven lyckliga, att vi få uppfylla i både vår själ och kropp, hvad som fattas i Kristi lidanden för hans kropp, som är församlingen. Det är saligt för hjertat att bära Jesu börda; och vi vilja för ingen del vara den förutan. I allt har Herren hulpit. Få vi dela bedröfvelsen, så få vi ock dela glädjen. Och den är sådan, att man glömmer bedröfvelsen för glädjens skull. Det är ock derföre som I oftast fån del af glädjen, segrarna o. s. v., då I fån bref ifrån missionsfälten. Kärleken har en underbar natur (se 1 Kor. 13). Då denna kärlek bor i oss, kunna vi hålla ut. Den som har denna kärlek, han kan låta sitt lif för fåren.

II) Verksamheten har under det flydda året bedrifvits af mig och min hustru, fröken Häggberg samt tre infödda evangelister. Vi hafva visserligen fyra evangelister, men när den fjerde blef antagen, måste den tredje lemna oss och gå att arbeta, för att kunna betala sina skulder, och Gud vet, om han kommer att upptaga missionsarbetet igen. Reguliära möten hafva hållits hvarje söndag på Bethel samt vid tre utstationer, så ock om onsdagarne här och vid Tugela utstation. Måndagarne bibelläsning med evangelisterna. Tisdagarne möten vid utstationen "Umsundusi". Evangelisterna göra då kraalbesök. Torsdagar möten vid utstationen "Olwandhle" och samtidigt i en troendes kraal på en annan plats af en af evangelisterna. Lördagar kraalbesök. Bästa tiden för möten är eftermiddagarne.

III) Skolan har bär bedrifvits af min hustru och fröken Häggberg, på sista tiden af min hustru ensam. Vidare har hon haft syskola samt söndagsskola. På två af utstationerna har skolan skötts af de evangelister, som bo på desamma. Vid den tredje hafva vi ännu ingen skola, emedan vi ännu ej hunnit få hvarken evangelist eller samlingshus derstädes. Willys hustru har skött skolan under hans frånvaro.

IV) Kroppsarbete saknas naturligtvis aldrig på en station. Man måste reparera, bygga, plantera något etc. Dessutom hafva vi i år byggt två samlingshus vid utstationerna "Olwandhle" och "Tugela". Men vi önska mycket, att vi snart må blifva i stånd att få ett par till. Församlingen underhåller nu sin egen evangelist "Jim Bukosini" vid Tugela. En ung man i Durban har ensam underhållit Zwelibanzi Mzimela. De andra två Mahlahlana Mtembu och Willy Zikoli underhållas från vänner i Sverige och Amerika.

Medföljande statistik utvisar, huru verksamheten står vid 1899 års slut.

Döpta (39 män och 62 kvinnor) . .	101
Uteslutna	9
Döda	1
Kommunikanter	91
Skolor	3
Lärjungar	60—70
Söngagsskolor	2
Utstationer	3
Utpost	1
Evangelister	4
Troende, ännu ej döpta	60

Mottagen så min hustrus, min och hela församlingens helsning! Hafven tack för alla förböner, medel, bref och allt edert arbete och all sympati, som I under det flydda året hafven visat oss! Låtom oss hålla på, så länge det heter i dag! Må ingen göra mindre under det ingångna året än han eller hon gjort under det gångna, utan i stället mera! Mera bön, syskon! Hvad intet annat kan uträtta, kan bönen. Ack, att vi hade en dubbelt så stor skara varma, troende förebedjare, som vi hafva, då skulle helt visst resultatet blifva annorlunda också. Behöfde Paulus vara så beroende af de troendes förböner (se Ef. 6: 19, 20), huru mycket mera då vi!

Tacken äfven Gud, att vi få sitta så ostörda af oroligheterna i landet. Hitintills har intet skadligt nalkats vårt tjäll.

Eder i Jesu kärlek förbundne

Hans Nilsson.

Älskade syskon och medarbetare! Guds frid!

Nåd vare med eder, och frid af Gud, vår Fader, och Herren Jesus, Kristus. 2 Tess. 1: 2.

Paulus började så godt och helsade församlingarna, till hvilka han skref, med dessa välsignade ord, hvilka ej mistat sin kraft, utan innebära lika mycket för oss, som för dessa, till hvilka Paulus skref. Må nåd och frid af Gud Fader och Herren Jesus Kristus hvila öfver eder, kära vänner, som läsa detta! Tiden har nu gått, jag tror nära ett år, sedan något var synligt i T. S. från denna plats. Vi hafva sedan dess haft tre dopförrättningar och fått döpa sju stycken, fyra en gång, en en gång och två senast. Den tredje kom ej, fast han förut önskade blifva döpt. Då han fick höra att vi ej tillåte någon, att dricka öl, som är i församlingen, så blef det väl för svårt för honom och han kom ej. Af dessa, som vi ha döpt under föregående år, var det endast en som har blifvit troende det året, de öfriga voro troende sedan 1898. Här äro några redan, som ha blifvit frälsta under det gångna året, deribland ett par gossar, som jag tror verkligen mena allvar. Det är så kärt att se dem och tala med dem. De visa stor flit i både söndagsskolan och hvardagsskolan. Tre män af dem, som lemnade sig åt Gud 1898, hafva affallit och synas nu mycket sällan till. Det kostar nog ej så litet att lemna allt och följa Jesus. Vi ha en liten söndagsskola också. Vi hade fest för dem annandagjul, då ganska mycket folk var samladt och en massa barn. De undfägnades med sockervatten och bröd samt karameller och småbröd, så gåfvo vi dem, som hafva varit flitigast i söndagsskolan, en enkel kostym kläder (det köptes för penningar, som kommo ut för Zulubarnen). I mån tro att barnen voro glada, som fingo kläder. Vi ha nu en skola på 15 barn och önska om dessa blefve ihågkomna med en kostym kläder detta år af Zulubarnens vänner i Sverige. Barnens lott här är att gå nakna, så att en enkel kostym är så uppmuntrande för dem; och de behöfva det verkligen på vintertiden, ty då få de nog frysa ibland.

Herren har under det gångna året välsignat oss med en son, som nu är litet öfver sex månader, han växer och är kry. Må Herren få välsigna honom att han må blifva till välsignelse för detta arma folk. Som I sen genom tidningarna, så är det krig i landet, men vi få nog bo i trygghet här, ty boerna komma ej så långt som hit ned. Det är en ganska varm sommar detta år, och vi känna, att det tär på kroppskrafterna.

Bedjen för oss att Herren må uppehålla och bevara oss både till kropp och själ.

Edra i Jesus förbundna

Elin och K. V. Karlsson.

Fridhem M. S. *Glendale* den 25 januari 1900.

Hotande hungersnöd i Kina.

Från flera delar af Shansi-provinsen hafva underrättelser ingått, att en rätt allvarsam hungersnöd står för dörren. Den sista sommaren rådde en mycket långvarig torka med den följden att å vissa orter i södra delen af provinsen, skörden slog så alldeles fel, att det blef icke det minsta att inberga; och liten och knapp blef skörden öfverallt. Redan i höstas höjdes derför priset på födoämnen, och det har stigit undan för undan, så att det blir mycket svårt för det fattiga folket att kunna köpa sig mat till sitt äfven i vanliga fall torftiga uppehälle. Ty *torftig* är i sanning det fattiga folkets mat i Kina; och när då äfven detta undandrages dem, så blir det nöd, som öfvergår all beskrifning. Det berättas också, att folket på många platser i södra delen af provinsen ej ens kunnat så sitt höstvete på grund af torkan. Och detta förvärrar saken ännu mer, ty då blir det ju ingen skörd nästa år heller. En utväg finnes ju dock äfven ur denna nöd, och det är att anropa den lefvande Gudens namn, något som dock flertalet af de arma kineserna icke känner till. Men de, som hafva lärt känna honom, bedja nog mycket ifrigt till honom, att han må afvända denna svåra hemsökelse. Och må våra kära, kristna vänner här hemma bistå dem! Må vi bedja vår käre himmelske Fader se i nåd till sina bortkomna och förvillade barn derute och sända dem regn från himmelen, att de nu i år må få så och skörda, att nöden ej må blifva allt för svår. Och må vi äfven bedja Herren sända sin väckande Ande ibland dem, så att många genom denna nöd må vakna upp ur sina synder och vända sig till den barmhertige skaparen från hvilken de så länge och så djupt hafva afvikit, att de må blifva frälsta från andlig och lekamlig nöd.

Något för barnen att få.

(Forts.)

Då slog lille Karl sina armar om mors hals och sade: "Mins mor, hvad mormor sade, när hon lefde? Hon sade: 'När man ingenting förmår och ingenting har, då får man säga det åt den gode Guden i himmelen.' Om vi nu tala om för Gud, att vi äro så fattiga, tror inte mor, att Gud då skickar oss mat i morgon? Säg mor, tror du inte det". Modern nickade jakande åt gossen: "Jo visst, Karl lille; jag ville så gerna tro det, ty det är nog Gud ensam, som kan hjelpa oss" sade hon. "Men om han kan hjelpa oss, då behöfver du väl icke gråta, mor?" frågade Karl litet tveksamt. "Nej, min gosse," sade modern och smekte gossens mörklockiga hufvud. Jag vill ej gråta mer, utan förtrösta på Herren igen, såsom så många gånger förut, ehuru det är så svårt att i tålamod förbida *hans tid.*

Aftonlampan tändes. Karl skulle ännu en stund få sitta uppe hos mor och läsa öfver sin geografilexa. De andra syskonen hade redan gått till sängs. Modern fortsatte med sin sömnad, och Karl läste sin lexa i småsjungande ton. Plötsligen såg han upp och sade: "Mor, det står här i boken, att floden Eder i forna tider förde med sig guld och att man redan på trettonhundratalet hade ett guldvaskeri här. År 1677 lät landtgrefven af Hessen till och med pregla sina kröningsdukater deraf. Det är väl samma flod, som rinner här förbi, mor?" frågade han. "Ja det är det visst det, min gosse," sade modern. "Tänk mor, om det finnes guld der ännu! När jag nästa gång får följa med bror Fritz dit och fiska, skall jag se efter. Kanske finner jag guld der. Då, mor, skall du få det, så kan du köpa mat åt oss." — "Tack, min gosse," sade modern, "i vår skall du få följa med Fritz dit och fiska foreller. Nu är det redan för kallt att hållas der." Nu var det dags att gå till hvila, lampan släcktes och snart lågo alla stugans invånare i lugn sömn, förgätande alla jordens sorger och bekymmer. En var det dock, som ej på länge somnade. Det var den lille sjuårige Karl. Han låg med öppna ögon och bara funderade på, hur han skulle hjelpa sin mamma. Tänk bara, om det fanns guld i Ederfloden — då! då! Slutligen knäppte han ännu en gång ihop

sina små händer och bad: "Gode Gud, låt mig finna guld i floden och låna oss litet mat i morgon!" derpå somnade han.

Följande morgon väcktes han af Fritz, som gjorde sig i ordning att gå till skolan. Regnet hade upphört; solen sken så vackert fram mellan de gulnade löfven. Karl satte sig upp i sängen och frågade: "Mor, har Gud skickat oss någon mat ännu?" — "Icke ännu," sade den bekymrade modern. "Då var han väl inte hemma i går kväll, när jag bad honom. Vi skola väl bedja honom sända oss mat en gång till då, mor, ty nu är han nog säkert hemma; ty solen skiner så vackert från hans fönster„. Modern gick och satte sig på sängkanten, tog lille Karls händer i sina och bad: "Herre, förbarma dig öfver oss!" Mer kunde hon icke säga; tårarna höllo på att kväfva hennes röst. Stackars frn N., i dag var hon så särskildt beklämd. Hon kände sig också så matt och kleu till sin kropp — den enda ljusstrålen i hennes mörker var hennes lille gosses tro till Gud. Och under det hon torkade tårarna, hörde hon liksom en röst hviska: "Utan att I omvänden eder och varden såsom barnen, skolen I alls icke inkomma i himmelriket." Hon blygdes öfver sin misströstan, men hon kunde icke bortjaga den. Under det hon hjelpte till att klåda sin lille gosse, svartnade det för hennes ögon och hon föll tillbaka i gossens bädd och svimnade. Maria, systern, höll på att skrika högt af förskräckelse. Men Karl lade handen på hennes mun och sade: "Skrik icke, mor har bara somnat — låt henne sofva! Kom bara med mig, så skall du få se, hvad jag har tänkt ut, att vi skola göra. Men var så tyst, så tyst, att inte mor vaknar." Dermed drog han sin lilla syster med sig ut ur stugan. Och i nästa ögonblick voro de i det fria. Utan strumpor och skor vandrade de i den gråkalla höstmorgonen med hastiga steg nedåt floddalen. När de kommit ett stycke, stannade Karl och sade: "Ser du, Maria, nu skola vi gå till floden och leta på guldet, som lär ligga på botten der. Och så gå vi till handelsboden och köpa mat, så att mor får något att äta, när hon vaknar." Derpå fortsatte de sin väg.

Maria var mycket förtjust öfver målet för deras vandring. Och så gingo de båda små med gladt mod framåt på den steniga bergssluttningen ned till den guldglänsande floden Eder.

Snart voro de framme vid flodstranden och sågo så lyckliga och hoppfulla ut, ehuru deras fötter voro alldeles blårödа af köld och ansträngning. Lille Karl stod stilla ett ögonblick och funderade. Derpå vände han sig till systern och sade: "Nu, Maria, måste vi bedja till Gud om hjelp. Annars finna vi nog icke guldet i floden. Se'n klä' vi af oss och gå ned i vattnet."

Sagdt och gjordt! De båda små knäböjde på den fuktiga marken; och Karl nästan skrek fram sin bön till Gud i följande ord: "Käre, gode Gud, var snäll och låt oss finna guld i floden nu, så att vi kunna köpa bröd åt oss och mor, ty det tog slut i går. Käre, gode Gud, hjelp oss! Amen!"

Maria sade efter samma ord, som Karl bad, ehuru tystare. Sedan började både hon och Karl klåda af sig. Det gick ej så fort för den lilla flickan, emedan hon var van att mamma hjelpte henne. Men lille Karl stod snart i bara skjortan och skulle just stiga ned i vattnet, då han fick höra en röst från sluttningen ropa till honom:

"Pojke, pojke, hvad tager du dig till?" och framför de förskräckta barnen stod plötsligen en herre klädd i jaktkostym och med bössa på axeln.

"Nå barn," sade jägaren nu mera vänligt, "hvad tänker ni taga er till?"

"Jo," sade Karl hurtigt, "vi tänka söka guld här."

"Söka guld?" frågade jägaren och tillade småskrattande: "Har man hört på maken till kryp! Knappast krupna ur lindan börja degenas t söka guld!" Derpå drog den främmande den lille frysande gossen närmare till sig och frågade: "Nå, hvad skall du göra med guldet då, lille affärsman?"

När Karl såg, att främlingen ej ville göra dem något ondt, blef han snart förtroligare mot honom och berättade om moderns sjukdom och att den sista brödkakan tog slut i går, men huru bror hade läst i en bok, att det fanns guld i flo-

den, och huru de nu bedt Gud om att få ett litet stycke att köpa mat för, så att mor skulle få äta sig mätt, när hon vaknade.

Främlingens anlete uttryckte djup rörelse, medan lille Karl på sitt trohjertade sätt omtalade hela familjens historia; och smekande Karls hufvud sade han: "Skynden er nu och kläden på er igen, så skall jag, som har dessa stora vattentäta jagtstöflar på mig, hjelpa eder att finna guldet i Eder."

Karl nickade belåtet och blef så glad, när han såg främlingen stiga ned i vattnet och böjande sig ned upphemta något, som glänste, ur vattnet.

"Nå, min gosse," sade han, "tror du, att detta är nog att hjelpa eder i dag?" Och så höll han upp handen, hvari två blanka guldmynt blänkte i solen.

"Ja, ja!" skreko båda barnen på en gång. "Hvad mor skall bli glad," sade lilla Maria och knäppte ihop sina händer. När Karl såg Maria stå så der och blicka upp till främlingen, kom han ihåg att de nu borde tacka Gud för den undfångna hjelpen. Och så drog han sin lilla syster med sig ned på en tufva och så föllo de på knä inför främlingens ögon och tackade Gud för hjelpen, i det Karl sade: "Tack, kära, gode Gud, att du har skaffat oss guld genom denne snälle herre." Och så gick han fram till främlingen och mottog de båda guldslantarna ur hans hand samt tackade honom för hjelpen.

"Tack, tack, min gosse," sade denne. "Nu skall jag följa er på väg ett stycke genom skogen." Och under tiden blefvo de de förtrognaste vänner. Lilla Maria glömde alldeles bort sin rädsla och blygbet. Hennes lilla mun var knappast tyst ett enda ögonblick — hon bara fröjdade sig vid tanken på huru glad mor skulle blifva.

Under tiden hade fru Nordeman vaknat ur sin långa svimning. Men hon var för trött att stiga upp och inslumrade igen, tills Fritz kom hem ifrån skolan och glad helsade "god middag". "Hvar äro Karl och Maria?" frågade han, då ban ej såg till de små hvarken i köket eller i kammaren.

"Jag vet ej," sade modern; "jag har jn ej haft reda på något, som timat under min långa vanmakt." Försökande samla alla sina krafter steg hon nu upp ur sängen och ut på förstugubron och ropade så högt hon kunde barnens namn. Detsamma gjorde Fritz och skyndade till skogsbrynet, der deras enda lilla get brukade gå på bete. Modern försökte att följa honom, men sjönk utmattad ned på en sten vid vägen. Öfverlemnande sig åt mörka aningar började hon ropa på Gud i sin nöd, och som ett svar härpå hörde hon högljudda röster närma sig skogsbrynet. "Mor, mor!" ropade de framspringande barnen och viftade med sina händer högt öfver sina hufvuden, "vi komma med guld ur floden. Gråt inte nu! Gråt inte nu!" Karl var den, som först hann fram; och han berättade om allt sammans, huru denne främmande herre, som nu ledde Maria vid handen, hade hjelpt dem att söka guld i Eder, och huru han funnit 2 stora vackra slantar.

Emellertid hade främlingen i jagtkostymen hunnit fram till den förlägna enkan och intygat sanningen af barnens berättelse samt bad henne hålla till godo med pengarna.

Sedan han i den låga hyddan förfrågat sig om fruns sjukdom, ref han ett blad ur sin plånbok och skref några rader derpå och lemnade frun med tillsägelse att hemta dessa läkemedel från apoteket redan i afton. Ty den främmande var ingen mindre än storhertigens lifmedikus eller hofläkare, som hade kommit på villospår efter det förnäma jagtsällskapet, som vistades på ett närgränsande slott. Sedan han ytterligare gifvit barnen en liten penninggåfva och åt frun några föreskrifter, aflägsnade han sig, följd af fruns tacksägelser och barnens glada utrop: "Välkommen åter!"

När han efter hemkomsten berättade för jagtsällskapet sitt äfventyr, beslöto de öfriga att hopsamla ett penningebidrag åt enkan och barnen, hvilket följande dag sändes henne. Förkrossad och saligt förödmjukad inför så många bevis på Herrens omsorg om de sina, utbrast den fattiga enkan: "Densamme, som förvandlade vatten till vin, han kan ock genom barnens tro förvandla vatten till guld."

Och den, som förtröstar på Herren, kommer icke på skam, tillägger er vän

Onkel Eric.

LAMMETS PRIS.

, att jag kunde Lammets pris
Hvart ögonblick besjunga
Med helig fröjd på barnavis,
Med hjerta och med tunga!
Stäm in, Guds folk, i sångens kor
Och låt vår jubelkör bli stor
Af gamla och af unga!

Vi se Guds milda, rena Lamm
I tiden långt tillbaka
På Moria, när Abraham
Vill der sin son försaka.
Ty Abraham i anden såg
Det offerlamm, som förelåg,
Och fick hans frälsning smaka.

Profeternas evangelist
Esaias redan hade
Sett, huru Gud på Jesus Krist
Vår syndabörda lade,
Det Lamm, som ej upplät sin mun
Till motstånd, men i dödens stund
*"**Det är fullkomnadt!**" sade.*

Det Lammet ock Johannes såg
Sig närma Jordans stränder
Och stiga ned i flodens våg
Och döpas af hans händer.
*Han ropar: **Si Guds Lamm, som bär***
***All verldens synd!** Det Kristus är,*
Som Gud af nåd oss sänder.

Du Lamm, som mina synder bar
Och öppnat himlars rike,
Ditt ljufva namn för själen har
En klang förutan like!
Ty du med blodet köpt mig fri
Från syndens straff och slafveri —
Ej ifrån mig du vike!

När dig jag ser på Zions berg
I härlighet och ära,
Ett slagtadt Lamm i purpurfärg,
De djupa såren bära,
Då längtar jag att offra få
Min ande, själ och kropp också
För dig, Guds Lamm, det kära!

Då vill jag, köpt med blod och sår,
Din egendom här vara
Och följa Lammet, hvart det går,
I lidande och fara.
*Och öfva mig uppå **den ton,***
Som sjungas skall för Lammets tron
Till gyllne harpor klara.

Och då! — Ja, då skall Lammets pris
Jag bättre kunna sjunga
Med änglarna i paradis
Med ren och helig tunga.
Men intill dess bland jordens tvång
Jag dig vill ära med min sång
Bland gamla och bland unga!

(Fritt från danskan af *Eric*.)

Den slagna klippan.

Af *K—dt.*

2 Mos. 17: 6.

Det är en af de underbaraste och härligaste förebilder till Kristus, som vi finna i den här ofvan citerade versen. Ifrån äldsta tider har den tilldragelse, som här skildras, mäktigt tilltalat de troendes hjertan, såsom en sinnebild af de andliga välsignelser, som församlingen erhåller genom Kristi lidande och död. Derom vittna äfven Roms katakomber, den äldsta kristenhetens underjordiska grafplatser, som ofta äro prydda med just denna symbol.

Moses fick af Gud befallning att slå på klippan. Och Paulus säger i 1 Kor. 10: 4, att Israels barn drucko ur *en andelig klippa,* som medföljde dem, och

klippan var Kristus.

I dessa apostlens ord måste först och främst ligga den betydelsen, att klippan, som gaf Israel vatten under deras ökenvandring, förebildar Kristus, hvilken genom lidanden fullkomnad såsom vår frälsningshöfding (Ebr. 2: 10) tillfredsställer de andliga behofven och vederkvicker det försmäktande hjertat, som allenast i honom kan i sanning finna sin uppfyllelse och frid, sin sanna lycka och glädje. Men vidare ligger ock i apostlens ord den betydelsen, att det var Kristus, som stod så att säga bakom den synliga och lekamliga klippan och ur denna i sin allsmäktiga nåd gaf Israel det vatten, hvarefter de törstade. Ty han var ju den Guds ängel (Es. 63: 9), den oskapade förbundsängeln, som enligt Guds löfte skulle *gå framför dem* under ökenvandringen, *bevara dem på vägen* och *föra dem till den ort som Herren beredt.* (2 Mos. 23: 20, 21).

Kristus är en klippa evinnerligen. Och på denna klippa är Herrens församling fast grundad. Dödsrikets portar skola icke varda henne öfvermäktiga. För det otrogna, högmodiga och egenrättfärdiga hjertat är Kristus en stötesten och en förargelseklippa. Men för dem, som förtrösta på honom, är han "en helig tillflyktsort" (Es. 8: 14). "Derför heter det ock i skriften: Se, jag lägger i Zion en utvald, dyrbar hörnsten, och den, som tror på honom, skall icke komma på skam."

Men låtom oss nu gifva akt på att klippan har blifvit

slagen af Moses staf.

Herren sade till Mose: "*Tag din staf* i din hand, med hvilken du slog elfven, och gack! Si jag skall stå der framför dig vid klippan på Horeb, och *du skall slå på klippan,* och vatten skall utgå derur, så att folket får att dricka." Och Mose gjorde så inför Israels äldstes ögon.

Då Gud genom Mose gaf Israels barn sin lag, hvari han uttryckte sin heliga vilja, så hotade han på samma gång dess öfverträdare med förbannelse. Se 5 Mos. 27: 26. Men en bruten lags förbannelse hvilar icke blott öfver brottslingarne i Israel, utan öfver hela Adams slägte, som utan något undantag står brottsligt inför Gud. "Här är ingen åtskillnad; ty alla hafva syndat och äro utan berömmelse inför Gud."

När Adam föll, drog han förbannelse icke blott öfver sig sjelf utan öfver hela slägtet, ja t. o. m. öfver marken (1 Mos. 3: 17). Och ingen menniska kan genom sin ansträngning aflyfta denna börda från sig sjelf och än mindre från andra. Inga böner och tårar kunna utplåna en enda synd. Ingen har något att framvisa inför Gud till sitt rättfärdigande. Allt är inneslutet under synd och dom. Och om någon skulle försöka att sjelf arbeta sig upp ur syndens bottenlösa kärr, så skulle han dock blott sjunka allt djupare ned i detsamma, alltmer känna sitt samvetes stingande anklagelser; och allt tröstlösare och bittrare skulle det vanmäktiga hjertats klagoskri ljuda: "Jag arma menniska, hvem skall kunna frälsa mig? Mina missgerningar gå öfver mitt hufvud; såsom en tung börda äro de mig för tunga vordna. Syndaskulderna äro mig öfvermäktiga."

Men hvad ingen menniska förmår, nämligen aflyfta förbannelsen, det har Kristus kommit för att göra. Men dervid måste han sjelf träffas af förbannelsen. Klippan måste blifva slagen med Moses staf. Om Mose tillika med Israels folk hade stannat nedanför klippan och sett på den, ja, med beundrande blickar beskådat dess majestät, ja hvad de än företagit sig, så hade dock icke derigenom en enda droppe vatten kommit från klippan. Nej, Moses måste slå med sin staf på densamma. Så måste ock Kristus blifva sargad för våra öfverträdelser och *slagen för våra missgerningar. Näpsten lades uppå honom,* att vi skulle hafva frid. Vi gingo alla vilse såsom får; hvar och en såg uppå sin väg, och *Herren kastade allas våra synder uppå honom.* ... Det behagade Herren *att slå* och plåga honom. (Es. 53).

Han hade ingen orätt gjort och intet svek fanns i hans mun, ej en oren tanke i hans hjerta. Likväl *vardt han en förbannelse.* Han måste, i det han bar upp våra synder i sin kropp på korset (1 Petr. 2: 24), blifva en förbannelse för oss, för att så friköpa oss från lagens förbannelse. Klippan har oss till välsignelse och lif blifvit slagen af Moses staf. Det var nödvändigt att Kristus blef ett *försoningsoffer genom sitt blod* (Rom. 3: 23).

Om Kristus talat aldrig så nådefulla ord och gjort aldrig så nådefulla gerningar på jorden och på allt sätt uppenbarat sin kärlek till menniskorna, så hade vi dock med allt detta ej kunnat finna lif och frälsning genom honom. Nej, han måste *smaka döden* för oss. Och det hjelper icke, om vi kunde aldrig så röraude måla Guds och Kristi kärlek till menniskorna, om vi icke predika *den korsfäste* Kristus. Det är endast Lammets blod, som kan rena ett befläckadt samvete och gifva ett oroligt hjerta en fast och väl grundad frid. Det hade ej hjelpt Israels barn under den ödesdigra sista natten i Egypten, om de velat skrifva på sina dörrar: "Gud är kärleken" eller "Gud

är nådig" eller om de velat i gemensam bön anropa Gud om förskoning från det förderf, som öfvergick Egyptierna. Nej *lammets blod* måste enligt Guds förordning vara struket på dörrposterna och på det öfra dörrträet. "*Blodet* skall vara för ett tecken på de hus, i hvilka I ären, att när jag ser *blodet*, jag vill gå förbi eder, och att förderfvaren icke skall skada eder, när jag slår Egyptens land."

Från den slagna klippan

flödade vatten,

så att Israels barn, stora och små, fingo dricka, så mycket de ville. Så ock här. "Kristus har friköpt oss från lagens förbannelse, då han vardt en förbannelse för oss — ty det är skrifvet: Förbannad är hvar och en som hänger på trä — på det att *Abrahams välsignelse* skulle tillfalla hedningarne i Kristus Jesus, och på det att vi skulle undfå *Andens löfte* genom tron." (Gal. 3: 13, 14).

Af sammanhanget i detta Galaternas 3:dje kapitel framgår otvetydigt att med Abrahams välsignelse menas *rättfärdiggörelsen* genom tron. "Ty *Abraham trodde Gud*, och det vardt honom *räknadt till rättfärdighet*". Och på samma sätt blifva "de, som äro af tron välsignade med den troende Abraham." Och detta är en outsäglig välsignelse. Gud vare tack, att vi i Kristus hafva *återlösningen genom hans blod, syndernas förlåtelse*, att vi äro *rättfärdiggjorda genom Kristi blod!* Det är den första välsignelsen, den väckta själen törstar efter. Och du, som tilläfventyrs i sanningens ljus känner dig oren och dömd för dina synders skull, kom till den slagna klippan, öppna ditt hjerta och drick!

Men en ännu djupare välsignelse omtalas här, nämligen *Andens löfte*. Hvarje troende eger ju Kristi Ande. (Rom. 8: 9). Men Andens löfte innebär ännu mer. Ty löftet var och är att *uppfyllas* med den helige Ande (Se Es. 44: 3; Apg. 1: 5, 2: 4; Ef. 5: 18 etc.).

Och om någonsin Guds barn behöft vara uppfyllda af den helige Ande, för att kunna öfvervinna, allting väl uträtta och blifva beståndande (Ef. 6: 13), så är det visserligen i den närvarande tiden. Huru inverkar icke verldsanden nedtyngande och förlamande på Guds församling! Huru lefver icke en stor mängd af Kristi bekännare, såsom om de sökta endast efter det som är härnere, efter att göra goda affärer, att förtjena så mycket penningar som möjligt med det mest lindriga arbete, att förskaffa sina barn så goda utsigter som möjligt för detta lifvet o. s. v.! Men då drifves man ju af samma sinne som denna verldens barn, har samma intressen och samma mål som de. I stället för att drifvas af Guds Ande och alltmer fyllas af Anden, drifves man af verldsanden och fylles alltmer dermed. Men verldsanden är raka motsatsen till Guds Ande. Märk väl, att det är efter ditt lif och de inre källsprången till ditt lif och icke efter din bekännelse och ditt yttre deltagande i kristliga verk och öfningar, som halten och värdet af din kristendom bestämmes! Huru mången gång gör sig icke äfven bland Guds folk, både på det lekamliga och andliga området en köttslig konkurrens gällande med åtföljande, icke alltid ens så sanningsenliga, förordande af sitt

eget å ena och afund å andra sidan! Huru smyger sig icke sjelfviskheten in äfven på heligt område, och huru söker man icke mer eller mindre sitt eget under sken och namn af att söka det Jesus Kristus tillhörer! Huru sparsamma äro icke mången gång Guds barns gåfvor till Herrens verk, under det att, då det gäller en sjelf, man har råd till allehanda onödiga utgifter, utgifter till finare möbler, finare kläder, öfverflödigare bord o. s. v.! Man gör kanske de egna *önskningarna* i stället för Guds vilja till rättesnöret för sitt lifs diktan och traktan. Man vill hellre hafva en börs full af guld än ett hjerta fyldt af den helige Ande.

Och vidare, huru sällsynta äro de kristna, som verkligen insätta sin *tid* och sin *kraft* i Herrens tjenst! Många älska *vederkvickelsestunderna*, men få äro de, som *hålla ut i sjelfförsakande arbete för Herren*. Huru få, som för Herrens skull vilja offra sig för andras väl och tjena med glädje utan att vänta lön och tack af menniskor!

Tyder väl allt detta på, att Herrens löfte om "de lefvande strömmarna" (Joh. 7: 38) blifvit förverkligadt? O, vi behöfva sannerligen uppfyllas med den helige Ande, om vi skola kunna bevaras obesmittade af verlden och i ett rent, himmelskt sinne söka endast Guds vilja och välbehag! Och Gud gifver sin helige Ande åt dem, som *bedja* honom. Så bed i tron på Fadrens löfte! Och skulle bönhörelsen komma i en annan form än du väntade — skulle Gud begynna visa dig din sjelfviskhet och ditt förderf, så som du aldrig förr sett det, skulle han uppenbara för dig fula, mörka fläckar i ditt hjerta och lif, der du förut icke anade att sådana funnes — skulle han bryta ned dig, så att det till och med skulle förekomma dig, som att Guds verk uti dig skulle alldeles gå under — skulle du komma till korta och målet synas mer aflägset än någonsin — så *var stilla*. Gud handlar i kärlek och vishet. Han ser djupare än du, och hans tankar och vägar äro så mycket högre än dina, som himmelen är högre än jorden. Han måste upprycka för att kunna plantera. Han måste nedbryta för att kunna uppbygga. Var viss om, att han förderfvar dig icke. Han har städse sitt öga på målet, äfven om det understundom skulle synas så, som om hans handlingssätt med dig vore egnadt att aflägsna dig från målet, din fulla frälsning. Bida stilla i tron vid nådastolen under utgjutande af ditt hjerta! Du må icke tänka, att du kan storma himmelen och liksom i egen kraft i ett enda slag rycka till dig pingstvälsignelsen. Men Gud skall i sinom tid *gifva* dig hvad ditt hjerta begär. "Låt din mun vidt upp, så vill jag *uppfylla* honom!" — säger Herren. Ps. 81: 11.

På grund af den på Golgata skedda försoningen vill Gud ingå med dig i den allra innerligaste kärleksgemenskap och i fullheten af sin Ande bo uti dig och uppfylla templet med sin härlighet.

På den sista, den stora dagen i löfhyddohögtiden stod Jesus och ropade, sägande: "Om någon törstar, så komme han till mig och dricke! Den som tror på mig, af hans lif skola, såsom skriften har sagt, flyta strömmar af lefvande vatten" (Joh.

7: 37, 38). Utan tvifvel var det den vid denna högtid förekommande vattenösningens ceremoni, som skulle erinra om, huru Gud klöf klippan och och gaf sitt folk vatten i öknen, hvilken gaf Jesus anledning att på detta sätt söka vända folkets hjertan och sinnen från skuggorna och förebilderna till honom sjelf, som i sin person erbjöd och erbjuder uppfyllelsen och verkligheten.

Han stod inför dem såsom den lifskälla, som gifver det törstande, oroliga hjertat vederkvickelse och ro. Men löftet i dess fullhet kunde dock ej förverkligas förr än på pingstdagen, såsom Johannes antyder: "Men detta sade han om Anden, hvilken de, som trodde på honom, skulle undfå, ty den helige Ande var icke ännu gifven, emedan Jesus ännu icke var förhärligad." Först sedan Jesus gifvit sitt lif till ett försoningsoffer och såsom den uppståndne frälsaren ingått i sin härlighet, kunde han öfver de väntande och törstande själarne så utgjuta sin Ande, att de, mättade med hans lif, icke blott för egen del skulle hafva sina behof uppfyllda, utan ock sjelfva blifva förvandlade till lifskällor för sin omgifning och för den döende verlden. Och detta är att hafva "lif och *öfvernog*." Och hvilka möjligheter öppna sig icke här — icke blott till ett rikt och fullt inre samlif med Gud, utan ock till ett fruktbart lif, ett lif i kärlek, tjenande och utgifvande, ett lif, der Gud blir ärad, ett lif i trohet mot honom och hans vilja, ett lif, som, om också det framlefves i ringhet och obemärkthet och under pröfvande förhållanden, dock måste bära evighetsfrukter!

"Af hans lif skola flyta strömmar af lefvande vatten." Det är löftet. Må Herren sjelf besegla det i mitt och ditt hjerta och lif! Amen.

En bekännelse.

En broder, som bevistade Keswicks-konferensen 1898 berättar:

Det var en af de sista dagarna under mötet. På programmet stod: "Vittnesbördsmöte." Jag förstod icke hvad som menades dermed.

Först framträdde en person och vittnade med ande och lif om den väg, hvarpå Herren hade vunnit och fört honom.

Så kom d:r A. Pierson från Amerika.

D:r Pierson, som jag sedan flere år tillbaka känt genom hans skrifter, är en berömd kristlig författare, en genialisk, begåfvad man, ja jag tror, en af de mest begåfvade män, som jag i mitt lif träffat. Jag hade redan före detta möte hört honom tala, och jag vågar säga, att jag aldrig har hört en gudman med ett sådant ljus i Guds ord. Hvad hans person angår, så hade jag måst säga till mig sjelf: Aldrig har jag mött någon, som i högre grad burit prägel af att "hafva ingått genom mycken bedröfvelse". Jag såg den frid, som öfvergår allt förstånd, lysa ut från hela hans personlighet. Men, tänkte jag, hvilken mäktig kamp

måste icke hafva egt rum, innan denna väldiga menniskoande på detta sätt blifvit lagd under Guds Ande!

Der stod han nu på talarestolen med slutna ögon och knäppta händer och allas blickar på sig.

Älskade vänner, sade han, lyften edra händer mot himmelen och bedjen! Bedjen för mig, ty det jag skall säga är af den beskaffenhet, att jag behöfver edra förböner minut för minut.

Man har anmodat mig att tala här i dag, och det har Gud öfversatt för mig sålunda: Du skall aflägga en öppen bekännelse — inför allt folket!

Mina vänner! För tre år sedan hade jag icke kunnat göra det; nu vet jag, att Gud vill bära mig igenom.

Jag är, som I alla sen, en gammal man, och de flesta af eder veta, att jag är prest i Amerika.

Gud har handlat underbart med mig, ja, så öfvermåttan nådigt, att jag kan börja med att säga, att Anden drifver mig att förhärliga Gud, i det jag blottar min egen skam och uselhet.

Mitt troslif sönderfaller i fyra afdelningar och märkvärdigt nog är det 10 år i hvarje.

Jag blef omvänd till Gud och blef prest. Herren hade gifvit mig stora gåfvor, jag blef känd och berömd öfver hela Amerika såsom andlig författare; min verksamhet var betydlig, och — mitt hjertas fåfänga var stor. Det var de första tio åren.

* * *

Det var oro i min själ. Jag kämpade emot den, så mycket jag kunde. Jag ville älska Gud öfver allting och tjena honom allena, hvad det än skulle kosta. Men så å andra sidan hade jag ett namn att försvara, mitt anseende som författare att häfda. Men Guds Ande arbetade djupast der nere och visade mig min naturs bottenlösa förderf.

Oro och kamp och djupgående studier i ordet. Detta var den andra afdelningen, andra tio åren.

* * *

Gud använde mig. Många själar kommo till Herren genom min förkunnelse. Mitt namn flög öfver till Europa och längre ... — men inne i den lilla hjertekammaren, der inne hvarest lifvet bor, och hvarifrån lifvet utgår, såsom Herren säger, huru såg det ut der? O, vänner, om jag kunde beskrifva det!

Min församling hade byggt mig en stor kyrka och ett hus åt mig sjelf och till detta hus ett torn — ett ställe, hvarest jag alltid kunde vara helt ostörd — ensam med min Gud. Och jag var ensam med honom der. Der begynte jag i ensamheten att bedja högt till Herren.

Om hvad som försiggick der vill jag blott säga: Om någon troende menniska har varit nära helvetet — och jag tror, att det till och med ganska nära vid himmelrikets port är en väg, ett hål, en nedfartsväg, som förer direkt till helvetet — om det är någon troende menniska, som varit nära helvetet, så är det jag. Detta var den tredje afdelningen, de tredje tio åren.

De slutade med, att den välsignade doktor X. från New York besökte mig. Då han tog afsked af mig, sade han: "Pierson, ni har fått stora nådegåfvor af Herren. Ni *kunde blifva* ett utvaldt redskap i vår tid. Jag lofvar eder en sak, och det är, att jag hvarje dag jag lefver skall bedja för eder, att ni *må blifva* en man fylld med Guds Ande." Han hade genomskådat mig.

* * *

Så upprann den .... 1895. Några Guds sändebud ifrån England, frigjorda i Kristus, hade kommit till Amerika. Det var mina älskliga vänner pastor Murray från Sydafrika och domprosten Webb Pebloe från

London. — Nu skulle Gud lofsjungas, tillbedjas, förhärligas öfver hela jorden.

De kommo äfven till mig, den berömde läraren i Israel. De kommo för att tillreda bruden och berga in skördar för Herrens räkning. De två kära vännerna talade. Min församling och jag sutto stilla och lyssnade.

Då mötet var slut, framträdde en af dem och sade: Ja, om nu här är någon, som Gud har gifvit ett sådant begär efter ett helt lif i Kristus Jesus, ett lif i Ande och kraft, såsom Gud har bestämt det för sina barn, någon, som sjelf har försökt sig på att vinna det och för hvilken det har misslyckats, någon som hungrar och trörstar efter det härliga samlif med Herren, hvarom vi hafva hört i afton, — någon, som vill bekänna, att han icke har det, att han icke förstår det, att han ingen utväg ser, men som är villig till allt, hvad Herren vill — om det är någon sådan här tillstädes, och Gud gifver honom frimodighet dertill, må han gifva sig till känna. Vi vilja med glädje bedja med honom.

Det uppstod en paus, en paus liksom med lif och död i sig. Då reste sig en man, den ende, och denne man var jag, den store, berömde dr. Pierson, församlingens pastor, lärofadern för hela landet, den man, som alla i så många år hade sett upp till och beundrat såsom ett mönster för en kristen. Ja, vänner, Gud gaf mig kraft att resa mig och dermed bekänna för hela min församling och hela verlden, hvilken usling jag var.

* * *

Från den dagen daterar sig en ny afdelning i mitt lif, den fjerde, den härligaste och saligaste af dem alla. Från den tiden daterar sig ett lif i Herren, som jag aldrig hade anat kunde förunnas en menniska att lefva på denna jord, ett lif i frihet, i Andens frihet, med ljus och kraft och tjenande och med lycka, ett lif, som gör, att jag i dag kan bikta.

Mina vänner, trots detta, att jag i några och trettio år hade varit Guds barn och hade fått nåd att föra många själar till Jesus, så hade mitt lif dock i verkligheten — för dem, som stodo mig nära nog att se och följa det, eller för dem, som på afstånd hade haft nog af Guds Ande för att genomskåda saken — så hade det dock på många sätt varit en stötesten för andra. — Jag hade ett sjelfviskt, hersklystet sinne, och det skall icke lemna sig utan vittnesbörd. Jag hade dolt för menniskor, hvad jag kunde dölja. Men dernere i församlingen, midt ibland eder sitter en, för hvilken jag icke kunde dölja mig, och det är min hustru, min älskade hustru. Fråga henne, och hon skall vittna om, hvilken förändring Herren i nåd har verkat i sitt skröpliga redskap.

Mina bröder och systrar, från nu och till slutet är mitt lif invigt till att förkunna Herrens pris och Herrens makt, icke som pastor för en församling, utan jag har förstått, att jag skall resa igenom det stora Amerika och vittna, att den trofaste Guden håller tro till evig tid, att jag skall förkunna det i Herrens kraft, så att här och der ett Guds barn, som strider den förtviflade kampen mot synden och köttet och ligger under, må lyfta upp sitt hufvud och lyssna till och höra det mäktiga evangeliet om den oförskyllda nåden i Jesus, om Kristi döds kraft och Kristi lifs krafter. (Öfvers. för T. S.)

Kasta ett guldmynt i bordet, så skall dess välljudande klang förkunna: "Här är det rena guldet!" Ställ en troende man på predikstolen eller låt honom såsom husfader leda morgonbönen i skötet af sin familj, och den rena trosklangen skall prägla hvarje hans ord.

Maria Magdalena

stod bland de sörjande kvinnorna vid Jesu kors.

Hon såg intet annat för sina ögon än den korsfäste. Hon hörde intet annat än hans röst, och hennes hjerta blödde af sorg.

Då, berättar den gamla sägnen, ropade Maria från Magdala i öfvermåttet af sin smärta: O, spikar, spikar, hvarför hafven I så obarmhertigt genomborrat min frälsares händer och fötter? Och spikarna svarade: Vi voro blott jern och slumrade i bergens malm. Det är dina synder, Maria, som hafva smidt oss till spikar för frälsarens händer och fötter.

Och Maria ropade: O, törne, törne, hur kunde du vara så obarmhertigt att såra till blods det ädlaste hufvud? Törnet svarade: det är ej vår skuld. Vi växte på Jerikoslätten och buro de fagraste rosor hvarje blommande vår. Det är dina synder, Maria, som flätat oss till kransen om hans gyllene hår.

Och Maria ropade: O, kors, kors, hur kunde du vara så grymt att bära min frälsare i döden? Och korset suckade och svarade: jag växte som ett blomstrande träd i skogen, der vinden susade i min krona och fåglarna sjöngo i mina grenar. Det är dina synder, Maria, som gjort ett kors af mig.

Då lyfte Maria från Magdala sina tårfyllda blickar till den korsfäste under sorgsen klagan: O frälsare, mina synder äro oräkneliga.

Och frälsaren svarade: "Maria Magdalena, räkna ej dina synder! Räkna blott mina sår! Genom mina sår är du helad!" Då kom synderskan ihåg profetens ord: "han är sargad för våra missgerningars skull och slagen för våra synders skull, näpsten låg uppå honom, på det vi skulle frid hafva, och genom hans sår äro vi helade!"

Hennes ögon hvilade nu blott på frälsarens sår. Och smärtan öfver hennes synd byttes i glädje öfver frälsarens nåd. Så fick Maria från Magdala — frid.

För nyomvända.

Af **E. G—n.**

I faderns sköte.

Enfödde sonen, som är i faderns sköte etc.

I. *Hvad det innebär.*

Hvilken fröjd att vara hans! Hvilken lycka att vara Dens skötebarn, som är kärleken sjelf. Hvilken trygghet!

1:o) Denna öfver all beskrifning höga och utkorade ställning har blott *En* såsom menniska vunnit.

När grufarbetaren skall gå ned i grufvans mörka schakt, byter han om kläder. Men han byter icke om hjerta, och hans ställning till familjen är oförändrad. Han omfamnar

sin hustru, han kysser barnen och går sedan ned till sitt arbete. Sin *karakter* tog han med sig. Sitt *hem* har han högre upp, och der är hans hjerta.

Den enfödde Sonen utblottade sig sjelf. Och hans menniskoblifvande innebar saknad, lidande, blodssvett och kval. Men då han aldrig hade förverkat sin *barnarätt*, kunde han icke heller förlora sitt eviga ursprung. Han lefde med sitt hjerta i den rena, himmelska verld, som var hans ursprungliga hem. Han var af Gud. Och den inre frändskapen drog honom till Guds hjerta, såsom magneten drager filspånen. Hans menniskoblifvande kunde icke afbryta korrespondensen med Gud.

Äkta Guds söner kunna aldrig skiljas från Gud. De finna öfver allt en himlastege med skinande väsen. Äfven om de ha ringa magt, finna de en öppen dörr. Aldrig blir verlden trängre för Guds barn, än att de kunna andas. Det finns alltid någon vrå för Abrahams altare. Den apostoliska anden triumferar med hjertat i himmelen och fötterna i stocken. Kärleken vinner målet för sin längtan, hur verlden rasar. Från Patmos såg Johannes den hvita tronen.

Fastän i verlden var Jesus icke af verlden. "I ären nedanefter, jag är ofvanefter." På jorden var han *Guds kära barn* och stod alltid i beröring med den himmelska verlden. Och dess innevånare hade ingen större omsorg än att stund för stund följa utvecklingen af hans verk. Och under utöfning af Faderns vilja hade han deras samverkan, såsom perlfiskaren har arbetslagets, då han med fara för sitt eget lif hemtar upp hafvets rikedomar. Visserligen kom han i smärtsam beröring med synden, liksom perlfiskaren med hafsdjuren, men han var dock alltid Guds eget kära barn. Och det var nog. Han kom. Han genomsökte alla djup. Han fann mig och satte mig som en juvel i sin krona. Och han bar mig — hvart? Till sin kungaborg. Och alla Guds änglar blefvo glada. Du är hans. Genom hans förbund med dig har du kommit i besittning af *hela gudomens fullhet*, såsom Rebecka blef insatt i Abrahams rikedomar genom sin förening med Isak. Hvila i den kärlek, som Gud har till oss! De kungsvägar, som Herren valt för sina barn, genomskära höjderna. De som tro på Gud få icke sällan vatten ur *hårda klippan*. Sanna tillbedjare sky ej tåredalen. Bortom dalen ligger Herrens hus.

2:o) Denna ställning innebär att stå närmare Gud än någon annan.

Abraham lefde nära Gud. Skriften kallar honom tre gånger "Guds vän". Mose hade så hög ställning inför Gud, att Herren anförtrodde honom hela sitt hus. Men ingen af dessa *var i Faderns sköte*. Ty han hade icke blifvit uppenbarad för menskligheten som fader. "Enfödde sonen har uppenbarat honom."

Han är i faderns sköte. De möta hvarandras hjertan i en och samma Ande. De känna, tänka, älska med hvarandra. Ingen står Guds hjerta närmare än Jesus. Han är *ende* sonen, arfvingen till allt. Och det var icke blott i himmelen, utan här på jorden, som han var i faderns sköte. Och Gud vare lof, han *visste det*.

Men grenen hör till stammen. Hvad skulle trädet vara utan grenar? Du är hans lilla gren. "Och lif han dig ger utaf fullheten sin!" Är du icke hans medarfvinge? Du kan genom din frälsare komma närmare Gud än Abraham, Mose och Elia. Hvarför? Emedan *Herren* kommit dig närmare.

Josef har blifvit upphöjd. Och han skall föra alla sina slägtingar till hofvet. Detta är hans beslut. Om någon är andligen trött, förlamad och värkbruten, hemtas han af den allsmäktiga nåden.

Om du än varit en gråsnad syndare, kan Jesu kärlek upplifva din ande. Kom! Änglar skola bli dina fostrare!

En varnande bild för de unga.

I minnets dunkla ljus ser jag framför mig en gammal man, som med svaga steg stapplar till sin plats i Guds hus på söndagen. Det är en af försommarens ljufliga dagar. Fälten stå klädda i ny prakt, och skogarne genljuda af lif, sång och glädje. Men denne gamle man är icke dess mindre insvept i sina tjocka vinterkläder. Under hela gudstjensten sitter han med betäckt hufvud af fruktan, att den milda juniluften till äfventys torde andas allt för hårdt på hans svaga hydda, så att han derigenom kan blifva angripen af dödens köld, som snart kan komma hans lifskälla att förfrysa. Det är en underlig och rörande syn, att se denne ålderstigne invalid på en sommardag skälfva i sina tjocka vinterkläder, under det han lyssnar till det ord, som bjuder vandraren att återvända och lofvar hvila åt de trötta i den himmelske Fadrens hem. Hvad är den hemliga orsaken till den stora sorg, som har lagt så tunga bördor på den gamle mannens skuldror och gjort lifvet för honom till en bedröflig och tröttsam pilgrimsfärd? Jo, han blef i sin unga mannaålder frestad, och han egde icke mod eller hjerta att säga: "Nej, aldrig!" Lockelsen till synd kom till honom, såsom den kommer till många i lysande och tjusande former. Han var omgifven af de unga, de glada och de tanklösa, för hvilka lifvet blott var en nöjets helgedag och döden en förfärlig olycka, på hvilken man bör tänka så litet som möjligt. I sådant sällskap, borta från föräldrahemmets och familjealtarets skyddsvärn och inflytelser, tänkte den unge mannen, att han ville njuta af lifvet, utan att dock blifva värre, derför att han sett och deltagit i, hvad verlden kallar nöjen. Han hyste ingen tanke på att blifva en dålig menniska. Han gjorde icke något, som den glada verlden omtalar med någon värre benämning än ungdomlig oförsigtighet. Den frestelse, som kom i hans väg, mötte honom med musik och skönhet, sång och glädje. Han var omringad af alla de tjusningar, som skön konst, fin smak och ett gladt, ystert umgänges hyfsade och finkänsliga sällskapslif kunde åstadkomma. Han tänkte, när den lysande årstiden var tilländalupen, och han återvändt till hemmet, att han skulle kunna intaga sin gamla plats vid föräldrahärden, utan att kärlekens skarpa blick skulle kunna märka hos honom något annat än förra dagars okonstlade oskuld.

Men nej! Det var gift i den berusande glädjedrycken. Lifvets och helsans lagar voro brutna, och den arme ynglingen måste bära följderna af sin synd och dårskap till sin graf. I femtio långa år under lidande och sorg ångrade han sin synd. Han lärde under denna tid att ömma för de fattiga, uppmuntra de modfälda och återföra de bortkomna. Med glädje hade han velat uppoffra all sin rikedom, ja, alla sina timliga förhoppningar, om han kunde hafva fått tillbaka sin ungdoms friska, oförderfvade helsa. Han trodde och var viss på, att hans synd var honom förlåten; men ingen ånger eller förlåtelse kan förändra eller upphäfva den eviga försynens lag, hvilken lägger öfverträdelsens kroppsliga följder på förbrytarens hufvud. Denne gamle mans lif var i sanning en allvarlig varning till de unga att i Jesu namn stå emot frestelsen, äfven om den skulle locka med änglaröster och beströ vägen med blommor från paradiset. *Dr March.*

När Gud har bragt oss ned inför sina fötter i erkänsla af vår egen fullständiga ovärdighet och intenhet, då omskapar han oss och upphöjer oss till fruktbärande grenar, till redskap, som han kan bruka i sin tjenst och till sin ära.

* * *

Är det en plats i din själ, hvarest Guds Ande icke obetingadt har väldet, så kan du icke ega Guds Andes fullhet.

På resa till Kina.

Adriatiska hafvet den 30 jan. 1900.

Älskade missionsvänner! Guds frid!

I sista brefvet meddelade vi om Herrens ledning och hjelp under resan till London. Vi vilja nu fortsätta med vår reseskildring.

Den 11 jan. var den för afresan från London bestämda dagen, då vi ställde vår färd till ångbåten "Britannia", som låg förankrad i Themsens mynning. Bönemöte, tillönskningar om Guds välsignelser, farvältagande och näsduksviftning hör till början af dylika resor; och allt detta gick raskt för sig, så att några tårar hunno visst ej att komma på någons kinder. Om ett par timmars tid voro vi ombord; och ytterligare en kort bönestund i vår hytt tillsammans med de två bröder, som följt oss dit, utgör de sista minnena från den morgonen. Gud välsigne dem, som gjort sitt bästa för vår bekvämlighet om bord! Såsom reskamrater hade jag E. Pettersson och en skotsk broder mr Urquhart. En tredje person mr Whollenberg från Tyskland skulle förena sig med oss sju dagar senare i Marseille, hvilket han ock gjorde. Med den nämnda båten resa vi till Colombo på Ceylon, från hvilken plats vi fortsätta med ångbåten "Coromandel" till Shanghai. Reselinien från London till Shanghai med hållplatserna är följande: London, Gibraltar, Marseille i södra Frankrike, vidare genom Bonifaciosundet och Messinska sundet till Port Said i Egypten; vidare genom Suezkanalen och Röda hafvet till Aden, öfver Arabiska hafvet till Ceylon, öfver Bengaliska viken och genom Malacca-sundet med hållplats under vägen vid Penang och Singapore. Derifrån ut på den kinesiska sydsjön och upp genom kinesiska Österhafvet till Shanghai med uppehåll vid Honkong. Vanligen tager denna resa sex veckor. Med afseende på "väder och vind" hafva vi nu redan gjort olika erfarenheter. I Engelska kanalen var sjön temligen lugn och alla voro vi friska. Men komna ut på Biscayabugten blefvo många illamående och sängliggande. Dock ansågos vi då hafva en mycket god resa, jämfördt med hvad det vanligen brukar vara. Af fruktan för denna del af resan föredraga många att med jernvägståg resa öfver Frankrike till Marseille och der ga om bord, hvarigenom insparas sex dygns resa omkring Pyreneiska halfön. För egen del kände jag mig kry; men mina kamrater voro sämre. Luften var kylig, så att man på däck väl behöfde både ytterrock och kappa. Efter fem dagars resa ankommo vi till Gibraltar och fingo derifrån till Marseille det utmärktaste väder med varmt solsken om dagarne och kunde i underrockarne sitta på däck njutande af den vårartade värme, som kom oss till mötes.

Kvällarnes stilla frid med fullmånens sken öfver en spegelblank hafsyta bidrog till att stämma våra hjertan till högtidliga känslor. Den kvällen, vi lemnade Gibraltar, var det så der ljufligt. Men en blick åt söder, der Afrikas kust under flera timmar var synlig, påminde oss så vemodigt om kriget i södra Afrika, och Anden manade oss kraftigt att bedja för denna i så många afseenden nödställda verldsdel. I England var kriget det dagliga samtalsämnet, och många Guds barn der betraktade det såsom en straffdom från Gud öfver engelska nationen. Måtte det snart blifva slut!

Marseille är en af de största hamnstäderna i Frankrike med 403,800 invånare. Der besökte jag en katolsk kyrka under pågående gudstjenst, hvilket gaf mig särskild anledning att prisa Gud för den frihet, vi ega, och det ljus, som vi nu vandra uti.

Då vi den 18:de lemnade denna hamn, såg det betänkligt ut, ty en våldsam storm rådde, hvilken med hvarje minut tilltog i styrka, så att det tjöt och bven i masterna och tågvirket. Vågorna vräkte in i hamnen med sådan väldig fart, att småbåtarne öfverspolades deraf. Vi kände

oss litet fruktande; men i gemensam bön anförtrodde vi oss åt vår Guds beskydd, hvilket lugnade våra oroliga hjertan.

De fem följande dagarne öfver Medelhafvet till Port Said voro alla stormiga, och den kollosala båten rullade betydligt på vågorna. Allt färre blef antalet af bordsgäster i matsalongen; och få voro de, som kunde njuta af en måltid. Men det var nödvändigt att spisa, äfven om det kändes motbjudande. Ty ju mindre man förtär, desto mera ansättes man af sjösjukan. En liten vederkvickelse erbjöds de sjösjuka vid genomresan af de två förutnämnda sunden i Medelhafvet, der lugnare sjö kunde locka alla man på däck. Den 20:de passerade vi det vulkaniska berget Stromboli, 2,500 fot högt. Å dess norra, branta sluttning, ej långt från dess topp, syntes fyra rökpelare uppstiga, hvilkas ymniga rökmoln stundom insvepte bergets hjessa. Det berättades, att å nordöstra sidan vid bergets fot bo människor och idka frukt- och vinodling. På aftonen samma dag reste vi genom Messina-sundet, der allt å båda sidorna tycktes vara sommar. Å italienska sidan sågo vi staden Regio och å motsatta sidan Messina.

Den 23:dje fingo vi syn på Egypten och skyndade att afsluta våra bref, som härifrån skulle sändas till Sverige. Der i Port Said fingo vi tillfälle att gå i land och taga en promenad å fast mark, hvilket var skönt efter gnugningen på Medelhafvet. Det som en främling här snart uppmärksammar är folkets envishet att göra onödiga tjenster, deras skicklighet i att tigga och stora öfvertalningsförmåga för att vinna kunder; vidare deras oförskämdhet i att begära höga priser för varor, barnens lättjefulla lif på gatorna i de inföddes stadsdel, kvinnornas egendomliga ansigtsbeklädnad samt de bättre lottades till hälften europeiska och till hälften arabiska klädsel.

Trollkonsten synes ännu i dag vara högt uppdrifven bland Hams afkomlingar. De komma ombord och söka genom sina signerier förtjena penningar. Den 24:de lemnade vi denna plats och fortsatte genom Suez-kanalen och Röda hafvet. Då man från däck blickar ut öfver de sandiga och kala öknarne, komma de bibliska berättelserna, som stå i samband med dessa trakter, enom lifligt i minne. I synnerhet gå tankarna tillbaka till de personer, vi från bibeln känna, och som någonstädes här korsat den vattenväg, vi nu följa, endera gående, åkande eller ridande, såsom Abraham, Josef och hans bröder, Jakob med hela sitt hus, Moses, familjen Josef, Maria och Jesus och den etiopiske kamreraren. De flesta af dessa hafva vid sina färder här i öknarna mäst umbära mycket, som vi nu njuta af. O, hvilka underbara känslor fylla ej ens hjerta vid dessa stilla begrundanden och jemförelserna!

Ej mindre högtidligt var det den följande morgonen, då vi i soluppgången togo i betraktande den plats, der Gud delade Röda hafvets vatten och förde Israels barn torrskodda igenom, men förgjorde alla Egyptier. Å vestra sidan om viken, söder om Suez, stå ännu de eviga bergen kvar, hvilka voro vittnen till Herren Zebaoths dråpliga gerningar för 3,391 år sedan. Vända vi så våra blickar emot den östra stranden, möter oss en lågländig, kal sandöken, som mer och mer höjer sig inåt det Petreiska Arabien. Längst bort vid horisonten ses den bergskedja, som längre i söder bildar Sinaiplatån med dess toppar. Der borta på stranden sjöngo Israels barn frälsningens och jublets sång — "Mose sång" (2 Mos. 15: 1 och följ.). Kanske var det en morgon liknande denna, då vi stodo der betraktande, och troligen vid samma tid på dagen. — Morgonen är sångens tid. Ökenlandet och bergskedjorna, som vi denna förmiddag sågo, tyckas hafva så mycket att berätta oss på nytt, med ledning af hvad vi från bibeln redan känna till, om folkets ständiga behof — deras knorr, syndafall och längtan tillbaka till Egypten, om huru de upprepade gånger frestade Herren, men huru han fyllde deras behof i härlighet — huru han med de "eviga armarne" mättade, läskade, helade och allvarligen tuktade dem — huru de genom otro och olydnad "föllo i öknen" och ej inkommo i hvilans land. En varnande röst tyckes ljuda till oss från dessa öknar ännu i dag; och det synes vara den enda nytta, dessa ofruktbara

trakter kunna göra. Vid middagstiden sågo vi Sinais toppar dunkelt i fjerran. Man kan ej med visshet veta, hvilken af de tre, som utgör den heliga höjd, der Mose hade möte med Gud. Men man söker gissa det lifligaste man kan. Med de vördnadsfullaste känslor och tankar blickar man dithän, frågande sig sjelf: Är det en verklighet, att jag skådar de berg, der Gud allsmäktig i majestät och ära gifvit sitt folk lagen? — Ja, det är så.

Vår båt gled hastigt (24 à 25 km. i timmen) och snart hade vi allt detta bakom oss. Söndagen den 28 sågo vi ön Mokka å högra sidan nära sundet mellan Röda hafvet och Adenviken. Det är från denna ö vi få Mokka-kaffet. I närheten häraf sjönk ångbåten "China" för omkr. 3 år sedan, men har nu upptagits af svenska bolaget "Neptun". Farvattnen i dessa trakter anses vara mycket farliga. Kl. 8 e. m. samma dag hade vi ett möte anordnadt i 2:a kl. salong, då mr Urquhart predikade. Många deltogo, och vi kände oss glada att på detta sätt offentligen få aflägga ett vittnesbörd. Enskilda samtal med våra medresande förekomma ju ofta, och vi tro, att Herren skall välsigna utsädet i några hjertan. I Aden stego många resande af, för att med annan båt fortsätta till Bombay i Indien.

Vi äro nu på Arabiska hafvet, och skola, om Gud vill, anlända till Colombo om söndag. Den sist gångna veckan har Gud gifvit så gynnande väder, att vi oafbrutet kunnat begagna tiden väl genom bibelläsning, kinesiska språkstudier jemte annan läsning och skrifning. Det stjernklara fästet nattetid påminner lifligt om Guds löfte till Abraham (1 Mos. 15: 5). Sistlidne natt steg jag upp kl. 1 för att få glädjen se den stjerngrupp, som vanligen kallas Södra Korset. Fem stjernor bilda nämligen ett kors.

Gud har särskildt fröjdat mitt hjerta genom en bönhörelse under resan, i det mitt ena knä blifvit fullkomligt återställdt från en skada, som förorsakades af ett fall hemma i Sverige på en af mina resor. Gud vare lof och pris!

Broder Pettersson och jag förena oss uti att sända eder alla vår helsning.

Eder i Kristi kärlek förbundne medbroder **Nathanael Carleson.**

Vår adr. är: c/o China Inland Mission, *Paotingfu* via Peking. North-China.

Från vår egen mission.

Den 11 jan. afgick Nathanael Carleson i sällskap med *Ernst Pettersson* från England, och skulle de, om allt gick väl, vara i Kina den 22 febr.

Emma Ek, som tagit vägen öfver Amerika, lemnade Göteborg den 19 jan.*

Charlotte Karlman anses för svag att få återvända till Kina och arbetet bland kineserna, som hon så mycket älskar.

Laurine Carleson måste, för att ytterligare stärka sina krafter, tillsvidare stanna på Götabro med sina två små.

Aug. Karlsson skall resa hem att hvila, då N. Carleson kommer ut. Han ämnar taga vägen hem öfver Amerika och bevista den stora missionskonferensen i New-York den 24 april—1 maj 1900, der alla evangeliska missionssamfund skola representeras. N. Carleson väntar att få träffa honom vid kinesiska kusten.

Systrarna *Jenny Lundell* och *Justina Engvall*, som nu vistas vid fostringshemmet Yang-cheo nära Shang-hai, töra då få följa med broder N. Carleson upp till vårt eget distrikt i norr.

Gud har låtit våra kinamissionärers led glesna på senare tiden, och der äro luckor, som behöfva fyllas med nya arbetare. Hvilka af våra evangelister höra nu med afseende å Kina Herrens röst: "Hvem vill vara vårt budskap, hvem skall jag sända?" och svara: "Här är jag, Herre, sänd mig!" Ett par af våra evangelister hafva redan anmält sig för Kina.

Från S. Afrika hafva vi allt emellanåt bref. Herren vare lof, trots det allvarsamma kriget derute hafva våra missionärer, som äro på sjelfva krigsskådeplatsen, Natal och Zulu, så långt meddelandena gå, hittills setat i ro på sina fem stationer under den högstes beskärm och den allsmäktiges skugga. De fyra stationerna ligga på landet nära kusten och hafva ej heller hvarken boskap eller majs,

* Emma Ek har nu den 15 febr. i Amerika blifvit vigd med missionären E. Martin Ekvall' hvilken arbetat i Kina i doktor Simpsons mission.

som skulle kunnat reta boernas rofgirighet.

Den femte stationen, Emanuelsons, är i Natals hufvudstad, P. Maritzburg, också nära kusten och hamnstaden Durban. Systrarna *Emanuelsson*, som varit i S. Afrika omkring 10 år hafva begärt och fått tillåtelse att resa hem till Sverige att hvila, samt töra möjligen redan vara på väg, medan å andra sidan *Erik Andersson* som nygift snart väl återvänder till S. Afrika. Våra missionärer derute kunna enligt brefven till och med fortsätta missionsverksamheten bland de svarta under kriget. Så omtalar *Johansson* i sista brefvet, att de haft julfest för 160 stora och små kaffrer å deras station, att två svarta vid ett möte jultiden lemnat sig åt Gud, och andra bekänt sig vara frälsta, samt att de nyss döpt 5 svarta och 1 hvit. De hafva nämligen sommar derute nu. Gud gifve oss att troget med böner, åkallan och tacksägelser omfatta och styrka dem alla. *N. H.*

Något för barnen att få.

Kära små vänner!

Menniskosonen hafver makt på jorden att förlåta synder. Mark. 2: 10.

Då I söndagen den 18:de mars följen den dyrbara berättelsen om den lame mannen och Jesus, rann mig i minnet ett skönt exempel från söndagsskolan på Jesu makt att förlåta synder.

Anton Björk var en af våra större gossar. Men till min smärta måste jag säga, att han var en af skolans plågoris. Stor och stark förtryckte han smågossarne och var på allt sätt retsam emot dem. Ett godt och kvickt hufvud hade han och var nästan alltid den förste att svara på frågorna i sin klass — när det föll honom in — men det var visst ej alltid. Nej, för det mesta var han ouppmärksam och trotsig samt narrade kamraterna att skratta åt de allvarligaste ting. Ofta hade klassledaren talat vid honom både allvarligt och mildt; men intet syntes hjelpa. Anton förblef en fridsstörare.

Så kommo några af oss öfverens om att, just likasom i eder berättelse för i dag om den lame mannen, bära vår olydige Anton fram till Jesus i bön för hvarje dag en veckas tid; och nu skolen I få höra resultatet af våra förböner.

Det hade gått så långt med Anton, att vi hade nödgats utvisa honom från vår söndagsskola. Det sved i våra hjertan; men det var alldeles nödvändigt för att ej hela klassen skulle blifva besmittad af hans okynne. Dock ämnade vi icke alldeles utesluta honom, utan under tiden, som vi bådo för honom, skulle han för att pröfvas vara skild från oss någon tid. En söndag derefter funno vi honom och hans moder stående utanför vår söndagsskola. Modren bad oss om att återupptaga Anton ibland oss, sägande: "Jag vet nog, att han har uppfört sig illa i skolan, men han är tio gånger värre i hemmet; och jag är rädd, att det blir aldrig folk af honom, om I ej viljen förbarma er öfver honom."

Modren var en gudfruktig kvinna och ville gerna se sin stackars Anton frälst i ungdomsåren, innan han skulle sändas ut i den villande verlden.

Vi sade då, att vi skulle taga honom på prof ännu en gång, om han lofvade att vara stilla och uppmärksam. Jag fick en idé, troligen af Gud, och sade till kvinnan: "Dröj litet härute," och gick så in i söndagsskolan och ringde ihop barnen. All läsning upphörde, och alla lyssnade uppmärksamt. "Gossar!" sade jag då, "Anton Björk, som vi måste utvisa härifrån i söndags, beder att få komma åter. Men vi kunna inte mottaga honom igen med mindre än att någon af er vill gå i borgen för, att han uppför sig stilla och anständigt. Är det någon af er, som vågar det?"

En tystnad uppstod. De äldre gossarna i hans klass skakade på sina hufvuden och menade, att de kände Anton för väl. De andra brydde sig icke om honom och voro icke särdeles angelägna att få honom åter. Slutligen tyckte en liten gosse, att det ändå var synd om den store, stygge gossen, att han ej skulle få vara med dem i deras älskade skola. Därför steg han modigt fram ur bänken, höjde sin barnsliga röst och sade: "Jag vill gå i borgen för honom."

"Du John!" sade jag, "en sådan liten parfvel som du? Vet du då, hvad det vill säga att gå i borgen?" sporde jag.

"Joo, det är att ansvara för honom och blifva straffad i hans ställe, om han blir stygg igen."

"Nåja, det var rätt. Men är du villig då att taga mot straffet för Antons skull?"

"Ja, det är jag — *Jesus gjorde så för mig*," tillade han blygt, den älskliga gossen. Vi alla lärare och lärarinnor voro afväpnade, och jag skyndade ned till den halföppna dörren, der Anton och hans moder hade stått, och bjöd Anton komma in. Anton inträdde och gick med nedslagna ögon hort till sin klass och satte sig vid Johns sida. Det såg nästan ut på hans min, som han skulle hafva tänkt ungefär så: "Jag vet nog, att jag är en stygg pojke. Men fullt så nedrig som de tro mig vara, är jag ändå inte. Aldrig skall John få stryk för min skull. Nej då — aldrig!" Det var Guds Ande, som verkade detta uppsåt i Antons hjerta. Blygseln öfver hans dåliga uppförande hade kommit; och det var första steget till en förändring.

På hemvägen från söndagsskolan märkte jag, att den långe Anton och den lille John gjorde sällskap nedåt gatan, talande med hvarandra. Fruktande för, att John icke skulle hafva mycket godt af Antons sällskap, helst som den senare var känd för att bearbeta sina mindre kamrater med sina väldiga knytnäfvar, följde jag de båda gossarna på afstånd. När de kommo till Johns hem, veko de af inpå gården och sprungo upp för en trappa till skomakareverkstaden, som nu stod tom.

Jag beslöt mig då för att tyst smyga mig efter för att se, hvad de båda gossarne skulle taga sig till. När jag kom upp, var dörren låst inifrån. Det var så tyst derinne till en början. Sedan hörde jag en gosse gråta och en annan bedja; och jag igenkände Johns röst och hörde honom säga: "Käre Herre Jesus, gör Anton, som varit så stygg och syndat mot dig, till den allra snällaste gossen i vår söndagsskola." Och jag hörde denne sjelf instämma med i bönen med många suckar.

Vi hade varit tre stycken, som förut burit fram Anton för Jesus. Nu var John den fjerde, alltså voro vi lika många som de, hvilka buro fram den lame mannen inför Jesus. Och likasom han då frälste och hjelpte, gjorde han också nu. Anton blef en helt annan gosse; och särskildt var det rörande att se hans tacksamhet och trohet mot lille John, hvilken han alltid tog i försvar mot de större gossarnes elakheter. När vi bildade vår lilla bönekommitté för de unga, var Anton en bland de första, som skrefvo in sig. Och vi hafva godt hopp, att den Jesus, som *hade magt att förlåta hans synder*, ännu eger hans unga hjerta och en gång i himlen vill möta sin gamle vän

Onkel Eric.

Det är fullkomnadt!

"*Det är fullkomnadt,*" det mäktigt ljöd
Från Jesu läppar, när i sin död
Han uppfyllt lagen för alla.
Så giltigt offer för oss han var,
När all vår synd han på korset bar,
Att Gud oss "heliga" kallar.

För mig, för mig har Guds Lamm förblödt,
För *mina synder* i kval han dött.
Då sitt "Fullkomnadt" han säger.
Så vare bannlyst mitt ve och ack;
I stället ljude mitt hjertas tack!
Ty *allt* i Jesus jag eger.

"*Det är fullkomnadt!*" O, hör det du,
Som vandrar fjerran från Gud ännu
Och Jesu kärlek förglömmer.
Ack, i det ordet du kan bli fri
Från syndens straff och dess tyranni;
Ty evig frälsning det gömmer!

Ja, hör det ordet, du klena hjord!
I Anden vandra och tro hans ord,
Ty Herrens löften ej svika!
Är du i Jesus och han i dig,
Så skall du segra uppå din stig,
Och mörkets furste skall vika!

"*Det är fullkomnadt!*" O, lösens-ord!
Du segerjubel för dödsdömd jord,
O, må kring verlden du skalla!
Du templets förlåt har bragt itu,
En ny, en lefvande väg gaf du,
En himmel, öppen för alla!

Från denna himmel, vår längtans land,
Gud sjelf oss räcker sin fadershand
Att ut ur döden oss frälsa.
Der få vi höra ännu en gång:
"*Det är ful'komnadt!*" i änglars sång
Oss segerjublande helsa.

"*Det är fullkomnadt!*" Var tröst, var tröst!
Du utarbetade, kvalda bröst,
Som vill dig helga och rena!
Det *är* fullkomnadt! O, tro det då!
Fullkomlig frälsning, den finns att få
I *Jesu offer* allena!

Fritt från danskan af ERIC.

Kärlekens tvång.

Öfvers. från engelskan för T. S.

Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före att en har dött för alla, och derföre hafva alla dött. Och han har dött för alla, på det att de som lefva icke mera må lefva för sig sjelfva, utan för honom, som för dem har dött och uppstått. 2 Kor. 5: 14, 15.

Huru majestätisk, upphöjd och djup är icke denna text! "Kristi kärlek tvingar oss". Aposteln för oss in i det allra heligaste af sin egen själ och låter oss förstå den hemliga bevekelsegrunden, som besjälade honom och kom honom att handla, liksom om han vore en dåre, en vanvettig svärmare. "Ty ehvad vi äro utom oss, så äro vi det för Gud — — — ty Kristi kärlek tvingar oss."

I.

Det finnes mycket uti denna text, som kräfver vårt uppmärksamma aktgifvande. För det första, hvad menas med *Kristi kärlek?* Är det hans kärlek till oss, eller vår kärlek till honom? Säkert den förra. Och likväl äro de *ett*, ty likasom solskenet framtränger till månen och från den kastas tillbaka till jorden, så att den lyser med en lånad glans, så är den kärlek, som vi hafva till Kristus eller till menniskor, en återspegling af Kristi kärlek till oss. Vi älska Gud, emedan han först älskat oss. — All kärlek i dessa kalla och kärlekslösa hjertan är utflödet och återspeglingen af den kärlek, som begynte uti honom och strömmade ned till oss, och sedan går tillbaka till honom och till verlden. Kärleken är af Gud, och du skall aldrig förstå kärleken uti dess djupaste och renaste uppenbarelse, så framt du icke blifver genomträngd af Guds kärlek till dig, och i det du emottager den låter den utstråla: såsom diamanter, som hafva blifvit mättade med solljus, skola fortsätta att glänsa, äfven om de förflyttas till ett mörkt rum.

Vidare är ordet *tvingar* fullt af intresse. Det angifver ett beständigt tryck, såsom när vatten är tvingadt att flyta ned i en särskild kanal, eller när en menniska är bringad under ett oemotståndligt inflytande. Paulus säger: "Jag handlar som jag gör, emedan jag är under inflytandet af ett mäktigt tvång. Jag kan ej göra annorlunda, jag är ej herre öfver mig sjelf. Förundren er icke öfver någonting, som synes ovanligt och excentriskt. Tillräkna Kristus all min öfverspändhet, ty det är hans kärlek, som drifver mig och som är ansvarig för alltsammans". För några månader sedan läste vi om en upptäckt, i kraft af hvilken, genom en mycket kraftig ljusstråle från reflektorer på stranden rörelsen af en torpedo kunde regleras i vattnet på ett afstånd af $^1/_3$ eller $^1/_2$ mil, så att, om denna ljusstråle flyttades fram och tillbaka, torpedon följde dess rörelse långt derborta i hafvet. Detta kan begagnas som illustration på det sätt, hvarpå den rena strålen af Kristi kärlek från himmelen verkade på en sådan man som Paulus eller skall utöfva inflytande på oss sjelfva, så att våra handlingar i verlden skola vara under dess mäktiga tvång, och vi handla eller tala, såsom han vill, icke i stånd att göra annorlunda. Måtte strålen af Kristi fullkomliga kärlek, hvilken först var uti honom såsom Gud, och äfven är uti honom såsom menniskosonen, styra, beherrska och tvinga oss! Gif också akt på, att det heter: Den *tvingar*, icke: Den *tvingade* eller *skall tvinga*, utan den tvingar oss alltid, såsom dagens mäktiga klot alltid utöfvar sin dragningskraft på planeterna inom dess område.

"Kristi kärlek tvingar oss, som hålla så före (eller: *emedan* vi hålla så före), att en har dött för alla, och derför hafva *alla* dött". — Det är: *alla, som genom tron hafva gemenskap med honom i hans död* — och äro delaktiggjorda deraf. Alla, som hafva laggt hans graf emellan sig och sitt förflutna och genom dödens port gått in i påskens lif, skola komma till erfarenhet af att Jesu kärlek är en mäktigt tvingande kraft. Kraften af Kristi kärlek förverkligas endast på sådana villkor. Blott de, som veta, att de hafva dött med Kristus, och som önska, att hans död må vara utgångspunkten för deras bästa lif, kunna säga med aposteln: "Kristi kärlek tvingar mig." Endast dessa hafva lärt att icke lefva för sig sjelfva utan för honom.

Så långt som du förstår att tillegna dig hela betydelsen af Jesu död för dig, inträder du i detta sanna lif och blifver tvingad af Kristi kärlek.

Kristi kärlek tvingar icke den stora mängden af det kristna folket — långt derifrån. Hvarföre? Emedan de icke förstå och icke till dess höga värde uppskatta den djupa betydelsen af Golgata, i kraft hvaraf Kristus har öfverflyttat alla troende från denna verlden in uti den andra, ty när en själ en gång rätt värderar detta och i erfarenheten genom dödsporten går in i Guds lif, då börjar den att förstå Kristi kärleks tvång. Du har icke känt Kristi kärlek tvinga dig, emedan du icke blifvit döpt med hans dop eller druckit hans kalk. Men om du ville en gång gå in uti dessa rikets inre hemligheter, så skulle du till den grad, som du aldrig drömt om, i ditt lif börja erfara det oemotståndliga tvånget af Jesu Kristi kärlek.

II.

Låtom oss *trycka på den lärdom*, denna text gifver oss. Den utvisar de två hvarandra motsatta medelpunkterna, omkring hvilka menniskornas lif röra sig. För det första märka vi "*sjelfvet*" såsom medelpunkt — "icke lefva sig sjelfva;" för det andra, *den uppståndne Kristus* — "utan för honom, som för dem har dött och uppstått". Då vi hafva Kristus, den uppståndne och lefvande, till vårt lifs medelpunkt (eller centrum), så kallar verlden oss excentriska. Den menar dermed, att vi äro öfverspända och svärmiska. Men i det ordet ligger egentligen den betydelsen, att vi äro afvikande från verlden i afseende på vår medelpunkt. Och det är sannt. Vårt lif rörer sig icke kring samma medelpunkt som verldens lif. Det finnes endast dessa två medelpunkter: "det egna jaget" och: Kristus, omkring hvilka hvarje medlem af menniskoslägtet rörer sig. Syndens innersta väsende är sjelfviskhet. Att lefva i sjelf-elementet eller såsom apostlen här säger: för sig sjelf, är just att vara en syndfull menniska. Du erinrar dig, huru Adam och Eva i lustgården rörde sig omkring Gud såsom deras medelpunkt. Han vandrade med dem och talade med dem på paradisets stigar. Frestelsens innebörd var att sätta *sjelfvet* i stället för *Gud*. "När kvinnan såg att trädet var godt att äta af, och att det var en lust för ögonen, och att det var ett kosteligt träd, emedan det gaf förstånd, tog hon af frukten och åt".

Mén det tog en alldeles motsatt vändning, då satan i öknen kom till menniskosonen, den andre Adam. Han sade till honom: "Säg att dessa stenar skola varda bröd" — det är, tillåt din egen naturs ingifvelser att blifva det bestämmande elementet i hela ditt lif. Men Herren sköt med ens frestelsen tillbaka, sägande: "Icke af bröd allenast lefver menniskan, utan af hvart och ett ord, som ut-

går af Guds mun". Han gick tillbaka till Guds ursprungliga bestämmelse med afseende på menniskan vid hennes skapelse och sade: "Nej, aldrig, min Faders vilja är min varelses utvalda och högsta medelpunkt." Om du betraktar det allmänna verldslifvet, det verldsliga sinnet — köttets begärelse, ögonens begärelse och lefvernets högfärd — så är det allt sammanfattadt uti detta enda begrepp: Jag — sjelfviskhet, sökandet af sitt eget. För att tillfredsställa sitt egna jag hafva män anfört krigshärar, stormat bergfästen och kastat sig i äfventyr och faror; *sjelf* har pulserat under munkens kapusjong och prestens kappa; *sjelf* har uppstigit på domaresätet och haft inflytande på dess utslag; det har besjälat de flesta af de stora verldseröfrarne och konungarne, alltid utandande sin förpestande andedrägt uppå den menskliga naturen. Och frälsningens fulla innebörd är icke att befria menniskan från helvetet, från lidande, från straff, utan att så förändra det innersta af vårt lif, att den välsignade Herren Jesus må blifva A och O, allt i alla.

Det var nödvändigt, att Ordet blef kött, för att vi skulle erhålla en personlig medelpunkt, omkring hvilken våra lif kunde hvälfva sig; det var nödvändigt, att Kristus dog på korset, på det att vi skulle ställas under förpligtelser af en oändlig tacksamhet; det var nödvändigt, att det skulle bli en uppståndelse, på det att vi skulle med Jesus ingå i ett nytt lif och regera uti ett nytt område. Rom. 5: 17. Sålunda afser hela Guds bemödande att befria oss från sjelfviskhetens helvete, som är den andra döden och införsätta oss i den rena, osjelfviska kärlekens himmel, som är evigt lif. Guds natur är kärlek, och himmelen är kärlek. Och de heliga varelser, som lefva der, lefva ett lif af fullkomlig kärlek. Om vi endast kunde förflytta vår medelpunkt till denna himmelska verld, skulle vi redan börja att lefva uti det eviga, ty kärleken är evig, och i himlarna, ty himmelen är kärlek. Huru skönt är det att vi veta, att Jesus stod upp igen för detta ändamål! Om vi allenast, liksom vi hafva lefvat i sjelf-elementet, kunde begynna att lefva uti Kristus-elementet, hvilket välsignadt lif skulle det icke blifva! Dag för dag, då du vaknar på morgonen, så säg: "För honom, som dog och uppstod igen." Under hela dagen, när frestelserna bestorma dig, när pligten är tung, när andra menniskors trängande behof pressa sig inpå dig, håll i att hviska: "För honom, som dog och uppstod igen". Och på aftonen, då du lägger dig att hvila, säg till Jesus: "Jag behöfver att sofva nu, på det att jag kan uppstiga i morgon och lefva för dig, som har dött och uppstått för mig." Så skall från Jesu kors och tron ljus falla öfver hvarje pröfning och svårighet.

III.

Låt oss nu undersöka *kraften* af denna text. — — Kärlek och sjelfviskhet äro motsatser. Likasom natten försvinner, då dagen gryr, så försvinner sjelfviskheten, när Kristi kärlek inträngер i hjertat. Hvilken syn är mera intagande, än att se, huru, när kärleken inkommer uti en menniskas hjerta, den förvandlar det! Två eller tre stora författare hafva användt detta såsom motiv för berättelser, som hafva blifvit lästa öfverallt — berättelser om män, som haft sig sjelfva till sin medelpunkt, rörande sig inom sina trånga kretsar, men som plötsligt kommit under kärlekens förtrollning. Ett litet barn har kommit i deras väg och under vidrörandet af dess mjuka hand har den hårda skorpan af sjelfviskhet och sjelfbelåtenhet gått bort och den menskliga naturen utvecklat sina kronblad och utandats sin vällukt.

Så skall kärleken besegra sjelfvet. Det behöfves icke att kämpa eller att gå igenom smärtsamma erfarenheter, utan blott att öppna edra hjer-

tan för Jesu Kristi kärlek. Detta är religion. Naturligtvis måste du bedja, men det är din lust att bedja, emedan han ljufligt drager dig till sina fötter. Du måste läsa din bibel, men icke hur som helst och såsom en skyldighet, utan emedan han i sin kärlek drager dig till trädgården, uti hvars gångar han väntar dig. Du går till missionshuset och blandar dig tillsammans med Guds folk, icke derför att dessa saker hafva någon förtjenst eller kraft uti sig sjelfva, utan emedan han är der, och han drager dig och intager dig med ett oemotståndligt behag. (H. V. 5: 16). Det vigtigaste i religionen är derföre att lefva med hjertat öppet för Kristus. Och huru sysselsatt du än är och upptagen af dina dagliga pligter kan hjertat alltid hållas öppet för Kristus såsom ett fönster för solljuset, och du skall finna, om du lefver så, att Jesu kärlek skall luttra och rena dig, öfvervinna din sjelfviskhet och komma ditt lif att röra sig omkring en ny och helig medelpunkt. Gud skall blifva allt i alla.

IV.

Låt oss gifva akt på *varningen* i denna text.

Kristi kärlek skall icke hjelpa eller luttra och rena dig, om du icke, så långt du förstår, lefver på påsksidan af hans graf. Detta är ett väsentligt villkor. Huru kan du från denna dag lefva på påsksidan? I allmänhet, naturligtvis, antager du framställningen af Romarnes 6:te kap. och Galaternas 2:dra kap. Och på grund af dessa kapitel hålla vi före, att Gud betraktar oss såsom sådana, som dött i Kristus och med Kristus, så att hela Guds församling har gått genom grafven in i det himmelska. Men huru kunna vi göra det till en verklig lifserfarenhet? Endast på det sättet, att vi taga något ondt och syndigt uti vårt lif, hvaremot den helige Ande strider och behandla det bestämdt, dö från det, afgjordt kasta bort det, vägra att mottaga dess förslag samt lefva med Kristi graf mellan oss sjelfva och det der. Det kan finnas i ditt lif någon, som det synes, oskyldig sak, hvilken du har låtit passera ända hitintills; men nyligen har det börjat blifva en tilltagande oro med afseende på den; du har känt dig mer och mer ängslig och besvärad, då du har tänkt på denna sak; du har känt att den på något sätt förderfvade och förgiftade ditt lif. Välan, du måste bestämdt dö från denna sak, och låta den uppståndne Kristus stå mellan dig och det der. Sedan skall du erfara underbara ting, nästan omöjliga att beskrifva. Hvarje gång en själ vågar handla så, synes det som om luften hastigt renades. Och Kristi kärleks sol strålar rakt och djupt ned i hjertat, och blifver en större och mäktigare och mera tvingande kraft. Såsom dimman öfver London hindrar solstrålarne att skina in, så har ock den dimma, som blifvit kastad öfver ditt lif genom efterlåtenhet för köttet undanträngt Kristi kärlek. Men då denna blifvit bortsopad, så skall du blifva inspirerad af en ny drifkraft. Ack, att våra hjertan måtte glöda under inspirationen af denna text! Må det blifva en hjelp för dig att se kärleken såsom icke så mycket ett känslornas barn som fast mer *viljans*. I denna mening är det sagdt: "Du skall älska Herren din Gud af allt ditt hjerta, af hela din själ och af alla dina krafter." Hos somliga yttrar sig kärleken lifligt och passioneradt, den kan småle eller gråta; och hos andra är den ett stilla görande af Guds vilja. Men hvad betyder det, så länge som Kristi kärlek hos oss blifvit en tillväxande princip och kraft? Och den skall vara så, i den mån vi kasta bort ifrån oss allt, som bedröfvar Guds helige Ande och alltid lemna våra hjertan öppna för Guds ljufva, starka kärlek. Kristi kärlek tvingar dem ibland oss, som äro sådana, som hålla före, att Kristi död måste nödvändigt innefatta vår död med honom.

Kärlekens ljuflighet.

Hvad är det? Jo, fullkomlig *kärlek*, hvilken fyller, utvidgar och öfverflödar i våra bröst; *kärlek*, som förer sin svällande våg upp till förståndet och viljan, öfversvämmande alla egenskaper i vårt lif med sin kostliga bölja; *kärlek*, hvilken fyller tungan, utväljer de bäst passande ord och gör rösten len och ljuflig eller också bevarar i en välsignad tystnad; *kärlek*, hvilken lyder Gud i allt, och likväl utväljer den mest ödmjuka och gömda väg för att göra det; *kärlek*, hvilken hopsamlar alla sina sorger, lidanden och smärtor och lägger dem i *Hugsvalarens* sköte, och som gifver solsken och glädje åt medmenniskorna; *kärlek*, som gerna arbetar i vingården i hettan hela dagen utan uppmärksamhet, erkännande eller annan lön än den att under natten hvila vid frälsarens fötter; *kärlek*, hvilken tillåter dem, som stå öfver en i embete, rikedom eller lärdom att bemöta enom orättvist, hvilken ej säger någonting om det hårdaste bemötande och det fräckaste hån, utan mottager allt endast såsom kärleksfulla slag från den himmelske Fadrens hand; *kärlek*, som kan så den ädla säden i lidande, förföljelse och tårar och sedan gå undan och villigt låta andra skörda och erhålla pris derför; *kärlek*, som följer syndarena till helvetets port, sökande att förminska och lätta deras lidanden, äfven då man ej kan frälsa dem från fördömelsen; *kärlek*, hvilken ifrigt söker att dölja sig sjelf och förhärliga Jesus, att utlemna all sin kraft för att få himmelen full och för att rena, upplysa och försköna denna mörka jord samt förminska jordens sorger, och som ingen annan lön fordrar än en stor tillväxt i kärleken.

Är detta för våra hjertan ett hårdt tal? Synas dessa prof vara svåra? Kom ihåg, att så länge vi förblifva midt i denna kärlekens ström, komma vi ej i beröring med de skarpa kanterna och de hvassa hårda stenarna. Ren, oskrymtad, sann och ödmjuk kärlek underlättar mödan, läker såren, förljufvar lidandena och är sin egen lön.

Detta är det mest heliga val vi kunna göra.

(Öfvers. från engelskan.)

För nyomvända.

Af E. G—n

I faderns sköte.

(Forts.)

Enfödde sonen, som är i faderns sköte etc.

II. *Hvarigenom det uppenbaras.*

Enfödde sonen är alltigenom en uppenbarelse af *Guds lif.*

Hvarje ord och handling var en yttring af det inneboende gudslifvet, och verlden kunde af hans gerningar sluta till *hvem han var*, såsom trädgårdsmästaren genom den frukt, som trädet frambringar, kan bedöma dess inre natur.

I honom se vi det enda, kära barnet, som aldrig, ens för ett ögonblick, drog sig tillbaka eller förnekade sin höga ställning. Han lutade sig intill fadern, såsom det enda skötebarnet, och lefde blott i denna verld för att uppenbara faderns namn.

1:o. *En orubblig förtröstan på Gud uppenbarade hans lif i faderns sköte.*

Du kan icke tro på någon, som du aldig känt. Vi kunna endast tro på den som motsvarar vårt förtroende. Denna förtröstan på Gud var för enfödde sonen *naturlig*, ty han kände fadern. Den uppenbarades visserligen — såsom den äkta, sanna tron alltid gör — genom lidande och smärta; men upprinnelsen till den barnatro, som aldrig tviflar, är att söka i andegemenskap med Gud. Lika själar förstå hvarandra bäst.

Hvad är naturligare för ett barn än att lita på sin moder. Och barnatron behöfver aldrig något annat vapen än dessa: "Så har mamma sagt!" Så var det, fastän i mycket större grad, med enfödde sonen. Han genmötte hvarje tvifvel med dessa ord: "Det står skrifvet!" Och hvarken djefvul eller verld kunde rubba hans tro på Gud. Denna tro är frukten af gemenskap med Gud. Tron måste alltid näras af gudomlig uppenbarelse. Vi kunna aldrig tro på en Gud, som vi icke känna.

Sonen måste emottaga Andens besegling, för att kunna tjena Gud som en verklig son. Vid Jordans strand, der han blef döpt af Johannes, fick han derför emottaga denna försäkran af sin fader: *Du är min älskade son; i dig har jag ett godt behag.* Luk. 3: 22. Och Jesus vände tillbaka från Jordan, full af den helige Ande, och fördes af Anden till öknen och frestades i fyratio dagar af djefvulen. Luk. 4: 1. På den genomgripande förnimmelsen af Guds kärlek följde en hård strid mot lögnens fader. Satan riktade udden mot barnaskapet, likasom boerna rikta sina anfall mot de engelska officerarne. Jorden hade icke sedan Adams fall hört den himmelska rösten: "*Du är mitt kära barn!*" Och satan blef ursinnig, då menniskans son delaktiggjordes af den helige Ande för att åt oss återvinna det förlorade barnaskapet. Gal. 4: 5. Deraf hans oförskämda spörjsmål: "Är du Guds son?"

Skulle Jesus bevara tron på Guds kärlek, hade djefvulen gjort upp en annan plan, som ingår i den förra. Sedan Herren hade fastat i fyratio dagar, blef han hungrig, och satan passade på att, i dessa för hans planer gynsamma ögonblick, fresta honom till *missbruk af sin barnarätt.* "Säg till dessa stenar, att de varda bröd!" De yttre omständigheterna voro mycket pröfvande; och Jesus hade kunnat göra manna af öknens stenar. Men då hade han genom detta förnekat sin fader och blifvit, som djefvulen sjelf, en öfverträdare af Guds vilja. Genom att så begränsa tiden för denna pröfning hade han förlorat dess mål. "Det står skrifvet", sade Jesus, "menniskan lefver icke allenast af bröd o. s. v." Herren kan gifva sina barn bröd, men han kan äfven uppehålla dem utan bröd.

Djefvulen riktar sina vapen mot äkta gudssöner. Allt sedan Jesu tid har denna fråga ljudit: "Är du Guds son?" Och djefvulen blygs icke att fresta till och med dem, som hafva Andens vittnesbörd, till tvifvel på de osynliga tingens verklighet och sanning. Och emedan tiden är öfvervägande materialistisk och troslifvet inom församlingen svagt, finner otron en mycket gynsam jordmån. I allsynnerhet skall djefvulen söka, om möjligt är, försvaga deras tro och göra dem vapenlösa, som ha bekänt en *lefvande tro.* Under en tid, då tviflets ande rufvar öfver oss, gäller det att vara tecknade med Guds insegel. Jesus kunde bevara tron, derför att Guds Ande hade beseglat den himmelska rösten. Den största uppenbarelse är ganglös, om den saknar Andens insegel.

För menniskan är trons väg *ona-*

turlig. Ingen menniska har lefvat i ständig, oafbruten, fullkomlig tro på Gud. Till och med Abraham sviktade. Menniskan är lika snar att klaga öfver öknens torka, som att jubla öfver Herrens under. De troende hafva stor anslutning, så länge de vandra *undrens väg*, men i pröfningens hetta afslöjas "den blandade hopen" 4 Mosb. 11. Måtte vi vara äkta söner, som tro på Gud! Tron har ännu aldrig sett något Mara utan korsträd. 2 Mos. 15: 25. Nåden är inmängd i allt. Änglar skola tjena den, som icke har velat tjena sig sjelf. Guds son afvisar den svarte tjenaren, och Guds änglar bära mat till honom. Den som öfvervunnit får äta af Guds manna.

Din tro är svag. Kanske du är såsom det nyfödda barnet, hvilket föga känner den moder, hvilkens bröst det diar. Men ditt begär efter Gud vittnar om, att det lif, som har blifvit tändt i din själ, är af gudomligt ursprung. Såvidt du är Guds barn, är du hans egen *bröstarfvinge*, och hela Andens fullhet är din, såsom en faders rikedomar tillhöra barnet från den stund, det föddes till verlden. Du är hans skötebarn. Lita på din fader och säg: "Det står skrifvet". Tron stärkes genom att hålla Gud sannfärdig. Rom. 4: 20, 21. Låt Guds ord, och ej dina känslor, afgöra din frälsning. En gumma tillfrågades, om hon var Guds barn. "I går", svarade hon, "var jag Guds barn hela dagen, men i dag är jag det icke". Hon litade på sina känslor. Men hvad är känslan i jemförelse med Guds ord. Ack, hvarför tviflar du?

Jesus är fullkomnad i tro på Gud. Om din tro är svag, är dock *hans* en verldsöfvervinnande tro. Hvila, du oroliga hjerta, i Jesu Kristi tro. En missionär sade: "Om det verkligen är så, att vi vid Jesu ankomst skola förvandlas genom *tron*, huru skall det gå för mig?" — "Broder", svarade jag, "Jesus är trons fullkomnare". — "Tack Jesus", utbrast missionären, "du skall hjelpa mig med din tro. Din tro är fullkomlig, och du skall hjelpa mig med din tro. Tack Jesus!"

Slut dig nära den ende, som aldrig kan tvifla, och du skall få ljus öfver grafven. Luk. 24.

Uppfylld med Anden.

I ett sådant land som Sydafrika, der vi ofta lida af torka, finna vi 2 slags dammar eller reservoarer, gjorda i ändamål att uppsamla och förvara vatten. På somliga landtgårdar har man en källa, men med en ström så svag, att man ej kan vattna med den. Der fins en reservoar inrättad för vattnets uppsamlande, och reservoaren fylles genom ett sakta, stilla tillflöde från källan dag och natt. På andra landtgårdar fins alldeles ingen källa; reservoarerna byggas då i bädden af en flod eller i en fördjupning, der vattnet kan samlas, när regn faller. På en sådan plats fylles reservoaren, när ett starkt regn faller, ofta på några få timmar, och detta är förenadt med ett brusande och en våldsamhet, som icke är fri från fara. Det tysta och stilla tillflödet på det förstnämnda stället är på samma gång desto säkrare, alldenstund strömmen, ehuru den synes svag, är beständig; men trakter, der regnfallet är osäkert, kan en reservoar stå tom under månader, ja år.

Det gifves samma åtskilnad i det sätt, på hvilket Andens fullhet kommer. På pingstdagen, vid tillfällen, då något nytt är i görningen, när omvändelsens Ande utgjutes i hednaland eller väckelsen i bland de kristna, uppfyllas menniskorna hastigt, kraftigt och ögonskenligt med den helige Ande. I hänförelsen och fröjden öfver den nyss funna frälsningen är Andens kraft onekligen närvarande. Och dock gifves det särskilda faror för dem, som sålunda mottaga den. Välsignelsen är ofta för mycket beroende af gemenskapen med andra, eller också sträcker den sig blott till de öfre och mera lätt åtkomliga strömningarna af själslifvet; det hastiga är ofta det ytliga; viljans och det inre lifvets djup ha ej uppnåtts. Det gifves andra kristna, som aldrig ha deltagit i en sådan märkbar erfarenhet, men hos hvilka Andens fullhet ändå visar sig lika tydligt i deras djupa hängifvenhet för Jesus, i deras vandring uti hans ansigtes ljus samt i medvetandet om hans heliga närvaro, i ett oförvitligt lif af barnsligt förtroende och lydnad samt i en ödmjuk och sjelfuppoffrande kärlek till alla, som omgifva dem. De ha sina förebilder i hvad Barnabas var: "en hugsvalelsens son; en god man och full med den helige Ande". Hvilket af dessa är nu det rätta sättet att uppfyllas med den helige Ande? Svaret är lätt. Det gifves gårdar, på hvilka båda de nämnda reservoarerna finnas understödjande hvarandra. Det finnes äfven reservoarer, der läget är lämpligt, vid hvilka man använder båda sätten att fylla dem. Det jemna, stilla, dagliga tillflödet förser dem med vatten i tider af sträng torka; och när regntid är för handen, kunna de mottaga och förvara stora förråd. Det gifves kristne, som ej äro nöjda med mindre de få särskilda, kraftiga besök: den brusande, mäktiga vinden, de stora vattufloderna och eldsdopet — dessa äro deras sinnebilder. Andra åter tycka, att källan, som invärtes rinner upp och sakta flyter fram, är den rätta bilden af Andens verk. Lyckliga de, som kunna igenkänna Gud i båda sätten och alltid hålla sig redo att låta välsigna sig, på hvilket sätt han kommer.

Andrew Murray.

Jag, Herren, är din läkare.

2 Mos. 15: 26.

Se dig omkring! Öfverallt förnimmer du klagan och suckan. Och så långt ditt öga når, ser du sjukdom och nöd, lidande och jämmer, till dess hela verlden blifver ett sjukhus fullt af sjuka och lidande, sjuka till själ och kropp — men blott *en* läkare: *Jag, Herren.*

Men var tröst! Han är hvad han säger. Han kan hela, och han vill hela, och han förmår att betjena alla sina sjuka på en gång.

Från Zulu.

Från vår missionär Hans Nilsson hafva vi erhållit ett bref dateradt den 14 febr. d. å., hvari han omnämner kriget och omtalar, att våra syskon derute hela tiden varit utom all fara. Och af allt att döma skola de väl vara det äfven hädanefter.

Han fortsätter: Ganska många flyktingar, som måst fly undan boerna, äro här. Dessa säga alla, att ingen, som ej sjelf erfarit det, kan göra sig en föreställning om, huru barbariska och råa boerna äro. Flera exempel kunde nämnas, men jag lemnar det.

Vi hafva det ovanligt torrt och varmt denna sommar. Men Herren har hitintills uppehållit oss till kropp och själ. Men nog skulle det vara mycket godt, om Herren vill, att vi skola stanna flere somrar här, om vi kunde få något slags hus att bo uti ute vid sjöstranden. Det kunde sättas på en sådan plats, så att det på samma gång kunde begagnas som utstation. Syskon, viljen äfven I framlägga denna sak i bön inför Gud, då I bedjen för oss och zuluerna? Det är stor nåd, att vi hitintills kunnat verka Herrens verk utan ringaste hinder af kriget. Och Herren bekänner sig till arbetet, i det att själar lemna sig åt Gud. Vi hafva nu börjat reguliära möten på ännu ett nytt distrikt. Der hafva vi mötena i en kraal. Och några synas med allvar vakna upp. Våra evangelister hafva hittills artat sig väl, så att vi kunna ej annat än prisa Gud för dem. Stundom kunna vi nog få träffa både Judas och Demas ibland de infödda medhjelparne. Men ej går det derföre an att tänka, att det ej är från Gud, att vi skola hafva infödda evangelister. Nej, bedjen Gud, syskon, att han sänder ordet med en *stor* evangelisterskara. Det är ej alla evangelister, som kunna skrifva evangelier eller epistlar, ej heller bota sjuka eller uppväcka döda, eller predika, så att 3,000 omvändas på en dag — deras namn äro ej så mycket kända; men nog äro de till välsignelse ändå. Om en evangelist ej skulle kunna vara till så mycken synlig nytta för andra, så, om han är en verklig evangelist, har han vinst deraf för sin egen själs tillväxt. Jag har känt det lättare att vittna inför evangelister än inför predikanter, emedan de förra oftast äro mera hungrande och mottagliga än de senare.

Syskon, vi lefva nu på sjette dagens (eller tillredelsedagens) solnedgång. Göra vi oss redo? Och bereda vi väg för konungen, som kommer? Ännu finnas platser här i zululand, der de ej veta om, att han är kommen, ej heller att han skall komma igen! Syskon, må han ej, då han kommer, finna oss sofvande eller overksamma! Stärken slappa händer och vederkvicken svigtande knän, ty hämnd kommer, Guds vedergällning. *Han kommer sjelf* för att hjelpa oss.

Herren hör bön, prisen honom med oss! Just nu i kväll fingo vi bref ifrån en broder i Durban, som her att få underhålla en infödd evangelist här i zululand. "Förr än de ropa, vill jag svara, och medan de ännu tala, vill jag bönhöra". Vi få droppvis af tusenårsrikets välsignelser i denna tid. Derför få vi äfven något af ofvannämnda stora löfte redan nu —

Hvem önskar nu att blifva den lycklige att få gifva medel för ett samlingshus för denne evangelist att hafva möten och skola uti? De, som sända sina medel till den himmelska banken via Zulu, komma ej att förlora något derpå!

De innerligaste helsningar från oss alla, svarta och hvita här vid Bethel!

I Jesu kärlek inneslutne

Hans Nilsson.

Bethel M. S. Inyoni P. O. Zululand.

Då vi hafva ringa kraft och äro omgifna af stora svårigheter, värderar Herren så mycket mer det lilla vi uträtta och betraktar det såsom ett större bevis på vår trohet.

Ett besök hos våra missionärer i Norra Kina.

Br. Joh. Rinman, som tillsammans med sin hustru gjort en resa i Kina, särskildt i afsigt att besöka Svenska Missionens i Kina stationer och uppmuntra missionärerna i deras arbete, har äfven, såsom nedanstående bref visar, kommit i tillfälle att sammanträffa med våra missionärer i Norra Kina. Vi intaga med glädje det vänliga, uppmuntrande brefvet.

Toronto, Canada den 24 febr. 1900.

Herr pastor Kihlstedt. Högt aktade broder!

Tiden har gått mig ur händerna. Det har länge legat mig i tankarne att sända en helsning, isynnerhet sedan vi, min hustru och jag, hade glädjen få besöka edra representanter i Kina. Nu, sedan vi för en månad sedan lemnat Kina och kommit i mera stillhet än som erbjudes under ett oaflåtligt resande, är det kärt få sätta en hel del önskningar i fråga om korrespondens i verket.

Efter att hafva tillbringat sommarhalfåret på "Svenska missionens i Kina" fält i södra Shansi, och kommit till Tai-yuen-Fu på vår resa mot kusten, ledde Herren oss ännu tio dagar norrut, för att vi skulle få helsa på äfven Helgelseförbundets missionärer i nordligaste delen af Shansi. Vårt besök hos dem framstår såsom ett af de käraste minnen vi föra med oss från Kina. Vi hade en lång resa bakom och en lång resa framför oss och voro derföre särdeles tacksamma öfver syskonens vänliga omtänksamhet att samlas i Tso-yuin istället för So-ping, som först var tänkt, hvarigenom vi besparades ej så få dagars resor. Stationen i Tso-yuin efterlemnar ett synnerligt ljust och gladt minne. Gården är rymlig, boningsrummen äro enkelt men mycket nätt inredda, gatukapellet och mottagningsrummet så tilldragande som möjligt och bakgården med sina husdjur landtligt hemtreflig.

Under konferensdagarne, förda afsides med Herren, talade han ljuftligen till våra hjertan. Mig föreföll det som blef Herren för oss härligare, hans kärlek oss en rikare skatt, hans vägar högre, hans tjenst förmånsrikare och hans välbehag oumbärligare än någonsin förr.

Utan att vara, vare sig partisk eller böjd att prisa menniskor, må det dock tillåtas mig, att till Guds ära och de bedjande vännernas i hemlandet uppmuntran säga, att Helgelseförbundets kinamissionärer äro en prydnad för Jesu Kristi lära. De äro icke blott bevarade i ett ödmjukt beroende af Herren, utan ock i frimodig förtröstan på honom. "Herre, bevara evinnerligen sådan håg och sådant sinne i dina tjenares hjertan!"

Om aftnarne efter dagens bibelstudium, bönemöten och öfverläggningar berättades om Herrens dråpliga gerningar och sjöngos sånger till strängaspel under halleluja-stämning. "Erics" oförlikneliga kväden och E. G—ns "hjertesånger" fingo dervid, ej för första gången, blifva till stor välsignelse.

Sista morgonen, då vi voro samlade vid frukostbordet, emottog broder Karlsson underrättelsen om broder Gustafsons död. Denne, liksom broder Karlberg, hade nämligen af sjukdomsskäl förhindrats att komma till Tso-yin. Den "lilla klena hjorden" blef sålunda helt plötsligt än klenare, hvad arbetskrafter angår. Efter en stunds tystnad sades några ord här och der om vår Guds "behagliga vilja", men hvad hjertana kände var uppenbart nog. Vi se blott det närvarande, vår Fader både det närvarande och det tillkommande. Gifven Gud äran och makten!

Att "han har satt somliga till evangelister" det står lika lefvande för Helgelseförbundets kinamissionärer som arbetare i hemlandet. De vidmakthålla derför evangelistembetet omsorgsfullt och hafva på ett glädjande sätt lyckats att uppodla samma gåfva hos de infödda medhjelparne. Vi skulle vilja på det varmaste uppmuntra både de ute- och hemmavarande i detta stycke. Tendenserna inom vår tids frikyrklighet äro ju sådana, att herdarnes och lärarnes antal oaflåtligen växer under det evangelisternas minskas i oroväckande grad. Låtom oss tillropa alla Guds vittnen, hvilka hafva en sann evangelistanda:

"Gör en evangelii förkunnares verk, uträtta ditt embete fullständigt."

Med de hjertligaste hälsningar till patron Hedin och herr Bergqvist, hvilka jag har glädjen att känna, är jag i Herren tillgifne

Joh. Rinman.

Odeladt åt Herrens sak.

Från början af Moodys och Sankeys samarbete gjorde de upp med hvarandra, att de aldrig skulle mottaga någon bestämd lön, aldrig taga upp någon kollekt för sig sjelfva eller inlåta sig i några slags affärer. Åt Herrens sak ville de odeladt egna sig, vissa om att Herren äfven skulle draga försorg om deras underhåll.

Ett och annat från Venjan.

Det folket, som vandrar i mörkret, skall se ett stort ljus. Öfver dem som bo i mörka skuggors land, skall ett ljus skina". Es. 9: 2.

"Venjan; hvar ligger Venjan?" hör jag läsaren fråga. Jo, Venjan är en socken i Österdalarne, begränsad i väster af Malung, i norr af Lima och Elfdalen, i öster af Mora och i söder af Jerna. Socknen har fem byar. Kyrkobyn är bygd på ömse sidor om Vanån, just vid åns utlopp i Venjan-sjön. Denna by är ganska stor, en kvarts mil lång. Af socknens omkr. 1,800 inv. komma ungefär två tredjedelar på kyrkobyn. Från kyrkobyn till närmaste by är två och en kvarts mil, till närmaste jernvägsstation Vimo (Mora—Venerns jernväg) är drygt tre mil.

Venjan har fordom varit en mycket fattig socken. För omkring 50 år sedan användes vanligen barkbröd; det lär varit många hem, der de ej ens hade tillräckligt af denna torftiga kost. Deras enda näringsfång var tillverkning af laggkärl, som de efter häst forslade långa vägar för att säljas. På dessa resor följde ofta hustrun och barnen med; de brukade då förskaffa sitt uppehälle genom bettling. — Sedermera företogs utdikning af jorden, hvilket hade till följd, att de ej längre hemsöktes af den skörden förhärjande frosten. Nu förbättrades de ekonomiska förhållandena, isynnerhet sedan de började sälja af sin präktiga skog. Trots detta hör dock V. ännu till de fattiga socknarne.

I andligt hänseende är V. en mycket mörk socken. Dock började lekmannapredikanter verka här redan 1865. På våren nämnda år blef hemmansegaren K. N. Karlson väckt genom läsning af en religiös skrift. Vid samma tid kommo ett par män hem till V., hvilka under sin handelsresa blifvit troende. Följande höst kom genom deras försorg en predikant till V. och höll några möten. Ofvannämnde K. blef mycket kraftigt berörd under mötena, men fick ej frid med Gud förrän kort före jul samma år. Nu kallades predikanter och en mindre väckelse uppstod. De flesta af dem, som då blefvo frälsta, reste sedan till Amerika, och några hafva dött. K. N. Karlson är den ende, som är kvar af de troende från denna tid.

Åren svunno hän, och nästan ingen fri andlig verksamhet utöfvades i V. Emellertid glömde Gud ej bort den mörka orten. Kort efter nyår 1886 kom en troende man från Vermland, vid namn Jon Torbjörnson, till V. för att köra timmer. Drifven af Kristi kärlek samlade han folket om söndagarne och äfven flera kvällar i veckan, predikande Guds ord i Andens och kraftens bevisning. En kraftig väckelse uppstod, och många kommo till tron.

Sedermera stannade verksamheten af; det kom ej någon predikant mer än högst ett par gånger om året. Ingen herde fanns för fåren, hvadan de förskingrades.

Då våra systrar Hilma Andersson och Judith Bergström kommo hit, kort efter påsk 1898, funnos blott några få, som hade lif i Gud; och dessa voro som rykande vekar. Herren välsignade systrarnas verksamhet och själar frälstes, isynnerhet affällingar från den förra väckelsen.

Vintern 1899 verkade samma systrar åter en tid i V. Äfven undertecknad gjorde då ett besök der.

De troende på platsen sammanslöto sig förlidet år till en missionsförening. Medlemmarne voro då några och tjugo. De fattade samtidigt beslut att bygga ett missionshus, och hafva nu grunden lagd till detsamma. Emellertid kunna de ej fullborda byggandet, om ej Guds barn på andra platser hjelpa dem. Broder och syster, du som af Gud fått jordiska egodelar, vill du ej hjelpa dina fattiga nådesyskon i Venjan att bygga en predikolokal? (Se uppropet i denna tidning!) Behofvet är stort här. Dryckenskap och andra synder gå i svang. Det anses just ej skamligt här, att en kvinna "tar en sup" tillsammans med männen. Många kvinnor äro slafvar under dryckenskapslasten. Läsaren kan häraf förstå nödvändigheten af att evangelium blir predikadt här.

Rätt mycket folk samlas på mötena, och Guds Ande verkar synbarligen på mångas hjertan. Undert. har nu verkat i Venjan tre veckor; under tiden kom äfven pred. A. Fridberg från Dal. Ansgf. dit. Det var mycket uppmuntrande att få hjelp i arbetet. Br. F. stannade sex dagar. Guds välsignelse var öfver oss, och några syndare böjde sig vid korset. Ära vare Gud! — Kvinnorna i V. började, medan vi voro der, en arbetsförening, äfven hölls en missionsauktion, hvilken gick ganska bra. Det skall nog ljusna äfven i V. Der Gud begynt ett verk, skall han äfven fullborda det, trots alla satans försök att omintetgöra detsamma. Den andliga verksamhetens i V. historia är ett godt exempel härutinnan.

Slutligen vill jag allvarligt lägga Guds barn på hjertat att bedja för V. och för alla mörka trakter i vårt land, äfvensom att offra någon slant för missionshusbygget i V. "Hvad godt hvar och en gör, det skall han få igen af Herren". Detta hus kommer att blifva ett "bönehus för alla folk". (Es. 56: 7). Det skall nämligen vara öppet för alla sanna Jesu vittnen, både män och kvinnor. "Der Herrens Ande är, der är frihet". Välsigne Gud allt sitt verk!

Till styrelsen samt alla vänner och kamrater sändas kära fridshelsningar från i striden och riket meddelaktige brodern

Gustaf Fredberg.

Pastor Charles Inwood från England skrifver från Darjeeling den 27 dec. förra året, hurn som han hållit möten i Kalkutta. Om ett af dessa möten berättar han: "Kyrkan var fylld af en vördnadsfull och mottaglig församling, och under hela tiden var Guds kraft mäktigt förnimbar. Under predikan blef en kristen så kraftigt öfvertygad om sitt behof af den helige Ande, att han stod upp och började i den mest ifriga och gripande ton högt bedja om Andens fullhet. Jag upphörde att tala, till dess han slutat, och liksom om intet afbrott egt rum, började jag sedan att visa, huru denna pingstvälsignelse kan blifva vår.

Eftermötet var ett af de mest frukbärande vi varit med om. Efter gudstjenstens slut berättade den infödde pastorn för mig att öfver tjugo af hans folk blifvit omvända under de fem hållna mötena.

Det är förgäfves att söka frambringa goda frukter af ett dåligt träd; och likaså kan man spara sig omaket med att söka frambringa goda frukter af ett köttsligt hjerta.

Fullkomnadt!

Hvilket mäktigt ord, uttaladt af den korsfäste Guds Son, — det näst sista, innan han gick i döden för oss, belastad med alla våra synder och vår adamitiska naturs förbannelse!

Och hvilket saligt befrielsens ord för oss!

Huru rymmer icke detta enda lilla ord i sig en verld af nåd och frigörelse för den fallna, syndbetungade själen, som låtit sig dömas af ordet och Anden!

Det är trons dyrbaraste och allra kostligaste ord!

När jag har det, då är jag tillfredsställd, ja då är jag salig.

Hvad kan djefvulen då göra mig? Hvad kunna alla språkets andra ord, vända emot mig med sannfärdiga beskyllningar för synd och orättfärdighet göra mig, när jag har detta enda i famnen, när Gud den helige Ande i nåd har laggt det ned i djupet af mitt hjerta som min döende Frälsares försäkran om, att nu *är* allt gjordt och fullkomnadt, som måste göras, om jag skulle frälsas.

Ja, med all min skam och skuld lagd på honom, den oskyldige, böjer min själ sig i tack och tillbedjan vid Jesu kors och tager ordet "fullkomnadt" af hans egen mun såsom en evig, osviklig tillförsäkran om alla mina synders förlåtelse.

Jag har nåderätt till en oafbruten hvila i Kristus. Nu är det blott fråga om huru mycket af min nåderätt Guds Helige Ande kan få införa mig i.

* * *

Då hästarna arbeta så hårdt på berget, att de bryta plogbillar, väntar husbonden icke att så mycket arbete skall utföras, som då lättare åkerfält upplöjas.

* * *

Ett friskt sinne är kroppens helsa, men afvundsjuka är röta i benen. Ords. 14: 30.

Missionsunderrättelser.

Engelska kyrkomissionssällskapet inberättar, att icke mindre än 34 nya missionärer 1899 gingo antingen på egen bekostnad eller underhållna af enskilda eller församlingar. Af de 805 missionärerna i detta sällskap underhållas 376 helt eller delvis på detta sätt: 56 underhålla sig sjelfva helt och 13 delvis, och 90 andra underhållas af enskilda gifvare; återstoden af dessa 376, af församlingar eller sällskap. Sällskapet har användt bidragen till sin hundraårsfond att betäcka den brist på 150,000 pound (550,000 kr.), som omnämndes vid dess sista årsmöte, och det tillkännagifver, att en inkomst äfven sista året på 150,000 pound skall behöfvas för att klarera räkenskaperna för det kommande.

Det omnämnes också, att för hundra år sedan voro sällskapets grundläggare ur stånd att finna en enda engelsk missionär, som de kunde sända ut att bära evangelii budskap, och det tycktes, som om dörrarne till den hedniska och muhamedanska verlden voro alldeles tillslutna. Nu, pris ske Gud, öfverflöda öppna dörrar allestädes, och de missionärer, som från Stor-Brittannien och Irland utgått i sällskapets leder, ehuru mycket för få, räknas i tusental. Den 2,003:dje missionären, hustrurna oberäknade, afreste sistlidne mars. Den tusende afgick 1880, så att flere hafva utgått på de sista 19 åren än under de föregående 81. Antalet öfverhufvud årligen under de första 50 åren var 8 ½, från 1849 till 1887 var det nitton och från 1887 till 1898 var det 70 ½.

Från Indien. Antalet europeiska och amerikanska missonärer i Indien 1899 är 2,797. *Hindu Patriot* skrifver: Den infödde kristne föraktas i allmänhet af europeerna Han har ock blifvit illa beryktad af menniskor, som föga älska honom. Det är derför uppfriskande att finna en man sådan som sir Alex. Mackenzie vid ett missionsmöte prisa de infödda kristna som "hängifna, ödmjuka, rena och uppriktiga menniskor; att känna dem väl, var i sanning att älska dem mycket".

"Somliga infödda kristna hafva på sin tid blifvit mycket utmärkta; den störste nutida bengaliska poeten Madhusudan Dutt, var en omvänd och äfven den stora bengaliska skaldinnan Torn Dutt, hvars förtidiga död afskar en bana, som gifvit de största löften!"

Förföljelsens resultat. Den norske missionären i Sirabe, Madagaskar, inberättar, att just under den sista förföljelsens värsta tid mottogos 79 nya medlemmar i församlingen genom dopet, och under loppet af året döptes 416. Att många föllo bort under försökelsen, är icke underligt. "Våra infödda pastorer hafva verkat med ett nit, som öfverträffat allt, hvad vi kunnat vänta i en sådan tid. Detta är särskilt sant i fråga om pastor Rarifvana. Hans församling hör till det distrikt, der hedendomen haft och ännu har sitt starkaste fäste".

Välsignelsedagar i Vestafrika, Nigeria. En infödd evangelist skrifver sålunda: Många kommo till den första evangeliska predikan, och omkring femtio sutto på marken kring verandan. Jag ställde följande tydligt för dem.

1) Om de kände behof af en samlingslokal, skulle de bygga en, om än aldrig så enkel. De hade trä i skogen till poster, löf till taktäckning och lera till väggar. De voro alla välsignade med två händer hvar; de behöfde blott använda dem. Afgudadyrkare bygga vanligen upp hus åt sina afgudar, och sålunda böra de, som tillbedja den sanne Guden, bygga ett hus, der de kunde tillbedja honom.

2) Om de skulle tjena Gud, måste de genast uppgifva afguderi och fetishism. Gud är en nitälskande Gud och skulle icke gifva sin ära åt fåfänglighet. Om de voro färdiga att uppgifva allt för Kristi skull, som dog för dem, så skulle Gud blifva deras fader och vän.

Resultat: Afgudarne uppgifna.

Sedan mötet var öfver, stannade en af männen vid namn Maduagn efter. Denne man är känd som den störste jägare på platsen och säges hafva dödat tio flodhästar, tio bufflar, en elefant och en stor mängd vildsvin, rådjur, marsvin, apor o. s. v. Ehuru icke infödd i Ugbolo, har han dock vunnit sådan makt och inflytande, att han tar försteget för somliga af kungarne. Han frågade, hvad han skulle göra med somliga afgudar. Jag svarade honom, att de måste tagas ur hans hus och offentligen förstöras. Härtill samtyckte han, och vi bestämde, att det skulle ske kl. 3 e. m., då de, som brukade jorden, kommit hem. En timme derefter bar en af hans unga män till oss hans afgudar och bad oss komma in i hans hus på e. m. och se till, om der funnes något annat, som skulle bort. Carl och jag sökte då upp en vrå och utgöto våra hjertan i tacksamhet till Gud för sådan uppmuntran.

Kl. 3 samlade vi alla de unga männen och några af barnen, som lärde läsa, och gingo till Maduagns hus. Många af hedningarna, dragna tillsammans af nyfikenhet, kommo ock för att se. Efter sång och bön började förstörelseverket. Maduagns "Ikenga" — högste afguden, som troddes hafva begåfvat honom med förmåga att blifva en namnkunnig jägare, togs fram. Den var väpnad med knifvar och krokar, hvarmed han skulle verkställa hämd på Maduagns fiender, hade ock snören med perlor, buffelhorn, flodhästbetar och dito tänder, hvilket allt gjorde den till ett afskyvärdt föremål. Den hjelplöse afguden beröfvades snart denna stat, lades i en korg tillsammans med andra mindre och sändes till missionsgården att afvakta det offentliga brännandet. Från Maduagns hus inbjödos vi till ett annat och derefter till ännu ett till vår största förvåning och tacksamhet. I hvarje hus, dit vi inbjödos, borttogo vi icke endast träafgudarne och förstörde lerafgudarne utan äfven hvarje spår af vidskepelse, om det än var ett litet horn eller en sammanbunden trasa. Jag kan icke bestämdt uppgifva antalet medicingrytor, vi sönderkrossade, men det var minst fyrtio. Dessa hade beredts af landsdoktorerna för olika ändamål, somliga för att drifva bort trolldom, andra för god lycka och somliga för att drifva bort fiender i krigstid. Den förfärliga stanken, som utgick från några af dessa mediciner, var nog att framkalla malariafeber, och underligt är, att våra bedårade bröder kunde hafva trott dem i något gagneliga.

Berättelsen om detta afgudaförstörande från det inre af landet "Nigeria" är af det märkligaste, vi någonsin läst. I detta distrikt har missionsverksamheten olyckligtvis varit ostadig och arbetarnes antal alldeles otillräckligt. *N. H.*

Något för barnen att få.

Strax utanför en större engelsk handelsstad bodde en troende doktor med en 18-årig son, som nyss tagit studenten.

Fadern var mycket angelägen om att få plats för sin son i någon bankirinrättning i närliggande stad. Efter rätt många ansträngningar lyckades det. Innan han skulle tillträda sin plats, tog fadern honom afsides och sade:

"Min käre Gilbert, nu lägger jag dig på hjertat, att du alltid uppför dig ödmjukt och höfligt mot alla, du kommer i beröring med och framför allt, att du alltid förblifver ärlig och pålitlig. Din karaktär för lifvet skall nu bildas, och grunden för din framtid läggas. Glöm derför icke, att tron på din frälsare är den säkraste grundvalen till all lycka och välgång. Gud vare med dig!" Gilbert tackade fadern för hans råd, och följande dag intog han sin plats i banken. Innan han lemnade hemmet, hade hans kära moder skänkt honom en tafla, hvarpå hon broderat följande tänkvärda ord:

Du Gud ser mig.

Denna hade han hängt upp öfver sitt skrifbord; och ofta var den honom till uppmuntran i arbetet och till hjelp i frestelserna.

Den unge bokhållarens arbetsamhet och plikttrohet hade snart förvärfvat honom sina förmäns förtroende och kamraters aktning; och det dröjde icke länge, förrän han fick taga hand om en af kassorna. Det ålåg honom att se till, att allt var väl förseglad och stängdt, när arbetet var slutadt för dagen. Och särskildt var nyckeln till hans kassaafdelning honom ensam anförtrodd.

En dag efter slutadt arbete fick Gilbert besök af en skolkamrat, som var liksom han anställd hos en bankir i staden, der det spekulerades mycket djerft i börspapper.

Denne unge man omtalade för Gilbert, att det just nu fanns ett mycket förmånligt tillfälle att på en summa af 5,000 pund (omkr. 90,000 kr.) i hast göra en icke obetydlig vinst och tillade: "Du, som har hand om en särskild kasss, skulle nog på ett par dagar kunna låna dessa 5,000 pund, utan att någon på så kort tid saknade summan. Tänk nu på saken, så kommer jag igen i morgon och får ditt svar;" och dermed aflägsnade sig.

Så snart vännen gått, kom snikenhe-

tens demon öfver Gilbert och frestade honom och ingaf honom begäret att söka skaffa sig denna extra inkomst, helst som han just i dag hade fått in dubbla summan af det erforderliga i sin kassa. Till en början afvisade han den lockande rösten. Men svagare och svagare blef motståndskraften, ju mer han tänkte på den vinst, en sådan affär skulle skaffa honom. När han derför sett till, att alla lås voro väl stängda och han skulle taga nyckeln till sitt eget kassaskåp, kunde han ej motstå frestelsen, utan framtog den sedelbundt, som innehöll 5,000 pund och vägde den i handen, dervid blickande sig omkring liksom förvissande sig om, att ingen bevittnade hans företag. Just då föll genom Guds trofasta ledning hans blick på moderns minnestafla: "*Du Gud ser mig.*" I samma ögonblick kastade Gilbert in sedelbundten i kassaskåpet och sjönk darrande ned på sina knän; och sträckande händerna mot höjden ropade han ur djupet af sitt hjerta: "O, du min moders Gud, fräls mig från denna svåra synd!"

Länge låg han så på sina knän och bekände inför Gud, huru ovärdig han var sina förmäns förtroende och kamraters aktning, och huru långt, långt bort han gått ifrån Gud den sista tiden. Ångrens bittra men helsosamma tårar flödade ned för hans kinder, och sjelfföraktet pressade tunga suckar ur hans bröst. Det var ett sådant ögonblick, då den största af alla lifsfrågor afgöres — då det goda skall segra eller dö, då själen skall antaga eller förkasta Guds frälsning i Jesus.

Vi äro dock glada att säga, att Jesus denna gång vann en fullständig seger. Det stod ju så skönt i vår minnesvers: "Derigenom att han varit frestad, kan han *hjelpa dem*, som frestas." Detta gjorde också Herren Jesus med denne ångerfulle yngling. Han hjelpte honom så fullständigt, att han icke blott stängde sin kassa och gick hem, utan också påföljande dag begärde ett enskildt samtal med bankdirektören och bekände öppet och ärligt sin svåra frestelse till oärlighet och bad att få en lägre plats i banken, enär han ej längre var värd det förtroende, man satte till honom.

Direktören var en vis och god man, som mycket rördes af Gilberts uppriktighet och sade derför: "Nej, min unge vän, ni får behålla eder plats, ty nu har den allvise Guden visat eder, huru fåfängt det är att lita på sin egen kraft. Hans kraft skall nu fullbordas i eder svaghet. Derför kan jag med trygghet lemna kassan i edra händer, och hågkomsten af ordet: *Du Gud ser mig* skall äfven fortfarande bevara eder från synd."

Glädje och blygsel omvexlade i den förkrossade Gilberts själ. Men detta hans förmans förtroende gaf honom en ny kraft och ett trängande behof att visa sig detsamma fullt värdig.

Detta visade han också i fortsättningen och steg från den ena förtroendeposten efter den andra och blef en utmärkt pliktrogen man, som rikt gagnade det samhälle, han tillhörde.

När han som en aktad familjefader ledde husandakten i sitt hem, lade mangen märke till, huru han i bönen "Fader vår" särskildt betonade de orden: "Och inled oss icke i frestelse, utan fräls oss ifrån ondo."

Gud välsigne eder, I kära unga vänner, att taga lärdom af denna skildring ur det lefvande lifvet. Frestaren är ej död ännu. Han är i ständig verksamhet att fånga unga och gamla än med den synden, än med en annan, den ena gröfre än den andra, den ena uppenbar, den andra hemlig. Lika farliga äro de alla för vår själs timliga och eviga väl. Men Jesus är kommen för att frälsa sitt folk ifrån deras synder. Håll dig till honom, du lille frestade gosse; hållen eder till honom, I alle, mina kära små! Och du, o moder och fader, gifven I edra barn en sådan uppfostran, att de, när nöden kommer, äro vana vid att anropa sin moders Gud, sin faders frälsare? Tänken härpå och glömmen ej den stora räkenskapsdagen, beder med kärleksfullt allvar eder och barnens vän

Onkel Eric.

Du Gud ser mig!

Påsk.

Den förfärliga, händelserika dagen, långfredagen, hade fullständigt nedslagit tro och hopp hos Herrens vänner; döden, den oöfvervinneliga döden hade segrat! Väl hade lärjungarna förut sett döden öfvervunnen inför sina ögon. De hade sett Jairi dotter, enkans son i Nain och Lazarus uppresas från de döda. Men han, som hade uppväckt dessa, han som då hade stått inför dem såsom dödens och lifvets Herre, han var nu sjelf död, och det fanns ingen, som kunde uppväcka honom från de döda.

Väl hade skrifterna förutsagt, och Jesus hade sjelf sagt dem, att han skulle uppstå. Men huru kunde man vänta af dessa lärjungar med deras köttsliga messiastankar, dessa, som torsdagsnatten i Getsemane icke hade kunnat vaka en timme med honom utan hade öfvergifvit och förnekat honom, och som på sjelfva långfredagen hade stått långt ifrån och sett honom hänga vanmäktig och försmägtande på korset, till dess han hade böjt sitt hufvud och med ropet: "Fader, i dina händer befaller jag min ande", inför deras ögon uppgifvit sin ande, och dertill hade sett den romerska soldaten sticka spjutet i hans sida, så att der utflöt blod och vatten, — huru var det att vänta af dessa lärjungar med det onda samvetet, med hjertat förmörkadt af missräkning och sorg och missmod, de-sa, som Herren sjelf hade kallat klentrogna, att de skulle hafva stått fasta och orubbliga i tron gent emot dödens förfärliga faktum?

Herren hade icke väntat det. Och vi, som af egen erfarenhet äro så bekanta med tvifvel och missmod, vi böra allra minst förvånas och förargas. Den, på hvilken de byggt sitt hopp för tid och evighet, hade dukat under. Hvad fanns väl mer att hoppas på? Derföre har lördagen eller sabbatsdagen, som följde efter långfredagen, helt visst varit den mörkaste dagen af deras lif. Så kom söndagsmorgonen. Efter sabbatens slut lördagsafton kl. 6 hade kvinnorna väl inköpt de välluktande kryddorna för att gå och smörja den älskades liflösa kropp, och tidigt söndagsmorgonen före solens uppgång äro de tre: Maria Magdalena, Maria, Jakobs moder, och Salome redan på väg till Josefs af Arimatea graf. Och så inträffade det, som står skildradt i Marci evangelii 16: 2—7.

Stenen var bortvältrad. De hade kunnat spara sig det bekymret. Jesus var uppstånden. De hade kunnat spara sig allt sitt döds-bekymmer och sorg och nöd. Ty han dog för att uppstå, på det att det till oss skulle kunna ljuda och så åter igen ifrån oss ljuda: "Du död, hvar är din udd; du dödsrike, hvar är din seger? Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus!" Guds helige skulle icke se förgängelse. Fadren, den allsmäktige, har uppväckt sin son, den enfödde, från de döda "efter skrifterna". Gud hade hållit ord. Hvad som för menniskors ögon hade sett ut som undergång och nederlag, det var i verkligheten seger och härlighet.

* * *

Vill någon se rätt, så måste han se med Guds ögon, det är se i tro, höra i tro och i enfaldig tro tänka och sluta till, att allt hvad Gud har sagt, det sker, och allt hvad Gud har lofvat, det uppfylles.

Tron ser med Guds ögon; och derför har tron alltid rätt, derför är tron alltid trygg och alltid glad och väl till mods; ty Gud är osårbar och oöfvervinnerlig, och alla makter och krafter äro underlagda hans vilja och hans minsta vink. Derför är ett lif i Gud ett lif utan omsorger, ett lif i kärlek och salighet och ett lif i seger; ty den som står på Guds sida, honom är segern på förhand gifven.

Ära vare Gud! Högtlofvad vare Jesus Kristus, som har brutit syndens makt genom att gå i döden med våra synder och som har brutit dödens makt genom att gå igenom den och kasta den åt sidan som en aflagd klädnad, — genom att uppstå från de döda genom Fadrens kraft och härlighet — för att lefva för oss.

Förstår du din lycka min broder och syster? Genom Kristi uppståndelse har du seger icke allenast öfver synden utan äfven öfver döden. Genom Jesu Kristi uppståndelse från de döda skall du en gång uppstå lik din Herre och broder i hans förklarade eviga härlighet — lik honom och ett med honom i all evighet. Kan ditt hjerta inrymma mera?

Kan det inrymma detta, då ser du med Guds ögon, och då ser du rätt. Låt ingen förnuftets invändning frånröfva dig din rätt till nådens härlighet! Gud är långt större och härligare än ord kunna utsäga, och den härlighet, han bestämt för dig, är långt större än ord kunna beskrifva, och din rättighet till hans härlighet är fastare och säkrare än ord kunna uttrycka, ty den hvilar på Kristi död för dig och hans uppståndelse från de döda.

Svindlande som det är för tanken, är det dock icke för mycket. Tag emot det oafkortadt. Du behöfver det till motvigt mot satan, verlden och din fallna natur. — Tag hvad Gud bjuder dig af härlighet i sitt ord. Tag allt hvad hans helige Ande kan tillföra ditt hjerta; men tag icke sjelf, grip icke till med egna krafter, anstränng dig icke, tvinga dig icke att emottaga och tro. Utan var stilla och låt Anden gifva dig hvad du kan taga emot.

Se uppåt! Låt Anden fästa din trosblick på Jesus! Du skall icke söka honom på Golgata. Han är icke der. Och du skall icke söka honom i Josefs graf; det var "stället, hvarest de lade honom". Men han är icke mera der, ty han är uppstånden och faren till himmelen och sitter på Guds högra sida i majestät och härlighet. Han eger all makt i himmelen och på jorden och i sin gudomliga visdom och frälsarekärlek styrer han de finaste trådarne i ditt, hans återlöstes lif. Han är din försvarare hos Fadern, din öfverstepräst i det allra heligaste, din rättfärdighet och din helgelse. Han är sin församlings hufvud och han är *din* konung och *din* broder, "det trogna vittnet, den förstfödde bland de döda och fursten öfver konungarna på jorden, som älskar oss och har löst oss från våra synder med sitt blod och har gjort oss till ett konungadöme, till präster åt Gud och sin Fader!" Uppb. 1: 5, 6.

Svag och ovärdig som du är, är du dock bestämd för en evig härlighet. Och hvad skulle väl hindra honom, som uppväckte Jesus från de döda, från att uppväcka dig, som tror på Jesus, från de döda och för Jesu skull införsätta dig i det eviga lifvets härlighet? Sätt all din falska ödmjukhet å sido. Hör och tro!

Kristus kom första gången för att frälsa oss. Andra gången kommer han för att taga förstlingsskaran eller bruden med sig i skyn. Tredje gången kommer han för att regera med oss.

* * *

Gud gifver alltid det rätta i rätt tid

En masks erfarenhet.

(En fabel.)

En gång lefde en mask, som kunde känna, tänka och tala liksom ett mänskligt väsende. Då den en höstdag kröp öfver ett kålblad, hände den något underbart, något, som vi skulle kalla en högre uppenbarelse. Den förnam det, som en krona af högre ljus skulle omstråla den, en främmande makt uppfylla den, upplyfta den och bära den i luften. Det förekom honom, som komme en ängel med hvita vingar och tillhviskade honom något såsom musik, en ljuf profetia, ett hemlighetsfullt löfte om fjärilslif och fjärils-härlighet. Dock allt detta varade blott ett ögonblick, och så var synen försvunnen, och allt gick sin vanliga gång.

Denna märkvärdiga uppenbarelse hade gjort ett djupt intryck på den lilla masken och det var honom omöjligt att afskaka sig detsamma. Den kände sig som en annan varelse, den anade en skön framtid. Med hela den svaga kraften hos en maskvarelse höll den sig vid det, som ängeln hade hviskat till den om ett fjärils-lif och en fjärils-härlighet. Hvad detta egentligen betydde, förstod den ej. Väl åstundade och önskade den mycket att klart förstå det; men ju mer han bemödade sig derom, desto hemlighetsfullare syntes för honom alltsammans. Och det bragte honom slutligen i tvifvel och oro och afpressade honom sucken: "Det är alltsammans blott fantasi, blott faetasi!"

Han berättade sin erfarenhet för andra maskar. Dock hos dem fann han icke blott föga tro, utan hvad som var ännu sämre, de flesta begynte håna och sade, att den stackars lilla svärmaren blifvit tokig och blott då åter skulle komma till rätta, om den gjorde bättre bruk af sitt mask-förstånd. De bestormade honom med alla möjliga frågor. De frågade: "Hvad är en fjäril?" Och han nödgades svara: "Jag vet det icke." Åter frågade de: "Hvad är härlighet?" Och han måste svara: "Jag vet det ej." Och åter igen frågade de: "Huru skall öfvergången till en sådan högre härlighet försiggå?" Och han måste återigen svara: "Jag vet det icke." Med sådana frågor fortsatte de en lång stund, hvarpå han var fullständigt öfvervunnen. Och mycket utmattad af att ideligen svara: "Jag vet det icke," försjönk han i en djup tystnad.

De andra maskarna kröpo deremot glada derifrån, begynte att gnaga på det till hälften förmultnade kålbladet och hviskade: "Detta är vår härlighet!"

På detta sätt blef uppenbarelsen en källa till mycket lidande för vår lilla mask. Ehuru löftet icke genast gick i fullbordan, höll han sig likväl fast vid detsamma. Men då nattfrosten inställde sig, och han begynte stelna och väfva sig sin egen svepning, syntes det honom, som om allt tydde på, att hans dröm skulle blifva ouppfylld. Likväl höll han sig fast vid sin förhoppning om en fjärils lif och härlighet.

Och detta hans hopp kom icke på skam. Han var förtorkad, skrumpen och begrafven under snömassor och nu, såsom det syntes, så godt som förlorad. Dock det syntes blott så. Slutligen kom våren, och plötsligt höjde sig ur törnbäcken en underlig, bevingad varelse. Denne sväfvade der, hvarest en gång kålplantorna stodo, från blomma till blomma. Dess förra krälande hade förvandlats till flygande. Och hvar och en, som såg honom, förundrade sig öfver hans vingars präktiga glans. Nu behöfde den äfven ej längre stamma: "Jag vet det ej," ty den visste nu af erfarenhet hvad fjärils-lif och fjärils-härlighet var.

Der hafva vi, kära vänner, en älsklig bild af uppfyllelsen af de troendes uppståndelse-hopp. "Det är icke ännu uppenbart hvad vi skola varda, men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika, ty vi skola se honom, såsom han är," läsa vi i 1 Joh. 3: 2.

Slutet på vårt jordiska lif rycker oss allt närmare, och hvad sedan? —

Det gifves menniskor, som säga, att man icke bör fråga så, utan hellre äta och dricka, arbeta och vara glad, i stället för att sysselsätta sig med sådana frågor. Hvilka dåraktiga menniskor! Såsom om de skulle kunna undfly sådana frågor; såsom om de icke vore mäktiga nog att tränga sig på dem just under det de äta och dricka, arbeta och söka att göra sig glada; liksom om Gud icke lagt evighetstankar i deras hjertan; liksom om de, som icke vilja taga sådana frågor på sina läppar, icke skulle känna dem bränna i sina hjertan. — Sålänge som vi ännu äro i stånd att fråga, skola vi fortfara att fråga, hvad som skall blifva af oss, då vi dö.

Alla pånyttfödda menniskor våga med psalmisten säga: "Jag skall mättas, när jag uppvaknar af din åskådning" (Ps. 17: 15), och med aposteln: "Nu se vi genom en spegel på ett dunkelt sätt, men då ansigte mot ansigte." (1 Kor. 13: 12.) Men vägen till detta saliga och vissa hopp antyder Jesus, då han frågar: "Utan att en varder född på nytt, kan han icke se Guds rike." (Joh. 3: 3).

(Öfvers från tyskan.)

För nyomvända.

Af E. G—n

I faderns sköte.

(Forts. och slut.)

Enfödde sonen, som är i faderns sköte etc.

E. Gustafsson.

2:o. *Förtroendefull öfverlåtelse.* Israel öfverlemnade sig åt Herren hufvudsakligen för att vinna en oberoende ställning och få det bättre i jordiskt afseende. Den ebreiske trälen ville icke alltid blifva sin herres lifegen endast af kärlek till sin husbonde utan jämväl för egna fördelar. 5 Mos. 15: 16. Men i den öfverlåtelse, hvarom här är fråga, spela sådana sjelfviska intressen ingen rol. Sonen beträdde icke lydnadens väg för att bli välsignad, utan för att göra dens vilja, som hade sändt honom.

Ett skötebarn resonerar ej. Den sanna kärleken gör vår ställning enkel och naturlig. Sonen öfverlemnade sig åt fadern utan någon biafsigt. Det kostade honom tårar och blod att göra faderns vilja, men det var ej ärelystnad utan *kärlek*, som bringade honom att dö. Med en sons tillgifvenhet öfverlemnade han sig åt fadern och trodde på Guds kärlek,

äfven då han såsom vår ställföreträdare, Gal. 3: 13, kände Guds vrede. Matt. 27: 46. I Sonens lif kunde aldrig förekomma någon annan öfverlåtelse åt Gud än förtroendefull öfverlåtelse. Han lefde Guds hjerta för nära, för att kunna hysa några tvifvel om hans nådefulla afsigter.

Den lärjungen, som Jesus älskar, fullkomnas i helhjertad öfverlåtelse åt Herren. Helig öfverlåtelse är frukten af hjertats lif i Gud, och en djupare kännedom af Gud gör vårt afskiljande åt Herren mera genomgående, sant och gudomligt. Själen måste komma närmare Gud för att kunna öfverlemna sig som ett barn i hans vilja. Vi sluta förbund med honom hjerta intill hjerta och kunna sedan helt öfverlemna oss åt en älskande faders omsorg. Hur skulle vi annars kunna följa Lammet, när djupa såren glöda?

O du Herrens eget, kära barn! Detta allt måste blifva en sanning för dig. Att vara en kristen innebär att följa Kristus. Och endast den kan följa honom, som verkligen *gör det.* Det finns ingen annan möjlighet att vinna målet än att *jaga* mot detsamma. Ingen menniska blir helig genom fromma önskningar. Icke hvad du tänker, utan hvad du gör är lefvande gudsfruktan. Lydnadens väg har en trång port, men gör anden fri. Ingen kan störa hvilan i Gud, sedan själen blifvit öfverlemnad i denna förtröstan. Och huru mörkt det än kan synas för vårt yttre öga, skola vi dock alltid få somna in med dessa ord på våra läppar: «*Fader i dina händer befaller jag min ande.*» Luk. 23: 46. Och då skola de, som möjligen hafva hånat oss, fälla tårar vid grafven och säga: "Om någon är en kristen, så var han det." Kanske någon förlåt remnar vid din död, broder, eller någon själ föres till Herren genom intrycket af din umgängelse. Men skall någon, som varit andligen död, väckas till lif genom verkningarne af ditt lif, måste äfven du vara det rena, tysta lammet. Säg, vill du öfverlemna dig så åt Herren?

Om vi äro hans, hvarför skola vi rädas? En troende själ kan le åt vågornas raseri, då den öfverlemnat sig åt vindarnes Herre. Ingen smärta kan skilja oss från den, som blifvit vår personliga egendom. Ps. 73: 26. Den, som är välsignad af Gud, välsignar Herrens namn äfven då han förlorar allt. Job. 1: 21. Glädjen i Herren är oberoende af fikonträdet och oxarne i stallet. Hab. 3: 16—19. O, det är saligt att vara hans! "Min bägare flödar öfver."

3:o. *Jesu lif uppenbarades äfven genom gudslikhet.* För något år sedan kom en af mina slägtingar från Amerika, der han varit många år. Genom vistelsen i det främmande landet hade han i många afseenden blifvit amerikanare. Men när han log, var han så lik sin far, att vi alla njöto af hans leende. Minspelet var en medfödd egenskap, som utländska seder och förhållanden ej kunde utplåna. Så var det äfven med Jesus, fastän i mycket högre grad. Då han log, kunde man känna igen hans fader. Och i hvarje tår, som flöt öfver hans kinder, kunde man se faderns kärlek. Han var hans härlighets återsken och hans väsens afbild. Och han återvände till sin fader ren och obesmittad.

I känslor, tankar, ord, böjelser, handlingar, medkänsla, kärlek, glädje eller sorg var han lik sin fader. "De gerningar, som jag gör i min faders namn, bära vittnesbörd om mig." "Den mig ser, han ser fadern." "Enfödde sonen, som är i faderns sköte, har uppenbarat honom." Och källan till hans upphöjda lif är gemenskap med Gud. Hans egna ord: "Det är evigt lif att känna dig", afslöja den stora hemligheten. Han lefde i Guds hjerta och kände hans inre väsen. Derför kunde han i sin förnedring hafva en hög ande och under lifvets stormar en ostörd hvila. Han kunde alltid gifva trötta själen ro. Ty hans eget hjerta hvilade i Gud.

Här är mer än undervisning. Han är ditt lif. "Jag lefver, och I skolen lefva." Han vill göra hvar och en delaktig af det lif, som var hos fadern, men har blifvit uppenbaradt för oss. Som en liten gren i det sanna vinträdet skall du hvarje dag och stund emottaga och genom de frukter, som ditt lif frambringar, uppenbara hans rena, upphöjda, gudomliga lif. Du är en lem i Kristi kropp, och han vill styra hela ditt hjerta och din vandel. Han är din konung och vill råda öfver dig, din Herre, och du skall böja dig för honom. Ps. 45: 12. Han är din brudgum skön, och du är till för honom.

Din umgängelse i verlden står i förhållande till din själs umgänge. Du måste ovillkorligen uppenbara hvad ditt hjerta umgås med. "Af hjertats öfverfullhet talar munnen." Hvad du är beror väsentligen på hjertats lif. De renhjertade se Gud. Matt. 5: 8. Och de, som skåda Herrens härlighet, förvandlas till samma bild. 2 Kor. 3: 18. Ditt yttre lif danas efter din åskådning af tingen.

Broder! Du är kallad att vara hans bild! Kraften dertill vinnes genom ett barns umgänge med Gud. Sky en halfhjertad religion. "Vinlägg dig", 2 Petr. 1, "kämpa", 1 Tim. 6: 12. Djefvulen använder en slö kristendom till grus på sin landsväg. Men helgade personer tillhöra altaret. Luk. 14: 33—35.

4:o. *Jesus älskade sin fader.* Och det var derför hans mat att göra hans vilja.

Du kan icke älska någon utan att förstå honom, men du kan icke heller förstå någon utan att älska honom. Och den, som verkligen motsvarar vårt förtroende, lära vi älska genom att känna honom. 1 Joh. 4: 8. Att känna och förstå är vägen till andens fulla dag. Ef. 3: 17—19. Den som älskar honom mest, förstår honom bäst. Joh. 14: 23.

I umgänge med fadern blef sonen omfamnad och smekt af den renaste kärlek, som någon varelse kan känna och hela hans lif på jorden var en uppenbarelse af denna kärlek. Sedan Jesus hade hört den himmelska rösten: "Du är min älskade son!" gick han till Nasaret och predikade evangelium för de fattiga. Hans läppar flödade af *nådens ord,* ty med faderns kärlek älskade han ett slägte, som ville mörda honom. Luk. 4.

Så har äfven du emottagit hans kärlek för att uppenbara den i lif och umgängelse. "Den, som icke älskar, känner icke Gud, ty Gud är kärlek". Om du är född af Gud, älskar du alla, som äro födda af honom. 1 Joh. 5: 1. De äro dina syskon.

När ungarne springa förströdda kring sin moder, kunna de väl gnabbas. Men om de drifvas genom någon fara till modersvingen, blifva de sams. Och de krypa hvarandra så nära, att de riktigt värma hvarandra. Den, som lefver nära Gud, är fridsstiftande. Kristus är församlingens enhet.

Dina bröder hafva med dig fått gråta vid samma hals. Om du känner, hvilken nåd Herren bevisat, hur kan du afundas Benjamin? 1 Mos. 43.

Tvifvel på Gud förmörkar tillvaron, men tro på Gud gör den ljus och hjertat lätt. Ty hvad skulle det väl vara för svårighet eller nöd, hvari Gud icke skulle kunna hjelpa?

*

Flera menniskor blifva fördömda genom girighet och högmod än genom dryckenskap och utsväfningar.

Ett kärlekens offer.

Spetälskemissionären fröken Mary Reed i Indien.

Öfvers. af *N. H.*

Hänsyftande på sitt sista besök i Indien skrifver pastor F. B. Meyer: "En af de angenämaste episoderna under mitt besök i Indien var förmånen att få åtnjuta fröken Thoburns i Lucknow gästfrihet. En af hennes gäster var fröken Mary Reed, med hvilken jag hade mer än ett dyrbart samtal. Hon omtalade för mig sin underbara historia, huru hon först upptäckte, att hon drabbats af den smärtsamma och afskyvärda sjukdomen spetälska, slet sig ifrån sina anhöriga utan att våga taga afsked och slutligen invigde sitt lif att bistå de spetälske i Indien. Detta är med ett ord berättelsen om början till den underbaraste missionsbedrift i det sista årtiondet. Resultaten af detta lif summeras i den uppgiften, att genom hennes arbete 123 spetälska mottagits i Guds församling, och att genom hennes outtröttliga och framgångsrika bemödanden de blifvit klädda, födda och herbergerade, en stor och värdefull egendom inköpts, och en af de ädlaste asyler för denna klass upprättats. Ännu dyrbarare är det, att efter åratal af tålig undergifvenhet i denna förfärliga sjukdom, hon sjelf under sista året ledts att hänvända sig till Gud om personlig helbregdagörelse." Ett sådant lif är väl värdt en kort skizz, hvilken vi hemta ur den lilla bok, som nyss utgifvits af sekreteraren för spetälskemissionen i Indien och Österlandet.

Mary Reed föddes i Obio, Amerika, och blef vid 16 års ålder en allvarlig och hängifven kristen. Hennes kristliga lif tillbragtes ifrigt i hvarje för henne öppen form af kristlig verksamhet. Efter en tid greps hon af en djup åtrå att arbeta bland kvinnorna i Indiens zenanor, erbjöd sina tjenster till Kvinnornas Utländska Missionssällskap i Met. kyrkan, och uppnådde 1884 Indien. Hon sändes till Cawnpore, men hennes helsa bröts, och hon sändes för en tid till de nordliga kullarne. Stärkt till helsan återtog hon snart sitt arbete, men 1890 blef hon omsider tvungen att återvända till Amerika och der söka helsa och krafter. Det var vid den tiden, medan hon var under läkarebehandling, som fröken Reed med bestörtning erfor, att hon sjelf var spetälsk — två små fläckar hade visat sig på hennes högra hands pekfinger och på den ena kinden, hvilkas förskräckliga betydelse läkarevetenskapen ej kunde betvifla. Då hon ankommit till New-York för ytterligare undersökning och behandling, bekräftades hennes värsta farhågor. Det var då, som hon beslöt att fara tillbaka till Indien och tillbringa återstoden af sitt lif bland de olyckliga spetälska, till hvilkas gemenskap Gud så högtidligt och påtagligt kallat henne.

Fruktande verkan af den förskräckliga nyheten på sin familj, nekade hon sig sjelf det deltagande, de skulle hafva egnat henne, och gömde sin sorgliga hemlighet undan alla utom en syster, och utan hugsvalelsen af ett kärleksfullt afsked, smög hon sig i väg till Indien och satte sitt ansigte stadigt att bära det lifstidslånga lidandet. Följande bref, skrifvet till hennes familj, sedan hon uppnått Indien, förklarar hennes syfte och belyser hennes tro, som intet annat kunnat.

"Efter begrundande och bön finner jag det visast och bäst att omtala för eder eller låta den kära modiga syster Rena, åt hvilken jag förtrott denna Guds försyns skickelse, omtala hvad hon lofvat förtiga för eder. Hon skall omtala för eder, hur vår älskade Fader, som är alltför vis att taga miste, i sin oändliga kärlek och vishet utvalt, kallat och förberedt eder dotter att lära lexor af tålamod, ståndaktighet och undergifvenhet, medan jag skall hafva glädjen att tjena en men-

niskoklass, hvilken utan den förberedelse, jag fått för detta särskilda verk, icke skulle hafva någon hjelpare alls, och medan jag är kallad afsides bland dessa nödlidande varelser, som hungra och törsta efter frälsning, hugsvalelse och uppmuntran, lofvar Han, som kallat och förberedt mig, att Han sjelf vill vara för mig en helgedom, der jag får gömma mig; och förblifvande i Honom har jag uppfyllelse af alla behof".

I september 1891 förenade sig fröken Reed med spetälskemissionen i Indien och sattes att föreslå deras spetälskeasyl i Chandang. Denna sköna plats är belägen i Himalayah-bergen, 6,400 fot öfver hafvet. Den är helt nära Pithogarhdalen, der fröken Buddin, den mycket kända missionären, arbetar. Vårt utrymme tillåter oss icke att följa alla detaljerna i hennes verksamhet under dessa år, men hennes dagbok är full af tilldragelser, som gifva en liflig målning af lifvet i hemmet.

Följande utdrag skola återgifva några af dessa taflor:

"Der äro nu 64 patienter i asylen, af hvilka 30 äro män, 25 kvinnor, 7 gossar och 2 flickor. Af dessa äro 49 kristna och 15 ofrälsta. Der har i år blott varit 2 dop. Jag uppfordrar dem icke att begära dop. När hjertana äro förnyade, och rättfärdighetens sol lyser in, begära de dop. Vi höra från alla håll, att många, som borde vara här i asylen, icke vilja komma för det kristliga inflytande, som här öfvas."

"Mitt hjerta var så sönderslitet, och jag var så trött, icke af, men i arbetet, som kroppsligt anstränger mig, då vägen öppnades för mig att fara bort på en månad att hvila och få ombyte vid ett besök hos mina gamla missionsvänner i Naini Tal..... Jag var borta tre veckor och en half, resande öfver bergen, och slog läger i mitt trefliga lilla tält. Besöket gjorde mig mycket godt. Sedan hemkomsten finner jag arbetet hopadt, väntande på mig, jag är upptagen från morgongryningen till skymningen, och mitt hjerta är mycket betungadt för de mig anförtrodda själarna. Ack, bed allvarligt för dem, att de må frigöras från syndens träldom!"

"Jag kan blott säga i dag, att mitt hjerta är uppfyldt med glädje denna vecka för Hans närvaro och ledning, hvilkens välsignelse så uppenbarligen hvilar öfver det verk, Han ombetrott oss här. En betydlig mängd af dem, som förra året kommo till asylen, kommo nu in i vår välsignade Frälsares fårahus. Några mycket intressanta och dyrbara erfarenheter har jag med dem nu för tiden. Två döptes i söndags och åtskilliga skola mottaga dopet i morgon eller öfvermorgon. Sju eller åtta till hafva begärt dop, men jag fruktar, att icke alla äro fullt beredda, hvarför jag endast vill framställa dem, som synas verkligen redo."

"Nyårsdagen gladdes mitt hjerta att få mottaga ett bref från sällskapet i Stor-Brittannien, under hvars öfverinseende jag så påtagligen kallats att arbeta. Det beviljar min begäran om tillåtelse och medel att köpa mer land och uppföra en särskild afdelning för våra män och gossar i institutet på något afstånd från den plats, de nu bebo. Guds försyn har låtit mig välja och köpa en skön plats, som gränsar till vår egendom, fullt en fjerdedels mil (eng.) från mina kvinnors och flickors hus."

Detta år uträttas mer än under något af de tre föregående. Inom några veckor skola sju nya byggnader vara färdiga; tre af dessa äro nu under byggnad, och de andra fyra skola börjas innan detta bref når eder. När dessa blifva färdiga, skola de rymma 80 personer. I de byggnader, vi nu bebo, rymmas 78 temligen väl, känna sig riktigt hemma och de flesta äro mycket tacksamma för den hugnad, Herrens kære skaffare och förvaltare beredt dem."

Här är en liten teckning af ett deras möte. Jag såg en lång stapplande, hvit rad af mycket hjelplösa varelser, som med betydlig svårighet kommo vägen uppför kullen. Omsider hunno de fram, och vi fingo dem alla placerade. Ack, hvilken syn det var! Framför kvinnorna och nära oss sutto tre små kära flickor, med små tilldragande ansigten, men alla mycket spetälska. De voro Minnie, Dipah och Gangali, alla underhållna af goda vänner i hemlandet. Bland männen voro flere

gossar med sorgsna intressanta ansigten — en liten nepalesisk gosse hade ett särskildt rörande uttryck i sitt ansigte. Alla voro spetälska, de flesta särskildt svårt hemsökta. Då alla voro färdiga, sjöngo vi en sång och bådo, sedan predikade jag för dem öfver ett samtal med Kristus, belyst genom berättelsen om kvinnan vid brunnen. Herren öppnade min mun, och jag talade utan svårighet till dem på Hindostani. Det var dyrbart att få förkunna den frälsande kärlekens rikedomar för en sådan åhörarskara. De glada leendena, nickarne af tillfredsställelse och de hörbara svaren, jag tid efter annan fick, visade, att de förstodo och gladt emottogo, hvad jag predikade. Vi bådo sedan dem, som verkligen gifvit sig åt Jesus Kristus och mottagit det eviga lifvets gåfva, att resa sig. Ett rätt stort antal af både män och kvinnor, gjorde så. Jag såg, hur den lille nepalesiske gossen tvekade, men slutligen reste äfven han sig. Sednare sammankallade vi dem, som rest sig, och dem, som äro dopkandidater, och hade ett bön- och vittnesbördsmöte. Åtskilliga, både män och kvinnor, gåfvo det klaraste vittnesbörd om den frälsning, de mottagit genom Kristus."

Längre fram skrifver hon:

"Af de 82 spetälska i vår asyl, bekänna sig 64 vara kristna. Detta betecknar 18 ännu till namnet hedningar, af hvilka fem redan äro dopkandidater.

I berättelsen till sitt eget sällskap tillägger hon:

Under de förgångna 18 månaderna hafva 80 patienters namn inskrifvits i mina böcker, och det berättas, att inom ett område af 10 mil (en och en half svensk) från oss äro mer än 400, som borde vara här i asylen. Jag hoppas få se de sista af dessa nya byggnader fulla, så snart murarne blifva väl torra. Hur mitt hjerta längtar att få se alla dessa menniskor icke endast vårdade och skyddade, utan ock alla samlade i Kristi fårabus! Af de 57 nu inskrifna patienterna äro blott 5 utanför.

En besökare beskrifver sålunda en julfest på spetälskehemmet:

På min väg till konferensen från mitt aflägsna hem i Bhutan fick jag förmånen tillbringa julen hos den kära fröken Reed. På julaftonen utdelades varma koftor till kvinnorna i asylen, hvilket skedde i fria luften; 29 kvinnor och 4 flickor sutto redan på gräset, då fröken Reed och jag anlände. Eftermiddagssolens sneda strålar föllo mildt på oss och de stackars varelserna framför oss. På afstånd utbredde sig nordens snöberg, bakom hvilka låg mitt arbetsfält bland butanier och tibetanier. Efter sång, tal och bön, hvari kvinnorna togo del, utdelades skänkerna. Det var en rörande syn att se handstumparne, som dittills gömts under de insvepande chaddars, nu framräckas och på ett eller annat sätt tillegna sig de trefliga, varma kläder, som kära vänner på andra sidan hafvet sändt, medan en hvar uttryckte sin hjertliga tacksamhet. Flickornas gåfvor hade sparats till sist. De fingo varma chaddars, vackra dockor o. s. v. Då fröken Reed kallade fram dem och gaf dem skänkerna, sade hvarje flicka: Mama salaam. Fröken Reed vände sig leende till mig och sade: "Jag har tillåtit dem att kalla mig *mamma*. De begynte sjelfva dermed — och som det är en glädje för dem, tillåter jag dem det".

Mot slutet af 1897 förvärrades hennes sjukdom mycket och hon skrifver:

"Min hals angripes mycket af sjukdomen och vållar mig plågor, och jag känner, som kunde jag icke tala eller sjunga mer, som jag gör i arbetet bland mitt eget folk nästa år. Jag blir en, som lider med många af dem. En viss form af sjukdomen angriper ett dussin eller fler af de här varande. Somliga hafva alldeles förlorat rösten och hafva i bland stor svårighet att andas. De bedja nu alla mycket för mig och frukta att se mig lida".

I oktober 1898 tvang fröken Reeds helsotillstånd henne att draga sig tillbaka från arbetet bland de spetälska och ånyo sluta sig till sitt förra missionssällskap. Följande år besökte hon åter Lucknow och bevistade missionärernas årliga konferenser. Det var kort före den tiden, som hon småningom fick den öfvertygelsen, att Gud sjelf skulle sända hjelp och helsa, och hon såg ständigt till Honom efter kraft under dessa lidandes år. Ta-

lande om sina kroppsliga erfarenheter säger hon sjelf:

"Han gifver mig underbar helsa och kraft, långt, långt öfver hvad som kunde väntas från rent mensklig synpunkt. Min allmänna helsa har aldrig varit så god som detta sista år. Somliga mina vänner hafva det intrycket af mitt utseende och deraf, att doktor Condon sjelf för några månader sedan förklarade mig *praktiskt helad*, att jag *blifvit återställd*. Men jag vet, att *inseglet* till det verk, hvartill min Mästare satt mig på Chandaghöjderna, blir så tydligt synligt ibland, att ingen kan betvifla, att sjukdomen ännu finnes i mitt system, ehuru min finger icke längre är öppen, som mer än ett tjog gånger före 1898".

"Hvem kan annat än erkänna Guds hand, som hejdar sjukdomen till svar på många kristna hjertans böner, förenade genom den kristliga kärlekens dyra band".

"Mycket ödmjukt tackar och prisar jag Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus vår Frälsare, lifvets, helsans och fridens källa, för underbart stärkt helsa. Han har hört min (vår) böns röst .... mitt hjerta förtröstade på honom, och jag är hulpen. Derföre gläder sig mitt hjerta storligen, och jag vill prisa honom med min sång".

Det är icke underligt, att der var någon benägenhet å vissa personers sida att ifrågasätta hennes förfärliga och obotliga sjukdom på grund af obenägenhet att erkänna Guds helande kraft. Men ett antal framstående läkares vittnesbörd lemnar intet tvifvel i något ärligt sinne om verkligheten af hennes förskräckliga och obotliga sjukdom. Vi hafva just i en tidning funnit följande bref, skrifvet till hennes pastor i Ohio och innehållande hennes egen förtroliga berättelse om hennes tillit till Gud som läkare:

"Jag sade doktorerna gång på gång, att jag kände, att helbregdagörelseverket icke var fullbordadt, men att Han helar, frälsar, förlåter och krönar med nåd (ett alltjämt fortgående närvarande), är det verkliga förhållandet."

"Ett uttryck i doktorns bref, som offentliggjordes, innehöll sanningen, nämligen: — "Ni är praktiskt helad, ehuru enligt hvad ni säger oss, giftet ännu må finnas i ert system." Så ni ser, der äro två stridiga sanningar. Välan. De kunde icke upptäcka något spår af sjukdomen utvärtes, och de tro, jag är helad!

"Jag vet, att jag har gudomlig helsa till svar på bön, många hjertans böner, och det är nog för mig! Hur jag önskar, ni kunde höra ekot af det vittnesbördet. Jag sjunger det gång på gång, och jag klipper just här ut det ur min dagbok och sänder det till er. Sjung det å nyo och återsänd det till mig.

"Jag tror, der är ett stadium af erfarenhet hos många, som blifvit helade genom Guds kraft, liknande den andliga erfarenheten *synda och ångra!* Många blifva helade först från en, sedan från en annan sak, men få aldrig *helsa*. Då de varda helade, få de endast *stycken* af helsa, och då de få förlåtelse *stycken* af frälsning. Men då vi få Kristus, få vi sjelfva lifvets grundval. Det är den välsignade hemligheten!" Sådan var hennes egen berättelse.

Bombay Guardian tillägger följande om fröken Reeds underbara helande:

En missionär helbregdagjord.

Fröken Reed, en missionär från Amerika, fann sig under hvila i hemlandet hemsökt med tecken af en underlig sjukdom. Fröken Reed hade i flera år arbetat i Met. Ep. missionen i Cawnpore, och under en hvilotid i Himalaya hade hon blifvit mycket intresserad i en spetälskekoloni i Pithogarh. Nu då hon fann dessa underliga tecken på sin egen kropp, tänkte hon genast på spetälska, och då hon rådfrågade några läkare, som voro specialister, bekräftade de hennes farhågor. Hon gjorde hastigt anstalt genom några förtrogna vänner för återresa till Indien, der hon sattes att förestå samma spetälskekoloni på Himalayas kullar, utan annan utsigt för sig än ett långsamt lidande och en smärtsam död.

Vi glädjas åt att finna följande med hänsyn till hennes helande i en annan tidning: "Det har någon tid varit den meningen hos fröken Reeds omgifning, den missionär, som har en så stor plats i de kristnas synpatier, emedan hon på något sätt ådragit sig spetälska, medan hon arbetat som missionär i Indien, att hon hölle på att tillfriskna. Ingen medicin har användts, efter sjukdomen allmänt erkännes som obotlig, men fröken Reed har från början trott, att spetälskan skulle hämmas och hon varda helad. För några veckor sedan lemnade hon sitt arbete i Chandang och kom till slätterna för att undersökas af skickliga läkare. Brigadfältskär Condone och doktorn i Cawnpore förklarade henne praktiskt helad. Fröken Reeds många vänner skola glädjas öfver hennes påtagliga tillfrisknande. Efter hon förut blifvit undersökt af många högt ansedda läkare, hvilka alla voro ense i fråga om sjukdomens natur, kan det icke betviflas, att hon blifvit helad från obotlig sjukdom. Vi anse vanligen underverkens tid tilländagången, men för dem, som tro på en verksam försyn, skall sjukdomens hämmande säkert antagas som ett exempel på Guds ingripande".

Som ett helt är fröken Reeds historia och hennes arbete på samma gång ett exempel på Guds makt och den sjelfuppoffrande kärlekens herrlighet. Der är något oändligt rörande i taflan, den förskräckliga upptäckten af den hemska sjukdomen och sedan invigandet af, hvad som återstod af lifvet åt dem, som ledo af samma förfärliga hemsökelse, den djupa tystnaden i hennes lidande, det tåliga arbetet, det hoppfulla, glada, älskande tjenandet, den dristiga framgångsrika företagsamheten, och slutligen den storslagna tro, som efter att så länge hafva lidit efter Guds vilja, vågade taga emot Honom som Förlossaren. Hvilken målning af Guds makt och nåd, och hvilken maning till alla, huru hård och pröfvande deras lott än må vara, till ett lif af uppoffring och tjenst för Gud och ett lidande slägte!

För visso är detta ett märkligt kapitel i den nutida missionens historia.

Årsberättelse.

Meddelanden från Helgelseförbundets mission i Norra Kina.

"Herre, min Gud, stora äro dina under och dina tankar, som du på oss bevisat. Dig är intet likt; jag ville förkunna dem och tala om dem, men de stå icke till att räkna."

Just som jag satte mig ned för att skrifva något om verksamheten härstädes för det gångna året, kommo dessa ofvanstående ord af konung David till mitt hjerta. Den psalm, ur hvilken dessa orden äro hemtade, är en tacksägelse- och bönepsalm. Guds folk i fordna tider trodde på Jehovas kraft och seger i Hans namn öfver alla tidens strider. Genom tron vunno de seger och prisade Gud: "Dig är intet likt." Vi, som nu lefva och föra korsets fana fram genom en syndig och oren verld, äro icke tillfredställda med en okänd och opersonlig kraft, som existerade i flydda tidsåldrar, nej, vi hafva lärt känna en personlig Jehova, vår Fader och Frälsare. Vi kunna med glädjefullt hjerta sjunga Davids gamla sång: "Min Gud — Dig är intet likt." Hans kraft och hjelp är nödvändig för oss, som hafva att plantera korsets fana på hedendomens mörka fält, samt äro omgifna af tusenårig hedendom med åtföljande laster och afskyvärda syndavanor af tusende slag, såväl som för alla, som arbeta och verka i hemlandet. Herren har genom sitt lefvande sanningsord och nyskapande lifskraft icke blott en och annan gång vederkvickt oss, utan mättat oss, stärkt och uppehållit oss, beskyddat

och bevarat oss under öfverhängande faror och på alla sidor vårdat och omhuldat oss.

Pröfningar hafva vi fått erfara derutinnan att vårt lilla missionsband förminskats med tvänne bröder under året. Broder K. E. Landgren hade att återvända till Sverige för sin helsas skull och lemnade oss i augusti månad, och plötsligt som ett åskslag ljöd underrättelsen genom syskonkretsen att Ernst Gustafsson blifvit kallad hädan till hvilan d. 19 okt., efter att blott hafva varit här i landet i aderton månader. Fastän det kändes djupt, lärde Herren oss att ändå under ödmjukhet sjunga: "Min Gud, — intet är dig likt."

Under året hafva vi haft tvänne konferenser. Årskonferensen hade vi i Soh-p'ing fu under midsommardagarne och den andra med kineserna från vårt distrikt på Tso-üin station de sista dagarne af året. Vid dessa båda tillfällen välsignade oss Herren rikligen. Synnerligt glädjande var det att samlas med så många troende kineser här, hvarest för fyra år tillbaka icke fanns en enda. Stor var deras glädje, och dyrbara, värderika lärdomar fingo de. Ljuset trängde inpå lifvet, så att, der det fanns något doldt i hjertat, det måste fram i dagen. Första dagen voro alla glada och sjöngo, men under tiden blef det gråt och bön samt syndabekännelse, så att det liknade något sammankomsterna vid Götabro. Sedan blef glädjen mera djup och ren. Behof uppstodo också i hjertana efter ett mera helgadt lif i Jesu efterföljd. Fyra ämnen behandlades under konferensen: nämligen *bönen, Jesu återkomst, ett praktiskt kristligt lif,* samt *föräldrarnas och de troendes plikter med afseende på barnens frälsning.* Vidare samtalades öfver två frågor: 1:o) Bästa sättet att vinna själar för Jesus, 2:o) Barnuppfostran. Uti dessa samtal deltogo kineserna med stort intresse. Under sistlidne oktober månad fingo vi ett besök af herr och fru Rinman från Stockholm, just då en extra hvilostund förunnades oss under några dagars tid omkring Guds dyra ord på Tso-üin station. Vi drucko ur källans flöden, så att vår sång ljöd: "Stora äro dina under och dina tankar, som du har bevisat på oss!"

Härnedan vilja vi meddela något om arbetet på våra stationer under året.

I. *Soh-p'ing fu.*

På denna station arbeta S. A. Persson med fru samt broder O. A. Larsson. Från den stationen skrifver Persson följande:

1:o) *Verksamheten bland de äldre,* hvilken innesluter båda könen, stadsbor och landtbor, troende och hedningar. a) Möten å stationen, hvilka inbegripa bibelklasser, söndagsgudstjensterna, opiumafbrytning samt allmänna sammankomster uti "stora salen" ut till gatan, der många menniskor haft tillfälle att höra salighetens ord. Dessa möten hafva i regel varierat mellan två och tre per vecka (söndagen undantagen), då vi utländingar tillsammans med de infödda predikat evangelium. Mängen torde undra på, hvarför vi ej öppna gatkapellet oftare? Härpå svaras: Emedan vi funnit det vara godt för åhörarne att genom vissa dagars mellanrum intresset uppehålles, och så mycket som möjligt föredragen må vara nya och fängslande. Slutligen äro vi ofta på resor och vandringar ibland folket, och man kan ju ej närvara på tvänne platser på en gång. Det förstnämnda bör göras, och det andra skall ej heller uraktlåtas. b) Resor och bybesök i omnejden, hvilka vi hela året vinnlagt oss om att upprepa så tätt som möjligt, då alltid någon infödd medföljt och bistått oss. Ansenligt många bysamhällen hafva sålunda blifvit besökta. Inalles hafva 21 dylika resor och turer blifvit gjorda utaf oss utlänningar (af mig, min hustru och broder Larsson), af hvilka de längsta tagit en tid af 2—3 veckor. Dessutom har en kolportör varit anställd hela året, och han har sält och spridt 1,560 ex. evangelier och andra utvalda böcker ur gamla test., såsom skapelsehistorien och ordspråksboken, samt gifvit bort goda traktater till lärare och handlare. Böcker och traktater hafva vi likaledes sändt till Yamen, att äfven Mandarinen må kunna läsa de evangeliska sanningarna. Bybesöken äro till stor välsignelse, och mången arm, bunden själ har derigenom fått höra de nådefulla orden: "Kommen till mig, och jag skall gifva eder ro." Flera finnas i byarne, som tro på Gud trots det att de få utstå hårda försmädelser och oförsynta beskyllningar, att de följa utlänningar och förstöra den ömsesidiga friden. En familj, som bor uti en by söderut har haft ganska mycket att umbära ifrån fiendernas sida, men de stå dock orubbligt fasta i sin tro till Gud, Jehova. Äfven till sjukas botande har Herren värdigats använda oss, sina ringa tjenare. För utrymmets skull kunna vi ej detaljera dessa saker utan endast gifva ett exempel till Jesu ära och hans församlings fromma. Nere i "Uei-üen pa", der vi hafva vår utstation, bad jag för en man med en olakartad spetälska, och Jesus helade och återställde honom. Hela hans venstra hand var i förruttnelsetillstånd och skinnlös, och hela hans öfriga kropp började angripas utaf spetälskan. Utan Herrens mellankomst hade döden varit oundviklig. Då jag för någon tid sedan var der och helsade på honom, träffade jag honom midt på gatan, då han ifrigt sträckte fram armen sägande med glädjestrålande blick: "Nu är jag bra, hade icke Gud gjort detta, huru skulle det då ha gått?" Prisen med oss Herren och lofsjungen hans namn! c) Kvinnomöten och husbesök, hvilka alla ledts af min maka. Denna verksamhetsgren är af Gud högeligen välsignad. Flera kvinnor tyckas hafva rätteligen uppvaknat och tro på Herren Jesus. Möten med kvinnorna kunna uppdelas uti 1:o) bibelklasser, då ordet uttydes och utvecklas; 2:o) läsklasser, då de få lära sig känna skriftecknen, att de må kunna läsa i bok; 3:o) allmänna möten, då äfven de utomstående ega rättighet att närvara.

2:o) *Missionen bland barnen i skolan.* a) Hvardagsskolan, i hvilken den infödde läraren undervisar uti läsning och skrifning. Trettiotvå gossar inskrefvos i skolan vid årets början, men utaf dessa hafva endast omkring 25 varit flitiga besökare. Många förtjena för sin textläsning med beröm godkänd. b) Söndagsskolan, der barnen få höra en kort bibeltext utvecklas samt svara på bibliska frågor, uppläsa minnesversarne samt lära sig bedja och sjunga till Jesu ära. Flera sjunga utmärkt bra. Br. Larsson har haft ledningen utaf söndagsskolan detta år. c) Undervisning för små flickor. Denna verksamhetsgren har nästan endast varit ett försök, ty endast en flicka har kommit för ständig undervisning och två andra tillfälligtvis. Men det härligaste af hela företaget är att en liten rar flicka på 8—9 år blef på Jesus troende och fick lycklig gå hem till fridsboningarne derofvan. O, Herre, "allt hvad vi hafva gjort, det har du uträttat för oss".

(Forts.)

Från Kina.

Shanghai den 26 februari 1900.

Älskade missionsvänner! Guds frid!

— — — — "Och han förde dem till den hamn, dit de ville." (Ps. 107: 30.)

Ofvanstående bibelord har nu gått i uppfyllelse på oss, Ernst Pettersson och mig, i det att Herren, vår Gud, fört oss till denna hamn Shanghai, som ligger 1,927 sv. mil sjöledes från Göteborg via Suez. Han har burit oss öfver de stora vattnen liksom på örnavingar, hvaröfver vi äro glada och prisa honom. Hans namn vare lofvadt!

I mitt sista bref delgaf jag eder vår resas förlopp så långt som till Colombo på ön Ceylon; vill derföre nu upptaga tråden der och fortsätta. Ön Ceylons skönhet motsvarar allt hvad som derom skrifvits.

Från ångbåten nte på redden ser det ut, som vore den öfverallt beväxt med palmskog.

Denna gång voro vi ej i tillfälle att gå i land der, ty ångaren "Britannia" var något försenad, så att vi kunde ej få tid dertill före vår öfverflyttning till den andra ångbåten, med hvilken vi skulle fortsätta resan, och sedan var det omöjligt. Ty densamma ångbåten kom från Bombay, der pest rådde, och resanden få ej från en sådan båt gå i land under resan, för att icke möjligen sprida den smittosamma sjukdomen. Det gladde oss mycket att derifrån till Hongkong, hvilket är omkring 519 sv. mil, få ressällskap med öfverste Bullard i frälsningsarmén jämte hans familj. Han var en af de första officerare, som sändes till Indien för sjutton år sedan. Fru Bullard har verkat i arméns tjenst öfver tjugu år. Nu voro de beordrade till Japan, för att der höja korsets baner. Dessa nådesyskon deltogo med oss i de dagliga uppbyggelsemötena, hvarvid vi utbytte tankar till ömsesidig nytta. Ett passande tillfälle erbjöds mig på detta sätt att af Bullard höra om arméns missionsarbete bland hedningarne och isynnerhet i Indien, der den gjort stora framsteg.

Söndagen den 11:te februari lade vi till vid Singapore, hvilken stad är belägen omkring sex sv. mil norr om ekvatorn. Detta är den sydligaste punkten, vi komma till under resan. Derifrån går det mot nordost. Att der är sommar året om, säger sig sjelft. Växtligheten är öfvermåttan stark, så att man förundrar sig deröfver, isynnerhet då man kommer från ett nordligt land såsom Sverige, och det midt i vintern. Många olika palmarter ses, af hvilka oljepalmen är egendomligast för sina rörartade hängen, som till tjockleken äro lika med vanlig sjövass, å hvilka hjertformiga, lädertjocka blad växa. De hänga från trädets krona ända ned till marken. Luften är mycket ohelsosam och fuktig den del af dygnet, då solen ej skiner, hvarför det är bäst att hålla sig inne om kvällarne. Ebb och flod gör, att vattenståndet der i hamnen skiljer 15 fot i höjd. Befolkningen är hufvudsakligast kineser.

Emellan denna hamn och Hongkong hade vi starkare sjögång, så att jag kunde ingenting göra utom att hvila stilla. Till den sistnämda platsen ankommo vi söndagen den 17:de febr. En promenad på land der var obeskrifligt skön. De vackra trädgårdarne och blommorna deruti voro högst förtjusande. Ehuru det nu är vinter der, sågo vi dock morötter, rödkål, spenat och hvarjehanda grönsaker växa i trädgårdarne. Engelska regeringen har arrenderat ett stort landtområde å fastlandet, på samma sida som ångbåtshvarfven äro belägna, midtemot ön Hongkong med staden Victoria, hvilken ö är engelsk besittning sedan 1842.

På kvällen samma dag var br Pettersson och den tyska brodern Wohlleberg till en gudstjenst i nämnda stad. Vid slutet inbjödos de till ett möte för sjömännen. För att få dessa samlade användes en liten ångslup, som lägger till utmed de i hamnen liggande större ångarne inbjudande sjömännen å dessa att få fri resa fram och åter till hemmet, om de vilja komma. Herren välsigne alla bemödanden, som göras att vinna sjömännen för Jesus!

Till Shanghai anlände vi den 22 dennes på kvällen och blefvo som vanligt hjertligt välkomnade.

Ångbåtarne hafva ännu ej börjat gå direkt till hamnstaden Tientsin, dit vi skola resa, men torde göra det emot slutet af denna vecka. Vi få derföre vänta här några dagar och bereda oss för inlandsresan.

Justine Engvall och Jenny Lundell skola resa med oss. Från dem har jag haft bref efter ankomsten hit, och de säga sig hafva erfarit Herrens hjelp. De äro friska och vid godt mod. Vi båda äro detsamma och glada åt att få på nytt inviga oss åt Herrens tjenst i detta land, frambärande våra kroppar till ett offer, som är heligt och Gud behagligt.

Ett telegram, som för kort tid sedan publicerades från Kina, meddelande att kejsar Kuang Hsü var död och att hans nioåriga son "Puhsing" skulle bestiga tronen, är ogrundadt. Kejsaren lefver och styr riket i samråd med enkekejsarinnan.

Vänner, bären oss i förböner allt framgent. Vi behöfva det nu likafullt, som någonsin förut. Bedjen utan återvändo!

Med hjertliga helsningar från oss båda till alla dem, som känna oss.

Eder medbroder *Nathanael Carleson.*

Från Vestergötland.

Frid af Gud tillönskas hvarje läsare af dessa rader!

Mitt ansikte skall gå med, och jag skall låta dig komma till ro. 2 Mos. 33: 14.

Då jag under förra året på sensommaren och hösten besökte norra Ångermanland med Kristi evangelium, gaf jag det löftet till vännerna att någon gång genom Trons Segrar sända en helsning. Som nu en inre röst manar dertill, vill jag gripa tillfället och skrifva; och ofvan anförda löftesord vill jag citera såsom ett tänkespråk. Det uttalades af Gud till Mose, som af honom fått det stora och ansvarsfulla verket sig anförtrodt att föra Israels barn genom öknarna till löftets land. Och Herren höll sitt ord. Han öfvergaf icke sin tjenare Mose; utan han gick före honom, tills han fört honom till ro. Densamme vill han ock vara för oss, som han i närvarande tid tagit sig till egendomsfolk och fosterfär. Under den tid af 3,300 år, som gått sedan Mose i Moabs land insomnade under sin Herres ögon, har hans hjertelag icke förändrats. "Den Gud, som var på Mose tid, han är likadan i dag." Bröder och systrar! Det är äfven vår saliga förmånsrätt att få vandra i hans ansiktes ljus; och äfven oss vill han möta i detta löfte. Må vi höra hvad Herren talar, då han säger: "Mitt ansikte skall gå med"!

Detta ord utgör en försäkran af löftesgifvaren om hans ständiga närvaro. Blifva vi honom trogna, så skola vi uti honom ega en alltid trofast vän. Han sviker aldrig. Han lemnar oss icke ensamma i en ond och förförisk verld; nej, icke ens för ett ögonblick; ty han har sjelf sagt: "Jag skall ingalunda lemna dig ej heller någonsin öfvergifva dig." (Ebr. 13: 5).

Hans närvaro är vår trygghet. Bibelns samstämmiga vittnesbörd äro nog talande bevis för att Herren är en sakförare och stridsman för det folk, som vandrar med honom. Han stred för Israels barn emot de förföljande egyptierna och störtade dem midt i hafvet (2 Mos. 14). Han var sjelf ett baner för sitt folk, då de angrepos utaf Amalek i Refidim; och den starke fienden föll för Josua och hans män, slagen med svärdsegg (2 Mos. 17). Han gaf konungen i Arad tillspillo, då denne drog ut emot förbundsfolket; och när de anföllos utaf konungarna Sihon och Og, så gaf han dessa i deras hand (4 Mos. 21). Han gick före dem med väldig kraft och utsträckt arm under striderna för eröfringen af löfteslandet. Och längre fram minnas vi, huru han gaf de konungar seger, som lemnade sin sak i hans haud och anropade honom om hjelp i kampen mot mångdubbelt öfverlägsna fiender. Och allt detta är skrifvet till lärdom för oss, "inpå hvilka tidernas ände har kommit". Genom den kraft ifrån höjden, som blifvit oss skänkt i den helige Ande, vill Gud gifva oss seger öfver kött, verld och djefvul. Äfven för den svagaste ibland oss står denna kraft tillbuds. "Vet du ej och har du ej hört, att Herren är en evig Gud, som har skapat jordens ändar, som icke tröttnar, icke mattas, hvilkens förstånd är outgrundligt, som gifver kraft åt den *trötte* och stor styrka åt den *maktlöse?*" (Es. 40: 28, 29.)

Må vi i hängifven öfverlåtenhet, under den djupa förnimmelsen af vår egen oförmåga, kasta oss ned vid hans fötter, som kan hjelpa, och lita på honom. "I *stillhet* och *förtröstan* skall eder styrka vara" (Es. 30: 15). "Han kommer sjelf för att hjelpa eder" (Es. 35: 4). "Den som rör vid eder, han rör vid hans ögonsten" (Sak. 2: 8).

I hans ansiktes ljus finner själen ledning. Då de ur jernugnen förlossade tågade igenom öknarna, "gick Herren *framför* dem om dagen uti en molnstod, på det han skulle föra dem den rätta vägen, och om natten uti en eldstod, på det han skulle lysa dem, så att de kunde tåga både dag och natt." En sådan ljuskälla i mörkret och en sådan "skugga

under hetta“ vill äfven Herren vara för oss genom Anden, som han har gifvit oss. Och han är oss äfven gifven till en ledsagare, läromästare och vägvisare (Joh. 14: 26; 16: 13).

Till David och genom honom till oss talar han i Ps. 32: 8 dessa dyrbara ord: “Jag vill lära dig och undervisa dig om den väg, som du skall vandra; jag vill gifva dig råd och låta mitt öga vaka öfver dig.“ Härliga löfte! Det ingifver i våra hjertan det saliga hoppet, att vi kunna komma lyckligt igenom denna villsamma verld till det mål, mot hvilket själens längtan sträcker sig. “Hvilken är den man, som fruktar Herren? Honom undervisar han om den väg, han bör välja.“ Det medel, hvaraf den helige Ande betjenar sig för att upplysa och vägleda oss, är oftast Guds dyrbara ord, öfver hvilket han sprider ljus och hvars sanningar han tilllämpar på våra lif. Må vi derför under bön göra oss förtrogna med innehållet i våra biblar! Anden och ordet visa alltid åt *ett* håll. Om någon tycker sig höra en röst, hvilken manar till att taga ett steg eller utföra en handling, som är stridande emot Guds ord, han kan vara viss om, att den rösten icke är Guds Andes röst. Vare Guds ord våra fötters lykta och ett ljus på alla våra vägar!

Om vi vandra med och lefva för Gud, så skall han fylla alla våra behof. Hans kärlek skall icke undandraga oss något, som är nödvändigt för vår existens och för vår fostran för det himmelska. Att han fordom gaf sitt hungrande och törstande folk mat ifrån himmelen och vatten ur klippan, som brast, står som en borgen för, att han lika trofast och nådefullt skall sörja för de sina intill dagarnas ände. Han är sig lik och lika rik. Se hvad han lofvar i Es. 58: 11; Joh. 6: 35; Fil. 4: 19 m. fl. ställen. Och icke ljuger den oföränderlige (1 Sam. 15: 29). Nej, icke ett enda skall slå fel af alla hans goda ord. Saliga alla de, som i tillit och förtröstan taga löfteslandet i besittning!

Till Guds ära får jag meddela, att han ända hitintills hulpit och bevarat mig, så att jag fortfarande af nåd får vara ute med det glada budskapet, Kristi evangelium. Har sedan detta årets början besökt flera platser här i Vestergötland inom Lyrestad, Fredsberg, Undenäs, Elgarås och Hofva socknar samt Gullspångstrakten; och nu på senaste tiden söder om Mariestad, verkande inom Björsätters, Lugnås,' Ringsbackens och Månstorps missionskretsar. Under februari och första hälften af mars månader har jag haft den glädjen att få vara ganska mycket tillsammans med broder Oscar Carlson; och hafva vi, utom flera af de nämnda trakterna under dagarna emellan den 9 och 17 februari besökt Rudskoga i Vermland.

Herren har varit med enligt sina löften, och efter som dagarnas behof kräft gifvit kraft. Att han på mötena genom sin Ande verkat har synts och förnummits deruti att vi, som tro, ofta hört hans manande röst och känt hans utransakande, renande och vederkvickande kraft, och äfven deruti att en och annan förlorad son och dotter stått upp från slaftjensten under synden och satan och i sin nöd återvändt till Fadren och Frälsaren, som med öppen famn och förlåtande hjerta ilar hvarje af synden beklämd själ tillmötes. Måtte han i sin sanning få bevara, stadfästa, fullkomna och för sitt eget hjerta ega alla dem, som hans kärlek vunnit. Skulle någon, som ännu vandrar borta från Gud i synden, komma att läsa dessa rader, så, kära själ, lemna dig åt Jesus! Fly till frälsningsklippan, innan floden kommer! “I dag“ är frälsningens dag, men — hvem vet? — innan en annan dag gryr, kan den hafva gått förbi. “Söken Herren, medan man kan finna honom, åkallen honom, medan han är nära! Den ogudaktige öfvergifve sin väg och syndaren sina tankar och omvände sig till Herren, så förbarmar han sig öfver honom, och till vår Gud, ty när honom är mycken förlåtelse!“

Till sist en kär helsning till Förbundets styrelse, missionärer och evangelister samt till alla syskon i Herren, bland hvilka jag framburit Guds vittnesbörd i Östergötland, Vestergötland, Nerike och Norrland. Gud välsigne eder alla! Bedjen för mig! Eder ringe, i Kristus förbundne

Oskar Svensson.

Min adress är tills midsommaren endast *Sjötorp.*

Så älskade Gud.

Se Lammet på Golgata offradt!
Försoningens hemlighet känn!
Och lyft dina bedjande blickar
I tron till din korsfäste vän!

Kör:

Se upp, se upp,
Se upp till det blödande Lamm!
Se upp, se upp,
Han frälsar från synder och skam!

✳

De tryckande syndernas börda,
Som bringat dig djupaste ve,
Från sargade hjertat skall falla,
Om blott du till honom vill se.

✳

Med korset på blödande skuldra
Han vägen till Golgata gått
Och dött för de lifdömda fångar —
Säg, har du hans kärlek förstått?

✳

Så älskade Gud, att han gaf oss
Sin kärleks välsignade son.
På grund af hans död och försoning
Blir syndaren frälst genom tron.

✳

Nu är han uppstånden och lefver
Och står med sin bön inför Gud,
Der manar han godt för de sina
I öfverstepresterlig skrud.

Kör:

Han ber, han ber,
Att vi ock må komma en gång
Dit upp, dit upp,
Der väntar oss boningar mång'.

CONRAD.

I Kristi fotspår.

Af pastor *J. Paul.*

Det gifves troende, som mena, att man icke alltid kan gå i Jesu fotspår. De tänka, att det är en förmätenhet att tala om en vandring i hans fotspår. Emot sådana tankar måste man sätta bibelns enkla sanning. Det står skrifvet: "Kristus har lemnat oss en föresyn, på det att I skullen efterfölja hans fotspår." Och åter heter det: "Den, som säger sig förblifva i honom, han är ock pliktig att sjelf så vandra, som han vandrade". Och apostelen Paulus säger: "Varen mina efterföljare såsom ock jag är Kristi". Han förutsätter såsom något alldeles nödvändigt och möjligt, att vi likasåväl som han kunna vara Jesu efterföljare. Vi måste derföre på skriftens grund erkänna: Vi äro verkligen kallade till och bestämda för Jesu efterföljelse. Såsom vi i det syndiga blifvit den förste Adams efterföljare, så skola vi i helighet vara den andre Adams efterföljare. Det är biblisk sanning, derom kan intet tvifvel vara. Har du tviflat ända hittills, eller har du hittills ännu icke förstått detta, så böj dig dock nu under denna sanning!

En predikant hade redan under åratal förkunnat rättfärdiggörelsen genom Kristus och gjort det med glädje. Då hörde han en gång en utläggning af stället 1 Petr. 2: 24, hvarest det om Jesus heter: "Hvilken våra synder sjelf bar i sin kropp upp på trät, på det att vi skulle vara döda från synderna och lefva för rättfärdigheten." Då han begrundade detta ord, var det honom såsom en ny uppenbarelse. Han hade hittintills blott sett och betonat *den ena* sidan: "Kristus har burit våra synder uppå korset och derigenom gjort oss rättfärdiga." Deremot hade den andra sidan: "På det att vi, döda från synderna, skulle lefva för rättfärdigheten", varit honom förborgad. Men nu kom en öfversvallande glädje i hans själ. Han insåg nu, att Kristus var för honom gjord äfven till helgelse. Han såg vägen öppen att efterfölja Lammets fotspår. Då blefvo hans predikan och lif nya.

O, Gud vare lof, att han genom Jesus har gifvit oss en sådan frälsning! Broder, syster, har du hittills blott betraktat den ena sidan af Kristi offer, nämligen din rättfärdiggörelse inför Gud, ack stanna då äfven för den andra! Rikta än en gång din blick på Frälsaren för att inse, att han har efterlemnat dig sina fotspår såsom ett *arf*, en *testamenterad gåfva*. Dessa hans fotspår äro dina. De ligga inför dig. Du får och kan träda in i dem. De ligga framför dig såsom den nya och lefvande vägen, såsom vägen, som för till lifvet. Du är kallad att tillträda ett arf. Tag hvad som är ditt! Huru däraktig vore den arfvinge, hvilken fått en rik gåfva sig testamenterad, om han icke toge i besittning hvad han verkligen har ärft. Han har kanske ärft en stor egendom, men han låter sig nöja dermed, att han bor i huset, som tillhör egendomen. Hela åkern deremot låter han ligga obrukad. Vän, du har kanske fattat rättfärdiggörelsen. Du bor deri såsom i ett hus, som gifver dig trygghet och skydd. Din själ gläjder sig deröfver, men Jesu fotspår ligga ännu obegagnade. Alla de stora skatterna af denna med Gudasonens blod gödda åker hafva ännu icke blifvit uppenbara för dig. Du har ännu icke på denna åker funnit bröd tillfyllest. Din själ bor visserligen i rättfärdiggörelsens hus, men den måste ännu lida brist. I sanning, tiden är inne, att du må se och tillträda ditt arf i Kristus.

Skola vi kunna vandra i Jesu fotspår, så måste vi först och främst hafva sinne derför. Det är ganska anmärkningsvärdt, att de fyra hjulen i Hes. 1 rörde sig alldeles lika som de fyra lifsväsena. Men dervid voro hjulen alldeles icke vända efter dessa lifsväsen, utan de voro *bredvid* dem, och de hade äfven sina fyra ansigten, hvilka *oafvändt* skådade i sin riktning. Hur kunde det komma sig att hjulen likväl gjorde samma rörelse som lifsväsena? Det kom sig deraf lifsväsenas ande var i hjulen. Med andra ord: Hjulen *styrdes af det sinne*, som var i lifsväsena.

Låtom oss nu tillämpa detta på oss! Genom hvem hafva fotspåren gjorts? Genom den *ande*, genom det *sinne*, som var i Jesus. Äfven i oss måste Jesu ande och sinne vara, om vi skola kunna vandra i hans fotspår. Häri ligger utomordentligt mycket. Ett stort antal af troende stå i den ställningen, att de veta sig vara dertill kallade, att de skola efterfölja Jesu fotspår. De längta äfven efter att göra det. Men de klaga: "Vi förstå många gånger icke Herrens väg. Vi veta ofta icke, hvad Guds vilja med oss är i det ochdet fallet." På detta sätt kommer man ingen väg. Vi måste hafva klarhet öfver, huruvida Jesu Ande är i oss. Paulus skrifver (1 Kor. 2: 16): Vi hafva Kristi sinne. Det blir ett fåfängt bemödande att söka efterfölja Frälsaren, om icke hans sinne leder oss. Att *efterhärma* och *efterfölja* äro två vidt skilda saker. Profeten Hesekiels hjul skulle hafva kunnat helt och hållet efterhärma lifsväsena, och det skulle dock alltsammans hafva varit intet. Så skulle man äfven kunna försöka att efterhärma Frälsaren, och det skulle dock vara intet. Efterhärmning är alls icke efterföljelse. Jesu sinne måste utfödas i oss. Menniskor, i hvilka detta sinne är lefvande, kallas i Ebr. 5: 14 "fullkomliga": "Dem som äro fullkomliga, tillkommer den stadiga maten, dem som hafva sina *sinnen* genom vanan *öfvade* till *att skilja* mellan godt och ondt". Då Jesu sinne är i oss, hafva vi *den nödiga urskiljningsförmågan*. Då se vi, hvad som i sanning är godt och ondt. Då är Guds vilja klar för oss. Då ha vi blick för Jesu fotspår. Då ligger vår väg klar för oss, så att vi kunna vandra den. Det finnes då hos oss *ett inre sinne*, som klart och bestämdt leder oss.

Ifrån Jesu fotspår utgår hans Ande. Det vore alldeles falskt, om vi ville tänka oss vår Herres fotspår som någonting dödt. Han sade en gång:

"De ord, som jag talar, äro ande och lif". Mottagliga hjertan skola märka att ifrån Jesu hela lif utgår en mäktig dragningskraft. Hvarhelst jag än finner min Frälsare, så märker jag, att han utöfvar en dragning på mig. Jag ser honom såsom tolfårig gosse i templet i det hans Fader tillhörde. Han hör, huru hans folks vise män tala öfver profeternas förutsägelser. Kanske talade de just öfver Es. 53, öfver det kapitel, som handlar om Guds-lammets död. Gossen lyssnar till Fadrens ord och i fjerran skådar han redan ett kors upprest för sig. Jag ser honom i öknen, hvarest han fastar i fyratio dagar och nätter. Hvarför kan och får han icke äta och dricka? Ack här har Fadren mycket att tala med honom och han med Fadren. Här skall han äfven möta denna verldens furste för att frestas af honom. Såsom en gång ormen närmade sig Eva i paradiset, så närmade sig frestaren den andre Adam. Öknen är Jesu Eden. Men verldsfursten finner intet i honom. Vidare ser jag Herren inför sina domare. Han är utlemnad åt en skara bödelsdrängar. De få utöfva all ondska emot honom, men huru stilla är icke Jesus, "så att äfven landshöfdingen förundrade sig". Då Pilatus såg denne Jesus slagen af krigsknektarne, hånad, krönt med en törnekrona och på spe beklädd med en gammal soldatmantel såsom med en purpurmantel, då dog hvarje ord af ringaktning på hans läppar. Han måste utropa: "Se, hvilken menniska!" Kan man betrakta detta utan att märka, att en underbar dragningskraft utgår ifrån Jesu fotspår? Nej, mer eller mindre skall en hvar känna det. — Om nu en menniska öfverlåter sig åt denna Jesu dragningskraft, och hon uppgifver allt annat för att uti sig upptaga det sinne, som var i Jesus, då blifver hon genomträngd af Jesu Ande, då blifver hon så sinnad som Jesus Kristus.

Detta kan åskådliggöras genom en magnet. Man må taga en stålpenna och stryka på den några gånger med en magnet. Då skall man genast se att äfven stålpennan har blifvit magnetisk. Hon har nu, för att så uttrycka mig, *samma ande* i sig, som magneten. Ja, hon har äfven såsom magneten sin positiva och negativa pol. Hon blir desto starkare magnetisk, ju mera hon blifvit bestruken med magneten.

Gemenskap med vår magnet Jesus, hängifvandet åt honom fyller oss med hans sinne. Men I klagen kanske: "Ack, vi hafva redan så ofta bedit, vi hafva gråtit, vi hafva ropat, vi hafva väntat och hoppats, och dock hafva vi icke blifvit fyllda med Jesu Ande". Man kan bedja och äfven gråta, vänta och hoppas, och dock icke hängifva sig åt Herren. En själ, som har öfverlemnat sig åt Jesus, har *blifvit stilla*. Öfverlemnandet eger rum i stillhet och gör stilla. I kära ropande och gråtande själar, hören upp att gråta, *blifven stilla!* Men I svaren: "Huru skulle vi då kunna vara stilla? Vi hafva ju icke ännu Jesu sinne, vi måste vara och blifva oroliga, tills Jesu sinne uppfyller oss." Icke så! I vår oro är eget arbete. Der är ännu den egna anden verksam. Huru kan Jesu Ande finna rum der, hvarest vår ande gör sig bred och stor? Det nödvändigaste är att vår egen ande dömmes. Jernet kan blifva magnetiskt, emedan det är stilla för magnetens inflytande. Lemna alltså din oro, öfverlåt dig stilla åt din Jesus! Förtrösta på honom, att han fyller dig med sitt sinne! Betrakta, huru Jesus uppfostrar sina lärjungar för pingsten! För mig har det förr varit alldeles obegripligt, hvarföre Herren efter sin uppståndelse handlade så märkvärdigt med sina lärjungar. Nu uppenbarar han sig för dem såsom den uppståndne, talar något med dem och försvinner derpå åter och öfverlemnar dem åt sig sjelfva. Efter någon tid uppenbarar han sig åter för dem, men äfven denna uppenbarelse varar blott helt kort. Så gör han flera gånger, till dess han på himmelsfärdsdagen helt och hållet skiljes ifrån dem. Äfven på denna sista dag af sin samvaro med de sina efterlemnar han åt dem blott löftet, att han inom kort tid skall gifva dem sin Ande. Det synes allt vara mycket litet och helt otillräckligt; och dock, hvilken vishet ligger icke i detta Herrens handlingssätt! Han uppfostrar sina lärjungar till att blifva stilla. Han låter dem vänta, åter vänta och ännu en gång vänta. De skola lemna all otålighets-ande, all egenvilja, allt uppgörande af planer.

Kunde då under sådana omständigheter en enda af lärjungarna uppgöra en plan för sitt kommande lif? O, Herren krossade för dem äfven det sista egna. Han afklädde och utblottade dem alldeles. Utan hvarje egen tanke, utan hvarje egen förhoppning skulle de vänta hans Ande. Det är möjligt att i den lilla lärjungakretsen den ena förr än den andra beslöt sig för att afstå allt eget. Vi veta det icke. Det kunde vara tänkbart, att den liflige Petrus hade svårare att besluta sig för detta uppgifvande af det egna verkandet än den betänksamme Johannes. Ett faktum är att på pingstdagen hela skaran var beredd. De hafva alla blifvit stilla. De egna planerna, önskningarna, tankarna ligga för alltid i stoftet. De hafva nu blott ett hvarpå de vänta: Jesu Ande och sinne. Se, då sker undret. De uppfyllas alla med den helige Ande. Jesu sinne strömmar in i deras själar. Jesu Ande tager dem i besittning. Emedan de hade dött ifrån allt eget gående, alla egna fotspår, så passade Jesu fotspår fullkomligt för dem. (Forts.)

"Du kommer nog icke från Tabor," sade en vän till en annan, då han hörde denne tala ondt om en gemensam kamrat.

* * *

Under lagen blifva både ödmjukheten och frimodigheten borta. De trifvas blott under nåden.

* * *

Den Helige Ande måste öppna ordet för mig, Herren måste säga sitt "effata" öfver det, innan det blifver mitt.

* * *

Partisinne hindrar Guds Ande att välsigna.

Kämpa trons goda kamp.

Ett ord till de unga.

Vill du, min son, vara en Herrens tjenare, så bered dig på frestelse, säger den vise Syrach. (2: 1).

Det kan icke egentligen blifva tal om frestelse, så länge en menniska lefver i synden. Ty hon är då öfvervunnen af synden, en syndens träl, såsom Jesus säger: Hvar och en som gör synden är syndens träl. Hon är då en kämpe i mörkrets här. Om fienden inbrutit i ett land och lockat några af det landets barn att sluta sig till honom och kämpa i hans led, så kan det i fråga om en sådan person icke blifva tal om att frestas till otrohet mot sitt land och sin öfverhet. Ty han har ju öfvergått på fiendens sida. Likaså, då någon öfverlemnat sig åt synden och blifvit dess tjenare, kan det icke blifva fråga om att fresta honom till olydnad mot Gud, hans rätte konung, och afvikelse från hans bud. Ty hela hans lif är ett lif i otro och olydnad mot Gud, ett lif i strid mot Guds vilja.

Han står på fiendens sida, och hans lemmar äro, såsom apostlen säger, öfverlemnade såsom orättfärdighetens redskap (eller *vapen*) åt synden. (Rom. 6: 13). Han har satt in sitt lif och sina lemmar i den strid, som mörkrets rike kämpar mot Gud och rättfärdigheten. Och derigenom bereder han sig sjelf förderf och undergång. Ju verksammare del han tager i striden, desto mer och desto förr skall det blifva uppenbart, att de makter, han tjenar och af hvilka han drifves, äro hans fiender, som under vänskapens mask och lockande förespeglingar bringa honom i ett säkert och grufligt förderf.

Derför, unge vän, fly undan i tid till det frälsningens horn, som Gud upprättat, i enlighet med hvad han talat genom sina heliga profeters mun från fordom tid, på det du frälst från dina ovänner och ur alla deras hand, som hata dig, må tjena Gud utan fruktan i helighet och rättfärdighet inför honom i alla dina dagar. Det är nåd att få lära känna och tjena Gud, hvilken med allskons välsignelse kröner sina barn och tjenare. Men det är dubbel nåd och en outsäglig förmån att i unga år frigjord från de köttsliga begärelserna, som förderfva själen, få tillhöra och tjena den käre himmelske Fadren, som städse har sin lust uti att göra oss godt. I hans tjenst får man icke svidande samvetssår och ett tomt, fridlöst hjerta. Man behöfver aldrig se tillbaka på den tid, man tjenat Herren, såsom en olycklig och förspild tid. Och man behöfver icke under samvetsagg uppskära en bitter tåreskörd tillföljd af det utsäde man gjort.

Huru mången har icke deremot, fastän omsider funnen af Herren och renad i Kristi blod, dock under ett helt lif fått lida af följderna af sin ungdoms dårskaper och synder. Derpå skulle jag kunna omtala fruktansvärda exempel.

Ack, invig ditt unga lif åt Herren och hans tjenst! Kom öfver på den sidan, der man kämpar trons goda kamp! Du står kanske tvekande, hvilken väg du skall gå igenom lifvet, hvilken lekamlig kallelse du skall välja. Och det är ju i sanning här fråga om ett vigtigt val. Det är ju angeläget, att Gud får leda dig efter sin vilja, så att du kommer på den plats, der du passar och der de gåfvor, Gud gifvit dig, kunna komma till den bästa användning och den rikaste utveckling. Men viktigare än allt annat är dock, att du utväljer Herren till ditt hjertas klippa och din del, så att du kan säga såsom psalmisten: "Herren är min beskärda del och bägare; du är den, som uppehåller min arfvedel." (Ps. 16). Angelägnare än allt annat är att du aktar på den himmelska rösten, Guds kallelse ofvanifrån, hans kärleks och nåds maning och dragning på ditt hjerta, att du må komma till Jesus. (Joh. 6: 37, 44). Afskild från de många högljudda och bullrande rösterna, som nå dig, ljuder en stämma så stilla, så ömt och kärleksfullt och talande såsom ingen annan till hjertedjupet. Och den stämman säger: Min son (eller dotter) gif mig ditt hjerta och låt mina vägar behaga dina ögon." Lycklig du, om du aktar på den rösten i dag, om du icke gjort det förr!

Huru kort är icke din lefnads dag, äfven om den skulle komma att öfverskrida det vanliga måttet för en menniskas lif! Dröm den icke bort! Lek den icke bort! Öda icke bort den på verldens marknadstorg! Offra icke en enda dag till i syndens och fåfängans tjenst! Låt Jesus värfva dig i dag för sin här, att du, införsatt i det himmelska, må begynna att strida den heliga striden! Mången ung man skyndar att frivilligt erbjuda sin arm för att i en lekamlig strid kämpa för hvad som synes honom vara en god och rättfärdig sak. Mången har i en sådan strid gifvit sitt lif. Men kanske har man under allt detta bedragits af en villa. Men den, som iklädd rättfärdighetens vapen kämpar såsom Kristi stridsman, kan vara viss om att det är helig strid, han kämpar. Vinner han också inga sådana lagrar, som denna verldens barn så högt skatta, så vinner han dock hvad mer är: lifvets ovanskliga krona. Och förgäfves har aldrig den menniska lefvat, som tjenat Herren, om och hennes lif rört sig inom mycket trånga gränser, och hon dag efter dag haft att åter taga upp samma enformiga, hvardagliga och prosaiska sysslor och pligter. Inför Gud och evigheten är ett sådant lif af stort värde, om också ganska betydelselöst i verldens ögon. Och det har liksom den fallande stjernan, som så hastigt genomilar sin korta bana, lemnat en ljus strimma efter sig. Evighetens himmelska ljus, hvaraf det varit genomstrålat, har gjort det till en rent, älskligt och välsignelserikt lif. Då deremot de "stora andarna", de högt begåfvade, verksamma och mycket prisade män, som lyst såsom strålande solar på verldens himmel, men som dock under allt detta lefvat glömska af Gud, till sist skola befinnas hafva genomlupit en mörk bana och sluta i hopplöst mörker. Det skall icke kunna hjelpa dem, om sådana, som äro blinde och blindes ledare, vid deras bår prisa dem saliga, utropande dem såsom stora ljus i staten eller kyrkan.

II.

Så snart en menniska frigjord från synden blifvit rättfärdighetens tjenare, begynner frestelsen. Djefvulen arbetar städse på att återtaga och i de fordna träldoms-bojorna fängsla den själ, som en gång undsluppit honom. Han hvilar aldrig, han är aldrig trög, då det gäller att befästa eller utvidga sitt rike eller återtaga hvad han förlorat. Det är en alldeles naturlig sak. Då vi läsa om de krig, som bibeln skildrar, så finna vi, att om en af de krigförande makterna lidit ett nederlag eller förlorat en stad, en fästning eller ett landområde, så sökte man att, såvidt möjligt, återtaga det förlorade. Och den, som gjort eröfringen, måste ständigt vara redo att försvara, hvad han vunnit. Och så har det ju varit i alla tider. Tro ej, att djefvulen godvilligt släpper någon själ eller att, om han nödgats släppa den, han nöjer sig

med att sitta stilla och beklaga sin förlust. Nej i det allra yttersta söker han att fasthålla sitt byte, och det blir alltid, då en själ skall blifva frälst, en het kamp om densamma emellan den starke, som väpnad bevakar sin gård, för att behålla sin egendom i fred, och den starkare, som kommer öfver honom, för att rycka rofvet ur hans händer. (Luc. 11: 21, 22). Och alltid söker den orene anden att åter vända tillbaka till sitt hus, hvarifrån han nödgats utgå. Han begagnar till den ändén all sin makt och list. Han utspejar själens svagaste punkter, för att kunna på det mest planmessiga sätt göra sitt anfall. Och blifver själen sorglös och säker i något afseende, tänker den: "Från den och den sidan kan djefvulen nog icke komma åt mig", så var viss om att fienden, som från alla sidor noga utforskar och väl känner till staden "menniskosjäl", kommer att göra sitt anfall först ifrån den sidan, liksom man i vanliga krig söker att komma öfver fienden just ifrån det håll, hvarifrån den ej anar någon fara och således ej är beredd på anfall. Derför heter det så sant i psalmen:

Räds, att frestar'n lägger snaran,
Der du minst förmodar faran:
Sådan är hans *sed.*
Vaka, själ! och bed.

Derför, min dyre, unge vän, som gjort den saliga bekantskapen med Jesus, ikläd dig hela Guds vapenrustning, rättfärdighetens vapen till höger och till venster! Var vaken och nykter! Jag läste en gång om ett par personer, som åtagit sig att från en bank i en stad i Amerika till en annan stad på jernvägen föra ett kassaskåp, fullt af penningar och värdehandlingar. Jernvägen gick genom obebodda, ödsliga trakter, der röfvareband icke sällan hejdade och plundrade tågen. Man hade derför vidtagit alla möjliga försigtighetsmått. Och icke vågade dessa män, åt hvilka ett så stort förtroende var gifvet, att taga sin sak vårdslöst. Icke kunde de öfverlemna sig åt sömn, huru frestande det än kunnat vara att slumra in. Nej, de voro på sin vakt. Med de laddade pistolerna i sina händer lyssnade de till hvarje misstänkt ljud, redo att till hvad pris som helst värja sina skatter. Ty de förde mycket dyrbara skatter genom ett farligt område. Och gör icke du, kära Guds barn, likaså. Hvilken oersättlig evighetsförlust, om djefvulen och verlden skulle lyckas röfva ifrån dig de dyrbara skatterna: Guds nåd och frid, ett rent hjerta och ett godt samvete, barnaskapet hos Gud och arfvedelen i det himmelska, evighetens strålande hopp! Skulle du icke känna dig på det allvarligaste manad att vandra i helig räddhåga, under det du såsom pilgrim vallfärdar genom fiendelandet till ditt eviga hem! Tänk hvilken gråt och jämmer det skulle blifva, om du, villad af synden, bedragen af verlden och djefvulen, utplundrad på de andliga välsignelserna i det himmelska, skulle ingå genom den mörka evighetens port.

O, göm dig i bergfästet (Ps. 18: 3; 62; 144: 2).

Och låt aldrig djefvulen locka dig ut ur denna din borg till strid på öppna fältet. Ty det skulle för dig innebära nederlag och undergång. Utan förblif i Herren! Han, som frälst dig, vill och kan också bevara dig. Är djefvulen mycket angelägen att slita bort dig från Gud och förderfva dig, så är dock Gud mycket angelägnare att bevara dig. Han har köpt dig med blodet på korset, han har haft möda och arbete för att vinna dig. O, du kan icke sjelf öfverskåda till fullo, hvilka medel han brukat, hvilka vägar han gått för att vinna ditt hjerta. Du inser blott till en ringa del, huru kär och dyrbar du är för honom. Din trygghet liksom din lycka ligger deri, att du blir stilla hos honom.

Lef under Herrens ögon och vid hans hjerta! Umgås icke med något, som dessa heliga ögon måste med ovilja se på. Låt hans eldsögon genomtränga och genomranska hela ditt hjerta och lif och gif till spillo allt, som han dömer ut. Tala med honom om allt, och se framför allt till, att du står i ett godt förhållande till honom. Låt ingenting få förblifva i ditt inre och yttre lif, som åstadkommer ett kyligt förhållande, ett afstånd mellan honom och dig! Har du blott god vänskap med Herren, så behöfver det alls icke bekymra dig, hvilka tankar verlden, som är stadd i det onda, har om dig. "Fördenskull känner verlden oss icke, emedan hon icke känner honom." (1 Joh. 3: 1).

Se till, att du icke under kristendomens mantel och bekännelsen af Herrens namn umgås med synden, om ock hemligt och förborgadt för menniskors ögon. Ty derigenom har fienden tillträde till ditt inre. En belägrad stad kan hålla sig mot en öfvermäktig fiende, om den är väl befästad och tillräckligt försedd med lifsmedel. Men finnas förrädare inom stadsmurarna, så är faran dubbel och stadens kapitulation nästan en gifven sak. För de uppenbara fienderna kan man vakta portarna, men näppeligen för förrädare. Ve staden "menniskosjäl", om förrädare finnas inom dess område!

K—dt.

Årsberättelse.

Meddelanden från Helgelseförbundets mission i Norra Kina.

(Forts.)

II. *Tso-üin station.*

På denna station arbeta systrarna Mina Hedlund och Anna Johansson. Derifrån skrifver M. Hedlund följande:

"*Predikoverksamheten* har bedrifvits som vanligt; söndagsförmidd. har allmänt möte hållits, då vi alla samlats till gudstjenst och evangelisten predikat; eftermidd. särskilda klasser med de äldre och barnen, då de undervisats i bibelns ord. Dagliga morgon- och aftonmöten med dem, som bo här på stationen. Men äfven utomstående hafva infunnit sig ibland, i synnerhet på aftonmötet. Mottagning af besökare i gästrummet af evangelisten, samtal med dem om Gud och utdelande af traktater och skrifter. Predikan i gatkapellet af evangelisten för utomstående. Äfven de andra troende bröderna hjelpa till att vittna om Gud der, då de hafva ledighet från sina arbeten.

Arbetet bland kvinnorna, som förut sett mycket hårdt ut, synes nu mera lofvande. Pris ske Gud! Förutom de ofvannämnda söndagsmötena, då kvinnor äfven äro med, hafva vi haft särskildt möte för de troende kvinnorna hvarje onsdags-e. m. Två gånger i veckan hafva vi undervisat kvinnor i läsning, hvilka önska lära sig det. Husbesök i staden hafva blifvit gjorda i alla de hem, vi fått tillträde till. Några kvinnor hafva varit här från byarne under vissa tider af året, för att få undervisning i Guds ord. Två kvinnor hafva upplöst sina bundna fötter, äfvensä har Gud fått lösa dem från syndens boja, så att de af hela hjertat tro på Gud. Den ena af dem är 76 år gammal.

Arbetet bland barnen. Söndagsskola har hållits alla söndagar hela året om.

Hvardagsskola har äfven fortgått under hela året. Barnens antal under vårterminen var omkr. 30, under hösten mellan 15—20. Den kinesiske läraren har undervisat dem uti de vanliga kinesiska skolämnena; och uti kristendom, geografi och sång hafva de blifvit undervisade af oss utlänningar 3 à 4 gånger i veckan utom söndagar.

Bybesök hafva blifvit gjorda rätt ofta. Minst 40 byar hafva blifvit besökta, somliga af dem flera gånger under året. I somliga byar hafva vi nu vänner, dit vi kunna gå för att få bo der och derifrån besöka kringliggande byar. Arbetet i byarne synes lofvande, och vi hafva att vänta välsignade resultat. Bokspridaren har dessutom besökt många, många byar, sålt skrifter och predikat Guds ord.

Bibelkurs har hållits här under tre veckors tid (4—23 dec). Förutom de troende, som tillhöra församlingen, hafva 13 män och 9 kvinnor varit med. Bibelläsningarne leddes af broder A. Karlsson på f. m., och på e. m. hade vi enskildt möte med kvinnor. Det var en mycket dyrbar och välsignad tid och till stor nytta för missionen. Under året hafva sex personer blifvit döpta och flera finnas, som äro intresserade för evangelium.

III. *Ing-cheo station.*

På denna station ha varit stationerade bröderna E. Karlberg och E. Gustafsson samt en broder W. Grönlund tillhörande finska fria missionen. Om arbetet der skrifver broder Karlberg följande: "Arbetet har under årets lopp varit af Herren välsignadt. Fem personer hafva genom dopet upptagits i Herrens lilla församling här; och hafva dessa ej så litet genom ståndaktighet under tider af förföljelser fröjdat våra hjertan.

Gatkapellet har periodvis varit öppet dagligen, och det har varit ett stort nöje att se, hurusom intresset att höra evangelium har varit större detta år än förut. Menniskor af alla åldrar hafva här under året fått höra om honom, som dog för syndare på Golgata.

Besök hafva ock gjorts i de omkringliggande byarne, särskildt i sådana, der folket visat något intresse för evangelium. Utstationen har blifvit besökt en à två gånger i månaden. Herren skall förvisso gifva frukt åt sitt verk äfven der. Åtskilliga män från landet hafva kommit in och vistats här några dagar för att få höra något om "Jesu lära". Dessutom hafva vi två gånger dagligen samlats omkring Guds ord för att der söka uppbyggelse för våra själar och vårt andeliga lifs utveckling. Min bön till Herren är att dessa möten må tjena till församlingens uppbyggelse och tillväxt samt att all orättfärdighet må komma i dagen, bekännas och förlåtas. Att Herren hört denna bön må följande lilla exempel visa: En kvinna, som döptes på våren, skulle för en tid sedan sy litet åt mig. Då hon såg, att tyget var bra, så "tog" hon en bit af det. En tid derefter läste vi en morgon 1 Joh. 5: 17, att "all orättfärdighet är synd", och ehuru hon förut ej trott det vara någon särskild synd att "taga en tygbit", så fick hon nu klart för sig, att det var icke heller "rättfärdighet". Genast efter mötet kom hon och bad om förlåtelse.

Under året hafva ett tjugutal personer från landet varit på stationen och lemnat opiumlasten. Under tiden hafva de fått höra genom evangelium om honom, som ej allenast kan frälsa från opium, utan från all synd.

Herren har under året till sin eviga hvila hemkallat två från denna plats, nämligen evangelisten Uangs hustru, som på våren afsomnade, samt Ernst Gustafsson, som i oktober fick hembud. "Den lilla hopen" här består nu af 8 troende och döpta kineser; och icke så få finnas, som tyckas vilja lemna afguderiet och tro på Jesus. — Ja, må de snart komma!

Välsigne Herren i fortsättningen sitt eget verk på denna plats. Och hjelpe han mig, sin ringe och svage tjenare, att för de troende vara ett föredöme samt ett ljus i detta mörker.

IV. *Huen-üen cheo.*

På denna station hafva undertecknad och broder K. E. Landgren arbetat, tills han i augusti återvände till Sverige. Härmed följer en kort redogörelse öfver arbetet:

Söndagspredikningar hafva söndagligen hållits kl. 10 f. m. Dessa hafva i regel varit besökta af de få troende, som finnas, hvilka hafva infunnit sig med sångbok och N. testamentet i hand. Äfven några få icke församlingsmedlemmar hafva kommit för att höra Guds evangelium. Eftermidd. allmänt möte i gatkapellet, och på kvällarne en bibelläsning med de troende och sökarne samt kineserna på stationen.

Morgon- och aftonbönemöten ha utgjort en väsentlig del af missionsverksamheten här. Kapellet har varit öppnadt hvarje eftermidd. med undantag af lördagarne. Mötena ha i regel varit talrikt besökta, och ofta hafva vi fått erfara Guds Andes närvaro och verkan på åhörarnes hjertan. Folket har i allo uppfört sig lugnt och stilla inne på mötena och, som det synts, med intresse lyssnat till evangelium om Gud och den han sändt i verlden till en frälsare.

Frågo- och läsrummet har under alla torgdagar och marknadsdagar särskildt varit öppet för alla besökare. En marknad här i staden varar under sex veckors tid, då folk från när och fjerran komma, så att gator och gränder äro fulla. Äfven hafva vi det öppet under examinationstiden, då tusenden af unga män komma från landet in för att blifva examinerade. Under dessa tider komma många besökare, som då få höra evangelium.

Missionsresor i byarne hafva under året flera gånger blifvit gjorda, och många större och mindre bysamhällen hafva blifvit besökta dels af evangelisterna, dels af mig sjelf och dels församlingsmedlemmen "Cheo", som kraftigt tagit del uti bymissionen. Dessa predikoresor äro till ofantlig stor nytta och välsignelse, äfven om man ej strax får se frukterna af sitt arbete. Man förmärker, då man har besökt en plats några gånger, att de börja få förtroende för enom och fördomarna börja så småningom försvinna. Nu börja de också att lyssna till berättelsen om verldens frälsare, ja, äfven fråga och samtala om andliga ting. Dock äro många byar alldeles otillgängliga för tillfället; och de visa bort enom från sina områden. Det händer, att om man ej går, de kasta jord och sten efter enom. Man måste då gå för att sednare komma tillbaka. Ett skönt arbete är det att gå från by till by, från dörr till dörr med evangelium. Men *det är förenadt med offer!*

Kolportörsverksamheten har bedrifvits af tre män, två under hela året, och en under sex månader. Dessa hafva gjort resor vidt omkring i distriktet och sålt öfver 9,000 hela N. T. och delar deraf förutom traktater, kalendrar och andra mindre skrifter. Detta är ett godt förberedelsearbete ibland folket, men förenadt med många försakelser för kolportörerna.

Traktater, som jag inköpt, ha i tusental blifvit utdelade till villiga mottagare för intet på eftermöten i kapellet, frågorummet och under byresor.

Dopförrättning hafva vi haft under året en gång, som också var den första i denna stad. Sex män blefvo genom dopet upptagna i församlingen, sedan de under en längre tid blifvit undervisade och gifvit prof på sin tro på Herren Jesus. Dessa äro förstlingsfrukten från denna plats. De äro barn, som behöfva fostras och undervisas. Men der Kristi sinne är, der skall Gud gifva växten.

Evangelistverksamheten. Evangelisterna hafva mottagit besökare på f. m. och flitigt predikat i kapellet på eftermidd. Jag låter dem tura med att göra resor i byarne. De hafva varit till mycken glädje för mig och välsignelse för arbetet.

Fastän vi icke i våra rapporter hafva att omtala några stora ting, äro vi dock så innerligt tacksamma för hvad Gud har gjort ibland oss. Herren tillkommer ära och pris för allt!

Till sist ett *innerligt tack* till alla, som hafva understödt oss med sina medel och förböner under arbetsåret. Herren, som känner eder alla, skall också rikligen vedergälla eder efter sina löften, såsom han lofvat. Vi hoppas att i fortsättningen få vara inneslutna uti edra förböner och ihågkomna med missionsoffer.

Statistik

öfver arbetet inom vårt distrikt år 1899.

Hufvudstationens namn.	Året för st. öppnande.	Utstationer.	Antal döpta		Kommonikanter.		Infödda arbetare.				Skolor.				Antal opiumsaf-bryt. under året.
			Från början.	Under året.	Män.	Kvinnor.	Evangelister.	Skollärare.	Kolportörer.*	Bibelkvinnor.	Hvardagsskola.	Antal barn.	Söndagsskola.	Antal barn.	
Soh-p'ing	1895	1	16	8	9	4	1	1	1	—	1	25	1	25	7
Tso-üin.....	1895	—	12	6	11	3	1	1	1	1	1	20	1	22	4
Ing-cheo...	1897	1	10	5	6	2	2	—	—	—	—	—	—	—	20
Huen-üen..	1898	—	6	6	8	1	2	—	2	—	—	—	—	—	1
		2	44	25	34	10	6	2	4	1	2	45	2	47	32

* Kolportörerna underhållas af Engelska Bibelsällskapet.

Huen-üen station den 30 dec. 1899. ***Aug. Karlsson.***

Från Amerika.

Kära vänner i Herren! Nåd och frid af Gud!

"Om I förblifven i mig och mina ord förblifva i Eder, allt hvad I viljen skolen I bedja, och det skall ske Eder."

Sedan jag sist skref i Trons Segrar, har mitt namn blifvit tillökt med fyra bokstäfver. Dock är det icke meningen, att jag skall stanna här och icke gå till Kina; utan så snart som min man fått någon tids hvila i sitt hemland, ämna vi begifva oss åstad till det aflägsna landet i Öster och arbeta bland våra kära kineser, tills Jesus kommer. Vi firade vårt bröllop den 15:de febr. i Manchester, staten New Hampshire, bland en stor vänkrets. Min man har sitt hem der. Min syster och svåger, mr och mrs Simpson hafva just kommit hem från gränsen af Tibet, hvarest de arbetat som missionärer i öfver sju år. De hoppas få, efter ett par års vistelse här i landet för att stärka sina krafter, återvända dit. Min andra svåger och svägerska, David Ekvall och hans hustru, äro också på väg hem. De ha arbetat som missionärer i Nord-vestra Kina i provinsen Kan-suh i 5 $^1/_2$ år. Fru Ekvall är klen till helsan. Så, att när vi nu samlas i sommar hemma, ha mina svärföräldrar sex missionärer under sitt tak, en välsignad familj i sanning. I slutet af febr. hade vi möten i Manchester både på svenska och engelska; sedan reste vi till en större stad i Mass. state näml. Worcester, för att hålla möten för "the Christian och Missionary Alliance". Dock när vi kommo dit, fingo vi veta, att det fanns omkring 12 tusen svenskar och flera svenska församlingar, äfven luthersk kyrka. I den sistnämnda fingo vi icke uppträda naturligtvis; men baptisterna voro mycket snälla, så att möten blefvo annonserade för oss i två olika kyrkor, som voro fullpackade af menniskor. I söndags talade vi icke mindre än fem gånger, hvilket var nästan mycket, särskildt när man går mellan mötena på söndagarna. Mötena både på engelska och svenska voro väl besökta, och Gud välsignade oss, så att äfven om man känner sig trött efteråt, gör det ju icke så mycket. Jag har haft flera tillfällen att deltaga uti engelska möten. Min man är amerikansk medborgare, så att det är icke så underligt, att han arbetar mera bland amerikanarna än svenskarna. Och äfven jag är icke längre svensk medborgare, fastän vi båda äro födda i Sverige.

Man finner mycken ytlighet bland de kristna i Amerika eller bland amerikanarna. Svenskarna här ute synas mera varma för Gud och missionen än de infödda. Och missionsintresset i Sverige är bra mycket mer, än hvad det är här. Dock har Herren äfven många här ute som äro snälla och gudfruktiga. Vi ha träffat vänner till Förbundet äfven här genom fröken Halls och fru Kindvalls vistelse i Amerika, och äfven genom Trons Segrar, som läses af en och annan. Det har varit kärt att sammanträffa med vänner här och der, som ha den kära "Trons Segrar". Vi äro nu i Boston. Efter en hel månads vistelse i Worcester och rätt många möten kändes det litet underligt att skiljas från våra vänner på den platsen. Boston är en mycket stor stad. Krokiga gator och svårt att hitta vägen. Äfven här ha vi vänner. Vid min ankomst till Amerika bevistade jag en större konferens just på denna plats och var i tillfälle att vara med om många härliga möten. I eftermiddag resa vi härifrån till Broghton; vi skola der besöka några vänner och hafva något eller några möten. Så resa vi till Crownwell och stanna ett par dagar på inbjudan af vänner till min man. Så fortsätta vi färden till New-york, för att öfvervara den stora Werlds-missions-konferensen den 21—28 april. Det blir en af de mest storslagna konferenser, som någonsin hållits. Mina syskon från Tibet och vi ha blifvit kallade att hålla missionsföredrag i Brooklyn söndagen den 22:dra april, då Sankey skall komma och sjunga på vårt möte. Vi uppträda då i våra olika drägter, som vi använda på missionsfältet. Det har varit mycket kallt, sedan jag kom hit öfver. Mitt ressällskap herr och fru Tjäder med son fortsatte sin färd till Kina. Vi hoppas att träffa dem någon gång der ute. Gud välsigne alla kära vänner i hemlandet! Jag tänker ofta på vännerna på alla de platser, jag besökte. Låter Gud mig få lefva, så gör jag nog en titt till Sverige. Och då kommer jag nog på besök till många af de kära hemmen, hvarest jag varit under min vistelse i Sverige under de två sista åren.

Tänker låta höra af mig genom "Segrarne" en och annan gång. Innnerliga helsningar till alla de kära i Nordan-landet.

I Herrens tjenst utgifna

Emma Ekvall,
född *Ek.*

Boston den 10 april 1900.

Min stående adress är under ett år:

10 Porter Street. Manchester N. H.
North America.

Från Finland.

Gamla Karleby.

Bröder och systrar i Kristus! Nåd och frid!

Från dessa nordliga trakter af Finland vill jag härmed sända några rader till "Trons segrar". Sedan jag i sept. förra året öfver Stockholm och Vasa ankom hit till Finland, har jag besökt G:a Karleby, Uleåborg, Kemi, Torneå och Haparanda.

På alla dessa platser har Gud sanna troende barn, som lefva och bedja för

hans rikes framgång. Några stora *synliga* segrar på någon af dessa platser har jag ej att omtala, men Guds ord, som han utsändt, skall dock aldrig återterkomma fåfängt, utan göra hvad honom täckes. Här i norra Finland har den s. k. Læstadianska rörelsen stor utbredning. Om denna rörelse kan ju i det stora hela sägas, att den åstadkommit godt, men i afseende på fördragsamhet mot olika tänkande visar den en beklaglig brist, som ofta åstadkommer kif och split och förhindrar arbetet bland de oomvända. Talet om *korset* är dock här, som annorstädes, en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror.

Den oro och osäkerhet, som på det politiska området under det sist flydda året varit rådande här i Finland, har nog ej, såsom man en tid hoppades, bidragit till att folkets uppmärksamhet mera blifvit vänd till Gud och deras hjertan mera öppnade för sanningen, utan samma förhållande, som på profeten Esaias tid rådde i Israel, gör sig äfven gällande här. Man förlitar sig på Faraos hästar och vagnar, i stället för att vända sig till Herren och förtrösta på honom. Några få glädjande undantag härifrån finnas ju dock.

Samma förhållande som i Sverige råder äfven här, näml. att Kristi bekännare hafva olika namn, såsom frikyrkliga, metodister, baptister o. s. v.

Den stora hop, som ej frågar efter lefvande kristendom, utan blott nöjer sig med formen, ser på denna splittring och kan ej begripa, huru någon kristendom kan finnas derunder, och så anse de sig kunna sofva tryggt på sina läger af säkerhet och egenrättfärdighet. Trots alla dessa hinder, hvarmed satan söker förhindra Guds verk, går det dock framåt, om än efter vårt begrepp sakta och på förunderliga vägar.

Här i Finland skulle behöfvas ett stort antal evangelister, som genomreste landet från den ena gränsen till den andra, ty stora trakter finnas här ännu, der folket aldrig bört någon annan predikan än presternas. Men hvarifrån skola dessa komma? De predikanter, som redan finnas, äro få och räcka knappast till i städerna.

En sådan rörelse, som Hel.-förb. i Sverige, skulle vara af nöden här; men det är framför allt ledande krafter, som dertill saknas. De svenska predikanter, som komma hit, kunna ej verka med den framgång och utbredning, som vore behöfligt, emedan språket dervid är ett hinder. Dock gäller här, som annorstädes, att bedja skördens Herre, att han utsänder arbetare i sin skörd; kanske derom bedes för litet här.

Som en följd af den politiska osäkerheten utvandra äfven stora skaror härifrån till Amerika, hvarför äfven intressena på alla områden äro splittrade.

En gång om året håller äfven den fria finska missionen årskonferens; denna hålles i år i Tammerfors omkring den 20 juni.

Nåd och frid af Gud vår fader och Herren Jesus Kristus!

Broderligen **A. G. Hedin.**

Adress: Allianshuset, *Uleåborg.*

Missionsunderrättelser.

Lefvande för Jesus. En infödd kinesisk predikant, hvilkens lön var 75 cents i veckan (kr. 2: 80), afslog ett anbud från konsulatet om 50 dollars (185 kr.) i månaden, på det han måtte vara fri att predika för sina landsmän. Hans landsmän sade om honom: "Der är ingen skillnad mellan honom och boken" (= biblen.)

En ömklig berättelse. En missionär i Indien omtalar en berättelse om, huru man i ett djupt dike funnit ett spädt barn, öfvergifvet af sina föräldrar, emedan det var en flicka. Inom några timmar skulle hundarne hafva ätit upp henne. Föräldrarne hade gifvit henne så mycket opium, att hon ej hemtade sig på länge. *N. H.*

Något för barnen att få.

Vintern har flytt och vårtid är förhan den och turturduf-van låter höra sig i vårt land. Hög V. 2 kap.

Våren är kommen och vintern är slut,
Blommorna våga på fältet sig ut.
Bäcken i skogen sin boja har mist,
Bofinken sjunger på grönskande kvist.
Barnen i byn
Sjunga i kapp med lärkan i skyn!

Våren är kommen med solljus och sång,
Vakna, o själ, ur ditt vintriga tvång!
Jesus är solen, som lyser din stig,
Smälter hvar drifva, som finnes hos dig.
Då blir det vår,
Om du hans nåd och förlåtelse får!

Ja, tycken I icke, kära barn, att våren är en förunderligt skön tid? Det är precis som skulle den gode Guden förnya hela sin sköna skapelse och våra barnahjertan med. Det är som om pulsen hoppade i takt med bäcken och som om ögonen strålande vände sig mot höjden, alldeles såsom de små blåsipporna. Och djupt inne i hjertat är det, som om sångens lilla lärka ville ut och pröfva sina vingar i det blå och sjunga i de grannaste drillar till sin skapares lof. Och lefnadsmodet, som suttit hopkrupet såsom en ruggig liten sparf, börjar på nytt att sträcka på sig, vågande sig fram i solskenet, för att ett tu tre vara i farten igen för att fullgöra sina åligganden. Ja, pris ske Gud för våren!

Nils och Märta tycka det är så vådligt roligt att leka sjömän i den stora pussen på gården. Mors degtråg, hvari alla de sköna påskbullarna hafva slumrat, utgör den stora segelskutan, och ladugårds-Majas träskor äro de mest snabbseglande slupar, som för närvarande finnas i hamnen. Nils är en så ovanligt sjövan kapten. Ja, huj, hvad roligt de ha! Det är annat det än att sitta inne och grina öfver tandvärk som klockarens Olle får göra. Men så kunde han låta bli och lägga alla sina sparslantar i karamellboden, och i stället med hjertans glädje stoppa ned dem i "Barnens Tackoffer" till hjelp för de små, okunniga hednabarnen. Nils och Märta hafva deremot lärt sig att uppoffra litet af sitt goda för att hjelpa andra, och derför slippa de tandvärk och samvetsförebråelse. De vilja så gerna likna sin älskade frälsare i att göra godt emot alla. De ha så brådtom i dag att lära sig minnesversen för i morgon, då de skola gå till söndagsskolan igen. Märta kallade den bibelversen för "stora famnversen", ty i sängkammaren hänger en tafla, som föreställer Jesus med utbredda armar, sägande just de orden, som minnesversen innehåller, nämligen:

"Kommen till mig, I alle, som arbeten och ären betungade; och jag vill vederkvicka eder!"

Märta är så innerligt glad öfver de orden *alla;* ty då får *hon* vara med. Far och mor få vara med, Nils och lilla Jajy få vara med; och gamla Karin i bryggh-huskammaren får vara med — hon, som jemt är så trött och klagar öfver den stygga "rämatisken", som gör ryggen så krökt vid tvättbaljan. Små barn få också vara med, ty på taflan finns en liten gosse, som ej är större än Nils. Och när han får vara med, så får nog de andra barnen det också. Inte bara herrskapsbarn få vara med, utan de fattiga och de sjuka barnen också, och lilla Märta strålar som en riktig vårsol, när hon säger allt detta åt tant Ebba, som är på besök i dag.

"Få de sorgsna också komma?" hviskade tant Ebba så tyst.

"O ja, o ja!" säger lilla Märta och kryper upp i tantens knä. "Ja då, tant! Jesus är, som vore han till bara för att trösta. Mor säger, att Jesus skall aftorka alla tårar från våra ögon. Och det är nog för det, att han vill ha oss så vackra i himmelen."

Se så der småspråkade Märta, och det var, som om alla vinterdrifvor omkring henne måste smälta ned för vårsolen i hennes ögon och det sorgsna hjertat dragas närmare den der "stora famnen", som stod öppen för alla arbetande och betungade.

Nu kom Nils in; och så måste tant Ebba med tårarna ännu glittrande i ögonfransarne förhöra både Nils och Märta minnesversen för söndagen. Ty de små

ville kunna den "som ett vatten", ty det var sagt, att onkel Eric skulle komma och förhöra dem den.

"Men tant," sade plötsligen Nils, "hvad är det att "vederkvicka" för slag, är det något, som går kvickt?"

Ack, nu måste tant Ebba le, om ock genom tårar. "Ja, kära, lille Nils," sade hon, "det är nog så, att den kära, gode Guden ville, att det skulle gå kvickt att taga emot den nåd, han bjuder oss. Men det är vår otro, som hindrar. Ty vederkvicka är detsamma som hugsvala och trösta, att gifva något läkemedel, som kan läka ett blödande sår eller stilla vår törst, när andlig eller lekamlig hetta faller öfver oss."

"Ja, nu förstår jag," sade Nils, "Gud vill, att det skall gå kvickt, för han har så många att bota; och så vill han ju, att vi alltid skola vara glada."

Ja, så är det, kära barn. Gud har verkligen kostat på oss så mycket godt, så att han ville, att vi skulle vara *kvicka* uti att tillegna oss de vederkvickelser, han skänker oss. Men i stället får en börda här och en börda der draga ned oss i stoftet; och vi glömma bort att lyfta våra ögon upp till Zions berg, hvarifrån hjelpen kommer.

"A då riktit sant, att då står *alla*," frågade tunnbindare-Johan, der han satt på fattigbjudningen hos doktorn. "Ä då riktit sant, fröken," sade han än en gång till den vänliga sjuksystern, som passade upp vid bordet. "Ja," sade hon och tog den valkiga näfven mellan sina fina händer. Det är verkligt sant. Jesus säger så i sitt eget ord:

"Kommen till mig I alle — som ären arbetande och betungade! Och då får Johan vara med ibland dessa "alla" — är det inte stort, kære Johan?" "Jo visst, jo visst; men tror fröken det löftet är för så mångåriga syndare — som — som jag?" — "Ja, ja, stora och små, fattiga eller rika syndare, alla få de komma, och komma just nu," sade hon och såg så ömt och deltagande på den gamle mannen, att denne fick tårar i ögonen. I det samma ljödo preludierna till en sång från den lilla kammarorgeln derborta. Det ljöd så stilla och ljufligt när doktorinnan sjöng:

Just som jag är, ej med ett strå
af egen grund att bygga på
jag kommer, o, Guds lamm!

Det der var ju alldeles, som om det vore ämnadt åt honom, Johan, och han lyssnade och drack alldeles som den törstande hjorten vid vattenbäcken. Och ju mer han drack, desto mera flödade hans tårekälla öfver. — Tänk, att *han* fick komma sådan som han var utan ett strå af något godt — — —.

Det var en skön stund, då den ångerfulle och utarbetade Johan böjde sitt gråhårade hufvud för Jesus. Mycket okunnig och oförfaren var han i det andliga. Men det der ordet *alla*, som stod i barnens minnesvers, det förstod han. Gud har ju också lofvat i sitt ord, att huru okunniga vi än äro, skola vi dock icke löpa vilse, då vi fråga efter frälsningens väg. Ja, det som han fördolt för de visa och förnumstiga, det har han i stor kärlek uppenbarat för de fåkunniga.

Gamle Johans vårtid kom sent, men den kom ändå. Kärlekens sol hade smält bort isskorpan i hans hjerta, turturdufvan lät höra sin röst — den rösten, som talar frid till fridlösa hjertan. Blommorna i det förr förfrusna hjertat började spira fram, doften af dem började genomtränga hans lif. — Grannarna fingo känna det och förundrade sig och började forska efter orsaken, somliga till lifs, andra till döds — *ett* förstodo de dock alla:

Ett nytt lif har inträdt!

Nu slumrar gamle tunnbindar-Johan i grafven. Många vintrar hafva lagt sin mjuka snöfäll öfver hans stoft, mången vår har smält bort det hvita täcket och lockat fram uppståndelsens vårtecken i dess ställe. Men ännu bidar han stilla på den vårmorgon, då basunen skall ljuda och vi åter skola få höra ett: "Kommen, I alle!" nämligen "Kommen, I min Faders välsignade, och tagen i besittning det rike, som eder är tillredt från verldens grundläggning.

Då är den eviga vårtiden inne — då är lifvets mörka vinter slut! Till detta rike ären *I alle* inbjudna för att vara hos Jesus. Der skola vi få se honom såsom han är. O hvilken nåd, hvilken solljus framtid för barnen och deras ringe vän

Onkel Eric.

Himmelsfärdstankar.

Du, som står och sorgset skådar
Mot den blåa himlen opp
Och som längtansfullt förbidar
Jesus, härlighetens hopp,
Gläd dig, gläd dig, sorgsne vän,
Jesus kommer snart igen!

Än en gång skall himlen remna,
Och ur brusten silfversky
Skall din brudgum till dig komma
Under änglaskarors gny,
För att hemta bruden hem
Till ett nytt Jerusalem.

Låt då detta himlens budskap
Trösta få din sorgsna själ,
Och de dagar, som stå åter,
Nyttja i hans vingård väl!
Men i himlen haf din skatt,
Medan här du verkar gladt!

Mins, när händerna han sträckte
Huldt välsignande till 'slut,
Han till sina vänner sade:
Gån i hela verlden ut,
Samlen folken till *en* hop
Genom lärande och dop!

Gån och rädden dessa arma,
Som uti en villsam verld
Tappat bort de rätta spåren
Af sin sköna himmelsfärd,
Lysen dem med edert ljus
Åter hem till fadershus!

Lysen dem, som döden vallar
Mot en ryslig evighet;
Lysen dem, som trotsigt valde
Lögnaren till sin profet;
Lysen, lysen mest ändå
Hem till Jesus barnen små!

Ingen, ingen må förhindra
Barnet på dess himmelsfärd,
Ingen sudla oskuldsdrägten,
Som de små är här beskärd.
Nej, låt späda fötter små
Fritt på himlastigen gå!

Får du så din Herre tjena
Bland den nöd, ditt öga ser;
Blicka, blicka ständigt uppåt,
Och förnyad kraft han ger —
Ger, som svar på bönerop
Själen än ett andedop.

När du sist i striden dignar,
Skall igen i snöhvit drägt
Himlens sköna budskap komma
I den arla morgonväkt
Och till sälla andars verld
Föra dig på himmelsfärd!

Eric.

I Kristi fotspår.

Af pastor *J. Paul.*

(Forts.)

En troende predikant kände sig vid den sista gudstjensten, han höll, drifven till att säga till frälsaren: "Tag mig med, käre Herre Jesus, tag mig med!" Herren hörde denna bön och tog honom snart derpå till sig. Den käre predikanten var väl mogen för att tagas med. För honom var det väl slut med allt annat gående. Han visste, att Herren nu måste taga honom med. Han kunde icke nu mer annat. — Nå väl! Har en själ kommit derhän, att den *ingenting* vidare kan, att den icke ens kan oroa sig mer, då blifver den Herrens byte. Då kan han taga den.

Häri ligger, så långt jag ser, hemligheten till att blifva uppfylld med Jesu Ande. Vi erhålla det rätta sinnet för hans fotspår, om smaken för allt annat förgått oss, så att vi hungrande och törstande låta hela vår håg falla på dem.

Skall jag anföra ännu ett exempel till förklaring, så vill jag erinra om vårt hviloläger. Man kan under dagen betrakta sitt hviloläger, man kan glädja sig deröfver, att man har det, och dock fattas oss helt och hållet sinne för att utsträcka oss på detsamma för att sofva. Men om man är sjuk eller trött, har man en utomordentlig böjelse för det. Då vill man gerna låta nedbädda sig der. Och huru välgörande kännes det icke då!

Jesus har tillropat de *arbetande* och *betungade*, att han vill vederkvicka dem och gifva dem ro till själen. Arbetande och betungade passa för hvilan, emedan de längta derefter. Trötta menniskor förstå utmärkt att göra sig hvilan till godo. De veta hvad de skola göra dermed. De vederkvicka sig i och genom hvilan. Men skall hvilan kunna vederkvicka oss, så måste vi naturligtvis först blifva stilla Om du icke är stilla, så kan du vara på hvilolägret, utom att dock njuta någon hvila. Att vara stilla är just hvilan för den trötta själen. Somliga säga: "Ja, om jag blott kunde vara stilla!" Den som så säger, hans själ har icke ännu blifvit *trött* på det egna arbetet, den egna omsorgen och det egna verkandet. Trötta menniskor äro *stilla* menniskor. De kunna icke mer löpa hit och dit, emedan de äro trötta. Så äro äfven trötta själar stilla.

Vi läsa i Jer. 31: 25: Jag skall vederkvicka de trötta själarne, och alla försmäktande själar skall jag mätta. Härvid uppvaknade jag och såg, och min sömn hade varit ljuflig.

Men nu torde någon säga: "Jag medgifver allt detta. Jag erkänner, att det är alltsammans riktigt. Min själ är ännu icke trött. Men jag skulle gerna vilja, att den blefve trött. Hvad skall jag göra dervid?" — Jag skulle vilja svara härpå med den förut använda liknelsen. Man blir i allmänhet lättast trött, om man

uppsöker hvilolägret, för att sofva derpå. Då du skall komma till hvila i Jesu fotspår, så sök upp dem, för att deri finna ditt lif. Och låt icke afskräcka dig, om du icke genast kommer till ro.

Håll först *stilla* vid Jesu fotspår, tills du *stilla*. Öfverlemna dig dertill att i gerning och sanning efterfölja honom! Dermed komma vi in på *Den praktiska efterföljelsen af Jesus.*

Säkerligen hållas många själar tillbaka derigenom att de icke veta, att allt redan är färdigt för dem. Man tänker kanske: "Jag i mitt tillstånd kan ju icke vara någon Lammets efterföljare. Mig fattas ännu det och det." Man menar: "Andra äro ju vida längre komna än jag. Jag måste först blifva sådan som den och den." Alla dessa tankar hindra. — Jesus är närvarande för oss, och hans fotspår ligga äfven inför oss. Hans Ande är ock nära och redo att leda och regera oss. Å vår sida är endast ett af nöden: *den praktiska efterföljelsen.* Vi måste lägga tonvigt på ordet *praktisk.* De troende stanna så många gånger dervid, att de lofva Herren: "*Jag vill* efterfölja dig." Ett sådant löfte är visserligen rätt; men det måste ock förverkligas. Vid Jesu praktiska efterföljelse är det frågan om *verkliga steg,* som måste tagas. Fotspåren hafva gjorts genom steg. Vill jag vandra i Jesu fotspår, så måste jag taga steg. Uppenbarligen måste en gång *det första steget* i Herren Jesu fotspår tagas. Hvarför vill du icke redan i dag taga det steget? Du säger: "Jag fruktar, att jag skall taga miste om Jesu spår; ty jag har ännu ingen klarhet angående Jesu fotspår." Nå väl, men du skall svårligen erhålla klarhet genom ytterligare dröjsmål. Den helige Ande är redo att leda dig till hela sanningen. Du borde i förtröstan på honom taga första steget. Går du så blott framåt i den afsigten att efterfölja Jesus, så skall vägen komma att ligga allt mer klar för dig. Din väg kommer då att gå i samma riktning som Jesu väg gick. *Jesu väg var sjelfförnekelsens väg.* Dermed har äfven för oss vägen blifvit anvisad. Låt ditt första steg och alla följande bestämmas af Jesu ord: "Om någon vill efterfölja mig, han *förneke* sig sjelf."

Denna sjelfförnekelse kräfver af oss, att vi verkligt, praktiskt gifva vårt "jag" i döden. Det torde vara dig klart, hvad som ännu intager ditt hjerta. Hvarvid hakar ditt jag sig ännu fast? Hvilka saker skulle du ännu vilja behålla för dig sjelf? Finner du något sådant, så vet du, att det heter i skriften: Hvar och en, som icke försakar allt hvad han eger, han kan icke vara min lärjunge. Då borde du *i enfald* praktiskt handla derefter. Vi måste tala något närmare om denna enfald. Den, som är enfaldig, mödar sig icke med att öfverväga hit och dit, om han skall lemna eller behålla något, som kunde vara farligt för honom. Han handlar i tillit till Herrens ledning. Skulle han dervid göra ett misstag, så upptäcker Herren det för honom; och derigenom lär han. Den enfaldige vet, att han utan Frälsaren icke kan göra någonting. Derför inlåter han sig icke på egna klyftigheter. Hvartill skulle äfven sådana gagna honom? Han är helt och hållet hän-

visad dertill, att Gud gifver honom allt hvad han behöfver. Derför räknar han äfven på Guds nåd och hjelp. Den enfaldige är äfven beredd på att handla *genast*. Han kan icke tänka sig, att han genom långt dröjsmål förbättrar något. Han vet, att han efter ett än så långt dröjsmål är likaså oskicklig att träffa det rätta som i detta ögonblick. Han ser sig såsom helt och hållet beroende af Herren. Han inser och känner sin vanmakt. Derför är han i stånd till att genast göra hvad som är honom klart. Den enfaldige befrågar sig slutligen icke med kött och blod. Han vet att han, om han gjorde det, skulle följa ett irrbloss. Men irrbloss lysa öfver träsk. Den som följer dem står i fara att råka i träsket och deri omkomma. Derför befrågar han sig enfaldigt med Gud och går sedan att verkställa sitt uppdrag.

Man berättar, att de resande i öknen Sahara, om vatten fattas dem, låta sina kameler löpa, dit de vilja. Kamelerna skola genom sin instinkt ledas till vattukällorna. Den resande bör gerna låta sin kamel bära sig, hvart denne vill. På detta sätt räddar hans kamels instinkt hans lif, under det att en resande, som icke vill anförtro sig åt sitt djur, slutligen med djuret omkommer. Vilja vi ledas af Guds Ande, så måste vi vara alltigenom enfaldiga. Vilja vi deremot följa den egna visheten, de egna tankarna och öfverläggningarna, så skola vi blott förkväfva eller bedröfva Anden.

Blicka vi ännu en gång tillbaka på Hesekiels syn, så måste vi säga: "Hjulen voro enfaldiga. De rörde sig efter Andens vink, hvarthän han ville gå". Den helige Ande vill i verkligheten leda oss; men man måste tro på honom. Man måste vänta hans ledning. I detta afseende har det ofta stått vigtigt för mig, hvad Samuel säger till Saul: "Herrens Ande skall komma öfver dig, och du skall blifva förvandlad till en annan menniska. Och när dessa tecken hafva inträffat för dig, så *gör sedan hvad dig för handen kommer!* Ty Gud skall vara med dig." (1 Sam. 10: 6, 7). Samuel manar här tydligt Saul, att han skall *enfaldigt* göra hvad Gud gaf vid handen. Dermed stämmer äfven fullkomligt, hvad Johannes i sitt första bref skrifver: "I hafven smörjelse af den Helige och veten allt. I hafven icke behof af att någon lärer eder, utan såsom samma smörjelse lärer eder om allting, så är det ock sant." (1 Joh. 2: 20, 26).

Detta är dyrbart. Herren vill vara med oss. Låtom oss tro på den helige Ande! Om vi i enfald gå framåt i *lydnad mot Herren*, så hafva vi Guds löften på vår sida. Gud har gifvit Anden åt dem, som lyda honom. Vilja vi i verkligheten fullt och helt gå Herrens väg utan allt eget viljande och väljande, så kunna vi vara förvissade om vår Guds nåd och ledning. Derför ännu en gång: "In i den verkliga, praktiska efterföljelsen i största enfald!" Då de spetälska på Jesu ord gingo bort för att visa sig för presterna, blefvo de rena. Herren kan då göra något för oss, om vi efter hans befallning gå hans vägar.

Så går det förvisso mot naturen. Jesu fotspår ligga icke på den mark, som är angenäm för den naturliga

menniskan. Derför hör äfven *uthållighet* till den praktiska efterföljelsen. Det ena steget följer på det andra, ända tills målet är hunnet och vi blifva Jesus lika (Joh. 3: 2). Frälsaren säger: "Ingen, som sätter sin hand till plogen och ser tillbaka är bekväm till Guds rike." Menniskor, som se tillbaka, veta ej hvad Jesu efterföljelse är. Nej! Af Hesekiels syn hafva vi lärt, att lifsväsena, cheruberna, *oafvändt* skådade i den för dem bestämda riktningen. Jesus säger likaledes: "förblifven i mig!" Man träder in i Jesu fotspår för att förblifva i dem.

I den 84 psalmen se vi, huru psalmisten längtar efter Herrens gårdar. Han säger: "Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar." Skulle icke ett det nya förbundets barn ännu mer längta efter att helt komma in i Jesu fotspår? Och derefter utropar samme sångare: "Sparfven har funnit ett hus och svalan ett bo .... ditt altare, Herre Zebaot, min Konung och min Gud." Skulle sparfven och svalan finna sitt näste, men din själ blifva förnekad hvad den alldeles nödvändigt behöfver? — Säkerligen icke! Fastmer skulle detta vara din själs jubelrop: "Jag har funnit lif och öfvernog *i Jesu fotspår.*"

(Öfvers. af *K—dt.*

Johannes Ruysbroek,

hans yttre och inre lif, tecknadt i några hastiga penseldrag, samt några lärdomar deraf för oss.

— — — "Hvad intet öga har sett och intet öra har hört och hvad i ingen menniskas hjerta har uppstigit, hvad Gud har beredt åt den, som älska honom" Men för oss har Gud uppenbarat det genom sin Ande, ty Anden utransakar allt, ja, ock Guds djupheter." 1 Kor. 2: 9—10.

Det är stort att få kasta blicken *framåt* till den tiden, då alla Guds barn, alla lemmarna i Kristi kropp skola vara samlade derhemma i samma himmel, alla återstrålande Kristi härlighet. Men det är ock mycket dyrbart och upplyftande, det värmer och vidgar hjertat att blicka *tillbaka* och se, hurusom genom hela församlingens historia går en städse fortlöpande kedja af Guds barn och Herrens vittnen, hvilka, om ock deras lif i mycket tagit intryck af den tid, i hvilken de lefvat, om de ock varit klädda i munkens kåpa och stängt sig inne bakom klostrets murar, dock lefvat i samma trons gemenskap med Gud, som vi, haft samma heliga behof och trängtan i sitt inre, som vi, varit ledda af samma fadershand och lärda af samma helige Ande, och under vandringen härnere i liknande frestelser, strider och trångmål, som våra, varit burna af samma lefvande och saliga hopp, som kastar sitt himmelska ljus öfver vår

vandring, och hos hvilka vi kunna känna igen dragen af densamme Kristus, som äfven vi älska.

Afven under medeltidens svartaste mörker finna vi klart lysande stjernor, personer, som varit rikt välsignade af Gud, och i hvilkas andeliga lif vi kunna märka ett djup och en innerlighet, sällsporda i våra dagar.

En sådan man var Johannes Ruysbroek.

* * *

Men innan vi tala något om honom, vilja vi med några ord omnämna, huru han skildrar tidens mörker och särskildt det "andliga ståndets" förderf.

Påfvar, furstar och prelater, klagar han, böja sina knän för det timliga goda och hafva icke själarnes bättring och uppfostran utan sin penningpung i ögonsigte. Alla kyrkans nådeskatter och gåfvor äro hos dem, likasom varorna hos krämaren, fala för penningar. För de rika sjunges och läses, och lätt erhålla de aflatsbref för skärseldens straff. Efter deras död hör man det sjungas, och alla klockor ringa; de begrafvas framför altaret och prisas saliga. Men om de hafva dött i orättfärdighet, så förmå icke alla menniskor tillsammans att befria dem från helvetets kval; och äfven om de skulle hafva gifvit alla sina egodelar åt fattiga, så skulle det icke gagna dem något. Hos munkarne finner man i allmänhet lättja och fråsseri. De vilja kallas fattiga, men på sju mil omkring deras kloster utsuga de hela landet och lefva sedan i sus och dus. Icke bättre äro presterna. Bland hundra dåliga finnes knappt en god. Då de sjelfva meränders hafva köpt sina gäll, så hålla de alla andliga egodelar till salu för penningar. Kunna de vänta sig någon vinst, så löpa de till kyrkan, så snart klockan ljuder. Är detta icke fallet, så kunde man ringa, tills klockorna sprucke, innan *en* komme. Och prelaterna och biskoparne äro än sämre. De sträfva efter gods och ära; och så blir anden blind. Förbrytare måste betala penningar, ju rikare, desto mer. Sedan kunna de återigen ett år tjena djefvulen. Så har hvar och en hvad han vill. Djefvulen själarne, biskopen penningarne, de arma, fåkunniga menniskorna en tids lust i synden.

* * *

Johannes Ruysbroek föddes år 1293 i en by, efter hvilken han fått sitt tillnamn, och som var belägen vid Senne mellan Bryssel och Hull. Om hans tidigare år veta vi blott föga. Från sin tidiga ungdom traktade han mer efter fromhet än efter vetande. Och äfven under sin studietid vinnlade han sig mer om andakt och helighet än om lärdom. Hans djupa, innerliga Guds-kärlek var ju ock den kraft, hvarigenom han sknlle sätta hjertana i brand och frambringa betydande verkningar. I sitt 24:de år blef han prestvigd och verkade såsom prest i Bryssel med stor ifver, till dess slutligen den i hans natur djupt rotade förkärleken för ensamhet och ett kontemplativt lif öfverväldigade honom, så att han tillsammans med flera vänner drog sig tillbaka till klostret Grünthal, 2 mil från Bryssel. Han blef snart prior i detta kloster och verkade reformerande på klosterlifvet icke blott der utan ock vida omkring i Nederländerna.

I öfrigt lefde han i stilla ensamhet och tillbakadragenhet. Då Anden fattade honom, drog han sig gerna undan till de ensligaste ställena i den sköna skog, som omgaf klostret. Ofta fann man honom, efter långt sökande, i helig hänryckning med ansigtet strålande af gudomlig härlighet. I sådant tillstånd plägade han uppteckna sina ingifvelser på en vaxtafla och sedan vidare utföra utkastet i sin klostercell. Så uppstod enligt hans fasta öfvertygelse alla hans talrika skrifter under den helige Andes omedelbara ledning. Han svarade, då han en gång tillfrågades angående denna sak:

"Var öfvertygad derom, att jag icke har skrifvit ett ord i mina skrifter utan genom den helige Andes ingifvelse och i en underbar, den allraljufligaste närvaro af den högheliga Treenigheten."

Detta torde förefalla oss öfverspändt. Och kanske var det att tänka för högt. Men dock var Ruysbroek långt fjerran för allt svärmeri. Vi förmå svårligen att rätt sätta oss in i de gamla mystikernas oförryckta troslif, deras kärleksinnerlighet och andaktsglöd. Gudselden i Ruysbroek var ingalunda en på konstladt sätt antänd, hastigt uppfladdrande och så åter hastigt utslocknande låga, utan en varaktig den helige Andes glöd, ett städse innerligare ettblifvande med Gud och en obetingad hängifvenhet åt hans vilja. Han sade en gång till en sin vän: "Tro mig, jag är beredd att lida allt hvad Gud tillskickar mig, äfven döden och helvetespinan, ty det är min enda och högsta åstundan, att *Guds kärleksrika vilja må ske med mig.*"

Många menniskor af alla stånd och åldrar vallfärdade från när och fjerran för att höra och lära af den sjelfförsakande gudskärlekens vidt beryktade lärare. Hans rykte gjorde honom icke stolt. Han var mild, anspråkslös, vänlig och deltagande. Han underkastade sig arbete, fastor och vakor med stor stränghet, och förrättade äfven de ringaste sysslor i klostret. Så förflöt hans lif stilla och ljufligt utan stora händelser och utan stora, i ögonen fallande gerningar. Hans enkelhet och måttlighet gjorde, att han uppnådde en hög ålder. Men slutligen längtade han hjertligt efter förlossningen. Han dog ljufligt och i frid, såsom han lefvat, den 2:dra dec. 1381 i sitt 88:de år och begrofs i klosterkyrkan. En grafsten med en enkel inskrift betecknar stället, hvarest han hvilar.

* * *

Det mest utmärkande för Ruysbroeks ställning till Gud var helig *tillbedjan.* I skriften talas på många ställen om tillbedjan. I Neh. 9 kap. heter det, att några af leviterna sade: "Stån upp och prisen Herren, eder Gud, ifrån evighet till evighet, och man prise ditt härliga namn, som upphöjdt är öfver allt lof och pris! Du allena är Herren. Du har gjort himmelen, alla himlars himmel och all deras här, jorden och allt, som deruppå är, hafvet och allt, som deruti är. Du uppehåller det allt, och *himmelens här tillbeder dig.*" I Ps. 86: 9, säger David i profetisk ande: "Alla hedningar, som du har skapat, skola komma för att *tillbedja för ditt ansigte,* Herre, och för att förhärliga ditt namn." I Ps. 132: 7 finna vi den uppmaningen: "Låtom oss gå in i hans (Herrens) boning, låtom oss *tillbedja vid* hans fotapall." Och i Ps. 29: 1—2: "Gifven åt Herren, I Guds söner, gifven åt Herren ära och makt; gifven åt Herren hans namns ära, *tillbedjen Herren i helig skrud.*"

I Lukas' 24: 52 heter det om Jesu lärjungar, som sett sin mästare uppfara till himmelen: "De *tillbådo honom,* och gingo tillbaka till Jerusalem med stor glädje, och de voro alltid i templet, prisande och lofvande Gud." De visste, att han, som på samma gång var deras broder och deras Herre och Gud, nu hade ingått i den härlighet, som han hade hos Fadren förr än verlden var, och att han enligt sitt löfte gått bort för att bereda dem rum i sin Faders hus, samt att han äfven skulle komma tillbaka och taga dem till sig, på det de skulle vara, der han var. Och deras hjertan hade nog. Han skulle ju icke heller, under det att de såsom hans vittnen buro ut fridsbudskapet i den fiendtliga verlden,

låta dem vara ensamma och faderlösa, utan han skulle sända dem Fadrens löfte, pingstvälsignelsen, och i och med den helige Ande komma till dem och vara med dem alla dagar. De hvilade ut i hans kärlek. Genomgångna lidanden voro förgätna, liksom ock kommande bedröfvelser och trångmål. Hvad behöfde de väl frukta? Han, som satt sig på härlighetens högra sida, Han, som är större än den, som är i verlden, var med dem i hela sin kärlek och makt. Och ega icke hans lärjungar i alla tider samma förmån? Skulle vi då icke med fröjd tillbedja Herren i hans helgedom, prisande och tackande honom?

I Ebr. 1: 6 heter det: När han (Fadren) åter inför den förstfödde i verlden, säger han: "Och honom *tillbedje alla Guds englar.*"

I Es. 6 införas vi i Herrens helgedom, der Herren sitter på en stor och hög tron, och hans släp uppfyller templet. Och Seraferna betäcka i tillbedjande vördnad för den Helige sina ansigten och sina fötter, under det den ene ropar till den andre, sägande: "Helig, helig, helig är Herrren Zebaot. Hela jorden är full af hans härlighet." Och tröskelarnes underlag skakas af den ropandes röst, och huset uppfylldes af rök.

I Uppenbarelseboken läsa vi, hurusom de 24 äldste falla ned inför den, som sitter på tronen och *tillbedja* den, som lefver i evigheters evighet, och kasta sina kronor inför tronen, sägande: "Vår Herre och Gud, du är värdig att taga pris och ära och makt o. s. v." (Uppb. 4: 10; 5: 14; 11: 16.) Och de fyra lifsväsena jemte den oräkneliga änglaskaran samt allt skapadt deltaga i hyllningen och tillbedjan af honom, som sitter på tronen, och Lammet, som blifvit slagtadt. (Uppb. 5.)

I den mån en troende härnere på jorden genom den helige Ande införes i en tillbedjan i anda och sanning, har han redan begynt deltaga i den himmelska gudstjensten. Vi kunna icke komma högre eller längre än till tillbedjan. Det är mera än att bedja i detta ords vanliga betydelse. Den, som beder, sysselsätter sig med sig sjelf och sina behof. Den som tillbeder är upptagen af och sysselsatt med Herren. Den helige Ande uppenbarar Herren för den inre blicken, och hjertat åskådar honom i hans kärleks och nåds fullhet, i hans majestät, helighet, härlighet, visdom och makt.

Och hjertat hvilar i honom och har nog, njuter af honom och är tillfredsställdt.

"När jag *dig*, Herre, hafver" — heter det i den tillbedjande själen — "då frågar jag efter himmel och jord intet. Om mig än kropp och själ försmäktade, så är *Gud för evigt mitt hjertas klippa och min del.*"

Liksom den, som åskådar en härlig målning eller en hänryckande utsigt och så hänföres deraf, att han alldeles glömmer bort sig sjelf och allt, som försiggår omkring honom, och helt försjunker i det skådade föremålet, så är den tillbedjande själen så intagen af Herrens härlighet och skönhet, så att verlden med all dess härlighet och glans icke vidare eger något tjusande och lockande för densamma.

Då Anden förhärligar Kristus för vårt inre, så att vi se Guds härlighet i den korsfästes ansigte, då lösas vi ur verldsförtrollningen, då utbrister brudesjälen: "Min vän är hvit och röd, högre än mångtusen. Allt hans väsende är behag. Jag är min väns, och till mig står hans begär." Och så hvilar hon i hans kärlek.

Man ser då icke efter menniskors ynnest och erkännande. Utan själen är såsom en ogift jungfru, som endast "bekymrar sig om det som tillhör Herren, att hon må vara helig till kropp och ande." 2 Kor. 5: 9.

(Forts.)

Emil Gustafsson, vår vän, sofver.

Detta är det sorgebudskap, som i dessa dagar bringats oss och som säkerligen i vida kretsar framkallat smärta och tårar. Å ena sidan borde detta budskap icke vara oväntadt, då han ju i många år och särskildt under den sednare tiden varit lidande och svag till sin kropp. Men å andra sidan har Herren så underbart uppehållit hans svaga lif och många gånger, då allt hopp om hans vederfående synts ute, upprest honom från sjukbädden, så att man äfven nu hade svårt att på allvar tänka, att hans bortgång var så nära, särskildt då han från vår synpunkt ännu så väl behöfdes i den vittnande, stridande och lidande församlingen här nere, och då Gud under mycken djupgående och smärtsam fostran tillredt honom till ett härligt redskap för sin tjenst. Och derför förnams budskapet så öfverraskande, liksom det ock kändes såsom ett smärtsamt slag. Men Herrens tankar och vägar äro icke våra. De äro mycket högre.

Då jag under de sednare åren mer än någon annan stått honom nära i Herrens riksarbete och med honom delat de hetaste strider och derunder fått såsom få tillfälle att lära känna honom och blicka in i hans inre, är det helt naturligt, att jag känner mig manad att med några ord teckna hans minnesruna. Men det är icke blott en vänskapens och kärlekens minneskrans, jag vill nedlägga på hans graf. Det vill ännu mer vara en helig uppfordran till oss, som ännu lefva, att vara hans efterföljare, liksom han var Kristi.

De yttre konturerna af hans lif äro snart tecknade. De förete icke något synnerligen märkligt.

Emil Gustafsson föddes den 12 juli 1862 vid Norra Folkavi, Kräklinge socken, Nerike, der hans föräldrar ännu äro bosatta, och der han hade sitt tält uppslaget, tills han lemnade främlingslandet. Redan som barn var han dragen till Gud. Men vid tiden, då "hau gick och läste", blef hans sinne bortvändt från Gud och det himmelska, och han kom för en tid ut i synd och fåfänglig ungdomsyra. Men Herren drog honom nådefullt åter till sig. Och han kunde nu sjunga:

> "Gud vare lof! Nu är jag frälst,
> Har lif och öfvernog.
> Så lycklig tjenar jag min Gud".
>
> (Hjertesånger n:o 71).

Snart nog började han nu arbeta i söndagsskolan och deltaga i bönemöten. Omkring 1884 begynte han predika.

Såsom predikant tilldrog han sig stor uppmärksamhet och hade alltid mycket åhörare. Hans förtroende var i ständigt stigande, isynnerhet på hans hemtrakt, der han var mest känd. Det var icke blott hans begåfning och tilltalande framställningssätt, som drog folket till sammankomsterna, utan framför allt den ande, som talade genom honom, och det helgjutna kristliga lif, han lefde. Det träffade in på honom sjelf, hvad han en gång skrifver: "Äro vi i stånd att belysa texten med illustrationer ur ett heligt lif, skola vi kunna uppehålla intresset, och "det myckna folket hör oss gerna", ty ett godt förtroende är mer än halfva predikan".

I början af hans nådelif stod himmelen på ett särskildt sätt öppen öfver hans hembygd. Det var andefriska vårvindar, som blåste. Och ganska naturligt var, att han påverkades af den uppspirande helighetsrörelsen, som föranledde Helgelseförbundets stiftande, ehuru han

alltid förblef en sjelfständig kristlig karaktär med sin af Herren gifna egendomliga prägel, och hans predikan alltid hade sin säregna, personliga klang med friska originella tankar.

Han blef och förblef medlem i Helgelseförbundet, ehuru han fick kallelser och anbud från andra håll att verka såsom predikant och äfven en tid, efter hvad han sjelf sagt, ej var alldeles okänslig för de större jordiska utsigter, som derigenom syntes kunna öppna sig för honom. Men han förblef sin kallelse trogen, öfvervann frestelsen och bevarades derigenom från att endels förfela sin bestämmelse och förlora sitt lifs mål. Ty om en kristen och särskildt ett Herrens vittne ej förblir trogen på den post, der Gud ställt honom, utan, i stället för att endast låta sig ledas af Guds Ande efter Guds vilja, endels ser på sina egna intressen och fördelar, så kan Gud aldrig af hans lif göra, hvad han eljest kunnat och velat. Guds fulla välsignelse och kraft kan endast då hvila öfver en person, när den utan biafsigter och sidoblickar går sin väg rakt fram med det enda målet att täckas Herren och vara öfverlemnad i hans händer.

Men der Herren ställt honom, vår nu bortgångne broder, verkade han med ett i kärleken för allt Guds folk vidgadt hjerta. Fick han icke "älska på nära håll, så älskade han på afstånd". Hindrade andras fördomar honom att komma dem nära, så kunde de dock icke hindra honom från att älska dem. Såsom en lem i kroppen fröjdade han sig med de andra lemmarna och led med dem. Sällan har någon varit så fri från allt partisinne och så innerligt af rent hjerta älskat allt Guds folk, som han.

Vid Helgelseförbundets årskonferens 1893 invaldes han i Helgelseförbundets styrelse. Och samma år begynte han deltaga i undervisningen vid bibelkursen, hvilket han sedan fortfarande gjort. Utan tvifvel har hans arbete äfven på detta område medfört stor och förblifvande välsignelse.

Nu har den sköra lefnadstråden brustit. Han har för sista gången deltagit i bibelkursen och konferensen, han har aflagt det sista vittnesbördet, sjungit den sista sången, skrifvit det sista uppbyggelsestycket. Då jag ett par dagar före hans död besökte honom, sade han: "Skola vi nu aldrig mer få utkämpa någon strid tillsammans?" Han sade, att han såg det såsom en så synnerligt dyrbar nåd att få vittna om Herren, och att han gerna ännu en gång skulle ha velat räcka de hungrande en beta bröd. Men han var nöjd med sin Faders vilja.

Han har nu fått hvila efter striderna, han har blifvit befriad från värken och plågorna. Icke mången har anat, huru mycket han under många, långa år lidit af kroppslig bräcklighet och plågor, ty han klagade aldrig. Sällan gaf han någon antydan om sina lidanden. Men då han under tjugo års tid icke haft någon riktig helsodag, måste hvilan vara ljuf.

Från Malmö, der han i Herrens tjenst gaf s inasista krafter, kom han alldeles nedbruten tillbaka till sitt hem och nedlades på sitt sista sjukläger. Han afsomnade lördagen den 5:te maj kl. 2.30 f. m. Den sjukdom, som ändade hans lif, var ägghvitsjuka. Begrafningsdagen är bestämd till den 15 dennes.

Han hvilade på en grund, som icke vacklade i dödsstunden. Vi behöfva icke tviflande och bäfvande fråga: "Hvart tog han vägen?" Vi veta, att han gick hem till Jesus.

Jag hörde honom mer än en gång citera det yttrandet, att en Herrens tjenare är odödlig, tills hans verk är fullbordadt. Och förvisso eger detta ord sin tillämpning äfven här. Och derföre säga vi i stilla undergifvenhet: "Herren gaf och Herren tog, välsignadt vare Herrens namn!"

Han är borta från kroppen, men hemma hos Herren. Hans stämma höres icke mer härnere; och dock talar han ännu, fastän han är död — genom sina skrifter, sina sånger, sitt lif i tron. Han har lemnat ett ljust och skärt minne efter sig.

I tal och skrift påyrkade han *ett nära och innerligt umgänge med Gud*, och han lefde i ett sådant umgänge. Detta var hemligheten till hans stilla undergifvenhet i pröfningarna, till den tuktade och nyktra ande, som besjälade all hans umgängelse, till den inblick, han egde i evangelium, till det djup och allvar, som präglade hans vittnesbörd, och till den makt, han egde, att träffa menniskornas hjertan. Han skrifver en gång: "Skola vi kunna säga: Jag har något från *Gud* att säga dig!" måste vi lefva så nära himmelens port, att vi höra den helige Andes röst. Försummas det innerliga umgänget med Herren, så förlora vi snart biblens nyckel, och dörren stänges till Andens evangelium. *Ty ingen vet hvad som är i Gud utom Guds Ande.* — — — Det är endast genom ett innerligt umgänge med Herren, som en kristen kan bevaras lefvande i sin kallelse".

Tomma ord skydde han. I det dagliga lifvet och umgänget var han mycket fåordig. Han var uppenbarligen rädd för att säga något förhastadt och oöfverlagdt, något, som kunde såra Guds Ande och lemna dåliga eller fåfängliga intryck hos dem, som hörde honom. Ef. 4: 29. Likasom han så allvarligt framhöll vigten af att bevara och gömma de heliga intryck, som man får genom Guds Ande, så låg det honom ock om hjertat att gifva endast heliga intryck. Han säger i det första af de små stycken, som han under rubriken "Tankar" skref i 1892 års årgång af Trons Segrar: "Den redlösa okunnigheten pratar mycket; den djupa besinningsfulla tanken är vanligtvis fåordig. Drönarne flyga ut för att surra i solskenet, arbetsbien fly undan våra blickar för att samla honung, och samhällets drottning arbetar i det fördolda."

Emedan han lefde detta innerliga och stilla lif med och inför Gud, egde han ock, då han steg upp på talarstolen, i sitt koger skarpa pilar, som icke förfelade sitt mål. Å andra sidan kunde han tala ljufligt och vederkvickande till lidande och frestade hjertan. Detta sednare hade han lärt framför allt i det tåligt burna lidandets skola.

Han var *en sanningens man*. Sanning och verklighet sökte han både i lif och vittnesbörd. Han åstundade både hos sig sjelf och andra ett sannt och djupt Andens verk. Ytlig hänförelse och snart försinande känslorus voro ej i hans smak. I ett af hans i Trons Segrar intagna stycken skrifver han: "Den djupa grundorsaken till de många affallen i våra dagar är den, att vi ha i allmänhet för litet af *Gud* i våra lif. Fastän lifvets Ande verkar ibland oss, synas de vara få, som ega odödlighetens märg och kärna i sin andlighet, ty det är sällan en kristen så genomtränges af evighetens Ande, att han blifver andelig i alla sitt lifs gerningar. Oaktadt allt, som vittnas om full frälsning, ha de flesta ibland oss mycket litet af det eviga lifvets verkligheter. Och detta är just hvad vi behöfva: sanning och verklighet. Tiden frågar efter kristliga karaktärer."

Han var en sådan karaktär. Han lyste med *ett stilla, klart och stadigt ljus*. Det är många, som på afstånd te sig så märkvärdiga; men som icke tåla vid att skådas på nära håll, hvilkas gloria alldeles försvinner, då de ses i hvardagslifvet. Men ju mer man kom honom nära, desto mer älskade och uppskattade man honom.

Han kände vigten af att *besjälas af den rätta anden*. Ty, såsom han framhöll, äro vi "gent emot våra medmenniskor ansvariga icke allenast för våra ord och handlingar, utan i all synnerhet för den ande, hvaraf våra lif besjälas."

Trots sin kroppsliga svaghet var han *mycket verksam.* Då han icke var ute för att vittna om Herren, då han kanske för sin kroppsliga svaghet icke kunde det, så var han så långt han förmådde ifrigt sysselsatt vid sitt skrifbord. Han har också efterlemnat ett icke så litet antal sånger och skrifter. Trons Segrar bär i hvarje sin årgång spår af hans hand och ande. Hans språk var kraftigt, de oftast korta, afmätta satserna voro fyllda af ett djupt innehåll. Icke alltid är formen oklanderlig, någon gång är framställningen väl dunkel, men innehållet är gediget. Det går icke att med hast taga det, han skrifvit; det måste begrundas, men lemnar då så mycken mer behållning för hjertat.

Till det yttersta släppte han till sina krafter i arbetet för Herren. Han var ihärdig i det verk, Herren gifvit honom att utföra. Han höll ut till det yttersta på sin post, om ock striden var hård och kroppskrafterna ville svigta. Han stödde sig på den Allsmägtige. Guds folks förböner voro honom dyrbara och höllo honom utan tvifvel mången gång uppe, då han annars skulle hafva sjunkit tillsammans. En gång, då kroppslig svaghet höll honom afstängd från yttre verksamhet, skrifver han: "Jag skulle hellre vilja gå i storm och snö för att rädda själar än sitta här, om jag inte visste, att Herren satt mig här för att se hans majestät, ty intet arbete kan vara härdare för en Herrens profet än overksamheten."

Under sådana den tvungna overksamhetens, ensamhetens och lidandets tider fick han lära svåra och djupa lexor och lära dem grundligt. Säkerligen hade han utan denna grundliga fostran i lidandets helsosamma skola aldrig blifvit den han var.

I hans predikan röjde sig ett heligt allvar, ja, många gånger, för att begagna ett hans eget uttryck, ett *gråtande* allvar och *en innerlig kärlek till själarna.* Han har också fått vara ett medel till att föra icke få själar till Herren. Djupt kände han också nöden inom Guds församling, dess djupa affall ifrån Guds bestämmelse med densamma, från evangelii ideal. Han var icke obekant med hvad det vill säga att lida födslovånda, för att Jesus måtte vinna gestalt i de troende (Gal. 4: 19). Han såg klart behofvet af vittnen, smorda med Ande och kraft. "Församlingen", skrifver han en gång, "löper fara att bli ett stillastående vatten, om hon icke snart får helgade män, hjertedjupa kristna, som i barnslig tro lefva nära Gud och i Andens och korsets skola vunnit erfarenhet nog att under Andens inspiration leda henne framåt genom öknar och moras in i löftenas land!"

Vår hänsofne broder egde *en skarp blick för de inre, mera fördolda afvikelserna* och förstod att med fruktansvärdt allvar träffa de ömma punkterna. Han förstod att kasta sanningens ljus i de inre, hemliga irrgångarna och uppspåra äfven de finare afgudarna, för att emot dem rikta dödsbringande hugg med sanningens skarpa svärd.

Särskildt då han talade till *evangelisterna,* kändes under den merendels lugna, stilla framställningen det för deras väl så varmt klappande hjertats slag. Huru innerligt han åstundade, att ingen af dem skulle blifva otrogen sin Gud och sin kallelse och svika i kampen! I deras strider och svårigheter förstod han så väl att blicka in och kunde derför så säkert träffa deras hjertan.

Med allt det allvar, som uppenbarade sig i hans tal och umgängelse, var han dock långt ifrån en kärlekslös, hård och dömande ande.

Hans sjelfkännedom och ödmjukhet voro djupa. Han hade ett djupt medvetande om sin egen brist och ofullkomlighet och törstade innerligt efter en allt rikare uppfyllelse af Guds Ande, för att kunna i sitt lif mera helt förverkliga det ideal af kristligt lif, som han såg i skriften,

och för att kunna trognare och fullkomligare måla för menniskornas hjertan den Mästare, som framstod så stor och härlig för hans eget hjerta.

Hans samvete var ömt och finkänsligt. Han kunde känna det så oändligt smärtsamt, om han, då han i bästa afsigt framdragit något af sitt lifs erfarenheter, tyckte sig hafva gjort det så oandligt och klumpigt, att han sjelf emot sin vilja kommit att stå fram och i någon mån undanskymma Kristi bild.

Så har det ock nu i denna korta, ofullständiga minnesruna, som vi sökt att i allt göra så trogen och sann, som möjligt, icke heller varit vår vilja, att vår bortgångne väns bild skulle på något sätt undanskymma Mästarens, den kärleksrike, tålige, vise och trofaste Mästaren, som renat och format detta kärl till heder. Ty genom *Herrens nåd allena* var han, det han var, och om denna nåd icke varit fåfäng, så *tillhör äran derför Herren allena;* och vår önskan och bön är att "Guds härlighet i Jesu Kristi ansigte", som framlyste ur vår broders lif, också må framlysa genom hela denna lefnadsteckning.

K—dt.

Vid

Emil Gustafssons bår

den 15 Maj 1900.

Af

En ringa sångarbroder.

En suck så djup det gick från vänner alla,
Då budet kom, att Emil G. är död.
Och strida tårar omkring båren falla;
Och månget *hvarför**) sorgetungt der ljöd.

Men ack, vi våga icke knota, klaga,
Ty du, o Gud, ser djupare än vi.
Det, som var ditt, du hade rätt att taga.
Vi säga dock: hur' tomt skall här ej bli!

Men med vår vän vi få med vemod sjunga:
Hur underlig är Gud, i hvad han gör,
Och *sorgevågen* ack, den mörka, tunga
Till Jesu hjerta närmare oss för!

Den Herren älskar, hvarje pröfning gagnar,
Om också vägen mörk och törnig är;
Det bär ju hemåt på mång' tusen vagnar
För *'lycklig pilgrim"* uppå resan här.

Så sjöng du, Emil, här i tåredalen,
Och mjuka fjedrar fick *din vagn* dervid.
Ty du förglömde smärtorna och kvalen
Invid hans bröst, som gaf ditt hjerta frid.

Nu har *tillbedjande du böjt dig neder*
Inför den Gud, du höll så helig här.
Och *lefvande* är *källan,* dit han leder.
Ja, vid dess strand du *omplanterad* är!

Din törst är släckt, du anderike broder,
Du fått *din del* så oafkortadt hel;
Du fått *ditt arf,* som oförgängligt stod der;
Ditt sköna hopp har icke slagit fel.

Du funnit ro, *du stilla barnahjerta,*
Du saligt hvilar som *"En konungs brud",*
Och slut det är på all din nöd och smärta.
Din *Jakobsstege* fört dig upp till Gud.

Du hergad är, och öfver *sorgevågen*
Ditt tjusta öga ser *en härlig syn.*
Din själ har ilat uppå *segerbågen*
Från tårars dal till hemmet ofvan skyn.

Gud vare tack för allt, som blef oss gifvet
Igenom dig i både tal och sång!
Tack för den djupa syn, du gaf på lifvet,
Och för exemplet af din stilla gång!

Tack för hvar gång du vänligt räckte handen
Till den, som stapplade på lifvets stig!
Tack för hvar gång du stärkte mig i anden,
Och för hvar gång du bad så varmt för mig!

Tack för hvar gång du gaf dig tid att tala
Med utarbetad, grånad vandringsman,
Och för hvar gång du fick af nåd hugsvala
De ringa små, som ingen tog sig an!

Allt var det nåd! Du fått utaf hans sinne,
Som mild och tålig törnekronan bar.
Och vare det ditt bästa äreminne,
Att i hans fotspår du här vandrat har!

Hem, hem ju var det sista ord, du sade,
Och ögat gladt mot *nya Zion* såg,
Och se'n till ro du dig på bädden lade
Och gled så sakta öfver Jordans våg.

*) Alla kursiverade ställen äro citat ur den hänsofnes skrifter.

Nu har du hunnit solbelysta stranden
Af palmomsusadt, ljufligt paradis
Och sjunger der med harpan uti handen
En *hjertesång* till Guds och Lammets pris.

Nu far och mor och alla vänner kära
Stå sörjande och se mot himlen opp.
Men såsom förr stå änglarna oss nära
Och hviska om uppståndelse och hopp.

Sof, Emil, sof, till dess i vigda kullen!
Se våren strör sin fagra blom derpå,
Ett skönt bevis att utur svarta mullen
Till evig vår du skall ur grafven gå.

Sof, Emil, sof! Ett stilla barnahjerta
Skall älskadt lefva i vårt minne här,
Och snart, ja snart, när slut är lifvets smärta,
Vi möta dig *den sälla morgon* der!

Eric.

Kris i Kina.

Af alla enkekejsarinnans handlingar framgår tydligt, att hon ej ämnar afstå från sina bemödanden att motarbeta reformrörelsen. Nyligen har sålunda ett edikt blifvit utgifvet, hvilket tydligen är ett verk af denna märkvärdiga kvinna, ehuru det föregifves vara utfärdadt i kejsarens namn. Det fordrar, att båda reformledarne Kang Yu-Uei och Liang Chi-Chao skola tillfångatagas och utlofvar en belöning af 100,000 Tls (omkr. 400 kr.) åt dem, som kunna lyckas fasttaga dem eller ock lönmörda dem. Vidare, säger ediktet, skola alla tidningar och böcker, som utgifvas af dessa två "vilddjurshjertade män", nppbrännas och förstöras, när man kan få tag i dem; och alla, som köpa och läsa dem, skola straffas. Det berättas också, att enkekejsarinnan har utpekat 300 embetsmän från olika delar af riket till att blifva straffade, emedan de hafva samverkat med reformrörelsen. Och allt detta verkar ju hat och motvilja emot henne från folkets sida, så att ett uppror emot regeringen tycks vara oundvikligt, om ej Gud griper in på annat sätt. Upproriska rörelser äro redan å färde. Sålunda var redan den 14:de febr. en proklamation uppklistrad på gatorna i staden Hankow, underskrifven af en man vid namn Hsü, som titulerade sig sjelf förste befälhafvaren öfver alla de kejserliga trupperna i Liang-hu- och Liang-kiang-distrikten (dessa innefatta icke mindre än 5 af rikets mellersta provinser). Denna proklamation hade till ändamål att uppegga folket till att förena sig och afsätta enkekejsarinnan och återinsätta kejsaren såsom den ende och högste regenten i riket och sålunda "skaffa ära" åt sig sjelfva och "återställa Kinas ställning". För utförandet af denna plan gör Hsü tio förslag; det sista deraf är att "hindra missionärer från att resa, på det att ödesdigra händelser må kunna förebyggas". Flera hemliga föreningar och röfvareband äro ock i verksambet; det värsta bland dem är de s. k. boxar, som rasat en längre tid i provinsen Shan-tong, hvarest de mera än en gång öfverrumplat de kristna och gjort dem stort förfång genom att plundra deras hus och förstöra deras egodelar. Nn hafva de äfven gått öfver gränsen in i Chih-li-provinsen, der de utkämpat en kamp mot de kejserliga trupperna, hvars utgång dock var obestämd. Sakkunniga män påstå äfven att motviljan och hatet mot utländingar från Central-regeringens sida ej varit så stark de sista 40 åren, som det nu är, så att nog ser ställningen hotande ut för missionsverksamheten der ute. Må det derför ligga oss allvarligt om hjertat att bedja Gud både för missionärerna och de infödda kristna, att deras lif må vara dyrt aktade i Herrens ögon, och att han må bevara dem från alla fiendens försåt och ränker, så att Herrens verk må hafva framgång och hans rike utbredas! Må vi äfven bedja verldsaltets herrskare leda trådarne i händelserna derute, så att hans vilja blir fullbordad och hans namn förhärligadt! Herren är konung!

Guds försyn har sina detektiver, som alltid finna den skyldige.

C. H. Spurgeon.

Något för barnen att få.

Vid tanken på den sköna bibeltext, I hafven i söndagsskolan i dag, den 20 maj, rann mig i sinnet en skön berättelse om huru saligt det är att höra Guds ord och gömma det.

På samma gång få alla de, som så ut den goda säden i hem eller söndagsskola, glädjas öfver att icke all säd går förlorad, utan någon handfull af "det ädlaste hvetet" blir nedmyllad i den goda jordmånen och bär en skön frukt i sinom tid. Min lilla berättelse i dag heter:

"*En handfull säd på bergets topp.*"

En herre besökte en dag några af hufvudstadens fattigaste familjer. En af dessa bodde i ett nästan fallfärdigt ruckel långt uppåt södra bergen.

Sedan han vinglat sig uppför ett par rankiga trappor i huset, varseblef han ännn ytterligare en stege, som ledde ännu högre upp till en dörr alldeles under det bristfälliga tegeltaket. Han trodde knappast, att någon kunde bo deruppe; men beslöt sig dock för att gå och se efter. Dörren var så låg, att han måste böja sig ganska djupt för att komma in. I den skymning, som rådde derinne, kunde han ej urskilja något föremål riktigt klart, utan frågade derför på vinst och förlust:

"Finns det någon inne här?

"Ja, jag är här," svarade en liten svag röst från ett hörn af rummet.

Och då han började vänja sig vid halfdagern derinne, upptäckte han ett litet trasbylte, som låg på en bädd af hyfvelspånor och halm. Ur trashyltet blickade fram ett par stora sorgsna barnaögon; och en liten mager darrande arm stacks fram, liksom för att värja sig för främlingen.

Denne frågade: "Hvarför ligger du så ensam här? Har du inga anhöriga, kära barn?"

"Jo, far lefver, men mor ligger i den mörka grafven."

"Nå, hvar håller far till då?"

"Jag vet inte — — är herrn polis?" kom det så bäfvande fram. "Nej, kära barn, det är jag inte, men är du en gosse eller flicka; ty det är ganska svårt att se här i skumrasket?"

"Åh, jag är en gosse förstås, och Pontus heter jag, fast far mest kallar mig för Tusse."

"Nå, käre Pontus, längtar du icke efter far, när du ligger se så här ensam?"

"Nej då. Det hörs, att herrn inte känner far. Han super så vådligt, och slåss gör han med, så jag är aldra gladast, när han icke är hemma."

"Ja, men din far är väl snäll ibland och lär dig väl något handtverk?"

"Sa' herrn handtverk?"

"Ja visst, min gosse!" "Nej, käre herre; far kan inte något handtverk sjelf. Det enda, han kan, är att stjäla; och det har han lärt mig med. Men nu orkar jag inte längre vara ute om kvällarna, och för resten super far alltid upp, hvad jag stjäl."

"Stackars barn, är du redan en brottsling?"

"Ja, men inte nu. Ser herrn, en dag följde jag med några pojkar till trasskolan här på söder, och der hörde jag de orden: "*Du skall icke stjäla!*" Och det sa' han, som skulle vara magister der, att det har Gud sagt, — den der Guden, som mamma är hos och har så bra. Och då beslöt jag mig för att inte stjäla mer."

Der talade de också med mig om en, som hette Jesus, som kom för att frälsa folk, som äro syndare, och det är nog far, för nu stjäl han mycket mer sjelf, sedan jag sluta' med det."

"Ja, nog är din far en syndare," sade den främmande herrn. "Men det är nog du sjelf också, käre Pontus. Tror du inte det?"

"Nej då, inte ett dugg synder vill jag ha, de äro så stygga, för de dra bara ner en i en mörk grop, sa' magistern i trasskolan. Och då kan jag förstås inte komma upp till Gud, der mamma är." Främlingen kunde icke annat än le åt Pontus' bristfälliga kunskap i kristendomen.

"Stackars liten," sade han derför. Och inseende att han här måste först lekamligen hjelpa, innan han fortsatte sin undervisning i det andliga, frågade han: "Nå, Pontus, har du något att äta?"

"Ja, det är litet kvar af limpan, far stal i går. Men fläsket, det är slut."

"Nå", fortfor främligen, "är du inte rädd att ligga här alldeles ensam?"

"Nej då," svarade gossen med ett lyckligt leende, "jag är inte ensam nu längre. Den der gode Frälsaren Jesus, som de talte om på trasskolan är här hos mig för hvar dag, och fastän jag icke kan se honom med de här gamla ögonen, så skall jag få se honom, när jag får de nya." — "Men", tillade gossen, ifrigt frågande: "tror herrn, att det dröjer mycket länge, innan jag får dem?" "Hur så," frågade främlingen? "Jag ville så gerna se Jesus, ty han har förlåtit mig allt det stygga, jag gjort."

"Ja", sade främlingen rörd, "du skall nog snart få se Jesus, blott du håller fast och beder honom derom. Se här skall du få se hvad han skickar dig genom mig." Och framtagande en blank 2-krona lade han den i gossens afmagrade hand och gjorde sig i ordning att gå, men gossen höll honom kvar, i det han sade: "Får jag hela den här 'pengen'?"

"Ja, det får du; Och du får bedja någon af grannkvinnorna köpa dig litet mat för den, och i morgon skall jag komma igen och se om dig".

Pontus låg alltjemt och tummade sin vackra "peng". Till slut sade han med en illparig blick:

"Hör nu herrn, är — är den här — äkta — riktigt äkta?"

"Hvad menar du?" frågade den främmande herrn?

"Jo, si far och hans kamrater bruka ha' tocka här också. Men de äro inte *äkta*; och Lundströmskan i hörnet tar aldrig emot dem, när jag brukar komma och vilja köpa potatis af henne."

Främlingen stod alldeles handfallen inför så mycken nöd och brottslighet, som barnet på en så kort stund afslöjat för henom. Men han rycktes straxt ur sin tankegång genom gossens glada utrop: "Jo, den är äkta! Den har den rätta klangen." Och så tillade han: "Ja, det förstås, inte vill Jesus skicka mig några falska mynt. Helsa honom så mycket, och tack snälla herrn!" Här afbröts han af en förfärlig hostattack, som gjorde det lilla magra ansigtet alldeles rödblått. När det svåra anfallet var öfver, sade främlingen: "Glöm nu icke, Pontus, att Jesus är dig nära, och bed honom, att du snart får se honom såsom han är. Derpå nickade han åt gossen och gick.

På vägen hem till Östermalm gick den vänliga herrn och gladde sig åt, huru ett enda litet korn af den himmelska säden hade fått rum i gossens hjerta och redan sköt upp sin späda vårbrodd, alldeles såsom de fagra vårblommorna i Humlegården.

Följande dag gick den välvillige herrn, hvilken djupt gripits af den arme, okunnige gossens belägenhet, och rådgjorde med en praktisk fru af sina bekanta, huru man bäst skulle hjelpa Pontus. Hon blef mycket intreserad, och det beslöts, att hon skulle följa med främlingen dit.

De begåfvo sig dit, åtföljda af ett stadsbud med en korg mat samt något sängkläder jämte annat smått. Svårt var det för frun att komma upp för stegen, men det gick till slut. Då de kommo upp, knackade de på den låga dörren, men fingo ej ett ord till svar. Förgäfves knackade de åter och åter, men ingen röst bjöd dem att stiga in. Då kom en af grannarna och hjelpte dem att få upp dörren. Nu sken en liten stråle af solen in. Der borta i hörnet på halmbädden låg den lille gossen liksom dagen förut, *men nu var han död.* Hans ande hade gått för att se den Jesus, hvarefter han längtade. Der låg den lilla aftärda gestalten och höll med ett lyckligt leende om den "peng", Jesus hade sändt honom. Sjelf var han en liten slant, som fordom genom synd och nöd fått fula fläckar och den oäkta klangen, men han var nu tvagen ren och klingar säkert med en äkta klang i den himmelska banken. Han hade hört Guds ord och gömt det, derför skall han stå bergad med de andra små inför tronen.

Kära, lilla barn, hur gör du? Hör du Guds ord och gömmer det? Har det, som du får höra om Jesus i söndagsskolan, blifvit din själ till frälsning? Om det ännu ej skett, gif Jesus ditt hjerta i dag!

I dag i ungdomens vår,
Jesus så ljufligt vid hjertat står.
Släpp honom in! Släpp honom in!
Och den vännen blir evigt din.

Onkel Eric.

Pingst.

Ap. G. 2 kap.

Pris och ära vare dig, du den ende, sanne Guden, som skapade verlden och genom din Son återlöst verlden och genom din helige Ande gifver evigt lif med evig härlighet!

Jesus hade varit synligt och lekamligt ibland sina lärjungar. Han hade varit deras lärare och mästare, deras förebild och herde, och genom sin död hade han blifvit deras frälsare och deras rättfärdighet. Men det var ännu icke nog.

Derför säger han till dem: "*Jag säger eder sanningen: det är nyttigt för eder, att jag bortgår, ty om jag icke bortgår, kommer icke Hugsvalaren till eder; men när jag har gått bort, skall jag sända honom till eder*". (Joh. 16: 7).

Han hade lefvat sitt lif *med* dem, nu ville han lefva sitt lif *i* dem. Derför gick han till Fadren, och derför blef det pingst.

"Eder är löftet gifvet!"

Gud har af egen fri vilja och barmhertighet gifvit löftet om att utgjuta sin Ande öfver allt kött, och han har i sin trofasthet uppfyllt det. Hans kärlek har tvingat honom att sända oss sin helige Ande för att bryta hjertanas motstånd och fylla dem med sig sjelf. Sådan är Gud! Han vill hafva de dyrköpta menniskosjälarne insatta i deras fulla nådesrättigheter; derför har han genom sin helige Ande gjort sig till ett med dem.

Jesus vill bo i sina troendes hjertan genom sin helige Ande; osynligt men verkligt vill han lefva sitt lif i dem, icke som gäst, utan som egare och konung, som gudomlig rådgifvare och hjelpare — som den han är. Han vill i dig och mig lefva ut "den hemlighet, som från tidsåldrarnas och slägtenas begynnelse har varit fördold, men som nu blifvit uppenbarad för hans heliga: *Kristus i eder, härlighetens hopp!*" Kol. 1: 26, 27.

Derför är detta underbara Andens lif, "fördoldt med Kristus i Gud", din bestämmelse och din nådesrättighet; detta lif, som förhärligar Gud och drager själar till korset och gör dig sjelf fri och salig.

Den gudomlige läromästaren, sanningens Ande, som skall "lära dig allt", bor i dig, Guds barn!

Gud har sin sakförare i ditt hjerta, och du har din sakförare hos honom i den himmelska helgedomen: Jesus Kristus den rättfärdige. (Rom. 8: 34; Ebr. 7: 25; 1 Joh. 2: 1).

Min broder! Den treenige, allsmäktige Guden är boende hos dig!

* * *

Pingsten förvandlade apostlarna; de blefvo fyllda med den helige Ande. Andens fullhet kom och blef öfver dem.

Se nu Guds Sons segertåg igenom verlden, osynlig, dold i sina vänners hjertan! Skatten i skröpliga lerkäril! Smälek och ringhet, skröp-

lighet och nederlag i det yttre, men seger och härlighet i anden!

"Veten I icke, att I ären Guds tempel, och att Guds Ande bor i eder?" (1 Kor. 3: 16).

Min älskade broder och syster i Herren!

Lyft upp ditt hufvud och slut dig stilla och frimodigt till detta underbara segertåg! Bry dig icke om, huru det tager sig ut för den lekamliga blicken, bry dig icke om, hvad du känner och förnimmer; men lyssna till Anden, lef af nåden och vandra i Anden!

Gud, den helige Ande vill leda, bära och fylla dig! Du har segren i Kristus! Salig är du och jag!

En välsignad pingstfest!

(Ifrån danskan).

Johannes Ruysbroek,

hans yttre och inre lif, tecknadt i några hastiga penseldrag, samt några lärdomar deraf för oss.

(Forts.)

Under alla tidens vedermödor, skärande missljud och oroande företeelser hvilar det tillbedjande hjertat i den Eviges och Heliges kärlek och trofasthet. Under det själen mötes af sådant, som är henne smärtsamt och obegripligt, lugnas och hugsvalas hon af den kända rösten: "Hvad jag gör, vet du icke nu, men framdeles skall du få veta det." Joh. 13: 7.

Alla sina omsorger har hon kastat på Herren, och hon åstundar ingenting annat än honom och hans vilja, såsom psalmisten säger: "*Sannerligen jag har lugnat och stillat min själ; såsom ett afvandt barn i sin moders famn, ja såsom ett afvandt barn, så är min själ i mig!*" (Ps. 131: 1—2).

Hon förgäter sig sjelf. Hon har lof att *förgäta sina synder*, ty de äro kastade i försoningens haf, för alltid utplånade i Kristi blod. Hennes hjerta lofvar och prisar Herren för den barmhertighet, han bevisat henne.

Hon *förgäter sina goda gerningar*, hvad hon offrat, gjort, försakat och lidit i sin Herres tjenst. "Saliga äro de renhjertade, ty de skola *se Gud.*" De se icke sig sjelfva. De ega ingen förtjenst och berömmelse. Det hjerta, som är uppfyldt af den helige Ande, speglar *Herrans härlighet*, såsom den stilla källan i dalen speglar himmelen.

Ruysbroek säger: "*Det goda, som vi göra, tillfredsställer oss icke mer. Det tändes i oss en oändlig trängtan och en andakt, genom hvilken alla goda verk brinna. Då vilja vi icke behaga någon, och ingenting behagar oss, som bortdrager oss från Gud. Vi äro allena med Gud, Gud och vi, eljest intet. I detta tillstånd tillströmmar oss en gudomlig nåd, ett gudomligt ljus, som likgestaltar oss med Gud, och i nåden kärleken, som är alla dygders rot.*"

Låtom oss, dyre vänner, erkänna och inför Gud klaga vår nöd, att vi med vår större kunskap i ordet dock

hafva så föga erfarenhet af hvad en sådan hjerteställning innebär!

* * *

Maria, som sitter vid Mästarens fötter och hör hans ord, intager en tillbedjande ställning. Hon glömmer allt annat än Jesus, hennes ögon hänga vid Mästarens läppar, och hennes hjerta emottager hans ord med samma begärlighet, som den törstande jorden indricker regnet från himmelen. Hon hvilar. Men det förtryter Martha, att systern sitter så overksam, under det hon sjelf är "upptagen af idelig tjenst" och springer så oroligt sysslande fram och tillbaka, angelägen att riktigt väl undfägna, hedra och betjena den älskade Mästaren. Marthas hjerta är utan hvila och tillfredsställelse under tjenandet. Och derför blir hon afundsjuk, bitter och missnöjd med sin syster. Och till och med på Mästaren sjelf blir hon otålig. Hela hans uppmärksamhet är riktad på Maria. För henne sjelf har han ej ett berömmande ord, en gillande blick eller ens en tanke!

Arma Martha! Maria har dock utkorat den goda delen, hvilken icke skall tagas ifrån henne. Mästaren sjelf säger det. Hon är trygg, ty Herren tager henne i försvar. Hon behöfver icke sjelf försvara sig. (1 Petr. 2: 23). Herren är angelägnare om vårt hjerta än om våra tjenster. Han gaf icke sitt lif i korsets död för att vinna en slafvinna, utan en brud.

Men låtom oss dock icke tänka, att Mariasinnet gör oss overksamma och tröga i fråga om att tjena Herren. Det var Maria, som bröt sönder alabasterflaskan och utgöt den dyrbara smörjelsen af oförfalskad nardus öfver Herrens hufvud och fötter, så att huset uppfylldes med lukten af smörjelsen. Joh. 12: 3; Math. 26: 7. Och denna hennes kärleksbevisning, klandrad till och med af Herrens lärjungar, behagade dock honom så väl och var af så stor och oförgänglig betydelse, att han säger: "Hvarhelst detta evangelium varder predikadt i hela verlden, skall ock hvad hon har gjort varda sagdt henne till åminnelse."

Ett älskande hjertas tjenst och trohet, om ock i ringa ting, är för Kristus såsom en kostlig nardus utgjuten öfver hans hufvud och fötter.

Det hjerta, som tillbedjande skådar Herren, fylles af ett enda stort behof och begär, nämligen att helt hängifva sig åt och offra sig för samt förhärliga honom, som helt offrat och utgifvit sig för oss, för att vi skulle vinna en full frälsning med evig härlighet.

Men det blir då icke att löpa efter vissa storverk, som vi efter egen drift och eget behag utvälja, utan det blir oss angeläget att *i den helige Ande* och *eftersom han drifver*, troget tjena Gud *på den plats, han ställt oss.*

När Abraham stod redo att gå upp på offerhöjden med sin son Isak, sade han: "Jag och pilten vilja gå dit bort och *tillbedja.*" Med anledning af dessa ord säger Mac Intosch: "En verkligt trogen tjenare har sina ögon fästade, icke på de tjenster, han uträttar, huru betydliga dessa än må vara, utan på sin Herre; och det är detta, som framkallar en sann tillbedjan. Om jag under verldsliga förhållanden älskar min husbonde, så gör det mig detsamma, antingen han skickar mig att borsta sina skor eller köra sin vagn; men tänker jag mer på mig sjelf än på honom, då föredrager jag visserligen att sitta på vagnen framför att vara skoputsare. Enahanda är förhållandet i vår gudomlige Mästares tjenst. Äro mina tankar blott sysselsatta med honom, så är det mig lika, om jag grundlägger församlingar eller om jag sköter ett handtverk (Apg. 18: 3). Samma iakttagelse kan göras med afseende på änglarne och deras embeten. För en ängel är det lika mycket, om han sändes att för-

göra en krigshär, eller att skydda någon bland dem, som skola ärfva frälsning. · Herren allena upptager hans tankar. Om, som någon ganska riktigt har sagt, tvänne änglar voro sända från himmelen, den ena för att styra ett kejsardöme, och den andra för att sopa gatan, så skulle de icke tvista om dessa befattningars inbördes värde. Och om detta gäller för änglarne, skulle det icke ock gälla för oss? Tjenare- och tillbedjare-kallet borde alltid vara förenade, liksom äfven alltid våra händers verk borde andas den milda doften af vår själs trägna suckan. Vi skulle då bevaras från denna rent maskinmessiga tjenst, hvari vi äro så benägna att falla, då man arbetar mera af kärlek till arbetet och mer upptagen af sin verksamhet, än af Herren och Mästaren. Allt måste härflyta från en enfaldig tro på Gud och villig lydnad för hans ord."

Så blir vårt arbete ett tjenande i *ödmjukhet*. Ty liksom vi öfverlåta åt Herren att bestämma vår plats och vårt arbete, tacksamma att få tjena *honom*, såsom han vill, så öfverlåta vi ock oss sjelfva åt den helige Ande, att han må fritt, såsom det täckes honom bruka oss såsom sina redskap, verkande i oss både vilja och gerning för sitt välbehags skull. Så blir allt nåd. (1 Kor. 15: 10). Och, såsom Ruysbroek säger, "*att nedstiga i ödmjukhet är att uppstiga öfver alla himlars höjd. Alla goda verk förlora utan ödmjukhet sin skönhet.*"

Det blir då ock ett tjenande *i frihet*. Ruysbroek säger: "*Icke genom våra utan genom sina förtjenster har Gud gjort oss fria. För att förkunna denna frihet, måste hans Ande göra vår ande brinnande i kärlek. Då blir vår ande döpt, begåfvad med frihet och förenad med hans.*"

På detta sätt var det, som Ruysbroeks lif blef en flödande springkälla enligt löftet: "Den som tror på mig, af hans lif skola, såsom skriften har sagt, flyta strömmar af lefvande vatten." Då han uppfylldes af den helige Ande, kunde lifsströmmarne icke blifva fördolda, utan de måste flöda ut till många, vida ut öfver klostermurarna: och de blefvo icke ens begränsade inom hans samtid. Hvem kan beräkna de välsignelser, som utflöda från en menniskas lif, om det än är så, stilla och undangömdt, då det är ett lif i den helige Andes fullhet!

K—dt.

Uppfyllens med Anden.

Såsom en drucken menniska icke är sin egen, utan bokstafligen beherrskas af ruset, så skall, i helig bemärkelse, den kristne genom Andeuppfyllelse höjas öfver sig sjelf och sitt eget, för att helt regeras af Anden. "Uppfyllens med Anden!" Vi skulle kanske lättare förstå, hvad aposteln åsyftar, om vi stanna för sjelfva betydelsen af ordet uppfylld eller full. Vi säga, att ett kärl är fullt, när det flödar öfver sina bräddar. Vi säga, att en person är full af det, som flödar i hans umgängeslif. Då en affärsman tidigt och sent arbetar i och talar om sina affärer, säga vi, att han är full af affärslif. Att vara full betecknar således alltid något öfverflödande. Här är således frågan om en öfverflödande ande i vårt lif.

Trots våra dagars lifliga mission och de täta väckelser, som gått fram ibland oss, är behofvet af en Andeutgjutelse skriande. Guds församling är icke, hvad den har varit, hvad den kunde vara, och hvad den måste bli. En fruktansvärd tvinsot hotar våra dagars andlighet. Många ibland oss äro sjuka och svaga. Vi känna, huru vi ofrivilligt gripas af förstämning och vanmakt. Vi bedja utan hjerta, vi tala utan eld, vi sjunga utan hänförelse. Och vi skulle flöda af andelif! Krampaktigt sträcker man sig efter något nytt för att förhöja den andliga kraften, men faller tillbaka modfälld och uttröttad. Vi skola icke hjelpas genom någonting nytt. Genom löftet om den helige Ande kunna vi hoppas den kraft, som vi efterlängta. Ty "I skolen undfå kraft, när den helige Ande kommer öfver eder." Han är all krafts, all hugsvalelses, all visdoms källa. Och han skall lära oss allt och påminna oss allt, som Herren har sagt. Ty han är sanningens Ande och skall leda oss till hela sanningen. Det var genom denna kraft, de gamle troskämparne vunno uti striden. Då Herrens Ande föll öfver Simson, slet han sönder lejonet, såsom det varit ett kid. Då apostlarna och de första kristna blefvo uppfyllda med den helige Ande, kom bäfvan öfver hvarje själ, och tecken och under skedde ibland dem. De voro ett triumferande, *allt* öfvervinnande slägte. De voro ej druckna af vin, men de voro uppfyllda af den helige Ande.

E. G—n.

(Ur Trons Segrar för 1891.)

Jag vill leda dig med mina ögon.

"Om jag ändå visste, hvad jag egentligen borde göra, skulle jag försöka att göra det; men det är ibland så svårt att få reda på, hvad som är Guds vilja."

Så sade Karin Malmberg för sig sjelf, der hon satt och funderade den enda halftimme på dagen, hon kunde vara säker att få hafva för egen räkning.

Allt de tbesvärliga morgonstöket var öfver, middagen var färdiglagad, bordet dukadt, och Karin satt nu blott och afvaktade mannens och barnens hemkomst. Denna stund brukade hon alltid använda till läsning af Guds ord och bön. Det var en välsignad stund, ensam med Jesus, under hvilken hon både fick anförtro honom allt, som låg henne om hjertat, och äfven stämma sitt hjerta till lof för hans godhet. Genom det helgande inflytandet af dessa ljufliga minuter kunde hon sedan allltid taga emot sin man och sina barn med kärleksfulla ord och gladt ansigte.

Men i dag var Karin nedstämd. Något förestod, som fordrade snabb handling, och hon kunde icke se sin väg klart.

Der hon satt och funderade, tyckte hon sig höra någon hviska: "Jag vill leda dig med mina ögon." Och med det dyrbara löftet följde äfven något annat. Blixtsnabbt upprullades för hennes inre öga taflor från de flydda åren, under hvilka hon vid en älskad moders sjuk- och döds-bädd lärt att förstå meningen med dessa ord.

Denna moder hade haft ett slaganfall, efter hvilket hon väl återfått sitt fulla medvetande men aldrig förmågan att tala. Karin och hennes systrar vårdade henne på det kärleksfullaste natt och dag, och det utgjorde ett ämne till förundran för alla, som besökte sjukrummet, huru denna moders minsta önskningar blefvo förstådda och åtlydda af döttrarna, utan att ett ord sades eller en hand lyftades.

"Huru kommer det till?" hade en dag deras troende församlingslärare frågat, "att ni så lätt få reda på, hvad er mor vill?"

"Jo," hade en af systrarna svarat, "vår mor leder oss med sina ögon. Vi hålla oss mycket nära henne och iakttaga ut-

trycket i hennes blick. Då är det icke svårt att se, om hvad vi göra behagar eller misshagar henne, eller om hon tycker om, hvad vi gifva henne. När man älskar henne, är det icke svårt att läsa i hennes ögon, hvad hon vill."

Den systern, som uttalade dessa ord, hade nu för länge sedan följt modern och trädt innanför förlåten. År hade förflutit sedan dess, och dock stod alltsammans så lifligt för Karin, som hade det skett dagen förut. "Ja, just så är det," utropade hon för sig sjelf. "Om jag håller mig nära Herren och ser upp till honom efter ledning, skall han förvisso leda mig, ty hans ord håller att lita på; han kan icke ljuga. Han har ju lofvat: 'Jag skall leda dig beständigt."

Karin visste, hvad det var att se upp i en älskande faders ansigte. Hon öppnade sin bibel och läste den 32 psalmen, der dessa ord förekomma: "Jag vill undervisa dig och lära dig vägen, den du vandra skall; jag vill leda dig med mina ögon." (Gamla bibelöfvers.)

"Huru ofta," sade hon för sig sjelf, "har jag icke gjort upp mina egna planer och velat gå mina egna vägar, just varit som hästar och mular egensinnig och sjelfrådig. Men min fader har i sin trofasthet och kärlek lagt tröm och betsel på mig, ty han har vetat, hvad som varit bäst för mig. Han har ofta sändt mig någon pröfning eller missräkning, som nödgat mig att stanna. Det har nog känts hårdt ibland, men på det sättet har jag dock kommit in på den rätta vägen. När jag ser tillbaka på den väg, jag tillryggalagt, förstår jag dock, huru mycket lättare åtskilligt kunde hafva varit, om jag genast hade fogat mig efter Herren i stället för att envisas med att gå mina egna vägar. O, lär mig nu, min fader, att af hjertat säga: "ske din vilja; håll mig mycket nära dig, så att jag kan se på dina ögon hvad du vill."

När en liten stund derefter ljudet af små fötter hördes i trappan, var striden utkämpad. Karin hade återfått det uttryck af frid, som vanligen låg utbredt öfver hennes ansigte. Hennes fader hade gifvit henne förvissning om, huru hon borde handla.

Ett blad ur martyrhistorien.

Äfven om någon inlåter sig i täflingskamp, krönes han icke, om han icke har lagligen kämpat. 2 Tim. 2: 5.

Efterföljande händelse, som martyrhistorien berättar, innehåller en allvarlig varning, som vi göra väl uti att behjerta.

En prest *Sapricius* och en lekman *Nicephorus*, båda i Antiochia, hade länge lefvat i förtrolig vänskap med hvarandra. Men af en viss anledning råkade de i ovänskap och blefvo så fiendtliga mot hvarandra, att deras vänskap slog om i det bittraste hat. De helsade icke en gång sedan på hvarandra, då de möttes på gatan. Redan länge hade de genom sin fiendskap gifvit den kristna församlingen anstöt, då Nicephorus kom till besinning och genomträngd af djup ånger fattade beslutet att åter försona sig med sin fordne vän. Två gånger sände han till honom män, som i hans namn bådo om förlåtelse, men förgäfves. Då gick han sjelf hem till honom, kastade sig till hans fötter och bad: "Förlåt mig för Herrens skull!" Men den andre förblef obeveklig.

Icke långt derefter utbröt den Valerianska förföljelsen. Sapricius blef såsom prest gripen och förd inför ståthållaren, som befallde honom att enligt kejsarens påbud offra. "Vi kristna," svarade Sapricius, "erkänna såsom vår konung Jesus Kristus, hvilken är den sanne Guden och himmelens och jordens skapare. Bort med afgudarne, som hvarken kunna göra

oss godt eller ondt!" Den förtörnade ståthållaren lät martera honom på det förskräckligaste sätt; men Sapricius ropade till honom: "Öfver min kropp har du makt att på den utöfva din grymhet; men du har ingen makt öfver min själ. Det har endast Jesus Kristus, som har skapat den." Ståthållaren dömde honom att halshuggas, och med glädje gick Sapricius i döden.

Då skyndade Nicephorus, som just fått kännedom om hvad som händt, ifrigt honom till mötes på vägen till afrättsplatsen. Han kastade sig till hans fötter och bad: "Kristi vittne, förlåt mig, om jag förolämpat dig!"

Tigande gick Sapricius förbi. Nicephorus skyndade en annan väg för att åter möta honom, och bad åter: "Jag beder dig, Kristi vittne, förunna mig tillgift. Förlåt mig, hvad jag har syndat emot dig! Se, kronan skall gifvas dig af Herren, som du icke förnekat utan inför många bekänt!" Sapricius bevärdigade honom icke med ett ord. Bödlarna gjorde spe af honom och sade: "Aldrig sågo vi en sådan dåre! Denne går för att halshuggas, och du beder honom ändock om förlåtelse!" "I veten icke," svarade den hånade, "hvad jag beder Kristi bekännare om. Gud vet det!" Under tiden hade de kommit till afrättsplatsen. "Ack," tillropade Nicephorus ånyo den hårdhjertade, det står ju skrifvet: "Bedjen, och eder skall varda gifvet!" Men äfven Guds ord, af hvars kraft han nu hade ett sådant behof, gjorde intet intryck på den oförsonlige.

Då drog Herren sin nådeshand, som ända hittills stärkt honom till en så modig bekännelse, tillbaka: "Kasta dig på knä för att halshuggas," tillropade bödlarne Sapricius. "Hvarför?" frågade denne. "Emedan du icke har velat offra och emedan du föraktat kejsarens befallning för en menniskas skull, som heter Kristus." Då svarade han darrande: "Slån icke till; jag vill göra enligt kejsarens bud och offra åt afgudarne."

Då Nicephorus förnam detta, så bad han honom så bevekande: "Synda icke, min broder! Förakta icke Kristus, vår Herre! Affall icke från honom! O, jag bönfaller dig, att du icke må afstå ifrån honom, för hvilken du redan lidit så många marter!" Men Sapricius aktade lika litet på hans förmaning, som han förut aktat på hans bön om förlåtelse, och framhärdade i sin förnekelse. Då vänder sig Nicephorus till bödlarne och säger: "Jag är en kristen; jag tror på vår Herres namn, som denne förnekat; så döden då mig!" Men emedan de icke kunde afrätta honom utan att hafva fått befallning derom, lopp en af dem till ståthållaren och omtalade, att Sapricius hade lofvat att offra, men att en annan hade förklarat, att han icke ville offra åt afgudarne utan vore redo att dö i den andres ställe. Då gaf ståthållaren befallning derom, och Nicephorus blef halshuggen.

Hvad det blifvit af den olycklige Sapricius, vet man ej. Måtte han hafva blifvit upprättad från sitt djupa fall och förd till att känna frälsningen och till att fatta det eviga lifvet, som han med det bittra agget i sitt hjerta hvarken genom sin ståndaktiga bekännelse eller genom marter och död skulle hafva kunnat tillkämpa sig!

"Om jag utskiftade alla mina egodelar och gåfve min kropp att brännas, men icke hade kärlek, så vore det mig till intet nyttigt." 1 Kor. 13: 3.

"Om någon säger: 'Jag älskar Gud', och hatar sin broder, är han en lögnare. Ty den, som icke älskar sin broder, som han har sett, huru kan han älska Gud, som han icke har sett? Och detta budet hafva vi af honom, att den, som älskar Gud, han skall ock älska sin broder." 1 Joh. 4: 20—21.

"Om I icke förlåten menniskorna deras öfverträdelser, så skall eder fader icke heller förlåta eder edra öfverträdelser." Matt. 18: 21—35.

"Vredgens och synden icke. Må solen ej gå ned öfver eder vrede, och gifven ej heller djefvulen rum." Ef. 4: 26. "All bitterhet och häftighet och vrede och rop och hädelse vare fjerran från eder, äfvensom all ondska. Men varen mot hvarandra godbjertade, barmhertiga, förlåtande hvarandra, såsom ock Gud i Kristus har förlåtit eder." Ef. 4: 32. K—dt.

En hel by omvänd från afgudarna.

I China-Inland-Missionens organ Chinas Millions skrifver en missionär från Sih-chau i Shansi-provinsen:

Här i Sih-chau hafva vi haft den stora glädjen och förmånen att se det första förstörandet af tempelgudar. Genom Guds inflytande öfver Shang-teh* har den ena familjen efter den andra i och omkring hans egen by vändt sig ifrån afgudarna; och nu hade alla hans egna byinvånare vändt sig ifrån afgudarna och med en mun inbjudit oss att komma och bevittna förstörandet af de i kroppsstorlek framställda tempelgudarne, tjugo eller trettio inalles, och värderade till öfver 100,000 cash (omkr. 230 kr.). De voro mycket starkt byggda; och ehuru man hade fyra spetshackor till arbetet, tog det en lång tid att förstöra dem alla; och ehuru det var vinter, svettades arbetarna, innan de slutat. Det var en stor glädje för de små barnen att se sina föräldrar kasta den stora, vidunderliga, fula drakafguden öfver branten ned i floden. Somliga föreslogo, att afgudens tron skulle gömmas åt barnen att leka med; men detta förslag motsades af de flesta, hvilka önskade att förstöra hvarje lemning af afgnderiet; och så slogs den vackra, röda och förgyllda, starka trätronen med dess bärstänger i bitar till bränsle. De vanliga kopparbilderna funnos i de förnämsta afgudarnes inre, och de buros ifrigt bort af barnen, och användes snart derefter som trummor af de lekfulla gossarna, som jag tänker aldrig skola glömma denna lyckliga dag, då afgudarne, som de af gammalt hade blifvit lärda att frukta och dyrka, blefvo förvandlade till lera, hvaraf de ursprungligen voro formade. De kinesiska kalendrarna, som voro fastknutna vid afgudarnes midt-pelare, visade, att de tillhörde kejsarne K'ang-Hsis och Hsien-Fengs tid från 1662 till 1851. De voro Buddha, drakgudar, bergsgudar, barmbertighetsgudinnor o. s. v. Samma dag hade vi glädjen att förstöra husgudarna i en familj i en by längre bort, hvarest två unga män voro ifriga buddadyrkare. Gud har i sanning till detta underbara verk användt en grof diamant; men att denne Shang-teh är ett af Herrens utkorade redskap blifva vi mer och mer öfvertygade om. Såsom en hednisk man är hans historia mycket utmärkt för utöfvandet af ädla handlingar till hans medmenniskors bästa; och, ehuru af ett mycket groft och obildadt yttre, skulle det vara svårt att finna en mera ömhjertad man. I sina yngre dagar, då han var en herde, förföljde han en varg flera mil för att rädda ur hans gap ett grannens barn, som hade blifvit bortfördt från hans by; och efter en ifrig jagt, under hvilken han förlorade sina skor och måste springa barfotad på den skrofliga bergsvägen, lyckades han att rädda barnet från döden. Hållande den dyrbara varelsen i sina armar, sparkade han till vargen med sin bara fot; och vargen, afskräckt från att göra ett angrepp på en så oförskräckt räddare, slog till reträtt. Trött som han var och långt från hemmet tog han in i närmaste by öfver natten, på bästa sätt vårdande det skrämda, lilla barnet. De, som från hembyn gingo att eftersöka barnet, upphörde med sitt sökande; och då de funno Shang-tehs skor vid vägkanten, antogo de, att både barnet och den unge herden hade omkommit. Shang-teh, som var uppe före soluppgången, uppnådde byn tidigt på dagen, för att finna idel förvirring och jämmer öfver dem, som de antogo vara döda, emedan en af byinvånarna försäkrat, att han sett vargen bära bort hvad han trodde vara en liten gris. Föreställom oss allas förvåning, då Shang-teh i triumf kom in med barnet och lemnade det till dess moder, som log genom tårarna.

Genom en bedjande kvinnlig missionsväns i hemlandet godhet hafva vi blifvit i stånd att denna vinter sända ut Shang-teh att rädda de förlorade, som stå i fara att blifva förstörda af lejonet, som går omkring och söker hvem han må uppsluka. I detta arbete är Elder Yang hans följeslagare. Mr Yang är Shang-tehs fader i evangelium; och båda äro hvarandra till ömsesidig hjelp och hafva genom Gud fått makt att rifva ned fästen.

*) Angående denne Shang-teh hafva vi förut, näml. på omslaget i n:o 6, haft inne en berättelse.

Något ur det dagliga lifvet i Kina.

Man talar ofta om ett land i fjerran östern, der hedendomens svarta mörker bundit millioners hjertan i sina hemska garn. Och verkliga förhållandet är ju också i många afseenden mörkare än man kan beskrifva det. Visst har en skakning gått genom hela kristenheten till följd af det rop, som nått deras öron om hjelp, för att rädda de arma. Och många äfven i det kära Sverige hafva ju utsändt sina kära söner och döttrar till Kinas millioner. Men det är blott morgonrodnaden, som uppgått och behådar, att dagen är i annalkande. Den klara solen har ännu ej kommit så långt på fästet, att den hunnit smälta årtusendens nattfrost. Och huru ter sig derför det hvardagliga lifvet? Vi vilja göra en titt in i ett hem på en stund och betrakta lifvet der. Vi börja med husfadren och husmodern, som hafva uppnått en ålder, så att de hafva några stycken uppväxta söner, hvilka hafva fått sina hustrur, som nu på svärmors befallning laga mat och tjena som hennes slafvinnor; på detta sätt har svärmor uppnått den högsta sällhet i lifvet, ty om hon nått en hög ålder, måste hon aktas af alla. Men huru ter sig den inbördes kärleken bland dem, som ej lärt känna honom, som är kärleken sjelf? Ja, det är ofta obeskrifligt. Bannor och trätor höra till ordningen för dagen.

(Och ag vill härvid tillägga, att de, som säga, att man kan bättre civilisera verlden utan bibeln, borde ju först praktisera saken och sedan söka öfvertyga andra.)

Vi betrakta ännu närmare detta hem. Och vi finna då mannen liggande på den stora lerbritsen, som kallas "kangen", med sin opiumpipa; såväl han som hans familj äro omgifna af trasor och smuts samt förderfvade både till kropp och själ. Och när han ej längre har någon utsikt att kunna skaffa mat åt sig och sin hustru, så säljer han henne till någon annan. Vi gå till ett annat hem; och der finna vi hustru och barn lemnade åt sig sjelfva, omgifna af nöd och elände; ty mannen är på spelhuset och spelar kort samt bedrifver synder, som man ej kan uttala. Ofta händer det, att mannen slår af sin hustrus armar och ben, stundom slår han ihjäl henne, eller också dricker han opium, för att ända sitt usla lif.

För någon tid sedan ökades vår husvärds familj med en dotter. Och, som de hade många barn förut, ansåg hustrun det besvärligt att fostra ännu en, och det en flicka. Hon beslöt derför att döda det. Men mannen, som gerna ville räkna många i sin familj, ty det är ju en heder i Kina, ville, att det skulle lefva.

Hustrun visste nu ej, huru hon skulle få sin handling utförd. Men en kväll stoppade hon barnet i ett kärl, der det skulle omkomma under natten. Dock trots den trånga, obekväma bädden behölls det dock vid lif tills morgonen. Då hustrun till en af våra evangelister, som haft flera barn, hvilka dock alla dött, fick höra talas om saken, skyndade hon dit och erbjöd sig öfvertaga barnet, hvilket också gafs åt henne. Hon lyckades rädda det lilla lif, som var kvar och gick belåten hem med det. Men när hennes man, som för tillfället var borta, kom hem, begärde han skriftligt af barnets fader, att han afsade sig alla rättigheter till barnet. Ty

han fruktade, att fadern, om någon tid skulle sälja det till hvilken hedning som helst. Men att sälja barnet till vår evangelist, dertill var mannen för högfärdig, och derför måste barnet lemnas tillbaka till det gamla hemmet, der det får lefva eller dö.

Huru ofta säljes icke en fattig flicka till någon familj som sonhustru för några mått af ett slags gula gryn, och föres sedan till det blifvande hemmet, der hon grymt behandlas af svärfar, svärmor och ofta af den blifvande mannen!

Detta är något nr lifvet bland hedningarna. Dock finnas ljusglimtar äfven i Kina, der rättfärdighetens sol värmt mångas förstelnade hjertan. Äfven kinesernas hjertan kunna blifva fyllda med Kristi kärlek. Och det har redan flera gånger tagit mitt hjerta, när jag sett, med hvilken kärlek de kunna omfatta äfven utländingar, som bringat dem frälsningens lifgifvande ord. Ofta bedja de till Gud om hjelp från de kristna länderna till sitt folks räddning. Icke blifva väl deras böner obesvarade. Och om de blifva det, så beror det ju ej på en Gud, som ej är villig att bönhöra, utan på en kristenhet, som ej är villig att börsamma Mästarens befallning. Och nu, broder och syster, vill du med en brinnande kärlek omfatta kinesernas frälsning och bringa de hungrande lifvets bröd?

O Kina, gamla land, du millioners rike
Med tusenårig synd och natt,
För evangelii ljus ditt mörker vike!
Se morgonstjernan strålar gladt!
Vi önska visa dig på den,
Som leder hem till himmelen.

O Kina, gamla land, som ej Guds kärlek känner,
Der Baal byggt sin offerhärd
Och idel ofrid kvalda hjertat bränner.
Vak upp ur dina drömmars verld
Och lyssna till en fridens tolk:
Det frälsning finns för Kinas folk.

Du svenska folk, som fordom har så modigt kämpat
I mången hård och blodig strid
Och fiendernas makt och ondska dämpat,
Men sitter nu i lugn och frid,
Sänd hjeltar hit till Kinas verld,
Som lärt att bruka Andens svärd!

O broder, syster, kom, ställ dig i våra leder
Och hjelp att rädda detta folk,
Som hungrande om bröd nu beder!
Kom, blif en trogen fridens tolk!
När sedan skördens dag uppgår,
En härlig segerlön du får.

En fridshelsning till alla stridskamrater från eder ringa syster

Anna Johansson.

Norra Kina den 10 mars 1900. Holiness Union C. J. M. Pao-ting-fu.

Missionsunderrättelser.

En döpt börs. En omvänd i baptistmissionen på Ceylon räckte, då han steg ned i vattnet för att döpas, en vän några saker, men behöll sin börs, sägande: "Jag önskar, att äfven min börs måtte döpas." Huru Kristi sak skulle blomstra, om det funnes fler döpta börsar!

Indianerna. En afdelning indianer från Kluckwan, en by på omkring 600 invånare, bad enträget missionärerna i Juneau, Alaska, att de måtte få till sig missionärer och att deras barn måtte få lära som Thlinkits i Chilcot. "Vi hafva sett," sade de, "ljuset lysa i Haines mission, och vi önska följa det."

Kristligt lif. En lärd kines sade till en missionär: "Jag tycker om er lära, fast jag aldrig hört er predika. Jag har sett den. Min tjenare var en djefvul, innan han bekände er religion, och nu är han lik en ängel. Jag kan ombetro honom allt, och han älskar alla."

Georg Müllers verk. Under året har till svar på trons bön och utan något hänvändande till menniskor efter penninghjelp mottagits en summa af nära 150,000 doll. (= 555,000 kr.), hvaraf omkring $^4/_5$ tagits för barnhemmen och återstoden för andra ändamål, såsom skolor och missionärers understöd. Det har varit en donation på 12,000 doll. (= 44,000 kr.); och ett testamente på 100,000 doll. (= 370,000 kr.) har gjorts till verket, men ännu icke inbetalats. Året har kännetecknats af svåra ekonomiska trångmål, men ock af samma erfarenhet af Guds försyn och ingripande som under mr Müllers tid.

Detta verk intresserar oss som ett missionsverk i icke ringa skala såväl i hemlandet som utlandet och strängt bibliskt. Under året hafva mottagits 148 föräldralösa, och 1,560 vårdades der vid årets slut. Den vanliga bibel- och traktatutdelningen har i allo fortsatts, och missionärerna i främmande land hafva sammanlagdt fått 16,500 doll. i understöd.

Sedan verkets början hafva till barnhemmen gifvits till svar på bön öfver 5,000,000 doll. (= 18,500,000 kr.). Nära 2,000,000 hafva gifvits till andra ändamål.

Korea. Från detta land skrifves: Det gångna året har varit det underbaraste hittills. En missionär, som återvänder till Seoul efter en evangelisttur på endast en månad bland sina landtförsamlingar, inberättar öfver 200 dop och 5 nya församlingar grundade. En presb. missionsstation Pyeng-Yang inberättar 38 nya församlingar, hvilka uppstått under det gångna året.

Men medan församlingar och omvända rikligen mångfaldigas, är anledningen till den största glädjen verkets solida och helsosamma beskaffenhet. Det är icke en ytlig rörelse, som inför tusental halfundervisade i en organisation, som de lika hastigt skola lemna. De nyintagna äro mestadels personer, som blifvit undervisade som dopkandidater många månader och stundom i åratal.

De sociala förhållandena här garantera dessutom, att bekännandet af Kristus är ett allvarligt steg, som skiljer den döpte från hans otrogna grannar och underkastar honom mer eller mindre förföljelse, hvilket rotar honom fastare i tron.

Förökelsen i församlingsmedlemmarna är mer eller mindre de infödda kristnas verk. Dessa hafva ett brinnande nit för sina landsmäns frälsning. De få missionärerna hafva sin tid fullt upptagen med att fullfölja och leda det verk, som satts i gång af den helige Ande genom de infödda kristna.

Framsteg i Kina. *Chinese Recorder* innehåller: Några af den nyare missionens under ske nu i Kina på platser, som för några år sedan med bitterhet stängdes för allt tillträde, och der man ej förlorade något tillfälle att visa sitt hat till utländingar, vare sig köpmän eller missionärer. Vi ledas till denna anmärkning genom berättelser, som kommit oss till handa från olika delar af landet, men särskildt efter Dr John's sista besök i Hu-nan och genom att läsa pastor Nichols rapport öfver Nan-chang-distriktet i prov. Kiang-si. Följande siffror ur Mr Nichol's rapport äro nästan otroliga och likväl, der stå de, talande för sig sjelfva:— 1896, medlemmar 35; på prof 111; 1899, medlemmar 402, på prof 1662; 1896, bidrag för alla ändamål intet; 1899 bidrag för alla ändamål 6358,48 doll. (= 23,536 kr.); egendom sannolika värdet 15,000 doll. (= 55,000 kr.) och dertill 4000 profmedlemmar. Med rätta tillägger Mr Nichols: "Detta är Herrens verk och underbart för våra ögon." **N. H.**

Pingsttoner.

Och de vordo alla uppfyllda med den helige Ande.
Apg. 2: 4.

Min Fader i det höga,
Som bor i ljus och sång
Och följer med ditt öga
Hvarenda men'skas gång,

Låt Andens milda susning
Förnimmas i vårt land,
Att salighetens ljusning
Förspörj's från strand till strand.

O, sänd oss några droppar
Af Andens rikedom,
Att många hårda knoppar
Må härligt gå i blom
Och rika frukter bära
För evighetens vår,
Som säkert mycket nära
Med frid för dörren står.

Låt Andens skurar falla,
Som uti forna da'r,
Och öfvergjut oss alla
Med oljan frisk och klar,
Att dina lemmar svaga
Må blifva ett i dig
Och uti endräkt draga
Framåt på lifvets stig!

Ja, låt din Ande verka
Hos mången frid och ljus
Och slappa händer stärka
I stridens vilda brus,
Att otrons murar ramla
Och de, som ännu gå
På mörkrets stig och famla,
Upplysta blifva må.

Din Ande kan allena
Oss leda vägen rätt
Och våra hjertan rena
På ett fullkomligt sätt.
Så hjelp oss troget lyda
Den helge Andes röst
Och städs hans lära pryda,
Som har oss återlöst.

Och uti fröjd som smärta
Jag beder dig Guds Lamm:
Låt ock uti mitt hjerta
Din Andes verk gå fram,
Att jag till själ och sinne
Allt mer må likna dig
Och sist ett fridfullt minne
Här lemna efter mig.

G. R—dt.

Några anteckningar från ett evangelistmöte i Krokek, Östergötland,

söndagen den 6 maj.

Oskar Sundlöf öppnade mötet med uppläsandet af ps. 84. Derefter talade N. P. Edman öfver 2 Mos. 14: 13, 14. Israels barn, hvilka hade tågat ut ur Egypten, stodo vid detta tillfälle framför Röda hafvet. Och Farao, hvilken ångrat, att han släppt Israel, var färdig att med sin här upphinna dem. Folket kände sin egen svaghet; ty i egen kraft är ingen stark. 1 Sam. 2: 9. Mose hade lärt sig den sköna konsten att gå till Gud med allt; derför kunde han uppmuntra folket med dessa ord: "Frukten icke, hållen stånd och afvakten Herrens hjelp. Herren ville sjelf strida för sitt folk samt bevisa sin storhet och makt. 2 Krön. 20: 15. Fienden är stolt i sitt sinne. Det gäller för oss att vara på vår vakt. Mången gång kommer han listig och förklädd för att bringa oss på fall. Fienderna skulle vara skilda från dem för evigt.

När de kommit öfver, sågo de Guds ledning, då kunde de höja hjertats lofsång. 2 Mos. 15: 13. När vi en gång komma öfver denna tidens haf och fienderna äro skilda från oss, skola vi i ett klarare ljus se Guds ledning och med en bättre tunga lofsjunga vår Gud. Upp. 7: 10.

Emma Andersson talade öfver Matt. 12: 18—21. Jesus är framställd såsom tjenare i denna vår text. Han antog sjelf denna ställning. Fil. 2: 7. Han blef Faderns och vår tjenare. När vi blifvit barn åt Gud, äro vi också tjenare. Det är välsignadt att ega ett tjenande sinne. Joh. 12: 26. Vi böra se på Jesus, se bort från menniskor, endast taga Jesus till en föresyn i allt. Vi lära då att älska och tjena hvarandra. Rom. 12: 10. Guds välbehag hvilar öfver en tjenares själ. Jesus var smord med Anden. Luk. 4: 18. Äfven åt oss gifver Gud sin Ande, om vi lyda honom.

Han skall förkunna hedningarna dom. Guds ord dömer vårt köttsliga sinne. Eb. 4: 12. Några draga sig undan för det skarpa ordet; men det är saligt att här i tiden ställa sig under ordets dom; det kan frälsa våra själar. Herren bryter icke sönder det krossade röret. Han släcker icke den rykande veken. Han skall föra domen till seger. Rom. 8: 37.

Mina Sköld läste Joh. 12: 7, 8. Vid detta tillfälle gästade Jesus hos sina vänner i Betania. Dessa vänner hade tillredt en aftonmåltid åt Jesus; och Marta tjenade. Lasarus, den Jesus hade uppväckt från de döda, satt äfven till bords med honom. Maria hade lärt sig att älska Jesus. Hon ville gerna lyssna till hans ord, Luk. 10: 39; men äfven i gerning bevisa, att hon älskade, i det hon tager fram den dyrbara smörjelsen. Judas förebrår henne för denna förspillning. Girigheten hade slagit rot i hans hjerta. 1 Tim. 6: 10. De som vilja blifva rika, falla i frestelse och snara. En hängifven och offervillig själ mötes af många förebrående ord. Men Jesus beder: "Låt henne vara". Marias hjerta var rent. Jesus ser mera till ett ärligt hjerta än till många dyrbara gåfvor. "Saliga äro de renhjertade". Ett rent hjerta frambär tack och lof. Eb. 13: 15. Låtom oss offra många stunder i ensamhet med Jesus!

Undertecknad afslutade förmiddagens möte med att säga något öfver 1 Joh. 4: 16 och framhöll dervid några sidor af den stora kärlek, vi hade kommit till tro på, samt vikten af att vi ega denna gudomliga kärlek i våra hjertan. Gud är kärlek.

Eftermiddagens möte inleddes af *Oskar Sundlöf*, som läste 1 Kor. 10: 1—3.

I föregående kapitel har aposteln framställt vädjebanan till en bild af de troendes löpande eller jagande mot målet; och han vill dermed uppmana oss att se efter lönen. Den troendes lif är ett löpande på den andliga vädjebanan.

Gud förde sitt fordna förbundsfolk med stark arm och hjelpte dem vid alla tillfällen. Med bröd från himmelen mättade han dem och gaf dem vatten ur klippan. Klippan var Kristus; och den följde dem under hela vandringen. I 2 Mos. 17: 6 läsa vi, att Mose skulle slå på klippan, och den skulle gifva vatten. Vid ett annat tillfälle skulle Mose tala till klippan. 4 Mos. 20: 8. Klippan är slagen. Es. 53: 5. Vi skola vara stilla och tala till klippan och icke åter igen slå den genom att fresta Herren. Moses olydnad förblef icke ostraffad. Låtom oss helsa brunnen med en sång (4 Mos. 21: 17), om det än ser dåraktigt ut att stå och gräfva i den torra sanden med trons staf.

Mathilda Larsson vittnade öfver ps. 89: 10. Jubelåret var af stor betydelse för Israel. Det skulle då blåsas i larmbasunen. 3 Mos. 25: 9. Jorden skulle hvila detta år. Alla trälar frigifvas. 2 Mos. 21: 3. Nu har Jesus kommit för att förkunna frihet för de fångna. Es. 61. Säll den, som förstår evangelii jubelklang! Jesus har friköpt oss med sitt eget blod. Vi slippa att vara trälar under synden, om vi blott hängifva oss åt honom. Han förmår fullkomligt frälsa.

Vi hafva ett evigt jubelår att vänta. Snart få vi höra den yttersta basunen, då Herren sjelf stiger ned och hemtar de sina. Salig den, som är redo!

Derefter läste *Hilda Fagerholm* Luk. 24: 50, 52. Detta var sista mötet, Jesus hade med sina lärjungar, då han nu stod färdig att skiljas ifrån dem och uppfara till himmelen. Efter sin uppståndelse uppenbarade han sig vid flera tillfällen. Deras hjertan voro brinnande i hans närvoro. Luk. 24: 32. Här vid Betania uträckte han sina händer och välsignade dem. Dessa välsignade händer ha varit uträckta äfven öfver oss i dag. Lärjungarne hade icke tviflat på, hvem han var.

Matt. 16: 16. Han gifver dem ett skönt löfte om sin osynliga närvaro. Matt. 28: 20.

Efter hans himmelsfärd gingo de tillbaka till Jerusalem, för att förbida löftet om Anden. Joh. 14: 26. Hvad som särskildt behöfves i vår tid är, att alla Guds barn blifva fyllda af Anden samt lefva i Anden. Jesus skall komma igen och hemta de sina hem. Han har gått bort för att bereda dem rum. Joh. 14: 1—3. Han skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himmelen.

Eftermiddagens möte afslutade *N. P. Edman.* som lemnade de otrogna några allvarliga uppmaningar att hörsamma ordet och mottaga frälsning samt blicka upp till Jesus, vår frälsningshöfding. Joh. 3: 14. Israels folk hade syndat mot Herren. För denna synd sände han ibland dem brännande ormar. Synden är värre än dessa ormar; den stinger hjertat. Dessa hjertesår kunna icke läkas med mindre än att vi blicka upp till Jesus, den korsfäste, liksom Israels barn fingo blicka upp till kopparormen. Innan Jesus kan hjelpa, måste han tömma oss från allt eget, utblotta oss på all sjelftillit.

Guds Ande hvilade öfver mötet. Må Gud få välsigna utsädet!

J. A. Lindell.

Från Emil Gustafssons begrafning

vilja vi helt kort meddela något, emedan vi veta, att det intresserar hans många vänner landet rundt och äfven utom vårt land att höra något derom.

Såsom förut är omtaladt var hans begrafningsdag den 15 maj.

Före affärden från sorgehuset till kyrkogården talade undertecknad några ord till de anhöriga och begrafningsgästerna med ledning af Jobs 19: 25—27.

Det är dyrbart att med Job kunna säga: Jag vet att min förlossare lefver. Vår aflidne vän, omkring hvilkens bår vi stå sörjande, kunde säga det. Mycken nåd har Herren bevisat honom. Och vi alla, som kommit i beröring med honom, hafva ock genom honom fått mottaga mycken välsignelse, om vi annars varit öppna för Guds Ande. Och är här någon, inför hvilken han varit ett vittne om Herrens nåd, men som dock ännu går ofrälst och utan hopp för evigheten, så låt det ändtligen nu blifva en afgörande stund för dig! I det uppbyggelsestycke, som var det sista han skref, säger han: "Kanske någon förlåt remnar vid din död, broder, eller någon själ föres till Herren genom intrycket af din umgängelse."*) Må dessa ord äfven här finna sin tillämpning!

*) I n:o 8 Trons Segrar d. å.

För den troende har döden mistat sin udd. Från biblens synpunkt är den *en sömn*, anden hvilar i Jesu sköte, under det kroppen hvilar i grafven. Men på sömnen följer uppväckelse, en härlig uppståndelse för Jesu vänner. Detta hopp kastar sitt ljus på vår väg genom denna tidens dunkel och är en kraftig tröst för de efterlefvande. 1 Thess. 4: 13—18.

Då jag kort före Gustafssons död besökte honom, sade han: "Det är ett stort verk, som pågår, det gamla tälthuset håller på att nedbrytas". Men, Gud vare tack, vi *veta* att om vårt jordiska tälthus nedbrytes, hafva vi en byggnad af Gud, ett hus icke gjordt med händer, evigt i himmelen. (2 Kor. 5: 1). Se ock 1 Kor. 15: 42—44.

"Och fri från min hud, som nu är så förstörd och från mitt kött skall jag skåda Gud. Honom skall jag skåda och se med egna, ej en annans, ögon. Derefter längta mina njurar i mitt lif".

Vid näst sista bibelkursen yttrade br. Gustafsson vid ett tillfälle till mig: "Nu mera gläder mig just ingenting annat än när jag får se en skymt af Gud". Ja derefter längtade njurarne i hans lif. Hvad måste då icke det innebära att få *skåda ansigte mot ansigte!* Petrus säger, att vi då skola fröjdas med en outsäglig och härlig glädje. "Vi, som hafva

Andens förstling, sucka inom oss och bida efter barnaskapet, vår kropps förlossning". (Rom. 8: 23).

Vid kyrkan hade en stor skara menniskor samlats, somliga ganska långt ifrån, för att bevista den innerligt afhållne broderns och lärarens begrafning.

Kyrkoherden K. Stenström, som förrättade jordfästningen, läste 1 Petr. 1: 6, 7 och talade om *tros eldsprof* och *trons segerfröjd.* Vi återgifva talets hufvuddrag. Troslifvet, försåvidt det skall vara äkta, är en mycket allvarlig sak från början till slut. Allt, som skall ega bestående värde, får genomgå luttringseld. Den gren i vinträdet, som skall bära mognande frukt, måste icke litet beskäras. Guldet måste befrias från slagg — det sker genom smältelden. Den Herren älskar, den agar han, och han gisslar hvar och en son, som han upptager o. s. v. (Ebr. 12: 6—8, 11).

Herrens kärleksafsigter med bedröfvelsen och pröfningarne äro, att tron skall få värde i Guds ögon. Derför måste ock tron tränga sig igenom till erfarenhet af hvem Gud verkligen är, hvem Jesus Kristus såsom vår visdom, vår rättfärdighet, vår helgelse och vår förlossning är, hvem den helige Ande är. Man måste lära sig värdet af Guds kärlek i Kristus Jesus, värdet af evighetens verld, af Guds rike. Tron skall ju gripa om, hafva sina lifsrötter i denna Guds försonande kärlek i Kristus Jesus, i evigheten, i Guds rike. Derigenom fostras en kristlig karaktär med stadig blick på Jesus Kristus. Det kristliga troslifvet växer, går på djupet, består i kraft, ej endast i ord. Under Andens tuktan fullbordas helgelsen i Guds räddhåga: djup sjelfkännedom, oskrymtad ovärdighetskänsla, sann ödmjukhet, stadigt förblifvande vid Jesus Kristus, hans ord och sakrament. Den Kristliga personligheten, liksom lifsgerningen, får mera verkligt innehåll; eldsprofven uppenbara, om man byggt på klippan Kristus med guld, silfver och ädla stenar eller med trä, hö och strå. (1 Kor. 3: 11 och följ.)

Herrens uppfostrarevishet utväljer *de rätta pröfningarna* och *måttet* af bedröfvelsen. Likaså bestämmer Herren, vår förbarmare, *tiden* för pröfningarne och bedröfvelsen: *när* och *huru länge.* Från vår tidmätare synas lidandesåren långa, från evighetens äro de försvinnande ögonblick.

Under alla lidandesprof ega ock Jesu efterföljare, förutom den dagliga erfarenheten af Guds trofasta omvårdnad, hans oändliga kärlek och tålamod, de härligaste evighetsutsigter.

Sedan talaren derefter egnat den afsomnades minne några sympatiska ord, vände han sig till de sörjande, den aflidnes vänner och de unga, "för hvilkas väl den aflidnes hjerta klappat så varmt", med några tröstens och förmaningens ord, hvarefter jordfästningen förrättades på vanligt sätt.

Sedan en sång sjungits vid grafven, uppträdde riksdagsmannen E. Hedin och sade sig vilja lägga 3 blommor på den afsomnades kista. Han uppläste derpå de i förra numret intagna verserna. Det var den första blomman.

Vidare anförde han ett ord af den aflidne, som denne uttalat vid deras sista sammanträffande annandag påsk. Då de bedt tillsammans och broder Hedin derefter uttryckte sin förhoppning, att Gustafsson skulle komma upp igen från sjukbädden, för att återigen intaga sin plats i det gemensamma arbetet, så hade han svarat: "Jag ligger på altaret."

Den tredje blomman var hemtad från Daniels 12: 3: "De som hafva undervisat många till rättfärdighet skola lysa såsom stjernor i evigheters evighet".

Så återigen en sång, en sista blick ned i grafven på kistan, som kärleken rikt blomstersmyckat, — och så väntan på och hoppet om ett snart återseende under outsägligt lyckligare förhållanden än under de bästa stunder, vi tillbringat tillsammans bärnere. Herren förhjelpe af sin nåd seglaren, som ännu, så länge Herren behagar, färdas på lifvets farliga och stormande haf, lyckligen igenom allt och in i den trygga och sköna hamnen, den eviga sabbatshvila, som återstår för Guds folk. Der skola inga sorge-toner blandas i sången, utan ett innerligt, djupt och jublande "Halleluja" ljuda evinnerligen.

K—dt.

En minnesblomma

vid vår älskade broder

Emil Gustafssons graf

den 15 maj 1900.

O broder, hur lycklig du slumrar
Från jordlifvets oro och strid.
Nu fri ifrån plågor och smärta
Du njuter en osäglig frid.

Du kämpat den härliga kampen
I Frälsarens blodtvagna led;
Du härligt har fullbordat loppet;
För himmelens konung du stred.

Du lefde ett lif för din Herre;
Du sökte förhärliga den,
Som helt hade tagit ditt hjerta,
Din brudgum, din törnkrönte vän.

Hans skönhet du städse har målat
För trängtande menniskohröst;
Du visade alltid till honom,
Som kan gifva lisa och tröst.

Du längtade sjelf att försvinna,
Blott Jesus i dig trädde fram.
En ropandes röst likt Johannes,
Ditt mätto det var: "Se Guds Lamm!"

Du längtade dock efter dagen,
Då Anden, från stofthyddan fri,
Sig skulle till "urhemmet" svinga —
Deruppe för evigt förbli.

Du saknas, vår älskade broder.
Din plats'— o, så tom den nu är!
Dock lefver ditt minne hos mången,
Som lärde att älska dig här.

Du är icke död, nej — du lefver!
På lifsflodens blomstrande strand
Du lycklig för Lammet tillbeder
Och trycker *din brudgummes* hand.

Snart få vi dig möta, vår broder,
Du blott hunnit hamnen förut.
Snart skåda vi himmelska Kanaan,
Der vi ock få hvila till slut.

Ida.

Till porträtten.

Vi presentera i dag för Trons Segrars läsare en kines med hans tvänne gossar.

Charlotte Karlman skrifver, att fadren är på Jesus troende och att han alltsedan systrarnas ankomst till vestra Kina varit deras tjenare. Det anses opassande att en ung kvinna går ut för att köpa något, hvarför man måste hafva en manlig tjenare till att ombesörja både det ena och det andra. Denne kines är också mycket behjelplig i fråga om arbetet i evangelium.

De två gossarne underhållas af olika vänner i Sverige, hvilka det skall glädja att se deras fotografier.

Den störste gossen heter *Johan* och är på 8:de året. den yngre *Jakob* och är på 6:te året. De äro, såsom hvar och en kan se, rara. De älska Jesus och önska höra mycket om honom, som är barnens vän.

De omhänderhafvas af systrar, som verka på stationen — deras moder är icke troende — och vår innerliga bön är, att dessa två kära gossar må växa upp till Herrens ära och en dag träda fram såsom Jesu vittnen. Johan brukar sjunga: "Jag är barn till en kung" o. s. v.

Han brukar ock ofta vinka med handen och bjuda tystnad, sluta sina ögon och säga: "Tyst, tyst, få se om Jesus kommer!" Stundom beder han för sig sjelf. Då vi frågade, hvad han bad om, så svarade han: "Jag beder, att Jesus skall komma snart. Vi kunna icke vänta längre."

Charlotte Karlman tillägger: "Jag vill bedja att också på samma gång få sända en hjertlig helsning till alla de kära, jag haft glädjen besöka under detta år. Tack för alla dyrbara stunder, jag haft tillsammans med eder! Skall jag uttrycka mitt hjertas känslor, så vill jag säga med psalmisten: Herren har *mött* mig med allsköns välsignelse, och: godhet och barmhertighet hafva *följt* mig.

Vid Kerit.

Säg, har du som Elias någon gång
Vid Kerit suttit hungrande och bitter;
Din törst, din hunger gjort din själ så vrång,
Att slutligen du knappast lefva gitter?

Du bara knotar, knotar på den Gud,
Som här i öknen dig en plats beskärde.
Du, som var korad bli' hans sändebud,
Får här förspilla tiden, utan värde.

Här får du se, hur "bäcken" torkar ut
För dig, som öst med fröjd ur Zions källa;
Och brödet — ack, det redan tagit slut!
*Ej **något** fins, som kan dig tillfredsställa!*

Var det ej du, som nyss till himlen bad
Och lade dig på heligt offeraltar!
Och nu — du knotar mot Guds ledning; hvad?
Är det väl så din gudstjenst du förvaltar?

Så tystna då med detta bittra knot,
Lyft upp din blick och se mot himlaranden!
Der ilar dig ett sändebud emot
Och sänker ned till dig ett bröd i sanden.

Ett himmelskt manna från din faders hus
Han sänder dig att här din ande styrka.
O, säg, har nu för själen uppgått ljus?
Säg, kan du nu din faders vishet dyrka?

Förstår du nu, att du vid Kerit är,
*För att din **intenhet** få lära känna?*
Det är i stilla ensamheten der
Han kan till stoft den egna kraften bränna.

Jag gått din väg; jag knotat, såsom du,
När ökenhettan arma själen brände.
Men jag välsignar Herrens vägar nu.
*Det var blott **kärlek** uti allt han sände.*

Och kommer än min själ i sådan nöd.
Visst Herrens korpar sänka sina vingar
Och mig bespisa med det himlabröd,
Som frid och kraft ånyo själen bringar.

Ack, mången gång de lände till min dörr
Ej blott som korpar, nej som sångens svanor
Och förde själen såsom aldrig förr
Till hemmet upp på evigt nya banor.

Och med sin skära, ljufva poesi
De gjorde ödemarken till ett Eden.
Der lärkan sjöng så glad sin melodi,
Och Sarons blomster skjöto upp ur heden.

Ej under då, att Kerit är mig kär.
Jag lärt så mycket vid dess öde stränder.
*Jag lärt mig först, att jag ett **intet** är.*
*Att Han är **allt**, som hjelp i nöden sänder.*

Jag lärt mig ock att lyfta blicken upp
Till blåa bergen under tyst förbidan,
Och under bönen, se! mitt ljusa hopp
Med himlabröd förstummar all min kvidan!

Så ljude då ej knot och klagan mer,
När så vår fader vill i kärlek handla,
*Att sjelfva **Kerit**, som så mörk sig ter,*
Han till en himlens förgård kan förvandla.

Eric.

Anteckningar

ur ett föredrag af pastor Ch. Inwood, hållet i Trefaldighets-kyrkan i Stockholm.

(Öfvers. för T. S. från en engelsk traktat)

"Så förmanar jag nu eder, mina bröder, vid Guds barmhertighet, att I frambären edra kroppar till ett offer, som är lefvande, heligt och Gud behagligt — eder förnuftiga gudstjenst" Rom. 12: 1.

Dessa allvarliga ord äro ställda till de kristna. De utgöra en kallelse till ett djupare och högre kristligt lif, till ett lif af full och förblifvande helgelse; och jag vill såsom en Herrens tjenare bedja, att I mån öfverlemna eder med ande, själ och kropp åt Gud.

Hvad mena vi då med ordet "offer?" Vi mena uppoffrandet af det, som är oss dyrbart, och det är just hvad Gud begär. Han begär att få taga hela vår varelse i besittning. Han begär, att vi skola låta honom hafva ständig kontroll öfver oss — märk: tagna i full besittning af Gud och under hans kontroll. Tänk för ett ögonblick på hvad detta betyder! Det innebär ditt *samvetes* öfverlåtelse åt Jesus Kristus. Har du någonsin tänkt derpå? För någon tid sedan talade jag med en kvinlig missionsarbetare om denna sak; och hon sade, att hon aldrig tänkt på samvetets helgande åt Gud. Älskade, en orsak till, att vi äro så ovilliga att öfverlemna vårt samvete åt Gud, är denna: Vi äro ovilliga att skiljas från sådant, som ett helgadt samvete skulle fördöma. Kristna säga: jag ser intet ondt i det eller det eller det. Och hvarför? Är det, emedan det icke fins något ondt deri? Nej, det är, emedan samvetet icke är tillräckligt upplyst, för att se och känna det onda. Älskade, låt Herren få hand om ditt samvete. Låt Herren rena och upplysa det! Låt honom öfva kontroll deröfver dag för dag, och så skall du få hvad Paulus kallar "ett oförvitligt samvete inför Gud och menniskor". Men vidare innebär det ock *viljans* öfverlåtelse åt Gud. I veten alla, att viljan är menniskosjälens medelpunkt, och förr än vår vilja är helt och hållet öfverlemnad åt Jesus Kristus, kunna vi icke få full hvila i själen. Somliga bland eder veta, att om jag hade två harpor här och ställde dem invid hvarandra samt stämde den ena efter den andra, och om jag så spelade på den ena, skulle den andra återgifva ett motsvarande ljud; men om den ena vore stämd en ton lägre än den andra, skulle den andra harpan icke gifva något motsvarande ljud. De båda harporna måste vara i fullkomlig samklang; och, älskade, det är på samma sätt med din vilja och Guds vilja. Om vår vilja icke är i samklang med Guds vilja, kan der icke bli mycken musik i vårt lif. Jag beder dig derför att öfverlemna åt Gud din *vilja* så väl som ditt samvete! Men sedan följer också *kroppens* helgande åt Gud. I veten, att kroppen är det medium, hvarigenom själen rör vid jordiska ting. I veten, att Herren Jesus Kristus tog gestalt i en verklig, mensklig kropp; och vår helgelse är icke full och hel, förr än kroppen är uppgifven åt Jesus Kristus. Lyssna nu till hans ord: "Veten I icke, att edra kroppar äro den helige Andes tempel?" Icke nog med att din kropp är boningen för en menniskoande, utan din kropp är Guds helige Andes tempel eller hem. Mina älskade, om detta är en sanning — och det *är* sant! — huru helig är icke menniskokroppen och huru farligt är det icke att förorena eller skada kroppen! Om vi ihågkomma detta, skola vi dag efter dag räddas från många, många faror, som lura omkring oss. Om min kropp är den helige Andes tempel skall jag hålla den ren för honom; jag skall sky allt, som kan besmitta eller skada detta tempel. Jag skall då icke befatta mig med starka drycker, fråseri eller dans; jag skall då icke tillåta mig öfveransträngning eller öfverilning; jag skall då icke vara vårdslös med min helsa. Min kropp tillhör Herren och måste hållas helig för hans räkning.

Kom ihåg, hvad Herren Jesus gjorde en gång i sitt kötts dagar! Han gick in i templet och fann köpare och säljare derinne, och han gjorde ett gissel af tåg och dref dem alla ut; och han försvarade sin handling med orden: "Mitt hus skall vara ett bönehus, men I hafven gjort det till en röfvarekula." Stundom gör Herren ännu så med våra kroppar. Han tager gisslet och slår oss. Vi känna slagen, våra hjertan svida under dem, och vi klaga: "Hvarför behandlar Gud mig på detta sätt?" Men om vi stilla lyssna till svaret, ljuder detta: "Mitt hus skall vara ett bönehus, men I hafven gjort det till en röfvarekula." Älskade, låt mig då bedja dig här inför Herren och Mästaren: öfverlemna ditt samvete, din vilja och din kropp åt hans kontroll! Och om du är villig att göra detta, så fins det endast en plats, der det kan ske — endast vid vår Herres, Jesu Kristi kors. Denna hans kärlek, som dog för oss, fordrar i gengäld det fullaste öfverlemnande. Vi se upp i hans ansigte; och det säger oss: "Jag gaf *allt* mitt för dig, gif nu ditt *allt* åt mig," och så säga vi: "Denna kärlek begär allt, den skall hafva allt; jag kan icke undanhålla honom något; han begär allt; allt skall nu och för alltid vara hans."

Älskade, vill du säga honom detta i afton? Jag beder dig icke lyssna till min kallelse — jag önskar, att du må lyssna till hans kallelse! Se upp i hans ansigte och se på hans ömmande kärlek, se på det kors, han bar för dig, se på tårarne, han göt för dig, se på kronan, han påtog för dig, se på det lif, han gaf på korset för dig; se, tills dina ögon fyllas med tårar, se, tills din egen vilja böjes, se, tills ditt hela hjerta är intaget, och du blickar upp i hans ansigte, sägande: "I full och glad öfverlåtelse gifver jag mig sjelf åt dig, för att i allt och alltid vara din, du Guds son, som älskat mig. Jag vill tillhöra dig allena; och allt jag har och allt jag är skall hädanefter vara ditt!" Nu, om du är redo att göra så, skola vi hafva några minuter för tyst bön; och låt det blifva minuter af ödmjuk öfverlåtelse åt Jesus Kristus, Frälsaren!

*

Lik svalan om hösten.

När lifvet omkring oss alltmer tynar af,
Och verlden käns liknöjd och kall,
De heliga fly öfver land, öfver haf
Till Gud ifrån tårar och fall.

O låtom oss söka det ofvantill är
Och slita förgängelsens band!
Här nere på jorden är sorg och besvär
Och helgonen fly efter hand.

Ja, likasom lärkorna smyga de bort
Och lemna en brådskande verld
Och derför jag tänker, att vi inom kort
Till hemmet få styra vår färd.

Lik svalan om hösten på rikstelefon
Jag sitter i tankar försänkt.
Re'n andas mitt hjerta vid himmelens tron
Och länge på hemfärd jag tänkt.

Men andas mitt hjerta i kärlekens Gud,
Då blifver min verld icke trång.
Hans hjerta är vidgadt för längtande brud,
Fast väntan ibland kännes lång.

E. G—n.

En döendes sista budskap.

"För några år sedan," berättar en prest, "tilldrog sig i min församling ett fall, som jag aldrig skall glömma. En af mina kyrkvärdar blef dödssjuk, och under det han nu så låg der och tänkte öfver sitt förgångna lif och sin familj, framträdde på en gång för hans själ, huru föga han i förhållande till sina tillgångar dock hade gifvit för Guds rike. Jag sökte trösta honom, i det jag förehöll honom, huru han dock städse hade gifvit med glädje och likaså mycket som andra, och att ju äfven de, som gjort allt, som står i deras makt, dock äro onyttiga tjenare, som blott kunna sätta sitt hopp på Guds nåd i Kristus Jesus. Men den bekymrade mannen fann ingen frid och blef allt mer orolig och förtviflad, ju närmare slutet kom. Slutligen fattade han min hand och sade: "Min herre, får jag säga eder allt? Snart skall jag stå inför min himmelske domare och är dock icke beredd att möta honom, emedan I aldrig, medan det ännu var tid, öppnat mig ögonen. O, hvarför säger man blott de fattiga i denna verlden sanningen och icke äfven de rika? År efter år har jag lefvat bort såsom i en dröm och uppfostrat min familj för denna tomma, förgängliga verld. Vi hafva icke nekat oss någon förnöjelse och utgifvit tusenden för oss sjelfva, och vårt behagliga lif. I stället för de hundraden, som jag utgaf för Herren och hans sak, hade det efter mina förhållanden bort vara tusenden. Min affärsduglighet, mina penningar och min tid har jag användt för mig sjelf och min egen bekvämlighet, min sjelfviskhet. Och huru kan jag nu möta min domare och aflägga räkenskap för min förvaltning? Jag har alls intet hopp om tillfrisknande. Men Ni, min vän, gå och säg alla kristna, som Ni träffar, att de dock, medan det ännu är tid, låta rädda sig ur det sjelfviska verldssinnets ström och från mammons bedrägeri. Må de dock utlägga sina penningar der, hvarest de återfinna dem! En döende låter helsa dem det af sin egen smärtsamma erfarenhet.

Lyssna till Jesu röst.

Det är tusen röster, som ropa vilse i verlden. Det är endast en röst, som, när det blir fråga om vår själs frälsning, leder rätt. Och den rösten säger: Gif upp allt hopp, att med egna ansträngningar vinna det eviga lifvet. Lemna i stället allt åt Gud, låt honom begynna, fortsätta och fullborda hela verket och lemna dig i tro och lydnad åt honom. Allt efter som du lyssnar till denna röst, skall du få se, att din salighets sak från evighet hvilar trygg i Guds kärleks råd, och att det nu i tidernas fullbordan endast beror af ditt fria val, om du skall mottaga frälsningens glada budskap, när det möter dig i Jesus Kristus. Himmel och jord ha arbetat på att föra din själ till Jesus. Har du stannat för hans röst? Den är olik alla andras, och det är lätt att förgäta den, innan den börjat som en ny sång i hjertat. Då förgäter man den aldrig. Men då har också ens eget hjerta sagt "ja", och man är inne på vägen till Zion.

G. Bergström ("I mästarens tjenst").

Bönens makt.

Gud begagnar ofta mycket svaga redskap till att astadkomma stora ting, hvilket följande händelse på ett kraftigt sätt bevisar. Och på det att andra Guds barn må blifva uppmuntrade och upplifvade genom densamma vilja vi till Herrens ära omtala denna enkla tilldragelse ur det verkliga lifvet. Pastor Stearns i Germantown, Filadelfia, N. Amerika, utgifvare af en liten månadsskrift benämnd "Konungarikets Nyheter", annonserade i slutet af år 1894, att, om tidningen skulle kunna lemna ett öfverskott på omkring 100 eller 200 kr. följande året, ville han anse det som ett tecken på, att det var Guds vilja, att denna tidning skulle underhålla en infödd medhjelpare i evangelium i Kina, manlig eller kvinnlig, allt eftersom öfverskottet skulle blifva, större eller mindre. Några dagar efter det tidningen med denna annons var utgifven, kom ett bref från en fru S. i Seranton, innehållande kr. 7: 50, med önskan att de måtte användas för tidningens blifvande missionär. Pastor S., som ej hade väntat något dylikt, blef mycket öfverraskad och frågade Herren: "Hvad betyder detta?" Snart blef dock allt klart för honom, ty nästa post medförde ett rekommenderadt bref med anhållan om att få ega "en aktie" i tidningens missionär, och den derpå följande posten återigen medförde 266 kr. och 25 öre för samma ändamål. Och den Gud, som har sin lust i att göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka (Ef. 3: 20), gjorde så äfven här, i det Han icke endast gaf tillkänna, att Hans vilja var, att det skulle blifva en "Konungarikets Nyheter's" missionär, utan äfven att denne ej skulle vara en kines utan en amerikan eller en europé. Så började då pastor S. bedja Gud visa sig en lämplig person att utsända till Kina. Och snart föllo hans tankar på en man, som förut hade tryckt tidningen, men nu var antagen af Kina-Inland-Missionen, att som deras missionär utgå till Kina. Och han beslöt, att denne skulle underhållas medelst dessa medel. Det är denne man, som berättat händelsen. Hans namn är Dreyer. Han arbetar ännu i Kina; och vi vilja vid fortsättningen af berättelsen begagna oss af hans egna ord: Pastor S. brukade resa omkring i de större städerna i mellersta delen af Förenta Staterna och hålla bibelläsningar. Och jag fick nu en inbjudning att åtfölja honom på en sådan rundresa, på det att dessa föreningar sedan måtte kunna följa mig så mycket bättre med sina förböner, när de personligen kände mig. Då jag sammanträffade med pastor S., fick jag genast veta, att alla mina behof för utresan och första årets vistelse i Kina redan vore fyllda. Detta var, säger han, en bönhörelse för mig, ty Kina-Inland-Missionen sätter sig aldrig i skuld; ej heller anlita de menniskor i fråga om medel; utan de göra sina behof kunniga inför Gud, väntande att han skall fylla alla behof. Derför gifva de icke heller sina missionärer något löfte om en bestämd lön, utan uppmana dem att bedja och vänta af Herren, att han skall gifva dem allt hvad de behöfva för utrustning, utresa och underhåll. Och endast på detta vilkor antaga de sina missionärer. Jag hade gått in på betingelserna och väntat, att Herren skulle fylla alla mina behof; och då besvarade han mina böner på ett så underbart sätt. Men han, hvilkens namn är Underlig och som gör underverk, lät det ej vara nog med att blott förse *mina* behof.

En dam i New-York hade samma dag, som jag sammanträffade med pastor S., begärt att få en del med i missionärens underhåll. Och då hon fick veta, att alla behof för honom voro fyllda för ett helt år, föreslog hon, att en fond för en andra skulle bildas, och lemnade en vexel för detta ändamål. Och redan vid veckans slut hade tillräckliga medel inkommit för den andra, och en fond för en 3:dje också bildadts. Jag besökte fru S. och berättade för henne, huru underbart Herren hade fördubblat

hennes 7: 50. Och jag väntade, att hon skulle blifva öfverraskad och jublande; men jag blef missräknad. Hon blef glad öfver att höra berättelsen, men tycktes hafva väntat det. Och orsaken var snart klar. Hon frågade, om ej pastor S. hade nämnt något om några märken i nedra, venstra hörnet på hennes bref på detta sätt:

|||| *bed honom!*

och berättade mig, att hon hade hållit på att bedja om 4 "Konungarikets Nyheters" missionärer. Och detta uppenbarade med det samma hemligheten af det, jag förut ansåg så märkvärdigt. När jag kom tillbaka, sade en vän till mig, att han ville hafva en andel i mitt underhåll på 157 kr. 50 öre. Jag sade, att alla mina behof redan voro fyllda och omtalade hela historien för honom, hvarpå han gaf mig penningarne till att användas för den 4:de missionären. Då jag öfverlemnade penningarne till pastor Stearns, blef han förvånad och sade, att ännu hade blott 135 kr. inkommit för n:o 3. Han visste intet om fru S—s bön. Nog hade han sett märket i hennes bref, men hade aldrig anat, att det skulle betyda fyra missionärer. Huru som helst, penningarne blefvo använda för det ändamål, hvartill de voro bestämda. Och snart derpå voro alla behof fyllda både för n:o 3 och n:o 4. Medan n:o 3 och jag voro i Kina-Inland-Missionens fostringshem i Toronto och rustade oss för vår afresa till Kina, kom en vexel på något öfver 300 kr. till hemmets föreståndare H. V. Frost från pastor Stearns, emedan han fruktade, att n:o 3 ej hade tillräckligt med respenningar. Herr Frost underrättade pastor S. om att alla behof för Konungarikets Tidnings fyra missionärer voro fyllda, och föreslog att ännu en fond för en 5:te skulle bildas. Och så skedde äfven. Ty äfven den 5:te är nu i Kina. Men ännu är det ej slut. Fru S., systern, som gaf de första kronorna och genom hvilkens böner Herren verkade så underbart och mäktigt, är en *enka* och *sjukling*. Allt sedan hennes man dog för 5 år sedan, har hon varit beroende af Herren för sitt uppehälle, särskildt under de sista 3 åren, då hon har varit liggande på sjukläget. Hvem skulle hafva tänkt, att en sådan svag och hjelplös varelse skulle kunna användas till att bringa evangelium till det aflägsna Kina? Fem missionärer! Hvem kan mäta den välsignelse, de skola kunna blifva till för hundraden och tusenden stackars förlorade hedningar? Käre läsare, huru stort intresse tager dn i detta stora arbete, som ligger så nära vår mästares hjerta, och hvilkens sista önskan och befallning var, att evangelium skulle predikas för hela skapelsen. Mark. 16: 15; Ap. G. 1: 8, 9? Hvarje troende *kan* hafva någon del i detta stora verk. Han kan bedja, gifva eller gå, om han blott vill tillåta Herren att verka i sig hvad som täckeligt är inför honom. Käre vän, vill *du* göra hvad du kan, för att evangelium må blifva förkunnadt för de 800 millioner hedningar, som ännu finnas på jorden? Mycket göres för evangelii utbredande. Men *mera* skulle helt visst kunna åstadkommas, om *hvarje* Guds barn gjorde allt, hvad som stod i deras förmåga att göra. Må vi alla öfverlemna oss åt Herren för att göra hvad han säger oss!

Bref från Sydamerika.

Bröder och systrar i Herren Jesus. Frid vare eder!

"Herrens nåd är det, att det icke är ute med oss."

Jag erkänner gerna, att jag rätt sällan låter höra något från mig, men på samma gång nödgas jag ock att säga, att jag mera sällan hör något från eder. Arbetet här kräfver mycken tid och kraft, och jag känner med ledsnad, att jag får allt mindre tid att skrifva, ehuruväl jag stundom känner, att jag har mycket att säga eder.

Jag är som en liten farkost ute i vilda oceanen, som måste brottas ensam mot vindar och störtsjöar, och under sådana förhållanden är det väl förlåtligt, om man stundom glömmer de frånvarande för att hängifva sig åt det närvarande.

Då jag sist skref, såframt jag minnes rätt, var jag i Las Flores. Sedan besökte jag Buenos Aires just under den stora hettan, då mer än tvåhundra dogo under loppet af fyra dagar af solstyng. I andeligt hänseende bade vi det också varmt i sjömanskyrkan, der jag hade tillfälle att än en gång vittna på mitt modersmål.

På uppmaning af en broder anträdde jag resan från Buenos Aires in i landet till en provins, som heter Entre Rios, för att besöka ryska kolonister, som tala det tyska språket. Bland dessa har jag nu rest i mer än två månader och predikat Guds ord. De flesta af dessa kolonister hafva kommit hit för 8 à 10 år sedan med två tomma händer och lefva här den största delen i rätt stort armod. Jag har rest omkring rätt mycket och sett olika seder, men jag har aldrig sett ett sådant tarfligt, och ofta osnyggt lefnadssätt, som dessa föra.

Att börja med kändes det rätt svårt för kött och blod att krypa in i deras eländiga lerkojor, der det rätt ofta finnes hvarken bord eller stol; — för att äta, sofva och hålla möten i dessa hyddor, der höns, ankor, hundar och barn kräla om hvarandra. Lägger man dertill den hetta, som ofta är rådande, så blir det icke blott svårt, utan farligt för helsan. Dock, hvem skall söka upp de arma förlorade fåren; hvem skall predika evangelium för de fattiga? Ja, hvem skall gå i Mästarens fotspår i lidande och förakt? Ja, hvem blöder väl för Josefs refva?

Jag har känt mig nedböjd och förkrossad, icke af arbetet, icke af försakelse, utan af att se den gräsligt stora andliga nöden och den lika stora likgiltighet bland Guds folk.

Här lefva tusental af dessa ryssar i mörker, okunnighet och vidskepelse. Och hvad som smärtar mig mest är att deras barn växa upp som vildar, utan skolor och utan religion. Då jag ser denna nöd ropar min själ till Gud, såsom törstig hjort ropar efter vatten, om hjelp och ledning för att vara till nytta här. Här finnes ju både protestantisk och katolsk pastor för att vårda fåren. Men de söka nog mera efter ullen än fårens väl, särskildt hvad beträffar den sistnämde. Äfven finnas här s. k. sabbatister, som hafva en del anhängare och hvilkas uppgift är att fiska i håfven. Här finnas ock några baptistbröder, som hafva bedt mig stanna bland dem och dela deras nöd; och seende det bedröfliga tillståndet här har jag beslutat att v. G. stanna åtminstone ett år för att arbeta, bedrifvande mission på båda språken, både tyska och spanska, samt om möjligt upprätta en spansk-tysk skola för de barn, som jag kan räcka, och dessutom göra allt hvad jag kan för att få undervisning till stånd i de byar, till hvilka jag ej kan komma.

O hvilken nöd! Tänk dig en af dessa byar, der det fins talrikt med barn i hvarje familj. Du ropar dem tillsammans och pröfvar, om de kunna läsa; men ingen ända till 16-åringen kan läsa. Dock gifves det ju ock familjer, som lyckats gifva någon undervisning åt sina barn, men fattigdomen och det långa afståndet mellan byarna gör det rätt svårt att bilda skolor. Ack, huru arm är icke menniskan och huru likgiltig för sitt eviga väl! Huru litet vi fattat, förstått och praktiserat af Kristi kärlek, hvilken bängaf sig sjelf på korset såsom slaktoffer! Vi kalla oss kristna, vi sjunga: "Jag vill följa dig, o Jesus, du, som gaf ditt lif för mig;" men ack, huru föga sanning är det icke i vår andakt! Hellre än att förneka oss sjelfva och följa Lammet, hvartbelst det går, vilja vi vara med der, hvarest köttet får njuta och hvila i bekvämlighet. Vi kunna väl sitta i gungstolen och sucka: "O Herre, tänk på hedningarnas och de oomvändas nöd!" Men att sjelfva kröka ryggen och böja våra knän till arbete, det faller oss icke in. Predikanten arbetar och bryr sin hjerna och söker i grekiska, hebreiska och latinska språken samt i konstens och vetenskapens salar, för att bereda en smakfull predikan och åhöraren sitter i bänken och läppjar med högförnäm kännaremin på soppan, som kocken gjort sig all möda med att bereda efter alla konstens och

teologiens regler. Förundra dig icke öfver att fem af de tio jungfrurna voro fåvitska! Jag förundrar mig icke alls deröfver. Och jag frågar mig ofta sjelf: "Är jag en fåvitsk jungfru också?" Hvar finner du korset, smäleken, blodet och såren, som är kännetecknen på fåren? Hvar äro de, som gråta och kvida inför Gud öfver verldens nöd? Hvar äro de, som gå hafvande med ordet och Anden och vrida sig i födslosmärtor för att föda andliga barn? O Gud hjelp oss! Väck oss, medan vi ännu kunna vakna, och gif oss kraft och villighet att stå upp för att lefva i Jesu efterföljd.

Jag skulle väl kunna hafva mera att säga om oss sjelfva. Vill dock sluta för denna gång, bedjande Guds barn bedja för mig, att jag icke må bli lat, sjelfvisk och egenkär, samt att Herren må gifva mig kraft att lefva för honom, som för mig dödd och uppstånden är.

Eder i Kristus förbundne

Bror Neil.

Min adress är härefter:

Est Crespo prov. de Entre Rios. Rep. Argentina. Syd-Amerika.

Från vår Zulumission.

Betania, *Umhlangeni* P. O. S. Africa, Port Shepstone.
Natal den 27 april 1900.

Käre pastor Kihlstedt och läsarne af Trons Segrar, Guds frid!

Men jag vet, att min förlossare lefver, och han skall kvarstå den siste öfver stoftet, o. s. v.

Midt i mörker och nöd var det förlossaren, som gaf Job en ljusstråle. Han, den *förste*, skulle kvarstå den *siste*, då alla "vänner svikit honom som en bäck" i torkans tider.

Många underliga vägar måste Gud leda sina kära, för att för dem sjelfva såväl som för verlden och djefvulen visa, att han är mäktig att *ensam* vara vårt allt. Då satan med stor uppmärksamhet afvaktade Jobs fall, emedan han bedyrat inför Guds ansigte, att Job sannerligen skulle säga Gud farväl och förbanna honom, om Gud skulle taga ifrån honom hans lekamliga goda — då var det nederlag för satan att höra, huru Job under största smärtor kunde hänga fast vid Gud och lita på honom.

Måtte också vi i våra små pröfningar kunna komma satan på skam, så att Gud må kunna triumfera öfver honom igenom oss! Måtte han kunna säga om oss som om Job: "Min tjenare — — — from och rättfärdig — — — flyr det onda." Det gäller att icke blott *kallas* rättfärdiga, utan ock i pröfningens stunder hänga så fast vid Jesus, att vi kunna bevisa, att vi äro det. "Så har jag svar att gifva åt min smädare," säger vår fader, åt honom, som åklagar oss inför Gud dag och natt.

Då vi tänka på vårt lif i detta ljus, så blir det viktigt att i smått och stort gå segrande igenom, så att vi må ega Guds frid och kunna fröjda fadershjertat.

Många ögon se på oss. Låtom oss vara nyktra och vakande och bära vår själ i våra händer. Vi ha icke mer än ett lif att lefva, och är det förspildt och förfeladt, så är det evigt illa. Vänner,

låtom oss lefva till Jesu åra och själars frälsning, så att vi slippa att med sorg se tillbaka på ett syndbefläckadt lif. Må Jesu blod nu få två af alla fläckar, så att våra kläder bli hvita!

Jag har länge tänkt på att skrifva till T. S.; men tiden har flytt undan. Vi ha varit ute på en resa omkring på våra stationer. Vi besökte våra syskon Emanuelsons, förrän de reste till Sverige. Det var mycket kärt att få se och höra om Guds verk der. Bland annan verksamhet hafva de också tillträde till fängelset och broder Emanuelson har till och med döpt 2 inom fängelsets murar, som voro lyckliga och fria i Jesus. Det var mycket intressant att höra derom. Den katolske prästen har sökt tränga ut dem från deras verksamhet; men Jesus har öppnat dörren för dem, och han har stått dem bi. Måtte också vi stå honom trogna!

Vi stannade en längre tid vid Entembeni station och predikade Kristus för dem med den nåd, Gud gaf oss. Vi hade ock tillfälle att några gånger samlas särskildt med evangelisterna på måndagarna; och vi hade dyrbara stunder. Dock äro de mycket frestade af den närvarande missväxten, som hotar med hungersnöd på den trakten; och för öfrigt är det många ting, som fresta och pröfva.

Broder E. Anderson har ett stort verksamhetsfält, och jag kan icke förstå, huru han skall kunna sköta 4 stationer så vidt spridda. Låt oss bedja för honom, att han må få stor kraft och nåd till arbetet! Hans återkomst till Afrika är mycket väntad och är mycket behöflig. Ty nog träder oreda in, der icke verksamheten ouphörligt och kraftigt bedrifves.

Syster Jenny Häggberg, som bodde vid Ebenezer station, uppehöll verksamheten med framgång der. Men då hon är svag, så kunde hon ju icke — utan häst och något annat fortskaffningsmedel — resa mycket omkring på alla stationer. Jag skrifver detta för att låta eder veta om, hvar nöden är störst.

Jag besökte också syskonen Karlssons station, och fann dem temligen svaga, men dock verksamma. Den stationen har icke något för oss lämpligt läge, hvarför vi alla förenades om att öfverlåta den till Skandinaviska Alliance-Missionen — just till dem, genom hvilka vi fingo den platsen. Då missionär Bang, som bor i närheten der, kom upp dit först och såg verksamheten, så skref han och ville ha oss att upprätta en verksamhet der i närheten. Ty, trodde han da, de skulle snart resa upp till Swaziland, der deras andra missionärer äro. Men i stället för att resa upp dit, ha de nu dernere utbredt verksamheten med stor välsignelse; och dertill ha nu Swazi-Missionärerna också mäst fly dit ned för krigets skull. Derför tyckte vi det var ett lägligt tillfälle att få öfverlåta stationen och verksamheten till dem nu. Och Karlssons ämna söka sig en ny plats. Bedjen för dem mycket, att de må bli stärkta äfven till sina kroppar.

Upp till Nilssons stationer hade jag ej tid att gå. Men jag har hört, att det går framåt der med verksamheten. Gud vare lof!

Då vi efter mer än 2 månader kommo igen till vara platser, så kunde vi ej annat än tacka Gud, som välsignat verksamheten här under vår frånvaro. Moses Laleni, som nu är antagen i arbetet, är mycket välsignad af Gud. Vi ha intet underhåll fatt till honom ännu. Men Gud vill nog säga till hos någon af sina förvaltare, att de gifva. Lyssnen bara efter vänner! Nu till sist en kär helsning till alla vänner från oss.

Edra ringa medsyskon

S. & K. J. Johanson.

Från Indien.

Cooch Behar den 8 maj 1900.

Våra kära vänner och läsare af Trons Segrar!

Herrens nåd är mäktig öfver oss, och hans sanning varar i evighet.

En ganska lång tid har svunnit hän i det aldrig återkommande "jordom", sedan I, älskade, hörde något från oss härute. Våra erfarenheter ha varit vexlande — allt är så opålitligt och vexlande här. Men under sådana omständigheter är det dyrbart att känna honom, som är och förblifver densamme i tid och evighet.

Som hvar och en af eder säkert vet, så hemsökes Indien åter af en förfärlig hungersnöd, som jag ej vill försöka att beskrifva. Ingen, som ej med egna ögon sett det, kan fullt förstå den djupa nöd och de förfärliga lidanden, hvartill de arma hungrande äro hemfallna.

Vi, jag och miss Willman, blefvo af Gud ledda att göra en resa till Ojmere i Rajputana. Hvad vi der sågo, skola vi helt säkert ej kunna glömma snart. Hungern efterföljes af många och svåra sjukdomar. På trakter, som ej hemsökas af hunger, härja svåra sjukdomar. Vi här i C. B. ha varit skonade från hunger; men för närvarande rasar koleran här och ödelägger i sin hemska framfart hela hus. Så dogo 6 personer (alla tillhörande samma familj) för ett par dagar sedan. Huset med allt tillbehör brändes samma dag. Då vi skåda omkring oss och se all den nöd, både andelig och lekamlig, under hvilken Indien i dag suckar, tränger sig den frågan med makt in på oss: "Hvad är orsaken till allt detta?" Och vi sucka ofta: "Ack Herre, huru länge?" Många af eder undra säkert, huru vi hafva det under dessa hemsökelsens tider. Till Jesu ära vill jag säga: Oss har intet fattats. Herrens nåd har varit och är mäktig öfver oss; och under hans vingars skugga ha vi fått hafva vår tillflykt. Äfven vår helsa har varit dyrbar i hans ögon, så att vi oafbrutet fått fortsätta vårt arbete.

Vi ha ej haft att fröjdas öfver mycken synlig frukt eller stora synliga segrar. Kanske skola vi få se frukten af vårt arbete först, då Jesus kommer att samla de sina. I, älskade vänner, viljen ju ej tröttna att bedja för oss under dessa tider, då det är, som ville allting draga våra blickar bort från Jesus. Vi behöfva edra förböner. Här är nu mycket varmt; och hettan m. m. tager våra krafter. Men Herren är vår starkhet och vår lofsång. Han blef mig till frälsning.

Till de vänner, som tänkt på de arma hungrande med gåfvor och helt säkert också med förböner, sändes härmed ett *hjertligt tack.* Edra bidrag hafva visserligen ej ännu hunnit hit. Jag har endast sett dem redovisade i T. S. Men de komma ju, och vi känna oss glada öfver att blifva i stånd att hjelpa i någon mån. Vi ha tänkt att taga några barn och öppna ett barnhem. Hitintills har det dock ej blifvit mera än tankar. Ty vi ha ej haft hus för de små och ha det ej ännu. Vi ha väntat att få se vår Faders fingervisning. Och han, som ömmar för all deras nöd, skall helt säkert visa oss, huru vi skola handla, så att vi kunna på bästa sätt hjelpa i den på alla sidor och på allt sätt omgifvande nöden.

Vår evangelist sänder de hjertligaste helsningar till dem, som gifva till hans underhåll. Alla Jesu vänner helsas hjertligt! Bedjen för oss!

Eder i Herren *Lydia Magnusson.*

Spridda skildringar från min resa.

Då ångaren "Nippon Mura" den 24:de mars afseglade från Shanghai med sin dyrbara last för att afgå till Amerika, var jag en af de många, som voro ombord. Uti min lilla vrå på det flytande och gungande hemmet kunde jag, då de sista konturerna af "midtens blomsterland" började försvinna i fjerran, ej tillbakahålla mina tårar vid tanken på all den mångfaldiga Guds nåd och godhet, som den käre Fadren i himmelen bevisat mig under dessa flydda årens lopp ibland ett folk, som bor i verldens största och underbaraste land. Då jag i minnets bok läste de gångna årens vexlande mot- och medgångar, strider och segrar, sorger och mödor, helsa och sjukdom, tårar och glädje; då korsade sig de allvarligaste känslor i mitt bröst, och ord fattades för att uttrycka hvad mitt hjerta kände och erfor af den store Gudens kärlek och nåd. I sanning, god är Herren och godt gör han!

En tid har nu försvunnit, sedan jag skildes vid mina dyra medarbetare och syskon i Kristus samt de kära infödda evangelisterna och de på Jesus troende, som vi hafva uti de små uppspirande församlingarna. Huru underligt det kändes att taga afsked af dessa dyra vänner i Herran, som under årens lopp genom allas vårt gemensamma arbete och böner framfödts under vånda samt många suckar och tårar, kan jag ej uttala! Herren vare tack för dessa få förstlingsfrukter, han har gifvit oss under de få år, vi arbetat på detta nya distrikt. Då vi första gången trädde inom detsamma, hade vi inga vänner, inga troende, inga stationer o. s. v. Nu finnas några få, som älska och följa Jesus, samt många vänner. Det är i sanning stora ting, då man har erfarit, huru svårt det är att få kineserna omvända till Gud och den han sändt hafver, Jesus, och ej blott till vesterländsk civilisation. En gryende morgon randas på Kinas tusenåriga mörka himmel; men det synes nog taga sin tid, för att uppväcka den sofvande nationen ur sin djupa likgiltighetssömn. Må hvar och en, som erfarit barmhertighet till sin själ, känna sin saliga plikt och förmån att deltaga uti detta sköna verk, Kinas frälsning! Bed och arbeta!

Flera dyra missionsarbetare hade jag glädjen att sammanträffa med under min resa ned till kusten, ibland dem broder E. Jakobson, som hade återkommit till Kina, och vännerna Hellebergs, som så hjertligt emottogo mig på deras nu för tillfället varande station och omtalade nytt och gammalt från det kära hemlandet; äfvensom br. E. Vahlstedt, som tillsammans med Hellebergs studerar mongoliska språket i "Kalgan" under ledning af dervarande mongol-missionären Larsson. Alla dessa arbetare i Herrens tjenst längtade efter att få se själar frälsta ibland kineserna och mongolerna. I Shanghai mötte jag mina kära bröder N. Carleson och E. Pettersson samt systrarna J. Engvall och J. Lundell; glädjen var stor. Jag träffade dem ombord på en ångare, som skulle föra dem till Tien-tsin. Bön, lyckönskningar, farväl; ock så hade vi återigen skilts ifrån hvarandra. Frid med eder alla!

Min starka klippa.

Har anländt till "*Nagasaki*" på ön "Kiusiu", den första hamn, som öppnades för europeerna i Japan utaf de sex "traktathamnarna". Japan med sina 3,800 öar och holmar är i sanning ett örike. Det kallas "det sköna landet" och äfven "solens land". Inloppet till "Nagasaki" är skönt till följe af de höga trädbevuxna bergen på båda sidor om den smala vattenfåran, och den gröna marken, som var öfversållad af blommor på bergsluttningarna. Lifligt kommo till mitt minne konung Davids ord: "*Min starka klippa*"

under det båten sakta gled in uti den lugna hamnen. Många af verldshistoriens stora händelser visa oss tillbaka till klipporna och bergen. Guds lag skrefs på stentaflor; och den gudomlige lagstiftaren steg ned på Sinai klipptron och öfverlemnade den heliga urkunden i menniskornas händer. Bergen tala till oss på ett heligt och betecknande språk och visa oss till "tidsåldrarnas klippa", som gifver skydd under stormens tider, säkerhet och fäste för våra fötter under pröfningarna på jorden. Israels inspirerade skalder uppstämde lofsånger till Herran, "frälsningens klippa", som utgjorde deras beskydd. Likaså kunna vi, det andliga Israel, sjunga Davids gamla sång: "Min starka klippa; min tillflykt har jag i Gud." Sanningens vittnen ha haft sina tillflyktsorter i bergens helgedomar och bott i öknens vilda bergfästen med sin Gud. Trygg och säker är den själ, som har byggt sitt hopp på klippan Kristus. Tidens stormar med djefvulens mäktiga anfall ha icke kunnat omkullkasta vår frälsningsklippa Kristus. Derföre sjunga vi i tidens sena afton: "Åldrarnas klippa, som brustit för mig, låt mig alltid vara gömd i dig!"

Framkommen till "Jokohama", hufvudort för samfärdseln med utlandet, en större stad med 150 tusen inv., besökte jag sjömansmissionen med flera platser. Då vår bat kom att stanna här öfver två dagar, följde jag med jernväg till Japans hufvudstad "*Tokio*". "Tokio" ligger vid en hafsbugt i sydvest och har 1 och en half mill. inv. Stadens parker äro mycket sköna, och på gatorna ila spårvagnarna i mängd. Stadens omgifning är naturskön och fruktbar. Besökte U. S. A. Presbyterian-missionen; och Skandinavian-Japan-Alliance-missionen. Här sammanträffade jag med missionär Karl E. Aurell, tillhörande den senare. Han med sin fru emttogo mig med glädje. Hade en salig e. m. i deras hem. De hade för ej lång tid sedan kommit åter tillbaka från Amerika. Gud välsigne de kära vännerna! Hade glädjen att möta doktor J. Soper, som har arbetat i "Tokio" som missionär öfver 27 år uti Metodistmissionen. Arbetet i Japan har blifvit välsignadt af Herren; dock återstår mycket ännu att göra. I Japan finnas 40 missions-hufvudstationer, tre hundra hufvudförsamlingar, 41,000 kommunikanter, 897 söndagsskolor med 35,681 barn. Gud välsigne detta land och folk med frälsning och uppehälle och hjelpe dem, som der arbeta!

Stora kontraster.

Efter att hafva farit på hafvets vågor 3,400 engelska mil framkommo vi till de bergiga och vulkaniska "Sandwicks-öarna" under Kräftans vändkrets. Vi ankrade uti *Honolulu*' hamn, hufvudstad och hufvudhamn på dessa öar med 20 tusen inv. Hvad såg jag vid framkomsten? Jo, den sköna, klara regnbågen hängande lågt ned öfver staden. Hvad hörde jag vid framkomsten? "Svarta döden" (= digerdöden) rasar i staden! Till denna naturskön plats med sin europeiserade befolkning, hvaraf många äro på Jesus troende, hade denna elakartade, smittosamma sjukdom åter kommit och obarmhertigt bortryckt många af samhällets söner och döttrar. Nöd, sorg och fruktan för denna fiende hade fyllt invånarnas hjertan med fasa och skräck. "Svarta döden" nedbryter den starkaste man inom några få dagar, ja timmar. Men en ännu mer elakartad sjukdom finnes, nämligen *synden*, som genom sitt gift förstör ande, själ och kropp. Må det blifva djup nöd och sorg hos alla, som äro angripna af syndens pestsjukdom. Det finnes hjelp. Se upp! "Regnbågen" (= förhundstecknet) är öfver jordens ö. Herrens löften äro för de bedröfvade. Du af synden förkrossade, du, som söker frälsning från denna syndens sjukdom, "se Guds Lamm"! Må vi, Guds folk, som ännu äro kvar i en verld, der syndens pestvindar stryka fram, höra den oändlige Fadrens ömhet: "Jag vill komma ihåg dig; Jag vill aldrig förgäta dig; Min båge hafver jag satt i skyn." Gud har satt sitt förhundstecken så högt, att alla kunna se det, på samma gång han förer det ned till jorden, så att alla kunna vidröra och omfatta det. Himmelen är nära!

Vårpanorama.

Åter hafva vi på hafvets obanade väg tillryggalagt 2,080 eng. mil och så uppnått den efterlängtade Kalifornia-halfön och staden San Frsncisco. Denna stad vid inloppet till den lika benämda viken har omkr. en tredjedels mill. inv. Våren utvecklar här fullt sin rikedom och prakt. Växtverldens välluktande rökverk fyller trakten med en härlig doft. Lif och vårvindar! Växter i mångfaldiga former! Blommorna ha öppnat sina kalkar, gräset har blygsamt skjutit upp. Trädens löfverk blir allt tätare för hvarje dag. Den milda solvärmen utbreder ett leende öfver hela naturen och tecknar dess skrift med lefvande färger. Underbara vårens uppstandelse! Jorden uppväckes till nytt lif genom vårens milda vind och sol. Så vill ock samma hand vidröra oss, samme skapare blåsa på oss och säga till oss: "Tagen den Helige Ande." Mottagen de andeliga välsignelserna! Uppfyllens med Anden! Indricken den Eviges lif, den Allsmägtiges egen Ande! "Herren Jesus Kristus vare med eder alla!"

Aug. Karlsson.

Något från Norra Skåne.

Eftersom jag länge tänkt att skrifva något till Trons Segrar, hvilket jag också tror vara åtskilliga nådesyskons önskan, vill jag härmed göra detsamma.

Då jag blickar tillbaka på den tid af närmare 6 månader, som jag genom Guds nåd fått tillbringa på detta fält under senaste verksamhetsåret, så fylles mitt hjerta af tacksamhet till Herren för all den barmhertighet, trofasthet och kärlek, han dagligen på allt sätt bevisat mig. Jag ser det såsom en synnerligen stor nåd af Gud, att vi, skröpliga, ringa och svaga beväridgas att tjena vår store Herre och Mästare och frambära det glada budskapet om frälsningen i Jesus Kristus, hvilket också åtskilliga nådehungrande själar med hjertlig glädje höra och mottaga.

Nog har jag mången gång känt en liflig åstundan att se flera lemna sig åt Herren, än som fallet varit; men jag är dock glad och tacksam till Gud att vi ibland fått åkalla Herrens namn för och tillsammans med någon öfver sina synder bekymrad själ. Och så har Herren förlänat oss såsom sina barn så många dyrbara, välsignade stunder, då vi varit samlade kring ordet och till bön. Må vi också i fortsättningen såsom Jesu får beta på de gröna ängarne, och måtte Herren sjelf bevara de kära nyomvända!

Fastän ej min förhoppning att erhålla kamrat uppfylldes, har dock Herren, trofast som alltid, beständigt stått mig bi och hulpit mig och gått med mig på "den ensamma stigen". Lofvadt vare hans namn!

Under arbetet i Herrens vingård få vi nog å ena sidan till vår förödmjukelse lära att inse sanningen af Herrens ord: "Mig förutan kunnen I intet göra", men också å andra sidan till vår uppmuntran i viss mån åtminstone röna uppfyllelsen af apostelns utsago: "Allt förmår jag genom den, som styrker mig." Och ju mer vi i "Andens skola" lära praktisera just detta, ju mer ära får Herren både af oss och för hvad som blifvit uträttadt. Ack, mätte då Herren under allt få behålla och bevara oss i ödmjukhet och trohet inför sina ögon! Också är det af synnerlig vikt för oss såsom Herrens vittnen att vi sjelfva stilla oss inför Herren, att vårt eget andliga lif blir bevaradt friskt och näres genom ordets bruk och böneumgänget med Herren, hvarförutan vi snart blifva slöa, vanmäktiga och andefattiga. Vi behöfva till skydd gent emot alla de faror, som omgifva och efter hand möta oss i lifvet, vara väl gömda vid Jesu hjerta. Det andliga lifvet hos oss föddes ej utan nöd och uppoffring och kan ej heller bibehållas utan kamp och sjelfförnekelse. O, hvad det också är dyrbart att erfara, huru Anden, nitälskande för vårt rätta hjerteförhållande till Herren, bestraffar och tuktar, tillrättavisar och leder oss in på rätta vägen för att sedan låta oss smaka sötman af sin ljufva hugsvalelse! Ja, behålle Herren oss alltid andligen nyktra och vakande med blicken fästad på målet och med ett hörsamt öra för och ett villigt hjerta till efterkommande af hans vilja!

För egen del är jag så tacksam till Gud, att jag genom Guds nåd är bevarad i Herren. På samma gång är det också min innerliga önskan att alltfort lefva det saliga lifvet i förening med Jesus, det "fördolda lifvet med Kristus i Gud". Måtte också detta lifs yttringar, Andens frukter, i allt rikare mått och på ett tydligare sätt framträda hos mig och oss alla till Guds ära och pris!

Till alla de kära vänner och nådesyskon, med hvilka jag under denna tid umgåtts, och med hvilka jag fått dela andliga gåfvor till gemensam uppbyggelse — såväl som till de kära nådesyskonen på andra platser, hvilka komma att läsa dessa rader — bringar jag härmed min hjertliga helsning, tillönskande eder alla Guds rika nåd, frid och välsignelse. Må vi alla alltid stå bland öfvervinnarnes antal, så att vi sist en gång få intaga vår plats i himmelen! Må vi alla förblifva stilla hos Jesus!

Låt oss dagligen mötas vid nådens tron och kring Herrens ords rika bord, äfven ihågkommande hvarandra i förbön!

Ett gemensamt minnesord: Jer. 31: 3.

Tecknar broderligen **Oskar Eld.**

Ousby den 31 maj 1900.

Något för barnen att få.

Mina kära, unga vänner!

Fröjden eder i Herren alltid; åter säger jag: fröjden eder.

Midsommartiden är inne. Allt i naturens stora, härliga rike fröjdas. Foglar och blommor, de solglittrande vågorna vid stranden, och de höga majestätiska träden i skogen, som klappa i händerna — allt, allt lofvar och prisar den Gud, som klädt jorden så skön för menniskobarnens skull. Må då äfven ni, kära barn, stämma in i lofsången; ty —

Hur skulle vi då kunna tiga,
När så naturen fröjdar sig?
O nej, o nej, må sången stiga
Med helig fröjd, o Gud, till dig!

Men all glädje är tyvärr icke fröjd i Herren. Nej många hafva öfvergifvit Herren Jesus, såsom sin fröjdekälla och sökt sig glädje i verldens usla brunnar och deraf blifvit förgiftade till både kropp och själ, alldeles såsom det gick med den unga, förnäma flickan vid konung Herodes hof.

I kommen alla ihåg, att Johannes, som kallades döparen, ofta predikade för konung Herodes och hans hof. Johannes var en vältalig predikant; folket höll honom i stor vördnad; men på hofvet passade han ej. Ty han uttalade den osminkade sanningen och bestraffade synden, hvar den än fanns, till och med hos de krönta hufvudena. Derför hade han nu blifvit kastad i fängelset — hofpredikanten hade fallit i onåd, och det särskildt hos den lättfärdiga äktenskapsbryterskan Horodias, som var förmäld med lydkonungen Filippus. Då Herodias öfvergaf Filippus, hade bon tagit med sig sin unga dotter, hvilken nu skulle uppfostras vid konung Herodes hof. Stackars unga flicka, hvilken olycka för henne var det icke! Här ibland lastbara kvinnor och druckna, tygellösa män skulle alla hennes bättre känslor förkväfvas. Kanske hade hon hört den nu fångne botpredikanten predika bättring inför detta hof med den andekraft, som gjorde honom till den störste af profeter — kanske hade hon hört honom tala om det Guds Lamm, som borttager verldens synder, och hennes unga hjerta blifvit gripet deraf — kanske hon hade börjat dricka ur Guds fröjdekälla och talat derom med sin moder. Men denna moder, som hatade den stränge och omutlige Johannes, gjorde nog såsom många af vår tids mödrar — hon sökte på allt sätt förkväfva den goda säden och i dess ställe inöfva sitt barn i den tidens ogudaktiga väsende. Mörkrets fuste, som vet att använda hvarje tillfälle till vårt förderf, hade också nu ett tjusande lockmedel för den unga prinsessan — dansen; den offentliga dansen skulle blifva det medel, som skulle draga icke blott den unga kvinnan i förderfvet, utan också bringa den store botpredikanten Johannes döparen om lifvet.

Barn! Barn! Akten eder för synden, om den också ser aldrig så oskyldig ut! Den förer blott sorg och tårar, ja t. o. m. döden med sig. Fly för ditt lif, sades det till Loth. Och samma varning ljuder än i dag. Dryckenskapen och otukten lura såsom tvänne röfvare på vägen, för att med lock eller pock föra eder i förderfvet, för att utplundra eder på det bästa af edra klenoder: gudsfruktan, renhet och samvetsfrid. Tänken på minnesspråket för i dag i Efes. 5: 18!

Räds att frestar'n lägger snaran,
Der du minst förmodar faran!

Lek icke med synden! Den är en farlig lekkamrat. Kom ihåg, att det onda, du sår, får du hundrafaldt skörda! Har du en bedjande fader eller moder, akta på deras varningar. De hafva gått ungdomens väg före dig, derför känna de till farorna der bättre än du, som nyss börjat vandringen.

Herren vare tack för alla bedjande mödrar! Men icke ens de kunna rädda oss från synden, om vi icke sjelfva fly från synden och verlden och söka skydd i frälsarens famn, såsom följande berättelse skall utvisa. Min innerliga bön till Gud är, att alla de små berättelser ur lefvande lifvet, som i denna tidning upptecknats för eder skull, må blifva edra unga hjertan till välsignelse och draga mina kära, små vänner ifrån verldens onda väsende och till din barnavän, som säger:

"Låten barnen komma till mig och förmenen dem icke!"

Men nu till berättelsen, hvilken vi vilja kalla:

Ett krossadt modershjerta.

"Willy, min gosse, du går väl icke ut i afton igen?" sade fru Malm med bönfallande stämma. "Jo, jag har ett ärende att gå och måste ut," svarade den tilltalade, en präktig yngling i sin lefnads vår. "Käre Willy uppskjut ditt ärende till morgondagen och stanna hemma hos mig i kväll, så är du min egen, rare gosse." "Kälta icke på mig, mor. Jag måste ut." Undvikande sin mors blick tog han sin hatt och gick mot dörren. Men bon ställde sig i vägen. "Willy, se på mig! Icke vill du väl se din moders gråa hår för din skull fara med sorg ned i grafven, ty, Willy, det blir följden, om du fortsätter ditt tygellösa lif i synden. Kom ihåg din fader, som gaf ära och aktning åt det namn, du bär, och drag icke vår familjs heder i smutsen. Och", tillade hon vekt, "tänk på, att du är mitt enda stöd och att du alltid varit mitt ljusa framtidshopp näst honom, som är de faderlösas fader och enkors försvarare."

Willy såg litet tveksam ut, men i det samma hördes en knackning på dörren. Det var Otto B., som kom för att hemta Willy till klubben. Lösslitande sig från sin moder, skyndade han emot sin stallbroder i synden och sade vänd till sin moder: "Du behöfver icke sitta uppe och vänta på mig i kväll, mor lilla. Det gör bara dina ögon sämre. Var nu inte orolig för mig; jag är gammal nog att sköta mig sjelf." Och med det samma stängde han dörren och skyndade utför trappan.

När stegen efter den bortilande sonen dött bort, sjönk den stackars modern ned i sin länstol igen och suckade: "O Gud, o Gud! Hur skall detta sluta? Han var dock för en kort tid sedan en god och ren gosse — men dåligt sällskap förderfvar rena seder. O, huru hatar jag icke dessa modärna klubbar, som draga de unge männen från våra hem! De äro blott lockande skyltar för ett förfinadt

verldsväsende, som drager de unga bort ifrån Gud och ett sundt, arbetsamt lif. O hvilken välgerning af Gud, att Gustaf är död. Det skulle ha grämt honom förfärligt att se sin son vandra syndarens väg och sitta der bespottare sitta". Hu, hvad det kändes ödsligt i hemmet i kväll! Lampan tändes; och den bepröfvade vännen i nöden, den kära bibeln, togs fram. Äfven i kväll skulle det heliga ordet vara hennes tröst. Hennes ögon föllo på de understrukna orden:

"Åkalla mig i nöden, så vill jag hjelpa dig!"

Detta var ju en helsning för stunden; det kunde vara nog; och hon föll på sina knän och utgjöt sitt bedröfvade hjerta för Gud i bön. Styrkt deraf återtog hon sitt handarbete och satt så timma efter timma lyssnande efter de kära stegen i trappan.

Regnet tilltog alltmer derute. Det enformiga droppandet af regnet på fönsterbläcket var det enda ljud, som hördes. Det blef midnatt, tolfslagen hade för en stund sedan förtonat. Då hörde hon, huru nedra förstuguporten öppnades; och troende att det var Willy gick hon till trappan för att lysa honom.

Men det var icke Willy, utan hans vän Otto B., som stod der genomvåt och med skygg och förskräckt blick såg upp till fru Malm, som stod och såg på honom med frågande blickar. Hon anade genast en olycka. Hon hade så svårt att tala. Slutligen sade hon: "Hvar är min son, hvar är Willy?" Otto tvekade att svara och undvek hennes blickar. Darrande af ångest nedsatte fru Malm lampan, och skyndande sig ned för trappan ruskade hon Otto i armen och upprepade sin fråga: "Hvad har händt min gosse — han är väl icke" — —? Hon kunde ej fullborda meningen.

"Nej död är han nog icke," svarade ynglingen, och tillade: "Men vill Ni ej genast komma med till honom — han längtar så mycket efter eder."

Fru Malm tog i hast hatt och kappa; och utan att förlora ett ögonblick följde hon Otto utan att säga ett ord. O, huru bad hon icke till Gud för sin sons frälsning: "Herre Jesus, fräls mitt barn, om det ock är som i elfte stunden, Gud, Gud, hör min bön." Efter en mödosam väg i regnet nådde de stadens utkant vid den s. k. fiskarstaden och kommo till en fiskarkoja, der ett ljus glimmade. De stego genast in. Vid första ögonkastet såg den arma modern sin aning besannad. Hennes stöd var brutet. Utsträckt på ett sofflock låg Willys döda kropp. Den unge mannens kropp var förfärligt stympad, hans vackra, välbildade anletsdrag voro alldeles vanställda, det glänsande vackra håret genomdränkt af vatten och blod. Hvad hade väl händt? På klubben hade det druckits skarpt denna afton; och i den tygellösa stämningen hade det ingåtts vad om hvem, som var den vigaste. Och så fingo de det dåraktiga infallet, att de skulle gå till fiskarstaden och pröfva sin vighet genom att hoppa öfver de bråddjup, som strandklipporna bildade. Willy, som var den oförvägnaste af dem alla, var den som skulle börja. Regnet, som gjort klipporna slippriga, gjorde också leken mycket farligare. Under svordomar och slippriga kvickheter började leken. Willy, vig som en ekorre, gjorde språnget, snafvade och föll ned i det klippiga djupet — ett enda hjertskärande rop; och allt var tyst. Nu började kamraterna nyktra till; den ena sprang efter ett bloss, den andra väckte upp ett par fiskare i närmaste koja, och så trängde de in från annat håll i den grottlika klyftan.

Willy hade dött i fallet. En bår gjordes af något strandvrak, och så bars han in i fiskarhyddan. Der stod nu modern i stum förtviflan vid sonens lik.

Sjelf visste hon ej, huru hon kom hem till staden igen. Förskräckelsen hade frambringat en hjernskakning, som på 4 dagar ändade hennes lif.

Mor och son begrofvos samtidigt. Den gamle kyrkoherden höll ett gripande griftetal. Han sade: "Vägen har bråddjup för den ogudaktige, men sol skiner på den rättfärdiges raka stig." Det finnes blott två vägar i lifvet. Älskade barn, hvilken väg går *du?* frågar med innerligt deltagande din vän *Onkel Eric.*

Kristi outgrundliga rikedomar.

I min Faders tempelgårdar
Vill jag som din svala bo;
Efter irrandet kring jorden
Trötta vingen söker ro.
Öfver stormupprörda vågor
Ljuset jag i fjerran såg,
Och med outsäglig längtan
Sträckte sig dittåt min håg.

O hur' ljuft, när jordens fröjder
Blekna bort uppå min stig,
Att då finna rika skatter,
Dolda, Herre, uti dig!

Hvilken helig sammanvaro,
Hvilken fullhet utaf fröjd!
När min ande nått sin längtan,
Skall jag då ej vara nöjd?

Heta läppar länge törstat —
Jordens bägare var tom —
Men nu flödar lifvets klara
Flod uti min helgedom.

Intet mer! Vid dina fötter
Önskar själen intet mer;
Minsta bönesuck besvaras,
Lif och öfvernog du ger,
Hjertats vilda slag ha tystnat
För den frid, som går af dig,
Och din närhet är den skugga,
I hvars hägn jag fröjdar mig.

Öfvers. af A—der.

Under åskmolnet.

Då han gjorde väg för åskans blixt, då såg, då uppenbarade, då framlade och pröfvade han henne. Job 28: 36.

Den allvarligaste pröfning en menniska har att genomgå är att ställas inför Gud, då han uppenbarar, framlägger och pröfvar henne. *Han såg.* O dessa ögon, hvars blickar skära genom märg och ben! Faraos här triumferade, så länge Herren dolde sig; men då han såg på dem utur eld — och molnstoden, sade egyptierna: "Låtom oss fly undan Israel, ty Herren strider för dem emot egyptierna". 2 Mos. 14. Då Herren såg på Petrus, gick han ut och grät bitterligen. Han krossar fienden med sina ögon, han väcker lärjungen med sin blick.

En blixt ifrån hans ögon gör det tyst i våra hjertan. "Med örat har jag hört talas om dig, men nu har mitt öga sett dig. Derför tager jag *allt tillbaka* och *ångrar mig* i stoft och aska". Job. 42. Den som har mycket att säga om sig sjelf har ännu aldrig sett Gud. Sedan en beryktad violist hade hört John Bull, gick han hem och brände upp sin viol.

I sorgens skola lära vi framför

allt *sanningen*, sanningen om oss sjelfva, sanningen i Gud. Förtroende är godt, om vi annars motsvara det, men hålla vi profvet? Förtroende är hvad vi anses för att vara, karaktär är hvad vi *äro*. Tiden är så allvarlig, att hvar och en reduceras till sitt verkliga värde. Slagget förbrännes i pröfningens eld, men den rena kristendomen har en ren klang. Har någon lagt sin mun i stoft, är han *färdig*, men hvad han säger är *sant*, och hans person uppbär något, som är *verkligt*.

Från öknen kommer den ropandes röst. Då är det ej mera "jag, jag" utan: "Han, han". Endast förkrossade själar kunna vara trumpeter utan sjelfljud.

Elden ur åskmolnet är en bild af genomgående hjerteransakning och allvarlig tuktan. Dagarna före Herrens ankomst äro framför andra en tuktans tid. Den återkommande Herren och brudgummen står vid den ljumma församlingens dörr och klappar. Och han möter oss på ett område, der vi *känna* hans tuktan. Ofta gäller det nu att frigöra den kristne från verlden och friköpa honom från menniskor. Församlingen rör sig ännu "under solen" (se Predikareboken!) och måste genomgå den mörka tåredal, som heter "*alltings fåfänglighet*", innan Jesus, själens brudgum, vinner hela hjertat.

I sin glödande kärlek tager han alla till buds stående medel för att krossa, rena och frigöra våra hjertan. I de pröfningar, som drabba oss, skönja vi den genomborrade handen, som vill öppna våra hjertan genom kärlekens vidrörande. Tydligen se vi genom Herrens allvarliga fostran, huru ömt han älskar oss. Och sjelf betygar han: "alla dem jag älskar dem tillrättavisar och agar jag; gör derföre din flit och bättra dig." Uppb. 3.

Ser du efter din brudgum? Lefver du blott för att vinna honom? Ja, jag vet, att så är din själs åtrå. Du beder härom i denna stund. Hvad mer om han vill svara dig gömd i åskmolnet? Eld och storm gå ofta före Andens milda susning.

De offer, som den barmhertige och trogne öfverstepresten emottager, måste noga undersökas. Med sin vana hand blottar han oss genom ordets tveeggade svärd ända till leder och märg, ransakande och dömande vårt hjertas uppsåt och tankar.

E. G—n.

Festkristendom.

(Följande allvarliga varningsord, som vi göra väl uti att beakta såsom ord i sinom tid, äro hemtade ur "Luthersk Kirketidende" och författade af prof. Fr. Petersen).

Om saltet mister sin sälta, hvarmed skall man salta det? Till intet duger det mer, om icke till att utkastas och nedtrampas af menniskorna. (Matt. 5: 13).

Det är en märkbar olikhet, nu och för en menniskoålder sedan, i hela förkunnelsen om och uppfattningen af kristendomslifvets väsende. En nutida kristen skulle lätt kalla den tidens förkunnelse för lagpredikan, den tidens kristendomslif för "lagträldom". Det talades då mycket om de villkor, som måste vara uppfyllda, innan man skulle kunna taga emot tron och blifva ett Guds barn.

Det kändes som om evangelium ej då förkunnades helt och fritt. Och lifvet blef ängsligt och ofritt. Ej heller aflopp det utan stora skröpligheter och — fall. Men en sak hade dock den tidens kristendomslif — det var allvarligt.

Nu ha vi länge hört en fri och full förkunnelse af evangelium, och man ser blott sällan några spår af den tidens ängslan och tungsinthet. Om man i verkligheten blifvit mera fri, vill jag lemna osagdt. Det beror på hvad man förstår med frihet. Det borde ju betyda, att vi blifvit mer fria från synden.

Man kände ängsligheten och tungsintheten såsom ett ok. Och den förkunnelse, som nu är gällande, lägger all vigt på att undgå alla sådana känslor. Kristendomen, påstår man, är icke ett ok för själarna; den är ett gladt budskap om syndernas förlåtelse för intet, allenast för Kristi döds skull. Och det finns inga villkor: "Kom, sådan du är; tro blott, så har du dina synders förlåtelse; ja, tror du icke, så gör du Frälsaren till en lögnare". Jag tror ej heller, det kan sägas, att man underlåtit att äfven tala om helgelsen. Men äfven der man ej gjort sig skyldig till en sådan uraktlåtenhet, har den personliga kraften dock icke legat på denna sida af sanningen. Det har framför allt gällt att draga och locka, att göra evangelium inbjudande; man vill icke skrämma någon.

I och med förändringen i förkunnelsen, har ock lifvet antagit en annan karaktär. Kristendomslifvet får icke vara tungt; det bör vara ett gladt och lyckligt lif, som kan draga alla till sig. Det är ej heller så mycket fråga om den enskildes lif i stilla ensamhet, än mindre i stilla begrundan. Umgänget de kristna emellan har fått mer och mer att betyda. Det har utvecklat sig till en sällskapskristendom. De gamla uppbyggelsesammankomsterna ha mer och mer öfvergått till sällskapliga samkväm och fester. Det är nästan ett kännetecken på en stor del af nutidens kristendom, att man går från den ena festliga tillställningen till den andra. Predikanterna och ledarne måste anordna fest på fest; all kristlig verksamhet drifves genom fester; hvar gren deraf har sin eller snarare sina fester. Man kan knappt tänka sig, att någon verksamhet kan sättas i gång eller ha framgång utan fester. Bestod kristendomslifvet förr i suckar och botöfningar och allvarliga uppbyggelsestunder, så har det nu en motsatt prägel. Man går från fest till fest, gläder sig i kristligt umgängeslif och i all den trefnad, som dermed är förbunden. Der gifves föga anvisning och framför allt föga anledning att gå till sig sjelf och blifva ensam med Gud och ett vaket samvete.

Jag upprepar, att man knappt lär kunna påstå, att det, vare sig vid eller utanför festerna, varit brist på det allsidiga och allvarliga ordet. Tvärtom må det erkännas, att man oftast gör sig det största besvär med att riktigt utstyra festerna med Guds ord och med den bästa Gudsordsförkunnelse, som på stället äro att tillgå. Ja, man hemtar ofta talare utifrån och ger tillkänna, att de skola uppträda. Men allt detta är ej nog för att motväga denna festkristendoms farliga verkningar. Ty eftertrycket och den egentliga vikten ligger icke på skyldigheten att lefva efter ordet. Ordet, äfven det bästa och kraftigaste, ljuder icke för sin egen skull, utan som en festprydnad, för att draga folk.

Den som skall lefva efter ordet, behöfver stillhet, behöfver gå in i sin kammare för att der inför Gud och sitt samvete begrunda hvad han hört och derefter pröfva sin vandel, sina tankar, sina ord, sina begär och böjelser. Och sådant kan icke ske med ett förströdt och upptaget sinne. Det går derför ej heller an, att hur länge som helst proppa i sig mat;

på det sättet föräter man sig och blir sjuk. Men nutidens folkkristendom närer denna andliga sjukdom. Genom det öfverflöd, hvarmed Guds ord — och äfven i den yppersta förkunnelse, man eger — öses öfver deltagarne, vänjas ju, nästan tvingas så väl åhörare som talare att förlora sin andliga hörsel. Vi uppfostra hvarandra till att blifva ordets talare och hörare i stället för dess "görare". (Jak. 1: 22). Ordet tages i anspråk för att bidraga till den ögonblickliga feststämningen. Och följden blir, att vikten icke kommer att ligga på ett nytt hjerta inom oss, utan på festlifvet och den sällskapliga trefnaden.

Härmed förryckes hela måttstocken på hvad det är att vara en kristen. Att vara en kristen har alltför mycket ansetts bestå i att tillhöra den och den kretsen samt genom bidrag och arbete taga del i dess verksamhet. Kristendomslifvet bör visa sig i frukterna. Och frukterna ha för de flesta blifvit deltagande i de kristliga verksamhetsgrenar, som bedrifvas. Man är i den största möjliga utsträckning medlem af om möjligt alla olika slags föreningar: för yttre och inre mission, för kristliga unga män och kvinnor, för barnhem, för räddningshem, för frigifna fångar, för Madagaskarmissionen, Santalermissionen, Kinamissionen, Judemissionen m. m. Ingenting är i våra dagar lättare än att bilda föreningar och i synnerhet kvinnoföreningar, snart sagdt för allt; blott några menniskor, som känt sig gripna af Guds ord, hört talas om och fått lust till något nytt, så sätta de sig i rörelse, och så kommer en ny förening till stånd. Det är, som om landet blifvit öfversålladt med dem och kristendomslifvet ginge upp i föreningar — alla med sina möten och fester.

Man tager det för lätt med ångern, förödmjukelsen och omvändelsen, under det man ofta ifrigt drifver på verksamhet utåt i evangelii tjenst. Allt är utåtvändt. Man nekar icke, att lifvet utgår från hjertats inre och består i den invärtes omskapelsen; man kan ock framhålla detta i predikan. Men det blir lätt blott predikan, ty man har inrättat sig så, att utöfningen blir nära nog omöjlig. Det är slut med den gamla "fruktan och bäfvan" (Fil. 2: 12).

Följderna ligga ock i öppen dag. Festkristendomen bevisar sig som en slapp kristendom, slapp just i det, som bör vara kristendomens styrka, slapp i moral, slapp i ett heligt, rent, oegennyttigt lif, slapp i sjelftukt, slapp i inbördes brödratukt. Man har så lätt för att ursäkta och förlåta sig sjelf, och man har så lätt att ursäkta brödernas felsteg, att öfverskyla dem med syndaförlåtelsens mantel. Om det nu är en sådan kärlek, som förlåter för att upprätta, så är allt väl. Men sker det derför, att man icke är nogräknad med sig sjelf, utan snar att tillgifva sig sjelf och derföre också är tvungen att se genom fingren med sina vänner, då är det ett gäckeri med syndaförlåtelsens heliga evangelium. Ty Frälsaren var frikostig i att förlåta, men alltid för att uppresa syndaren till ett nytt, heligt, rent och oegennyttigt lif. Den som förblifver i synden, har ingen del i syndernas förlåtelse, ty det är från den Helige, som syndaförlåtelsen kommer. Dess ändamål är sann omvändelse och ett nytt lif. Der omvändelse och det nya lifvet uteblifva, hur kan man tala om syndernas förlåtelse? Alltsammans blir då ett lättfärdigt hyckleri. Det har tyvärr alltid, så långt jag mins tillbaka, funnits en benägenhet att öfverse med kristliga vänners och ledares fel. Men hvad som förr måste erkännas som en svaghet, det synes nu nästan som en nödvändig frukt af den form, som kristendomslifvet antagit.

En annan sida är vår tids menniskodyrkan. Vi ha alltid haft prestförgudning och predikantförgudning; ty predikanter ha hos oss varit lika

mycket förgudade som prester. Men äfven denna menniskoförgudning har nu blifvit långt farligare, alldenstund den moraliska måttstocken blifvit slappare. Derigenom har det, som skulle motverka förgudningen, blifvit försvagadt. De som se upp till sin ledare, se icke heller fel eller fråga icke efter dem, och han blir stor i sina egna ögon och trygg, samt tillåter sig hvad han aldrig skulle ha tillåtit sig, om han ej berusats af rökelsen från denna beundrande krets. Hur skall det gå med den ödmjukhet, som hvar och en behöfver för att blifva stående, när sjelftuktens och den inbördes brödratuktens måttstock blifvit förvandlad?

Det fins en kristlig dygd, som aposteln nämner och som han kallar för en Andens frukt, nämligen "återhållsamhet". Ha vi besinnat, hvarför Guds Ande, der han bor i hjertat, verkar återhållsamhet (naturligtvis icke blott i mat och dryck och köttslig lusta)? Och vittnar vår nutida kristendom om mycken återhållsamhet? Jag tror, att vi böra fråga oss sjelfva, huru mycken sjelftukt vi i detta stycket öfva, och huru mycken sjelftukt vi anse det nödvändigt för oss att öfva. Jag fruktar, att vi i många fall skola med blygsel upptäcka, att icke få af våra synder och fall ha sin grund deri, att vi ej förstått, att äfven återhållsamhet är en kristlig dygd, och derför hindrat Anden att sätta denna frukt i våra lif.

Vi hade fordom en lagkristendom; vi ha i stället fått en festkristendom med svag och slapp moral.

Ett omslag i det allmänna tänkesättet skall ej heller uteblifva. Menniskorna ledsna vid ett sådant slappt väsende, det kan i längden icke behålla deras aktning. När saltet mist sin kraft, då duger det ej mer till något; menniskorna kasta ut det och förtrampa det. (Luk. 14: 34). Hvad som är tilldragande för andra är egentligen hvad som har eller synes ha moralisk kraft, utan att man så noga frågar efter, om läran för öfrigt är sund och kristlig. Det moraliska behofvet måste utkräfva sin rätt. Om en förkunnelse har moralisk inverkan och moralisk kraft, fordras det ingenting mer för att rekommendera den och man kommer icke att så noga undersöka, om den också leder sitt ursprung från den rätta källan. Trött på en tro utan sedligt allvar, skall man gripa efter det sedliga allvaret, utan att djupare spörja efter tron.

Och denna motsatta strömning håller redan på att inbryta. Jag vill till bevis endast anföra H. Drummonds småskrifter. De öfversättas, så snart de utkommit; de rosas, de läsas. Och dock äro deras brister i ögonen fallande. Men hvad de ega, det är, att de ha en stark, etiskt drifvande inverkan. Deremot framträder tron, såsom det etiska lifvets källa, endast svagt hos desamma. Men detta förhållande tyckes icke rubba förtroendet eller väcka någon betänklighet. Den moraliska inverkan får öfverskyla äfven denna brist.

Får en sådan andlig riktning öfvertaget i vår kristendomsförkunnelse, då hotar den oss med en allvarlig fara; ty den kommer att föra moralen ut på egna irrvägar, och det är de första stegen tillbaka till en ny rationalistisk moral, en moral, som ej är född ofvanifrån af Guds Ande, utan är menniskans egen gerning.

Jag har derför velat bedja mina medkristna behjerta hvad som nu till vår sorg blifvit uppenbart ibland oss, samt tänka efter, huru vi skola komma ur det skefva hjulspåret för att ej bana väg för ännu värre förvillelser. Ty de sorgliga följderna skola fortgå, tills kristendomsuppfattningen och förkunnelsen deraf blir förändrad — ja, de skola bli ännu värre.

Vi vilja fara efter, att med nykterhet och sanning umgås med våra fester, så att de ej få vända oss utåt eller försvaga allvaret i det inre

moraliska krafvet. Vi vilja fara efter, att ordet också må få tid att sätta frukt i hjertana både hos oss, som förkunna det, och hos dem, som höra det. Vi vilja vinnlägga oss om en sådan evangelii förkunnelse, som låter dess fria nåd framlysa i hjertats frigörelse från syndens bojor, så att vi med sanning kunna tala om evangelii förmåga att göra oss fria. Rom. 6: 1, 2, 15. Och vi vilja göra gällande mot oss sjelfva och i församlingen den uppfattningen, att kristendomslifvet består i en hjertats omskapelse. Då skola menniskorna ej längre känna sig dragna till en ensidig och ytlig moralpredikan.

Och vår kristliga verksamhet skall ej förlora derpå. Den skall bedrifvas med så mycket större nykterhet, trohet och uthållighet (Se. Rom. 10: 15, 16).

Och skulle det visa sig, att massorna ej längre vilja höra på oss, eller taga emot kristendomen, då kan ingen hjelpa det. Då få vi hellre nöja oss med att vinna dem, som önska att evangelium skall göra dem verkligen fria, gifva dem invärtes ett nytt, heligt och oegennyttigt hjerta och utvärtes ett deremot svarande lif, och derför icke sky att genomgå de pröfningar, hvarförutan detta ej brukar uppnås.

Detta blir dock i längden sundare, samt skall lända vår Frälsare och Herre till större ära och hans kyrka till mera gagn och heder.

Hvad är vårt jordiska lif?

I Guds ord liknas vårt jordiska lif vid en suck, en rök, en skugga, ett blomster, en fläkt o. s. v. Och dock är det så vigtigt och så allvarligt, så att det torde vara högst få, som rätt fatta dess vigt och allvar. Jag menar nu ej blott den stora mängden, som ej alls har uppfattat lifvets allvar, då de ju kunna förspilla hela lifvet med att blott söka fåfänglighet. Utan äfven ibland oss, som bära det kristna namnet, är det allt för få, som fattat hvad vårt lif är. Huru mycket skulle ej bli ogjordt och osagdt, som nu blir gjordt och sagdt, och tvärtom. Huru mycket mera skulle ej blifva uträttadt! Och det, som blir uträttadt, huru mycket bättre och med huru mycket mera omsorg och nit skulle det ej blifva gjordt, om vi rätt fattade vårt lif! De många misstag och felsteg, ja, synder, som vi göra, skulle helt visst blifva ogjorda, om vi vakna och nyktra ihågkomme, hvad vårt lif är.

Våra uppoffringar för missionens sak skulle ej vara så mycket bemängda med sjelfviskhet och egen ära, som nu allt för ofta är fallet, om vi rätt betänkte hvad vårt lif är.

Det är underligt, att vi, en hvar för sig, som i verkligheten i det stora hela äro små obetydligheter, ändå för samtid och efterverld kunna, ja, skola vara antingen till välsignelse eller förbannelse, allt i mån af, huru vi uppfattat och lefvat vårt jordiska lif. Och slutet blir för en hvar efter som lifvet varit. Hvem kan på förhand ana, huru mycket ondt en synd, ett felsteg, en obetänksam handling eller ett oöfvervägdt ord kan åstadkomma! Ej heller kunna vi fatta, huru mycket godt ett vaksamt, nyktert, ja ett verkligt kristligt lif uträttar både för andra och den själ, som lefver detsamma. Exempel på det förstnämda finua vi ganska snart i vår bibel. Se på våra första föräldrar! Handlingen synes ju så ringa och obetydlig, frånsedt att det var tvärtemot hvad Gud hade befallt. Men ack, hvad elände de genom denna handling drogo öfver sig sjelfva och hela slägtet, lidande och kval, arbete och möda, död och förbannelse! Hade de på förhand kunnat se och fatta allt detta, så hade de säkert aldrig ätit af frukten. Detta var dock omöjligt för dem att förutse, och är så äfven för oss. Men de kunde hafva trott Gud och hållit honom för sannfärdig. Detta var möjligt för dem, och är så äfven för oss. Gud hade på förhand sagt, hvad som skulle följa, om de åto. Han har på förhand sagt, hvad som följer, om vi synda. Den, som tror Gud, han har rätt fattat sitt lif. Kain kunde ej fatta, hvad oro och sorg det hade med sig att dräpa sin broder. Men Gud hade sagt: "Du bör råda öfver synden". — —. Menniskorna på Noaks tid kunde ej fatta och ville ej heller lyssna till eller tänka på, hvad det kunde innebära att blifva bortsopade af en vattenflod, utan de endast följde sina köttsliga lustar. "Guds söner sågo menniskornas döttrar, att de voro dägeliga, och togo till hustrur, hvilka de helst ville." "Floden kom och tog bort dem alla." Hade de trott Gud och betänkt, hvad det innebar att blifva bortsopade, hade de förvisso då bättrat sig. Akten eder, I Guds söner, för att följa köttets lustar! Tron Gud! Hade Noak förstått, huru mycket ondt, han åstadkom genom att berusa sig, hade han nog ej gjort det. Och ej heller skulle Ham, hans son, gjort, hvad han gjorde. — Under årtusenden har fördenskull Kanaans afkomma fått vara trälars trälar. (se 1 Mos. 9: 21—25). Vi se dagligen dessa trälar, ty det är ju dessa stammar, som nu befolka Afrika och som troligen en gång bebott det land, som bär deras stamfaders namn — "Kanaans land". "De förbannade varda utrotade, men dina välsignade få ärfva landet." Ja, kan ett rus åstadkomma så mycket ondt för en efterverld, då säger jag såsom våra troende här sade, då vi läste om detta ämne. "Vi förstå ej, huru menniskorna våga dricka." Ännu i dag är mången son och dotter, månget hem, mången slägt förbannade och hemfallna under slafveri, emedan fadren var en drinkare, ja kanske endast en "måttlighetssupare".

Hade Babels byggningsmän ihågkommit, att "högmod går före fall", skulle de helt säkert ej byggt för att göra sig ett namn. Må vi, Herrens byggningsmän, taga varning och ej bygga för att göra oss stora, ty deraf kommer split och förbistring, utan låtom oss göra *Herren* stor, deraf följer enhet och kärlek. Hade Abraham på förhand kunnat se, huru mycken ledsamhet och sorg, han skulle åstadkomma i sitt hem, och att ett folk skulle födas af honom, som intill denna dag äro bittra fiender till "den frias barn" (troligen de flesta af Ismaels afkomma dyrka Muhamed), då skulle han aldrig lydt sin hustrus råd, utan han skulle i stället, såsom eljest alltid, hafva bidat efter och trott på Herren. Det kan vara en ringa början, som för ett helt lif stör friden och endrägten i ett hem och åstadkommer strid och hat. Och ju hvitare en klädnad är, desto lättare synes den minsta fläck. Var rädd för att befläcka din klädnad, ditt namn. Efterkommande torde kanske komma att se på det och lida af det. Och stackars Esau sålde af obetänksamhet sin förstfödslorätt, som han sedermera ej kunde återfå, trots tårar och böner. Må vi akta oss för att synda på nåden! Satan säger, att det är ej så farligt, Gud är ju nådig. Men Esaus tårar och böner säga något annat. Tiden blefve mig för kort,

om jag skulle särskildt nämna om Israels barn, då de, såväl folket i sin helhet, som ock enskilda personer och hela släktet fingo dyrt pligta för sina synder och äfven drogo elände öfver andra. "Det är skrifvet till lärdom för oss." Sjelfva gudsmannen Moses fick för en enda förseelse, begången i ett ovaksamt ögonblick, hvarken införa Israel eller sjelf inkomma i löftets land. Nog ångrade han sitt felsteg, men det var gjordt. Det finnes mången helig man, som i likhet med Moses ohelgat Guds namn inför folkets ögon, och en annan har måst taga hans plats. Hans eller hennes handling, gjord af en annan på en mindre upphöjd plats, skulle knappast räknas för en synd, men för gudsmenniskan är det en stor synd. Vaken, I som stån I hans tempel! Hade Akan kunnat se, huru vigtigt hans lif var, hade han låtit silfret, guldet och manteln vara. Så hade ock Saul säkert dödat det feta, såsom Gud hade sagt, om han kunnat fatta, hvad det ville säga att vara lemnad af Herrens Ande och mista sin upphöjda plats samt dö i kval såsom en sjelfmördare. Hans synd ser ju ej så stor ut. Men Gud hade sagt: "förgör allt". De gjorde ej, hvad Gud hade befallt. Gud har sagt: "Samlen eder icke skatter på jorden"; "Älsken icke verlden eller de ting, som äro i verlden." Låtom oss tro, hvad Gud har sagt, annars torde det gå oss lika dåligt, om ej sämre, än för Akan och Saul.

Hade Israel kunnat se och fatta all den nöd, som de drogo öfver sig sjelfva och sina efterkommande genom att ej helt utrota hedningarna, såsom Herren hade befallt, nog skulle de då hafva dödat hvarenda en. Det har fara med sig att göra förbund med synden. Gud har sagt oss det; låtom oss tro honom! Aldrig skulle David följt sitt kötts lusta, om han hade ihågkommit Herrens bud och följderna af att öfverträda och så få en outplånlig fläck på sitt namn.

Ej heller skulle högmods-anden bringat honom att räkna folket och så draga olycka öfver sig och sitt folk. Må vi vara rädda för synden, ej högmodas, utan förtrösta på Herren och gifva hans namn äran! Det är större fara för predikanter, evangelister, församlingsföreståndare och missionärer att blifva sjelfbelåtna, när arbetet går framåt, församlingen växer, och man allt emellanåt får höra ett loftal, än då man med en liten grupp fattiga och skuldbelastade får vara som flykting i öknen, jagad som ett rapphöns och se sig lik en "död hund". Då är den egna kraften och jaget ej så stort! Må Gud ej blifva hindrad att frälsa syndare och bota sjuka för vårt högmods skull! Må han ej heller nödgas förminska våra församlingar! Ej hade Jona flytt undan Herrens ansigte, om han på förhand vetat, huru hemskt det var i den store fiskens buk. Bättre att lyda Gud och vara lycklig, om man än skulle blifva en dåre för mången, än att vara Gud olydig och måhända af verlden anses för förståndig, men vara der Gud ej vill och vara olycklig. Bättre att vara en missionär ibland vilda hedningar i ett dödande klimat och få vara lycklig derför att man är, der Gud vill, än att vara hemma ibland många vänner, hafva öfverflöd på allt, så att man måhända slipper att bekymra sig om något, utan kan helt lugnt ligga och sofva, då andra bedja och arbeta, men ändå ej vara lycklig, derför att man är på orätt plats. — Hade de vise männen ifrån östern följt stjernan till Bethlehem, i stället för att följa sina egna tankar, sitt eget förstånd och gå till Jerusalem, så hade kanske mången moder blifvit sparad den förfärliga sorgen och i stället fått behålla sina små. Mången vis man och stor reformator har åstadkommit mycket ondt, då de i stället för att helt följa stjernan, följt hjernan. Vandren ödmjukt, I vise! Arme Judas och Demas, vi känna

deras slut; de hade båda blifvit räddade, om de lydt Gud.

Först sedan Petrus fallit, betänkte han Jesu ord: "vaken och bedjen." Men bränd af elden kom han ihåg dem, och vill äfven inskärpa dem i oss. "Varen nyktra och vaken." Huru många, som nu äro olyckliga för tid och evighet, just derföre att de ej trott och lydt Gud, vet endast han, som känner hjertat. Men jag tycker mig höra suckar ifrån fängelser och dårhus, från sjukhus och ruinerade hem, från palatser och kojor, från fattiga och rika, lärda och olärda, hvita och svarta, från affällingar och ljumma, ja, äfven från verkliga kristna, som alla begråta otro och olydnad mot Gud, hvartill de gjort sig skyldiga, den ene på ett, den andre på ett annat sätt. Man har ej sett, hvad lifvet är, och derföre ej trott Gud.

Men ifrån andra sidan sedt, de som hafva fattat lifvet på allvar, trott och lydt Gud, de hafva varit välsignade och till välsignelse. Och hvilken lön och ära väntar ej dem! Årtusenden igenom nämnas kanske ock här på jorden deras namn med vördnad och beundran.

Se på trons begynnare och fullkomnare, Jesus! Han trodde och lydde intill korsets död. Han lekte och slösade ej bort tiden. Hvarje stund använde han i bön och till att göra väl och hjelpa. Han lefde ej sig sjelf. Men han skall ock se en säd, som skall länge lefva. Han skall få många till del och talrika skaror till byte. Han skall skall se och mättas. Paulus följer honom i fotspåren. Han var en menniska såsom vi, men han hade fattat lifvets allvar. Han närde och omhuldade ej sig sjelf och sitt eget, utan hans mål var att blifva lik Kristi död och känna honom och hans uppståndelses kraft. Och tänk, till hvilken välsignelse han varit. Helt visst äro de flera, som nu säga, att Paulus var förståndig, än de, som kallade honom dåre, då han lefde och verkade.

Josef, en oskyldig och ren yngling i en otuktig kvinnas hus, fick väl en tid lida. Men han blef också till slut upphöjd och fick vara till välsignelse för alla de sina, hela Egypten och *alla* land. "Ty alla land kommo till Egypten att köpa säd."

Kaleb och Josua fingo lida, voro ganska nära att blifva stenade. Men de blefvo till välsignelse, och deras namn lefva ännu. Deras gerningar följa dem efter. Daniel fick genom sin gudsfruktan och ståndaktighet öfverhanden öfver alla sina motståndare och blef en reformator för hela riket. "Öfver mitt rikes hela välde skall man darra och frukta för Daniels Gud, emedan han är lefvande Gud." (Dan. 6: 26.) Många flera af bibelns män kunde nämnas, ja, äfven sådana, som ej hafva sina namn på bibelns blad, men hvilkas namn äro skrifna i himmelen. Kronan och lönen vänta dem, och de skola mottagas af många i "de eviga hyddorna".

Vårt lif är som en rök, en fläkt — hvad uträtta väl vi? Äro vi till välsignelse eller förbannelse? Hvad minne lemna vi efter oss? Huru hafva vi uppfattat vårt lif?

Hans Nilsson.

"Helgonen fly efter hand."

Den 3:dje maj afsomnade i en ålder af endast 35 år pastor *C. H. C. Macgregor*, som med stor välsignelse och helig nitälskan verkat för själars frälsning och Guds barns helgande åt Gud. Äfven i vårt land är hans namn kändt genom

hans anderika skrifter. Född i Skottland arbetade han först i sitt hemland såsom pastor i Aberdeen 12 år och sedan i London.

År 1889 öfvervar han första gången en konferens i Keswick, och nedanstående vittnesbörd af honom på samma plats året derpå visar oss, huru Herren der uppenbarade sig för honom och välsignade honom. Detta visade sig ock i hela hans följande verksamhet och allt hans umgängelse.

"Från år 1891 finna vi honom", säger Sanningsvittnet, "bland Keswickstalarne förkunna sanningar, som tillhöra hela Guds församling, men hvilka icke alltid äro framhållna med sådan kraft, som deras vigt fordra."

Vi anföra här efter en engelsk tidning hans vittnesbörd vid Keswicks-konferensen år 1890:

Han beskref sitt lif i några ord: huru han tidigt blef en kristen samt huru han under sin studietid föll i en svår sjukdom, under hvilken han i fjorton dagars tid sväfvade mellan lif och död. Aldrig kunde han glömma, huru bitter tanken var att skiljas hädan utan att hafva gjort något för Kristus. Sedan han kommit upp från sjukdomen, följde en tid af aderton månaders nitiskt evangelistarbete, då han predikade Kristus såsom Frälsaren, under hela tiden likväl med känslan af att han gjorde det i begränsad mening samt att det var något fullare i Herrens frälsning än han visste. På en vild skotsk hed kommo dessa ord plötsligt för hans själ: "*Kristus är vårt lif*", och han såg i honom allt hvad han behöfde. Men äfven derefter kommo omvexlande kalla och varma tider, ja till och med tider af tvifvel. Tiden gick, och han kastade sig åter in i teologiska studier. Han var full af intellektuela läromeningar, och i sina forskningar fann han, att läran om rättfärdiggörelsen var till fullo utlagd, men helgelsen deremot mycket obetydligt, hvarför han beslöt att mer utförligt reda ut det begreppet. Han hörde talas om Keswick såsom varande en plats, der läran om helgelse dryftades, och han kom dit af rent intellektuela intressen.

Men han hade icke varit på platsen många minuter, förrän han fann, att detta ämne icke behandlades såsom en förståndssak, utan såsom något praktiskt och på ett sätt, som han aldrig hade hört förut. Och sedan fortsatte han med ett leende att omtala, att han såsom skotte verkligen kände sig "*riktigt harmsen* öfver att af en engelsman få lärdomar i teologi, hvilket var nytt för honom". Men harmen var blott afloppet för en djupt väckt öfvertygelse; och måndagsnatten var förfärlig och den följande tisdagen brännande. Då var det några ord från d:r Handley Moule, som förde honom till en afgörande vändpunkt, men han kämpade fortfarande emot ett fullt öfverlemnande, ty ehuru han kommit så långt, *att han måste ega välsignelsen*, kände han likväl Guds finger hvila på en ömtålig punkt, och striden gällde nu denna sak och han kände: "Jag kan icke gifva upp *detta*."

På eftermötet samma afton talade mr Evan Hopkins om de många hindren, som ställa sig i vägen, utan att likväl nämna hans, men plötsligt vidrörde han denna punkt, och han kände sig *så sårad*, att han kunde hafva sprungit upp och gått. Men då uppmaningen att stanna sedan kom, kunde han icke längre stå emot, ehuru kostnaden för honom såsom skotte var mycket stor. Då och der öfverlemnade han sig helt i Herrens händer och frågade, hvad nästa steg skulle vara, då han under hela onsdagen hörde om heligheten möjligheter. Några ord af mr F. B. Meyer om "att stiga ur sjelflifvets båt" grepo tag om honom, och derefter kom mr Evan Hopkins med uppmaningen: "Vill du stiga ur?" Och det *var* för honom, som att hoppa ur en båt och ned i vågorna. Huru väl han mindes, hvilka förvirrande känslor han erfarit, då han funnit, *att Gud var trofast*. "Ty, vänner", utropade han, det *är* ett faktum, att bakom all vår ovillighet ligger en tvekande misstro till Gud; och när vi till slut förtrösta på honom och finna honom sannfärdig, känna vi stor öfverraskning". Detta var Guds väg med honom, och på söndagen följde välsignelsen af den helige Andes inneboende och framställande af Kristus, såsom han aldrig förr sett honom.

Och huru har det varit sedan dess? Jo, från häftighet och otålighet, mina skötesynder, *har jag funnit befrielse.* Icke så, att det vore omöjligt för hvar och en af dem att återfå väldet, men Kristus har nu sin hand på dem.

Ur minnet och dagboken.

I.

Den blinde tiggaren.

Att ej vara begåfvad med synförmåga samt dertill utan hjelp och stöd i lifvets oräkneliga mödor och fordringar, det är enligt min tanke den hårdaste jordelott någon lefvande varelse kan få. Den fattiges lefnadshimmel, hvilken är öfvertäckt med nödens och trångmålens nattsvarta moln, upplyses dock stundom genom en och annan hoppets ljusstrale, men den blindes väg är mörker, idel mörker. Den af sjukdom vid bädden fjettrade får ju äfven han göra en smärtsam bekantskap med plågor och farhågor, hvilka likt tjocka dimmor skymma utsikten. Men trons och hoppets ljuflige ljusbärare skingrar dimmorna och meddelar den lidande ljus — han gläder sig i hoppet, att helsan väntar vid hans dörr. Men hvad hopp kan väl en blindfödd hysa i sitt hjerta — skall det månne ljusna på hans vandringsstig?

Här i Kina är det ingenting ovanligt, utan hör det till ordningen för dagen, att blinda tiggare med staf i hand trefva sig fram till det ena folksamhället efter det andra, bedjande om sitt nödtorftiga uppehälle. En dylik tiggare, hvilken under fjolåret uppträdde här på stadens gator, gjorde sig uppmärksammad samt bad om bröd genom att framstöta ett högst egendomligt och hjertskärande läte. Som jag betraktade den i blindhetsbojans omutliga fjettrar för lifstiden fängslade mannen, uppsprang en längtan i mitt inre att få veta något rörande hans karaktär och lefnadshistoria — hvadan jag öppnade ett samtal med gatans folk, i hopp att erhålla någon liten smula kännedom om tiggarens förflutna. Jag behöfde icke göra många förfrågningar, förrän den sorgliga berättelsen om hans fordna lif till fullo ådagalade, att hans eget syndauppfyllda, onda hjerta bedragit och bedårat honom samt ledt honom på den "slippriga öfvertrådelsens väg", från hvilken ingen återvänder onäpst. Medan han ännu egde sin fullständiga synförmåga — den största och mest välsignelsebringande gåfva en lefvande kan besitta — hade han sålt sig sjelf till att vara tjufvars och röfvares stallbroder, samhällets skräck och fasa. Då han på ett besök uti en by åter sökte aflägga prof på sin onda skicklighet att medelst orättfärdighet tillegna sig nästans gods, blef han öfverrumplad och afväpnad utaf byns modiga och flinka män, hvilka i sin harm och sitt raseri odugliggjorde honom som röfvare genom att förtaga honom synen, gnidande kalk uti hans ögon, till dess han ej längre kunde se. I sanning ett hjertlöst sätt att straffa en brottsling! Men ett dylikt sätt att oskadliggöra samhälls- och fredskränkande bofvar är ej någonting ovanligt i österns "blomsterland"*. Uti en annan by tilldrog sig ett långt mera uppseendeväckande drama, i det en stark man kallblodigt slog i bojor och lefvande begrof trenne dylika samhällsvådliga personer. Detta var ju rysansvärdt, men kineserna äro obarmhertiga och hjertlösa.

Syndens vedergällning slumrar icke! Förr eller sednare skall den hämndkräfvande handen gripa syndaren och med

* Kineserna kalla sitt land Blomsterlandet.

makt utföra den välförtjenta straffdomen. Guds rättfärdighet skall inom kort majestätiskt och skräckinjagande likt åskans förskräckliga knallar tillropa den trotsige syndaren, der han vildt och hejdlöst rusar fram på sin onda väg: "Hit skall du gå, men icke vidare; här skola dina stolta vågor lägga sig." Huru bedragen är icke menniskan, då hon fjermad ifrån Gud gör synden till sin förtrogne och hoppas draga stora fördelar för det närvarande lifvet genom skicklighet och slughet, förvärfvad under orättfärdighetens spira. "Icke hemtar man väl vindrufvor af törnen eller fikon af tistlar?" Synden är menniskors förderf; huru skulle det då vara möjligt att något godt skulle derifrån kunna komma oss till del? Tagom oss tillvara för syndens lockbeten; der ligger ett giller och en krok inunder den falska ytan, för att snärja och såra, ja, om möjligt fasthålla sitt offer. Och slutet blifver Gehennas eld.

Hade denne man för några år tillbaka varit tacksam och nöjd uti de lefnadsförhållanden, i hvilka Skaparen ställt honom, och ej så begärligt åstundat det, som ej tillhörde honom, så hade han nu måhända suttit en lycklig familjefader med en älsklig maka och älskliga barn, med sin synförmåga i behåll, ett godt samvete samt trogna och hängifna grannar, samhällets ära och prydnad. Men ack, nu är hans lif skövladt, samvetet kränkt, kroppens ljus honom berövadt; och han får nu trefva sig fram i mörkret utan ringaste sympati och vänskap ifrån sin omgifning. Ej underligt, att han såg egendomlig och underlig ut.

Kære läsare, är din blick lika skarp och klar nu, som till äfventyrs för tio år sedan? Eller månne du underhandlat och jemkat med synden så många gånger, att den förtagit dig din andliga synförmåga och du nu medelst antagandets bräckliga rörstaf trefvar dig fram i lifvets mörka schakter. Men ännu gifves hopp för din framtid. Ehuru du är "fattig, blind och naken" (en verklig tiggare), så kan du dock få köpa ögonsalfva af Herren Jesus, hvarmed du må smörja dina ögon, så att du må se klarligen och kunna lemna den väg, hvars vandrare komma i "skuggornas hem". Salfvan i Gilead tryter aldrig, och derför är hvarje uppriktig kristen tacksam. Vi behöfva dagligen smörja vår själs ögon dermed, ty i detta ljumma och ytliga tidehvarf vill det synas, som om de kristna behöfde vara högt benådade, hvad urskillningsförmåga beträffar, om de skola kunna bevara sig obesmittade af verlden. "Herren är Gud, och han gaf oss ljus!" "Den, som följer mig, skall icke vandra i mörkret, utan hafva lifvets ljus." Se till, att icke "ljuset", som i dag är, varder mörker, ty huru stort blifver då icke mörkret!

II.

Katolikens förlägenhet.

Katolicismen, hvilken hade sina hängifna representanter i Kina redan i det sextonde århundradet, har under tidernas lopp lyckats vinna ganska fast mark i "Midtens Rike", och för närvarande räknar den så talrika anhängare, att den anses vara en makt i samhället. Den 15 mars 1899 lät det kinesiska guvernementet offentliggöra "ett kejserligt påbud", uti hvilket det förlänar politisk värdighet åt hvarje ordningsstadga, som står i samband med den romersk-katolska hierarkien. På samma gång som katolikerna tilltaga i makt, ökas också deras lågande hat till oss protestanter, emedan vi allestädes inlägga protester gent emot deras i "kärleksreligionens" namn utöfvade illgerningar. Således äro vi alltid "en nagel i ögat" på den hersklystna papismen; och tiden skall utvisa, om icke Kina får bevittna ett religionskrig emellan de infödda katolikerna och protestanterna.

I fjol besökte oss en medlem af den katolska kyrkan för att, som han föregaf, få samtala med mig om den sanna frälsningsläran. Efter en stunds samspråk med mannen tog han fram ur barmen ett messingskors (ett dylikt kors bära alla rättrogna katoliker på sig till skydd mot allehanda faror), hvilket han kysste ömt och betraktade med högsta vördnad. Högeligen förvånad och harmsen blef han

ju, då han förnam, att jag föraktade detta hans sätt att så der ytligt och skrymtaktigt hylla den korsfäste. Snart aflägsnade han sig och återvände till det värdshus, der han tillfälligt bodde. På aftonen samma dag uppstod en liflig religionsdiskussion mellan honom och värdshusets folk, då "Jesoo Tjiao" (Jesus-religionen) utgjorde programmets förnämsta fråga. Uti sitt infernaliska hat till allt hvad Jesoo Tjiao hette utbrast katoliken uti försmädliga och vanhedrande ordalag om oss och den lära, vi förkunna, föga anande att evangelium hade afgjorda vänner bland dem, som voro närvarande. Då han smädande tillät sig yttra det vår lära ej var den rätta, utan att den katolska var den enda sanna, afbröts han plötsligen genom en skarp protest ifrån de församlades sida. De sade: "Du ligger ju här utmed opiipipan och röker och dertill utöfvar du den nesligheten att spela om penningar. Icke tillhör du den sanna religionen, nej visst icke, men "Rönntjia-Jesoo-tjiao" (= den hederliga Jesuförsamlingsfamiljen) den kan man säga eger sanningens ord och lefver derefter. Hvar har man väl sett eller hört, att de utföra handlingar lika med dina trosfränder, eller som du här på värdshuset dagligen gör dig saker till?" Hans mun tillstoppades, och Jesu namn upphöjdes utaf dessa hedningar, hvilka — mig veterligt — ej hafva mera kännedom om sanningen än hvad de erhållit genom våra predikningar i gatkapellet samt genom att se vår i Herren otadliga vandel och höra vårt goda rykte omtalas i staden. Katolikens förlägenhet kände inga gränser. Sådant hade han ej beräknat. Han tog snart afsked af värdshuset och staden och gick sin väg, medveten om det inflytande ett redhart lif och en helig vandel utöfvar på folket.

Mer och mer stegras vårt förtroende bland folket här i staden. Då kolsäljare, hvilka vintertiden i mängd fara upp till staden, ena dagen ej hinna afyttra sina stenkolslaster, utan måste fortsätta med affären en annan dag, kunna de ju ej lemna sina kolkärror under bar himmel på gatan öfver natten, ty då skulle ej ett enda kolstycke finnas kvar till morgonen; och ej heller våga de anförtro dem åt ogudaktiga värdshusvärdar, emedan den pålitligaste är i bästa fall ej annat än en snattare. De hafva då funnit på att bedja oss tillåta dem placera sina kärror innanför vår stora gårdsport, emedan, som de säga, de då ej behöfva "Ch'ao-sing" (= hopkrympa hjertat) af rädsla att någon bortstjäl hvad dem tillhör. Smäderopen hafva alldeles dött bort här i staden, och i stället beprisa de vårt rättskaffna uppförande. Lösensordet är: "Utländingarne kunna ej stjäla och bedraga och ej heller ljuga." I sanning en vältalig predikan om hvad Jesus förmår uträtta i det hjerta, som odeladt förtrott sig åt honom. Och endast Gud och vi sjelfva förstå hvilken betydande roll detta spelar i vårt framtida missionsarbete bland detta slägte.

Det goda, sanna, verkligt gedigna, himmelska och heliga, som finnes såväl hos den enskilde kristne som ock i församlingskroppen i dess helhet, skall helt visst, utan att någon förordat eller lofprisat det, oafvisligt och mäktigt, likt solens allt upplysande och värmande strålar, mildt och lugnt försmälta fördomarnas is, som omhöljer motståndarnes hjertan, och skapa sig förtroende och aktning. Jag känner en person hemma i det gamla, kära fosterlandet, hvilken, då han önskade uppträda och predika Jesu evangelium, reste flera mil ifrån sin hembygd, och der höll han gripande helgelsepredikningar. Bland sina grannar vunno hans helighetspredikningar intet gehör. Hans hembygds rykte lydde så här: "Han är sniken och girig." Förkastlig är den religion, som ej utöfvar något inflytande på närmaste granne.

Huru sorgligt och ödesdigert är det ej, då den kristne ej vågar höja sin stämma till Jesu lof ibland sina alldagliga umgängesvänner, utan behöfver resa långväga bort för att blifva trodd. Låt nådens vingade budbärare få tala fullkomlig frid in i ditt hjerta, öfvergif alla dina bedrägerier, din vrede, din surmulenhet, din njugghet, ditt krypande skrymteri, och blif redbar och sann, så skall du med stor frimodighet kunna "förkunna Herrens lof midt i hela ditt folks åsyn". Det är icke din lediga tunga och din väl skurna penna, som skall försvara och vidmakthålla

ditt goda namn och rykte, utan dina gerningars frukt. Så "låten edert ljus lysa inför menniskorna, att de må se edra goda gerningar och prisa eder Fader, som är i himmelen".

III.

"Fåfäng gudsdyrkan."

Stadsguden, hvilken intager en framstående plats bland Kinas gudaväsen, antages reglera de aflidnas andar, hvadan alla dödsfall måste ofördröjligen rapporteras till hans tempel. Detta kallas "Kaomiao" (= en kungörelse till templet). Denna ceremoni är så fastvuxen i allmogens religiösa åskådningssätt, att de anse dess utförande som rent af ovillkorligt tvunget både för den dödes eget välbefinnande och hans arma, lefvande fränders frid och lycka.

Då vår broder Ernst Gustafsson bars utaf stadens likbesörjare till stofthyddans sista hvilorum, kunde jag ej förstå, hvarför de togo en så lång omväg, hvarför jag slutligen frågade ledaren: "Hvarför gån I denna gata, då det ju vore mycket genare att följa den stora, raka gatan?" Han svarade: "Vi måste bort till det der templet först och sedan fortsätta till grafven?" Hans mening var, att gudarne borde ha' reda på broder Gustafssons död.

Naturligtvis protesterade jag, och så blef ingen dödsrapport insänd till gudarne den gången. Trenne gånger om året är det stadsgudens pligt att "Tjooh foo" (= utgå ur palatset) i enlighet med hans höga uppdrag. Jag var en gång nere i köpingen Ueijuenfoo, der vi hafva vår utstation, och hade då ett gynnande tillfälle att se, huru det tillgår, då Tj'öng huang (Stadsguden) Tj'ooh foo.

1:o *Förberedelserna.* Tidigt på morgonen tillbedjan, som förrättades ensamt utaf "landshöfdingen" på platsen, hvilken i allt måste vara ett godt föredöme, emedan han anses vara folkets fader och ledare. Morgonbönen förrättades uti Y-huangs' (= Perlekejsarens) tempel under ett högljudt, ängsligt ropande, som den knäböjande utstötte, under det den tjenstförrättande presten tände rökelse framför "belätet", samt slog vissa taktmessiga slag på den väldiga larmklockan. På förfrågan, hvarföre landshöfdingen så häftigt och ängsligt ropade, svarades: "Han bäfvar för de aflidnas andar, troende, att de möjligen kunna förderfva honom, och anropar derför "Perlekejsaren" — som är Kinas högsta gudomlighet — om hjelp och beskärm." Jag frågade någon på gatan, om han ej ansåg hela tillställningen ytterst vanvettig och ådagaläggande stor okunnighet? "Jo," svarade han, "en stor dumhet ådagalägges genom slikt uppträdande." Är det icke en obestridlig sanning, att alla de, som dyrka gudar, gjorda af menniskohänder, och hvilka ej höra och ej se, möda sig för intet. Baal hvarken svarade eller gaf akt på det nit, hans trogne tjenare visade i sin tillbedjan. Ej underligt, att profeten fordom dref gäck med dessa vanvettiga afgudatillbedjare. Jag älskar ej att "drifva gäck" med någon menniska, men nog har det stundom händt, att jag här i Kina — i mitt hjerta — gjort det, då jag sett, huru vanvettigt och dumt de uppföra sig vid sina gudars tillbedjan.

2:o) *Processionen* och *beredelserna derför.* Sedan landshöfdingen fulländat morgonbönen, utsändes en trumslagare, som genom ett bedöfvande larm, framkalladt genom oupphörliga slag på trumman, sammankallar folket till den högtidliga akten. Det är nu endast landtbrukarne, som eskortera belätet, samt en hel mängd gossar, hvilka skria och stoja. Vissa utaf förelöparne buro röda mössor på hufvudet. Efter kommo många antika trätaflor med ordspråk på samt alla tänkbara fasoner af vapen, såsom stridsyxor med hökhufvuden på, kastspjut af en ansenlig längd samt hvarjehanda lyktor och diadem. Detta allt är gudens juveler och bohagsting; hvadan de också bäras framför honom. Men vi må icke förglömma den egendomliga och nervskakande musiken, flera man stark, hvars direktör är blind, men utan alla tvifvel vuxen sin befattning att leda stadsgudens musikkår. Dessa musikanter äro väl till endast för att fröjda gudarne med sin musik, ty ingen menniska, som har något öra för musik, kan njuta utaf slika toner. Hela processionen företer en erbarmlig anblick, och endast afguden tilldrager sig främlingens uppmärksamhet. Han bäres utaf fyra män uti en öppen bärstol. Hans yttre framkallar en viss respekt. I ena handen håller han ett draget svärd, med hvilket han strider sitt folks strider, det är: värnar hvarje lefvande "Blomsterlandets" son och dotter för anfall från den osynliga andeverlden. Hvart gäller färden? Den gäller ut genom norra stadsporten, der de lemna Tj'önghuang på öppna fältet till solens nedgång. Här föreställer man sig nu, att alla de aflidnas andar mangrant infinna sig för instruktion och handräkning.

3. *Återfärden med dess hemska tilldragelser.* I skymningen slås åter på larmtrumman, då handlarne äro pliktiga att infinna sig och i högtidsdrägt begifva sig utom norra porten, för att välkomna sin högt ärade gud till att åter komma och bo och residera bland dem. Han har nu utfört sitt viktiga åliggande och alla de aflidnas andar lyda honom. Återtåget sker under en inponerande högtidlighet, då fyrverkeripjeser i mängd brännas. I tåten gå tvänne fackelbärare och andra med papperslyktor med brinnande talgljus. Nu är folket mangrant ute och ligga på knä utmed storgatans båda sidor, män, kvinnor och barn om hvarandra. Den ene uppmanar den andre, sägande: K'eh te'å (= slå hufvudet i marken).

Men hvad månde de många papperspåsarne betyda, hvilka alla frambäras och brännas längs hela gatan —? Ja, inuti dessa finnas s. k. andemynt, hvilka brända upphemtas utaf Tjöng-huang, emedan han passerar förbi, och hvilka han sedan utdelar till de aflidnes andar, att de må hafva något att lefva utaf. Han är således de dödes kassaförvaltare. Dylika processioner ske här tre gånger om året, nämligen i tredje, sjunde och tionde kin. månaderna. De pappersmynt, hvilka på liknande sätt uppbrännas här i Kina, uppgå till millioner kronor årligen. Häraf förstå vi, att det måste vara en obestridlig sanning, hvad någon dristat sig att säga, nämligen att kineserna offra mera penningar till de döda, än hvad de kristna offra till missionens heliga verk. De uppoffra mångdubbelt mera till tempel och afgudar, än de kristna gifva till Jesu namns förkunnande i verlden. Vi borde storligen blygas öfver oss sjelfva, att det ännu finnes så många hedningar, som böja knä för stock och sten, just emedan vi varit så försumliga och senfärdiga uti vår mästares uppdrag att förkunna evangelium för hela skapelsen.

Ack, kristen, hör de arma offrens skri!
Dig fråga sjelf: Hvad gör jag för min broder,
Som ropar, beder, för att blifva fri,
Inför de döda, döfva, kalla stoder?

S. A. Persson.

Bref från Ångermanland.

"Vägbrytaren går framför dem: de bryta sig väg och gå ut igenom porten, och deras konung går framför dem och Herren i spetsen för dem." Mika 2: 13.

Genom den för mig och många andra kära tidningen Trons Segrar vill jag härmed sända en fridshelsning till alla dem, som älska Herren Jesus, särskildt till dem, som känna mig och med hvilka jag fått dela himmelska välsignelser.

Ur de ofvan anförda bibelorden har Herren genom sin Ande mången gång talat tröst till mitt hjerta, och jag vill derför lemna dem såsom minnesord till alla syskon i näden. För hvar och en, som genom tron på Kristus fått synder-

nas förlåtelse och frid med Gud samt börjat vandra mot den stad, "hvars byggmästare och skapare Gud är", möta nog strider af många olika slag. Paulus säger: Vi hafva strid mot herradömen, mot väldigheter, mot verldsherskarne i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlarymderna. (Ef. 6: 12.) Likväl behöfva vi ej frukta, ty vägbrytaren går framför oss. Vi ha en stor konung i spetsen för oss. Han vann seger på Golgata, och der "afväpnade" han "herradömena och väldigheterna" (Kol. 2: 15). Denne konung har aldrig tappat i striden. På hans fana står det: Seger genom blodet! O broder och syster, låtom oss vara glada och prisa Gud för den stora makt, som är gifven Jesus Kristus! Genom honom ega och få vi den kraft, vi behöfva för att kunna stå på segrande mark och ej falla i frestelsens stund. "Jag stärker dig och hjelper dig," säger Herren. (Es. 41: 10.) Pauli vittnesbörd är: "Allt förmår jag genom honom, som styrker mig." (Fil. 4: 13). O, huru godt att få älska och tjena Herren den tid, som man skall bo på jorden, och under arbetet här få lefva och röra sig i det himmelska samt inandas den rena himmelska luften, som gör själen frisk och stämmer hjertat till att sjunga med vår käre, hädangångne broder E. Gustafsson: "Hur saligt åt min Herre ett ärende få gå, Att vara riktigt liten och trifvas bland de små" o. s. v.

Jag vill äfven nämna något om verksamheten på detta fält. Till glädje och uppmuntran för dem, som med intresse följa oss och deltaga i verksamheten för själars frälsning och till Herrens ära och pris får jag säga: Vi ha under denna vinter fått se ej så få bekymrade hjertan, som sökt sin frid i Jesus.

Dessa små, svaga lamm behöfva väl våra förböner. Du, som läser detta bref och nyligen gjort bekantskap med Jesus: Förblif stilla vid din frälsares bröst! Glöm ej din bönevrå! Herren ser med glädje, att du ofta går dit. Blir det mörka stunder, läs då din bibel och skåda under i Guds lag! Snart kommer Jesus för att hemta de sina. Må vi vaka och bedja här en liten tid samt verka för att få någon kärfve till den himmelska ladan.

Till sist en fridens helsning till alla kamrater på fältet härhemma och bland hedningarna!

Hemling den 6 juni 1900.

E. Selin.

En Guds kraft.

Biskop Whipple berättar en tilldragelse ur Indianer-missionen, som ännu en gång bevisar, huru evangelium är en Guds kraft, som kan helt fylla ett menniskohjerta.

"För 37 år sedan kände jag en stor talare, af Sioux-Indianerna vid namn "Röda Ugglan". Han kom aldrig till gudstjensten, emedan han fruktade, att han skulle förlora sitt inflytande inom sin stam. Men en dag kom han in i skolrummet och blef stående inför Jesu Kristi bild, såsom han af Pilatus framställes för folket med orden: "Se menniskan!" Då frågade han: "Hvad är detta? Hvarför äro hans händer bundna? Hvarför bär han törnekronan på hufvudet?" "Röda Ugglan" blef så rörd genom berättelsen om "den store Andens" och hans sons Jesu Kristi kärlek, att han oftare återkom för att höra ännu mer om Jesus."

"Då jag en dag gick till Wabaschas by, såg jag på prärien en ny graf. Ofvanpå den låg ett enkelt trä-kors. Man berättade mig, att "Röda Ugglan" dött. Plötsligt hade han insjuknat, och på dödsbädden hade han sagt: "Berättelsen som blekansigtet fört till vårt land, är sann. Jag har den i mitt hjerta. Då jag har dött, så läggen ett kors på min graf, på det att Indianerna må kunna se hvad som är i "Röda Ugglans" hjerta."

"Jag skämmes icke vid evangelium, ty det är en Guds kraft till frälsning för hvar och en som tror, för Juden först, så ock för Greken."

Allena med Jesus.

Jag har varit allena med Jesus
Och hvilade ut vid hans bröst.
Så eländig och trött jag behöfde
Hugsvalas af kärlekens tröst.
Jag har varit allena med Jesus,
Och han bjöd mig att stanna en stund,
Och då trängde hans ljufliga solsken
Till varelsens innersta grund.

Ty jag var så trött och sorgsen,
Och jag längtade efter ro,
Och hvilan var skön i hans armar,
Det saliga, trygga bo.

Skall jag säga, hvad jag honom sade,
Då jag stilla hvilade der?
Jo, jag talade om för min Jesus
Min nöd och mitt hjertas begär,
Huru fienden söker att fresta
Och att fälla min ensamma själ,
Och jag ville mig derföre gömma
Vid Frälsarens hjerta så väl.

Ty jag var så trött och sorgsen,
Och jag längtade efter ro,
Och hvilan var skön i hans armar,
Det saliga, trygga bo.

»Den som kommer till mig,» så han sade,
»Den kastar jag visst icke ut!»
Och han drog mig så nära sitt hjerta,
Som aldrig jag varit förut.
Ja, han sade, hur' kär han mig hade
Och hvad han har beredt för sitt barn,
Och jag fröjdade mig likt en fogel,
Som undsluppit jägarens garn.

Ty jag var så trött och sorgsen,
Och jag längtade efter ro,
Och hvilan var skön i hans armar,
Det saliga, trygga bo.

Bearb. af E. G—n.

Genom uttömmande till fullhet.

All menniskonaturens godhet förvissnar, då Herrens Ande blåser derpå, likasom den bränheta vinden i österlandet brunsvedde slätten. Den hemsjuka anden suckar utan ord, och själen klagar: "Jag ville bedja, men min ande försmäktade". Ps. 77: 4. Men då Herren vill framkalla öfvernaturligt lif, blåser han först på det menskliga, så att det förvissnar. Han strör omkring de torra benen, innan han fogar dem tillsammans. Han låter dem torka i solens hetta, innan Hesekiel (= Guds kraft) profeterar öfver dem: "I torra ben, hören Herrens ord!" Åter andra ställas åsido för att känna, huru lätt de kunna undvaras. Så förkrossande allt detta är!

Men det ligger hopp häri. Innan åskmolnen urladda sig, kännes luften kvaf och tryckande, och innan regnskuren faller, vissnar gräset och blommorna börja sloka på falnad stängel. Så är det äfven på Andens och hjertats område. När det är ute med allt, både smått och stort, då är Herrens tid inne. 5 Mos. 32: 36. Han tömmer oss på allt eget, och efter hand insamlas tomma kärl. Oljan har redan börjat flöda!

Låtom oss bedja och aldrig fälla modet! Herrens barmhertighet är stor. Alla tecken båda ett nådeligt regn. Tro det, så blifver du glad, och din tro skall ej komma på skam.

E. G—n.

Helgelseförbundets årsmöte vid Torp.

Första mötesdagen.

Redan vid konferensens början på morgonen midsommardagen förnams en löftesrik Andens susning ibland oss. C. A. Pettersson från Kräklinge, som ledde bönemötet, erinrade om det bönemöte, som omtalas i Apg. 4 kap., hvarvid rummet skakades, der de voro församlade, och de alla blefvo *uppfyllda med den helige Ande* och *talade Guds ord med frimodighet.*

Helsningstal

af riksdagsman *E. Hedin.*

Då vi i går samlades, föll regnet i täta skurar, och det såg hotande ut; men i dag strålar solen så härligt och jag vill gerna häri se en borgen för att Gud äfven skall låta sin kärleks värmande lifsstrålar lysa in i våra hjertan under denna konferens.

Då jag i dag helsar eder välkomna hit, vänder jag mig helt naturligt först till eder, I älskade evangelister. Det är Guds sätt att först vända sig till de små, och så vill äfven jag göra. I hafven visserligen vuxit till i visdom och nåd under den gångna tiden, men hafven ej vuxit ifrån oss såsom ett ringa missionssällskap. Några hafva fått större syer, och lemnat våra leder. Det *kan* ju vara Guds väg med dem, och jag vill ej klandra, men de saknas i dag. I åren underlaget till vår missionsverksamhet genom att på de olika fälten här hemma uppelda missionsintresset bland våra vänner, och derför kommer till eder allra först mitt hjertliga: välkomna! Dernäst gäller min helsning eder, våra innerligt kära missionärer, som äro ibland oss i dag från Kina och Zulu. Måtte edra hjertan vederkvickas bland oss, och mån I få känna att samme Ande hvilar öfver oss i dag som fordom. Och I, våra vänner från fälten, som hafven edra hem och hjertan öppna för våra små evangelister, varen innerligt välkomna bland oss! Vi tacka Gud för eder alla. I skolen få erfara Guds välsignelse. Edra skafferier skola ej blifva tomma, derför att I mätten Herrens sändebud, och edra hästar skola ej bli sämre, derför att I fortskaffen dem på ett Gud värdigt sätt. Så vill jag vända mig till eder, I unga, ty vi fästa stora förhoppningar vid eder. Herren skall tala till edra hjertan och uttaga vittnen bland eder. Föröfrigt varen välkomna, I alla vänner från skilda länder och från vårt land. Det är ingen fin kyrka vi bjuda eder till, endast en simpel lada. Inga dekorationer och inga stora gåfvor, men vi hafva Gud med i ladan, och hans välsignelse ersätter allt. Till hvad jag nu sagt vill jag äfven foga ett Guds ord, nämligen 1 Tess. 2: 10. Det ligger ett stort allvar i vår kallelse, och ett heligt ansvar hvilar öfver oss. Må vi känna det i dag, och må Guds Ande gå till djupet! Halleluja-möten äro goda, men då tårarna flöda och hjertan smälta, under det heliga löften gifvas och förnyas i känslan af vårt ansvar såsom Guds folk, vinnes vida mera. Blifve det en verklig helgelsekonferens, så att rosten försvinner från våra svärd; och må de sedan blifva oljade, så att de ej kunna rosta mera! Och då vi äro, som texten säger, kallade till hans rike och härlighet, så låtom oss vandra i hvita kläder!

Den smorde konungen.

Ebr. 1: 9.

Af pastor *C. J. A. Kihlstedt.*

Dessa ord äro egnade en konung. Jesus Kristus var från början smord med den helige Ande. Och vid tolf års ålder framlyser Andens sinne hos honom i templet, då han säger: "Vissten I icke att i de stycken, som min fader tillhöra, måste jag vara." Det var hans mat att göra Guds vilja, emedan han var drifven af den helige Ande. Dock blef han, när han döptes i Jordan, döpt med den helige Ande, så att det heter: "Han gick åstad *full* af den helige Ande". I denna kraft segrade han öfver frestelserna och afväpnade djefvulen. I Nasarets synagoga tillämpade han på sig sjelf de ord, han läste: Herrens Ande är öfver mig derför att han har smort mig etc. Han var smord med glädjens olja mer än hans medbröder. Genom de många pröfningar, frestelser och lidanden, som mötte honom, var han som ingen annan en smärtornas man, men dock smord med glädjens olja, derför att han drack ur himmelska, öfverjordiska källor. Han hvilade i sin Faders vilja och välbehag. Hans efterföljare få göra liknande erfarenheter. Om vi hvila i Gud, kunna vi måhända få gå en trång väg, som smalnar allt mer och mer, men om vi hålla ut på den vägen, skola vi i samma mån få erfara smörjelsen med glädjens olja.

Vår konung är nu smord med glädjens olja i himmelen, derför att han höll ut på korsvägen ända in i döden, äfven då han måste ropa: Min Gud, min Gud, hvi har *du öfvergifvit mig?* Han blef då gjord till synd för oss.

Hans offer är så dyrbart, emedan han genom evig ande offrade sig sjelf utan vank, så att det kan försona ett helt lifs nattsvarta synder. Alla kunna få rening i detta dyrbara blod.

Men hans lidanden äro nu slut. Intet Getsemane, intet Golgata, inga smärtor mera. Haus glädje är att se den ene efter den andre mottaga rening i blodet och Andens besegling. Tanken på att få se vunnen skara i himmelen höll honom uppe, så att han höll ut på korsets och smälekens stig. O, låtom oss äfven hålla ut med honom! Vare det vårt mål att lida hvad som helst för att rädda dyrbara själar, skulle det än vara aldrig så svårt att gå i herdens spår för att rädda hans vilsna får och lam.

Smord mer än hans medbröder. Han skulle i allt vara den främste. Men han

vill äfven smörja oss. Hvarje Guds barn har den helige Ande, men det är en annan sak, om vi äro fyllda med den helige Ande. Då vi läsa Pauli bref, se vi att lifvet i den helige Ande är ett öfverflödande lif. Vi känna, att vi behöfva fyllas med den helige Ande i ett rikare mått. Hur godt att då få stanna inför t. ex. detta löfte i 2 Kon. 9: 8: Gud är mäktig att låta *all* nåd *öfverflöda*, så att I uti *allt* mån *alltid* hafva nog och *öfverflöda* till *allt* godt verk. Allt förmår Gud. Det säger ock den gode herden, då han lofvar sina får ej blott lif utan jemväl *öfvernog*. Joh. 10. Se äfven 1 Tess. 3: 12—13. Fråga dig sjelf: Huru mycket eger jag af detta öfvernog? Det brister måhända i brödrakärleken, när du speglar dig i Joh. 1:sta bref. Kom till källan, som har vatten tillfyllest (1 Joh. 4: 9—10). Sänk dina hjerterötter ned i Guds kärlekskälla. Öppna ditt hjerta för hans kärleks solsken, och det skall bryta in som ljuset, så att du skall kunna älska dem, som ingen kärlek äro värda.

Må vårt troslif öfverflöda i det närvarande genom den helige Ande; då skola vi äfven kunna öfverflöda i *hoppet*. Rom. 15: 13. Vi kunna vara troende och likväl ej uppfyllda med den helige Ande. Apg. 8: 15—17. Hvad vi i vår tid synnerligast behöfva är en uppfyllelse af helig Ande, och vi som ett ringa och skröpligt missionssällskap stå i stort behof af Andens fullhet. Men må vi städse komma ihåg, att vi stå i fara äfven vid sökandet af de högsta erfarenheter af Guds nåd. Afvägarne äro många. Mången har blifvit stor och märkvärdig i sina förmenta utomordentliga erfarenheter. Den egna erfarenheten har kanske åtminstone delvis blifvit uppsatt på hjertats tron i stället för konungen Kristus. Mångens bekännelse har ett obehagligt "sjelfljud".

Hvilka erfarenheter vi än gjort, behöfva vi dock med ett enfaldigt hjerta hvarje stund förblifva i honom, som är smord med glädjens olja mer än hans medbröder, vårt hufvud, på det oljan stundligen må tillflöda våra hjertan och lif. Medvetandet af vårt fulla beroende af honom skall göra oss djupt ödmjuka. I Sak. 4 kap. se vi symboliskt framställd en enkel och klar bild af huru nödvändigt det är att oljan hvarje stund fritt flödar från Jesus till oss. Vi se der, hurusom den guldgula oljan flödar från de två oljoträden genom de 2 gyllene rännorna till oljoskålen ofvantill på ljusstaken, hvarifrån den genom 7 rör ledes till de 7 lamporna. Oljoträden förebilda Kristus i hans konungsliga och öfverstepresterliga embete och ljusstaken med de 7 lamporna Guds församling.

En Andens man tyckte sig en afton, då han återigen läste vid sin lampas sken, samtala med lampveken. Han tackade honom, tyckte han, för den trogna tjenst, den gjort honom. Men veken svarade: "Tacka icke mig, ty det är icke jag, utan den olja, hvaraf jag är genomdränkt, som lyser. Jag är blott ett litet medel att sammanföra oljan och elden. Om oljan skulle taga slut, skulle jag blott blifva en rykande veke, som skulle lukta så illa att du måste kasta bort mig".

"Är du då icke rädd, att du till sist skall komma att upphöra att lysa?"

"Jag har ingen fruktan att slockna, så länge oljan icke fattas och sålänge en god hand tid efter annan putsar mig".

O, må Herren gifva oss nåd att vara sådana små lampvekar utan sjelfmedvetande — sådana, som icke göra anspråk på tack och erkännande hvarken af Gud eller menniskor, men som på samma gång djupt känna vigten och nödvändigheten af att städse förblifva i oljan. I och af oss sjelfva hafva vi ingen helighet, ingen kraft, ingen förmåga att lysa. Vår egen natur är idel mörker och förderf. Om vi icke vandra i Anden, utan köttet frigöres från korsfästelsen och döden i Kristus, så komma återigen köttets orena gerningar att framträda i våra lif. Och vår berömmelse af höga erfarenheter blir köttslig, sjelfvisk och illaluktande för både Gud och hvarje sundt andligt sinne.

Men om vi förblifva i honom, som är den skönaste bland mennikors barn och som Gud har smort med Anden utan mått, så skall Guds hand ej försumma att putsa vekarne, att tukta och rensa; och det skall blifva ljus i Guds församling. Vi skola då få erfara hvad *fröjd i den helige Ande* är; vi skola tjena Gud med glädje.

Missionsföredrag

af *Aug. Karlsson*.

Joh. 3: 16.

Först vill jag bringa eder en innerlig helsning från edra vänner i Kina. Då vi under tårar skildes åt, ropade de: Helsa styrelsen, evangelisterna, pastorerna, lärarna och alla vänner, som sända sina medel till oss och sina böner för oss till Gud! Helsa dem under en djup bugning med frid! De äro mycket älskliga och varmhjertade. Under mångens trasor bor en helig själ.

I.

Vår text visar oss *Guds mission*. Den är en frukt af hans kärlek. Gud sjelf har börjat en mission, innan några andra sällskap började. Han började den i paradiset, och den består än i dag. Om vi läsa Guds fingerskrift i den heliga historien, få vi se underbara ting. Han uppväckte heliga män och kvinnor, som kungjorde Guds kärlek. Hans mission har alltid gått framåt, fastän djefvulen med tillhjelp af verlden alltid stått honom emot.

Guds mission har *kostat mycket*. O, den har kostat Kristi dyra lif och blod. Han utgaf sin egen son. Hvilket offer! Hvilket pris! Men hans mission har äfven kostat många andra lif. Äfven några af de våra hafva blifvit offrade.

En missionär blef nyligen fasttagen af pöbeln och bunden vid en påle. Först skuro de af honom öronen, sedan näsan, derefter köttet på bröstet. Det var en långsam operation, som räckte i fem timmar, hvarpå de omsider skuro af honom hufvudet. Hvarför tillåter Gud sådant ske? Det skall skrifvas i missionens krönika. Gud skonar ej, blott själar kunna vinnas. Men, syskon, låtom oss hämnas på djefvulen och rycka offren ur hans käftar.

Det är mycket derute, som är egnadt att förödmjuka oss, och man blir ej stor på missionsfältet. Gud plockar af oss allt. Men Jesus och himlen blir kvar, och detta är nog att tillfredsställa oss. Gud är rik i nåd och barmhertighet, men äfven på silfver och guld. Aldrig har det varit fattigare för oss derute än att vi haft några slantar kvar att hjelpa oss fram med; och då brödet blifvit slut, har det kommit mera igen. Han är äfven mäktig att hjelpa de sina i nöden.

Under Japanska kriget voro vi ofta omringade af fiender. Det såg mången gång mörkt och hotande ut, men icke ett hår kröktes på våra hufvud. Vi äro bedröfvade öfver upproret, som pågår derute nu, men Gud vet alltid någon utväg. Hans mission skall dock flöda som en väldig flod med lif och frälsning.

II.

Missionsfält.

De olika missionssällskapen hafva många missionsfält. Gud har endast ett, men det omfattar hela verlden. Så älskade Gud *verlden*. Alla fem verldsdelarna omfattas af hans kärlek. Hela verldens befolkning uppgår till omkring 1,570,000,000. Asien har 880 mill. och Kina omkring 300 mill. Provinsen Shan-si i Kina har lika många invånare som Sverige, Norge och Danmark tillsamman. Provinsen Chih-li har lika många som Holland, Belgien, Portugal och Sverige. Men låtom oss tänka blott på en enda stad t. ex. Huen-üen, der jag arbetat, som har omkring 100,000 invånare. Blott en liten jemförelse: Örebro, Askersund, Nora, Linde, Arboga, Köping, Vesterås och Sala hafva tillsammans 53 tusen invånare eller omkring hälften så många som i min stad. I dessa städer finnas 66 prester och predikanter. I min stad bland de 100,000 är jag — ensam.

Men ännu mera. I de förut uppräknade städerna finnas 50 kapell och bönhus. I min stad bland detta dubbelt så stora antal menniskor har jag uppbyggt ett — lerhus. De uppräknade presternas och predikanternas löner uppgå tillsammans till omkring 132,000 kronor pr år eller i medeltal till 2,000 kronor till hvar och en af dem. Säg mig nu, om det vore för mycket, att jag finge en af dessa 66 lärare till min stad? Vore det ej rätt, att jag finge ett af dessa 50 kapell dit ut? Jag

vill ej hafva det sämsta, nej det bästa vore ej för bra. För den lön, som en af de 66 pastorerna hafva, kunde tre missionärer underhållas.

När folket i min stad skola gå ut för att höra evangelium, säga de ej såsom folket i våra städer: "Vi skola gå till Metodist-, Baptist- eller Missionskyrkan". Nej de ha inga kyrkor att välja på. Utan de säga: "Derborta är den utländske djefvulens kapell, vi gå dit." Men vi svara: "Kommen i Jesu namn. Här är ingen djefvul, som förderfvar eder. Utan vi gifva eder Jesu Kristi evangelium, som utdrifver alla onda andar ur edra hjertan."

III.

Missionsfrukt.

På en båtresa tillfrågades en japanes af en tysk fru, hvilka som vore det sämsta folket i Japan. "Är det ej de kristna?" tillade hon. "Nej, min fru", sade japanesen, de äro de *bästa* menniskor, vi hafva i Japan; och jag är sjelf en kristen."

Förvånad vände hon sig till en kines med samma fråga angående Kina. Till sin bestörtning fick hon samma svar af honom, som af japanesen; och då han högljudt begynte försvara kristendomen, blef hon ytterst förargad och utropade: "Hvart i all verlden skall man taga vägen nu, ty kristna finnas öfverallt." Tiden medgifver ej vidare bevis. Men det lönar sig att bedja och arbeta för Guds mission. Hedendomen är en suck och judendomen en längtan, men kristendomen är ett lof.

Härmed var förmiddagens möte slut.

På eftermiddagen begynte *Oscar Karlsson* mötet med att tala om *den sanna storheten*. Matt. 20: 28.

Hvad som gaf Jesus anledning till att uttala dessa ord, var den begäran af Sebedei söners moder, att hennes söner skulle få sitta, den ene på hans högra och den andre på hans venstra sida i hans rike. Då han ej kunde lofva dem det, blefvo de misslynta. Då förklarade han för dem den rätta storheten. Han, den störste, kom för att tjena. Gudasonen blef mindre än änglarne, ja en menniskoson, och den fattigaste af alla. Ett tjenande sinne är storhet inför Gud. Kristus kom för att uppsöka och frälsa det förtappade. Han var uthållig och trogen i sitt sökande. O, hvilken kärlek lyser oss ej till mötes, då vi jemföra den fallna menniskan sjunkande i synden och Kristi herrlighet. Men han försakade allt och kom till de djupast fallna. Han gick omkring, gjorde väl och hjelpte alla. Mötte han en blind eller två, så botade han dem. Mötte han en spetelsk eller tio, gjorde han dem alla helbregda, fast blott en kom igen och tackade. Mitt eget hjerta fröjdas öfver att han uppsökte mig i vilda, ödsliga öknen. Men kanske du finnes här i dag, som ännu går der långt borta? O må han få frälsa dig! Hans blod renar från all synd. Se upp till din blodige konung!

Då jag nu, om så är Guds vilja, går till Kina, så följen mig med edra förböner.

David Höglander.

Ps. 16: 5–6.

Psalmsångaren jublar här öfver de troendes lycka i Herren. Det är sann glädje i Gud. David var utvald af Herren. Han var en man efter Guds hjerta. Hvad som var stort för Davids hjerta, är äfven stort och dyrbart för mig. Herren är min del. Det är herrligt att lefva för honom. På flera ställen lofvar David sin Gud för hans nåd och kärlek. De som blicka upp till Herren, få erfara denna nåd. Endast den, som har erfarit frälsning i Jesus Kristus, har någon verklig fröjd. Min bägare flödar öfver. Guds källa är full af vatten. Drick till evigt lif! Den är för dig.

Låtom oss med psalmisten lofva Herren för hans välgerningar! I mångas lif är det mera klagan och suckan än tack och lof. Så bör det ej vara.

Denna stund är Jesus dyrbarare för mig än någonsin, och jag vill offra mig för honom. Bedjen för mig, då jag går till Kina!

Tröstens ord.

Es. 40: 1–5.

Af *Anderzén.*

Esaias målar i profetisk form mycket skönt frälsarens bild. I synnerhet i det 53 kap. är hans lidandes väg framställd steg för steg. Och här kommer han med tröstens ljufliga ord.

Under det de flesta bland oss fröjdas och jubla på denna högtidsdag, kanske några bland eder känna sig dömda och nedslagna i sina hjertan. Orsakerna dertill kunna vara många. Kanske vågar du ej i känslan af din egen ovärdighet taga mot af det lefvande brödet och de härliga rätterna. Fatta mod, kära själ! Aflägg allt, som tynger! Herren talar ljufligt till dig. Eller kanske är det någon synd, som ligger i vägen för välsignelsen. Hör då: Herren vill förlåta och rena. Har du idit nederlag? Lejonet af juda har vunnit. Striden är fullbordad och skulden försonad. Är det ej nog att fröjda ditt hjerta?

Har du blifvit tuktad som David? Straffdomens tid är förbi, och du får dubbelt igen af Herrens hand. Gud tuktar menniskan, för att hon skall släppa synden. Gif upp dig helt åt Herren, och det skall blifva slut på striden! Brudens väg går genom heden. Men då Gud får draga fram genom öknen, blir den förvandlad till en ljuflig lustgård.

Lifvets mål.

Fil. 3: 7 f.

Af *Hilda Dufva.*

Ingen lefver väl sitt lif så tanklöst, utan att han har något mål att lefva för. Men de flesta ha så låga mål, de kämpa för ära, rikedom och anseende o. s. v. Paulus hade ett högre mål, näml. att vinna Kristus. Men utan offer vinnes ej ett stort mål. Det kostade Kristus lifvet att köpa oss åt Gud och vinna ett hem åt de fallna barnen. Af Guds nåd fick han smaka döden för alla. Med blicken på den korsfäste kunde Paulus lemna allt. Hvad skulle vårt lif vara, om vi vunne allt annat, men förlorade Kristus? Mitt mål är att vinna konungen. Mina ögon skola se honom i hans prakt. O det blir en härlig dag! Ingenting är för stort att lemna, om vi ha smakat hans härlek. Allt är vunnet med honom. Det är himmel med Jesus. Fienden söker afbryta denna innerliga förening, men då vi äro funna i Kristus, är han besegrad. Under jagandet efter honom möta oss många lidanden, men han blir mera dyrbar för oss, då vi i nöden få pröfva hans kärlek.

Vederkvickelse och återställelse.

Apg. 3: 19 - 22.

Af *F. Fransson.*

Vederkvickelsetider har Herren låtit komma öfver jordens folk mångfaldiga gånger; och till sådana räkna vi då i första hand väckelsetider, då Gud utgjutit sin helige Ande och utrustat män med visdom och kraft, genom hvilka han skakat mörkrets grundvalar och från hvilkas lif flutit strömmar af lefvande vatten. T. ex. Moody och Sankey i det 19:de århundradet, Wesley, Whitefield och Zinzendorf i det 18:de, Bunyan och Baxter i det 17:de, Luther, Kalvin och Zwingli i det 16:de, Johan Huss i det 15:de och Wicliff i det 14:de århundradet o. s. v. Under de första århundradena var det ju utomordentliga väckelser, under apostlarnas och deras lärjungars dagar.

I.

Villkor för vederkvickelse.

1. Bättren eder och omvänden eder. Synden måste utplånas ur ditt hjerta, innan der finnes rum för vederkvickelse från Gud. Detta är det första steget. Men det vill ej satan, att du skall taga; derför söker han med all sin makt att hindra dig derifrån. Han unnar dig ej något godt. Han vill blott bedraga. Men Kristus är starkare än den starke. På Golgata har han besegrat honom, och inför korset måste satan bäfvande fly. Derför råder jag dig att tjena vår mäktige konung.

2. *Att använda ordet och bönen* är dernäst ett väsentligt villkor för att undfå vederkvickelse. Var ej ensidig, så att du endast läser ordet eller endast beder. Somliga bland Guds barn läsa mycket, men bedja sällen. Andra åter bedja mera, men läsa sällan Guds ord eller verkligen ransaka skriften. Detta gör dem inskränkta och ensidiga. Nej bruka dessa *båda* medel mycket och flitigt, och vederkvickelsens ström skall ständigt flöda till ditt hjerta.

3. *Uppgifvandet af hvarje afgud.* Hjertat kan hafva många afgudar; och, så länge någon sådan finnes kvar derinne, kan Herren icke välsigna din själ med full vederkvickelse. Vinrankan klänger fast vid sitt stöd och hjertat vid sin Gud. Hvad ditt hjerta klänger fast vid, är din Gud. I gondolen på en luftballong är sand till barlast; om luftseglaren vill stiga högre, kastar han ut något af sanden. Om han kastade ut all sand, som han medförde, skulle han fara upp bland skyarna. Låtom oss aflägga allt, som tynger, hvarje synd och hvarje afgud, och våra hjertan skola göra himmelsfärd! Vi med Jesus och han med oss.

4. *Tåligt bärande af pröfningar.* Liksom det finnes tyngder, som trycka själen ned i gruset, finnes det äfven tyngder, som kunna lyfta oss upp. En kvinna med puckel på ryggen sörjde öfver det vanärande i sitt utseende. Då drömde hon en natt, att en ängel med sin vingspets vidrörde puckeln och tvänne hvita vingar växte fram ur densamma, på hvilka hon höjde sig närmare Gud. Efter denna dröm sörjde hon ej mer. De pröfningar, som Gud sänder oss, ha alltid sina uppåtlyftande vingar, på hvilka vi föras närmare Gud. Så blir det tider af vederkvickelse för själen äfven på den vägen.

II.

Kristi återkomst.

1:o. Rörelsen bland judarna är underbar. 100,000 judar ha blifvit omvända till Kristus under detta årbundradet. En stor nationell rörelse pågår dessutom ibland dem, och de återvända i skaror till sitt land. Gud förbereder sitt förbundsfolk till att blifva våra efterträdare i embetet. En märklig företeelse är den tyska jernväg, som är utstakad och skall byggas på den östra sidan af det kommande Palestina. Det kommande Palestina skall nämligen blifva vida större än det nuvarande.

2:o. De tio jungfrurna gingo *alla* ut för att möta brudgummen. Detta syftar på alla land. För några år sedan var det verkligen en allmän uppväckelse, omfattande alla de kristna länderna. Men hur är det nu? Jo, en lika allmän sömn. De blefvo alla sömniga. Dermed menas ej, att de lefva i sina synder, utan att de sofva öfver den sanningen, att Jesus kommer snart. Talet om Kristi tillkommelse har nästan tystnat. Ej många predika denna sanning. Hur många är det väl, som ifrigt åstunda hans tillkommelse? Men midt under den allmänna sömnen och slöheten kom brudgummen. O, låtom oss vänta vår konung! Det är dyrbara löften gifna åt dem, som vaka och vänta. O hur Jesus värderar dem, som förstå honom! Vi tacka Gud för dessa konferenser, men det skall blifva härligare tider, då han sjelf kommer.

III.

Alltings återställelse.

Med hans kommande följer alltings återställelse. Egypten har alltid Nilfloden, men den öfversvämmar och välsignar landet blott en gång om året. Så ega vi många löften, som tala om den kommande tiden, och de skola härligt uppfyllas och öfverflöda, då Kristus kommer åter. Han skall nedgöra upprorstiftarne, och frid skall öfvertäcka jorden. Men såsom en husmoder bjuder sin gäst in i ett annat rum, medan hon sopar det rum, der han skall bo, så skall ock Herren, innan han kommer för att med förderfvets kvastar sopa jorden ren från förbannelsen, bjuda sina vänner att stiga högre upp; och så skola vi vara med Herren alltid.

(Forts.)

Conrad.

Från Kina.

"Hvad helst du mer kostar på honom skall jag betala dig, när jag kommer tillbaka." (Luk. 10: 35.)

Med anledning af de många och präktiga gåfvor, som med broder N. Carlesson sändes till oss här i norra Kina, vilja vi på detta sätt sända och genom T. S. frambära vårt gemensamma och varma tack till alla, som genom dessa gåfvor så rikligen uppmuntrade oss.

Det var för oss alla en stor glädje att åter få se N. Carlesson ibland oss. Vi behöfva hans hjelp och råd så väl, i synnerhet nu då biskopen (som vi bruka kalla Aug. Karlsson) har lemnat oss och rest hem till Sverige. Äfven voro vi glada öfver de tre nya arbetare, som kommo oss till hjelp. Leden glesna, och arbetet växer. Flera syskon behöfvas, om vi ej skola brytas ned i förtid.

Det var en mycket uppmuntrande stund, vi hade i Tso-üin, då den gemensamma lådan slogs upp. Vi omringade den som små, nyfikna barn; hvar och en väntade på sitt, och ingen var glömd; alla fingo vi något. Till och med kineserna kommo och deltogo i fröjden och blefvo ej litet förvånade öfver Anna Johanssons spinnrock, som de trodde vara en velociped.

En stor präktig ost sändes från vännerna Hedin, hvilken vi delade på våra 4 stationer, likaså kaffet, som vår värderade fader Kihlstedt sände oss.

Mina Ålandsvänner sände mig några präktiga saker såsom yllekläder m. m. En elegant bibel sändes mig af vännerna H—n.

Må Herren rikligen välsigna alla gifvarne och hjelpa dem att ej tröttna!

Vi äro stundom frestade att tro, att alla vänner i Sverige ha glömt oss. Men nu se vi, att vi ha större rum i edra hjertan än vi trott.

Bedjen nu med och för oss, att Herren måtte uppehålla våra krafter och spara oss för många års arbete bland kineserna. Bedjen för våra medhjelpare och alla troende, att de måtte tillväxa i tro och ett heligt lif.

Vi äro stationerade som följer:

Soh-ping-fu: S. A. Persson med fru samt Jenny Lundell.

Tso-üin: Mina Hedlund, Anna Johansson och Justina Engvall.

Ing-cheo: Edv. Karlberg.

Huen-üen: O. A. Larsson och Ernst Pettersson. Br. N. Carlesson kommer väl att dela sin tid på Tso-üin och Ing-cheo; och glad är jag deråt, ty ensamheten bland hedningarne är i längden känbar.

De innerligaste helsningar sändas till vår älskade styrelse, kamraterna på fältet samt till Herrens och våra skaffare.

"Hvad I hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I ock gjort mig."

Ing-cheo i April 1900.

Enligt uppdrag

Edv. Karlberg.

P. S. Som jag vet, att många vänner bedt Herren taga bort min sjukdom, så får jag meddela, att han för länge sedan besvarat edra rop derom. Gud vare tack för hans godhet mot mig, sin ringe tjenare!

Äfven böra vi gemensamt nedbedja helsa och krafter öfver N. Carlessons familj, som är kvar i Sverige. Att lemna sin maka jemte två små jollrande älsklingar i Sverige och begifva sig i väg mot östra Asiens tusende faror — o, hvem kan fatta hvad detta innebär? Men Herren förstår det och skall förvisso ställa till det bästa för dem alla.

Ännu en sak! Som många ha frågat, huru de skulle kunna sända något till oss från Sverige, så får jag upplysa, att böcker, om de ej äro allt för tunga, samt mindre paket mycket väl kunna sändas i korsband, som ej kostar många ören. Herr J. A.

Lindblad, Köping, har flera gånger på detta sätt uppmuntrat oss. Må flera följa hans exempel! Tyngre och värdefullare saker är bäst att sända med någon utgående missionär.

D. S.

Sedan det första brefvet skrefs, kom det för mig att skrifva några få rader om verksamheten här.

Under den sistlidna vintern har vår tid varit upptagen med att hjelpa opiumrökare att lemna denna förderfbringande last. Omkring 150 män hafva sedan i höstas varit här. Alla dessa har det lyckats för att lägga af denna onda vana. Några torde ju ha återfallit, ty en del menniskor trifvas bättre i synden än utom densamma, såsom vi se af 2 Petr. 2: 22. Arma offer, de få lida mycket genom att röka detta gift! De förlora all lust till arbete, och som en följd deraf inställer sig en obeskriflig fattigdom.

Då jag sett dessa utmärglade äldre män och kvinnor samt dessa gulbleka, afmagrade ynglingar på 18 och 20 år, då har det ur djupet af mitt hjerta uppstigit ett lof till Herren, som bevarat vårt kära, svenska folk från denna förbannelse.

Herren har dock härligt hulpit oss, så att det gått rätt bra, och glad är jag, att vi fingo ett sådant tillfälle att frambära lifvets ord, och något har väl fallit i god jord.

Med åtskilliga har Herren utfört stora ting. Jag vill nämna ett exempel derpå.

En yngling från en by flera mil härifrån kom hit i sällskap med en annan yngling i afsikt att bortlägga opium. Han hade i sitt hem trenne olika tillfällen försökt dermed, men blef vid hvarje försök vansinnig. — Detta visste vi ej om, då han kom. Men under vägen hit hade han till sin kamrat yttrat: "Om jag nu blir galen hos utländingen, så måste du taga reda på mig." Sent på tredje dagens afton hördes ett hemskt skrik utanför. Jag gick ut för att se, om det var på gården eller på gatan. På gården kom bokspridaren Kong-san och sade, att en man blifvit galen. Vi gingo in i rummet; och der på "kangen" låg ynglingen fasthållen af flera män. Hans utseende var hemskt, och en viss bäfvan kom öfver mig. Men Herren styrkte mig och gaf mig en sådan frimodighet, ja trosvisshet, som hade jag kunnat förflytta berg. Jag gick fram till mannen, tog tag uti hans armar och böjde dem öfver hans bröst samt bad alla närvarande att vara tysta, ty det var mycket buller i rummet, och sade till dem, att mannen ej var sjuk utan besatt af djefvulen; men att vi, som tro på Jesus, ej frukta djefvulen, utan kunna i Jesu namn drifva honom ut ur menniskor. Då Jesus-namnet blifvit uttaladt, kom mannen till full sans och bad om ursäkt, för att han stört vår hvila. Vi böjde sedan våra knän och bådo och prisade Herren för hans nåd mot oss; derpå sjöngo vi en sångvers, och det kändes att Jesus var lefvande ibland oss. De andra männen föreslogo, att det var bäst att låta mannen påföljande dag gå till sitt hem. "Nej," svarade jag, "I skolen få se, och folket uti hans hem och i hela byn skola få se, att den Jesus, som vi predika, har kraft att hjelpa och frälsa menniskor."

"Ja," sade de, "om han ej blir galen en gång till, då är detta en märkvärdig plats." Just så, den är märkvärdig; ty mannen lemnade opium, blef frisk och glad och är det än i dag. Lofvad vare Gud!

Härom dagen dog en man, 76 år gammal. Han bodde hos oss en tid förra året och fick lära om Jesus. Han har sedan i sitt hem ofta bedit Jesus om en snar befrielse från jorden. Jag har hopp om att denne man är hemma hos Herren. Hans son tillhör Guds församling här.

Nog kan det mången gång se hårdt ut, och tålamodspröfvande är allt arbete bland hedningarne. Men saligt är det i sanning att se, huru Gud verkar och uppenbarar sin "hjeltearm" till själars frälsning och sjukas helande äfven bland hedningarne. O

ja, stor är Herren i nåd och förbarmande! Ack, att vi hade en tro, så stor som ett "senapskorn", hvad skulle icke då våra ögon få se! Hvilka inlägg skulle vi ej kunna göra i den himmelska verlden! — O Gud, se till vår svaghet, hjelp oss att troget tjena dig! Amen.

Många kära helsningar till alla våra vänner från eder ringe medtjenare

Edv. Karlberg.

Vår inlandsresa.

Frukta icke, ty jag har förlossat dig, kallat dig vid namn. Du är min. Om du ginge igenom vatten, är jag med dig, och igenom strömmar, skulle de ej dränka dig. Om du ginge igenom eld, skulle du icke svedjas och lågan icke bränna dig. Es. 43: 1, 2.

Vi hafva i sanning fått erfara uppfyllelsen af dessa löften under vår resa från Shanghai upp till vårt distrikt i norra Kina. Efter att ha väntat i öfver tre veckor i Shanghai på att vägen skulle öppnas och till sist äfven sammanträffat med broder Karlsson, som nu skulle resa öfver Amerika och vidare hem till Sverige, gingo vi på kvällen den 19:de mars ombord å ångf. Anping, som skulle föra oss till Tan ko, ändpunkten för en jernvägslinie, som går till Tientsin och vidare till Peking. Vi reste 2:dra klass (kinesiska) och fingo våra hytter djupt nere ibland tackjern och gods af allehanda slag. De voro ej fina eller bekväma, men vi kände oss ändå lyckliga uti dem, och förnummo, att Herren var med oss. Tidigt följande morgon eller den 20:de lyftades ankar, och båten började tillföljd af flodvattnet att gå nedåt med god hastighet. Litet dimma var då rådande; och hade ej Herrens hand underbart räddat oss, så skulle vi helt säkert ha råkat ut för en svår olyckshändelse ute på den djupa och breda floden. En annan ångare, som låg nere i floden, drefs nämligen med akterändan ut och var mycket nära att sammantörna med vår båt. Och hade detta inträffat, så hade vi helt säkert fått oss ett kallbad och kanske äfven kommit i fara för våra lif, men Herren beskyddade oss. Fartyget kastade sedan ankar, och vi fingo ligga stilla tills middagen, då vi fortsatte vår resa. Dessa farvatten, som vi nu hade att passera, ha rykte om sig, att nästan alltid vara svåra, men fingo vi nu det oaktadt det vackraste väder och en den skönaste resa. Och redan på kvällen den 23:dje stannade fartyget, och vi sades vara framme. Men tillföljd af att vattnet emot hamnen är mycket grundt, så kommo vi ej närmare land än på omkring 2 svenska mil; och följande morgon gällde det för oss att söka så fort och billigt som möjligt skaffa oss och våra saker i land. För detta ändamål hyrde vi en fiskarbåt, och begåfvo oss så ut på den lilla farkosten, som fördes af friska vindar allt närmare och närmare hamnen. Och efter några mindre äfventyr på floden kommo vi lyckligt i land och på tåget samt framkommo till Tientsin på kvällen.

Följande dag, som var söndag, var för oss outsägligt skön och härlig. På f. m. predikade broder Carleson derstädes på kinesiska för en talrik och uppmärksam åhörareskara; och på kvällen voro vi inbjudna till ett möte för engelsktalande kinesiska studenter och engelska soldater. Vi fingo då tillfälle att för dessa på engelska språket vittna om Herrens kärlek och frälsande nåd. Några af dessa fröjdade sig i sin frälsare, och en af de förra omtalade för mig, att han sjelf, då vägen blifver öppnad, ämnar gå ut med fridens evangelium till sitt eget folk. Gud välsigne honom och dem alla! Vi fortsatte sedan följande dagen till Peking, der vi hyrde mulåsnor för den omkring 50 svenska mil långa inland-resan. Den 28:e var allt klart, och vi fortsatte vår resa, systrarna i bärstol och broder Carleson och jag på hvar sin åsna. Vi hade äfven åsnor för våra saker, så att vår karavan bestod af 15 åsnor med till

dem hörande nödiga drifkarlar. Vår resa blef om ej så särdeles angenäm så åtminstone lyckosam. Vi passerade flera städer och byar för hvarje dag och fingo äfven tillfälle att se något af den nöd i andligt afseende, som der på hvarje plats är rådande. Folket var öfverallt mycket vänligt, och broder Carleson fick rikliga tillfällen att till dessa tala om Jesus, syndares frälsare, till hvilket de alltid uppmärksamt lyssnade. Öfverallt är afguderiet härskande, och den minsta by har sitt tempel. De större byarna och städerna ha flera. Dessa hus äro alltid de bästa och finaste i hela samhället. De äro väl täckta, för att vara i stånd till att skydda de lergudar, som der inne äro förvarade. Dessa skulle nämligen sönderfalla, om de blefve utsatta för Kinas häftiga regnskurar. Utanför hvarje sådant tempel hänger vanligtvis en stor ringklocka, hvilken användes för att väcka gudarna.

Den 12:e april ankommo vi till Tsoüin, den station, der systrarna Mina Hedlund och Anna Johansson verka. Svenska flaggan var der hissad dagen till ära, och vi mottogos och välkomnades på det hjertligaste af syskonen. Broder Carleson var särskildt välkomnad af alla, och ej minst af kineserna. På söndagsförmidd. var lokalen fylld af kineser. Både män och kvinnor voro då närvarande, hvilka stilla och allvarligt lyssnade till ordets sanningar. På måndagen måste jag säga farväl till syskonen och tillsammans med broder Karlberg begifva mig till Hong-yen, der jag tillsammans med br. O. A. Larsson skall stanna för att lära språket. Denna del af resan blef till följd af regn, som förut fallit, ej lätt att företaga. Allt gick dock väl, tills vi kommo till en flod, der bron flutit undan, och vi måste begifva oss i floden för att komma öfver. Men det gick ej bättre än att skjutsbonden satte sig fast med dragare och kärra i gyttjan. Solen var då högt uppe, och vi arbetade af alla krafter för att komma upp, men förgäfves. Till sist måste skjutsbonden gå till en aflägsen by, den enda, som syntes, för att begära hjelp. Solen hade då redan sjunkit ned, och nattens skuggor voro utbredda öfver nejden. Mörka moln stego upp på himmelen, hvilka urladdade väldiga blixtar. Molnen närmade sig mer och mer, och snart började det äfven att regna. Vi anbefallde oss i Herrens hand och bådo honom om hjelp; och efter en liten stund gingo molnen undan och lemnade rum för en den klaraste stjernhimmel. Omsider kom ock skjutsbonden med männen, som skulle hjelpa oss; men nu skulle först priset uppgöras, hvilket i allmänhet ej går fort i Kina. För detta ändamål uppgjordes en eld på flodstranden, och efter att ha stojat och trätt en stund, började de arbetet; och klockan 9 på kvällen hade vi kärran uppe och fingo fortsätta. Vi kände oss då ej litet tacksamma till Gud, som hulpit oss, så att vi ingenting förlorat mer än tiden, som vi följande dag blefvo i stånd att taga igen. Vi togo sedan in på ett värdshus i närmaste by och fingo en välbehöflig hvila öfver natten i ett rökuppfyldt rum, tillsammans med en massa kineser.

Följande dagen kommo vi till målet och träffade broder Larsson vid helsa, glad och lycklig öfver att här få kämpa Herrens strider och vinna själar åt honom, som älskar oss och som har löst oss från våra synder med sitt blod. Alla Helgelseförbundets syskon härute sända härmed sina gemensamma helsningar till vännerna i hemlandet. Den som håller ut intill änden, han skall varda salig.

Eder i Herren förbundne

Ernst Fettersson.

C o China Inland Mission, Hongyen Paoting-fu via Peking. North China.

Från vår Zulumission.

Kära vänner!

Ebenezer den 13 maj 1900.

"Och du gaf dem din goda Ande att undervisa dem, och din manna undandrog du icke deras mun, och vatten gaf du dem i deras törst".

Länge har jag önskat att skrifva, men tiden har knappast velat tillåta det, upptagen som den varit af hvarjehanda arbeten samt möten, skola och syskola. Nu, då jag snart är färdig att gå till en ny "lägerplats", vill jag dock skrifva några rader, att I mån veta, att vi lefva också här på Ebenezer och kunna säga att "ända hittills har Herren hulpit". Hans nåd är det, att det icke är ute med oss; ty nog har fienden sökt, hvem han kunde uppsluka; och dessvärre har han väl icke varit utan framgång. Då man står i en församling och med ängslan gifver akt på "barnens" fram- eller tillbakagång, så vexla nog känslorna, och det händer väl att mer än en tår smyger sig fram — man skall ju hafva reda på och deltaga i alla ting, från familjeträtan till de mest otänkbara och onämnbara synder, ja sådant, hvarom man stundom undrar, om det är verklighet eller endast inbillning och vidskepelse. Man känner sig stundom såsom Paulus "rådlös". Men skulle vi derför uppgifva att arbeta, eller skulle vi upprycka hvetet med ogräset? — Nej långt derifrån! Hvem vet, huru många fullmogna ax, som skola bergas in på den stora skördedagen?

Deremot, om man hör rop till Gud om mera kärlek och kraft att vandra i hans bud och att i tålamod kunna fördraga hvarandra, så fröjdas hjertat och lifvas modet, och man känner, att de dyrbara själarna med alla sina brister dock äro så innerligt kära.

Herren, som hör de armes klagan, vill ock mätta hvarje hungrande själ. Han undandrager icke sin manna. "Hans källa är full med vatten" och ej lik Afrikas "usla" brunnar, som torka ut, så att det snart hotar med vattenbrist. I följd af den långvariga torkan och gräshoppornas härjningar har skörden blifvit mycket dålig på dessa trakter. Folket klagar redan öfver hungersnöd, men det är väl icke så farligt; de söka i stället tillfredsställa sig med den förderfliga rusdrycken "shimelana", som utarmar dem på alla vis andeligen och lekamligen.

På denna plats komma icke så många otrogna på mötena, som på andra platser, der jag varit. Det har dock varit en då och då, som sagt sig vilja "utvälja Herren".

Lite svårigheter hade vi i församlingarne i början af året, på grund af att den evangelist, som gick med ned till Umsumkulu, helt oväntadt kom tillbaka och helt naturligt helst önskade återgå till sitt förra hem och fält, hvilket dock på många grunder icke kunde ske. Det var derför icke så lätt för honom att bestämma sig för att gå till den utstation, *vi* anvisade honom, och hvarest det väl behöfdes en *van* evangelist. Der fans intet hus för honom att bo uti. Men Herren har hjelpt, så att vi nu fått upp ett litet hus, och han är der i full verksamhet med möten och skola, som äro talrikt besökta.

Broder Johansson hjelpte dem att få upp ställning till huset o. s. v.; sedan hafva evangelisterna gjort det färdigt, och tack vare vänner, dels i Durban, dels häromkring, är det också skuldfritt, och vi kunna afbetala lite på det hus, vi öfvertogo af Moses, då han lemnade sin gamla plats. Som de äro så enkelt och billigt byggda, kunna de naturligtvis icke stå så länge, och det vore godt, om evangelisthusen kunde byggas lite solidare och alla tillhöra missionen, för att undvika alla slags svårigheter, om t. ex. en flyttar eller tröttnar att vara evangelist eller kanske är olämplig, så att man icke kan hafva den kvar.

Strax efter förmiddagsmötet i dag

fick jag bud från en troende kvinna, att hennes lilla barn dött och att hon önskade, att de troende skulle komma och hafva möte vid grafven. Som hon önskade en kista, så fick en vanlig liten packlåda tjenstgöra som sådan. Några af männen gingo före att gräfva grafven; och efter ett helt kort möte på e. m. tågade de flesta af oss dit. Solen sjönk just ned, då vi samlades vid den lilla grafven och fingo läsa ej endast om att döden mistat sin udd, men också om vårt dyrbara uppståndelsehopp — det varder sått förgängligt, skall uppstå oförgängligt.

I den samma kraalen bor en mycket gammal gumma. Hon minnes flera zulukungar och har såsom barn två gånger blifvit skonad, då den grymme "Tyaka" sände ut och lät döda flere af hennes anhöriga. Hon var en af de första, som på denna plats gåfvo sig åt Gud, och hennes närmaste säga, att, ehuru hon ser och hör mycket dåligt, kommer hon likväl ihåg Guds ord samt beder. Då jag lemnade kraalen var jag mycket förvånad att se det stora "amadumbe"-fält, hon odlat. Säkerligen har detta folk varit, och är väl ännu ett starkt och härdadt folk, men allt efter som civilisationen med ty åtföljande bekvämligheter och — synder tränger in kanske det går som med så många andra folkslag, det försvagas. På grund af sin lättja torde det också mer och mer komma att undanträngas af de långt svagare, men så arbetsamma och ihärdiga indiernasominvandra och redan på flere ställen i Natal till stor del undanträngt de infödda.

Den 25 maj. Brefvet har nu legat påbörjat flere dagar, utan att jag hunnit afsluta det. Under tiden har jag haft ett litet, flyktigt besök af br. H. Nilsson. Han mådde godt, och det är alltid så kärt se någon af syskonen.

Jag har också varit och sagt farväl till mr Nils Olsson, som skall resa hem till Sverige, och just var uppe en dag för att säga farväl åt oss. Denne broder är egare af det sjömanshem, om hvilket jag för någon tid tillbaka skref, och hans hem har alltid varit en tillflyktsort för oss, såväl som många andra arbetare i vingården under vår vistelse i Durban. Han har varit mycket klen, så att han måste resa hem för sin helsa, men också för att väcka mera intresse för det behjertansvärda arbetet bland de skandinaviska sjömännen, af hvilka årligen stora skaror komma till Durban.

Jag har under en liten tid haft glädjen hafva fru Elin Karlson med sin lille Henry hos mig, under det broder Karlsson varit ute för att "bespeja landet". Nu hafva de lemnat mig för att först välkomna syskonen E. Anderssons i Durban och sedan fortsätta till Umsumkulu. Syster Elin är långt ifrån stark, men Herren hjelper och uppehåller. Äfven mig har han underligen uppehållit den tid, jag varit här. Då krafterna svigta och jag varit svag, då har han varit stark. Samma lidande öfvergår nog många af våra syskon, och vi äro icke ensamma om att vårt tålamod pröfvas genom en svag kropp. Mången gång uppstår nog ett "hvarför"; men — *han vet!*

Till sist skulle väl också jag nämna något om kriget, ehuru jag icke mycket vet derom. Ty på dessa trakter hafva vi fått sitta i lugn och ro under den Allsmäktiges skugga. Visserligen voro i begynnelsen många rykten i omlopp, och det kunde hafva varit verklig fara, om boerna fullföljt sin plan att rycka in genom zululand och kusten ned, såväl som på andra platser, innan de engelska trupperna hunnit anlända. Vill ej heller gifva mig in på den enes eller andres större eller mindre skuld till krigets utbrott. Här som mången gång eljest torde det vara sant hvad ordspråket säger: "det är icke ens fel, att två träta".

Då man sett och hört det spända förhållande, som nu i många år rådt, kunde man väl knappast vänta på en fredlig utgång; utan det måste förr eller senare komma till utbrott i ett hårdt och förfärligt krig, då det icke

endast är nation mot nation, utan broder emot broder och fader mot son. Det splittrar familjer och vänner, och äfven ibland de kristna uppstå stora klyftor, på grund af olika intressen och i följd deraf upphetsade sinnen.

Man kan dock ej utan förundran läsa många af de minst sagdt "onyktra" tidningsartiklar, man kan få se hemifrån om boernas "rena, oskrymtade, praktiska kristendom och patriarkaliska lif", under det att de engelska beskrifvas såsom förfärliga mördareskaror o. s. v.

Ingen kan väl dock vid lugn besinning tro, att alla dessa tusental af boer ega lif i Gud? Äfven *om* de lefva ett s. k. "patriarkaliskt lif", månne det icke *i denna tiden* och med *nya testamentets ljus* kastadt deröfver äfven i patriarkernas lif finnes åtskilligt, som icke passar godt in med hvad vi i dessa sista tider förstå med "praktisk kristendom?"

Sant är, att det bland dem finnes *många verkliga* gedigna kristna, men det gör det också bland de engelska. Sant tror jag också, att det vitsordet är, som gifves dem af både hvita och svarta, att de i sedligt afseende stå framom engelsmännen och flera andra nationer. Det är ju också naturligt, då de till stor del bestå af en enkel landtbefolkning.

Jag har till min glädje hört, att en kraftig väckelse pågår bland de engelska trupperna och många blifva frälsta. Mr Taylor, en snäll och nitisk engelsk broder, arbetar ibland dem och går äfven öfver till boerna och har möten.

I fråga om att kolonisera vet jag icke, om någon nation är bättre än den engelska; ty under deras välde uppblomstra humanitet och missionsverksamhet, och de söka att göra, hvad de kunna för de folk, som af dem blifva besegrade eller som stå under deras beskydd. Jag tror, att de flesta missionärer varit tacksamma att under dessa kritiska tider stå under engelskt beskydd, der ingen blifvit tvingad att upptaga vapen, utan de i lugn och ro kunnat fortsätta verksamheten, undantagandes på de platser, som varit i krigets omedelbara närhet och de derför nödgats att fly. Under allt kan man icke annat än innerligt önska, att detta förfärliga krig måtte snart få ett slut, att "fridsfursten" snart måtte blifva den, som får herraväldet på jorden, och att krig och örlig *på alla områden* snart måtte upphöra, och rättfärdighet och frid blifva rådande. Ja, kom snart Herre Jesus!

De innerligaste helsningar och tack till alla, som hjelpt och understödt oss med sina förböner!

Eder i Jesu kärlek

Jenny Häggberg.

Spridda skildringar från min resa.

Från San Francisco följde jag med tåg, som mera liknade ostadigt flygande än ordentligt rullande jernvägsvagnar; och efter 5 dygns resa genom Amerikas alla stater, kom jag uttröttad fram till nya verldens stora stad New-York. Mitt mål var att öfvervara

den stora verldsmissionskonferensen

i ofvannämnda stad, som alleredan var påbörjad. Denna konferens samlades i Carnegie-Hall lördagen den 21 april och afslutades den 2 maj. Denna jätte-konferens anses för att vara den största såväl som den mest representativa och betydelsefulla, som verldens protestantiska missionssällskap någonsin hållit. Omkring 2,000 delegerade från olika delar af verlden deltogo. Omkring 700 missionärer från olika länder voro närvarande, såsom från Japan, Korea, Kina, Assan, Birma, Siam, Indien, Oceanien, Australien, Ceylon, Hawaji, Filippinerna, Persien, Turkiet, Syrien, Arabien, Egypten och andra delar af Afrika, Syd Amerika, Cen-

tral-Amerika, Westindien, Mexiko och Grönland m. fl.

Såsom hederspresident var utnämnd förre presidenten Benjamin Harrison. I sitt korta inledningstal yttrade han några väl valda och erkännande ord om missionärernas arbete, hjeltemod och uthållighet. Talaren fäste uppmärksamheten på den stora betydelse, som konferensen skall få för det kristliga samarbetet, som af stort värde hemma är af tiofaldt större värde på missionsfältet.

Presidenten Mc' Kinley uppträdde och helsade å landets vägnar ombuden välkomna, hvarefter guvernör Roasewelt frambar staden New-Yorks välkomsthelsning till främlingarne, och yttrade bland annat: "Det gläder mig, att det gifves mig tillfälle att utan förbehåll få lemna min gärd af vördnad för missionens arbete, hvilket har skapat så underbara triumfer för civilisationen. Den kristna missionens historia är full af fängslande händelser och underbara resultat; missionärernas offer för sina medmenniskor fylla de ärorikaste bladen i verldshistorien. Den missionär, som inviger sitt lif till att tjena Skaparen och menskligheten, för med sig sanningens och upplysningens fackla och förtjenar menskligheten tack och vördnad, oafsedt hvilket samfund missionären tillhör. Dessa sjelfuppoffrande ädla prester böra inrangeras bland verldens hjeltar. Med andens svärd ha de besegrat okunnigheten och fördomarna. De ha varit civilisationens banbrytare. De ha i hedendomens och otrons mörker tändt sanningens ljus och varit kärlekens budbärare. Da hafva trotsat sjukdom, faror och död och lidit obeskrifliga umbäranden i det främmande landet, men ej vacklat i sitt ädla kall." Under mötet behandlades frågan: "hednamissionens grundval och mål." En af hufvudtalarne i detta ämne var Dr J. Hudson Taylor. Grundtonen i hans tal rörde sig om "källan till och kraften i den utländska missionen." Dr James S. Dennis fäste för ett ögonblick våra tankar på tillståndet på missionsfältet. Han yttrade bland annat: Det finnes 537 föreningar, som direkt eller indirekt arbeta i missionens tjenst. Hednamissionärernas armé uppår till 15,460 man, innefattande ordinerade missionärer, läkare och lärare. På missionsfältet finnas 11,039 organiserade församlingar, närmare 32,000 hufvudstationer och utstationer, mer än 15,000 söndagsskolor med 800,000 barn samt cirka fyra och en half millioner infödda kristna, och bland dessa omkring två millioner kommunikanter.

Dr Jacob Chamberlain, tillhörande Amerikanska reformerta kyrkan, talade öfver ämnet: "Bibelns öfversättning och utbredning." Talaren har i 40 år arbetat som läkare och missionär i södra Indien; i 25 år var han den ende missionären i ett distrikt, som är större än Connecticut, i hvilken stat han är född. Bibeln är öfversatt på 421 språk och dialekter och har blifvit spridd uti 14 och en half millioner exemplar helbiblar och mindre delar. Dr Pierson talade om "Judarne i alla länder." Judarne är det enda folkslag, som spridt sig öfver hela verlden, utan att blifva uppblandade med någon annan nation.

En jude afstår aldrig ifrån sitt folks egendomligheter. En stor rörelse pågår bland judarna; många hafva omfattat Kristus som Messias och blifvit frälsta.

Flera framstående och namnkunniga kvinliga missionärer deltogo i konferensen, såsom fröken Lilivati Singh, en indisk kvinna och anställd som professor vid den kvinnliga högskolan i Lucknow, Indien, fröken Irene Barnes, föreståndarska för engelska kyrkans Zenanamissionssällskap; fru Kerry, hvilken i många år varit missionslärarinna i Kalkutta; fröken Corinne Shottuck, hjeltinnan från blodbaden i Armenien; fröken Mary-Reed, missionär bland de spetälska i Indien, och dr Mary Bryan, missionsläkare i Indien. Antalet kvinnoföreningar har nu uppgått till 125 Dessa föreningar underhålla 2,251 missionärer 4,804 infödda biträden och hafva 1,532 missions-stationer.

Konferensens representanter framlade för den kristna verlden sina berättelser om missionsarbetets framgång och regrar, såväl som dess strider, svårigheter och trångmål samt föreslog nya fält och nya idéer för arbetet under det kommande århundradet. En kraftig uppmaning ställdes till den kristna verlden att deltaga uti fulländandet af missionens heliga sak.

Aug. Karlsson.

Den fattiges del.

Till att vara rik på tro.

Som denna verlden vi sörja ej
För morgondagen. O nej, o nej!
Om det än blir ett och annat prof,
Nog fyller han mina små behof.

Väl är jag fattig på jorden, men
Jag har min Fader i himmelen.
Han leder verldarnes gång så väl
Och räcker till för en ensam själ.

Och han, som bär hvarje enskild sparf,
Har lofvat mig ett ovanskligt arf.
När verlden ligger i stoft och mull,
Jag bor i staden, som är af guld.

Och jag behöfver ej mycket, när
Jag blott en gäst och en främling är.
I bräcklig hydda jag hvilar sällt.
Som trötte krigaren i sitt tält.

Och skulle verlden bli alltför trång,
Han tar oss hem ifrån jordens tvång.
Snart får jag sluta mitt lefnadslopp,
Och mina tältpluggar ryckas opp.

Hvad gör väl då, om jag grät ibland
I striden här för mitt fosterland?
Vi snart förglömma all nöd och sorg
Vid Jesu hjerta i himlens borg.

E. G—n.

Konungens ärende.

Och David svarade presten Ahimelek: Konungen har ålagt mig ett ärende. 1 Sam. 21: 2.
Konungens ärende var brådskande. 1 Sam. 21: 8.

Vi äro kallade att vara trogna i det vi hafva för händer, ty "konungens ärende är brådskande". Om det vi göra är värdt att göras, så är det också värdt att göras det bästa vi kunna. Ordet brådska användes mycket sällan i hebreiskan och har der sin säregna betydelse. Det betyder ej denna rastlösa ifver, denna oro, som vi se öfverallt i vårt moderna affärslif, detta framrusande, som knappast ger sig tid att göra saker ordentligt och som när ett misstag är begånget, i sin ifver att rätta det, begår ett nytt, utan det betyder någonting mera fast och beständigt, det allvar, den snabbhet

och den ihärdighet, som gifva kraft och framgång åt vårt arbete. Konungens ärende behöfver utföras med hela din förmåga, det bästa du någonsin kan.

Kære vänner, så böra vi sköta allt vårt arbete. Vi läsa om Hiskia: "Allt verk, som han företog sig, det gjorde han af hela sitt hjerta och hade god framgång". Jag tror ej, att vi böra göra någonting utan att göra det af allt vårt hjerta. Om det göres på annat sätt, skall det aldrig hafva framgång. Jesus sjelf säger: "Den som är trogen i det lilla, han är ock trogen i det som mer är, och den som är orättfärdig i det minsta, han är ock orättfärdig i mycket". Jag tror att den menniska, som ringaktar sitt arbete, äfven ringaktar sin Gud. Jag tror att Guds nåd skall lära oss, att såsom den lilla tjensteflickan sade, sopa under mattan, såväl som der alla menniskor se det, och att ett bevis på att vi i sanning höra Herren till, är att vi minnas, att hans ögon alltid skåda ned på oss.

Josef och Daniel, de skönaste personligheterna i gamla testamentet, de enda på hvilka, så vidt vi veta, ingen fläck finnes, voro båda upptagna af verldsligt arbete hvarje dag af sitt lif och så träget sysselsatta som de kunde vara. Josef var träl hos en egyptisk furste, i fängelset var han uppsyningsman öfver fångarne och uppsteg sedermera till värdighet af förste minister i Egypten. Daniel arbetade hela sitt lif. Det står uttryckligen om honom att han tjenade inför konungen. Och om båda dessa män säges det, att de utförde sitt arbete så väl att de derigenom uppstego till de högsta värdigheter. En dag upstod en sammansvärjning emot Daniel för att störta honom från hans plats, och etthundratjugo ädlingar sökte att finna sak med honom från rikets sida, men de kunde icke finna någon sak eller förseelse, emedan han var trogen, och han kunde icke beträdas med något fel eller någon förseelse. Då sade desse männen: Vi kunna icke finna någon sak med denne Daniel, om vi icke finna den i hans gudsdyrkan. Daniels fel var att han var alltför gudfruktig. Hans arbete var förträffligt, som statsman var han fullkomlig, ingen försummelse kunde läggas honom till last, och han hade ej begått något fel utom det att han gaf åt Gud den ära, som hans fiender ville att han skulle gifva åt en menniska.

Älskade vänner, Gud vill att vi skola göra på samma sätt. Dessa båda män äro typer äfven för vår tids unga män, som visa oss, att vi i det verldsliga lifvet böra vara starka, skickliga, flitiga, ordningssamma och genom kraft och ihärdighet tillvinna oss menniskors förtroende och få det vitsordet, att vi äro bättre affärsmän derför att vi äro kristna. Och vi böra hafva ett allvar, som visar, att vi ej betrakta vårt arbete såsom medel att göra lycka i verlden, utan såsom ett arbete för Gud.

Konungens ärende är jemväl vår andliga verksamhet, arbetet att utbreda Guds rike och befrämja Jesu Kristi sak, att uppbygga, befästa och uppmuntra de kristna, förkunna evangelium, sprida Guds ord, föra verlden till Kristus och sålunda påskynda Herren Jesu Kristi tillkommelse. Detta böra vi anse såsom vår förnämsta uppgift i lifvet, och vårt verdsliga arbete såsom oss gifvet för att befrämja densamma. Har Gud gifvit oss penningar, så vill han att vi dermed skola befrämja Kristi sak och hans rikes intressen, och hvad vi använda deraf till sjelfviska ändamål skall blifva oss till skada och sannolikt tagas ifrån oss. Gud gifver dig de jordiska egodelarne att förvalta men ej att bruka till egennyttiga syften. Det är hans sak att sörja för dig, och han tillåter dig att hafva omsorg om de dina, men det är ej din egentliga lifsuppgift. Det väsentliga är detta:

"I det min Fader tillhörer bör jag vara." Gud frågar ej efter huru många millioner en Wanderbilt eller en Rothschild hopsamlat. De skola snart vara försvunna, om de ej användas för Gud. Han har intet intresse för handelns och sjöfartens tillväxt, annat än för så vidt den befrämjar Kristi rikes utbredande. Älskade vän, då du kommit derhän, att du betraktar verlden ur denna synpunkt, skall du vara en furste bland menniskorna, ej längre en träl under den högmodiga, fåfängliga verldsmakten, utan du skall taga allting i anspråk för din Herres räkning och se honom begagna sig deraf och låta det samverka till vinnande af hans afsigter.

Låt det då vara den stora tanken, det högsta ledande syftet i ditt lif, att Gud gör allting och du får göra allting i ändamål att befrämja Kristi verk. Du bör sköta ditt arbete för Gud såsom en riktig affär. Så, menar jag, att det blir allvar och ordning deri. Många menniskor arbeta för Gud på ett slarfvigt, dåraktigt, förströdt och lättjefullt sätt, som ingen affärsman skulle tillåta i sitt arbete. Men Gud vill, att vårt arbete för Kristus skall vara lika klokt, lika kraftfullt, lika sammanhängande, lika väl beräknadt, lika allvarligt som verldens arbete, ja, ännu mera. Han vill, att vi i vittnandet om Kristus icke skola blygas, utan vara modiga och manliga, i gifvandet hafva samma företagsamhet som i jordiska angelägenheter, i arbetet för att vinna själar visa samma takt och manlighet, som du skulle begagna, om du försökte att inverka på och öfvertala menniskor i fråga om någonting jordiskt. Låt det vara ett klokt, förståndigt, af Gud sjelf lärdt arbete, såsom det var för Paulus och för Kristus sjelf.

(Öfvers. för *T. S.*)

Helgelseförbundets årsmöte vid Torp.

Andra mötesdagen

började med bönemöte ledt af folkskolläraren Hultin. Derefter predikade *Aug. Karlsson* öfver 1 Joh. 1: 5—10.

Apostelen förkunnar för oss ett härligt budskap. Hvarje menniska älskar *glädje*. Men hennes begär är förvändt. Hon söker glädje der, hvarest ingen glädje gifves. Gud gifver den törstande själen tillfredsställelse. Han gifver glädje, som är evig. Den glädje, Gud skänker, slutar ej med denna tid.

Gud är *ett ljus*. Hvar han träder fram, för han med sig ljus. När Herren kommer med sin stråle, får man se de finaste synder. Men han vill icke allenast visa oss synden, utan äfven hvad han har att gifva. Vi skola alltid finna, att, då vi få se våra synder, kommer en längtan att blifva dem kvitt. Han visar oss, hvad han vill vara och kan vara. David säger, att Herren Gud är sol. Den naturliga solen bringar fram lif och växtlighet. Den gudomliga nådasolen bringar oss ljus, lif och kraft. Man kan ej med ord uttala, hvad detta ljus är. — Den som ej vill låta sig delaktiggöras och ledas af detta ljus, kan snart stupa i det eviga förderfvet. Jesus säger: "Jag är verldens ljus." Får Herren lysa in i din själ, blifver du ett ljusets barn, såsom Jesus säger i Joh. 12: 35: "Medan I hafven ljuset, tron på ljuset, på det att I mån blifva ljusets

barn". Följ ljuset! De som vandra om dagen, stöta sig ej. Vi äro lögnare, om vi säga, att vi hafva gemenskap med Gud, men vandra i mörkret. I satans synagoga finnas lögnare, som säga sig vara, hvad de icke äro. Upp. 3: 9. Vi böra se till, att vår gemenskap är sådan, att Herren erkänner den. Joh. 17: 23. Den trogna själen har alltid öppen sak med Herren. Under ett sådant förhållande få vi erfara, hur Herren leder oss.

Renad från synd.

Vi minnas den kamp, vi hade att utkämpa, då vi första gången kommo till Gud. Men när stunden kom, skänkte Gud sin frid i min själ. Man tänkte då, att allt var fullkomligt. Men det finnes mycket, som vi under vägen påträffa hos oss sjelfva, som ej är så rent — det blir många steg att taga. "Saliga de i anden fattiga." Man kan glida ned utan att veta med sig någon uppenbar synd. Mången går i dag suckande och klagande: "Hvem skall frälsa mig från denna dödens hopp?" Man tror, att man är frälst, men är dock icke lycklig. Der är icke någon biblisk kristendom. Abraham höll Gud trofast och *lydde*. En egenskap i det nytestamentliga kristendomslifvet är *kärlek*. Den vägen talar aposteln om och uppmanar de troende att gå densamma. Får Gud föra oss från syndavägen till kärlekens — skola vi erfara hvad det är att vandra i triumf. Det är annat än att klaga: "Jag arma, etc." Om man gifver rum för frestelser, orena lustar och begärelser, får man erkänna, att man öfvergifvit den första kärleken. Gnostikerna erkänna ej synden såsom synd, utan hålla den för en sjukdom. Hur många af oss veta ej med sig besmittelser och syndaband! Men hvarför gå och bära dessa tunga börder och vandra i träldom, då Gud i Jesus gifvit oss en fullkomlig frälsningshöfding? Det passar ej för det hjerta, der Gud skall bo, att inhysa orena gäster. Han vill icke allenast förlåta utan äfven rena. Gud vill, att Andens frukter, Gal. 5: 22, skola växa på vårt hjertas åker.

Det finnes rikedomar hos Gud.

Se Ef. 3: 15 och följ.! Vi behöfva känna Kristi kärlek. Våra hjertan behöfva fyllas intill all Guds fullhet. Den store Guden, så härlig han är, vill taga sin boning hos oss. Joh. 14: 23. "Veten I icke, att eder kropp är ett den helige Andes tempel". 1 Kor. 6: 19. Det passar icke Jesu brud att lemna sina lemmar till skökolemmar. Här gäller att vakna upp rätteligen.

Tro på det nakna ordet! Lita ej på dina känslor!

Bärande frukt.

"Jag har bestämt eder", säger Jesus, "att I skolen gå åstad och bära frukt och att eder frukt skall förblifva". Joh. 15: 16. Vänta ej, gå åstad för att bära frukt! Lemna dina afgudar! Tag aldrig tillbaka din vilja! Ligg som ett heloffer på altaret! Mången tror och bekänner, att Gud frälsar *i* synden, men ej *ifrån* den. I Kristus är full förlossning både ifrån syndens skuld och makt. Det finnes en högre väg, kärlekens. 1 Kor. 12: 13. Gud förer de sina framåt, under det de öfva kärlek.

Då Gud gör sina streck i våra beräkningar, må vi dock aldrig knota. Hans tankar är högre än våra. Bringa din vilja under Guds! Blif i Jesus, och du skall bära frukt! Umgängelsen här på jorden har sina sidor med sig; men vår umgängelse är i himmelen. Han kommer snart, vår Jesus, och erkänner då de sina, sitt folk, ett mäktigt folk, kändt af härskarornas Gud.

Härefter uppläste Fransson en afhandling om *Kristi gudom*. Vi tänka att senare kunna i sin helhet införa densamma. Sist på förmiddagen talade O. Emanuelsson om *zulumissionen*.

Och han, Jesus, sade till dem: "Gån ut i hela verlden och prediken evangelium för hela skapelsen" etc. Mark. 16: 15—20.

Innan vår Herre och frälsare lemnade denna jord för att gå till sin fader, gaf han sina lärjungar denna befallning att gå ut tillika med de dyrbaraste löften. (Se vers 17—18!) Under vår vistelse i Sydafrika ha vi mången gång fått se och praktisera dessa löftens verkliga kraft. En kvinna vid namn Lovisa, bibelkvinna, blef biten af en giftig orm, och då hon

märkte det och väl visste, att detta var döden inom en kort stund, började hon att i sin nöd skrika i förtviflan; men efter några minuter hemtade hon sig och började tänka på Jesu löfte i vår text och böjde sina knän under bön till sin Gud: "Herre, fräls mig ifrån döden!" Och Gud hörde hennes bön, så att hon stod upp och gick hem utan någon skada af det giftiga bettet.

"Om de dricka något som är dödande, skall det icke skada dem." Missionär Johansson blef vid ett tillfälle bjuden på giftblandad mjölk. (Kraalherrarna voro nämligen förargade på missionärerna, emedan de gingo och "förvillade" folket, hvarför de sökte rödja dem ur vägen.) Utan att tänka på något gift drack han af det framsatta. Men han hade icke kommit långt, förrän han kände, hvad slags mjölk han druckit, och kastade sig ned på marken under svåra plågor. Men under dessa plågor kom detta löftet lefvande för honom: "Om de dricka något, som är dödande, skall det icke skada dem." Och i Herrens kraft stod han upp och gick hem prisande Gud!

"På sjuka skola de lägga händerna, och de skola blifva helbregda." En man blef skadad i hufvudet under arbete med uppsättande af en kyrkklocka; han föll sanslös till marken. Vi blefvo mycket förskräckta vid tanken på att en man blifvit skadad, kanhända död, under det han var behjelplig med arbete för missionen. Efter en stund kom han dock till sans och blef förd till den gård, der han bodde. Detta inträffade en lördag. Vi samlades genast för att bedja Gud för denne man, och följande morgon gingo vi tidigt för att ytterligare bedja för honom. Komna till den kraal, der mannen var, böjde vi genast våra knän och bådo: "att Gud skulle förhärliga och uppenbara sin egen makt på denna plats!" Och Herren hörde och besvarade denna bön, och ännu mera, ty i samma hus fanns en man sjuk till, hvilken ingen af oss tänkte på. Äfven denne stod upp och var glad, sägande: "Missionärernas Gud har frälst mig från min sjukdom."

Vårt missionssällskap kallas Helgelseförbundet, men i ordets fulla mening är det ett missionerande förbund.

Nu en hastig blick på *S. Afrikas historia*.

Den del af landet, som vi känna under namnet S. Afrika, upptäcktes först år 1486 af Bartholomens Diaz. Natal, hvilket räknar sin historia från den 25 dec. 1497, sågs först af portugisiska sjömän; och deras kommendör Vasco da Gama kallade det Natal- eller Jullandet, emedan de ankommo dit sjelfva juldagen.

De länder, som till större eller mindre del bebos af zulukaffrer, äro Kapkolonien, Natal och Zululand.

1688 utsände det Holländska Ostindiska Kompaniet en koloni af 300 personer, bland hvilka voro flera hugenottfamiljer, som nödgats fly undan Ludvig XIV:s förföljelser. Men då det gällde missionerande, var detta mäktiga kompani snarare mot än för, hvilket följande uttalande af dess ledare bevisar. Han till och med förklarade: "Utsändandet af missionärer är det däraktigaste, vanvettigaste, dyrbaraste, oförsyntaste företag, som någonsin någon ursinnig svärmare kommit upp med. En sådan plan är förderflig, opolitisk, onyttig, skadlig, farlig, fruktlös, fantastisk, den strider mot allt förnuft och all sund politik, den bringar freden och säkerheten i våra besittningar uti fara." Dessa uttryck vittna om allt annat än sinne att lyda Jesu befallning.

1780 rasade ett af de första krig mellan boerna och de infödda i norra Kapkolonien. 1795 intogo engelsmännen Kapkolonien och återställde fred och ordning.

I början af 1800-talet var Natal bebodt af 94 stammar af zulukaffrer. Ända till 1812 var krig okändt bland zuluerna, som då bodde mellan Delagoa Bay och stammarna söder om floden Tugela. Men vid den tiden uppstod Dingiswayo, hvilken bildade en krigshär och besegrade kringliggande folk. Sin krigskonst hade han lärt sig af boerna i Kapkolonien, bland hvilka han en tid vistats såsom rymling. Efter honom uppstod Tshaka, hvilkens blodiga regering varade från 1818 till 1828. Denne tyrann hade en armé på 100,000 man, och underlade

sig 300 mindre stammar och utvidgade sitt rike 500 eng. mil i norr, söder och vester. Det berättas, att, då han var ute och gick och kom till någon klyfta, som var svår eller omöjlig att komma öfver, han befallde, att densamma skulle fyllas med kroppar, eller att, då han hörde roffoglarne skrika, han sade: "Mina foglar behöfva mat. Gån och slån ihjäl några vissa personer och gifven deras kroppar till mat åt foglarne." Tshaka lefde af svärdet och dog af detsamma. Han dödades nämligen af sin broder Dingaan, hvilken blef hans efterträdare och efterföljare i blodiga bragder. 1816 anlände missionär Moffat till S. Afrika. Han öfversatte bibeln m. fl. böcker på Betschuanaspråket; en hans son finnes der ännu. 1835 ankom kapten Allen Gardiner till Natal, troligen den första missionär bland zulufolket, under Dingaans regering, och då han ej fick tillåtelse att sätta sig ned uppe i landet, anlade han sin station nära Durban, hvilket landområde var skänkt af zulukungen till ett engelskt handelskompani. Dessa voro glada att emottaga missionären; och då han fann dem villiga att hjelpa sig, kallade han platsen Berea, hvilket namn det ännu har. Sedan ha åtskilliga sällskap börjat mission ibland znluerna. I december samma år ankommo de första missionärerna från Amerika, hvilka drefvo en god och vidtomfattande mission. Kort derefter kom äfven biskop Schröder från Norge, hvilken gjorde många mödosamma resor upp till konungen, innan han fick tillåtelse att sätta sig ned i landet.

Helgelseförbundet har der verkat 10 års tid; och då vi jemföra oss med andra missioner, som arbetat under samma tid, kunna vi af hjertat tacka vår himmelske Fader för hvad som blifvit vunnet, och att ingen af oss har genom sjukdom och död tagits undan.

Ett glädjande drag från missionsarbetet derute må anföras.

W. Baker, uppfostrad i staden Pietermaritzburg af rika föräldrar, blef redan i unga år förd till tro på Gud, och ehuru advokat vid högsta domstolen, började han snart att vittna om sin Gud för både hvita och svarta och blef grundläggare af en ny mission mycket liknande Helgelseförbundets. Han har nu i sin tjenst 10 hvita missionärer och lika många infödda evangelister, som han personligen underhåller. Vid ett tillfälle, då det såg ut att blifva svårt för honom att underhålla alla dessa, sade hans fader till honom: "Du måste nog lemna några af dina stationer, ty det kan ej gå i längden." "Nej, fader! Förr skall jag äta torrt bröd och dricka vatten."

På de stationer, som nu finnas i Natal, äro omkring 45,000 personer, som stå under evangelii inflytande, d. v. s. sådana som regelbundet besöka skolor och möten. Detta är ju en icke liten siffra. Men då vi tänka på de många hundra tusenden, som återstå, så finna vi, att arbetet knappast är börjadt. Må kännedomen härom mana oss att fortsätta med mera kraft! Är här icke någon, som Gud manar att gå och hjelpa till? Och finnes det ingen, som icke kan gå sjelf, men som vore villig att sända en annan i sitt ställe och underhålla densamme? Måtte Herren finna många villiga hjertan och händer att hjelpa till i arbetet! Och må alla befinnas trogna! Snart kommer lönen. Edert arbete är icke fåfängt i Herren.

För att nu nämna något särskildt från Pietermaritzburg, der jag och min hustru arbetat, vill jag nämna, att under det sista året af vår verksamhet der ingen vecka har gått utan att minst 4 eller 5 ha stått upp och sagt sig vilja börja följa Jesus. Vi hafva ej eftermöten der som här i Sverige, der man går omkring i bänkarna och nödgar själarna att lemna sig åt Gud. Sådant hafva vi ej tid med, utan vi framställa helt enkelt frågan om någon önskar stanna för att lemna sig åt Gud, och de, som då äro villiga, de resa sig upp, under det de säga: "Jag utväljer att tjena Jesus i dag."

En sak till må anföras, att vi bland de infödda ej ha hvad man här hemma kallar fridstörare — fridstörare på mötena. De komma för att höra och lära, så att i detta fall vågar jag säga, att zuluerna äro bättre än vårt svenska folk.

På eftermiddagen talade ev. Oskar Svensson öfver 1 Sam. 2: 2.

Den fasta Klippan.

De heliga författarena använda ofta bilder för att klargöra, huru stor Herren var för deras hjertan. Psalmisten liknar Herren i 84 ps. vid en sol sägande: "Herren Gud är sol och sköld." Gud kan såsom varande en sol uppvärma kalla hjertan. I 3 Mos. 32: 4 finna vi den sång, Mose sjöng vid sin lefnads afton: "Gif ära åt vår Gud, åt honom, *klippan* etc. David säger i sina sista ord, 2 Sam. 22: 3, att Herren var hans klippa. Det är dyrbart, att i nödens och dödens stund få hvila på klippan och vara buren af de eviga armarna. I Es. 26: 4 säger prof.: "Förtrösten på Herren till evig tid! Ty Herren Gud är en evig klippa." Jesus framställes under bilden af en klippa att bygga på. Vi uppmanas på apostlarnes och profeternas grund, der Jesus Kristus öfversta hörnstenen är. Der få vi hvila. "Gån till honom, den lefvande stenen" etc. Ingen annan grund kan läggas, som håller att bygga på. Den, som släpper sig till åt Jesus med ande, kropp och själ, har en fast grund. Här i verlden är ingenting fast. Vännerna gå och lemna oss, äfven de bästa af dem. Egodelar fly äfven sin kos. Ja, allt förbleknar på denna jord. — Klippans åbor jubla högt, säger profeten. Es. 42: . 11. Vi hafva stora orsaker att jubla högt, då vi tänka på den tid, som flytt. Jesus har burit bort vår synd och skuld, som eljest skulle ha tryckt oss ned i förderf.

Många faror lura i verlden; men vi skola komma igenom, då vi förtrösta på honom — vår klippa. Se bort från dig sjelf och se stadigt på Jesus! Håll dig tätt till klippan! Då vi hålla oss tätt till Jesus, blifver lifvet förljufvadt. "Om vi darra, darrar inte klippan". Det synes i dalen, som dagen vore afslutad och solen gått ned, men stig upp på bergshöjden, och du skall finna, att hon ännu lyser och att af dagen än ett långt stycke är kvar. Stig uppåt! Låt Jesus leda dig, och ditt lif skall blifva ljust. I samma mån man blir krossad, växer man till i Kristus. Vårt lif går igenom förödmjukelsens dalar. "Den, som han till ära skall upphöja, måste grundligt förödmjukas först". Vi äro räddade för att rädda. Du torde ha sett taflan, der konstnären framställt korset på klippan och en menniska, som med sin ena hand omfattar korset och med den andra söker rädda och på den trygga klippan draga upp den i vågorna kämpande. Det är en skön illustration af vårt lif. Må vi få någon med oss! Låt oss draga upp någon på klippan! Må vi alla hålla till på klippan och bedja för hvarandra! Snart står den förtröstande skaran hemma.

Sedan fortsattes af flera evangelister med korta vittnesbörd.

G. Fredberg.

Under det tiden skrider hän och åren gå, får man se sin oförmåga, men ock mer känna Herrens kraft, Det är utan tvifvel för få vittnen. Låtom oss bedja till Gud, att han må sända flera sådana. Det är ingen ringa sak att vara Herrens sändebud. Men det är dyrbart att få gå till nödens barn med evangelium. Det är stort att se själar vid korsets fot. Guds folk behöfver mer välsignelse. Vi behöfva blifva fylda med den helige Ande intill all Guds fullhet.

Herrens välgerningar.

Af *Hilda Karlsson.*

Dessa äro många och stora. Psalmisten utropar: "Du omslöt mig på alla sidor". Då Herren Zebaot är med, kan man vara glad, äfven om man ej fått bevittna stora väckelser. Gud vare lof för den godhet, han låtit mig få erfara såsom en sköld.

Det är alltid skönt få påminna sig uppmaningen i 2 Tim. 2: 8: "Kom ihåg Jesus Kristus, som är uppstånden från de döda, af Davids säd, enligt mitt evangelium." Han är mäktig. Han har bevarat mig, fastän böljorna slagit emot stranden, der jag suttit på min tufva. Må han få bevara vår ande ren och behålla oss alla i sitt namn!

Du är den skönaste.

Ps. 45: 3.

Af *Anna Svensson.*

Orsaken till att jag under tolf år kunnat hålla ut har varit den, att "han är den skönaste". Det har aldrig vexlat vid Jesu hjerta. Låtom oss betrakta honom mer och mer, och han skall trycka sin bild i vårt hjerta. Fadrens vilja var, att han skulle uppsöka de fallna. Han är skön, då han ropar på betungade, går efter de borttappade, helar de slagna, botar de kranka och igenhemtar de förvillade.

Det stormar under det vi segla fram på tidens haf. Men han bjuder böljorna att stilla sig, vinden att tystna och räcker oss sin hand till hjelp i nödens stund. Han är skön, då vi skåda honom såsom nödhjelparen och mästaren till att hjelpa. Han är vännen hvit och röd, högre än mångtusen för min själ. Må han blifva den skönaste för dig! Den darrande kvinnan drog kraft till sig från honom. Må han få hugsvala oss, på det vi sedan må kunna hugsvala andra! Jesus uppenbarar sig som densamme, huru det än må vexla här. Huru skön framstår han icke, då han på oljeberget skildes från sina lärjungar. Fadren erkände honom. Han utsträckte sina händer och välsignade dem. Då de sågo hans händer, som för deras skull genomborrats på korset, erinrades de om hvad välsignelsen kostat. Han håller på att kröna oss med nåd. Snart stå vi inför tronen klädda i guld från Ofir.

Intill i dag.

Af *Ester Andersson.*

Ännu är det icke ute med oss — Herrens nåd är det. Intill i dag har han hulpit. Det är skönt att få vara använd af Herren. Många motgångar möta. Det gäller att stå fast intill änden och vittna med ord och tal, om vi än skulle få lida något för hans namns skull.

Herrens vagnar.

Af *Anna Jeppson.*

Allt, som Herren för i vår väg, är endast fortskaffningsmedel på vägen till härligheten. Herren har många vagnar. Är vagnen ej så fin, som du önskar, stig i alla fall upp och tacka Gud. För dem, som honom älska, skall allt samverka till det bästa, äfven då man får stanna vid trossen. Herren är nära. Hans vagnar äro mångtusende. Snart stiga vi ur derhemma, då betyder det mindre, hurudan vagnen och vägen varit.

Herren är min starkhet.

Af *Sally Pettersson.*

Hjertligen kär hafver jag dig, Herre, min starkhet! Gud kommer och välsignar oss och blifver vår styrka. Vi stå på helig mark med fruktan och bäfvan, för för att bjuda själar till Jesus. Det är skönt att få vara med och så, men ännu härligare att få skörda.

Oaktadt utsikterna på jorden ej synas så lofvande, kan man dock, trots allt, sjunga: Min framtids dag är ljus och lång etc. Profeten fick sitt underhåll, om ock betjeningen bestod af korpar. Det går lätt att vittna, då Herren får elda våra hjertan. Denna stund är min, men den nästa är Herrens. Herrens kraft fullkomnas i svaghet.

Judith Bergström.

1 Joh. 1: 1.

Hans nåd var stor, då han kallade oss till sina barn, den är stor i fortsättningen. Det är skönt få lyssna till hans ljufva stämma. Herrens vilja är den bästa. Låt dig ledas af Jesus hvarje steg! Det är en stor förmån att få vara med och arbeta på muren. Lemna ej arbetet för att fullfölja egna intressen. Han kan och vill utföra sitt verk genom ringa redskap.

Pastor Vikström från Amerika.

Matt. 28: 20.

Se, jag är med eder alla dagar intill verldens ända. Intet bref kan afslutas med en större och härligare tanke. Hos Jesus är frälsning. Frälsning för syndare och egenrättfärdiga. Saker finnas, som vi behöfva frälsas ifrån, fastän vi blifvit troende. Det finnes frälsning från tvifvel och nöd. Tviflen fly i Jesu närhet. Låtom oss komma ihåg, att Jesus

är nära de sina. Löftet räcker. Utur de svallvågor, som hota gå öfver oss, skall Herren rädda.

Han är när.

Då han är när, finnes frälsning. Hans arm är kraftig. Han har ett vaksamt öga på de sina. Kommer du i nöd, fattigdom, sjukdom, trångmål och betryck, kom ihåg, att Herren Jesus ser dig. Han är när de sina i nöden. "Herrens godhet är stor, han genomsöker hafvet, låter vindar blåsa öfver jorden och regn falla, för att säd må växa, samt låter vänliga menniskohänder baka bröd, för att föda mig," uttryckte sig i tacksamhet en ordets förkunnare, som fick till måltid en sillstjert och en brödbit. Låtom oss vara tacksamma i allt! Då djefvulen tränger på, kom ihåg, att Jesus är nära. I Jesu närhet måste han gifva tappt. När Jesus kom till Maria, som var besatt med sju orena andar, måste de alla fly för hans makts ord. Vi tala om stormakter. Det finnes några sådana, som hålla på att underkufva och lägga under sig de små här i verlden. Men inför Jesu makt är all mensklig makt idel vanmakt.

I Jesu närhet är det ljus.

Der finna vi ljus, glädje och vägledning. I detta ljus uppenbaras de minsta saker och ting, Uti hans gemenskap uppenbaras för oss skriften. — Der blir de enfaldiga visa. Det är frihet i Jesu närhet. Låt Gud och hans ord få ett stort rum i ditt hjerta! Kläng dig fast vid Herrens ord, det är nödvändigt.

Det är trygghet i Jesu närhet.

Vi umgås med många saker, som kunna göra oss fruktande. Umgås mycket med Jesus, och du skall blifva stark och trygg. Vi äro benägna att göra rangskillnad, att värdera personligheter efter börd och rang. Icke så med Herren Zebaot. Alla hans trogna äro ädelstenar, äfven de svagaste, och alla är Han nära för att hjelpa. Förblif stilla vid Jesus. I Joh. 15 säger Herren och mästaren: Mig förutan kunnen I intet göra. Utan gemenskap med Jesus är ingen trygghet, och vi kunna ingenting uträtta, äfven om vi äro församlingsmedlemmar. Det är förskräckligt att falla i den lefvande Gudens händer. Han är densamme öfver hela jorden. Du skall en gång få med honom att göra. Fly till Jesus medan nåd är att finna. *Nu* är han här för att frälsa, ej för att förgöra.

D:r Bergström.

1 Petr. 4: 7—11.

Vi se Guds härlighet i den blånande randen vid horisonten. Ja, i allt kunna vi se Guds storhet. Hur många sorger än må trycka, blir man glad vid tanken på att Jesus kommer. Allt är flyktigt och kort på jorden, och nu ljuder det här i texten: "*Alltings slut är nära*". Tanken härpå skall ändra mycket i vårt lif. Vi behöfva heligt allvar i våra lif. Må vi kunna möta Jesus med glädje. "Varen tuktiga!" Låt Gud vara Herre öfver ditt allt. Må han få hafva välde öfver din varelse, ditt begär, dina ögon, öron, händer och fötter. Må hans oändliga lif uppenbaras i våra lif! Gå fram som verldens salt! Haf ett mål! — "Var nykter!" Låt dig ej berusas af något, som hör till det förgängliga. Må ingenting få söfva oss i drömlif. Gå fram mot det stora målet — likbildande med Jesus.

Herren älskade Israel och afskilde detta folk. Han har utkorat oss, emedan han älskade oss. Vi hade ingen herde, gingo alla vilse. Men Gud har sändt oss sin son, och vi hafva blifvit omvända till våra själars herde och biskop. Vi hafva nu stora förmåner. Men må vi ej glömma förpliktelserna! Det är samma mål för oss som för Jesus, samma horisont Inget dagtingande med synden, ingen kompromiss! Var rädd för dig sjelf! — Lita på Gud! Månne det är något mellan Gud och dig, något, som tjusar och lockar? Böj dig i stoftet för Gud och bed, att han må blotta dig i sitt ljus! Låt Gud döma och tukta. Guds heliga bli starka efter svaghet. Då det efter syndens kännedom, förlåtelse och rening, blir rum i våra hjertan, kan Gud få tillfälle att fylla oss. Lemna din synd vid Jesu kors! Jesus har burit din synd. Nyktra till att bedja. Guds hjerta har det bästa för oss. Det är ej rätt med vårt hjerta, om något godt saknas. Låtom oss komma i den ställningen att vi bedja hela dagen! Verl-

den är tillsammans med kristna och finner hos dem kanske allt utom kristendomens heliga allvar. Hvarför? De läsa ej sin bibel och bedja för litet. Bed Gud taga bort alla insegel, på det vi må se under i hans lag. Lef mer in i Guds ord, och du skall blifva mättad med Guds vilja. Låt Gud vara den främste i allt.

Vi äro ett folk af prester.

Presterna hade tillträde till Gud för folket. Vi hafva fribet få gå fram till honom med verldens nöd. Vi äro satta att bedja för andra och bära dess bördor inför Gud; och då vi så göra, skall vår hjerteställning blifva renare. Börja — tag in ett missionsfält! Låtom oss lefva ett heligt offerlif. Presten skulle offra.

Innerlig kärlek.

Gif ut ditt lif i kärlek! Vi äro ej våra egna. Jesus i vår tro, Jesus i våra handlingar. Må verlden känna, att Jesus bor i oss! Han kan förvandla dem och göra dem till himmelrikets arfvingar. Vi kunna vittna med ett lif i kärlek. Guds vilja är för de i kärlek tjenande god, behaglig och fullkomlig. Löna ondt med godt. Jesus gjorde så, sök att likna honom. Kärlek har bragt hårda ord till tystnad. Låtom oss gå fram och segra i Jesu kärlek. Må denna kärlek strömma i våra hem! Vi måste hjelpas åt att arbeta för att få synden ut ur verlden. Din mission må vara att hålla ut i tro och bön, bedjande för din hustru — din man — dina barn — tjenare och anförvandter. Låtom oss stanna i helig vördnad inför Gud. Han gör vägar till deras hjertan! Låten, I kristna vänner, verldsbarnen känna, att en annan atmosfer är rådande i edra hem än i deras.

Tjenen hvarandra.

Vårt lif är kort, dock hur viktigt, hvilka stora uppgifter! Må vi aldrig säga, att vi ej ha något att göra. Det finnes fattiga och sjuka att besöka. Din frälsare väntar dig, och skall en dag säga: "Hvad I hafven gjort en af dessa minsta mina bröder, det hafven I gjort mig." Jesus är en förklädd konung, vi äro konungabarn. Låtom oss ej förverka våra rättigheter osh gå miste om kronan. Det finnes i vissa familjer sorgebarn; må ingen af oss vara ett sådant i Guds stora familj! Tag dig tid att tjena, Gud skall visa dig väg och sätt. Bed i tro och offra! Skrif till någon missionär. Tag reda på hans adress och gif honom ett bref i månaden. Du kan aldrig tro, hvilken välsignelse du dermed skall bereda. Låt Gud regera, leda och beskära dig sin kraft. Det är förfärligt att tro, att vi sjelfva kunna något göra. — Hvarom talar du på vägar och kafferep? Hör verlden och förstår, att du varit med Gud? Tala som Guds ord lärer! Var ett salt! Låt den gamla lustan att hära ut nyheter tystna för alltid. Vi hafva viktigare ting att förtälja. Blygs ej för Jesus och hans ord! Tala om Jesus trots din plats, rang o. s. v.; tig icke! Vi äro Kristi tjenare. Tjena efter den förmåga Gud gifver. Tjenaren frågar sin husbonde, hvilket arbete han skall utföra. En trogen tjenare eger sin husbondes välbehag. Tjena Gud i allt. Våra vänner äro hans vänner, våra tillfällen äro hans. Kom med, tag mot kraft och mod att tjena. Jesus vill bevisa dig sin nåd och låta sitt välbehag hvila öfver dig.

Gud må äras.

Om vi tjena i kärlek, skall den minsta handling blifva stor i Guds öga. Gud skall äras genom vårt lif, våra handlingar, ord och tankar, ja, i allt. Må i evigheterna brusa en sång till hans ära genom det lif, som vi lefva på jorden. Ske så i Jesu namn!

Arv. B. Palmgren.

*Konferensens tredje dag.**

På tisdagsförmiddagen hölls förbundsmötet, hvarvid redogjordes för verksamheten under året o. s. v. Derom vilja vi i nästa nummer intaga något.

Under eftermiddagsmötet talade först

Predikant *Petrus Larsson.*

Fil. 4: 1—9.

Jag ville särskildt fästa uppmärksamheten vid några uttryck i det upplästa.

* Referat af G. Fredberg m. fl

Ap. skref detta bref i fängelset. Detta är så likt Kristus, som ej tänkte på sig sjelf, utan steg ned ända till korsets död och glömde sina egna lidanden för att återlösa oss från våra synder. Segertoner genomgå detta bref, det är skrifvet i en ande, som rör sig i det himmelska och lefver för andra. Det ligger nära till hands att lefva för sig sjelf och glömma andra. Du behöfver då läsa Filipperbrefvet. Gå i "fårahjordens spår".

"Derföre, mina älskade ... *stån faste i Herren*".

Då vi lefde i synden, var det ej svårt att stå fast. Den man och kvinna, som vill blifva ruinerad, har blott att följa med verldsströmmen. Sedan man ändrat sinne och blifvit född på nytt, fordras nåd att stå fast. Om du ej vill gå gränsen för nära, utan följa Jesus helt, då gäller det att stå fast. Du blir kanhända ställd allena i striden och satt på prof, då kostar det något att stå fast. På en sådan här konferens, der vittnesbörd, sång och bön öfverflöda, är ej svårt att vara fast. Men i det enskilda lifvet möter man satans här, då fordras nåd att stå fast. Det har blifvit mig lättare att vara fast, då jag tänkt på att Gud håller i mig. "*Du* har *fattat* mig med din högra hand." Såsom en fader bär sina barn, så bär Herren oss genom lifvet. "Är Gud för oss hvem kan vara emot oss?" Satan framställer framtiden mörk för dig som är ett evangelii vittne; men var dock fast. Om de ekonomiska utsigterna för dig äro mörka, tag med dig ordet: "Eder fader vet, att I behöfven allt detta." Låt oss se på de gamla trosvittnenas väg! Det skall vara oss till hjelp. — Du kanske har att välja mellan en ljus och en mörk väg. Då du finner det vara Guds vilja att gå den väg, som medför svårigheter, gå frimodigt; ty Guds väg är den bästa, äfven om den är en afklädandets väg. Han sluter dig till sitt hjerta. Då vi sjelfva blifvit hugsvalade af Gud, kunna vi hugsvala andra med den hugsvalelse, hvarmed han hugsvalat oss. Må vi kunna stärka de svaga och dem, som äro på väg att dö!

Vi förmanas äfven att vara *ens till sinnes*. Lefver du ett sant nådalif, så räcker du ej fram taggarna, då du träffar nådesyskonen. Vid korset blir man ense, trots olikheter i tankar om det ena eller andra. I bönen smälta hjertana tillsammans, så att vi kunna kämpa för en gemensam tro. *Biträd dessa kvinnor*, säger apostlen. Må vi hjelpa hvarandra! Jag har erfarit, huru skönt det är att blifva biträdd, då man är trött. Om du deremot ej blir uppmärksammad, så knota dock ej! Må vi genom kärlek vinna menniskornas hjertan!

Hafven ingen omsorg! Då vi kunna kasta vår omsorg på Herren, skola vi äfven vara i stånd att lära andra denna konst. Må Gud välsigna oss att mötas, der alla faror äro öfver! Må vi alla vara angelägna att få en rik ingång i Guds rike, så att vi slippa se tillbaka på ett förfeladt lif! Blir Guds ord gammalt för dig, så böj dina knän, och Gud skall förnya dig och gifva dig nytt ljus och ny kraft. Må vi syskon hafva sanningen införlifvad med vårt lif; det är bättre än väl utarbetade predikningar. Gud skall välsigna oss, och vi skola ej tröttna.

Missionär Hill.

2 Mos. 3: 9—12.

Vi hafva varit i tillfälle att höra så mycket närgående och trösterikt utur Guds ord. Jag tänker hvarje ärligt hjerta känner ett behof att lefva ett innerligare lif och bättre representera Kristus än hittills. Israel ropade efter Gud, och han hörde deras rop. Det finnes ett behof efter lefvande Guds ord hos menniskorna. Herren är angelägen, att hans barn lära känna, hvad de hafva i Kristus. Tyvärr känna många detta så föga.

Moses fick ett personligt möte med Gud och en personlig kallelse, det var intet ovisst. Om vi äro uppriktiga Guds barn, hafva vi hört Guds kallelse att vara till välsignelse. Tänker du att lefva så att dina medmenniskor ej veta hvem du tillhör? O, att alla Guds barn hörde kallelsen att lefva uppståndelselifvet! När Moses fick kallelsen, frågade han: "Hvem är jag? Då vi kallas att lefva ett helt lif för Gud känna vi ur djupet af vårt hjerta, att vi ej kunna lefva detta lif af oss sjelfva. Men låt oss ej stanna der, utan

höra Herrens ord: "Jag vill vara med dig." Må vi vara med Gud, så skall han vara med oss. Det gick igenom för Moses.

Se till, att du är i den kallelse, Gud har gifvit dig; du kan då gå framåt med glädje tjenande Herren.

Härefter invigdes br. Oskar Karlsson och David Höglander för missionsarbete i Kina samt Elin Witt för missionen i Zulu.

Ordf. E. Hedin,

som ledde den högtidliga akten, läste Matt. 9: 36—38. Det är dyrbart att Jesus är densamme ännu och att han gifvit sina barn samma sinne, så att vi vilja vara med och i tron sända ut vittnen till dem, som äro af synden och satan misshandlade. Bedjen skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd! Det kan ju synas dåraktigt att under nuvarande förhållanden tänka på att sända missionärer till Kina. Men vi tro, att Herrens högra hand skall allt förvandla och att äfven det fruktansvärda upproret dernte skall få tjena till att befrämja evangelii seger.

Härefter aflade de blifvande missionärerna korta vittnesbörd.

Oskar Carlsson.

Jag är för ringa etc. 1 Mos. 32: 10. En kär vän sade i går till mig: "Det blir en högtidsdag för br. Karlsson i morgon", och jag har känt att dagen är helig. Jag påminner mig några högtidsdagar under de gångna åren. Den 15 nov. 1891 var en högtidsdag. Gud fick då föda mig på nytt till ett lefvande hopp. Han hade länge klappat på mitt hjerta, men jag hade gjort motstånd. En annan dag står äfven lifligt för mitt minne, den dag, då jag afskildes för evangelistkallet i dec. 1894. Jag minnes de löften, jag då gjorde, och den sång, som sjöngs:

"Men blif nu ock evangelist för hela lifvet,
Och Herren sjelf skall bli din ganska stora lön;
Glöm aldrig bort det löfte, som du Herren gifvit,
Och härda ut med oss i kärlek, tro och bön!"

Jag har velat tjena Herren med den nåd, han gifvit, och nu står jag här för att afskiljas för Kina. Dock har afskiljandet blifvit gjort förut i mitt hjerta.

År 1893 kallade Gud mig till Kina, då jag såg en kinesisk begrafning i Portland i Amerika. Jag kan aldrig glömma det, jag då såg och kände.

Emellertid har det behagat Gud att fostra mig genom mycken sjukdom. Särskildt under två vintrar, var jag mycket svag till kroppen och syntes nära döden. Gud har gjort under med mig. Jag är nu fullt frisk och villig gå till Kina och lefva för Jesus; och om det blir min lott att dö för Jesus, så ske Guds vilja. Jag är allt för ringa till all denna nåd och godhet. Gud har varit trofast mot mig, och han skall vara den samme i dagar, som komma. Han har hört min hemgångna moders böner. Först var det hennes bön att Gud skulle få mig till ett vittne härhemma och sedan, att jag skulle gå ut att vittna bland hedningarna. Gud välsigne eder kära kamrater! Må vi vara trogna! Det är trobet Herrens ögon söka. Måtte vi få mötas hos Jesus; och under väntanstiden låt oss hvarje dag mötas vid nådastolen.

David Höglander.

Ebr. 11: 27.

Ebreerbrefvets författare talar om Moses såsom en man, som Gud utvalt till sitt redskap. Med den osynlige för ögonen skall äfven jag härda ut, huru det än mände gå. Han har frälst mig, jag är hans. Under den tid jag varit Guds barn, har jag nog ej alltid varit hvad jag bort; men Herren har varit barmhertig och förlåtande. Under några år har jag varit förvissad om Guds kallelse till Kina. Han har fordom varit med sina tjenare, han skall ock vara med mig. Jag är ung och oerfaren, men jag vet, att han skall hjelpa mig. Jag är glad få vara hans tjenare. Bedjen för mig, vänner; jag känner behof af edra förböner. Må Herren välsigna oss och hjelpa oss att vara trogna, der han ställt oss!

Elin Witt.

Den som är spillgifven åt Herren är

höghelig Herranom. En spillgifven menniska fick ej köpas fri. Allt sedan jag kom till Sverige, har jag tänkt på att få gå ut till Syd-Afrika, och jag har länge väntat på denna stund. I hafven hört om nöden derute, bedjen för mig och Afrika.

Sedan vittnade *Selma Andersson* som skulle utgå som evangelist i Sverige. Hvarpå kandidaterna afskildes med bön och händers påläggning.

Missionär *Aug. Karlsson* talade derefter med 2 M. 33: 14 såsom text. "Mitt ansigte skall gå med, och jag skall låta dig komma till ro." Detta ord ville Gud använda till tröst för eder, kära Guds barn, med anledning af oroligheterna i Kina. Mycken godhet har följt mig, sedan jag kom till Sverige och hit till Torp. Alla hafva bevisat mig kärlek. Under allt har jag ändå önskat vara med derute i Kina. Om jag varit derute, hade jag åtminstone fått gråta med dem. Emellertid är jag glad att vara hemma. Jag vill bringa eder den trösten, att Herrens ansigte är med dem derute alla dagar.

En gång, medan jag var ute i Kina sköto de sex skott på mig en natt. Herren sade till mig: "Kryp ned i vattnet." Jag kröp ned i floden, och de kunde ej skjuta ihjäl mig, utan jag kom i säkerhet på andra stranden. Hans ansikte går med!

I syskon, som blifvit afskilda i dag, jag helsar eder välkomna i Jesu namn. Mångas böner, varma känslor och sympatier skola följa eder, men deras ansigten kunna ej gå med. Guds ansigte skall följa eder. Ansigtet är det skönaste hos menniskan — det skönaste hos Gud skall följa med eder. I skolen få känna eder som främlingar; men då Guds ansigte går med, glömmer man allt svårt.

Detta löfte innebär en borgen för seger. Man kan icke förlora i en strid, då Herrens ansigte går med. Vi hafva seger i Kina. Om missionärerna mördas, hvad mer? — de gå till himmelen. Kunna engelsmännen jubla öfver sina dyrköpta segrar i Afrika, må väl vi ännu mer ha orsak att glädjas. Vi gå till seger, ty Herrens ansigte går med.

Konferensen afslutades af

Pastor Kihlstedt.

2 Tim. 4; 7—8.

När aposteln Paulus skref till Timoteus, var han i fängelse och väntade att inom kort få gifva sitt lif, (se föreg. vers). Vid tanken derpå ser han dels tillbaka, dels framåt. Det går ett jubel genom orden; det är den segrande krigarens ord: "jag har kämpat *den goda kampen*". Mången kämpar en dålig kamp, en kamp för att hålla Guds Ande borta. Men då en menniska lemnar sig åt Jesus Kristus, kan hon kämpa den goda kampen. Den goda kampen är *trons* kamp, se 1 Tim. 6: 12. "Kämpa *trons goda kamp.*" Det blir hela vägen en kamp, ty det är många makter och fiender, som stå oss emot. Ty vi hafva icke strid mot kött och blod utan mot herradömen, mot väldigheter, mot verldsherskarne i detta mörker, mot ondskans andemakter i himlafymderna." Ef. 6: 12. Vi ha äfven kamp mot verldens ande för att ej bli besmittade. I andligt såväl som i lekamligt afseende finnas smittämnen i luften. I lekamligt afseende kan man snart börja rädas både för att äta och andas, både för föda och luft. Men faran är i sanning icke mindre i andeligt afseende. Vi behöfva andas en högre luft, en himmelsk luft, om vi ej skola förgås. "Vår umgängelse är i himmelen." I denna kamp kunna vi ej i egen kraft göra något. "Vår egen kraft ej hjelpa kan, vi vore snart förströdda." Om vårt kött finge vara med, om vår egen natur ej förblefve i korsfästelse och död, så hade satan genast deri en anknytningspunkt. Endast med blicken på Jesus Kristus kunna vi segra, såsom det står i Ebr. 12: 2: "Låtom oss — se på Jesus, trons begynnare eller anförare och fullkomnare." I hans namn skola vi vinna seger.

Aposteln säger vidare: "*Jar har fullbordat löppet*, ej blott kommit igenom såsom kristen, utan i en djupare mening: han har gått den raka linien efter Guds heliga vilje, låtit Guds Ande leda sig. (Se ex. Rom. 15: 19—20). Anden sade honom i alla städer under hans sista resa

till Jerusalem, att hojor och bedröfvelser väntade honom, men han höll ej lifvet värdt något, på det att han måtte fullborda sitt lopp. Han var spillgifven och vandrade endast Guds för honom utstakade väg. Vi kunna förfela målet till en del, äfven om vi komma in i himlen. Israels barn begärde en konung, fast Gud sagt att han ville vara deras konung. Det var ej Guds *bästa vilja* att gifva dem en konung, men han ansåg för godt att möta dem på deras ståndpunkt. Man kan i någon mån draga sig undan, sedan man förstått Guds vilja, och komma in i en annan riktning än den, som var Guds ursprungliga plan med ens lif, hans bästa vilja. Det är dyrbart att gå Guds viljas väg, äfven om det skulle kosta försakelser, besvär, lidande och tårar. Men kommer man in på en sjelfvald väg, blir det andra lidanden, ty sådan är Herrens kärlek, att han måste, om det är möjligt, föra den själ, han fått hand om, till himlen. Paulus kunde säga: "Jag har fullbordat loppet", och må Gud leda oss så, att han med sin Ande får föra oss den väg, han utstakat för hvar och en af oss. I den mån så sker kunna vi möta, hvad det än kan kosta af offer, tårar och knäfall, saliga och lyckliga, ty vi gå hans väg. Min bön till Gud för hvar och en är, att han måtte trycka in detta i våra hjertan. Alla Herrens vägar äro ljufliga, äfven om tårarna skulle rinna och svårigheter komma. På Herrens väg är det hvila för hjertat.

"*Jag har bevarat tron*". Om vi vinna allt, men förlora tron, ha vi gjort en oersättlig förlust. Men om allt förloras, men tron fins kvar, så ega vi allt. Må vi blott vinna Kristus och vara funna i honom! Skulle vi än synas förlora allt, så göra vi dock evighetsvinster. Jag vill omtala en allegori, som kan tjena till att belysa, hvad jag menar.

En gammal man drömde, att han dog och kom till himlen. Der, mötte han en gosse, som bar en korg med vissnade blomster. Mannen frågade, hvad det betydde, och fick till svar, att det var hans felslagna förhoppningar. Han sörjde öfver att blommorna voro så vissna, men se, då gossen planterade dem i himmelsk jordmån, växte de på nytt och nådde en utveckling, skönhet och härlighet, som aldrig varit möjligt här på jorden. Så bli våra timliga förluster, våra korsade planer och förhoppningar, våra smärtsamma erfarenheter idel evighetsvinster, då vi äro öfverlåtna åt Gud och hvila i hans kärlek.

Sedan aposteln sett tillbaka, ser han framåt: "Härefter är mig förvarad *rättfärdighetens krona*". I skriften talas om *lifvets* krona. Jakob säger, att den, som tåligt lider frestelse, skall få lifvets krona. I 1 Petr. 5: 4, står taladt om *härlighetens* ovanskliga krona. Paulus har åsidosatt alla andra klenoder, för att vinna rättfärdigheteus krona. Jag läste i en tidning om att czaren af Ryssland var i Moskva och besåg de olika kronor, som burits af hans föregångare. Der voro stora rikedomar i dessa kronor, men hans var ändå den dyrbaraste, den var af utomordentligt stort värde. Men dessa kronor väga alla tillsammans mindre än intet mot den krona, som en gång skall tryckas på vår hjessa. Vi se icke efter de ting, som synas, utan efter dem, som äro eviga. Får en menniska ögon, som se efter himmelska ting, blir hon för verlden en dåre. Men en dag skola vi få rättfärdighetens krona, som Herren, prisdomaren, skall gifva oss. "Den dagen" är en särskild dag. Den omtalas i 1 Kor. 1: 8; det är den dagen, då konungen kommer. Skulle vi ej älska och vänta den dagen, då han skall gifva kronan åt alla, som älska hans tillkommelse? Den Helige Ande, vår Eleasar, målar Kristus så för oss, att han för oss blir den skönaste bland menniskors barn. Skulle ej brudens rop i slutet af bibeln: "Amen, kom Herre Jesus;" ljuda allt djupare och innerligare ur våra hjertan, ju mer vi närma oss hans dag? Må Gud välsigna oss, så att vi älska hans tillkommelse!

Från vår Zulumission.

Betania, *Umhlangeni* S. Africa. Natal. Port Shepstone den 1 juni 1900.

Nåd och frid föröke sig hos eder genom Guds och vår Herre Jesu Kristi kunskap! 2 Pet. 1:1.

Ju mera och bättre vi lära känna Gud, desto mera förökas friden. Låtom oss derför känna, låtom oss *jaga* efter att känna Herren! — så skall icke den fruktansvärda domen en gång drabba oss: "Jag kände eder aldrig." Vi hafva den stora förmånen att nu få vara "Guds husfolk" och dagligen spisa vid hans bord. Jag lofvade för länge sedan att skrifva något om detta folks afgudadyrkan; ty att de icke äro af samma mening som Zuluerna och tillbedja ormarna, märkte vi strax vi kommo hit ned. Naturligtvis är det någon likhet. Men detta folk synes mig vara mera benägna till afgudadyrkan, ty det minsta som händer, så måste de i väg till trollmännen eller trollkvinnorna, hvilka äro ett stort antal, så att de icke behöfva gå långt för att träffa en. Så sätter den frågande sig ned, och trollmannen börjar med att utfråga, delvis af andarna, och delvis får han ju veta af den, som kommit för att rådfråga honom, och så säger han ifrån hvad "den aflidnes ande," eller för att tala såsom skriften "onde anden", begär, en ko eller en get, kanske han nöjer sig med en tupp eller en höna. Offret slagtas, och "presten" gör rökelse af något, som tagits af offret. Vidare måste den sjuke, om det är för en sjukdom de offra, som oftast är fallet, bära på sin kropp en remsa af huden efter djuret, som är slagtadt. Detsamma gör ock trollmannen, vanligen ett par remsor, som gå i kors öfver bröstet och axlarna. Dessa bytas om af trollmannen, så snart nya offer frambäras. Köttet ätes naturligtvis af alla, som höra till den sjukes familj, och ofta af allmänheten. Men benen måste samlas och begrafvas eller uppbrännas, och hornen af nötkreatur uppsättas öfver ingången till hyddan, till en åminnelse för den aflidne anden, att han icke måtte komma igen och plåga dem, ty efter deras mening dör icke en menniska, utan att andarna varit vreda eller någon ond menniska gjort det. Om icke offret synes verka något, så göres ett nytt besök hos "presten," och för att då påminna andarna om det gjorda offret, tager han en käpp och skramlar och slår på det gamla offerdjurets torra skin, samt gör vidare förfrågningar, och ofta nog måste ett nytt offer framskaffas — Arma folk! Men det värsta af allt är att flera af dem, som kallas troende på dessa trakter — O, jag är bedröfvad att sådant sker! — i sjukdomens stunder, då nöden tränger på, gå och liksom fordom Saul fråga de döda om de lefvande. Detta ligger nära till hands för dem, då de icke lärt känna Jesus som läkare äfven för sin kropp, hvilket af flera missionärer alldeles förglömmes, då de sjelfva icke erfarit något dylikt, utan endast tro på medicin. Bed för oss, vänner, att Guds kraft må blifva känd bland oss! Vi behöfva en fullkommen Jesus, sådan han är oss af Gud gifven. Då skall verlden se, att Gud är mäktigare än satan. Många af detta folk hafva mycket umgänge med satan, så att de till och med kunna låta regna och leda blixten, lösa upp handklofvarna, då poliserna binda dem, etc (?). Detta verkar på folket, så att de tycka bättre om att öfverlåta sig åt satan, än att blifva maktlösa troende, såsom de ogudaktiga ofta säga om vissa troende: "dessa ha ingen makt, deras tro bara plågar dem;" liksom Israel, då de icke vandrade i Herrens lag och fingo åtnjuta välsignelsen deraf, voro och ännu äro ett ordspråk bland hedningarna.

Ja, vänner! med dessa rader ville jag gifva eder ett stort böneämne och på samma gång sända en helsning från den lilla hopen här. De äro lyckliga i Jesus; och verlden och formkristna säga: "Det varar icke länge." Så sade de i fjol också: "Få se nästa år, om de icke alla äro bortgågna från tron," men de se ju endast det yttre, de se icke "honom, som förmår bevara från fall."

Vår käre medhjelpare "Moses Laleni"

(ej att sammanblanda med Moses Qwabe, vår medarbetare vid Nonoti) vittnar och gråter ofta nog, då någon "gammal" troende sagt till honom, "att detta varma, som han känner om hjertat, skall snart taga slut; detta kände vi också i början, men när man blir äldre troende, så försvinner detta nit och denna eld i hjertat." Måtte de komma på skam och i stället sjelfva bli "förnyade" i sitt sinne! Hjelpe oss Herren att vandra i ödmjukhet, ihärdiga i bönen, att vi måtte vara *nyttiga* tjenare, ett folk, som lyfter och upphjelper Guds församling, och icke vara "lemmar," som äro sjuka och vålla smärta i "kroppen".

Så till sist en kär helsning till alla vänner. Vi ha det nu kallt och friskt, så att vi känna oss lite starkare än om sommaren — då det är vinter i Sverige. Och vi hafva mycket arbete att göra. Vi vänta syskonen Karlssons hitned snart.

Edra i Jesus lyckliga syskon.

S. & K. J. Johansson.

Bethel M. S. Inyoni P. O. Zululand den 6 Juni 1900.

Kära missionsvänner! Frid vare eder!

"Väl eder då, som fån så vid alla vatten och släppa oxens och åsnans fötter fria." Es. 32: 20.

Öfverskriften till detta kapitel säger oss, att det handlar om "Zions lyckliga framtid", hvilket vi ju ock lätt finna vara sant, om vi genomläsa detsamma. Det skall blifva en härlig tid, när Anden ifrån höjden varder utgjuten öfver dem och allt kommer att gå i bokstaflig uppfyllelse. Men om Guds Ande får bo i oss samt leda oss i all sanning, då kunna vi äfven nu i denna tiden få "smaka den tillkommande verldens krafter (Ebr. 6: 5) och erfara den andliga uppfyllelsen af ofvan anförda ord. Anden förenar oss då med alla, som tro. Det blir då ej lika tankar och meningar eller missionssällskap, som bli föreningshandet. Alla af menniskor uppresta murar, som skilja Guds folk ifrån hvarandra, ramla, och allt bli vårt och vi Kristi; afundsjuka och partisinne få ingen plats. Man får "så vid alla vatten". Man blir intresserad af och beredvillig till "allt godt verk". Man blir lik Gud, som välsignar alla sina barn, till och med sådana, som vi med våra trånga hjertan och inskränkta blickar förvåna oss öfver, att han bekänner sig till.

Med rätta kunna vi kalla för "vatten" sådana platser, der evangelium predikas och verksamhet bedrifves för Guds rikes befrämjande. Vid alla sådana "vatten" få vi så, för alla dessa få vi bedja och arbeta, och väl oss, om vi så göra. Men endast den, som har fått af Anden ifrån höjden, kan göra det. Huru dyrbart för oxens och åsnans fötter att blifva fria och slippa att vara bundna! Lika välsignadt är det, när Herren får frigöra sina tjenares fötter, så att de fria från alla band utom ett, nämligen Andens, kunna predika och verka för och ibland visa och ovisa, trälar och fria. Bedjen, att Herren må frigöra sina baru och sina vittnen, såsom han frigjorde Paulus, och att vi må slippa att såsom Petrus bindas af former och stadgar, hvilket icke gagnar.

Arbetet utvidgas och växer på bredden. Så hafva vi här, sedan vi sist läto höra af oss i T. S., fått döpa och intaga 13 stycken i församlingen. På samma gång framburos små barn, på hvilka vi lade händerna, nedkallande Guds välsignelse öfver dem. Och på många andra platser finnas många, som lemna sig åt Gud. Men vi känna djupt behof af att lifvet må blifva djupare både hos lärare och troende. Ganska många arbetare finnas också i detta land, så att man har rätt att vänta stora ting. Men dock går det jemförelsevis sakta. Det har kommit i våra hjertan att tillropa så många vi kunna: Bedjen Gud, att en nådens och kraftens ande må utgjutas öfver alla, som arbeta i evangelium i detta land, såväl som öfver alla de troende! Säkert är, att detta krig, hvilket, som vi hoppas, snart når sitt slut, öppnar dörrar på alla områden äfven för evangelium, såsom aldrig förut. Bedjen för Afrika, kära syskon! Hafven hjertligt tack, I alla, som offrat af edra timliga håfvor för oss, så att vi ända tills nu fått alla våra behof fyllda. Herren välsigne eder, önska edra i Jesu kärlek lyckliga **Amy** och **Hans Nilsson.**

Med nöd undkomna andliga faror.

Gal. 5: 17.

Af aflidne Rev. *G. H. C. Macgregor. M. A.**

Utan tvifvel finnes det många bland de här närvarande, som af erfarenhet veta, hvad det menas med uttrycket: "en med nöd undkommen fara". Det har varit tider i vårt lif, då plågor, lemmarnas stympning, ja döden stirrat oss i ansigtet, men, ehuru de nästan snuddat vid oss, hafva de dock gått förbi, lemnande oss kraftlösa och vanmäktiga, oförmögna att omtala, hvilken känsla varit den förhärskande — fasa för den fara, vi undkommit, eller tacksamhet att hafva undkommit den. Sådana tillfällen framstå med särskild liflighet för minnet och återkallas, när helst vi höra orden: "en med nöd undkommen fara".

Men under det att uttrycket: "en med nöd undkommen fara" i allmänhet begagnas uteslutande om medvetna faror, få vi komma ihåg, att räddningen från sådana icke är det enda, vi hafva att prisa Gud för. Tusentals faror hafva hotat oss, om hvilka vi varit fullkomligt omedvetna. Det är aldrig mer än ett steg mellan oss och döden. Vi stå midt ibland förfärliga naturkrafter, som vi icke kunna behärska och inför hvilka vi äro ytterligt hjelplösa. Att vi i dag lefva, är ett stort under. Tusen gånger om dagen slungar döden sina pilar emot oss, och det är endast genom denne Faders älskande hand, för hvilken till och med sparfvarna äro dyrbara, som de förfela sitt mål.

Och såsom det förhåller sig i den naturliga verlden, förhåller det sig äfven i den andliga. Vi, som äro andligen lefvande, hafva alla varit medvetna om faror, som vi blott med knapp nöd undgått. De framstå lika liftigt för vårt minne som räddning från drunkning eller befrielse från jernvägsolycka. Några af de här närvarande männen kunna blicka tillbaka öfver en lång rad af år till en natt, då de stodo vid sjelfva randen af afgrunden. Hela deras varelse hade blifvit skakad af en förfärlig frestelsestorm. Sinne och hjerta hade blifvit bedårade af lastens lockelser, och endast viljan höll dem tillbaka, men äfven den var vankelmodig. Ett steg var nära att tagas, som skulle hafva varit det samma som skeppsbrott för lifvet. Det togs dock icke, men minnet af, huru nära det var att tagas, och tanken på följderna, om det hade tagits, fyller dem ännu med fasa.

Och det finnes kvinnor här, hvilka kunna blicka tillbaka på en tid, då de under trycket af någon djup sorg voro frestade att säga Gud farväl och dö. Tron var till ytterlighet skakad. Djefvulens hånande fråga: "Hvad gagnar det till att tjena Gud?" ringde i deras öron. Viljan vacklade vid randen af bestämdt och öfverlagdt affall. Själen stod i begrepp att förneka Kristus, då hon hindrades derifrån. Men tanken på denna förfärliga stund och på hvad lifvet skulle hafva varit, om detta ödesdigra steg hade blifvit taget, kommer den ännu att rysa. I den andliga så väl som i den naturliga verlden finnes det med nöd undgångna faror.

Och det finnes undkomna faror,

* En predikan hållen i Treenighetskyrkan Notting Hill i mars 1900.

som vi varit omedvetna om. Tusen gånger om dagen äro vi nära att synda, men synda likväl icke. Vi blifva förolämpade, men känna oss icke onda; vi blefvo frestade, men föllo likväl icke. Den syndiga tanken försvinner ur sinnet, det syndiga ordet dör på läpparna, den syndiga handlingen förblir ogjord. Vi hafva befunnit oss vid randen af ett bråddjup, men hafva icke störtat ned, och saken har gått oss så hastigt förbi, att den icke lemnat något spår i minnet. Ehuru vi varit omedvetna derom, hafva vi med nöd undkommit en fara.

* * *

Huru kunna förklara, att vi hafva undkommit dessa andliga faror? Hvad är orsaken till, att vi så ofta äro nära att synda och likväl icke synda? Detta är den fråga, som besvaras i den underbara text, som nu ligger framför oss. Jag kan tryggt påstå, att i nio fall af tio missförstås icke blott denna vers af vanliga kristna utan uppfattas i en betydelse, som är alldeles stridande mot apostelns mening.

Om man frågar en kristen, som icke särskildt fäst sin uppmärksamhet vid detta bibelställe, hvilka lärdomar denna text gifver honom, skall han säga: "Den lär oss, att det finnes två principer i de kristnas inre: en ond princip, som kallas köttet, och en god, som kallas anden. Dessa båda äro stridande mot hvarandra. Derför är det ständig kamp, och i denna kamp blifver den onda principen rådande, så att vi icke kunna göra det goda, vi vilja. Vi önska följa Kristus, men hindras genom vår onda naturs verkningar". Med andra ord, han skall säga oss, att aposteln här bekräftar hvad han ännu tydligare försäkrade i Romarebrefvets sjunde kapitel: "Ty det goda, som jag vill, det gör jag icke, men det onda, som jag icke vill, det gör jag."

Välan, denna förklaring af texten, som jag tror i allmänhet skulle gifvas, är icke blott oriktig utan fullkomligt stridande mot den rätta betydelsen. Vi vilja söka inträngа i apostlens mening. Inom den kristne finnas två principer, en ond, kallad köttet och en god, kallad Anden — icke blott anden med litet *a*, utan den helige Ande, som Gud har utgjutit i hvarje pånyttfödt hjerta. Och dessa strida mot hvarandra, och den goda principen, den välsignade, vaksamme, älskande Helige Ande är den segrande, så att vi icke kunna göra det onda, som vi eljest skulle göra. Hvad detta bibelställe vill framhålla är icke nederlag utan seger. I stället för att denna vers skulle vara en bekräftelse på en del af Romarebrefvets sjunde kapitel, är den ett upprepande af en del af det åttonde. Aposteln utropar icke i denna vers: "Jag arma menniska, hvem skall frälsa mig från denna dödens kropp?" utan: "Jag tackar Gud genom Kristus Jesus, vår Herre. Andens lag, som tillhör lifvet i Kristus Jesus, har gjort mig fri".

Här ligger således förklaringen till dessa segrar öfver synden, dessa undkomna andliga faror, om hvilka vi talat. Vi hafva Guds Andes vaksamma, kärleksfulla tjenst att tacka derför. Han har blifvit oss gifven af frälsaren att utföra sitt verk för oss, och om vi ära och öfverlemna oss åt honom, huru underbart skall han icke göra det! Synden vädjar till förståndet, och genom dess list vinnes förståndet; den vädjar till hjertat, och genom dess lockelser vinnes hjertat. Det onda betraktas såsom godt, förefaller så angenämt och såsom något eftersträfvansvärdt, emedan det anses göra menniskan vis. Sedan förståndet och hjertat blifvit vunna, återstår blott viljans samtycke. Kom ihåg, att det är just viljans samtycke, som förvandlar frestelsen till synd. Viljan befinner sig på sjelfva gränsen till synden, men just då hon är färdig att gifva vika, träder Guds inneboende

Ande emellan och drifver bort frestaren. Vi erhålla nåd till hjelp i behofvets tid, eller, som vi hellre skulle vilja återgifva det, "i grefvens tid." Anden har begärelse mot köttet, så att vi icke må göra, hvad vi vilja. Sålunda gå vi oskadda genom frestelsen. Vi vandra i Anden och fullborda icke köttets begärelser. Komma vi i håg detta tillräckligt? Tacka vi nog ofta den välsignade Anden för hans beständiga, oafbrutna vaksamhet, samt för de oräkneliga segrar han dagligen vinner för vår räkning?

* * *

Vi hafva sålunda lärt, att det är genom den helige Andes nåd vår befrielse utföres; det är honom vi hafva att tacka för våra med nöd undgångna faror. Vi hafva nu att lära, huru han dervid går till väga.

1. Stundom gör han det *genom sin Försyn.*

Vi få aldrig glömma, att allt Guds handlingssätt med sitt folk såsom försynen befordrar det nådens verk hans utför i deras själar. Det är detta aposteln menar, då han säger, att allt samverkar till det bästa för dem, som älska Gud, och äro kallade efter hans uppsåt. Om du noga gifver akt på ditt lif, skall du deri finna otaliga små händelser, som sändas dig just i afsikt att bevara dig från synd. Detta var den inre meningen med de lockelser, som du då så föga förstod.

Detta är betydelsen med många af dessa *afbrott* i lifvet, hvilka plåga oss så mycket, emedan de grusa de planer vi uppgjort. En dag satte du dig ned att läsa en bok, hvilken du i hjertats innersta kände, att du icke borde läsa. Läsningen däraf skulle icke hafva gjort dig godt utan tvärt om besudlat och fläckat din själ. Men emedan menniskor talade så mycket om den, ville du läsa den, och du beslöt dig för att göra det. Du skaffade dig boken och beredde dig tillfälle att läsa den. Men just som du hade tagit ned den från hyllan och satt dig ned för att läsa, öppnades dörren och någon kom in. Du kommer ihåg, huru förtretad du blef. Genom detta afbrott gick tillfället att läsa boken för dig förloradt och har aldrig sedan återkommit. Du tänkte vid det tillfället föga på, att det var en fara du med nöd undgått. Det var icke slumpen, som afbröt dig, det var den helige Ande, hvilken på uppdrag af Jesus Kristus kärleksfullt vakar öfver frälsningsverket i ditt hjerta och som i detta ögonblick skickade den omtalade personen in i rummet, för att rädda dig från synden, hvari du öfverlagdt höll på att kasta dig. Vore våra ögon öppna, skulle vi välkomna många afbrott såsom frälsningsvagnar.

Och hvad som gäller afbrott, gäller äfven *sjukdomar.* Otvifvelaktigt handlar Gud ofta mot oss såsom vi handla mot våra okunniga barn — han lägger oss till sängs, för att hindra oss göra skada. Mången affärsman har genom sjukdom hindrats från sådana spekulationer, som skulle hafva ruinerat honom och bragt vanära öfver Kristi namn. Mången kvinna har genom sjukdom blifvit räddad från förvecklingar, som skulle gjort henne olycklig för hela hennes lif. Vi tala ofta om sjukdom såsom en särskild frestelsetid. Vi måste lära oss att äfven betrakta den såsom en särskild räddningstid. Åter och åter sändas sjukdomar öfver oss, på det vi icke må följa våra onda begär. Genom sin försyn tillintetgör sålunda den helige Ande ofta frestarens konstgrepp och våra egna hjertans dåraktiga planer.

* * *

2. Men i synnerhet gör han det *genom sin nåd.* De segrar, Gud vinner genom sin nåd, äro mäktigare än dem han vinner genom sin försyn. Hans försyn tager oss *ur* eller

bevarar oss *från* frestelsen. Det sistnämnda är, såsom jag sagt, större. Det är större att icke läsa den dåliga boken, äfven om vi hafva tillfälle att göra det, än att icke läsa den, emedan vi sakna tillfälle dertill. Somliga menniskor förtjena icke mer erkännande för att de afhålla sig från att synda än tjufven i fängelset för att han afhåller sig från att stjäla. De synda icke, emedan inga tillfällen dertill komma i deras väg. Men då den helige Ande handlar med oss i nåd för att bevara oss från att synda, tillintetgör han först begäret efter synden och sedan viljan dertill. Så det är icke längre fråga om: "Jag kunde icke, om jag ville", utan "jag ville icke, om jag kunde." För att utföra detta, verkar den helige Ande på tre sätt:

a) Han verkar förmedelst *meddelande af ljus.*

Viljan, som samtyckt till synden och just står i begrepp att synda, bringas att se det förskräckliga i den synd, hvari hon är nära att falla. Syndens bedräglighet lägges i dagen. Den afklädes de lockelser, hvarmed den tjusat själen. Den visas i sin rätta gestalt, och själen ryser tillbaka af fasa, ropande: "Huru skulle jag kunna göra något så uselt?" De onda gerningarna göra skäl för benämningen "mörkrets gerningar". Det är på grund af att denna verldens gud har förblindat de oomvända, som de förblifva i hans tjenst; det är på grund af att han förblindat många kristnas ögon, som de på så sätt de göra tolerera synden i sitt lif. När Guds ljus uppfyller den pånyttfödda själen och synden visar sig i sin rätta gestalt, är det omöjligt för henne att synda.

b) Derefter verkar han *genom meddelande af kärlek.*

På samma gång han uppenbarar för oss syndens förskräcklighet, uppenbarar han äfven Kristi härlighet. Han ställer honom framför oss i hans nåds skönhet. Han utgjuter Guds kärlek i våra hjertan, han kommer oss att älska Gud med en ny, stark, innerlig kärlek, och då vi få klart, att synden, vi stå i begrepp att göra, är skymfande och vanhedrande för honom, fly vi ögonblickligen derifrån och ropa: "Huru skulle jag så mycket ondt göra och synda emot Gud?" Den vildaste och egensinnigaste gosse skulle ögonblickligen hålla handen tillbaka, ifall han egde kännedom om, att det slag han måttade skulle träffa hans egen moder. Och den trollmakt, som synden har med sig, skall såsom en förskräcklig verklighet förbytas i afsky, då det står fram för oss, att hvarje synd korsfäster Kristus på nytt.

c) Han verkar vidare genom *meddelandet af kraft.*

I förbindelse med befrielsen från synden står ett direkt och omedelbart Andens verk i själen. Det finnes tider i en menniskas lif, då frestelsen är så stark, att naturen inför densamma är såsom agnen för vinden. Vi hata synden, och likväl dragas vi oemotståndligt till den. I en sådan kris behöfva vi mer än ljus, mer än kärlek, vi behöfva *kraft.* Och detta gifver den helige Ande. Själen känner, att hon håller på att blifva öfvervunnen, och full af smärta och fasa utropar hon: "Jag kan icke stå emot", men ögonblickligen kommer det gudomliga svaret: "Jag kan". Och den gudomliga kraften flödar ned i själen, och det omöjliga blir gjordt. Striden slutar med seger. Köttet har på det starkaste haft begärelse, men lidit nederlag. Anden har haft begärelse, och vi hafva icke gjort, hvad vi ville.

Detta är då förklaringen på "med nöd undkomna faror". Detta är andlig befrielse i teorien. Om vi känna teorien, så låt oss förverkliga den i praktiken. Låt oss mer och mer helt lita på, att den helige Ande skall utföra sitt nådefulla verk i oss. Låt oss vandra i Anden, så skola vi icke fullborda köttets begärelser.

Om missionens framgång i Kina.

(Öfvers. fr. engelskan af *Aug. Karlsson*).

Mitt ämne denna afton är "För tjugofem år sedan och nu i Kina". För 25 år sedan sammanträffade jag med Mr Taylor i London, der han låg sjuk. En stor karta öfver de 18 provinserna låg framför honom; och han var just försänkt i bön till Gud, att han skulle sända ut 18 män till att förkunna evangelium i de 9 provinser, dit frälsningens budskap ännu ej hunnit Jag lemnade London den 8 augusti 1875 och var sålunda en af de första, som blefvo sända.

Nåväl, här är kartan, och som I sen fins det en mycket stor fläck på densamma. Hvad betyder väl då denna fläck? Jo, ganska mycket.

Hurudan var sakernas ställning i fråga om Ch. I. M. för 25 år sedan? Vi hade då 44 missionärer, som verkade i Kina, och 76 infödda, som tillsammans bildade liksom en kropp af 120 män och kvinnor och voro fördelade på 50 stationer i 5 provinser. Men huru är förhållandet nu? Jag kan icke gifva eder en framställning af exakta data, men vi hafva numera 830 medlemmar och associerade, som arbeta i missionens tjenst. Vi hafva 695 infödda medhjelpare samt en här af 1,525 män och kvinnor, som deltaga i missionsarbetet på 365 stationer i 15 provinser. När jag var i ordförandens land för några månader sedan, sade en skotte till mig: "Tänker du, att missionen är framgångsrik?" Jag svarade: "Nej, jag tänker icke alls derpå. Jag *tänker* icke, ty jag *vet,* och deri ligger den stora skillnaden".

Nåväl, hvad har då Gud gjort? Jo, då jag först lärde känna missionen, så hade vi blott ett litet tidningsblad, som hade storleken af ett ark brefpapper, men nu hafva vi "China's Millions," som är spridd i England, Australien och Amerika, och som numera utgår i nära 20,000 ex. i månaden. Vänner, *tänken* I, att missionen är förhoppningsfull? Nej, I *veten* bättre.

Nåväl, hvad betecknar då denna fläck på kartan? Den tillkännagifver, att i vår Herres nådiga år 1875 icke en enda missionär fanns i någon af dessa 9 stora provinser — Ho-nan, Kwei-Chau, Kwang-si, Yün-nan, Si-Ch'uen, Kan-suh, Shen-si, Shan-si, Hu-nan. Den är alldeles svart, ingen missionsstation, ingen predikan och ingen skola. Sådan var ställningen år 1875 i en stor del af detta land, som är 6 gånger större än Storbrittannien och Irland. Månne då icke ställningen var mörk? Det fanns ju icke en enda missionsstation. Behöfver jag nu tänka, att missionen har gjort godt i Kina? Nej, jag *tänker* icke, utan jag *vet.*

Nå, hvad är då resultatet? Vid nämnda tid lefde och dogo i detta distrikt, hvars befolkning var 4 gånger så stor som Storbrittanniens och Irlands, 150 millioner utan Gud och utan Kristus. Sådan var ställningen i detta stora land. Hafva förhållandena förändrats? Ja, mycket. — Vi hafva nu arbetat i 8 af dessa 9 oevangeliserade provinser, i hvilka vi nu hafva 420 medlemmar, som tillhöra Ch. I. M. Men under åren 1875 och 1876 fanns der ännu icke en enda. Nu deremot finnes det 420 män och kvinnor samt 355 infödda medhjelpare uti dessa 8 provinser; vidare 72 stationer, 163 kapell och 119 organiserade församlingar och från arbetets början hafva 4,264 personer blifvit döpta. Vi hafva vidare 74 pensions- och dagskolor, 2 hospital, 16 sjukhus och 45 opiumsasyler samt några andra inrättningar, som jag lemnar åsido. Jag vill icke glömma att tala om våra skolor i Che-foo. Jag erinrar mig, hurusom vår dyre broder Elliston började skolverksamheten der med en eller två små gossar, men nu hafva vi 27 lärare och öfver 160 barn.

Nåväl, mina vänner, hafven I mod? Om I frågaden mig: "*Tänker* du, att missionen har framgång?" — så skulle jag säga: "Nej, jag *vet* det". Och detta allt har man fått bevittna under 25 år, och om Gud icke hade hulpit oss, så skulle jag gerna vilja veta, hvem som då gjort det? Den engelska regeringen har icke gjort något för oss, och en mensklig armé skulle icke kunnat utföra det, ej heller har djefvulen gjort mycket för oss. Har ej Herren gjort det, så frågar jag: "Hvem har gjort det?" Hvad säger du?

Missionär W. Clarke.

Bref från Sydamerika.

Gud är vår tillflykt och starkhet, en hjelp i bedröfvelserna väl bepröfvad. Ps. 46: 2.

De, äro som jagade, uttröttade och bedröfvade, äro de enda, som rätt förstå, hvad ofvanstående vers innebär. Den, som aldrig varit riktigt hungrig, vet ej, hvad det vill säga att lida hunger. Så vet ej heller den, som aldrig varit jagad, uttröttad och bedröfvad, hvad tröst och hjelp det fins i Gud, menskligheten skapare och uppehållare, just i sådana stunder af inre och yttre betryck. Det är en salig verklighet, att Gud är vår tillflykt. Då allt annat viker, står han, den Evige, kvar. Då krafterna vika och själ och kropp känna sig dödströtta, då är Herren den ende, som kan vederkvicka. Trycka bedröfvelser af allehanda slag, är det i hans sköte, som den bedröfvade kan luta sitt hufvud och känna sig vid godt mod.

Som det just nu, då jag skrifver detta, är konferensdagar på Torp, dragas mina tankar starkare än vanligt till hemlandet, och jag tänker på de skaror, som komma tillsammans för att fröjdas kring Guds ord. Jag tänker ock med saknad på dem, som stått i ledet såsom redliga väktare, men fått flytta högre upp. Det är ett ordspråk, som säger, att när kon är död, frågar man först, huru mycket mjölk hon gifvit. Ofta är det ock så, att, då någon lemnar oss, börja vi först att uppskatta hans värde. Frid öfver dem, som gått in i hvilan, och ära öfver deras minne! Om jorden får igen sitt lån i Kina eller i Sverige, gör ju sak samma. Det viktigaste är, att anden går till Gud, den honom gifvit hafver. Emellertid ställes den frågan framför enom: "Hvem skall det träffa härnäst?" Huru viktigt är det icke att stå kvar i den första kärleken, att låta sig renas från alla syndens fläckar och att vandra i ett godt samvetes vittnesbörd inför Gud och hvar man. Jag läser i härvarande tidningar, just då jag skrifver detta, att det är fruktansvärda tider i Kina, och att missionärerna få lida med, fastän det egentligen icke är religionsförföljelse, utan fastmer förbittring öfver ett hänsynslöst ockrande af den civiliserade verlden på ett oskyldigt folk, hvilket man gnager och äter på alla sidor, för att suga från dem deras rikdomar, och hvilka börja blicka in i de kristna hedningarnas bedrägeri och resa sig till sjelfförsvar. Det arma Kina är likt en oxe, omgifven af hungriga lejon, hvilka alla slita och rifva för att få hvar sitt stycke. Jag vet ej hvem, som är den störste barbaren, England, som genom krig tvang Kina att köpa opium eller kinesen, som förbrukar det, och derigenom ruinerar sin timliga och eviga välfärd. Hur det än går med den oskyldiga missionären, om han räddas eller mördas, skall hans ädla afsikter och arbete likväl icke blifva utan frukt. Det sådda ordet är Guds, icke menniskors, och derför kan det icka förfela sin verkan.

Nu några ord från denna vrå af verlden! Äfven här är det en strid mellan andemakterna. Hvart man kommer i verlden, är det samma äflan, samma synder, som beherrska menniskorna. Dock, Herren är också mäktig att frälsa och upprätte de i synden fallna.

Midsommardagen hade vi här dopfest, då tre begrafdes med Kristus genom dopet. Det var en salig stund. Djefvulen var ock vred, ty han vet ju, att han har icke lång tid kvar; och det gör honom ondt att släppa sina byten. Söndagen före midsommar hade vi begrafning, då en kär syster i Herren gick bort ifrån oss, för att aldrig mera te sig för oss på denna sidan evighetens port. Då vi hunnit igenom, skola vi se henne i hennes förherrligade skrud. Hon var en af våra bästa systrar i den lilla syskonkretsen och lemnade efter sig sju småbarn, det yngsta blott tre dagar gammalt. Fadren har fallandesjukan och är dessutom fattig; så nog råder saknad i det hemmet efter den bortgångna, som var familjens stödjepelare. Vid begrafningen kom rätt mycket folk tillsammans, och jag hade ett godt tillfälle att hamra på det hårda menniskohjertat, med ordets hammare, som ock är Andens svärd. Jag har aldrig sett ett sådant folk som dessa ryssar. Ju mera jag lär känna dem, ju mera lär jag förstå, huru litet af verklig religion de hafva. Jag har ofta sett den ryske herrskaren framställas med en knutpiska, och jag frestas tro, att hon är behöflig, äfven då det gäller religion. Det är väl sant, att fåret ej blir fett af knutpiskan. Men om fåret är så trögt och liknöjdt, att det behöfver piskslag, för att drifvas ut på den gröna ängen och till det friska vattnet, då är likväl knutpisken god och utför ett godt verk. Det är likväl icke ondt om sekter och ceremonier bland detta folk. Då man får höra från deras lif i Ryssland, så är det både löjligt och ömkligt. En del hafva tillhört s. k. "dansare" d. v. s. sådana som dansa, då de hafva sina andliga sammankomster. Andra hafva "fottvagning", andra "den heliga kyssen", då män och kvinnor kyssa hvarandra, andra hålla lördagen såsom sabbat; minst är väl Kristus afhållen och känd. Att föra dessa, som äro öfvermåttan egensinniga, till ett, till Kristus, pröfvar tålamodet mången gång och framkallar mera än en suck till Herren, herden och biskopen. Dock vill Herren, att jag skall arbeta bland dem, är jag dermed nöjd, fastän jag tror, att det finnes sådana, som äro lämpligare än jag dertill. Jag har på en tid kunnat göra rätt litet, ja fast intet bland de spansktalande; men jag väntar, att dörrar skola öppnas för mig, så att jag åter får tillfälle att arbeta bland dem.

En hoppets stjerna lyser klar under alla omständigheter, och den heter Kristi tillkommelse. Måtte vi vara vakande och redo med olja i lampan, när han kommer!

I broderlig kärlek *B. Neil.*

Från vår Zulumission.

Betania, *Umhlangeni*, S. Afrika, Natal, Port Shepstone 28 juni 1900.

Kära vänner, läsare af "Trons Segrar!" Nåd vare med eder och frid från Gud, vår Fader, och från Jesus Kristus, vår Herre!

Ty I kännen vår Herres Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika. 2 Kor. 8: 9.

Detta framhöll Paulus för de troende som ett föredöme i sjelfförsakelse och som en driffjeder till att hjelpa andra; och det finnes verkligen icke något mäktigare medel. Ty huru mycket vi än uppoffra och lida för att bringa menniskorna evig rikedom, stå vi ändå långt bakom Jesus Kristus, som från att ega sådan

härlighet hos sin Fader steg ned till en sådan fattigdom, som han gjorde. Dock kunna och böra vi i någon mån efterlikna Jesus. Något må vi väl ändå lida för att göra andra rika.

Då jag sist skref, nämnde jag om att syskonen Karlsson vore väntade hit ned. Och då de kommo, togo vi tiden i akt, medan de väntade på sina saker, som kommo sjövägen, att göra en tur in i det mörka Pondoland, hvilket, såsom I kunnen se på kartan, ligger på södra sidan af Natal, och vi bo en dags resa (5 svenska mil) från gränsen. Vi ha länge önskat att besöka detta land; ocb nu kunde vi lemna våra familjer tillsamman här, medan Karlsson och jag togo oss en tur. Vår utrustning var mycket enkel, emedan vi hade blott en infödd med oss och måste bära våra saker.

Redan första natten kunde vi förstå, att vi voro bland mycket sjunkna hedningar, då vi efter nattens inbrott togo herberge i en hydda, der vi hade eldbrasan midt på golfvet som vanligt och grisarna på en sida i hyddan, en del getter på den andra, hönsen på den tredje samt en del nakna kaffrer omkring elden. Dörren till hyddan var gjord som vanligt af pinnar; och vinden hindrades ej att blåsa väldigt på oss. Vi fröso mycket, men före soluppgången, då det är som kallast, gingo vi alltid ut och började springa vår väg framåt, för att bli varma. Att beskrifva i detalj allt, hvad vi sade, hörde och såg, det skulle ju blifva allt för långt; men vi hade många små stunder, då vi vittnade om Jesus, särskildt om kvällarna, då vi sutto med dem omkring brasan i röken, fast det sved i ögonen. Vi hade hört om eländet bland Pondokaffrerna, men vi kunna säga, att oss var icke hälften sagdt. Under en tid af nästan 2 veckor sågo vi icke mer än en man, som arbetade; utan öldrickning och skörlefnad natt och dag, så att de orden ofta kommo för mig: "Sina synder bedrifva de oförtäckt som Sodom och dölja dem icke." Till och med andra hednafolk omkring dem tycka det är för uselt; ty att en mansperson skall gå alldeles blottad, som de i allmänhet göra, det är ju skamlöst. Vi besökte den störste höfdingen i Pondoland, U'Sican, men han var icke bättre. Vi kommo dit kl. 3 e. m. och kunde icke få tala med honom förrän kl. half 3 andra dagen. Vi fingo ligga i ett skjul, men det var icke mycket sämre än ett boningshus. Dagen förut hade han slagtat en stor oxe för andarna, och den kvällen, vi bodde der, slagtade han ett får för sina frillor, som han höll sig med dagen derpå tills middag. O, hvad våra hjertan ledo öfver att se allt detta elände! Vi voro nästan uthungrade, förrän vi lemnade denna plats.

Vi besökte också Kap-Missionens 2 missionärer, som verka i Pondoland, och de voro mycket glada att se oss. Vi känna oss mycket förenade med den missionen. De ha nyligen börjat verksamhet der och hafva ännu icke många troende. Deras verksamhet är nära Umzimvubu-floden, som ock hallas St. John's-floden. Vi voro nu öfver 100 engelska mil från hemmet, så vi styrde derifrån våra steg hemåt. Vi träffade en hvit man, som hade handelsbod för de infödde, men tillika ock ett samlingshus, der han predikade evangelium för dem. Detta var mycket ovanligt, ty de flesta handelsmän härute lefva ett uselt lif och äro således fiender till ljuset, som vi bära omkring till hedningarna. Vi hade gått flere timmar på morgonen, så att det smakade godt att få frukost hos honom, och vi hade morgonbön tillsammans. Gud välsigne honom!

Dagen derpå kommo vi till en magistrats-person, som ock predikar för kaffrerna. Det var något lika ovanligt, hvarför vi beslöto att besöka honom, och äfven den morgonen hade vi gått omkring 15 eng. mil och vi kommo just som frukostbordet var dukadt, och efter att hafva gästat kaffrernas rökiga hyttor, sutto vi vid hans trefliga bord. Hans namn är "Spring", hvilket betyder på vårt språk "källa", och en källa är han i ett törstigt land. Äfven hans hustru hade stort intresse för missionen och gjorde besök i hyddorna ibland. Gud välsigne alla sådana! Till vår glädje lärde vi känna att på sista tiden många missionärer bosatt sig i Pondoland, hvilket anses vara ett af det mörkaste land i Syd-Afrika. Då vi voro på hemväg, öfverföllos vi 2 gånger af regn, så att det ena med det

andra bidrog till att vi kommo hem förkylda; och Elin Karlsson låg i feber, så att vi äro temligen medtagna här just nu; men vi ha en skicklig läkare, Jesus.

På midsommardagen var det 3, som bekände sig till Jesus, vid vår utstation. Det var nog många varma böner, som uppsändes för oss på Torp vid konferensen, och Gud hör bön. Om lördag skola vi hafva en missionsauktion här bland de infödda kristna. Bedjen för oss!

Edra i evangelium kämpande

I. och *K. J. Johansson.*

Ebenezer den 18 juni 1900.

Älskade missionsvänner!

> Herren bevarar sin hjelp åt de rättsinniga, är en sköld för dem, som redligt vandra.
> Ords. 2: 7.

Med bekräftande af sannfärdigheten af dessa ord vill jag nu efter en ganska lång tystnad åter bringa eder en helsning.

Ett år har svunnit, och huru finna ord för mina tankar och känslor vid återblicken på de erfarenheter, som gjorts under detsamma? Den långa resan hem till det gamla kära Sverige, vistelsen derhemma samt ånyo en resa ut igen till mitt land och folk; det ena som det andra talar för en trofast Faders hands hjelp och ledning med mig, hans ringe tjenare. Ära och pris vare honom derför.

Det kändes ljuft att få sammanträffa med min ömma moder samt syskon i Herren nära och fjerran samt få beröra det ämne, som ligger Herren ömmast om hjertat nämligen missionen, Gud välsigne vännerna på hvarje plats, som jag hade tillfälle att besöka, och äfvenså der icke tillfälle dertill gafs! Det är stort för mig att få komma ihåg edert deltagande och eder kärlek till mig, på samma gång jag känner mig glad öfver att veta, att Gud har det upptecknadt. Särskildt uppfriskande och dyrbart kändes det nere i Småland, der intresset för Zulumissionen syntes mig vara mycket stort. Måtte lågan, som brinner, få bibehållas i denna så hämmande tid, och må äfven, der elden börjat slockna, den låga upp igen, då vår Jesu ankomst ju är nära. Nöden och behofvet hos de arma hedningarna att få höra och mottaga evangelium borde mana hvarje Jesu vän att stå upp och göra, hvad den kan, för att så många som möjligt måtte frälsas.

Tiden i hemlandet gick fort, och som hufvudsyftemålet med min hemresa var att hemta min blifvande brud, så ville jag, då äfven behofven härute kräfde, att jag snarast möjligt vände tillbaka, skynda dermed.

Den 11 april begynte således vår afresa mot södern. Smärtsam var afskedsstunden från de kära, såsom ju alltid är vanligt. Ett sista farväl, och — återseendet står kvar! Nattåget förde oss till Göteborg, der de flesta af våra saker mötte oss. Endast 4 och en half timme blef vårt uppehåll derstädes, hvarför allt blef så brådskande, och med sorg måste vi resa ifrån alla de klädningar för våra svarta, som vännerna från skilda håll i så stor mängd förfärdigat. Ett hjertligt tack till alla! Gud välsigne eder för hvad I gjort för hans minsta små. Hoppas, att de komma, så att edra svarta få glädjas och äfven de välsigna eder. Efter ett par dagars rätt god resa öfver Nordsjön kommo vi fram till London, och fingo vi under 5 dagar, vi hade att vänta, innan "Pembroke Castle" afgick för Syd-Afrika, tillfälle att något se oss omkring i den stora verldsstaden. Vi bodde på skandinaviska sjömanshemmet. Hvarje afton hållas der möten för sjömännen samt på söndagen två möten. Tillfälle gafs mig att äfven få aflägga något vittnesbörd för mina landsmän. Hemmet, som har 5 våningar med 42 rum för gäster, är nästan alltid fullt af resande och sjömän, och fru Velin, outtröttlig både uti att styra och predika, har en särskild förmåga att få bugt med sina ofta ostyriga "gossar".

Hade nöjet sammanträffa med en missionär Rydén, tillhörande Sv. Missionsförbundet, som med familj kom från Kina och reste hem för behöflig hvila.

Den 19:de på kvällen stego vi ombord

på ångaren, som skulle föra oss mot vårt mål, glada öfver att få vara inneslutna i den Eviges armar. Vårt blifvande ressällskap visste vi ej så mycket om, förrän vi den 21:sta voro framme vid Southampton, der de flesta mötte. Ibland dessa var omkring 250 soldater och officerare samt 22 hästar, som skulle ut för kriget. Vid 2-tiden på e. m. afgick båten derifrån, och var nästa hållplats vid en af Kanarieöarna "Las Palmas", dit vi kommo den 26:te. Hittills hade vädret varit rätt bra och hafvet derför ej så mycket bullrande af sig. Ordningen god ombord. Fingo dock snart göra den upptäckten, att vi båda fingo ensamma frukta Gud. Endast en af besättningen var troende. Vid Las Palmas trakterades vi med apelsiner, kokosnötter, bananas o. s. v. samt fägnades ögat af att se, hurusom, då någon af passagerarne kastade en slant i vattnet, de små infödda straxt voro färdiga att dyka ned i djupet efter den. Tanken på att på någon af dessa öar den för Guds rikssak så nitiske och verksamme missionär Vestlind fick sin graf, gjorde ett djupt intryck på mig. "Hans gerningar skola följa honom efter". Efter åtta timmars uppehåll här för intagande af kol, fortsätta vi vår färd. En liten skymt af land den 30 april samt passerandet af sollinien den 2:dra maj, hade sin betydelse för oss. Under linien var som vanligt odrägligt varmt, men efter ett par dagar blef det bättre. Långa blefvo dagarna, innan vi den 12:te kommo till Kap-staden; och glädjen var allmän, då vi ändtligen fingo stiga i land på denna S. Afrikas udde. Bland annat, som var af betydelse att skåda, var en stor inhägnad, bevakad af brittiska soldater. Inom de hvassa jerntrådarna funnos 1,500—2,000 boerfångar. Det sades att äfven skandinavier voro instängda der, hvilka alla voro med i general Cronjes armé. Stackars menniskor! Deras ställning, ehuru jag ej kunde förstå, att de ledo brist på det nödtorftiga, var likväl svår. Stort att få ega frihet både lekamligen och andeligen! Efter 5 dagars uppehåll i Kap fingo vi åter fortsätta. Nu hade vi endast två platser till att passera, näml. Port Elisabeth och East London, hvarefter vi den 23:dje hade den stora glädjen att säga farväl till vårt flytande hem, der vi vistats en månad, och landstiga i Durban. Här mötte oss syskonen Karlson, som just voro på resa till Port Shepstone, der de ämna börja missionsverksamhet på ett nytt fält. Vår käre broder Olsson, ehuru svag, var äfven nere vid hamnen oss till mötes. Stannade några dagar i Durban och hade möten hvarje kväll samt på söndagen. På måndagen förde oss tåget till vår närmaste station Nonoti, der några utaf våra landsmän välkomnade oss. En norsk br. Moe skjutsade oss på sin med oxar förspända vagn till vårt lilla hem Ebenezer, der vår älskade Jenny på mer än ett sätt helsade oss välkomna. Förtjusningen hos våra svarta var stor öfver att få se deras "Umame" (= moder). Både glädje och sorg ha redan mött, men vi vilja kämpa trons goda kamp. Bedjen för oss, att Herrens ord måtte hafva framgång och varda prisadt ibland oss.

Innerliga helsningar till pastor Kihlstedt och öfriga vänner från edra i Jesus förbundna

Hilma och E. Andersson.

Adress: Ebenezer M. S. Darnall P. O. via Stanger. Natal. S. Afrika.

Ännu något från årskonferensen vid Torp.

Vid förbundsmötet å Torp

på tisdagsförmiddagen den 26 juni läste ordföranden G. Hedin Es. 55: 10—13 och nämnde i fråga om vår inre mission att i allmänhet inga större väckelser förekommit, men att dock här och der synliga resultat vunnits genom vittnesbördet om den korsfäste äfven med hänsyn till själars frälsning. Arbetet har icke varit förgäfves. Det har blifvit alltmer uppenbart att Gud gifvit oss en särskild uppgift. Vårt arbete har ock rönt erkännande äfven från håll, der man förut ej varit så synnerligt böjd att se det med blida ögon. Men det är vigtigt, att vi vid ett sådant erkännande icke låta oss på något sätt förledas att fara efter att vandra menniskor till behag och på något sätt snärjas och bindas, utan vandra under Andens ledning. Motståndet mot kvinnans offentliga vittnande har på sina trakter blifvit mer kompakt än någonsin, men på andra trakter ha fördomarna och motståndet ramlat. Vi vilja fortfarande gå in genom de öppna dörrarna, men der man ej vill mottaga oss, vilja vi ej söka tränga oss fram.

Under arbetsåret hafva vi haft 56 manliga och 92 kvinliga evangelister upptagna i vår matrikel.

För *Kina* hafva vi 13 missionärer och 7 infödda medarbetare. För *Zulu* 11 missionärer och 10 infödda medarbetare.

I *Sydamerika* arbetar Bror Niel med understöd af vårt missionssällskap.

Missionären August Karlsson redgjorde derefter något för arbetet i Kina. Men som redan förut under året en ganska fullständig redogörelse derför varit införd i Trons Segrar, vilja vi nu förbigå det, så mycket mer som vårt utrymme är knappt.

Missionär O. Emanuelsson redogjorde derpå för arbetet i Zulu. Ur denna redogörelse lemna vi följande korta utdrag.

Våra stationer i Zulu hafva varit följande:

Ebenezer med 3 utstationer förestås af Eric Andersson.

Betel med 3 utstationer förestås af Hans Nielson.

Fridhem har förestått af Victor Karlson, men har nu öfverlemnats till Skandinaviska alliansmissionen. I stället för denna station kommer en ny att anläggas sydligare på kusten

Betania vid Port Shepstone förestås af K. J. Johansson.

Pietermaritzburg med 4 predikoplatser, deribland fängelset, der möten hållas hvarje söndag, förestås af Jenny Häggberg under O. Emanuelsons vistelse i hemlandet.

Härefter föredrogs revisionsberättelsen, som godkändes. Den gamla styrelsen och de förutvarande revisorerna återvaldes. Den genom E. Gustafssons död inom styrelsen ledigblifna platsen förblifver tillsvidare vakant

Derefter företogs den sedvanliga försäljningen. Med tacksamhet till vännerna för deras välvilja att skänka saker till försäljningen, vill dock styrelsen hemställa till dem att hellre sjelfva söka förvandla de saker, som de vilja skänka, till penningar, emedan det från flera synpunkter är otjenligt att hafva försäljning under konferensen.

Revisionsberättelse.

Undertecknade, som vid årskonferensen 1899 blifvit utsedda att granska Helgelseförbundets räkenskaper och förvaltning för tiden från den 1 juni 1899 t. o. m. den 31 maj 1900 få härmed hänvisa till följande utdrag:

Missionen i Zulu:

Inkomster:

Behållning från föregående räkenskapsår	2,480: 86
Inkommet under året i gåfvor och kollekter	7,586: 25
	Kr. 10,067: 11

Utgifter:

Till missionärernas resor och underhåll, infödda evangelister, byggnader m. m.	9,155: 44
Behållning	911: 67
	Kr. 10,067: 11

Missionen i Kina:

Inkomster:

Behållning från föregående räkenskapsår	7,488: 99
Inkommet under året i gåfvor och kollekter	13,999: 24
	Kr. 21,488: 23

Utgifter:

Till missionärernas resor och underhåll, infödda evangelister m. m.	15,066: 46
Behållning	6,421: 77
	Kr. 21,488: 23

Missionen i Sydamerika:

Inkomster:

Behållning från föregående räkenskapsår	1,844: 46
Inkommet under året i gåfvor och kollekter	655: 88
	Kr. 2,500: 34

Utgifter:

Till missionär B. Neil	1,000: —
Behållning	1,500: 34
	Kr. 2,500: 34

Missionen i Indien:

Inkomster:

Behållning från föregående räkenskapsår	387: 18
Inkommet under året i gåfvor och kollekter	246: 80
Dito till de nödlidande	1,344: 05
Kr.	1,978: 03

Utgifter:

Till infödd bibelkvinna m. m.	121: 40
Till de nödlidande	1,260: —
Behållning för missionen	512: 58
Behållning för de nödlidande	84: 05
Kr.	1,978: 03

Missionen i Spanien:

Behållningen från föregående räkenskapsår	kr. 6: 50

De nödlidande kristna i Armenien:

Behållning från föregående räkenskapsår	40: —
Inkommet under året	8: 50
Kr.	48: 50

De nödlidande i Ryssland:

Inkommet under året i gåfvor och kollekter	kr. 118: —

Yttre missionen:

Inkomster:

Behållning från föregående räkenskapsår	3,600: 39
Inkommet under året i gåfvor och kollekter	1,734: 58
Kr.	5,334: 97

Utgifter:

Diverse omkostnader, postporto m. m.	153: 47
Behållning	5,181: 50
Kr.	5,334: 97

Inre missionen:

Inkomster:

Behållning från föregående räkenskapsår	1,089: 25
Inkommet under året i gåfvor och kollekter	1,039: 91
Inkomsterna för "Missionen utan uppgifvet ändamål" öfverförts med kr.	1,319: 03
Kr.	3,488: 19

Utgifter:

Till evangelisternas resor m. m.	3,331: 16
Behållning	117: 03
Kr.	3,448: 19

Evangelisthemmet:

Inkomster:

Inkommet genom donation	6,000: —
Inkommet gen. koll. och gåfvor	425: 80
Räntor å utlånade medel	150: —
Arrende och hyror	900: —
Skuld	4,880: 35
Kr.	12,356: 15.

Utgifter:

Skuld den 1 juni 1899	4,992: 40
Diverse omkostnader	189: 55
Räntor	1,174: 20
Till intecknings gäldande deponerade	6,000: —
Kr.	12,356: 15

Då vi icke funnit någon anledning till anmärkning, tillstyrka vi beviljandet af full och tacksam ansvarsfrihet för såväl styrelsen som kassamannen för det år räkenskaperna omfatta.

Örebro den 21 juni 1900.

C. J. Widmark, *C. Aug. Wallin.*

Granhammar.

Förteckning på evangelisterna och deras fält.

Norrbotten: Per Larsson; P. E. Pettersson; A. N. Josefsson; O. Lifbom (äfven Ångermanland.);
Mina Landström och Lina Nilsson; Albertina Nilsson.

Vesterbotten: Jenny Bäckström.

Vesterbottens lappmark: Emma Bergqvist och Hanna Jansson.

Ångermanland: E. Selin och Mårtenson; N. P. Edman och Axel Johansson; Edla Lindskog och Selma Andersson.

Jemtland: Lovisa Ramkvist och Hildur Larsson, Anna Bergstrand och Amanda Karlsson.

Medelpad: Kerstin Pålsson (med kamrat från kursen).

Helsingland: Ludvig Pettersson och N. A. Linde; Maria Sand (med kamrat från kursen).

Dalarne: Gustaf Fredberg; Johan Torell; Hilma Anderson; Ida Ekberg och Alma Svahn.

Uppland: C. Björkman; Edvard Vahlberg; Sally Pettersson; Mariana Rehnberg och Elisabeth Larsson; Anna Jeppson och Elin Pettersson; Hilda Karlsson.

Vestmanland: Karl Karlsson, Gustaf Pettersson; Theresia Isaksson och Susanna Johansson; Amanda Olsson och Anna Landin.

Vermland: Emma Pettersson och Karin Andersson; Annette och Lydia Ljungström; Lovisa Runkvist.

Södermanland: Oskar Lundlöf; Olivia Olsson och Sofie Södergren (Katrineholms- och Eskilstuna-trakten); Hilda Fagerholm och Emma Andersson (Nyköpingstrakten).

Nerike: K. Olsson; Karin Andersson och Augusta Setterberg.

Östergötland: K. J Johansson; O. Svensson; Karl Netz; Viktor Gihlander och Lars Johan Karlsson; J. H. Karlsson (med kamrat från kursen); Alexander Pettersson (med kamrat från kursen) Maria Åhlin; Marta Andersson; Math. Andersson (med kamrat från kursen).

Vestergötland: Karl Palmqvist; Stefanus Johansson; A. Fernholm; Valfrid Jansson; A. G. Hedin; Aug. Wilsson; Axel Anderson och C. E. Johansson; Gustaf Johansson; Hanna Eriksson; Betty Karlsson; Jenny Andersson och Emma Nilsson; Selma Danielsson och Anna Svensson; Johanna Svensson.

Småland: Victor Johansson; David Karlsson; A. Bengtsson; G. Ekdahl; Elin Johansson; Anna Lindeberg; Anna Svenson; Anna Rudencrantz och Jenny Dag; Kristina Pettersson; Anna Andersson och Hanna Hedlund; Hulda Ek och Rosa Johansson; Ida Elg och Annie Engström; Anna Jonsson och Amanda Johansson.

Dalsland: Ida Högstedt och Almida Aronsson.

Skåne: Nils Jönsson; A. Magnusson; Arvid Palmgren; Oscar Eld; Olof Jansson; Anna Larsson; Tilda Schyllert; Kristina Nilsson och Sigrid Jonsson, Hilma Lindstrand; Hanna Olsson och Emelia Wennström; Elise Svensson och Johanna Jeppson.

Gotland: Claes Victor Jonsson; Johanna Källander; Anna Fagerstedt och Elisabeth Andersson.

Finland: A. Hector; Aug. Nilsson.

Åland: Herman Josefsson.

Danmark: K. Nielssen; P. J. Jensen; Karolina Jörgensen; Anna Hansen.

Obestämdt fält: K. Ramkvist; L. G. Andersson; Johan Nygren; O. Eriksson; Thèresia Lundholm; Mina Andersson; Alma Wisth; Judith Bergström; Emmy Söderberg; Hilda Dufva; Lydia Johansson; Amanda Karlsson; Hanna Bergström; Elin Olsson.

Något för barnen att få.

Käraste små vänner!

Hvad en menniska sår, det skall hon ock uppskära.

Våren och såningens tid är längesedan förbi. Sommaren, då allt det sådda prunkar i den skönaste färgprakt, nalkas sitt slut; och hösten, skördetiden, då allting skall böja sig för lien och skördas för att sedermera gömmas i ladorna, är snart inne.

Så går det till i naturens rike. Allt det sådda mognar till skörd. Liten väppling, som stod der så frodig och rödkindad och bjöd bien på honungskalas, måste skördas. Prestkragen, som lyfte sig så renstruken öfver tufvorna och höll botpredikningar för de tanklösa fjärilarna, och den blåögda "förgät mig ej", som så ljuft blickade upp mot sommarhimmelen — alla, alla vänta på att skördas, ty de hafva uppfyllt sin bestämmelse och burit frukt, hvar och en efter sin art.

Så går det äfven till i det lilla rike, som heter menniskohjertat. Hvad vi så der, växer, blomstrar och bär frukt, antingen god eller ond. Kära lilla barn, hurudan säd har du sått? Har den varit god? Har det varit en säd af *kärlek, lydnad* och *tacksamhet?* Lyckliga lilla barn, om du sått en sådan ädel säd! Då har din väppling haft honung för din om-

gifning, din prestkrage goda, vänliga ord, och de blå "förgät mig ej" tacksamhet och pris till den Gud, som gifvit oss både såningstiden och skördeanden. Sommarens tid är så kort. Så ock vår. Gräset torkar, blomstret vissnar. När vinden går deröfver, är det icke mer. Men hvad vi under vår korta tillvaro så, det skola vi en gång få skörda. Glömmen ej detta, små vänner!

I följande berättelse skolen I få se, huru riklig skörd det gifver att utså kärlek och barmhertighet.

I Österrike bodde för många år sedan en smed, som var mycket fattig på det jordiska goda, men deremot rik i Gud. Rika voro också han och hans kära hustru på de enda skatter, som vi kunna härifrån få med oss till himmelen, nämligen barnen. Gud hade välsignat dem med sex gossar och fyra flickor, hvilka de allvarligt uppfostrade att lyda Gud och tjena och hedra sina föräldrar. Ett utmärkande drag i deras uppfostran var det, att de från tidigaste ålder lärdes att visa barmhertighet mot dem, som voro fattigare än de sjelfva.

Bland deras grannar i byn fanns det en blind enka och hennes lilla dotter. Till henne fingo barnen ofta gå med en kaka bröd af det knappa förrådet och en kruka soppa. Lilla Greta var allas deras lilla skyddsling, och åt henne sparades mången bit.

En afton, då den fattiga smedsfamiljen just beredde sig att hålla aftonbön, syntes lilla Greta på förstugubron med förgråtna anletsdrag. Genast skyndade den vänliga smedshustrun emot henne, frågande hvad som händt, och fick till svar:

"Mor har gått hem till Jesus och lemnat lilla Gretchen kvar, och nu törs jag icke bo ensam i stugan."

Smeden sjelf, den alltid gladlynte Vallder, syntes nu på trappan och alla barnen omkring honom.

"Kära Kate," sade han till sin hustru, "alltid finns det väl något hörn i flickornas bädd för lilla Greta, och Gud välsignar nog brödet och fiskarna än i dag, så att det räcker till en mun till."

"Ja, kære man," sade hustrun, "det var just så jag tänkte, när jag såg det stackars moderlösa barnet. Välkommen då i Jesu namn, kära barn! Nu skola vi först gå in och fortsätta vår aftonbön och tacka den käre Guden för ännu ett barn, som han gifvit oss att omhulda, och sedan skall du äta litet aftonvard, lilla Greta. Torka nu bort dina tårar och kom ihåg, att din moders förlossade ande blickar ned till dig här och skall med glädje se dig vandra i Jesu fotspår mot det hem, der hon nu är."

Snart trängde den vackra psalmsången ut ur det ringa arbetaretjället i den svala sommarattonen. På en bänk vid husgafveln hade en främling tagit plats; andäktigt hade han aftagit sin hufvudbonad, då han hörde bönen "Fader vår" bedjas derinne.

När aftonbönen var slut, nalkades han dörren och frågade den mötande smedshustrun, om han kunde få göra lilla Greta sällskap vid aftonmåltiden. Visserligen tyckte den fattiga kvinnan, att främlingen såg alldeles för fin ut, för att passa vid hennes bord, men dock erbjöd hon honom att taga plats under den stora linden på gården.

Många små villiga händer kommo nu i farten för att hjelpa mor att duka åt den främmande, som kommit i samspråk med den öppenhjertige smeden. Gossarna buro ut bord och stolar; den största af flickorna fick lägga den grofva, men snöhvita duken på bordet och framsätta för den fine gästen den enda tenntalrik, som fanns i huset. Två af de andra flickorna genomletade hallonhäcken än en gång, för att få ett fat af dessa präktiga bär, som voro så omtyckta på herrgården. Mor sjelf kom med det nykärnade smöret och det grofva brödet, hvilket jemte en skål mjölk utgjorde hela anrättningen. Lille Fritz, den andre i ordningen af sönerna, bad så enträget att få sätta en bukett af nyponblommor och vildvin i den spräckta lermuggen, att mor icke kunde neka, och så inbjöds främlingen med enkel hjertlighet att taga för sig af anrättningen.

Främlingen såg helt förvånad ut att finna bordet så inbjudande i all dess enkelhet och intog med synbart välbehag de framsatta håfvorna.

Under tiden gjorde han sig bekant med

allt, som rörde lilla Gretas lefnadsförhållanden, och förvånade sig öfver, att smeden oaktadt sina egna tio barn ändå ville taga emot den lilla moderlösa flickan.

"Åh, kære herre," hade smeden svarat, "icke är det så underligt; min Gud, som är de faderlösas fader, glömmer nog icke att öka på vårt underhåll, då han ser, att vi fått en mun till att mätta. Ack nej, han är så trofast! Han har ju lofvat oss, att den som öfvar barmhertighet, honom skall också ske barmhertighet, och sår man nt det goda, får man hundradefaldt igen, och godhet och barmhertighet skola följa oss i alla våra lefnadsdagar, och till sist skola vi få bo i Herrens hus evinnerligen. Och tycker icke herrn, att det kan vara lön nog för en så liten tjenst?"

Främlingen satt svarslös. Men tårarna i ögonen sade mera än ord; han kände, att denne fattige smed var rikare i sin fattigdom än han, den förnäme främlingen, i all sin rikedom.

Innan främlingen tog afsked, ville han gerna se alla barnen omkring sig, och så samlade modern dem. Främlingen gaf med rörelse akt på, huru alla täflade om att få leda äfven lilla Greta fram i syskonringen, och det glömde han ej.

Som en liten rosenhäck stodo de nu der i sina slitna, men rena och lappade kläder med leende, rosiga anleten. Med glädje såg han äfven, huru lydiga de voro sina föräldrar och huru sams de voro sinsemellan samt huru samvetsgrant de delade resterna af den framsatta aftonmåltiden, och huru lilla Greta blef ihågkommen af alla.

Vid afskedet tryckte främlingen med hjertlig tacksamhet det gudfruktiga smedsfolkets händer och bad dem att låta Gud allt framgent få göra deras lif så fruktbärande på det goda som hitintills. "I dag," sade främlingen, "vill jag ej säga er mitt namn. Men i morgon vill jag sända er en gåfva och med den en bön om, att eder tacksamme gäst må hädanefter vara ihågkommen i edra förböner, då I såsom i afton samlen edra barn till familjeandakt."

Länge stodo smeden och hans hustru och sågo efter främlingen och bådo Gud i sina hjertan om välsignelse för hans själ. En förnäm herre var det nog — men hvem han var, kunde de alls icke ana.

Följande förmiddag kom en officer i full uniform uppridande på gården och bad att få tala med smeden. Varm och sotig kom denne ut ur sin smedja och frågade, hvarmed han kunde vara till tjenst. Officeren afbröt hans helsning, i det han räckte smeden ett stort bref.

"Kom hit, hustru!" ropade smeden till sin hustru, som hade kommit ut på förstugnbron lockad af hästtrampet. "Kom och hjelp mig läsa brefvet; du är mera skrifkunnig än jag." Med darrande hand bröt hustrun det stora sigillet och läste:

"Mina kära vänner och aktningsvärda undersåtar!

Med glädje gästade er kejsare ert hem i går, aktgifvande på eder gudsfruktan och dygd såsom föräldrar och på barnens lydnad och syskonkärlek, men derjemte på den stora barmhertighet, I visaden den lilla fader- och moderlösa flickan genom att oaktadt eder stora barnskara likväl låta den lilla få ett hem hos eder. En sådan sådd kan ej blifva utan sin skörd. Kejsarinnan och jag hafva derför beslutat att årligen till eder utbetala 100 thaler till hvart och ett af edra egna barn, tills de hafva uppnått 20 års ålder samt 200 till er lilla skyddsling Greta.

Förblifven i det sinnelag, den allgode Guden gifvit eder, och pryden ert fosterland fortfarande med eder sanna gudsfruktan, arbetsamhet och förnöjsamhet. Uppfostren ock edra barn deri, och ingen skall glädjas mera deråt än eder bevågne kejsare Frantz Joseph.

P. S. Kejsarinnan önskar då och då genom sin kammarherre erhålla underrättelse om edra barns välbefinnande och framtid."

Mången skall måhända tro, att detta är en uppdiktad historia. Men så är icke fallet, utan lär detta kejsarens bref finnas förvaradt hos en af sönerna i denna familj, som blef så frikostigt belönad för hvad husfadern gjort en af "dessa minsta", som tro på Jesus.

Kära barn! Af denna händelse se vi, huru skönt och löftesrikt det är att så ut god säd. Om kejsare och konungar i denna verlden icke belöna oss, så skall Jesus Kristus, herrskaren öfver himmel och jord, göra det så mycket härligare. Varen derför små flitiga såningsmän!

Får du ej främst uti ledet stå,
Verka Guds verk i det tysta då.
Herren, som i det fördolda ser,
Blott efter troheten lönen ger.

Gå, gå, skördeman gå!
Gån, gån, stora och små,
Ut att den ädla säden så!
Gå, gå, skördeman gå!

Onkel Eric.

Till hednamissionens vänner!

"Vi äro räknade som slaktfår, dödade hela dagen."

Som tidningarna visa, pågår i Kina en oerhörd och fruktansvärd kris, hvars innebörd och slutliga resultat icke ens de skarpsinnigaste statsmän förmå ana. *Främlingshatet* upprör millioner och åter millioner i alla delar af det stora riket och drifver dem till de vansinnigaste våldsdåd, till massmord på hvita utan åtskillnad och på infödda kristna. Så hafva tusentals infödda kristna i början af juli stupat i striden mot "boxarne" och kinesiska soldater eller mördats. Kinas regering, om det eljes har någon nu, tyckes understödja främlingshatarne, och innan stormakternas härar hinna till Kina, särskildt till det inre af landet, kunna de förfärligaste blodsdåd af de kinesiska främlingshatarne och pöbeln föröfvas på tusen ställen emot särskildt de värnlösa evangeliska missionärerna af olika nationer. De flesta äro nog engelska, dernäst amerikanska och så *svenskar*.

De befinna sig i sanning som på toppen af ett eldsprutande berg, och det är nästan ett under af Gud, om deras lif öfverhufvud varda sparade. Dessa äro nog sådana tider, om hvilka Jesus sagt: "Menniskorna bortorkas af räddhåga för det, som hela verlden öfvergå skall", och en väldig Herrens domedag, en hans vredesdag synes redan vara för handen för många länder och folk. Ingen arm af kött, icke alla stormakternas arméer kunna rädda missionärerna i Kina, men väl *Herren Zebaot*, som antingen kan gömma dem i skuggan af sin hand, medan orkanen går öfver, eller skall blifva förherrligad genom sina vittnens blodiga död, skall bevara dem trogna intill döden och göra sjelfva deras död till lifvets utsäde för tusentals kinesers frälsning. "Martyrernas blod är församlingens utsäde", hette det förr, och för *Herrens verks skull* äro Kinas missionärer nu som slagtefår, som i lejonets mun. Hvad ingen köttslig arm förmår, dyra syskon, det förmår Guds folks allvarliga, innerliga, uthållande, trosfrimodiga böner! Låtom oss derför *bedja, åkalla, tacka för Kinas missionärer dagligen, beständigt*, tillsammans med dem sjelfva och tusentals Herrens och deras vänner i England, Amerika och andra länder, så skola vi ock i sinom tid få tacka, lofva och prisa för bönhörelse!

N. H.

Simson eller själens hemliga affall från Gud.

Domb. kap. 16.

"Hvad jag säger till eder, det säger jag till alla: *vaken!*"

Simson var en man, af Gud utvald till att utföra stora ting. Gud hade ock utrustat honom med särskilda egenskaper för att utföra sin mission och Guds Ande hvilade öfver honom. Han var en Guds nasir, som med makt gick framåt och fruktade hvarken menniskor eller lejon, som mötte honom på hans väg. Dock, huru högt begåfvad en menniska än är och huru höga uppdrag hon än fått af Herren, ställer detta henne ej utom frestelsernas område. Tvärtom, ju högre en menniska blifvit begåfvad af Gud och ju större uppdrag hon fått, desto större frestelser, desto större pröfningar. Hvar och en skall genom pröfningar och frestelser hafva tillfälle att visa, huru han vill tjena Gud. Frestelser äro derför nyttiga, och vi böra glädjas öfver dem (Jak. 1: 1); de äro lika skickliga skolmästare, hvilka väl många gånger äro stränga och icke alls angenäma för lärjungarne, men som under det de äro stränga, gifva kunskap och utbildning åt dem, som äro läraktiga. Hvarje ny eröfring gifver mer praktik åt soldaten och ingifver mera mod i hans ande. Att blifva frestad är derföre icke synd. Äfven Kristus var frestad uti allt (Ebr. 2: 18); och vi kunna lika litet tänka att undfly frestelsen, som seglaren kan tänka att undkomma vågorna. Men hvad gör seglaren, då han ser, att han ej kan undfly vågorna? Han söker att bekämpa dem; och det är hvad vi hafva att göra med frestelserna. Men för att bekämpa dem är det nödvändigt att vi lära känna dem samt huru vi skola bekämpa dem.

I. *Näring åt frestelserna.*

Simson fattade kärlek (Domb. 16: 4). Begärelse eller att fatta kärlek i sitt hjerta är icke blott första steget till affall, utan det är ock synd. Det genom Jesu blod renade hjertat är mycket finkänsligt; och att på något sätt gifva rum för en tanke eller handling, som kränker hjertats rena oskuld, *är synd*. Här är det rätta stridsfältet, hvarest vi skola möta frestelserna, se deras afsikter, lära hvad de hafva att säga oss samt slå dem till döds. Här finnes blott två vägar, en är att döda frestelsen, den andra är att gifva näring i mitt sinne åt densamma. Icke alla frestelser komma som fiender, fastmer komma de ofta som vänner. Det var ju icke en direkt synd af Simson att fatta kärlek till en kvinna. Det finnes ju en loflig kärlek, men var det Gud, som ledde hans steg? Måste han icke hafva känt sitt samvete kränkt vid denna kärleksförbindelse? Men likväl fortsatte han utan att akta på den inre rösten? Det

är just hvad mången gång, ja allt för ofta, mången ung man och kvinna göra. Begärelsen kommer, frestaren inställer sig, och utan att akta på hvad den finkänsliga anden säger, hvilken Gud har gifvit dem, som älska honom, smeker man frestelserna, tager ett steg utan Guds fingervisning och får sedan begråta sin fångenskap i Felisteernas fjettrar. Frestelser till högmod, ära, penningar, menniskoberöm äro af samma art. De komma, vi kunna ej hindra dem, men vi kunna låta dem gå ohörda sin väg. Dock finna de tyvärr alltför ofta rum och följa predikanten på talarestolen, söndagsskolläraren i söndagsskolan, evangelisten på fältet, husmodern i hennes hem, affärsmannen på kontoret. Och då de äro dagliga gäster, som i stället för att blifva dräpta, näras, blifva sådana själar lika det maskstungna äpplet, hvars kärna är skämd och ej duger till fortplantning, och som, fastän det skiner rödt och vackert på utsidan, dock har en ständigt tärande mask inom sig. Dessa själar klaga alltid öfver brist på kraft och äro icke sällan de första, som komma fram till botbänken och söka helgelse. Men efter som de gifvit satan rum i sina hjertan, finna de ej hvad de söka. De smeka begärelserna, som finnas i det orena hjertat. Och många hafva tyvärr redan kommit så långt, att de söka efter ett lägligt tillfälle att verkställa hvad de länge gått och närt i sina hjertan. Inför menniskor äro dessa icke skökor eller horkarlar, tjufvar, förtalare, högfärdiga, äregiriga eller afundsjuka, tvärtom uppenbara de sig som älskeliga bröder och systrar i Herren, men inför Gud äro de redan dömda. Ty han ser de orena bevekelsegrunderna, och om de ej ångra sig och söka rening i blodet från all *hjertats orenhet*, skola de snart falla äfven till det yttre och blifva uppenbara för hela verlden; deras synd kan ej fördöljas längre. Jag vet, att jag med dessa rader skall tala till sådana, hvilka gifvit rum för frestelsen i sina hjertan. Derför har jag ett vänligt råd till dig, min käre broder: Innan det går längre med dig, fly till *honom*, som aldrig kastat ut någon, som sökt hans hjelp! Bekänn din synd samt sök i tron rening för allt, som rör sig i ditt hjerta. Se Hes. 36: 25, 26; Matt. 5: 8; Apg. 15: 9. Denna hjertats renhet är såsom en frätande eld i denna onda verld, och kan ej existera utan att lemna gudomliga och heliga spår efter sig, mången gång utan att ett ord säges; då deremot den, som har ett orent hjerta, icke åstadkommer något heligt och gudomligt intryck med all sin vältalighet och sitt mycknа ordflöde. Du minnes kanske sjelf så väl den tiden, då både stora och små kände en helig bäfvan för en gudomlig kraft, som följde de ord, som du uttalade, mången gång med en stapplande tunga. Nu har du blifvit van att tala både offentligt och enskildt, och det är icke utan att du besitter en smula vältalighet också, och många måhända tacka dig för ditt uppbyggliga föredrag. Men hvar äro själarna, som söka frälsning eller de, som söka rening från sina afgudar? "Ah, det är icke väckelsetid nu". Broder, syster, jag beder dig, gå afsides inför din Gud, fråga om ej du låtit Kananeerna få

rum i ditt hjerta. Du har kanhända likt Simson, den olycklige Simson, *fått kärlek* i ditt hjerta till det eller det. Hvad? Du blir vresig, du känner dig "*stucken*" i ditt hjerta för litet hån för Kristi skull! Tänk hvilken respektabel man du blifvit! Du är ej längre så vänlig mot ditt husfolk som förr, du beder ej mera så varmt och innerligt för din familj, syndares nöd hvilar icke längre så tungt på ditt hjerta, kärleken till att umgås med Gud, ordet och de heliga är ej så brinnande i din själ nu. Hvad har händt? Du har likt Simson fattat kärlek till det olofliga, och hvad värre är, du närer frestelserna.

II. *Lögn.*

Simson, medveten om sin stora styrka och öfverlägsna segerkraft, började att på visst sätt drifva skämt med sina fiender. Härtill kom att han talade lögn tre gånger och hade dem att fåfängt arbeta för att binda honom. Detta är ofta den väg, det affälliga hjertat väljer att gå. Efter det anden blifvit kall och icke längre har sin fröjd i Gud, börjar man att se sig om i verlden, och det händer ej sällan, att man då måste göra sig bemärkt med en kvickhet och litet skämt, och eftersom man känner sig så stark, så är det ju ingen fara. En falsk frimodighet beherrskar hjertat; man tröstar på sin styrka och sina segrar i det flydda, och man säger till sig sjelf: "Det är ju icke så farligt; det är ju icke förbjudet att tala och vara glad, och jag skall nog vaka öfver mina ord" o. s. v. Men under allt detta försvinner den barnsliga Herrens fruktan mer och mer från hjertat. Snart har det gått så långt, att man måste begagna en s. k. nödlögn här och der, för att komma undan och hålla anseendet uppe. — På denna farliga stråt fortsätter själen längre och längre, den gudomliga kraften försvinner, och hvad som nu får nära och uppehålla det ännu skenbara kristuslifvet, är de gamla erfarenheterna. Men likt den strida strömmen, som allt mer och mer undergräfver trädets rötter, för att underlätta arbetet för den kommande stormen att fälla det, så undergräfves mer och mer denna själs andliga och moraliska grundval, och snart får man skåda fallet. Den olycklige Simson skämtade och ljög för Delila, tills hans hårflätor voro afskurna. Så fortsätta också dessa själar, under det att de äro medvetna om att de gå tillbaka, att gå längre och längre. Synden tjusar, begärelserna smekas, och vägen synes så behaglig. Man tager det icke längre så noga, man räknar på en förlåtande Gud, och så går det längre och längre hän emot det förfärliga ögonblicket, då vraket stöter mot klippan, och spillrorna högt vittna om dess förfärliga öde.

III. *Fortsatta lockelser.*

Delila blef allt mera och mera djerf. Nu dristade hon att göra anspråk på Simsons kärlek (Dom. 16: 15); och den olycklige Simsons hjerta var icke längre stålsatt med Guds nitälskan gentemot syndiga lockelser, utan han yppade hela sitt hjerta för henne (v. 18). Efter det att själ-

len en tid gått och bifallit än till det ena än till det andra, kommer slutligen syndens Delila i en annan form, nu skämmes hon icke för att göra anspråk på själens kärlek. Hon känner noga hvad som försiggått gång efter annan derinne, huru hon gång efter annan lyckats undergräfva och underminera de rena och heliga grundstenar, på hvilka själen varit uppbygd och haft stöd. Nu väntar hon på en snar afgörande stund, och hon säger: "Hur kan du säga: "Jag älskar dig", då ditt hjerta icke längre är med dig". Profvet ställes fram, det gäller nu att visa hvem själen älskar. Simsons själ var otålig intill döden (v. 16); han måste falla åt något håll. Ännu finnes det något kvar af den gudomliga gnistan, och det blir ännu en het strid, innan själen faller uppenbart. Men eftersom hjertat orenats en så lång tid genom att nära begärelser, hade icke blott den andliga kraften blifvit undangräfd, utan äfven den moraliska viljekraften var förbi. Stormen kom, och huset föll, ty dess grund var för lång tid tillbaka undergräfd.

IV. *Fallet.*

Till slut föll Simson. Han yppade hela sitt hjerta; han var besegrad, hvarje bit af den heliga karakter och nitälskan, som han haft som Guds nasir, var förbi; den högtidliga nasirskruden var honom beröfvad, Herren var viken från hans sida. Fjettrad till hand och fot och med utstungna ögon fördes han nu till fiendernas fängelse, för att der göra slafvens och fångens syssla, draga kvarnstenen. Verlden har ingen barmhertighet med en fallen Guds nasir. Syndens Delila, som förut uppträdde så fager och lockande, har plötsligt förvandlats till en rytandé tigrinna, och de lustar, som förut voro så söta och hvilka man närde i det orena hjertat, gnaga nu som frätande maskar, under det minnet ständigt klagar som en vilsekommen fogel i ödemarken. Det söta har förvandlats i surt, friheten är slagen i bojor, hvilan är förbytt till ett släpande arbete vid fiendernas kvarn, under det att de leka med nasirens utstungna ögon. Ah! det är verlden likt! Har hon blott lyckats att få en af Herrens heliga på fall, sedan känner hon inga gränser för att uttrycka sitt förakt för den arme och ju högre post själen innehaft i Herrens lärjungaskara, desto djupare blir föraktet från verldens sida. Arme Simson, dag efter dag måste han fortsätta i sitt elände! O, de arma själar, som fallit offer för satan, jag känner djupt medlidande med dem! De få i sanning erfara, och det på ett bittert sätt, att det är tungt att tjena satan. Må vi lära att hata synden, icke blott i dess utöfning, utan i hjertat. Må vi alltid vandra i Herrens fruktan, och icke blott tro på, utan ock genom Guds nåd ständigt *ega* ett rent hjerta. Ty utan ett rent hjerta är det icke möjligt att vinna seger, och, utan att vi sjelfva ega ett rent hjerta, kunna vi omöjligt föra andra till renhet. Gud ser till hjertat, och efter hvad som finnes der, dömer han också. Våra mest hemliga tankar och bevekelsegrunder äro uppenbara för honom.

V. *Upprättelsen.*

Fiendernas glädje kände inga gränser; de ställde till en riktig nationalfest, då fången Simson skulle spela för dem. De hade nu rätt att befalla. Förr hade han varit herre; nu var han dräng; och hans fiender jublade öfver förändringen. Det går så. Den helige var stundom en plåga för de ogudaktiga, men nu sedan han fallit, plåga de ogudaktiga honom. Men Simson hade begråtit sitt fall i den mörka cellen. Hvem kan väl tälja hans många suckar och tårar, under de långa ödsliga nätterna? O, huru många "om" hade icke uppstigit ur hans hjerta! Det är lätt att se den rättfärdiges fall och att spotta åt honom och bele honom; men hvem ser de många tårar, som flyta från hans ögon i nattens timmar, eller hvem hör hans suckar och ångestkval i de ensliga timmarne? Det är en förtviflad nöd, som stundom har drifvit själen till vansinne. Missräkningen är djup och bitter. I nödens och eländets fängelse började Simson att åter tänka på och fatta förtroende till Jehova, den gode och rättvise Herre, hvilken han tjenat i sin ungdom. Och Herren gjorde sin barmhertighet känd än en gång för den affällige sonen, och Simson gifver sin tacksamhet till Herren tillkänna derigenom att han frivilligt offrar sig sjelf för att taga hämnd på sina och Herrens fiender, heldre än att lefva som fånge ibland dem. Affälling, du som begråter dina dårskaper, smidd i Felisteernas fjettrar, dragande försmädelsernas tunga kvarn, fatta mod, lyssna till Simson, lär af honom! Nöden har tryckt dig länge nog, försmädelsen har hängt länge nog som ett tungt ok kring din hals. Broder, lyssna till Herrens ord: "Om de ohelga mina stadgar och icke hålla mina bud, så vill jag hemsöka deras synd med ris och deras missgerning med plågor. Men min nåd skall jag icke taga ifrån honom och icke svika min trofasthet. Jag skall icke ohelga mitt förbund, och hvad som utgått från mina läppar skall jag icke förändra!" (Ps. 89: 32—35). Stå upp ifrån ditt fall, än fins förbarmande hos Gud, än är fadershjertet öppet, än fins nåd och tillgift. Det fins kraft att sönderslita dina fjettrar, försoning för dig; ty det var förlorade, han kom att rädda från död. Lita nu blott på det nakna ordet, det är just hvad *han* sjelf har sagt. Invig dig på nytt åt Gud, skulle det än kosta ditt lif! Det är bättre att dö som en Herrens lärjunge, än att sitta en fånge och mala åt Felisteerna. Det är en praktiserad sanning för dig, hvad ordet säger om ditt affall; du har bittert fått erfara det. Låt nu detta leda dig till att tro hvad Gud säger till dig, affälling, om sin nåd och barmhertighet. Tro det, och du finner åter den trofaste Herre, som du under din lyckas dagar tjenade. Så säger Herren: "Jag kommer ihåg, *dig till godo*, din ungdoms kärlek, och att du älskade mig under din trolofningstid (Jer. 2: 2). Må Herren hjelpa dig, du som läser dessa rader, att just nu, då du läst detta, ställa dig inför Gud och hans sanningar och ransaka ditt väsende i evighetens ljus, göra upp din sak med Gud och få ditt hjerta renadt från alla

afgudar, hvitt som, ja, hvitare än snö. Må du icke bedraga dig sjelf! Saken är af vikt. Det gäller lif eller död, frälsning eller förtappelse, himmel eller helvete. Själ, vid Gud, hans ord och Jesu Kristi marter och död för dig, uppmanar jag dig att just nu ransaka ditt väsen inför Gud och mottaga hans barmhertighet och tillgift, en fri, full och härlig förlossning genom honom, som för dig gaf sitt lif.

O, min Jesus, mig ransaka
Uti djupet af min själ;
Intet jag för dig kan dölja,
Ty du känner mig så väl.
Pröfva, utransaka mig,
Jag förtror mig helt åt dig.

Brinner än min första kärlek?
Är min bön så innerlig,
Som då först jag fann din frälsning
Och så barnsligt bad till dig?
Får han ännu hos mig bo,
Samma rena barnatro?

Glöder hjertat nu som fordom
För en verld, i synden död?
Vittnar jag med samma glädje
Om min vän, båd' hvit och röd?
Har jag än i hjertat kvar
Den nitälskan, som då var?

Herre, söker jag din ära
Eller söker jag också
Ibland dem, som mig omgifva,
Att en smula hyllning få?
Gud, min Gud, är hjertat rent?
Pröfva, förr'n det blir för sent!

Herre, har fåfängligheten
Tagit ock mig arme fatt?
Brinner kanske min troslampa
Mycket flämtande och matt?
Ack hur mången fått sin graf
I fåfängans djupa haf.

Blott ett lif jag eger, Herre,
Och det flyktar snart sin kos.
Ja, det ilar bort likt vinden,
Täres liksom sommarns ros.
Hjelp mig offra det för dig,
Du, som offrat allt för mig!

Herre, jag mig helt uppgifver
Till din tjenst, tag mig emot!
Helig kraft från höjden gif mig
Till att trotsa stormens hot.
Gud, min Gud, ransaka mig,
Jag förtror mig helt åt dig.

Bror N.

Ur minnet och dagboken.

IV.

Enkans tårar.

Tårarne äro känslans språk. Den, som gråter, är vanligen krossad utaf antingen någon öfverväldigande och öfverraskande glädje eller ock utaf någon djup, gripande sorg. I hvilket fall som helst, så är det de inre känslorna och rörelserna, som återspeglas uti den klara tår, som rullar ned utför kinden; och ingen kan gråta utan att mer eller mindre anslå medlidsamhetskänslan hos andra. Vår jord är en enda stor tåredal; och ännu bar ingen mensklig varelse, som lefvat och pröfvat lifvets vexlande verkligheter, dess missräkningar, hnru vän mången gång hastigt ryckts bort från vän, återvändt ifrån denna planet med torra ögon. Mästaren sjelf, Gudasonen, grät. Och de heliga under alla tider hafva utgjutit floder af tårar. Men det gifves tvänne slags tårar med helt olika orsaker. Det gifves tårar, bakom hvilka klappa ett sällt och frigjordt hjerta med ljus och hoppfull framtid hvad ens egen personliga ställning beträffar, men hvilka frampressats vid åsynen utaf medmenniskornas skriande behof af Gud, frälsning och himmelsk

salighet. Dessa tårar äro salighetstårar. Men jorden är också genomdränkt utaf förtviflans, fattigdomens, saknadens, hopplöshetens, öfvergifvenhetens och armodets glödheta tårar.

I en by, der jag och den infödde evangelisten aflade ett helt hastigt besök och förkunnade evangelium om Jesu Kristi kärlek, uppmärksammade jag bland åhörarne en åldrig enka. Hennes skrynkliga men skarpa anletsdrag, de silfverhvita lockarne på hennes hufvud samt det djupa intresse hon synbarligen tog uti det budskap, vi framburo, var för mig en verklig förebråelsepredikan; och jag kan ej annat än fråga mig sjelf: "Göra de kristne, hvad på dem ankommer, då de tillåta den ena generationen efter den andra framlefva sin dystra tillvaro i hedendomens hopplösa natt, utan att skyndsamt ila till deras lifs räddning?" Många finnas i hednaverlden, hvilka i sauning åstunda en högre och renare frid än denna verlden har att bjuda på, men de finna den ej, hvadan de slutligen likasom stelna uti förtviflan. Då denna enka en stund hört oss tala om sann, deltagande kärlek, samt om att denna gudomliga kärleksglöd är oföränderlig till sin natur, oafsedt hvad menniskan varit och är, kunde hon icke längre beherrska sig sjelf, utan gaf luft åt sina upprörda känslor uti högljudd gråt. Ordet kärlek var för henne en verld af ljus, hopp och utsikt. Under sitt lifs mödosamma vandring hade hon utan all gensägelse ifrigt bemödat sig om att finna denna ljusets klenod, att få mottaga dess himmelska smekningar och genom dess allt förljufvande kraft erfara hugsvalelse och tröst, då omsorgernas börda tryckte. Men o! hon hade ej funnit, hvad hennes inre tro sade henne skulle vara rätta läkemedlet i nödens och pröfningarnes kritiska stunder! Ty denna verld har alltid varit fattig på kärlek, varkunsam kärlek. Nu stod hon der, en hvitnad kärfve — med grusade förhoppningar såsom sitt ödesdigra lifs enda resultat — omgifven utaf förtviflans hemska skuggor, med endast ett hopp — grafven. Hennes son, vid hvilken hon fästat de säkraste förhoppningar, att han såsom uppväxt skulle genom att vara en hederlig och älsklig son bereda henne glädje och lättnad, hade alldeles svikit dessa hennes förhoppningar och var nu sin hustru behjelplig uti att banna och slå den gamla. Ej underligt, att hon med krossadt hjerta och tårfyllda ögon berättade för oss sin mörka lefnadshistoria! Hennes man var för längesedan borta, alla vänner stodo på afstånd; och dertill måste hon tåligt uppbära förakt och begabberi ifrån sin egen lifsfrukt. Sonen gaf henne ej föda tillfyllest, och sonhustrun tvang henne att utföra arbete utöfver hennes förmåga. Hvad skulle hon göra? Bedja! Detta hade hon nog gjort oräkneliga gånger; men ack, templets gudar tycktes ej taga någon notis om hennes nöd. Hvad skulle hon då göra? Göra en ände på sin eländiga tillvaro! Tusenden göra så i detta land, och äfven hon hade umgåtts med dylika tankar, men hållits tillbaka utaf någon osynlig hands mellankomst. Nu fick hon för första gången höra talas om den evige Gudens alltillräckliga kärlek; och vid det talet förspordes ett lätt ljusskimmer, hvilket utbredde sig öfver hennes fårade panna. Hennes tårar tilltalade mäktigt mitt hjerta; och jag skall aldrig förgäta den gripande scenen. Må vi bedja till Gud, att vi få se henne i det tårfria landet ofvan skyn! Min själ gråter vid tanken på Kinas många fattiga enkor; och jag uppmanar hvarje lefvande kristen, hvilkens ögon falla på dessa rader, att göra sin pligt och räcka de döende skarorna det himmelska läkemedlet — evangelium, uppenbarelsen af Guds kärlek. "Tänken på dem, hvilka lida nöd, såsom I ock sjelfva hafven en kropp." "Detta är en ren och obefläckad gudstjenst inför Gud och Fadern att besöka faderlösa och enkor i deras bedröfvelse och bevara sig obesmittad af verlden."

V.

»Den försakande buddaist-presten»

En utaf buddaismens kardinalstadgar ålägger dess anhängare att försaka verlden och gå i kloster och blifva munkar eller eremiter. Den smickrar sina bekän-

nare med många, stora och fagra löften om den härlighet och ära, som väntar en uthållig och hjeltemodig eremit. Sålunda gifves det också flerfaldiga exempel på personer, hvilka öfvergifvit hus och hem, hustrur och barn, gods och egendom samt lefvat i bergsklyftor, undangömda för menniskors åsyn, tills de blifvit mera lika spöken än menniskor. Der i den dödlika ensamheten hafva de oförtrutet hängifvit sig åt asketiska botöfningar, naturvidriga fastor och späkningar samt begrundande af lifvets stora hemlighet. De söka undertrycka alla omoraliska böjelser, likbildas med gudarne samt renas och luttras till oförgängliga väsenden. Flera taga späkningarne så ytterst strängt, att de ruinera sina kroppar och dö en förtidig död. Men de uthärda och fördraga alla vedermödor, troende det andens osläckliga törst efter frid och hvila skall kunna ernås på denna botgörandets väg. De sätta sin ära i att ingenting ega på denna jorden och tigga åt sig det nödtorftiga. De tyckas lefva oberoende af denna verld, och hela deras håg är vänd till Nirvänä (den buddaistiske himmelen), hvilken de dock aldrig upphinna.

På en utaf mina predikoturer ibland folket träffade jag en dylik buddaistprest. Hans trasiga kåpa, vaggande gång och inbundna och slutna karakter vittnade tydligt om, att han var en utaf dem, som flitigt hängifvit sig åt sjelfförsakelse och späkning. Utan tvifvel hade satan och hans onda hjerta lyckats inbilla honom, att han förvärfvat sig stor förtjenst och ynnest hos gudarne genom sin lifsgerning; ty ett sjelfbelåtet leende var lägradt öfver hans solbrända anletsdrag. Arme man! Han kände ej den Gud, som har makt att frälsa och gifva frid utan all förskyllan eller värdighet. Huru lycklig kände jag mig icke i mitt hjerta, att jag stod på sanningens bergfasta grund, då jag betraktade denna bortvillade asiat. Att söka närma sig honom var fåfängt, och ej besvärade han sig med att lyssna till evangelium om nåd, då han ju tydligen hade beslutat sig för att på *görandets* väg öfvervinna sitt onda sjelf och ingå i lifvet. Hvarje dag anropade han med hög röst barmhertighetens gudinna midt på platsens stora genomfartsväg. Det var rörande att se hans oförtrutna ifver. All blygsel och menniskofruktan hade han för alltid afsagt sig. Han var ett skådespel för alla, som han kom i beröring med; men det framgick tydligen, att han satte sin ära uti att vara föraktad. Visserligen var han en vilsekommen hedning; men jag måste respektera hans nit och allvar samt taga lärdom för mitt eget lif. Den lefnadshana, han valt, hade kostat honom stora försakelser, otaliga faror och umbäranden, kropps- och själslidanden af många slag; men hans sjelftagna tro log åt allt detta, aktande det för intet emot det öfversvinneligt härliga mål, han skådade i fjerran, och hvilket han en dag hoppades att uppnå. Man må icke tro att dessa personer äro obildade och okunnige män; ty många hafva ganska stora själsförmågor och känna till både mandarinspråket och det klassiska språket. Många utaf dem hafva utgått ifrån rika och komfortabla hem. Tvänne utaf Kinas kejsare hafva stigit ned ifrån sina troner och blifvit buddaistprester. Den ena af dessa utsträckte sina försakelser ända derhän, att han dog af svält.

Älskade medkristen! Hvad har du offrat och försakat för din religion? Kanske mången Asiens son öfvergår dig tiofaldt uti försakelse och hjeltemodig hängifvenhet för det, som intet är?

Du drager dig för hvarje liten uppoffring, tycker att allt för stora summor åtgå till missionen, pendeln på ditt böneur slår allt saktare, andaktsstunderna blifva allt färre — din tid är så upptagen. Dina affärer ligga dig hårdare om hjertat än Jesu verk i hednaverlden. Du älskar det synliga mycket mera än det osynliga, drages mera till de verldsliga samkvämen, der de "oandeliga tomma orden" utgöra samtalets krydda, än till andeliga sammankomster. Du är så upptagen med dig sjelf, att du glömmer dina medbröders nöd. Är detta kristendom? Nej, och åter nej! Jesus har högtidligen förklarat, att hvarje hans lärjunge måste "förneka sig sjelf" och ställa allt sitt till hans förfogande, redo att vid minsta vink visa barnslig beredvillighet och lydnad. Ve den kristne, som späckar sin pung, medan

millioner själar, som stappla fram till bödelsbänken, behöfva hans hjelp och uppoffrande kärlek. Samlen eder icke skatter på jorden, der tjufvar gräfva och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen". "Gören eder vänner (själar, hvilka genom edra kärleksgåfvor funnit frälsning) meddelst orättfärdighetens mammon, att de må mottaga eder i de eviga hyddorna."

VI.

«Den besatte mannen.»

Hedningarne fråga oss ofta, om vi kunna bota sjuka och uppväcka döda. Ty de hafva ju läst uti de evangelier, hvilka de köpt utaf oss, att Jesus gifvit sina lärjungar denna makt. Och stundom då vi förkunna ordet, komma vi att behandla detta viktiga ämne, hvilket oftast tros bokstafligen utaf åhörarne. På dylika frågor gifva vi alltid ett bestämdt svar, och det är: "Af oss sjelfva förmå vi intet, men i Jesu namn förmå vi allt."

En dag blef jag plötsligt anmodad att gå till en by, der en "besatt man" fans, och drifva ut djefvulen ifrån honom. Mannen i fråga hade varit besatt en lång tid bortåt och var byns förskräckelse. Han rasade vildt, slog sönder fönster och husgerådssaker, brände upp klädespersedlar, slog och sparkade sin gamla mor, talade alla slags dumheter, svor och förbannade på det afskyvärdaste sätt, kunde ej få ro och hvila under nattens timmar, utan sprang halfnaken ut i den bitande vintərkylan och klättrade upp på husets skorstenspipa, der han utförde de mest onaturliga rörelser utan att falla ned. En dag sprang han ned till byns afgudahus och bröt nacken af "Långuangjö" (regnguden) samt bar hans hufvud till den närliggan-bergskällan, der han rentvättade gudens ansikte. Sedan bar han hufvudet tillbaka till templet och satte det på afgudens kropp igen. Han tycktes hafva en idé om att gudarne borde hålla sig rena, men då han förnam, att de ej förmå detta sjelfva, så önskade han att hjelpa dem. Folket i byn tyckte, att det var en stackare till gud, som ej ens kunde reda sig med en galen person. Och nog var han det.

Jag och den infödde evangelisten sadlade åsnorna och begåfvo oss i väg till byn, under vägen bedjande till Gud, att han ville förhärliga sitt stora namn genom oss, sina svaga tjenare. Framkomna togo vi in hos vår församlingsmedlem Lioo, som är bosatt här. Sedan vi hvilat och bedit en stund, gingo vi till det hus, der den besatte bodde. Vid mitt inträde i rummet slogs han likasom med häpnad och satt tyst en stund. Men då hans åldriga mor började tala med honom i hvad ärende vi kommit, föll han i det vanvettigaste raseri. Han sade, som de onde andarne fordom sade till Jesus: "Hvad hafva vi med dig att göra?" — "Jag behöfver inte eder hjelp, gån I eder väg igen, jag är frisk, o. s. v." Då han talade rann fradgan ur hans mun, och hans ögon voro stora och blodsprängda. I sanning en hemsk syn! Jag nästan ryggade tillbaka vi denna hårresande syn, rädd att skrida till handling, men Jesus stod mig stadigt bi och stärkte min svaga och vacklande tro i rätta ögonblicket, och i hans namn hoppade jag upp på k'angen, der mannen satt och väsnades, och grep honom vid båda hans armar samt tillsade evangelisten att komma mig till hjelp och hålla honom. Hvad sedan försiggick kan ingen penna beskrifva. Med hög röst befallde jag den orene anden i Jesu namn att gå ut af honom. Då Jesu namn nämdes i våra böner, tycktes den onde demonen förstå, hvarom fråga var, hvadan han gjorde en sista ansträngning att få behålla sitt fäste. Den besatte skrek och förbannade, men vi öfverröstade honom med våra bönerop. Vi bådo gång på gång, tills mannen blef tyst, och inom loppet af en half timme var han normal igen och samtalade med oss lik andra menniskor. Följande dag följde han med oss hit till stationen och stannade här flera dagar och hjelpte oss att skära hackelse till djuren. Detta är nu flera månader sedan, och jag har hört, att han fortfarande är frisk och arbetar hvarje dag. Folket i byn blefvo fulla af bestörtning, och flera gånger hafva de bedit oss komma och undervisa dem i de heliga skrifterna, ty flera finnas, som älska den nya läran. Tyvärr ha vi

ännu ej hunnit efterkomma deras enträgna begäran, ty vi äro för få, och dertill finnas ännu hundratals byar och köpingar, hvilka aldrig blifvit besökta utaf oss. Ensamt i Säh p'ing foo-distriktet finnas 480 bysamhällen. Huru långt tron I, att vi, två eller tre, som äro stationerade här, kunna räcka, då vi äfven måste taga vara på och vårda de få, som blifvit frälsta? Ännu besannas vår Mästares ord: "Skörden är mycken, men arbetarne få."

Vi känna oss mycket tacksamma till Gud för de få tecken och under, hvilka han låtit efterfölja sitt heliga ord på denna plats. Flera sjuka har jag smort med olja, och Jesu kraft har varit med och helbregdagjort de lidande. Men större ting önska vi se. På Kristus troende bröder och systrar, jag uppfordrar eder att dagligen offra böner och åkallen med tacksägelser för oss, edra bräckliga språkrör, som kämpa härute i förvildningens och vidskepelsens hemska natt, att Gud ville gifva oss sin nåd till att oförskräckt och trosfrimodigt möta alla fiender. "Och de gingo ut och predikade, att man skulle bättra sig. Och de utdrefvo många onda andar och smorde många sjuka med olja och botade dem. Marc. 6: 12—13.

S. A. Persson.

Josefs frestelse.

Ett ord till de unga.

Josef brukar ofta, och det med rätta, framhållas såsom en skön förebild för de unga. Äfven vi vilja denna gång stadna vid en del af Josefs historia. Slå upp din bibel och läs 1 Moseb. 39: 6—15!

Det heter här att Josef var "fager till skapnad och fager till utseende". Detta var ju en Guds gåfva. Hade han icke varit välväxt, fager och frisk, så torde Potifar bland de kanske hundratals ynglingar, som voro utbjudna till salu, knappast hafva fäst sin blick på honom, köpt honom och fört honom in i sitt hus. Och hvem vet, i hvilka svåra lefnadsförhållanden han kunnat komma, om detta icke varit händelsen? Men det, som då var honom till fördel, kunde nu lätt hafva blifvit honom till snara och förderf. Just emedan han var så skön, kastade Potifars hustru sina lystna blickar på honom och traktade efter att med alla medel, genom lockelser och hotelser få honom till att tjena hennes lustar.

Vi läsa äfven att Herren var med Josef och att allt hvad han gjorde lät Herren gå lyckosamt genom honom. Och han fann nåd för Potifars ögon, så att denne gaf honom hela sitt förtroende och satte honom öfver sitt hus och öfver allt hvad han egde, så att han fick fritt styra och ställa med allt, såsom han ville. Och detta var ju glädjande och ärofullt för Josef, men på samma gång låg deruti en stor fara. Huru nära låg icke frestelsen till otrohet, då så mycket var lemnadt i hans händer och han hade en sådan stor frihet uti handhafvandet deraf! Och huru lätt hade det icke varit honom, just tillfölje af den stora frihet han egde, att bakom husbondens rygg träda i ett syndigt förhållande till dennes hustru.

Hvarje god gåfva, vi fått af Gud, fordrar en särskild vaksamhet, hvarje förmåga, vi ega, hvarje själens eller kroppens företräde bär uti sig en frestelse och kan blifva oss till förderf såväl som till båtnad. I hvarje välsignelse från ofvan, i hvarje lycka ligger alltid äfven en fara, på hvilken det gäller, att vi gifva akt, om vi icke skola skadas deraf i stället för att gagnas.

Om skaparen gifvit dig en välväxt kropp och ett vackert ansigte, ett behagligt väsende och vinnande sätt i umgänget med menniskor, såsom Josef hade fått detta på sin lott, så tag dig i akt. Den kåre Guden kan törhända derigenom öppna för dig en dörr till lycka och välgång, som eljest skulle förblifva stängd. Men ack, huru många hafva icke också derigenom blifvit förförda till fåfänga och outsägligt lättsinne, och många hafva derigenom störtats i ett sådant förderf, att de gerna skulle velat byta med hvilken krympling eller på förståndets vägnar svagt utrustad stackare som helst.

Kanske du har ett klart förstånd, en skicklig hand och goda kunskaper, så att du liksom Josef lyckas väl i allt hvad du företager dig i din kallelse och år efter år går framåt. Du vinner kanske alltmer förtroende hos dina öfverordnade och medmenniskor och får kanske ganska fritt styra och ställa med det, som är lemnadt i dina händer. Välan, dig är mycket gifvet. Så är det ock en lust att arbeta, en glädje att lefva. Men, du lyckans skötebarn, akta dig, att du icke störtar ned i den afgrund, som öppnar sig vid sidan af din väg! Vakta dig, att ditt hjerta icke förhäfver sig, såsom Nebukadnezars, när han gick omkring på det kungliga palatset i Babel och när han dervid talade och sade: "Är icke detta det stora Babel, som *jag* har uppbyggt till ett konungasäte *genom min makts styrka*, min härlighet till ära?" (Dan. 4: 27). Vakta dig, att du icke lyssnar till de smickrande rösterna inifrån och utifrån! Vakta dig, att du icke i falsk sjelfförtröstan förgäter Gud!

Du som vet med dig sådana gåfvor, spegla dig hvarje dag i *ordet*. Verldsanden upphöjer menniskan i hennes fallna tillstånd. Den förhärligar menniskans egen kraft. I menniskonaturen finnes, menar man, om den blott utvecklas och ledes i rätt riktning, både godhet och vishet. Hvartill behöfves väl Gud och hans nåd? Men i ordet får du lära känna menniskan, sådan hon är i verkligheten, sådan Gud ser henne. Skådandet i ordets spegel dömer och förödmjukar oss. Men just derigenom sättas vi i stånd att skåda Guds härlighet i Jesu Kristi ansigte.

Skåda flitigt, ja, oafvändt på den bild, som den gamle profeten genom den helige Andes ingifvelse tecknat i Es. 53 kap.: "Han hade ingen skepnad och ingen fägring, att vi ville se på honom; han hade intet utseende, som kunde behaga oss. Föraktad var han och af andra öfvergifven, en smärtornas man, och förtrogen med lidandet, och lik en, för hvilken man gömmer sitt ansigte, föraktad och vi aktade honom icke" etc.

Då Anden öppnar ditt öga för Försonarens heliga korsgestalt, så måste alla fåfängliga, högfärdiga tankar få dödsstöten. Ty du ser då, såsom aldrig annars, djupet af ditt fall och ditt förderf. "På korset ser du synden afkläda och vanställa den Helige. Han är nästan till oigenkännelighet vanställd; kropp, hufvud, lemmar äro slagna, blodfläckade, förvridna, utmärglade. Synden har sköflat hans fägring. Huru skulle du kunna se den synen utan att känna dig medansvarig i allt detta? Den som icke känt botsmärta inför korset, har ännu icke känt syndens ve, om ock Guds lags domar ljudit i hans samvete. Men på korset ser du också en annan syn. Jämte det du ser synden afkläda den Helige hans fägring, så ser du ock den Helige afkläda synden dess makt.

(Forts.)

Om Kina.

Med anledning af de hemska och oroväckande underrättelser, som kommit till oss utifrån Kina, hafva dessa tankar mer än en gång trängt sig på mig: "Det är icke underligt, att satan rasar så fruktansvärdt derute för att bortsopa Herrens vittnen och, om möjligt, hvarje spår af Herrens verk i Kina. Ty Kina har under de sednare åren, såsom intet annat land på jorden, varit lagdt på de kristnas hjertan. Den kristna verldens blickar och intresse hafva på ett alldeles särskildt sätt varit vända till det stora "Midtens rike" med dess myllrande menniskoskaror. Innerliga böner hafva uppsändts, penningemedel hafva villigt offrats, och skaror af män och kvinnor skyndat åstad dit med sanningens ord, fridens evangelium.

Icke underligt, att djefvulen fruktat att allt för stort intrång skulle göras på hans under årtusenden obestridda och genom många och starka förskansningar betryggade välde bland detta så länge stillastående, vid fädernas stadgar och tankar segt fasthållande folk.

Men djefvulen må vredgas och rasa, huru mycket som helst, det är dock vår Gud och Fader, som håller verldstömmarna i sin hand, och fienderna kunna icke gå längre, än han tillstädjer. Och är Guds ord sanning — Gud vare lof, att det är så! — så måste äfven det gräsliga, som försiggår i Kina, tjena Guds rikssak och hans utvalda folk. Och än en gång skall det besannas, att martyrernas blod är utsädet för kommande, härliga skördar.

Vi intaga nu tvänne uppsatser angående förhållandena i Kina, den ena af den bekanta signaturen N. H., den andra af en syster, som på det innerligaste beröres af händelserna i Kina, då hennes man Nathanael Carleson under året, efter en kort vistelse i hemlandet, återgått till Kina, under det hon, af kroppslig klenhet hindrad att medfölja, med sina två spåda barn vistas här hemma, sväfvande ovisshet angående sin mans öde.

Förhållandena i Kina

utveckla sig hastigt. Vi hafva skäl att tacka Gud, att de hårresande underrättelserna från Peking i juli, att alla de utländska sändebuden der med familjer, tjenare, ett femtiotal missionärer och tusentals infödda troende på det förskräckligaste sätt massakrerats, ej befunnits grundade, fast visserligen legationerna belägrats och beskjutits af boxare och soldater, och många hvita dervid fått sätta till lifvet. Makternas trupper äro nu i Peking, alla europeer befriade, och en snar uppgörelse lär vara att vänta. Skaror af missionärer hafva emellertid måst fly undan de blodtörstiga boxarskarorna. Så hafva 148 personer, deribland omkring 30 namngifna eng. och amerik. missionärer med biträden och tjenare sedan i juli från Peking och Tien-tsin med omnejd flytt till Che-foo i N. Kina. En annan skara på 91 eng. missionärer har från Jangtse-dalen flytt till Shanghai. Kvinnor och barn tillhörande Simpsonska missionen i Central-Kina hafva begifvit sig till Japan. Missionsförbundets missionärer i Hankow med omnejd hafva anländt till Shanghai och likaledes 22 missionärer med 6 barn tillhörande Sv. Miss. i Kina från södra Shansi och närgränsande provinser jemte 5 norska missionssystrar. Till Christian & Missionary Alliance i N. Kina hörande missionärer hafva flytt öfver Mongoliet och från Kiatka, Sibirien, sändt telegram med begäran om penningar att öfver Trans-sibiriska jernvägen resa hem till Sverige. Från våra missionärer i N. Kina samt skand. missionsalliansens arbetare i Shen-si hafva ännu inga underrättelser kommit. Kanske äro de kvar i sina distrikt. Penningar och bref hafva svårligen under tiden kunnat nå dem.

I våra missionärers poststad Pao-ting-fu hafva flere utländska missionärer af C. I. M. och andra missioner mördats och derjemte på åtskilliga håll skaror af infödda kristna.

Vi hafva den tilliten till Gud, att han till svar på mångtusendens böner skall låta den fruktansvärda kinesiska krisen få en snar utgång och dertill en, som länder till Guds ära och öppnar ännu vidare dörrar för Guds evangelium på verldens största missionsfält. Låtom oss derföre framhärda i böner, åkallan och tacksägelser! Ett bref från vår missionär Hilda Johansson i Si-ch'uen, sydvestra Kina, afstämpladt i Shanghai den 7 juli, innehåller ej ett ord om oroligheter, men väl, att de från distriktet skulle döpa tretio till fyrtio nyomvända. Vår Gud lefver!

N. H.

*

Under en lång tid har man nu hört om oroligheter i Kina och äfven rätt ofta genom tidningarna sett, att såväl flera utländska missionärer som ock många infödda kristna fallit offer för de grymma upprorsmakare, hvilkas uppgift tyckes vara att sprida död, fasa och förskräckelse rundtomkring sig. Icke ens de små spåda barnen finna nåd för deras ögon, utan blifva slagtade tillsammans med sina föräldrar. Huru många missionärer, som till denna dag fått gifva sina lif, är ännu okändt, ty det dröjer ju oftast en rätt lång tid, innan underrättelser från det inre af landet nå till kusten. Enligt meddelanden från Kina Inland Mission till kommittén för Svenska Missionen i Kina hafva mr och mrs Bagnall och måhända äfven mr William Cooper blifvit mördade i Pao-ting-fu samt äfven flera af K. I. M—s missionärer i mellersta delen af provinsen Shan-si, deribland en norsk syster, Kamilla Rasmussen, hvilken endast varit några månader i landet. Nu i dag den 20:de augusti har jag mottagit tvänne bref från Kina Inland Missionens syster i London, innehållande tvänne telegram från Kina, hvari meddelas om nya mord på missionärer, tillhörande K. I. M. Det ena telegrammet var mottaget i London den 15:de aug. och meddelade, att några flyktande missionärer från mellersta och södra Shan-si ankommit till Han-kow, och en blifvit mördad. Denne var min goda vän och forna kamrat Hattie J. Rice från Amerika. Troligt är, att hon blifvit mördad under resan, ty telegrammet innehöll vidare, att tvänne hennes reskamrater, fru E. J. Cooper och fröken Huston, aflidit tillfölje af skador, de erhållit under resan. Fru Cooper efterlemnar make och tre minderåriga barn. En af de flyktande familjerna, herr och fru Saunders, hade förlorat tre af sina barn, äfvenledes till följd af skador, de erhållit under resan. De till Hankow anlända missionärerna voro endast ett fåtal af de många arbetare, K. I. M. bar i Shan-si. Men huru det förhåller sig med de öfriga, derom meddelas intet. Det andra telegrammet, som var mottaget i London den 16:de augusti var äfvenledes afsändt från Shanghai och bekräftade en förut utgången underrättelse, att 8 af K. I. M:s missionärer med tre barn blifvit mördade under uppror på ett par stationer i Cheh-king-provinsen. Dessa voro D. B. Thomsson med hustru och två barn, fröknarna E. S. Sherwood, M. E. Manchester och Desmond, hvilka blifvit mördade på deras station i staden K'ü-cheo den 21:sta juli samt vidare familjen G. F. Ward med deras lilla, spåda barn och en fröken A. Thirgood på stationen i Ch'ang-shan den 22:dra s. m.

Detta sorgebudskap bragte oss sålunda underrättelsen, att 17 dyrbara lif på ett sorgligt sätt omkommit, deraf 11 nyttiga missionärer, som af kärlek till Herren gått ut att vittna om honom för de arma kineserna. Huru underbart ter sig icke Herrens handlingssätt härvidlag för våra ögon! Han kunde ju bevara de sina, och vi tycka, att han väl borde bevara sina vittnen vid lif och låta dem få lefva och verka ibland det arma, af mörkrets furste förvillade och förblindade folket. Men Herrens tankar och planer äro mycket högre än våra. Lagen i naturen, som han har skapat, är: genom död till lif; nytt lif uppspirar endast genom död. "Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena, men, om det dör, så bär det mycken frukt." Joh. 12: 24. Och så är äfven Guds lag på det andliga området. Det var genom sin död och sin blodsutgjutelse, som Jesus blef vår frälsare, och som han blef i stånd till att föra "de många" till herrlighet. "När han har gifvit sitt lif till skuldoffer, skall han se en säd, som skall länge lefva". (Es. 53:

10), sade profeten förut, och så är det. Han dog för att gifva oss lif, och till honom dragas de många, sedan han blifvit upphöjd ifrån jorden. Nog äro Herrens tjenares lif dyrbarare i hans ögon, och vore det ej, för att hans namn skulle blifva förherrligadt genom deras död, läte han dem nog icke falla offer för fienderna.

Visst triumfera missionens motståndare både här hemma och derute, då det lyckas fienderna döda så många Herrens barn och vittnen, liksom ock Kristi motståndare triumferade, då de fått honom upphängd på korset och dödat honom. Men dödens bommar kunde ej hålla lifvets furste i sitt våld; han uppstod igen, och, trots all protest och allt motstånd från fiendernas sida, växte dock hans lärjungaskara ofantligt till efter hans död. Och huru många millioner hafva icke sedan dess trott på honom och följt honom och äro nu, der han är, eller ock på väg dit! Månne icke det samma skall blifva förhållandet i Kina? Är icke vår Gud mäktig att väcka tusenden och tio tusenden till lif derute i Kina, der marken nu färgas med våra syskons, martyrernas blod? Kunna vi icke tro vår lefvande Gud om detta, och vilja vi ej med våra böner bedja honom göra så? Orsakerna till denna fiendskap mot alla utländingar i Kina äro ju mångahanda, och man får ju ej så mycket förundras öfver, att kineserna vilja behålla sitt land och utdrifva de "främmande djeflarna", som söka inkräkta på deras område och taga deras land, såsom fallet varit med stormakterna under flera år. Men för oss, som icke endast se efter de yttre omständigheterna, är det ju uppenbart, att Gud har sin hand med i detta och skall låta godt komma utaf detta onda. Må vi fortfara att bedja till vår Gud och icke lemna honom någon ro, förrän han skapar lof, ära och pris åt sitt namn derute i Kina! Låtom oss äfven fortfarande hjelpa och bistå våra lidande trossyskon derute med våra varma, trogna förböner, och vi skola nog få orsak att tacka Herren tillsammans med dem, sedan stormen gått öfver. Äfven få vi hjelpa våra bedröfvade vänner att bära deras ofta nog tunga börda — sorgen och saknaden efter deras nära och kära, hvilka hafva stupat derute. De hemgångnas nöd och lidande är öfver; sällheten och hvilan äro nu deras, men dessa, som äro kvar att bära och lida, sedan deras kära anhöriga ryckts ifrån dem, hafva nog äfven behof af förböner. Barn hafva blifvit lemnade föräldralösa, och den ena maken ryckts bort från den andra, lemnande den ensam med deras små barn o. s. v., och, att dessa skilsmessor innebära mycken sorg och mycket lidande, förstå vi nog. Må vi derföre bedja Gud gjuta tröst och hugsvalelse uti dessa sargade, sörjande hjertan! Detta är i sanning en bepröfvelsens luttringseld för alla, som äro intresserade för missionsarbetet i Kina, och litet hvar få vi nog erfara, att det kännes djupt, då den ene missionären stupar efter den andre. Men må vi blifva uthålliga och icke tröttna, fastän kampen blir het och kostnaden stor! Må vi bistå och uppmuntra hvarandra till uthållighet och tålamod i det arbete, vi i Herrens namn börjat! Låtom oss bedja för hvarandra, att vår tro icke må vackla och vårt nit icke slockna, utan att vi alla må bestå profvet och med våra handlingar visa, att vårt allt står till Herrens förfogande. Från våra syskon i norr hafva inga underrättelser ingått på nära två månader nu, och vi veta alls icke, huru det är med dem, om de äro kvar på sina stationer eller stadda på flykt, eller om äfven de äro bland martyrernas skara. Äro de kvar på jorden, hafva de det nog mycket trångt och äro måhända äfven blottställda på lefnadsförnödenheter, afskurna som de äro från all förbindelse med den yttre verlden. Deras nöd hvilar mycket tungt på våra hjertan. Men menniskor kunna ej hjelpa; endast den lefvande Guden kan göra det, och må vi bedja honom sända dem hjelp och befrielse snart, om de äro i dessa svåra trångmål! Skola de fly, hafva de en lång, farlig och besvärlig resa framför sig. Nedåt kusten kunna de icke gerna försöka att fly, ty då hafva de allra minst en 6—7 veckors lång resa att företaga genom det inre af landet, igenom fientliga, farliga distrikt. Deras enda utväg är nog genom Mongoliet, Sibirien och Ryssland, men äfven då blifver det nog svårt, ty

då måste de passera den stora Gobi-öknen, der menniskor och djur ofta omkomma af brist på vatten och lifsmedel. Herren lede och bevare dem för sitt namns skull!

Kära helsningar till alla gamla vänner och bekanta. Eder i Jesus tillgifna

Laurine Carleson.

*

Sedan ofvanstående skrefs, hafva vi ytterligare från vår hemmavarande missionär Aug. Carlsson erhållit följande telegram och bref:

Från Kina.

Pålitliga underrättelser, som ha blifvit mig tillsända från C. I. M., Shanghai, och London.

Från Shanghai telegraferas till C. I. M., London, den 14 augusti:

"Konsulen har hemkallat vännerna från *Sï-Ch'uan-provinsen*, China Inland Missionens och Kyrkans Missions-sällskaps missionärer. Sista underrättelsen är: allt väl. Tjugo ha lyckligen anländt, och de öfriga komma".

Telegram af den 15 augusti.

"Fröknarna Bällmer, Sichelschmidt, Schüttenhassel, Brunnschweiler, Halbach och de manliga missionärerna H. Klein och Fröhlich hafva lyckligen framkommit till Shanghai. De öfriga af den tyska alliansens missionärer äro på väg. Honan-provinsens missionsarbetare äro alla i säkerhet".

Har just mottagit följande bref:

"China Inland Missionen, Newington Green, London N., den 17 aug. 1900.

Dyre vän! Jag är djupt bedröfvad öfver att meddela eder det telegram, som denna morgon kommit till oss från Shanghai med underrättelse om, att *åtta af våra missionsmedarbetare* och *tre barn* lidit martyrdöden på stationerna *K'ü-cheo* och *Ch'ang-shan* i provinsen *Chen-Kiang* den 21:sta och 22:dra juli. — Anbefaller alla beröfvade slägtingar och vänner åt eder sympati och förbön.

Eder uppriktige *Marcus Wood.*

Telegrammets innehåll är:

"D. B. Thompson med fru och två barn, fröken Sherwood, fröken M. Manchester, fröken J. F. Desmond mördades den 21:sta. G. F. Ward med fru och ett barn och fröken Thirgood mördades den 22:dra juli".

Må vi anropa Gud om hjelp för våra dyra medarbetare, särskildt dem, som äro i Norra Kina, och tillika för de infödda kristna! *Aug. Karlsson.*

Mongoliet 1 juli 1900.

Min käre br. Aug. Karlsson.
Guds nåd och frid!

Vi äro nu på resa genom Mongoliet till Urga som flyktingar. Jag förmodar, du vet, att hela Norra Kina är i uppror. Boxarne finnas öfver allt. Jag kan ej detaljera, hvad som försiggått. Senaste underrättelsen, vi hade från Peking, var, att alla missionsstationer voro brända, utom metodisternas. Under tiden, som gått, ha flera utländingar dödats. Senast i förgår fingo vi veta, att syskonen Bingmarks också blifvit mördade. Vi ha fått lemna syskonen deruppe i Kuei-hua-Cheng och Pao-teo efter oss, och vi veta ej, hur det är med dem. Vi äro nu i vår karavan Larsons, Lundkvists, jag med familj, Fagerholm, Sandberg, Öbergs och Jakobsons och alla Am. Boord missionärer i Kalgsen. Vi ha fått lemna allt efter oss. Vi fly nu till Urga, och, om Gud der öppnar väg, så försöka vi, eller åtminstone en del af oss, att resa hem via Ryssland eller ock till Amerika.

Kinesiska kristna ha dödats i hundratal. Från Fencheng ha de måst fly efter att ha blifvit sårade, men de ha nu anländt hit till oss. — På en del platser säga mongolerna, att de ha fått order att ej ge oss vatten. Kinas regering slutar nog nu att lemna plats för utlandet. Herren står vid styret. Intet skall hända, som han ej tillåter. Vi äro i Herrens hand, pris ske honom! Gud välsigne dig!

Din i Jesus *C. G. Söderbom.*

Urga 31 juli 1900.

Käre br.!

Vi ha lyckligen anländt till Urga och komma att bryta upp härifrån i öfvermorgon. Våra stationer Huien-Huan och Kalgan äro brända. Vi äro förbjudna att stanna här. Vi resa till Kiokto, sedan till St. Petersburg och hem.

Då jag får tillfälle, vill jag skrifva mera. Min adress är, innan jag kommer hem, Svenska konsulatet, St. Petersburg, och från början af september är min adress *Upsala.*

Din i Jesus *Carl G. Söderbom.*

Helsa Rinmans, om du skrifver eller träffar dem, äfven Kullgrens!

En helsning från Finland.

I Herren älskade syskon!
Frid i Jesus!

"Icke att jag redan har vunnit det eller redan är fullkomnad, men jag far derefter,

att jag må fatta det, emedan jag ock har blifvit fattad af Kristus Jesus.“ Fil. 3: 12.

Då vi genom tron blifvit delaktiga af det eviga lifvet och kommit i lifsgemenskap med Jesus, så att han blifvit vår dyrbaraste skatt, då uppstår i själen ett innerligt begär att vinna honom, som har intagit våra hjertan, att blifva delaktiga af hans karakter, hans lif och hans Ande. Paulus hade fått skåda Jesus såsom den skönaste bland menniskors barn, och hans hjerta drogs till honom, så att hans enda åstundan blef att komma honom nära, som älskade honom så högt. Derföre räknade han äfven allt annat såsom förlust för Kristi skull, ja äfven det, som, menskligt sedt, syntes vara honom en vinning. Han räknade allt såsom afskräde för att kunna vinna Kristus. Älskade, må detta vara äfven vårt lifs mål! Må vi aflägga allt, som tynger, och med uthållighet löpa i den täflingskamp, som är oss förelagd, och se på trons begynnare och fullkomnare, Jesus. Ebr. 12: 1, 2. “Hvar och en, som deltager i en täflingskamp, är återhållsam i allt; dessa för att få en förgänglig krona, men vi en oförgänglig.“ 1 Kor. 9: 25. Vår bön är, att ingenting må få skymma undan Kristi bild för vår inre blick. Farorna omkring oss äro många, och vi stå många gånger undrande: “Skola vi lyckligt komma igenom?“ Men vänner, låtom oss tro på den helige Ande! Om vi hafva öfverlåtit våra lif åt den helige Andes fostran, så låtom oss, trots allt som är egnad att nedslå vårt mod, lita på Anden, att han skall genomföra sitt verk och föra oss till vår längtans mål. Om det berodde på oss sjelfva, så komme vi nog aldrig fram. Men lofvad vare Herren! “Det som är omöjligt för menniskor, det är möjligt för Gud.“ Trons väg går emot naturen. Under färden få vi nog göra många smärtsamma erfarenheter, då Anden nödgas föra oss djupt ner i stoftet, dér vi endast kunna kvida och ropa. Men hvilken outsäglig nåd, att slagget brännes bort och det egna “jaget“ får sin död. Om ock striden skall utkämpas på knä och vi känna oss maktlösa och svaga, så skall dock Gud föra oss till seger. Under striden få vi hvila hos Jesus, vetande, att han är oss nära. Vi få med Paulus utropa: “Vår bedröfvelse, som är kort och lätt, bereder åt oss på öfversvinneligt sätt i öfversvinneligt mått en evig fullvigt af härlighet, åt oss, som icke se efter de ting, som synas, utan efter dem som icke synas; ty de ting, som synas, äro timliga, men de som icke synas äro eviga.“ 2 Kor. 4: 17, 18. Hvilka sköna utsigter för Guds barn och hvilken sällhet redan nu, att få vara Herrens egendom! Det är nåd af Herren, att han stundom leder oss genom mörker och storm, på det vår bepröfvade tro må befinnas mycket dyrbarare än det förgängliga guld, som prófvas i eld, till lof, ära och pris vid Jesu Kristi uppenbarelse.“ 1 Petr. 1: 6, 7.

Syskon i Herren, må vi hålla ut hos Jesus! Han skall uppfylla hvarje helig trängtan i våra hjertan. Under väntans tider gömmer han oss i sig sjelf, och hos honom stillas all oro och ängslan. I umgänget med Herren föres själen, om än på ett för henne fördoldt sätt, närmare helgedomen. I Jesu närhet mår själen godt.

“Jag vill andas in din fullhet,
O, du Sarons blomma skön! —
Andas in din egen Ande.
O, så är mitt hjertas bön!
Jag vill andas ut min smärta,
Allt som tryckt mitt sinn',
Och, o Jesus, vid ditt hjerta
Helt dig andas in.“

Då jag känner mig manad att genom T. S. sända en kort helsning till alla kända och okända Jesu vänner, vill jag på samma gång uppmana alla Guds barn att innerligt bedja för Finland, som för närvarande står under stort betryck. Må Herren vinna sina kärleksafsigter med detta folk, så att det ödmjukar sig inför Herren och tager emot frälsningen i Jesus. De ödmjuka gifver Herren nåd.

Äfven Kinas framtid ligger oss tungt på hjertat. Oroligheterna i norra Kina lägga sig som ett hotande moln öfver missionsarbetet derute. Genom fiendens hand hafva många missionärer redan fått mista sina lif för Kristi skull, och vi veta ej huru det står till med de öfriga. Men må vi hoppas på Herrens hjelp och bedja honom bevara våra missionärer och de infödda kristna! Må äfven dessa oroligheter bidraga till evangelii framgång bland hedningarna! Gud välsigne sina lidande barn! Må de blifva Jesus trogna intill änden! Snart kommer nog Jesus och hemtar sin brud hem. Då blir det slut med striderna och lidandena på jorden.

Herren bevare äfven oss här hemma, så att vi stå väntande på brudgummens ankomst. Må Jesus vara det element, der vi röra oss under dagarne! Han gömme oss vid sitt hjerta! Herren är mäktig att bevara oss.

En innerlig helsning till alla, som hafva Herren Jesus kär! Guds öfverflödande välsignelse hvile öfver eder! “Den som stadfäster oss tillika med eder till Kristus och som har smort oss, är Gud, hvilken ock har beseglat oss och gifvit oss Andens pant i våra hjertan.“ 2 Kor. 1: 21—22.

Eder i Herren förbundna
Sigrid Mandellöf.

Leppävirta, Finland den 4 aug. 1900.

Jungfrurnas uppvaknande.

Af pastor *Paul.*

I Uppenbarelseboken heter det: “Anden och bruden säga: Kom! Och den som hör det, han säge: Kom!“ Denna bön är *den helige Andes och Lammets bruds bön.* Det är deras bön, för hvilka Jesu tillkommelse är det vigtigaste böneämnet.

Om man tänker derpå, att bibeln slutar med orden: “Amen, kom Herre Jesu!“ så är det klart, att hvarje troende borde göra denna bön till sin vigtigaste bön. Likväl är förhållandet det, att *bönen om Herrens tillkommelse* är ganska försummad. Ja, många troendes bönestämning kan uttryckas i orden: “Dröj ännu något litet! Kom icke ännu, Herre Jesu!“ Ingen skall väl rätt fram uttala dessa ord i sin bön. Men tänk en gång allvarligt på dina önskningar, som du har! Är det din innerligaste önskan, att Jesus må komma, och att han må komma *snart* — helst *i dag* — ja *nu i detta ögonblick?* Eller stå icke tilläfventyrs andra önskningar hos dig framföre? Du måste kanske först sörja för dina anhöriga? Du måste först vinna själar för Jesus; du vill blifva stor i Guds rike; du vill först växa i nåden. Ja kanske är ditt hjerta till och med sysselsatt med allehanda jordiskt kram. Står det så till, då kan Jesu tillkommelse icke vara din hufvudangelägenhet. Jag måste af min erfarenhet bekänna, att den tanken fordom var förherrskande i mitt hjertas grund, att Jesus icke ännu skulle komma. *Jag tänkte* mig då *hans ankomst fjerran,* och jag sökte icke heller i mina böner påskynda den. Många troende skola af egen erfarenhet kunna betyga detsamma.

Huru kommer det till?

Ett fullgiltigt svar gifver oss liknelseu om de 10 jungfrurna. Denna är väl bekant och blifver så ofta begagnad såsom text. Deraf kommer det sig, att de flesta troende hafva gjort sig en bestämd uppfattning af denna liknelse, som de sedermera icke gerna vilja låta falla. Vi måste af det sammanhang, hvari den står i bibeln, se, huru den är att förstå.

Liknelsen begynner med orden: *Då skall* himmelriket *varda likt* tio jungfrur, som togo sina lampor och *“gingo ut att möta brudgummen.“*

Vanligen förbiser man det första ordet *“då“*. Man betraktar liknelsen, som om det stode: “Himmelriket *är* likt.“ Men så står det nu icke. Jesus säger: *“Då* skall himmelriket vara.“ Vi måst derför närmast fråga: *“När* skall himmelriket varda likt 10 jungfrur?“ Sammanhanget visar oss det tydligt. Lärjungarne hade frågat Mästaren (Matt. 24: 3): “Hvad skall vara tecknet för din tillkommelse?“ Derigenom föranleddes han att tala om sin tillkommelse. Detta gör han i hela 24 kapitlet, och derpå fortfar han: *“Då* skall himmelriket varda likt.“ Ordet “då“ visar alltså tydligen hän på Jesu tillkommelse. *Liknelsen skildrar* alltså *tiden för Jesu tillkommelse.*

Det är följaktligen *en historisk och profetisk liknelse. I densamma profeterar Herren om, huru de troende (jungfrurna) skola ställa sig till hans tillkommelse.* Vi hafva följaktligen i denna liknelse *en profetia,* som redan till en del gått i uppfyllelse och som till andra delar ännu måste uppfyllas. Vi vilja nu i det enskilda påvisa det.

Först hafva vi att svara på frågan, hvad som menas med uttrycket: "jungfrurna." Liknelsen visar oss, att *jungfrurna* hafva *brinnande* lampor *med olja*, och att de *hafva gått ut för att möta brudgummen*.

Dermed hafva vi jungfrurna tydligt nog skildrade. Fem kännetecken äro här angifna, af hvilka vi kunna märka, hvilka Jesus menar med jungfrurna. Låtom oss i det enskilda betrakta dessa kännetecken!

1. De äro "jungfrur". Hvad betyder det? I Uppenbarelsebokens 14: 4 säges det om de 144,000, som hade Lammets namn och dess Faders namn skrifvet på sina pannor: "De äro jungfrur och följa Lammet hvarthelst det går. Dessa hafva blifvit köpta från menniskorna till en förstling åt Gud och Lammet." I enlighet härmed har man att under jungfrur förstå själar, som tillhöra Gud och icke befläcka sig med verldsliga lustar. De äro troende eller omvända, som i Jesus funnit sin Herre och hålla sig till honom.

2. De hafva *brinnande* lampor. Äfven detta visar återigen att under de tio jungfrurna blott troende kunna vara åsyftade. Herren har i dem kunnat upptända *en eld*, och visserligen hos de fåvitska lika väl som hos de visa.

3. Alla tio jungfrurna hafva *olja*, de fåvitska blott i lamporna, de visa äfven i sina käril. Oljan hänvisar redan i gamla testamentet tydligt på den helige Ande. Vi måste derför i fråga om jungfrurna tänka oss sådana menniskor, som hafva mottagit den helige Ande. Vi måste derför anse *alla* tio jungfrurna såsom pånyttfödda, af Anden födda Guds barn. De fåvitska med inberäknade.

4. Jungfrurna hafva "gått ut". Äfven det är återigen ett klart kännetecken på omvända. Man måste dock fråga, *hvarifrån* de äro utgångna. Uppenbarligen äro de utgångna *från verlden*. De hafva låtit afskilja sig för brudgummen. I Ebr. 13: 13 heter det: "Låtom oss derför *gå ut* till honom "utanför lägret", bärande hans smälek. I grundtexten står här samma ord som i vår liknelse, Jungfrurna äro alltså sådana "utgångna", de äro afsöndrade, hvilka bära Kristi smälek.

5. Jungfrurna gingo ut *för att möta brudgummen*. Äfven detta kan icke sägas om oomvända menniskor. *Alla tio jungfrurna lefde i tron på den återkommande Jesus*. De voro alltså troende, omvända, pånyttfödda.

Det är alltså falskt, om man under de visa jungfrurna tänker sig de troende och under de fåvitska de otrogna.

Vi hafva nu vidare att fråga, hvad Herren vill säga dermed, att det är just *tio* jungfrur. Talen hafva i bibeln sin betydelse. Talet 10 sammanfattar de båda vigtiga heliga talen 3 och 7. Tio-talet betyder derför en *sammanfattning*, en helhet. Äfven i vår liknelse sammanfattar tian de båda femmorna. Vi hafva alltså att med de tio jungfrurna förstå

de troendes hela församling.

Nu kan det synas underligt, att Jesus sönderdelar de *troendes församling i två delar*, och att han betecknar den ena delen såsom *vis*, den andra såsom *fåvitsk*. Vi måste undersöka, om det i sjelfva verket förhåller sig så bland de troende.

Vidare erinra vi derom, att Jesus i Matt. 24: 45—51 talar om *två* tjenare, af hvilka den ene är *klok*, den andre *ond*.

Och derpå ansluter han till denna liknelse om de båda tjenarne strax liknelsen om de 10 jungfrurna. Med tjenarne kunna uppenbart äfven blott troende förstås. De otrogna äro icke Herrens tjenare. Det gifves alltså i sjelfva verket bland de troende *två klasser*. En uppmärksam bibelläsare skall äfven bland den apostoliska tidens pånyttfödda kristna genast finna dessa båda klasser. Då församlingen i Jerusalem tillväxte, begynte de grekiske judarne

i denna församling, som en gång var *ett* hjerta och *en* själ, att knorra mot ebreerna deröfver, att deras enkor blefvo förbisedda vid det dagliga betjenandet. (Ap. 6: 1). Hvaraf kom detta knorrande? Jo, det fanns bland de troende

"fåvitska jungfrur".

Derför måste diakoner tillsättas för att "tjena vid borden". Kunde nu hvilken troende som helst tagas dertill? Nej. Apostlarne kallade hela hopen af lärjungar tillsammans och sade till dem: "Utsen sju män bland eder, som hafva godt ryckte om sig och äro *fulle af den helige Ande* och visdom, hvilka vi kunna anställa för detta behof. Dessa män fulla af den helige Ande voro

"visa jungfrur",

som icke blott hade olja i sina lampor, utan äfven olja i sina käril.

Läsa vi vidare apostlarnes bref, särskildt Pauli, så finna vi, att apostlarne ganska klart och bestämdt åtskilja *två* klasser bland de troende. Den ena klassen betecknas såsom oerfarna *barn* och *köttsliga*, de andra såsom *fullkomliga* och *andeliga*. Låtom oss derom läsa sådana ställen som 1 Kor. 3: 1—3 och Ebr. 5: 11—14. Fråga vi nu, hvarigenom dessa båda klasser skilja sig från hvarandra, så finna vi äfven i brefven bekräftelse på det, som Jesus säger i jungfruliknelsen. Somliga Guds barn äro *visa*. De veta hvad de hafva i Kristus; de känna äfven sig sjelfva; de äro i stånd att skilja mellan godt och ondt. Ebr. 5: 14. De äro, såsom Paulus kallar det, fullkomna i Kristus. Kol. 1: 28. De andra Gudsbarnen äro *fåvitska;* de äro *oförståndiga*. Ebr. 5: 11. Paulus kallar dem "*barn* i Kristus". Det grekiska ordet, som han dervid begagnar, tyder derpå, att de ännu i månget hänseende äro okunniga såsom barn, som icke veta, hvarom det är fråga. De äro jungfrur, men de äro *fåvitska* jungfrur, som blott hafva olja för lamporna, men icke olja för sina käril. De hafva *något olja* men *icke tillräckligt med olja*. De hafva *Anden i någon mån*, men de äro *icke fulla af Ande*.

Härmed är väl tillräckligt sagdt angående denna punkt. Och dermed hafva vi nyckeln till en klar uppfattning af jungfru-liknelsen.

Liknelsen visar oss, huru de troendes församling ställer sig till Jesu tillkommelse. Och då utmärker Jesus ganska tydligt fyra perioder eller tidsafdelningar, hvilka jungfrurna (d. ä. de troende) hafva att genomgå, tills han kommer.

Dessa tidsafdelningar äro följande:

1) Jungfrurnas utgående (Matt. 25: 1—4).

2) Brudgummens dröjande (Matt. 25: 5).

3) Jungfrurnas uppvaknande (Matt. 25: 6—9).

4) Herrens ankomst (Matt. 25: 10—12).

Vi måste nu tillse, om dessa särskilda perioder hafva utlupit eller när de skola utlöpa.

Låtom oss nu läsa hvad som säges öfver den första perioden.

I.

Då skall himmelriket varda likt 10 jungfrur, som togo sina lampor och gingo ut att möta brudgummen. Men fem af dem voro visa och fem fåvitska. De fåvitska togo sina lampor och togo ingen olja med sig; men de visa togo olja i sina käril tillika med sina lampor.

Har denna period redan kommit? Har det redan gifvits en tid, under hvilken de troende lagade sig i ordning, för att gå ut till brudgummens möte? — Ja! Det som säges angående denna tidsperiod träffar helt och fullt in på apostlarnes tid. Läsa vi deras bref, så träder oss åter och åter till mötes, att apostlarne och den tidens troende väntade *den kommande brudgummen*.

"Jesus kommer tillbaka!"

"Kom, Herre Jesus!"

Det var de klockljud, som genomtonade den apostoliska tiden. Apostlarne kunde knappast skrifva något bref utan att tala om Jesu återkomst. Jag vill uppmana dig att en gång läsa din bibel från denna synpunkt. Du skall förvåna dig, huru mångfaldiga hänvisningar på Kristi tillkommelse der förefinnas. Så läsa vi i Apg. 3: 19—20: "Bättren eder derföre och omvänden eder, att edra synder må varda utplånade, på det att *tider af vederkvickelse* må komma från Herrens ansigte, och att han må sända den (eller: *då han skall sända* den) åt eder utkorade Jesus Kristus." I dessa ord talar Petrus om den vederkvickelsetid, som skall inbryta med Jesu tillkommelse. Han talar om bröllopet, som brudgummen skall fira, då han kommer. Man finner häraf, att i den apostoliska tiden hade äfven en nyomvänd klarhet i fråga om Kristi tillkommelse. *Hvarje troende* var då lik en jungfru, som gick den kommande Jesus till mötes.

Men vidare finna vi äfven, att i den apostoliska tiden en del af de troende voro *fåvitska*, den andra delen voro visa. Vi vilja närmare påvisa det och betrakta derför lampan, som jungfrurna togo, för att gå brudgummen till mötes. Då se vi, att de fåvitska vid utgåendet hade en helt annan uppfattning angående sina lampor än de visa. Uppenbarligen tänkte de fåvitska: "Det är nog, om vi hafva olja *i lampan*, och om den brinner *så länge*, tills brudgummen kommer. När han då kommer, gå vi så med in i bröllopssalen. De visa hade uppenbarligen andra tankar. De sade vid sig sjelfva: Våra lampor skola *icke blott* brinna *vid mottagandet* af brudgummen, nej, de skola äfven upplysa bröllopssalen." Derför togo de äfven med sig olja för bröllopssalen i sina kärl. Här är en djupgående åtskillnad. Det gifves en klass af kristna, som lefva i den tanken: "Om min olja blott räcker till min sista stund! Om jag blott blir salig! Om jag blott en gång kommer in i bröllopssalen!" De vilja erbjuda Herren en *tjenst*, men en tjenst, som jemt upp räcker till, för att de skola ingå i himlagläd-jen.. Detta är de dåraktiga jungfrurnas klass. Jesus säger: "Samlen eder icke skatter på jorden, der mal och rost förstöra, och der tjufvar bryta sig in och stjäla." De fåvitska jungfrurna hafva icke samlat sig olja för bröllopssalen, d. v. s. *skatter i himmelen.*

De bära väl en lampa för Herren. De bekänna Jesus för verlden. De hafva inträdt i hans lärjungars krets. De vilja tjena honom här på jorden och låta sin troslampa dertill lysa; men derjemte vilja de äfven besörja sina egna angelägenheter. Med den ena handen tjena de Herren och bära sin lampa, men den andra handen vilja de behålla *fri* för de ting, som ligga dem om hjertat. De vilja tjena Jesus. Ja, men tyvärr hafva de dessutom äfven andra synpunkter. De hafva ännu *värdefulla ting* här på jorden, för hvilka de måste hafva en hand fri.

Så såg det äfven ut under den apostoliska tiden. Ack, huru försökte icke apostlarne att bringa sådana jungfrur tillrätta! Låtom oss fatta i sigte några bibliska exempel! I församlingen i Korinth hade fyra partier bildat sig. Dessa partier kifvade med hvarandra. Paulus måste skrifva till dem: "Då afund och kif och söndringar finnas ibland eder, ären I icke då köttsliga, och vandren efter menniskosätt?" Många Korintier läto alltså köttet hafva inflytande på sig; de dömde och vandrade efter menniskosätt. De hade *icke olja nog.* De voro *icke fulla af den helige Ande.*

(Forts.)

Kinesiska kristnas befrielse.

Från engelskan af **N. H.**

Wu-shih-ping är en vacker liten by, inkrupen vid fötterna af en bergssträcka, som löper genom mellersta Chehkiang, en af Kinas kustprovinser. Omkring 50 halmtäckta lerhyddor med några af bättre beskaffenhet äro spridda kring det anspråksfullare afgudahuset, skilda från hvarandra genom trösklogar, halmdösar, trädgårdar och svinstior. En ram af vackra lundar af tall, ceder, ek och kastanjer öfvertäcker byn från afstånd sedd, medan bakom byn utbreda sig miltals (eng.) slätter, afdelade i egendomligt formade risfält, gröna af den växande grödan. Vesterut en vid, blå sjö, som vattnar slätterna och bakom höga bergstoppar, den ena bakom den andra. För visso en skön och fridfull trakt! Som byn var omkring lika delad mellan hedningar och kristna var den långt ifrån så fridfull, som den föreföll.

Byinvånarne harmades bittert på den nya lärans intrång, i deras sinnen med orätt förbunden med opium, krig, uppror och den hatade utländingen. Förföljelse utbröt, mild nog jemförd med historien, men tillräckligt frestande för menniskor unga i tron. Som oförrätter förlätos, och ingen hämdlystnad visades, blef förföljelsen allt fräckare och hetare. De yngre kristna började harmas under trycket.

"Hvarför skulle vi tåla, att vattnet ledes från våra fält och skörden förstöres? Hvarför skall ett vilsegånget husdjur genast dödas eller, än värre, hopplöst stympas? Hvarför få vi icke använda de offentliga vägarne, brunnarne och bränslet på höjderna? Hvarför blifva vi slagna och skymfade på torgen? Vi frukta dem icke, låt oss försvara oss!"

Lugnare råd följdes dock.

De väntade, att Gud skulle försvara dem.

Han stärkte deras tro och uppmuntrade dem mäktigt genom att föra en och annan af deras förföljare till att omfatta Kristus.

Tre mil (eng.) från Wu-shih-ping är en by kallad *Stenport*, der torgdag hålles för de kringliggande byarne. Här funno bröderna ett missionsfält och predikade ofta Kristus, sålde böcker och sökte föra menniskor till sanningen. Det var en föga hoppgifvande plats, full af opiihålor och dem följande spelare, usla kvinnor, strykare, tjufvar och dylika mensklighetens *vrak*, spridda öfver opiumdemonens väg.

Alla försök att få hyra, bygga eller köpa en missionsstation i Stenport hade strandat mot det starka motståndet, icke endast af opium-intresset, utan af "noblessen" och folket i allmänhet.

Då afgudadyrkarne funno, att småaktig förföljelse gagnade till intet, och att de kristna blefvo starkare på sin dagliga kost af skymford och oförrätter, möttes de i en opiumhåla i Stenport och beslöto ett fräckt våldsdåd, som skulle en gång för alla befria dem från denna religiösa pest.

I Kina kunna få ting af vigt företagas utan biträde af en spåman, som utväljer en "lyckodag". Den af de sammansvurne rådfrågade herr spåmannen bestämde en dag tre dagar framåt för denna vigtiga tilldragelse — utrotandet af Wu-shih-pings kristna. Om det företoges på någon annan dag, skulle företaget misslyckas. Natten vore den bästa tiden af de tjugofyra timmarne för utförandet. Herr spåman mottog belt tyst sin betalning och slank öfver till Wu-shih-ping att underrätta de kristna om, hvad som planerats, i hopp att få ännu något mer.

Det var med mycket bekymmer, de kristna hörde, att deras hem skulle brännas, deras boskap röfvas och de sjelfva med hotelser om död drifvas från distriktet. Som Kristi lärjungar kunde de icke samtycka till att använda list och svek för att öfverändakasta fiendernas planer. Derföre kommo de och rådfrågade missionären och bådo om hans råd, hvilket var: — "Sätten Gud på prof, liten på honom och lyden honom! Satan kan icke nå dem, som Gud gömmer. Han är mäktig att fullkomligt frälsa."

Vi kände det som vår pligt att besöka guvernören i Kinhava och underrätta honom om det föreslagna våldsdådet, icke endast begärande fredliga menniskors rättigheter utan ock för att visa de infödda, att de kristna hölle myndigheten i vördnad. Dessutom om något följde på upproret, kunde han icke hållas ansvarig, om han ej visste något om saken.

Han mottog oss i stor stål i ett präktigt möbleradt gästrum, der utländska klockor muntert tickade på väggarne, och med porslinskrukor fylda med dvergträd och blommande växter, sköna att se på, men påminnande om en kinesiskas små fötter, om kinesens fängslade begrepp och om andra ting, som *gammal sed* förbjudit att utveckla sig, som Gud ämnat.

Guvernören lyssnade artigt på vår berättelse, många gånger nickande på hufvudet och med ett leende, som snarare utvisade munterhet än vänskap. Förande sitt rakade hufvud af och an, förklarade han, att dessa voro goda menniskor, som alltid betalade sina utskylder, och han kunde icke tro, att de skulle göra sig skyldiga till laglösheter. Han hade ingen rättighet att tro ondt om dem. I alla händelser kunde han icke förekomma brott, men om det beginges, kunde vi vara vissa, han skulle bestraffa dem. Han vägrade att utfärda en kungörelse för att skydda de kristna. Hans tanke var påtagligen, att om ett upplopp inträffade, skulle han kunna plocka åtskilligt från de familjer, det anginge, efter de voro förmögna.

Medan vi i staden fåfängt sökte lagens skydd, bådo de små grupperna kristna, spridda öfver landet dagligen för sina förföljda bröder.

Vädjan till Jehovah

var verksammare än den till den jordiska myndigheterna.

Tiden kom för angreppet. Bud hade sändts längs vägen från Stenport till Wushih-ping: männen från de närgränsande gårdarne och byarne skulle sluta sig till hufvudskaran, då den kom. De hade gjort natten faslig med sina gong-gongs. Skenet af facklor visade männens halfnakna gestalter — hårpiskorna tätt bundna kring hufvudena "på fäktningsmanér", ansigtena glödande af vrede, med fasliga tjut marscherande fram till angreppet; väpnade med svärd, knifvar och spjut, väntade de, att de kristna omsider skulle dristigt försvara sina familjer och hem.

Då de kommo till det första huset, funno de det tomt och invånarne borta! Snart funno de alla de troende samlade i det starkaste huset med dörren stängd "af fruktan för hedningarne", medan boskapen i tysthet förts bort till kullarne.

De stannade några ögonblick i tanke att detta kunde vara något försåt, någon fälla för dem. De hörde en mans röst ropande på någon, som de kallade *Jehovah*, att visa sin makt och rädda det folk, som förtröstade på honom.

Pöbelhopen var tyst blott några ögonblick, hvarpå följde det förskräckliga, förlängda tjut, som en gång hördt aldrig kan glömmas! Ljudet uppslukades i ett plötsligt åskslag, täta blixtar följde och en häftig storm, som nedslog träden — åter åskans dån, mullrande öfver deras hufvud och bland bergen — och så strömmar af regn.

Den upprörda, vreda pöbeln väntade icke efter detta första åskslag. Skenet af deras facklor hade hindrat dem att se det annalkande oväder, som nu så våldsamt bröt loss. De tänkte, att *Lei-Shen*, den hednagud, som slår brottslingar, som undkommit mensklig lag, till döds, var efter dem. De flydde hem, så fort benen kunde bära dem i mörkret, facklorna slocknade, spjut och svärd kastades! Några föllo bland klippor och trästubbar, andra stupade i de våta risfälten. Några gingo vilse och irrade omkring till daggryningen, båfvande att någon blixt skulle uppenbara deras vistelseort för den vrede gud, som förföljde dem.

Hvilken tacksägelse, hvilket lof till Jehovah Jesus der uppsteg från dessa anspråkslösa byinvånare, som försökt honom och funnit honom i stånd att fylla alla deras behof! Huru de fröjdades åt det stadigt fallande regnet, för dem en förvisning om hans omvårdnad och skydd!

Josefs frestelse.

Ett ord till de unga.

(Forts. fr. n:r 17.)

Gud fördömde synden i Jesu kött och fastnaglade handskriften, som var oss emot. Aldrig kan mitt hjerta så barnsligt tillitsfullt instämma i det ordet, att ingen fördömelse finnes för mig, som då jag ser på min korsfäste Jesus."

Insvep dig då i Jesu blodiga rättfärdighetsmantel och blif stilla i hans skydd! Lär af honom, som är mild och ödmjuk i hjertat! I hans Andes skola inhemtas icke blott sköna teorier, utan man får sjelfva verkligheten. Man blir delaktig i hans lif. Man blir lik Jesus. Man får samma sinne, karakter och egenskaper som han sjelf.

Och nu ett ord till dig, min vän, som i de stycken, hvarom vi nu talat, blifvit mindre begåfvad än andra, som ofta känt dig missnöjd deröfver, att Gud icke gifvit dig, hvad han förlänat andra, och som ofta afundats denne, på hvilken hvar och en genast kastar sitt öga, med hvilken hvar och en gerna har att göra, emedan han genom hela sitt väsende gör ett fördelaktigt intryck! Klaga icke längre öfver, att du är tillbakasatt, utan gå hellre in i din kammare och tacka din trofaste Gud i himmelen, att han bevarat dig för så mången svår frestelse. Jordisk skönhet, som så mycket behagar menniskoögon, är förgänglig såsom gräset, som i dag blomstrar och i morgon vissnar. Men hvarest den helige Ande förklarar en menniskas anletsdrag, der är *evig* skönhet, som blir allt härligare ända in i ålderdomen, ja ända in i himmelen. Och det är denna, öfver hvilken Guds välbehag hvilar. Och kommer icke till sist dock allt derpå an? "I en konungs glada blick är lif, och hans ynnest är såsom en sky med serlaregn." (Ordspr. 16: 15.)

Kanske du är en sådan, som ofta misslyckats och måst stiga ganska djupt ned, som måste gå en enslig och obemärkt stig genom lifvet och som föga har att säga och betyda? Blif icke missmodig och förbittras icke mot Gud och menniskor! Gå blott i all trohet den väg, Gud anvisar dig! Det är bättre, att du här sättes öfver litet och derofvan öfver mycket, än att du alls icke skulle komma dit upp, emedan du här på en högre post icke kunnat motstå den dermed förbundna frestelsen.

II.

Men hvarest nu frestelsen möter oss, den må vara af det ena eller andra slaget, huru skola vi kunna segra öfver den?

Huru ofta kommer den icke så plötsligt och så öfvermäktig, att man icke hinner rätt besinna sig, hvad den afser och hvad dess utgång skall blifva. Man öfverrumplas af den. Efteråt tänker man: Det var dock illa, det var dåraktigt handladt. Men då är det för sent.

I sjelfva verket kommer frestelsen ofta som en blixt från klar himmel. Så var det äfven med Josef. En dag träder han återigen som vanligt in i sin herres hus och förrättar de vanliga sysslorna. Tillfälligtvis är ingen af det öfriga husfolket i huset. Då begagnar sig Potifars hustru skyndsamt af detta tillfälle, fattar i Josefs mantel och framställer sitt skamliga förslag. Men se, huru oväntad än frestelsen inträder, så var dock Josef väpnad. Hastigt sliter han sig lös och undgår så det fruktansvärda nederlaget. Huru kommer det sig, att Josef visar sig så mycket starkare än tusenden andra? Svaret är icke så svårt att finna.

Innan frestelsen kom öfver honom med sådan styrka, hade den mer än en gång trädt honom tillmötes. Men visserligen, mera försagd hade den dittills uppträdt, mindre farlig. Visserligen hade kvinnan redan länge kastat sina lystna blickar på tjenaren, ja, en tid bortåt hade knappast någon dag förgått, på hvilken hon icke gifvit uttryck åt sin orena lusta. Men alltid hade en eller annan omständighet varit för handen, som gjort, att det icke synts rådligt att så fräckt framträda med den förföriska afsikten, vare sig att tillfälventyrs någon var i närheten eller att Potifars återkomst var att befara. Ända hittills hade Josef lätt kunnat undgå den lättsinniga kvinnan.

Och så är det i regeln. Likaså litet som en sjöman genast sänder ut sin son i stormen, då han första gången beträder den vaggande båten, likaså litet låter Gud oss genast råka i en frestelse, som kommer öfver oss med stormens våldsamhet. Fråga alla, som hafva fallit, som låtit sig ryckas med till någon förbrytelse, om de icke tillförne mött någon liknande frestelse, då den var lättare att öfvervinna och så blifvit gjorda uppmärksamma på den dem hotande faran.

Men just då gäller det att handla, redan då fastgöra hjertats riglar emot den ondes angrepp. Den som icke afgjordt och beslutsamt tillbakaslår fiendens förtrupp, skall fullkomligt förlora modet, då denne med hela sin makt stormar fram. Man måste bygga dammen, innan vattnet uppnått sin största höjd, ty den, som först då vill börja, kommer säkert för sent.

Och på hvad sätt har Josef i tid rustat och väpnat sig emot frestelsen? Det framgår tydligt af hans ord: "Huru skulle jag nu så mycket ondt göra och synda emot Gud?" Han hade Herren för ögonen och i hjertat. Han fruktade Gud. Och gudsfruktan är en sköld mot synden. Den som lärt känna Guds kärlek och derigenom blifvit dragen till hans fadershjerta, har sin lust uti att göra det, som är honom behagligt. Icke vill den med blod köpta brudesjälen genom otrohet kränka och såra brudgummen, som upptagit den i så innerlig gemenskap med sig sjelf, att han bor genom tron i hennes hjerta. Icke vill den menniska, som fått det himmelska inseglet på sin själ, bedröfva den helige Ande, hvarmed hon är beseglad intill förlossningens dag. Den sanna gudsfruktan har sin djupa rot och grund i Guds kärlek. Derför har den fritt och otvunget sin lust i Herrens vägar. Och emedan den af Guds kärlek fattade själen vet och känner, att den käre Guden är en helig Gud, som afskyr och dömer all synd, ja att han till sitt innersta väsen är en förtärande eld för allt ondt och köttsligt, så håller den sig på afstånd från det onda och renar sig på allvar från all köttets och andens besmittelse med helig fruktan fullbordande sin helgelse. Liksom dufvan under farorna gömmer sig i klippnästet, så gömmer sig den enfaldiga och rena dufvosjälen vid Guds hjerta och under hans nådesvingar för djefvulens och verldens förförelser. Och i Guds närhet och innerliga gemenskap är den trygg, fri och salig. O, huru väl vår tids kristendom behöfver mer af denna Herrens fruktan, som regerade våra heliga föregångare i tron, hvilka skriften framställt för oss såsom manande föredömen! En sådan fruktan gifver det kristna lifvet heligt allvar och djup, på samma gång som sann frihet, innerlig, stadig frid, samt helig, himmelsk fröjd. Huru skönt, när denne Herrens fruktans Ande beherrskar de ungas hjertan och lif! Den skall icke göra dem tungsinta och hufvudhängande. Den skall icke komma dem att känna sig fjettrade och liksom inklämda inom trånga, hämmande skrankor. Men den skall sätta en helig

och helsosam tukt på hela deras väsende. Den skall undertrycka sådana yttringar af "lifsglädje", som äro oförenliga med renhet och helighet. Den skall komma den sanna glädjens lefvande källsprång att så mycket mer flöda i deras inre. Guds barn ega så mycken glädje, som vi kunna åtnjuta med godt samvete, i ostörd gemenskap med Gud, under glad åtanke på hans närvaro och med tack till honom, att vi icke behöfva känna den ringaste saknad af verldens orena och grumliga brunnar.

"Man kan handla rätt äfven utan att tro på Gud," heter det nu hos många menniskor. Och det är sant, att mången kan, särskildt under inflytande af de troendes lif och af grundsatser, som en kristlig uppfostran inpräglat, föra en inför verlden rättskaffens vandel och hålla sig fjerran från grofva laster. Men en sådan dygd och rättfärdighet står på svaga fötter, i det den saknar fäste i Gud, och sträcker sig blott så långt, som det är förenligt med det egna intresset och behaget.

En frukt kan se skön och angenäm ut för blicken under det att, om man gör närmare bekantskap med den, om man smakar på den, den befinnes vara sur och bitter. Och en sådan kallar man icke god, huru skön den än ser ut. Det beror på fruktens inre, på dess kärna och saft, om den verkligen är god. Endast om ditt lif hvälfver sig omkring trons kärna, så att det är tron på Gud och hans Son, som är grundvalen och den bärande kraften i hela ditt lif — endast om Guds kärlek är liksom den saft, som genomtränger hela ditt lif, känns, smakas och förnimmes i ditt görande och låtande, bär du verkligen god frukt.

Låt det blott komma dertill, att ett nytt slägte uppvuxit, som icke mera vet någonting om Gud, intet om hans helighet och kärlek, och man skall se, att då hvarje synd blir möjlig, emedan den nakna egoismen nu håller spiran i handen och köttet vid allt görande och låtande gifver utslaget.

Skall du kunna öfvervinna frestelsen, måste du vidare rusta dig med Andens svärd, som är Guds ord. Reformatorerna kunde dag för dag predika för fulla kyrkor, sådan var då hungern efter det gudomliga ordet. Nu är det många, många, som icke ens om söndagarna vilja tillbringa en stund med att lyssna till Guds ord. Stora skaror lefva, som om de icke egde en inre menniska, som behöfde näras med något bättre än det verlden erbjuder, liksom hade Gud aldrig laggt evigheten in i deras hjertan. Tidningen är för många det evangelium, man griper efter.

Men vill du stå fast gentemot allt det onda, som i denna besmittade verld från alla sidor tränger sig in på dig, så måste du hemta ljus och kraft ur Guds ord.

Hvarmed har väl vår Frälsare i anfäktningens stunder slagit tillbaka frestelsen? Med sitt ord: "Det står skrifvet." Andens svärd är skarpt nog att skära sönder den ondes alla nät och snaror. Men förvisso måste man kunna handhafva det, man måste veta, huru man skall tillämpa det, huru man skall föra det; man måste alltid bära det med sig — jag menar icke boken af papper, utan det lefvande ordet — i hufvudet och i hjertat och framför allt vara uppfylld af dess ande. Den som gör det, skall då äfven såsom Josef kalla synden synd och icke gifva den ett skönare namn än den förtjenar. Man kan då icke vara höflig gentemot synden, såsom den goda tonen i vår tid ofta synes fordra. Den som icke vågar säga henne i ansigtet: "Gå bort ifrån mig, satan," äfven om hon närmade sig oss i den älskligaste väns person, den är på förhand förlorad.

Tillsammans med Guds ord hör bönen. Tron I icke att Josef gått bedjande till sitt dagsarbete den dagen, då han första gången slog tillbaka frestarens anlopp med detta

ord: "Huru skulle jag så mycket ondt göra och synda emot Gud," och likaså på den dagen, då han slet sig lös från den lidelsefulla kvinnan? O, det är icke underkastadt något tvifvel. Det är just bönen, som hvarje dag på nytt bringar oss Gud för ögonen och i hjertat, bönen, hvarigenom vårt inre öppnas för Guds röst, och Guds ord blir rätt lefvande och verksamt i våra hjertan. Det är från bönen och Guds ord vår tro hemtar sin kraft. Derför höra båda tillsammans till det kristliga lifvet såsom det dagliga brödet, och Kristus sjelf har icke kunnat eller velat undvara dem.

Så klaga icke öfver frestelserna, att de äro dig för många och för svåra, utan klaga öfver dig sjelf, att du har låtit de vapen, som Gud gifvit dig i händerna, falla.

Välan då, upp och fatta vapnen! Ikläd dig Guds vapenrustning! Skulle vi äfven förlora det eller det yttre goda, såsom Josef förlorade sin mantel, vinsten är dock tusenfaldt större, om vi dock bevara ett godt samvete och till sist mottaga lifvets krona. Amen. K—dt.

(Till en del bearb. från tyskan.)

Småplock från mina resor.

Sommarens lifsglädje i naturens verld är skön att skåda och gifver det öppna sinnet rena och heliga lärdomar. Då jag i morgonstunden gick fram och tillbaka i skogen med blottadt hufvud, såg jag en ekorre hoppa från gren till gren, från träd till träd, svängande, dansande, full af lifsglädje, emedan han fritt följde sina af skaparen erhållna lifsingifvelser. Hör, hur lärkan i skyn helsar morgonsolen med sina glädjefulla toner, i hvilka intet klagande missljud höres! Fåglarnas lif är en sång. Deras sång är ett fritt uttryck af deras lifs inneboende glädje, ett lof och pris till skaparens ära. Skogarne genljuda af musik, och luften vibrerar af bevingade sångares rytmiska koraler. Men o, hvarföre är menniskan så sorgbunden och olycklig, så sällan benägen att instämma i lofsång till skaparens ära? Helt enkelt emedan hela hennes varelse kommit i olag genom synd och andlig sjukdom och det blifvit disharmoni i själen. Många, som fordom lofvade sin frälsare, hafva upphört att sjunga, eller, om de sjunga, göra de det af en pligtkänsla eller för att blifva ärade och berömda. Kom och gif akt på sommarens lifsglädje! Det är glädje i solstrålen. Den är ett Guds glädjebudskap till vår jord, bortdrifver nattens dimmor och kysser lif i hela naturen. Se, blomman öppnar sin kalk med ett tacksamt leende och sprider med morgonvindens fläktar en gärd af vällukt omkring sig! Löfven vända sina anleten mot solen, buskarna höja sina böjda hufvuden, och hela naturen fröjdas. Morgonfläkten spelar sina härliga melodier i trädens bladverk, och en ström af glädje genombrusar allt.

O Guds folk, du som är på väg upp till högtidernas stad, stäm in i sången: "Sjung hans lof i lust och nöd!" Guds kärlek till oss är en öfverflödande kärlek. Hans inneboende uti våra hjertan är en pingstens högtid. Guds lag är kärlekens lag. Såsom solsken och regn uppfriska och fröjda jorden, så fröjdas och vederkvickas våra själar genom nådens regn och Guds kärleks lifsljus. "Jag vill tacka dig bland folken, Herre; jag vill lofsjunga dig bland folkslagen, ty din nåd är stor allt upp till himmelen, och din sanning allt upp till skyarne".

Genom hela skapelsen flyter en enda lifsström, som har sin källa i den evige Guden. Är icke naturens prydnader ett bevis på Guds kärlek till oss? Är det icke ett budskap, som vårt hjerta kan förstå, då det är fritt från misströstan, otro och sjelfviskhet? Står icke Guds kärlek skrifven på hvarje utvecklad knopp, på hvarje uppspirande grässtrå? Vittnar

icke blommans doft och fåglarnas glada sång och allt, som rör sig i verlden, om Guds kärlek, vishet och makt? "Jag vill prisa Herrens gerningar". — "Gud, i helighet är din väg; hvem är en Gud, så stor som vår Gud?"

2. *Sommarens lifsglädje i Andens och församlingens verld.*

Låtom oss fylla vårt verk med bön! De minsta sakerna äro icke för ringa för honom, hvilken räknar våra hufvudhår.

Vi böra icke tillbringa någon dag utan att bedja honom gifva oss god framgång uti utförandet af hans viljas planer. Då vi komma tillsammans, låtom oss bedja! O, huru godt det kändes att sluta sig till den bedjande familjen L— efter min landstigning på fosterjorden! De voro smyckade med tro och förtröstan. Ett tillbedjans rökoffer uppsteg från hemmets härd.

Det är vår förmån att få tala med Gud om allting i lifvet. Då jag i aftonstunden stod vid källan, anbefallande min väg åt Herren, fick jag emottoga ett bref från staden M—. Min resa var nu utstakad, och på natten blef skrifvaren helsad välkommen med frid af den kära "församlings-engeln" och diakonissan i ofvannämnda stad. Godt hem, goda vänner, flitiga händer, kärleksfulla och tjenande hjertan såväl i andeligt som i lekamligt afseende såg och erfor man här i denna församlingskrets under några dagar af hvila och vederkvickelse efter en lång och tröttande resa.

En tripp till samhället L. företogs, och en dyrbar stund gaf Herren oss i de kristnas samlingslokal omkring det förblifvande ordet. O hvad tiden flyr! Åter farväl till dessa båda platsers vänner; nu på resa till årets högtidsfest. Det frågas ibland medresandena: "Hvart gäller resan?" "Till Torpkonferensen". Önskningar och böner såväl som hopp och glädje blandas om hvartannat, under det tåget ilar mot sitt mål. Framkommen emottogs undertecknad af missionens ordförande, riksdagsman Hedin med fru och samtliga vänner mycket hjertligt och innerligt, så att det kändes i hjertat. Ymniga välsignelsesströmmar till själens renhet och kyskhet fingo vi erfara under konferensdagarna. Den gudomliga kärleken omslöt oss, liksom då en elektrisk ström omsluter juvelskrinet med en kraft, som trotsar de värsta anfall af den listigaste tjuf. Fläktar af sommarens lifskraft i Andens verld fingo vi skönja. Herren var der!

Molnstoden höjdes, och min resa gällde R—a, men under vägen besöktes platserna Motala, Frinnaryd, Nässjö och Eksjö, der många af Herrens vänner träffades. Slutligen framkommen till målet blef jag af släkt och vänner hjertligt helsad välkommen hem och emottagen med kärlek och frid. Ett möte var anordnadt i kyrkan på söndagen, der tillfälle gafs mig att få frambära missionens heliga sak för en stor och uppmärksam åhörareskara. Flera andra platser ha blifvit besökta häromkring såsom Sätterstad och Salems missionshus; och många minnen hafva åter upplifvats. Vi hafva alla uppresta minnesmärken utefter vägen. Det borde vara en glädje för oss att komma ihåg dem, att komma ihåg när och hvar Herren mötte oss med sin frid, då vi i vår ångest och nöd ropade till honom och han bönhörde oss och gaf oss sin frälsning; att komma ihåg den tid, då den helige Ande gjorde våra hjertan till sin boning och skänkte oss en stor frid och glädje; men att äfven minnas de löften, vi lofvat Herren under medgångens dagar att villigt tjena honom, ja, gifva tionde af alla våra inkomster, att gifva vår tid och våra bästa krafter m. m., och framförallt just nu minnas Jesus, skåda honom, stanna framför honom, låta honom vara det dagliga minnesmärket. "Kom ihåg Jesus Kristus, som är uppstånden ifrån de döda!" Sådana heliga minnen äro dyrbara och värderika. Det folk, som ej har någon historia, har ej heller någon makt. De minnen, som binda oss vid vår föregångare Jesus och hans hjeltebragder och stora uppoffringar, utgöra löften om den kommande tidens minnesstenar.

På kallelse reste jag till Torstorp, Finspång, der vännerna hade anordnat ett missionsmöte några dagar i juli månad. Mycket folk samlades, som i stillhet och vördnad sutto ned för att höra Guds ord,

som frambars af pred. Jonsson, pastor Häger och undertecknad m. fl. Herrens kraft var verksam, och missionsintresset syntes äfven framgå af vännernas handlingar. Sista mötet samlades vi i aftonoffrets stund på Torstorpsbergets högsta spets för att tala och höra om Kina. Under alla mötena var Herren med och välsignade oss. Må den Eviges frid hvila öfver alla dem, som lefva af och för Jesus och i kärlek mottaga hans sändebud. Äfven till ett annat missionsmöte i Östergötland hade jag lofvat att komma, hvilket löfte äfven uppfylldes. Bräntorp i Horns socken var målet för min resa, och dit hade skaror af folk samlats till högtid omkring vår Herres bord. Mötet öppnades med bön och predikan af pred. Lundmark från Linköping och fortsattes af broder A. Johansson från Vadstena, distriktföreståndaren Johansson från Jönköping, undertecknad samt bröderna Norman och Back. Må Herren välsigna ordet, som talades, att rik behållning må blifva deraf, till hjelp och ledning under lifvets allvarliga strider. Med många kära vänner sammanträffade jag, och vi fingo påminna oss flydda tider och segrar, så väl som Guds alltid närvarande hjelp och frälsning.

Några härliga missionsmöten i Småland har jag äfven fått vara med om. Ett sådant hade vi i Korsvägen hos den gamle, käre br. V—, der många sjöngo Herrans lof och pris och äfven längtade efter att få se flera dragna till Jesus. I Lillsjödal hade vi evangelistmöte, och äfven der var det godt att vara. Mitt hjerta vidgades och stärktes af de friska sångerna och de tvänne vittnesbörden, som jag fick vara närvarande och höra. Gud välsigne evangelisterna! Många varma hjertan voro här för missionen i Kina. Gud välsigne vårt kretsombud, broder J—, hos hvilken jag gästade! I Rosenfors voro vi också samlade till missionsmöte i det rymliga missionshuset. Herrens Ande förnams nära, under det att Guds bröd utdelades till de hungrande, som hade samlats omkring den rike Konungens bord. De, som tjenade vid detta tillfälle, voro bröderna Habbe, Lindholm och brefskrifvaren.

O, huru saligt att sjelf äta af Herrens rätter och äfven få dela med sig till andra. Gud välsigne alla vänner i Herren på denna plats och alla platser, som jag under sommaren fått besöka! Tack för alla bref och kallelser, som jag fått emottaga från när och fjerran! Min önskan är att besöka eder så fort som sig göra låter. Må vi sätta rak kurs på det välsignade land, hvarest stormar aldrig uppjaga några mörka moln, och hvarest solen aldrig går ned. Det är först då, när vi vända våra ögon bort från oss sjelfva och verldens prakt och prål och helt till Jesus, som vi kunna se gryningen till den långa, härliga dag, då vi skola lefva med honom. Himmelen är nära. Dess gyllne portar stå vidöppna, och ljudet från den aldrig bortdöende sången om Jesus höres ljuda oss till mötes.

Frid öfver Guds Israel!

Aug. Karlsson.

Några anteckningar från ett evangelistmöte i Lillsjödal, (Småland).

Mötet, som var särskildt välsignadt och kraftigt, hölls i missionshuset söndagen den 19:de aug. med början kl. 9 f. m. Flera evangelister och andra Herrens vitnen deltogo med härliga vittnesbörd om Herren. Pred. *Karl Vingren* inledde mötet efter innerlig bön om Herrens välsignelse och närvaro med att påpeka Jobs. 19: 25: "Jag vet att min förlossare lefver". Dessa ord äro väl kända för en hvar. Men om vi närmare betrakta, uti hvilka förhållanden Job befann sig, just då han uttalade dem, skola de säkerligen få så mycket större betydelse för oss. Han var stadd i djup nöd. Det såg mycket mörkt ut för honom. Han hade förlorat sin egendom och sina barn och derjemte drabbats af smärtsamma kroppslidanden. Han hade sålunda verkligen blifvit sållad. Men efter alla förluster och lidanden stod dock Herren kvar, och vid tanken härpå vardt hans hjerta tröstadt midt uti hans bekymmersamma belägenhet. Då han blef misskänd och begabbad af sina vänner, blickade han upp till sitt vittne och sin målsman i höjden. Och att sålunda uti alla förhållanden taga sin tillflykt till Herren är alltid det bästa. "Åt dig har jag förtrott min sak." — Hvilken tröst för oss i närvarande tid att veta, att vår Jesus lefver och på Faderns högra sida manar godt för oss! Job omnämner här, hvad han visste. Menniskorna veta i denna tid så mycket både ondt och godt, men att känna Jesus är det nödvändigaste. Att veta med sig, att man hör Herren till, ifall man skulle dö i dag, är för hvar och en det viktigaste.

Betty Vadman fortsatte och talade öfver Es. 40: 28, 29. Hela detta kapitel är ett skönt trösteord till Zion. Herren har en skara — några här och några der — hvilken vi kunna kalla ett segertåg från jorden till himmelen. Sjelf har han också det ömmaste hjerta för hvar och en af dem, hvarför han på allt sätt vill trösta och hjelpa dem. När någon begynner tröttna och suckar till honom, skyndar han genast till för att hjelpa — och så går segertåget framåt. Du trötte pilgrim, smyg dig intill Jesu huldа hjerta och hvila der! Herren vill gifva *stor styrka*. Måtte vi derför få ett allt djupare behof af och en innerligare åstundan efter att erhålla mer af Jesu nådesfullhet och i fullare drag dricka af denna lifsström! Det finns plats vid denna källa äfven för dig, som ännu går i synden. I innerlig kärlek går Jesus ännu alltjemt och söker efter dig. Så har han ånyo beredt dig detta tillfälle att höra varningens ord. Vi bedja dig, försumma det icke, öfverlemna dig nu åt Jesus, så att du ej en dag skall nödgas stå utanför och klappa på den stängda himlaporten!

Härefter följde ett gripande föredrag af missionär Aug. Karlsson öfver Jobs. 24: 8: "Af brist på skjul omfamna de klippan." Skriftens heliga män hafva ofta begagnat sig af bildspråk, för att desto tydligare åskådliggöra, hvad de ville säga. Så möter oss i denna text tvänne bilduttryck, nämligen "skjul" och "klippa". Skjul betecknar svaghet och ovaraktighet; klippa återigen betecknar styrka och varaktighet. Skjul är ett passande uttryck för menniskans eget verk, under det att klippan framställer Guds frälsning. Allt sedan paradisets dagar har menniskan varit i behof af stöd och tillflykt. Hvart man kommer, finner man ett sådant behof. Men i stället för att söka Herren, håller mängden på med att uppbygga sig alla möjliga slags skjul, t. ex. Gudsförnekelsens, nöjenas, likgiltighetens och sjelfförbättringens dåliga hyddor, hvilka alla äro att likna vid Adams dräkt, som vissna och brinna upp för den Allsmäktiges eld. — Den andra delen af texten handlar om klippan, frälsningsklippan, Jesus Kristus. Dit få vi fly, då alla andra, dåliga skjul gå sönder. Denna klippa *frälsar från alla synder* och bringar hjertat glädje och tröst. Herren vill icke förderfva dig, men han vill förderfva dina synder, hvilka annars skola förderfva dig. — Under vår andliga ökenvandring få vi också dricka lifvets vatten ur denna klippa, som medföljer oss, hvarhelst vi äro. (1 Kor. 10: 4). Denna klippa är vidare en *stark* klippa. Trots alla slag emot densamma står den alltjemt lika fast. De vredaste böljor måste till slut lägga sig stilla vid dess fot. Det är äfven en *hög* klippa. Den reser sig högt öfver synden, döden och djefvulen. Likasa hafva vi den rikaste och härligaste utsigt från dess topp. Kära själ, bygg ditt bo på klippans spets, så är du lycklig och trygg. I Es. 42: 11 läsa vi: "Klippans åbor juble högt!" Ja, låtom oss sjunga hans lof högt!

Och när det är så väl, att vi bo på och omfamna denna klippa, ack, låtom oss äfven rekommendera den för andra! Må vi alla vara med om att göra det! Hvar du är, kan du göra något. Du kan *bedja*. Verklig bön i tro uträttar alltid stora ting. Dessutom kan du *älska* och uppoffra för Herrens verk af hvad Gud gifvit dig.

Efter en kort middagsrast fortsattes mötet, då br. L. P. Andersson begynte med betraktelse öfver Rom. 1: 16, 17. När man i likhet med Paulus blir verkligt omvänd, får man lust till evangelium och blir ett evangelii vittne. Paulus valde

Kristus och blef ingalunda missräknad derpå, utan kände sig tvärtom desto lyckligare, ju mer han lärde känna det oförgängliga värdet utaf den perla, han fnnit. Huru skönt att så få uthyta de usla och dåliga nöjen, som synden och verlden ha att bjuda på, mot den härliga glädje och sällhet, som Kristus gifver! Vi behöfva sannerligen icke blygas för evangelium. Hvilken underbar kraft, som ligger i detsamma! Och denna vill Herren i allt rikare mått låta oss erfara.

Derefter talade evang. Augusta Staf öfver Pilati fråga, Matt. 27: 22: "Hvad skall jag då göra med Jesus?" Många hylla Jesus, men många göra alldeles motsatsen. Dock har hvar och en af oss all anledning att mottaga och hylla honom, som vill blifva allt för oss. O, huru sorgligt, att så många i stället vilja följa sina lustar och böjelser och vandra på förderfvets stig! Ack, öppna, kära själ, för Jesus, som så länge klappat på ditt hjertas dörr! Bed honom frälsa din själ, och han skall höra dig och på sina starka frälsarearmar bära dig hem.

Undertecknad läste och påpekade derefter Ps. 32: 1, 2. Både skriften och erfarenheten bevisa tydligen, att en menniska aldrig kan vara lycklig uti sina synder. Uti denna psalm lära vi dock, att vi genom att bekänna synden inför Herren och sålunda få den förlåten skola blifva verkligt lyckliga och sälla.

Evang. Maria Johnsson upplåste Dan. 9: 3—6. Daniel var en ren yngling, som vandrade ostraffligt på Herrens vägar. Vi se här, huru han med helig vördnad och ihärdig bön söker Herrens ansigte. Han kände tillika bitter nöd för folkets synder, hvilka han bekände inför Herren. Det är också långt bättre att gråta med Jesus än le med verlden, bättre att med Daniel sitta i säck och aska än deltaga i syndens njutningar. På bekännelsen följde sedan tacksägelse, jubel och tillbedjan. Tiden är dyrbar; må vi i likhet med Daniel ransaka skrifterna och vinnlägga oss om bön samt mera uppoffra oss åt Herren och lyda honom!

Evang. Hulda Ek upplåste Luk. 12: 13—21. Olika bevekelsegrunder hade samlat en stor skara omkring frälsaren. Man ville ju helst tro att — såsom Kristus talade — hvarje hjerta skulle beröras af hans ord. Här möter oss ändå en man, hvilkens tankar i stället äro helt upptagna af jord och verld. Säkerligen finnas det också många på våra möten, hvilka se andäktiga ut, men hvilka tänka på allt annat än Guds ord. Vi äro skapade till Guds beläte och så danade, att vi måste ha något att älska och omfatta; men i stället för att hjertats begär skulle sträcka sig till Gud, äro rikedomarne den guldkalf, som intagit så mångas hjertan. Det står ej, att denne man var groft ogudaktig, men han hade ej sinne för Herren, endast för det jordiska. Han uppgjorde sina planer såsom alldeles oberoende af Herren, och tänkte att kunna tillfredsställa sig med allt sitt jordiska goda. Men hans slut blef förfärligt och bör tjena till varning för oss. Icke alla äro fångar i girighetens snaror, men hvilken synd, du än ligger fången uti, så bär det till afgrunden, derest ej Jesus i tid får frälsa dig.

Evang. Anna Rudenkrantz talade derpå några hjertliga ord öfver Hes. 45: 10. Då vi samlades i dag, kände vi det dyrbart, att Fursten var ibland oss. Han har också under mötets gång varit välsignande när oss. Han vill också gå med oss i alla strider och prófningar. Vår Jesus har alltid segrat, och då vi följa honom, skola äfven vi segra. Hans dyra närvaro och ett ord ifrån honom stillar vårt hjertas oro och ingifver mod och förtröstan. O, må vi nu alla bjuda Segerfursten med oss ifrån detta möte; och må ingen af oss, som i dag tro på honom, någonsin blifva skeppsbruten på tidens haf! Måtte vi alla fylla vår uppgift att vinna själar för Jesus! Må vi uti vårt hvardagliga lif förhärliga honom och låta hans Ande leda hvarje handling!

Derefter afslöts mötet af br. E. Holmström med en kort, allvarlig betraktelse öfver Matt. 6: 22, 23. En innerlig förmaning riktades till de ofrälsta att lemna sina hjertan åt frälsaren. Och så fingo vi efter tacksägelse och bön till Gud bryta upp från detta härliga möte.

Med broderlig helsning

Oskar Eld.

Från Kina.

Ännu den 7 sept. hafva vi ej fått någon som helst underrättelse från våra kära missionärer i N. Kina. Sammaledes är det med flertalet af Chr. and Miss. All. missionärerna (svenska) i norra Shan-si. Den öfver Mongoliska öknen, Sibirien och Ryssland flyende skaran af dem, E Jacobson, Fagerholm, Öbergs, Söderboms, Sandberg, Larssons från Mongoliet (jämte flere amerikanska missionärer) och några missionärsbarn töra redan vara i Sverige sedan början af månaden. De omnämnas i Simpsons tidning, Chr. and Miss. Alliance, och hafva fått löfte att lyfta öfver 9,000 kr. för sin gemensamma nödtorft i Petersburg. En stor mängd missionärer af olika nationer hafva lyckligt anländt till kusten. Så hafva sednare telegram och tidningar meddelat, att Skand. alliansmissionens missionärer från Shan-si brutit upp till kusten, likaså sv. amer. missionsförbundets — de äro väl nu framme — vidare de finska, och den tyska alliansmissionens. Missionärerna från Hunan, Kiang-si och Si-ch'üan-provinserna tyckas alla vara i säkerhet vid kusten. Till Si-ch'üan-missionärerna hör vår kära Hilda Johansson, som sannolikt från Shang-hai reser direkt till Sverige och kanske kan vara här redan i okt.

Smärtsamt är att nödgas erkänna, att mycket orättfärdiga öfvergrepp af stormakterna Tyskland, Ryssland, Frankrike och England mot Kina, som de ansett värnlöst och hjelplöst, samt oförsynt öppet skrifvande i tidningar och böcker om *Kinas delning* mellan stormakterna, gifvit blott allt för goda skäl till främlingshatet och de förskräckliga våldsgerningarna i Kina denna sommar. Offren blifva de oskyldiga, evangeliska missionärer och mängder af infödda kristna.

Nog behöfvas fortfarande brinnande böner för missionen öfverhufvud i Kina, verldens största missionsfält, så väl som för missionärerna och de infödda kristna, samt att Gud i nåd måtte afstyra ett verldskrig, afvända Kinas styckande samt i nåd beskära Midtens rike en ordnad reformvänlig regering, som gör slut på boxarrörelsen och i hvars hägn mission ännu en gång kan med välsignelse öfvas. För närvarande är missionen der öfverhufvud afbruten, missionsstationerna öfvergifna och missionärerna flyktingar, der de ej mördats eller omkommit. Bedjen! Bedjen! "Väldig är Herren i höjden, mer än rösterna af stora väldiga vatten, mer än hafvets bränningar." **N. H.**

Något för barnet att få.

Kära barn! **Vakten eder för afgudarne!**

Rikedomen kan blifva en stor afgud äfven för eder! Tusenden ligga än i dag i afgudisk tillbedjan för den gyllene kalfven. Äfven små barnahänder sträckas i menniskohopen upp mot den, för att fånga något af det eftertrådda guldet. Barn, barn, vakten eder! Guldet kyler edra varma hjertan. Guldet väcker afund hos den ene till den andre. Guldet kan göra eder *för tunga* för änglarne, då de komma för att hemta eder hem till Gud.

Då I i dag, söndagen den 16 sept., läsen i edra söndagsskolor om

Den rike dåren (Luk. 12: 23—23),

så tagen lärdom deraf, liksom af följande tilldragelse ur lifvet.

För många år sedan bodde i Amerika en farmare eller bonde, som var mycket rik, men dertill mycket girig. Såsom medlem i en kristen församling var han sin pastor till mycken sorg och bedröfvelse derigenom att han, eburu så rik, ändå aldrig ville betala sina skulder, utan ständigt låg i tvister med sina fordringsegare. Pastorn ansåg snart som sin svåra pligt att utesluta honom ur församlingen, då han kände, att den gamle mannen hade öfvergifvit den sanne Guden och blifvit lik den rike dåren i Lukas' evangelium.

Med tungt hjerta gick pastorn hem ifrån den rike bonden en afton, då han hade med djupaste allvar framhållit, att girighet är en afgudadyrkan, som för sina offer till den eviga förtappelsen. Ingenting af allt det bevekande, han sade, tycktes göra någon verkan på mannens guldkylda hjerta, och med sorg lemnade han honom.

Hemkommen tände pastorn sin lampa, och i dess ljus såg han såsom aldrig tillförne följande bibelord stråla emot sig på

väggen: "Bedjen utan återvändo!" Det var hans lilla dotter, som hade gifvit honom detta minnesspråk på hans födelsedag för någon tid sedan. Men aldrig hade det framträdt så lefvande för honom som nu.

"Tack, kære Gud!" sade pastorn för sig sjelf, "jag förstår, hvad du menar. Då ej mina ord och föreställningar kunna uppväcka den girige mannen ur hans syndasömn, så skall bönen i det tysta göra det."

Och han kastade sig ned på sina knän och anropade Gud om frälsning för den stackars mannen. Månne Gud ville besvara denna bön? Hvad tron I?

Morgonen derpå, då den rike bonden skulle sätta sig vid frukostbordet, infann sig också lilla Jenny, hans dotterdotter, som bodde i granngården. Hennes moder hade lärt henne att älska Jesus, och ehuru blott 8 år gammal, hade hon en sådan längtan att få tjena sin frälsare och bedja alla dem, hon kände, att följa med henne på den smala väg, hon vandrade, att det var en riktig glädje att höra och se hennes ifver. I dag såg hon helt bekymrad ut. Det hjelpte ej, att morfar kallade henne att sitta ned vid frukostbordet. Hennes stora, tankfulla ögon sågo så allvarligt på den gamle, att han måste fråga, hvarför hon ej kröp upp i morfars knä och kvittrade som vanligt. "Jo, morfar, jag har drömt om dig i natt." — "Åh, gjorde du det? Nå, hvad drömde du då om mig?" — "Jo," sade Jenny, "jag drömde, att du dog. Jag såg, huru himlen öppnades och änglarna kommo för att hemta dig till himlen. De togo dig så vackert under armarna och flögo så uppåt, tills de nästan voro ur sigte." — "Nå, det der var ju en riktigt vacker dröm, det der," sade morfar belåtet. — "Ja, men morfar, den är icke slut än." Och den lilla flickan fortfor: Änglarna hade nästan hunnit upp till det högsta silfverglänsande molnet, då de tycktes blifva så trötta, så trötta. Intet moln fanns i närheten att lägga dig på, och så måste de komma tillbaka hit och lägga dig i bädden igen; och då sågo de så sorgsna ut, att jag frågade dem, hvarför de sörjde. Och då svarade den skönaste af dem och sade: "Din morfar är för tung för oss; hans skulder och hans guld draga honom ned mot jorden igen; och vi skola aldrig kunna föra honom in i himlen, om han vill behålla dem kvar!" Och nu, morfar, vet du, hvarför din lilla Jenny är så ledsen!"

Den gamle mannen blef mycket gripen af den lillas dröm. Han såg den fara, hvari han sväfvade genom sin girighet. Gud hade sändt hans egen lilla dotterdotter för att öppna hans ögon. När frukosten var slut, gick han in i sin kammare för att vara allena med Gud. Efter den stunden blef den rike bonden en annan menniska. Sina skulder betalade han, tjenarna fingo ut sina innestående löner; och sina barn, som genom hans girighet måst lefva i stort bekymmer för sin utkomst, hjelpte han. Alla, som sågo detta stora under af Herrens hand, prisade Gud, ej minst den lilla Jennys moder och pastorn, som båda hade kämpat så troget i förbön för den gamles själ.

Pastorn sade, när han genom Jenny fick den glada underrättelsen: "Det var icke underligt, att Gud hörde bön. Jag kände mig så underbart förvissad derom den der aftonen, då jag kom hem och såg uppmaningen: "Bedjen utan återvändo!" stråla emot mig såsom aldrig tillförne."

När den gamle, rike bonden några år efter denna händelse insjuknade och dog, så hade han sjelf och de närstående det vissa hoppet, att han icke mera *var för tung för änglarne*, utan att de med glädje förde honom in i Abrahams sköte.

Och Jesus såg sig omkring och sade till lärjungarne: "Huru svårt är det icke för den, som är rik, att inkomma i Guds rike!" Men lärjungarne förskräcktes för hans tal. Då sade Jesus: "Det som är omöjligt för menniskor, det är möjligt för Gud."

Älskade små vänner! Glömmen ej, att girighet är en rot till allt ondt! Delen gerna med eder! Gören väl mot de fattiga! Den lille gosse och flicka, som försakar något för dem, han skall få bo på "saligheternas berg" och höra Jesus säga: "Saliga äro de barmhertiga, ty dem skall ske barmhertighet!"

Gud välsigne eder alla, beder af hjertat

Onkel Eric.

Tillägg till förteckningen på evangelisterna.
Gustaf Nilsson, Vermland, Ester Andersson, Vestergötland, Mathilda Persson, Helsingland.

Jungfrurnas uppvaknande.

Af pastor *Paul.*

(Forts. fr. n:r 17).

Derför var det till och med brist hos dem i afseende på den broderliga kärleken, när de kommo till sammans för att fira Herrens måltid. Aposteln måste rent ut skrifva till dem: "När I kommen tillsammans, så är det icke en Herrens måltid I hållen". (1 Kor. 11: 20). Han kan icke erkänna deras nattvardsfirande såsom rätt, emedan det fattades dem kärlek. Men kärleken är en Andens frukt. Hvarest det fattas kärlek, fattas det Ande. Så finna vi alltså många i Korinth, som äro fåvitska jungfrur, hvilka det fattas olja.

Låtom oss taga ännu ett annat exempel, som Jakob omnämner i sitt bref! Han skrifver (2: 2): "Om i eder församling inkommer en man med guldring på fingret och lysande klädnad, och äfven en fattig inkommer i smutsig klädnad, och I sen på den, som bär den lysande klädnaden och sägen till honom: sätt dig här bekvämt, och sägen till den fattige: stå du der, eller: sätt dig här nedanför min fotapall; ären I då icke oense med eder sjelfva och blifven domare med onda tankar?" Hvarför skrifver Jakob detta? Är det månne ett exempel utan någon motsvarighet i verkligheten? Ack, vi måste dock säga: Jakob har skrifvit detta med hänsyn till fåvitska jungfrur.

Låtom oss i motsats dertill blicka på de visa jungfrurna, som likaledes funnos under den apostoliska tiden.

Kanske finna vi den skönaste bilden af dem i Filipperbrefvets 3: 7—14. Åtminstone något deraf vill jag här återgifva: Allt det som var mig en vinning, det har jag räknat såsom förlust ..... att jag, om möjligt, måtte *hinna fram till uppståndelsen från* de döda. Icke att jag redan har vunnit det eller redan är *fullkomnad,* men jag far derefter, att jag må fatta det..... Jag *förgäter det som är tillryggalagdt* och *sträcker mig mot det, som är framföre* och jagar emot målet efter den segerlön, som *förehålles af Guds kallelse ofvanefter* i Kristus Jesus. Må derföre alla vi, som äro *fullkomne,* vara så sinnade."

Här skildrar Paulus för oss, huru de, som äro fullkomne, äro sinnade. Den fullkomne söker icke mer sitt eget. Han förgäter det som är tillryggalagdt. Han samlar sig icke mer skatter på jorden. Han vill blifva fullkomnad. Detta fullkomnande inträder, då Jesus återkommer. Då frälsaren kommer, så eger den *första* uppståndelsen rum. Denna första uppståndelse är en uppståndelse *från* de döda. "Då uppstå *de i Kristus afsomnade,* och de då lefvande förvandlas och bortryckas tillsammans med de uppståndna i skyar till Herrens möte i luften, för att vara med Herren alltid. (1 Tess. 4: 17). Vid denna Herrens tillkommelse blifva icke alla döda uppväckta. Uppväckandet af de döda (d. v. s. alla döda) eger rum tusen år sednare. Detta är den *sista* uppståndelsen. Paulus sträcker sig efter att hinna fram till den första uppståndelsen, för att då tillsammans med de uppståndna blifva *fullkomnad.* (Ebr. 11: 40). Detta fullkomnande vid Kristi återkomst är det honom förehållna målet. Dertill är han kallad och af Kristus fattad. Detta mål vill han uppnå. Deråt hängifver han sig. Derför traktar han efter det som är ofvan, der Kristus är, icke efter det som är på jorden. Han har sina skatter i himmelen. Han har olja för bröllopssalen. Den som

är så sinnad, som Paulus var, han är fullkommen, och vi se, att Paulus helt tydligt förutsätter, att det i Filippi fanns äfven sådana "visa jungfrur". "*Alla vi, som äro fullkomne*", skrifver han. O, det är ett tydligt språk! Det visar oss, att somliga voro liksinnade med Paulus, men icke alla. Man kan tydligen märka, att i Filippi visa och fåvitska jungfrur funnos tillsammans.

Vi vilja äfven vid detta tillfälle fästa uppmärksamheten på en sak, som är vigtig såsom kännetecken på jungfrurna.

Låtom oss jemföra Matt. 25: 1, 6 och 1 Tess. 4: 17! Dessa 3 ställen tala om *mötet med brudgummen.* Vi se af sistnämnda stället, att mötet med den kommande Herren skall ega rum *på skyarne i luften,* alltså icke här på jorden, utan *öfver jorden.* Den, som alltså vill komma Herren till mötes, måste hafva *olja för ett sådant bortryckande till de himmelska platserna.* De fåvitska jungfrurna hade ej sina skatter i himmelen; de kunde alltså icke bortryckas. Derför säger Jesus i Luk. 21: 34: "Hafven akt på eder sjelfva, att icke tilläfventyrs edra hjertan varda förtyngda af svalg och dryckenskap och detta lefvernets bekymmer, så att den dagen kommer eder plötsligt uppå." De fåvitska jungfrurna äro troende, hvilkas hjertan äro förtyngda. O, verldsväsende och näringsomsorger kunna taga äfven en troende till fånga! Det är om troende Paulus skrifver i Fil. 3: 21: "Alla söka sitt eget, icke det som Jesus Kristus tillhör." Så var det i den apostoliska tiden, och så är det ännu i dag. Derför fråga dig, kära själ, om du är redo att blifva bortryckt. Vi läsa i vår liknelse (vers 10): "De som voro redo gingo med honom in i bröllopet." Ack, blott de visa jungfrurna, hvilka äro andligt och himmelskt sinnade, skola hinna fram till mötet med brudgummen!

Dock vi gå nu vidare till att betrakta liknelsens andra period.

II.

Liknelsens ord angående den andra perioden lyda såsom följer: "Då nu brudgummen dröjde, blefvo de *alla* sömniga och somnade." Äfven de visa jungfrurna *insomnade.* Jag har under lång tid icke kunnat finna ut, hvad som menas med detta jungfrurnas insomnande. Deras lampor brinna dock fortfarande och slockna ej. De ega och behålla sitt troslif; Anden viker icke ifrån dem; men de *sofva.* Hvad betyder det? Den som sofver förnimmer icke hvad som försiggår omkring honom. Han *lefver* visserligen, men han märker ej, i hvilken tid han befinner sig. Han drömmer kanske allehanda, men hans drömmar äro ingen verklighet. Derför säger Jesus i Matt. 24: 42: "*Waken* fördenskull; ty I veten icke, hvilken stund eder Herre kommer." Häraf blir oss skillnaden mellan att sofva och vaka klar. Den vakande *vet:* "*Min Herre kommer*", och derför *väntar* han på honom. Den sofvande deremot, glömmer och säger i sitt hjerta såsom den onde tjenaren: "Min Herre dröjer att komma." Han väntar icke Herren. Använda vi detta på vår liknelse, så blir det genast klart hvad det betyder: "Jungfrurna blefvo alla *sömniga* och *insomnade.*"

Under den apostoliska tiden voro de troende vakna. De väntade den kommande Jesus. De hade blifvit födda på nytt till det lefvande hoppet, att Jesus skulle komma; *och de hoppades att få upplefva hans ankomst.* Hvilket saligt hopp! Paulus kunde skrifva till Tessalonikerna angående Jesu tillkommelse: Vi som *lefva* och *äro kvar* vid Herrens tillkommelse." (1 Tess. 4: 17). Tessalonikerna skulle ju hoppas, att de skulle höra till dessa, som lefde och voro kvar på jorden, när Jesus kom. Men när Paulus och Petrus och de andra apostlarne bortrycktes genom martyrdöden, och då sjelfve Johannes dog, sedan han i anden skådat Jesu Kristi uppenbarelse, då kom den andra perioden.

Jungfrurna blefvo sömniga.

Man sade sig: "Jesu återkomst uppskjutes. Herren dröjer." Man upphörde att vänta Herren. De troende *insomnade.*

Om man studerar kyrkans historia, så finner man denna Jesu profetia bokstafligen uppfylld. Den första tiden, som följde på den apostoliska tiden, är *en tid af sömnaktighet.* Man *vet* ännu, att Jesus skall komma, men man *vakar icke mer* d. v. s. *man väntar honom icke mer såsom snart kommande.* Man säger: Han dröjer. Man hoppas icke mer att få upplefva hans återkomst. På denna tid af sömnaktighet följer sedan *det fullkomliga insomnandets tid.*

Hvad vill det säga? Man förgäter helt och hållet Jesu tillkommelse; ja slutligen kommer man så långt, att man *alls icke mer vet,* att Jesus skall komma, för att fira Lammets bröllop. Äfven de visa jungfrurna d. ä. äfven *de* troende, som verkligen fullt och helt tillhöra Jesus, hafva *icke längre någon klarhet angående Jesu tillkommelse.* Äfven de hafva insomnat.

Dock nu vidare till den tredje perioden.

III.

Jungfrurnas uppvaknande.

Vår liknelse berättar: "Men vid midnattstid vardt ett anskri: Se, brudgummen! Gån ut att möta honom. Då *stodo alla dessa jungfrur upp* och tillredde sina lampor." Och höra vi icke just nu ett anskri gå genom verlden, ett anskri, som borde uppväcka hvarje troende. Predikas det icke nu, klart och tydligt, att Jesus kommer. Höra vi icke röster, som säga: "Han kommer snart"?

Ja, i sanning midnattstidens anskri ljuder: "Se, brudgummen!" Det har ljudit, och det ljuder ännu. Och om vi se på tiden, så måste vi säga: "Det är midnatt". Synderna och vederstyggligheterna i den så kallade kristenheten visa samma utseende som en gång i Sodom. Gudlösheten tager öfverhand. Vilddjuret från afgrunden upplyfter sitt hufvud. Petri profetia är uppfylld (2 Petr. 3: 3, 4): "*I de yttersta dagarna* skola komma hånfulla bespottare, som vandra efter sina egna lustar och säga: Hvar är löftet om hans tillkommelse, ty från den dag, då våra fäder afsomnade, förblifver allt såsom det har varit från skapelsens begynnelse."

Men vidare se vi äfven alldeles klart en uppväckelse, som försiggår bland jungfrurna. De vakna upp ur sin sömn, de fåvitska såväl som de visa. I deras hjertan finner midnattstidens anskri om Jesu tillkommelse ett eko. Den säkra drömmen, som om Jesus icke ännu på länge komme, är slut. Många jungfrur inse klart, att Jesus snart skall komma. De äro *vakna.* De *veta,* att han kommer snart; och de vänta honom äfven. Ja det finnes i våra dagar åter troende, som hoppas upplefva Jesu återkomst. De hafva alltså åter *samma* hopp, som den apostoliska tidens troende. Det är vigtigt. Jesus har förutsagt att efter sömnens tid ett sådant jungfrurnas uppvaknande skulle ske. Den som har ögon till att se, för honom måste det vara klart, att vi lefva *i jungfruliknelsens tredje period.*

Vår tid är tiden för jungfrurnas uppvaknande.

Käre läsare, dessa rader äro skrifna, för att bedja dig: Öfverväg detta med allt allvar! Vill du förblifva i sömnen? Vill du ännu fortsätta att drömma den elaka drömmen, att Jesus ännu alltjemt dröjer? På grund af vår liknelse måste jag betyga dig, att du icke vidare kan vänta något Jesu dröjande. I den andra perioden hette det: "Då nu brudgummen dröjde." Det är slut. *Nu gifves det*

ej något brudgummens dröjande längre. På den *tredje* perioden följer *genast den fjerde,* nämligen brudgummens ankomst.

Jag kan enligt vår liknelse endast gifva dig ett råd:

"Blif vaken och tillred din lampa!"

(Öfvers. af *K—dt.*)

Kinesiske kristnas befrielse.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

När våldsmännen från Stenport åter samlades, blefvo de utskrattade för det förfelade i deras företag. De klandrade spåmannen för hans "olycksdag". Han försvarade sig med, att man ej kunde begära, han skulle veta, hvad gudar och utländingar skulle göra! Han bade sport, att missionären hade en låda full med blixt och fick den sednare att bära bref snabbare än någon häst. Helt säkert visste utländingen allt om elektricitet och hade ur buteljen fått fram ett oväder och släppt löst det på dem, och ett mycket svårt sådant måste det varit!"

Denna förklaring blef till ursäkt för spåmannen. Icke få kände, att om lärjungarne skulle kämpa med dylika vapen, vore det bättre att lemna dem i fred.

Två bröder, ledare i våldsdådet, gillade icke detta. Deras hufvudsyfte var otvifvelaktigt plundring och det religiösa var för dem blott en förevändning. Inom några veckors tid planlade dessa ett nytt öfverfall, mycket i samma väg som förut, men de beslöto, att gå vid dagsljus och medtaga blott några gudlösa sällar, på det andelarne i bytet skulle blifva desto större.

Då vi hörde derom, begåfvo vi oss till Stenport och försökte stilla folket. En underordnad embetsman der försäkrade oss, att intet öfverfall skulle förekomma. Vi underrättade honom, att han skulle hållas ansvarig för, hvad som kunde ske, men man förstår lätt, att de högre embetsmännen skydda de lägre, hvarför varningen blef utan verkan.

En ny fruktlös vädjan gjordes till guvernören i Kinhva. Dylika saker afhandlas praktiskt offentligt, en hop sekreterare, soldater och tjenare voro tillstädes. Guvernören berörde vårt sista besök, sägande, att vi påtagligen onödigtvis oroat oss. "Hvarför kommen I till mig med alla dessa tomma rykten?"

"Emedan ni är guvernör, och vår religion bjuder oss vörda myndigheterna. Ni är ock inför vice-konungen ansvarig för fred i distriktet". "Der blir intet öfverfall. Dessa äro blott ord blåsta med vinden. I saden, att ett upplopp var i fråga förut. Det blef intet deraf".

"Sant, intet blef deraf, emedan vår Gud halp oss, då ers excellens vägrade!"

"Godt, godt! Ja, ja. Kanske er Gud hjelper er igen."

"Helt visst, men det blir ingen ära för ers excellens."

"Ack jo, ack jo! Frukta intet! Låt mig bjuda er på litet te från min födelseprovins Kiang-si. Jag tror icke, att té växer i ert hemland."

Detta betydde, att samtalet var slut. Innan hans excellens' té var kallt, voro bud åstad till Stenport. "Guvernören hjelper icke dem, som äta den utländska religionen. Låt oss gå åstad, slå och utdrifva dem."

Andra anfallet

betraktades af de kristna som allvarligare än det första. Ehuru deras fiender icke voro så talrika, voro de alla dåliga karaktärer, hvilkas syfte otvifvelaktigt var plundring. Bröderna stärkte sig i Gud, ihågkommande erfaren hjelp och de många löftena i hans ord. Bud sändes till kringboende grupper af troende med anhållan om deras hjelp i bön.

Dagen kom. Den angripande skaran möttes i en opiumhod för att göra upp planen. De två bröderna, ledarne i våldsdådet, anordnade mötesplats under de vidt utbredda grenarne af ett stort kamfertträd på kort afstånd från Wu-shih-ping. Folket skulle samlas der middagstiden för att icke ådraga sig för mycken uppmärksamhet och ditlocka andra gamar till bytet. Rådslaget afslöts med vin, kalas och opium — de kände, att de behöfde mer än det vanliga förrådet af mod för det förestående verket.

Inom stängda dörrar och åkallande Gud inväntade de kristna fiendens ankomst. Dagen var het och vägen lång. Den halfdruckna hop, som möttes under kamfertträdet, var trött, grälsjuk och icke alls belåten med det verk, de företagit sig. Efter mycket buller och prat började anförarne draga lott om delningen af bytet. Utom boskap, spanmål och åkerbruksredskap fanns blott föga att stjäla.

Ännu bidade och bådo lärjungarne. En yngling sprang in och berättade, att våldsverkarne samlats under kamfert-trädet; nu spelade de om deras egodelar, och nu hafva de kommit till "shah" (= döda!) Nu komma de. Ett doft sorl nådde de kristnas öron, ett ljud af slag och söndergånget trä -- hvad betydde det? De rusade ut och sågo nere i dalen en förvirrad, brottande, skrikande, fäktande skara män drifvas bit och dit! Säkert hade det gamla kamfert-trädet aldrig bevittnat något dylikt förr! Det betydde, att Jehovah ännu en gång besvarade bön. "Menniskors vrede skall prisa dig, och återstoden af vreden förbindrar du." (eng. öfvers.)

Anförarne hade grålat om utdelandet af det byte, de tänkte få. Vreda ord ledde till slag, och striden rasade upp och ned för den lilla dalen, men krigets våg nådde aldrig de kristna. Den besegrade skaran flydde, jagad af segrarne så långt som till Stenport — blödande, sårad, med afslitet hår — för att med hånfulla tjut mottagas af sina vänner.

När de kristna nådde stället var det för *att hjelpa sina sårade fiender.* En af dem var utom mensklig hjelp, ett tungt slag hade krossat hans hufvudskål. Det var en af anförarne.

Detta oväntade slut på företaget förvånade en hvar och gjorde ett djupt intryck. De kristna prisade ånyo Gud, som genom förfärliga domar åter besvarat deras böner. Hedningarne sade: "Vi måste lemna dessa Jesu menniskor i fred. Deras Gud är oss för stark."

Guvernören sände och arresterade en mängd af angriparne. De blefvo piskade, satta i häkte och bötfällda, tills intet mer kunde utpressas af dem. Embetsmannen på platsen afsattes. Mordet gjorde, att saken drogs inför vice konungen i provinsen. Det kunde ej utrönas, hvem som mättade det dödande hugget, hvarföre ingen afrättades. Guvernören aflägsnades som oduglig och efterträddes af herr Tsao, som länge varit mycket vänlig mot de kristna.

Resultatet af dessa tilldragelser på de kristnas karaktär var förvånande. De insågo som aldrig förr, att den lefvande Guden hör bön. "Vi vilja aldrig mer tvifla på honom", sade en. "Låt oss samla våra penningar och bringa ett tackoffer", sade en annan, och ånyo försöka få en missionssal i Stenport, så att folket der må oftare få höra evangelium."

Detta förslag rönte allmänt bifall. Inom kort voro 70 doll. (= 185 kr.) tecknade. Ett passande hus fanns i Stenport och stod nu utan svårighet att få byra. På nedra botten inreddes det till kapell och predikantrum. En trappa upp voro tre rum, passande för missionären vid hans besök.

Egaren till huset, en af våldsverkarne, blef en kristen och verket blomstrade länge. Bland de troende finnas nu menniskor, som förut påverkades genom den befrielse Gud gaf.

När ofvanstående berättelse afsändes, skref missionär Adams i enskildt bref följande.

"Sjelf har jag aldrig personligen användt vapen till sjelfförsvar, och jag har lärt de kinesiska kristna att afhålla sig från att i något fall använda vapen, ehuru de frestas att så göra i de kif och angrepp, som så ofta förekomma i landtdistrikten. Vi söka lära dem att öfvervinna ondt med godt, att lida hellre än hämnas. Vi hafva försäkrat dem om Guds beskydd och hjelp, då de så uppenbara vår Herres Jesu Kristi tålamod och nåd och göra Guds vilja — icke befrielse från bedröf-

velse eller pröfning, fara eller förlust, men visshet, att han skulle vara med dem i pröfningen, och att allt skulle samverka till deras bästa.

I deras tros svåra prof darrade vi ofta för de infödda kristna, men genom Guds nåd blefvo de i stånd vinna en seger för evangelium."

Huru jag kom till frihet.

Om Sonen gör eder frie, så blifven I verkligen frie.
Joh. 8: 36.

Den 7 april 1869 blef jag såsom adertonårig yngling genom Guds ord i Matt. 7: 24—29 uppväckt ur min syndasömn. Från den tiden började jag blifva en annan menniska, emedan förskräckelsen för den eviga pinan genombäfvade mig. Tyvärr märkte jag snart, att mitt inre elände blott ännu mer kom i ljuset. Nu ropade jag till Gud; ja, jag kan säga, att den 42 psalmen af mig genomlefdes. Jag gick till den ene presten efter den andre, men ingen förde mig under korset. Så gick det med mig genom utmattande och igen på nytt till ropande, till bön, till dess Gud en dag genom sitt ord i Ef. 2: 8 tillropade mig: "Af nåden ären I frälsta genom tron, och det icke af eder, Guds gåfva är det." — "O Herre, *skänkt*, då behöfver jag ju icke göra mer!" utropade jag, och från den stunden lärde jag mig först fatta, att man hos Jesus erhåller allt såsom en gåfva. (2 Petr. 1: 3, 4.) — År 1877 började jag jemte min timliga kallelse använda min fritid till att förkunna evangelium, men märkte snart, att det var mycket i det Guds ord, jag förkunnade, som jag sjelf icke lefde, särskildt att jag i anfäktningarne och försökelserna mången gång icke hade seger. Detta gjorde mig mycket olycklig och dref mig till bön. Då visade Gud mig, hvarutinnan jag icke var Guds varnande Ande lydig, och då jag slutligen blef kallad till arbetet i fattigkvarteret i en stor stad, märkte jag, att jag behöfde en mycket större Guds kraft än den, som dittills gifvits mig, och att eljest själarnas blod, som genom min skuld gingo förlorade, skulle låda vid mina händer. Nu lade Gud sitt finger på så många synder från min ungdom, ända till den plats, hvarest jag såsom pojke stal äpplen från bönderna. Men jag var lydig, bekände och godtgjorde allt, så långt jag kunde (Luk. 19: 8). Sedan allt detta skett, visade Gud mig genom Rom. 6: 16—23 det "antingen" — "eller", som der förekommer — antingen "fri från synden" eller från "rättfärdigheten". Hnru förskräckligt att vara fri från rättfärdigheten och hafva den frukt, hvarom versen 21 talar! — O ja, jag måste blygas att under så lång tid hafva känt och förkunnat Herren och ändock hafva varit så häftig, feg, afundsjuk och sjelfvisk, och så mycket annat, hvaröfver jag icke hade seger. Nu förde mig Herren än en gång öfver Getsemane och Golgata, i det han tillropade mig: "Vänta icke att, då du dött, grafven kan uträtta det, som Kristi blod här icke kunde bringa till fullbordan." — Då ändtligen gick ljuset upp för mig, att hans blods kraft är större än syndens makt (Rom. 5: 20). Då jag slutligen kunde förtrösta på hans nåds outsägliga kraft genom blodet, bad jag med framgång om ett rent hjerta och sade till frälsaren: "Men det skall ju icke blifva tomt, utan uppfyllas med den helige Ande" (1 Kor. 3: 16). Och jag blef härligt bönhörd. Nu uppenbarade den helige Ande för mig Jesu konungsliga makt genom hans ord i Joh. 8: 36: "Den sonen gör fri, är verkligen fri." Nu öfverlemnade jag åt denne store Jesus, hvilkens gudomliga majestät då härligt uppenbarades för mig, mina lemmar (Rom. 6: 19) till rättfärdighetens tjenst i ett heligt lif. Och honom vare evigt tack! Han har mottagit dem och stund för stund brukat dem i sin tjenst.

Ännu till sist meddelelsen om en gudomlig upplysning till hans ära! Då jag tänkte öfver, om vägen icke vore för brant till denna höjd, visade mig Herren en liten mygga, som på en örns vingar lät bära sig uppåt, och sade till mig: "Gör likaså mitt barn!" Nu har jag lärt att låta bära mig på den store örnen Jesu vingar. Det är det härligaste lif. (5 Mos. 32: 11; Ps. 17: 8; Ps. 36: 8). Sista veckan skänkte mig någon en målad tänkeskrift för väggen. Denna föreställer en örn med underskriften: "Buren på örnvingar". (2 Mos. 19: 4—6). O, må vi vara lydiga Guds stämma eller ord, att vi äro hans egendom och såsom en åt honom vigd och helgad skara lefva till hans ära! Det behöfver den arma verlden.

P. M.

Vandra ödmjukt för din Gud!

Ett ord till de unga.

Alltsedan ormen i menniskans hjerta inkastade sitt lögn-ord, att hon skulle blifva såsom Gud genom att i olydnad söka göra sig oberoende af honom, ligger det henne så nära att hysa höga tankar om sig och sitt, tillskrifva sig sjelf äran för hvad Gud gifvit henne och yfvas öfver sina gåfvor och företräden.

Här är i sanning en mycket stor fara. "En styggelse för Herren äro alla högmodige," säger den vise konungen. Och i öfverensstämmelse dermed säger Herrens apostel: "Hållen eder hårdt vid ödmjukheten (eg. binden om eder ödmjukheten liksom ikläden eder ödmjukhetens tjenaredrägt), ty "Gud står emot de högfärdiga men de ödmjuka gifver han nåd." (1 Petr. 5: 5). Och det kan ju aldrig lyckas väl för dem, som hafva Gud till motståndare. Derför står det ock skrifvet: Stolthet går före undergången och högmod går före fallet." (Ordspr. 16: 18).

Den som är uppblåst i sitt köttsliga sinne, har släppt och öfvergifvit sitt fäste, den lefvande Guden, och kan så falla i hvilka synder och dårskaper som helst. Derför då man märker, att en själ, som bekänner sig tillhöra Herren, dock är stor och hög i sin ande, stark och vis i sina egna tankar, så förskräckes man. Ty antingen föreligger ett kanske mycket djupt och uppenbart syndafall. Eller ock måste Herren genom en törhända mycket kännbar och förkrossande tuktan bringa den arma själen till besinning. Får man också en tid bortåt gå säker och trygg, bedårad genom sina galna och bedrägliga inbillningar, så är man dock stadd på en väg, som har brådjup i Herrens ögon.

O, må Gud bevara dig, unge broder, från att krossas på detta blindskär. Ty det är så ofta fördoldt, att det synnerligen behöfves af den himmelska smörjelsen upplysta och skarpsynta ögon, för att kunna märka och undfly det.

En Andens man säger: "En af de farligaste fiender, emot hvilken de

unga kristna böra vara på sin vakt, är högmod eller sjelfupphöjelse. Det finns nämligen ingen synd, som verkar mera bedrägligt och fördoldt. Den insmyger sig i allt, i vår gudstjenst, våra böner, ja, till och med i vår ödmjukhet. Det finns ingenting så ringa och obetydligt i det timliga lifvet, ingenting så heligt i det andliga, att icke sjelfupphöjelsen vet att draga sin näring deraf. En kristen bör derför vara på sin vakt deremot och beakta hvad skriften lärer så väl om sjelfupphöjelsen som om dess motsatts, den sanna ödmjukheten.

De unga hafva ännu så föga hunnit att i lifvets och erfarenhetens skola lära känna sin egen vanmakt och sitt eget oförstånd och huru föga de egna resurserna förslå i de prof och svårigheter, som lifvet har att bjuda på. De hafva i allmänhet ingen djupare kännedom om det egna hjertats ostadighet och opålitlighet. Och derför stå de särskildt i fara att förtrösta på sig sjelfva och i sitt hjerta berömma sig af sin egen kraft och vishet i stället för att endast berömma sig af att de känna Gud och veta, att han är Herren, som gör barmhertighet, rätt och rättfärdighet på jorden. (Jer. 9: 23, 24).

De unga känna sig så lifskraftiga och mena sig kunna uträtta så stora ting. De som före dem fört Herrens strider och ur hvilkas domnande händer svärdet nu håller på att falla, de hafva ju ingenting uträttat emot hvad man sjelf tror sig kallad och mäktig till! Och skulle väl den unge kämpen hafva något att lära af de äldres mognade erfarenhet? Det ligger dessutom i tidsanden att vördnaden och undergifvenheten för de äldre och öfverordnade på alla områden alltmera försvinner.

Men vakta dig, min unge vän, för denna ande, att du ej må dragas med deraf! Herren gifve dig nåd att bevaras i en nykter, gudfruktig ande och att "vandra ödmjukt för din Gud." (Mik. 6: 8). "De ödmjuka gifver Gud nåd." I sinom tid varda de upphöjda (1 Petr. 5: 6). — *Förtrösta på Herren af allt ditt hjerta* och förlita dig icke på din egen klokhet! På alla dina vägar tänk på honom, så skall han göra dina stigar raka! Var icke vis i dina egna ögon! (Ordspr. 3: 5, 6).

All vår berömmelse är utelyckt, emedan allt vårt goda både i andeligt och lekamligt hänseende är oss gifvet af nåd. (1 Kor. 4: 7.) Vi kunna icke ens tänka en tanke såsom af oss sjelfva. Och Gud kan, när han vill, taga det, han gifvit, tillbaka och låta oss sjunka ned i den yttersta fattigdom, mörker och elände, ångest, sinnesförvirring o. s. v.

Vi hafva våra håfvor i lerkäril. Huru lätt kunna icke de bräckliga lerkärlen krossas och de dyrbara skatterna förloras! Må vi derför aldrig förblindade af egenkärlek, söka vårt eget pris, utan städse gifva Herren äran! Huru härlig och mäktig var icke Nebukanezar! Och huru djup blef icke hans förnedring, då han såsom vansinnig blef utdrifven från menniskor och fick sin boning bland markens djur' och åt gräs såsom oxar och hans kropp fuktades af himmelens dagg, till dess hans hår växte såsom örnfjädrar och hans naglar såsom fogelklor!

Så fick han lära att himmelens konung är mäktig att nedslå dem, som gå stolte.

Och när Herodes i sin konungsliga härlighet låter mängdens afgudiska hyllning sig väl behaga, blir han slagen af Herrens engel, emedan han icke gaf Gud äran; och han blef uppfrätt af maskar och dog. (Ap. 12: 21—23.)

O, förskräcks för hvarje högmodig tanke såsom för en dödligt stingande orm och böj dig djupt ned i stoftet för Herrens fötter under bön, att han må rena ditt hjerta och genom sin ande taga hand om dig, för att bevara dig i sin nåd och helsosamma fruktan!

K—dt.

Underrättelser från Kina.

Så småningom ingå underrättelser från Kina, hvilka kasta ljus öfver det mörker, som höljt missionärernas öden derute. Dock hafva ej ännu några upplysningar alls kommit om våra egna, kära syskon i norr. Genom Kina Inland Missionens styrelse i London hafva vi fått del utaf de underrättelser, som genom telegram från deras styrelse i Shanghai kommit dem till del, och än har man fått glädjas öfver att några kommit i säkerhet och än bedröfvas öfver att några lidit martyrdöden. Kina Inland Missionens i Kina varande missionärer uppgingo vid tiden för orolighetернas utbrott till 666; och man kan ej annat än tacka Gud att så många af dessa, hvilka äfven varit i de mest aflägsna provinserna, lyckligen hafva anländt till kuststäder och traktatstäder, hvarest de äro i säkerhet, och att jemförelsevis så få ändå hafva blifvit mördade. Dock töra icke mindre än 25 utaf K. I. M:s arbetare hafva lidit martyrdöden, de flesta från Shansi-provinsen. De senare underrättelserna meddela, att, utom dem, vi i ett föregående nummer omnämde, ytterligare 3 af deras missionärer blifvit mördade, nämligen broder och syster Lundgren samt fröken A. Eldred. De bade sökt sin tillflykt i en stad vid namn Fencheo, hvarest några af Amerikan-Boards missionärer voro stationerade, då de måst lemna sin egen station P'ing-iao i Central-Shansi. Derifrån begåfvo de sig på väg mot kusten tillsammans med de amerikanska missionärerna, efter att hafva blifvit försedda med en eskort af embetsmannen, men blefvo alla nedskjutna på färden — och det troligtvis af soldaterna, som voro med för att skydda dem. Lundgren var dansk och hans fru svensk. De utgingo till Kina 1891 och 92 i den Skandinaviska Alliansmissionens tjenst, hvarest de verkade några år. Men efter att ett par års tid varit hemma i Amerika ingingo de i Kina Inland Missionen, hvarest de nu verkat i något öfver ett år. De amerikanska missionärerna, som tillsammans med dem lidit döden, voro: Pastor C. V. Price med hustru och barn, pastor C. R. Ayater med hustru och 2 barn. Dessutom hafva flera andra missionärer tillhörande Amerikan-Board blifvit mördade på sin station Fai-ku i Shansiprovinsen den 31 juli. Dessa voro: pastor D. H. Clapp med fru, pastorerna G. L. Williams och F. V. Davis samt fröknarna R. Bird och M. L. Partridge. Utom alla dessa hafva nu äfven namnen blifvit kända på dem, som blifvit nedsablade i det gräsliga massmordet, som verkligen egt rum i Shansis hufvudstad T'ai-üen-fu i början af juli. Detta är en händelse, som saknar sitt motstycke i kinesiska historien; och för egen del har jag varit böjd för att tro, att antalet var öfverdrifvet; men när nu namnen uppgifves, kan man ju ej längre betvifla riktigheten deraf. Genom Kina Inland Missionen har just i dag en kopia af ett af dem erhållet telegram ankommit och gifvit dessa sorgliga meddedelanden. Baptistmissionen, som erhållit telegrammet från Kina, hade delgifvit K. I. M. det; och de hade sjelfva fått det sig tillsändt från en missionär pastor E. E. Forsyth i Chefoo. Telegrammet var dateradt den 15 sept. och lyder i öfversättning som följer:

"Palitlig, hildad kines. har bragt underrättelse från Shansi: Pigott med tillhörande tillfångatagna (i) Sheo-iang (och) i bojor drifna till fots (till) T'ai-üen-fu; delat öde (med) andra missionärer. Missionshusen i T'ai-üen-fu nedbrända med undantag af Farthings. Missionärerna flydde dit den 29 juni, eskorterade till Ia-men (= rådstugan) den 9 juli; (blifvit) lofvade säkerhet, (men) med det samma nedslagtade, inalles 33 protestanter. Pigotts 3, Duval, Robinson, Altwaters 2, Stokes 2, Simpsons 2, Lovetts 3, Coombs, Beymons 4, Wilsons 3, Farthings 5, Whitehouse 2, 4 andra. Hoddle, Underwood, Stewart hafva ej blifvit omnämda. Också 10 katolska prester, andra icke kända, måhända i allt 51 utländingar, utom många

infödda kristna. Hsin-cheo (en stad 7 à 9 svenska mil från T'ai-üen-fu, hvarest engelska baptistmissionen verkar) 6 personer undsluppit (till) bergen (på) hästrygg. Troligtvis (äro de) Dixons, Mc Currocks, Renaut Eannals, (deras) öde okändt". Huru det svider i hjertat att höra, att så många utaf Herrens vittnen hafva blifvit nedslagtade på ett så grymt sätt, och huru tomt det kännes efter dem, som voro personligen bekanta, nitiska, gudfruktiga arbetare, genom hvilkas bortgång det arma Kina blifvit fattigare än förut! Nog krymper ens hjerta ihop, och man kan ej hjelpa, att tårarna stundom rinna från ögat och man vändas i sorg. Men huru godt ändå att veta, att Herren sitter vid styret, och att våldsverkarne ej få öfverskrida den gräns, han bestämmer för dem. Glesna lederna härnere, blifva de så mycket tätare derofvan, och Herren skall nog sköta om att icke hans verk, det stora och härliga verk, han påbörjat i Kina, går till undergång, fastän det nu för våra ögon ser ut, som om det skulle alldeles omintetgöras. Herrens vagnar äro mångtusen, men Herren färdas på dem. Arma kinesiska folk! De förstå ej hvad som tjenar till deras bästa; de förstå ej, att missionärerna mena dem väl. Dock Herrens högra hand kan allting förvandla; och i rätt tid skall han nog komma med hjelpen och skänka frid och ro åt sina lidande, förtryckta barn derute.

Låtom oss framhärda i allvarlig bön för alla de kristna i Kina, utländingar och infödda!

I bedröfvelsen och riket delaktiga

Laurine Carleson.

Några gömda korn

från evangelistmötet i Vireda den 9 sept. 1900.

Kl. 10 f. m. samlades vi i Boarps missionshus, som var till trängsel fyldt af en stilla lyssnande skara.

Efter ett kort bönemöte predikade missionär Ang. Karlsson öfver Matt. 28: 16. Ett möte med Jesus på berget! På jorden ha varit många möten. Kyrkohistorien, bibeln och de heligas krönika tala om många möten. Det har alltid varit olika möten och olika förhandlingar. Ondskan och djefvulen ha sina möten, och Guds folk ha sina möten. Vår text talar om ett möte, som långt förut var bestämdt. "Jesus hade stämt möte med sina lärjungar". På detta möte var det elfva, som representerade den stridande församlingen på jorden, och en, som representerade himmelen. O, ett härligt möte! Liksom solen är himmelens och jordens centrum, så är Jesus mötets centrum. Jesus har stämt möte med oss här i dag. Vill du möta Jesus på berget, på ordets urgamla berg, så må vi i dag se Jesus, och må Guds Ande bortjaga dimman från ditt hjerta, att du må kunna se honom. Det heter här, att lärjungarne tillbådo honom. Det finnes nog flera bedjare än tillbedjare. Må vi vara samlade för att tillbedja Herren, och djefvulen skall bäfva i de otrognas hjertan. Bönen är de heligas andedräkt och nyckeln till Guds skattkammare. Snart skola alla möten på jorden upphöra; Jesus kallar sin brud samman från jordens dalar, och vi skola tillbedja det slagtade Lammet, som är värdigt att hafva pris, ära och lof.

Derefter predikade Petrus Larsson öfver Apg. 4: 33. *Stor kraft och stor nåd.* Det väsentliga för Herrens vittnen fordom var Guds kraft. Jesu lärjungar voro inga högt lärda män. Gud har utvalt det i verlden oädla och föraktade, på det han skulle bringa i dagen sin stora kraft. O, att Herren finge komma oss så nära med sin kraft i dag, så att det ginge som för profeten, att trösklarnas underlag skakades och vi så finge se Guds härlighet! Och må vi, som nu äro hans vittnen och hans folk, blifva uttömda på all egen kraft och känna vår egen svaghet, och så kunna afgifva vittnesbörd i Guds stora kraft, i den Helige Andes kraft. Det är, hvad verlden behöfver. Verlden behöfver se Guds nåd uppenbarad och verksam i de troendes lif. Paulus beder för Efeserförsamlingen, att de måtte stärkas med kraft till den invärtes menniskan. Ef. 3: 14—19.

Derefter vittnade evangelisten Anna Johnsson med ledning af Höga Visan 8: 5. *Hvem är hon?* Här skildras det intima förhållandet mellan Jesus och hans brud. Att Jesus verkligen älskar sin brud, höra vi, då han säger: "Låt mig få höra din stämma; ty din stämma är ljuf, och att bruden älskar sin brudgum förstå vi, då hon säger: "Min vän är hvit och röd, högre än mång tusen. Höga V. 5: 10. Men hvem är då denna brud? O, under öfver under, det är du och jag. Ej är det några härliga egenskaper hos bruden, som gör att han älskar henne så; hon säger sjelf, att hon är svartbrun. H. V. 1: 5. Denna brud är på resa för att möta brudgummen, liksom Rebecka fordom; och tanken på att snart få skåda brudgummen och trycka hans hand gör, att hon öfvervinner alla hinder. Det händer ofta för Jesu brud, att fötterna såras och ögat täras; och drägten blir ofta nött. Men vi skola snart trycka vår brudgums genomstungna hand och skåda honom, till hvilken våra hjertan trå. Vår resa har han lagt på sitt hjerta; och under färden förser han oss med bröd, om det än skall tagas från de himmelska bagerierna, och vatten ur klippan. Han är sjelf vårt stöd. Liksom vinrankan behöfva vi ett säkert stöd. Jordiska stöd ramla; rätt som det är se vi en öppen graf och våra kära bäddas ner i den svarta mullen, och tårarna rulla utför våra kinder.

Han lyser oss sjelf genom tidens natt och håller ut i trofast kärlek. Och då resan är slut, för han oss in i de himmelska gemaken och presenterar oss inför himmelens härskaror.

Så var förmiddagens möte slut, och vi skildes åt under känsian af att Gud varit ibland oss.

Kl. 3 e. m. samlades vi åter, då Anna Svensson talade öfver Matt. 11: 25 och följ. Jesus lefde under sitt jordelif i ständigt umgänge med sin himmelske Fader, och han mottog meddelanden från honom. Mottaga vi några meddelanden från himmelens Gud? Lefva vi i ständigt umgänge med honom? Jesus svarar här på ett meddelande från ofvan: "Jag prisar dig, Fader, himmelens och jordens Herre, att du har dolt detta för visa och kloka och uppenbaradt det för enfaldiga. Ja, Fader, så har varit behagligt för dig.

I Lukas' 6: 12 läsa vi, att, innan Jesus utvalde sina 12 apostlar, tillbringade han natten i bön. Det var angeläget för Jesus att utvälja sina apostlar enligt Fadrens vilja. Han utvalde några fattiga fiskare och tullnärer. "Se, hvilken sammanrafsad hop!" — hör jag de skriftlärda och fariseerna säga. Men Gud vare pris, att han utvalt de fattige och föraktade i denna verlden.

Han, som säger: "Allt har blifvit mig öfverlåtet af min Fader, är din vän, din förtrogne. Äfven i mörker och nöd, då mången hoppets blomma vissnar och faller af, är Sarons blomma kvar. Du arbetande och betungade själ, kom till honom, som blef sårad och trött och som fällde tårar för din skull, kom, och du skall finna ro! Han är mild — öm — kärleksfull. Det är skönt att vara försatt med honom i det himmelska.

Amanda Johansson vittnade derefter med ledning af Joh. ev. 17: 1. Stunden var kommen, då Jesus, vår dyre frälsare, skulle besegra våra fiender och bereda oss frälsning och seger. För att segra i denna strid behöfde Jesus kraft; och han fick kraft af sin Fader att krossa mörkrets välde och bereda oss evig frälsning. En dyrbar stund. Det var en dyrbar stund, då vi först sågo Jesus och då han tillsade vårt oroliga hjerta frid. Många stunder af ljuft och ledt hafva sedan mött oss på färden. Men Gud har varit vårt fäste. Mången gång har vägen synts oss som igenmurad med huggen sten och vi kanske vätt bönealtaret med tårar. Trötte bedjare, håll ut! Snart skola vi

se vår själs brudgum, Golgata-vännen, hvit och röd. Men du, som ännu är främmande för Gud, du har måhända haft många stunder af besökelse. Men kanske är i dag din sista besökelsestund. Hvar skall du hamna, då du lemnar denna tiden?

Sedan höll missionär Karlsson en allvarlig och till hjertat gående missionspredikan med ledning af Apg. 13: 47, hvaraf vi dock endast kunna återgifva några tankar. Jesus är satt till ett ljus för hedningarne och till frälsning intill jordens ände. Ljus och mörker är två stridande kontraster inom naturens verld. Ljus och mörker äro två motsatser äfven inom Andens verld. Det första, vi se frambringas, i skapelsens morgon, är ljus. Gud sade: "Varde ljus". 1 Mos. 1: 2. Ljuset är lifvets källa. Ljuset är dagens konung. Vår verld liknar en andlig natt. Företag en resa genom Europa, och du skall finna, att det är mörk natt. I Italien, anarkismens hemland, är natt, och i Frankrike, fritänkeriets fäste, är hemsk natt. De allra flesta i kristenheten veta icke, hvart de gå; de vandra i mörk natt. I Kina är det stort mörker, der är natt.

Men vi ha fått ett stort ljus. Hvem vill vara med om att bringa ljus och frälsning intill jordens ände? Kina har icke sett ett sådant möte som detta. Vi samlas der i små lerhus, några få; och de flesta ha aldrig hört om den lefvande Guden, utan de tillbedja sina afgudar, som äro döda ting.

Filosoferna säga, att himmelen är vår Gud, andra säga: "Solen är Gud". Vi säga: "Nej, det är en stor lampa, som vår Gud har gifvit oss för att lysa oss, och den har lyst under årtusenden, som gått, och oljan har aldrig trytit i denna". De säga: "Än månen då? Är det icke en Gud?" Vi säga: "Nej, det är den andra lampan." Vi tacka Gud för dessa båda facklor. Men vi tillbedja dem icke, utan vi tillbedja den Gud, som har gjort alltsammans.

Efter predikan upptogs en god kollekt för missionen i Kina; och efter ett kort tacksägelsemöte skildes vi åt, välsignade af Gud.

K. A. Vidlund.

En uppbyggelsekonferens

hölls i Filadelfia-kyrkan i Örebro på inbjudning af andra baptistförsamlingen derstädes den 13—16 september efter ett rikhaltigt och omvexlande program. Ämnen, som behandlades voro: Det enskilda böneumgänget med Gud, ett kraftfullt troslif, uppfyllelse med Anden, guddomlig helbregdagörelse, om vedermödans tid börjat och hvad Guds folk i så fall har att med hänsyn dertill iakttaga, hvad skriften lärer om Kristi andra tillkommelse samt tecknen, som visa, att denna tid ej kan vara långt aflägsen. Guds helige Ande var ransakande och välsignande ibland oss, djupa behof väcktes hos Guds folk, hvilket särskildt gaf sig tillkänna på söndagseftermiddagen, då efter korta föredrag angående uppfyllelse med den helige Ande, innerliga hjerteböner uppstego till nådens tron, hvilka Gud enligt löftet i Lukas' 11: 13 icke kunde annat än besvara. Säkert skall välsignelsen af denna konferens icke stanna inom Filadelfiaförsamlingen eller inom Örebro, utan sträcka sig ganska vida.

Under hela konferensen förnams både hos vittnena och åhörarna en enfaldig, trängtande, ödmjuk ande, som är så dyrbar. En innerlig sammansmältning i anden gjorde, att vi fingo erfara förverkligandet af Ps. 133.

Ett liffullt föredrag hölls angående *andliga väckelser*, och i samband dermed höjdes liksom och under hela konferensen innerliga hönerop derom, att Gud skulle göra alla sina vittnen och barn till själavinnare och att han skulle utgjuta sin Ande till väckelse både bland verlden och bland Guds barn. Och må sådana rop tränga sig fram från många hjertan, som kunna se och ömma för Josefs skada. Må verldens nöd med centnertyngd falla på våra hjertan, att det må begynna värka derinne och rop såsom barnaföderskans uppstiga till Gud! Utan andliga födslosmärtor ingen förlossning, inga andliga barn! Må den kommande vintern blifva icke blott en arbetstid utan ock en inbergningstid i stor skala!

Törhända komma vi, om utrymmet medgifver det, att i T. S. införa något från mötet.

En blomma

på

P. Otto Perssons graf.

Eja, vårt hjerta rätt innerligt sig gläder,
Att nu i skinande, hvita högtidskläder,
Ur ångest tagen,
I blodet tvagen,
Vår vän fått skåda den stora dagen,
Han bidat.

Af Jesus funnen blef han för honom lifvet,
Åt honom sedan blef hans lif ock gifvet.
Ja, glad att tjena
Sin Gud allena
Han bar sitt vittnesbörd om det ena:
Guds kärlek.

Det vittnesbördet bar tröst till sorgsna hjertan
På plågans läger, i hem för tunga smärtan.
De blommor blida
Bland dem, som lida,
Guds kärleksbudskap ock fingo sprida
Med ordet.

Så sågs han ännu en liten tid här vandra
Vid korset stilla, men verksam städs' för andra,
En gäst på jorden,
Men hemma vorden
Der uppe redan vid bröllopsborden
Hos Herren.

Och hans starkhet var Gud och ingen annan,
När smärtan plöjde sina fåror djupt i pannan.
I famnen ljufva,
Sin trötta dufva
Han öfver djupen och stenig tufva
Bar trofast.

Han allt fullbordat, hvad han i ordet lofvat,
Ja, midt i döden han än med lif begåfvat.
Med ljus i dalen
Han lindrat kvalen
Och fört till strålande bröllopssalen
Sin käre.

"Igenom honom" han sjöng med lyfta vingar.
Om honom, honom nu evigt sången klingar,
Ja, pris och ära,
Ja, pris och ära
Och kraft och starkhet Guds Lamm det kära
För evigt!

Och vi, som ännu en tid stå kvar i striden,
O, må vi helt taga steget ut i tiden
Och troget strida
Vid Jesu sida,
I det vi saligt i tron förbida
Hans ankomst.

Beredda håll oss, o Jesu Krist, att vänta
Din uppenbarelse, när du sist vill hemta
Från jordekvalen
I täredalen
Din brud till eviga fröjdesalen!
Ja, amen!

A. M—n.

Vår mission i Norra Kina.

Angående våra missionärers i Norra Kina räddning synas utsikterna mycket mörka. Tidningarna meddela, att, enligt från Hongkong ankommet telegram, alla missionärer i Soh-ping-fu blifvit mördade. Våra der stationerade missionärer voro: S. A. Persson med fru samt Jenny Lundell. Säkert hafva ock alla våra missionsstationer blifvit förstörda, dock hafva vi icke haft någon underrättelse angående våra missionärer från C. I. M:s styrelse hvarken i Kina eller London, som dock lofvat att, så snart de fått spörja något, delgifva oss det, liksom de ock lofvat gifva våra missionärer all möjlig hjelp. Nämda styrelse har ock alltid visat sig ytterst omtänksam och pålitlig samt kärleksfullt bistått oss i allt, som rört vår mission. Något visst kunna vi derför ej ännu säga.

Hemkomna kinamissionärer.

Med ångaren Bore II anlände till Stockholm den 23 sept. från Finland sex af de svenska missionärer, hvilka via Mongoliet och Ryssland flytt undan de kinesiska boxarnes våldsamheter, nämligen missionären Emil Jakobsson samt dennes svåger och syster, herr och fru Öberg, missionären Sandberg, missionären Söderbom med fru och en liten gosse. Den 24 ankommo till Stockholm ytterligare fyra missionärer jämte en norrman samt två barn.

Något för barnen att få.

Käraste små vänner! Frid vare eder!

I dag hafva vi att lära oss, att *"Hvar och en som upphöjer sig, han skall varda förnedrad, och den som förnedrar sig, han skall varda upphöjd"*. Luk. 14: 11.

Och, kära barn, tycken I icke, att högmodiga menniskor se bra löjliga ut? De inbilla sig, att blott de sätta näsan i vädret och se morska eller förnäma ut, så skall deras omgifning vara färdig att beundra och hylla dem såsom sådana, hvilka hafva fått någon undantagsställning af vår Herre här i verlden — ja t. o. m. i Guds rike äfven!

Somliga förhäfva sig öfver de yttre gåfvor, Gud gifvit dem, såsom rikedom, ett vackert utseende eller ett klingande namn, granna kläder m. m. Andra deremot se sina medmenniskor öfver axeln tillföljе af sin lärdom, sina andliga gåfvor, sitt goda hufvud, sin karaktärsstyrka, sin talgåfva, sin sång — och så glömma de bort, att alla dessa företräden och gåfvor äro ett lån af Gud, som han när som helst kan taga igen. Stackars menniskor! Tänk, om någon af oss skulle vara fångad i högmodets snara! Kanske du, lilla flicka, yfves öfver ditt fagra utseende eller dina vackra kläder och låter dina kamrater beundra dig och känna ditt förmenta företräde? Aj, aj! Då är du lik påfogeln, som, ehuru så grann, dock icke kan öfverskyla sina fula fötter. Eller kanske du, min gosse, yfves öfver att din far är rik? Vet du ej, att rikedomen har vingar? Eller har du kanske fått en god fattningsgåfva, så att du går och gäller för det "bästa hufvudet" i skolan och derför tänker höga tankar om dig sjelf? Vet du, hvad den lärde Paulus säger i sitt bref till de första kristna i Rom?

"Trakten icke efter det som är högt, utan hållen eder till de ringa!"

Det är en riktig styggelse att se högmodiga barn. Man misstänker alltid, att dumheten gömmer sig bakom de granna fjädrarna, och man vill så fort som möjligt komma undan deras stora, tomma jag. Högmod är synd. Låtom oss derför rädas för att besmitta oss med den! Gud står också emot de högmodiga, men de ödmjuka gifver han sin nåd, ja, de skola "ärfva landet" och "hugnas med stor frid."

Ingen af oss är född ödmjuk. Alla behöfva vi lära oss det; och det finns blott en läromästare, som kan lära oss denna dygd, nämligen han, som är mild och ödmjuk af hjertat. Hvad heter han?

Jag känner en konungason, som, ehuru älskad af sin fader och arfvinge till ett mäktigt rike, dock förnedrade sig så djupt, att han lemnade konungaborgen, det lysande hofvet och alla rikedomar, för att uppsöka brottslingar, tiggare, lemmalytta, blinda, drinkare och all verldens afskräde och rädda dem för himmelen. Ingen har förnedrat sig som han, och ingen har ej heller blifvit så upphöjd som han. Så låtom oss då ödmjuka oss under Guds mäktiga hand, på det att han måtte få upphöja oss i sinom tid!

Om det är en styggelse att hos barn se högmod och dermed också ovillighet att tjena, så är det deremot den ljufligaste syn att se ödmjuka och tjenstvilliga gossar och flickor. Sådana barn äro som solstrålar i hemmet eller såsom den friska doften af blommorna på marken. De göra hemmet till en lustgård, der de sjelfva och alla deras vänner trifvas så väl. Är ditt hem månne ett sådant hem? Bor han, som är mild och ödmjuk, i kammaren der?

Här vill jag nu omtala för eder en händelse ur lifvet, som en kär barnavän berättat för mig. Vi kunna kalla berättelsen för

Högmod går före fall, men ödmjukhet ärfver landet.

"Som du vet," sade fru von K., "så är jag född i England och uppfostrades tidigt der till att lära känna vår välsignade frälsare, Herren Jesus. Hans ord blef tidigt min glädje. Men det käraste jag visste näst det att sitta i min faders knä och höra honom berätta de sköna händelserna i Jesu lif, var att få gå i den vackra hamnstadens söndagsskola.

En dag kom jag hem från söndagsskolan och sade till min älskade moder: "Vet mamma, vi hafva fått en så underlig minnesvers af fröken i dag; och hon vill dertill, att vi nästa söndag skola gifva henne ett exempel på det ordets sanning; och inte förstår jag det allra minsta, hur jag skall förklara den." — "Nå, hur lyder minnesversen då?" frågade min moder. "Jo, hör mamma så underligt:

Om I hafven tro, skolen I kunna säga till detta berg: häf dig upp och kasta dig i hafvet, och det skulle ske." Och jag minnes, att jag tillade misstroget: "Aldrig går det väl i vår tid?" — "Jo, sannerligen gör det så," sade min moder; "och du skall strax få höra, huru det kan tillgå och dertill, huru det har blifvit till stor välsignelse för din älskade moder.

Nåväl, jag var omkring 10 år gammal, då jag fick följa mina föräldrar till ett landtgods för att der tillbringa sommaren. Emedan det fanns en söndagsskola derstädes i samma by, fick jag löfte om att besöka den. Jag tyckte mycket om alla flickorna i vår klass, alla utom en, den bleka Lilly Grai. Lilly var så torftigt klädd, ej underligt, då hennes far var död och modern var en mycket fattig prestenka. Sina lexor kunde hon alltid bättre än vi, och läraren var mycket belåten med hennes städade uppförande och ödmjuka sinnelag. Ehuru jag gått i söndagsskolan nära trenne veckor, hade jag dock aldrig tilltalat Lilly. En söndag gaf läraren oss just samma bibelvers till tänkespråk, som du nu fått i dag, nämligen att "flytta berg"; och han önskade, att vi omsorgsfullt skulle lära oss det. Men tanklös och yr som jag var, så glömde jag lexan, tills söndagsmorgonen var inne och det var tid att gå till söndagsskolan. För öfrigt hade jag hela morgonen varit så upptagen med tanken på, hvad de der beskedliga landtflickorna skulle säga, när de fingo se min nya blå linonklädning och hvita scbäferhatt med blåklintslingan, att jag sköt lexan alldeles i bakgrunden. När jag skulle gå, mötte jag genast Lilly Grai utanför trädgårdsporten. Jag tyckte nu, att jag var så fin, att jag gerna kunde vara litet vänlig också, och sade derför ganska gladt: "God morgon, Lilly!"

"God morgon, fröken Beth," sade hon vänligt. Då vi gått vägen framåt ett stycke, frågade hon: "Kan du din lexa?" "Nej," svarade jag, "och icke begriper jag den heller — gör du det?" — "Kanske," svarade hon ödmjukt. "Nå, låt höra," sade jag. "Jo," sade hon, "jag har lärt trenne ting af den. För det första, att vi måste sätta tro till Guds ord och makt. För det andra, att här menas icke sådana berg, som här i Cornwallis eller andra naturliga berg; och för det tredje, att det måste finnas berg, som Jesus vill, att vi skola flytta, så att de hvarken hindra oss sjelfva eller andra att ila framat på Guds budords stigar."

"Nå men, Lilly, eftersom du talar alldeles som en gammal tant, så kan du väl också säga mig hvad dessa berg heta — ehuru det kan just göra mig detsamma," sade jag. Ty jag var förargad öfver, att Lilly, den lilla landtflickan, skulle vara mig så öfverlägsen i vetande.

"Jag tror icke, Beth, att det gör dig detsamma, då du får veta, att dessa berg äro synder, att hvarje synd är ett berg, som hindrar oss sjelfva på vägen till himmelen och äfven kan utestänga andra."

"Åh, jag förstår, du ser förmodligen en hel sådan der bergskedja hos mig," sade jag förtrytsamt.

"Beth, blif icke ond på mig. Det är lättare att se grandet i sin broders öga

än bjelken i sitt eget. Men jag tror nog, att jag ser ditt berg, ditt mest framträdande fel. Men jag sjelf har också så många fel, som göra min dyre Frälsare smärta, men" — —

"Men mitt berg är naturligtvis mycket högre, menar du. Nå, hvad heter nu detta mitt berg?" — "Jo," sade Lilly och slog armarna om mig, "är det icke månne ditt högmod?"

O, om du visste huru träffad jag kände mig. Jag blef blossande röd af skam, och tårarna trängde fram i mina ögon; och jag kunde ej säga annat än: "Lily, du har rätt. Men hur skall jag blifva af med detta berg? Men dig kan det väl alldeles göra detsamma, om jag blir af med det eller ej?" "O Beth, säg icke så," sade Lilly så bevekande, "du hindrar ju dig sjelf, mig och de andra kamraterna i söndagsskolan." — "Hvad säger du, Lilly? På hvad sätt skulle jag hindra dig och kamraterna?"

"Jo, Beth, när vi se dig så högmodig och fåfäng, så frestas äfven vi till högmod och fåfänga; och som vi äro för fattiga att skaffa oss så granna kläder som du, så blifva vi missnöjda med vår ringa lott och börja knota både på Gud och våra föräldrar; och då blifva dessa synder de berg, som hindra oss på vägen till himmelen."

Just i detsamma hade vi uppnått söndagsskolan, så att jag hann icke svara Lilly. Men hennes ord hade fastnat djupt i mitt hjerta. Ifrån den stunden bad jag Herren Jesus hjelpa mig att borttaga mitt dåraktiga högmod. Jag tyckte, att det var så förfärligt, om jag genom min synd skulle utestänga någon annan från himmelen, förutom det, att jag sjelf skulle gå förlorad, att när jag kom hem, gick jag genast upp på mitt lilla rum och kämpade i bön, till dess jag kände, att Gud hade förlåtit mig och mitt hjerta fått frid. Men aldrig kunde jag glömma den lexa, jag fått af min lilla skolkamrat.

På henne gick också Herrens löfte i uppfyllelse, att "de ödmjuka gifver han sin nåd". Hon blef en aktad högre prestmans hustru och spred genom sin ödmjuka gudsfruktan och älsklighet mycken välsignelse omkring sig. Särskildt låg söndagsskolan och ungdomen på hennes hjerta. Der verkade hon också med värme och uthållighet, till dess Herren flyttade hem henne öfver alla "höga berg" till fadershuset derofvan".

Gifve Gud oss, kära barn, den nåden att äfven vi må sprida ödmjukhetens doft omkring oss, önskar eder tillgifne vän

Onkel Eric.

Professor Rudins afskedsord till studentkåren.

Professor Rudin uppvaktades med anledning af sitt afskedstagande måndagen den 24 sept. på midd. af Uppsala studentkår, hvarvid dess ordförande fil. och s. m. kand. Holmqvist bragte honom kårens tack.

Professor R. svarade med ett högstämdt tal. Liksom Geijer kunde han betyga, att han vore en mycket lycklig man. Detta hade sin grund däri, att han redan i ungdomen gjort evighetssynpunkten till medelpunkten i sitt lif eller med andra ord gifvit sitt hjerta åt Gud. Att söka leda ungdomen in på denna den sanna lyckans väg hade varit det allvarligaste syftet i hela hans verksamhet. För den, som lefde ett verkligt evighetslif, kunde och borde lifvet vid sitt slut likna en nordisk sommarnatt, då man knappast kan skilja mellan det bortgående ljuset och gryningen till en ny dag. Lifvet och vandringen med Gud betydde ingen förlust af ungdoms- och lifsglädje, det vore i stället lifsglädjen sjelf.

Tal. hade nu vandrat med Gud under 50 år, men aldrig hade haft anledning att ångra, att han slagit in på den vägen. I afskedets stund ville han än en gång betyga detta. Kanske vore det sista gången. Ty nästa gång studenterna mötte honom, kunde möjligen flaggan svaja på half stång. Då talade han icke mer till dem såsom lefvande. Detta ville han icke säga med dystert svårmod utan med glädje och med ett leende såsom gryningen till en hoppets morgon.

Under djup rörelse bad han till sist om Guds välsignelse öfver ungdomen. (Sv. M.)

Kristi tillkommelse för att hemta sin brud.

(Några hufvudtankar ur ett föredrag i Filadelfiakyrkan i Örebro.)

Då Kristus kom första gången, kom han i förnedringsgestalt. Han utblottade sig sjelf och antog en tjenares skepelse och vardt lik menniskor och i åthäfvor funnen såsom en menniska; han ödmjukade sig sjelf och vardt lydig intill döden, ja, intill *korsets död*. Fil. 2: 7, 8. Hufvudändamålet med hans ankomst då var att *utplåna synden genom sitt offer*. Ebr. 9: 26. Och derför måste han bära våra synder på sin kropp upp på trät. (1 Petr. 2: 24). Det oskyldiga och rena Lammet måste gifva sitt lif såsom ett skuldoffer för våra synder.

Men när han kommer för *andra gången*, så skall han uppenbaras i sin härlighet. Han skall då låta se sig utan synd till frälsning för dem, som förbida honom. Ebr. 9: 28.

När vi tala om Kristi andra tillkommelse, röra vi oss på det profetiska ordets område. Och vi äro i skriften uppmanade att akta på, läsa och höra profetians ord och bevara det, som deri är skrifvet. Uppb. 1: 3. Detta ord skall för oss vara ett ljus, som skiner i ett mörkt rum (eller *en vild trakt*. Myrbergs öfvers.) Det skall för oss lysa upp den smala stigen, på hvilken vi såsom Herrens utkorade och heliga folk hafva att färdas i denna tidsålderns natt; det skall vägleda och hugsvala oss samt varna oss för farorna, att vi ej må vika af och störta ned i något bråddjup vid sidan af vägen. Det är dyrbart att få vandra i ljuset af detta sken, till dess det *dagas*, då Kristus skall komma såsom *rättfärdighetens sol* med frälsning (salighet, helbregdagörelse) i sina strålar.

Men först uppgår *morgonstjernan*, bebådande den fulla dagens inbrott. Den klara morgonstjernan, som är Jesus Kristus (Uppb. 22: 16), skall härligt framtindra, då Kristus kommer för att genom den upplåtna dörren (Uppb. 3: 8; 4: 1) hemta hem de sina i kamrarna, till dess vreden går förbi (Es. 26: 20, 21). Beströlad af den klara morgonstjernan går bruden in i bröllopssalen.

Men vill du vara delaktig i denna de heligas arfslott i ljuset, så öppna *ditt hjerta*, att redan nu morgonstjernan må *uppgå derinne*, såsom Petrus skrifver i sitt 2:dra brefs 1: 19, 20. Vi, som tro på Jesus, hafva ju lärt känna honom såsom vår frälsare från syndens skuld och herravälde. Vi veta af erfarenhet, att han är en nödhjelpare och en mästare till att hjelpa. Men vi behöfva genom ordet och Anden en ny uppenbarelse af Kristi härlighet i vårt inre. Vi behöfva i vårt hjerta känna Kristus såsom den återkommande brudgummen, så att vi i sanning begynna *älska hans uppenbarelse* och vänta honom från himmelen. Men "Jesu vittnesbörd är profetians Ande". Derför måste denna profetians Ande, som talar i vittnesbördet om den kommande Kristus — den helige Ande, i hvilken helige Guds män talat och skrifvit om Kristi uppenbarelse, utgjutas öfver oss, så att våra hjertans ögon upplysas till att förstå, hvilket hopp det är, hvartill Gud har kallat oss, och vi så begynna på allvar "vänta det saliga hoppet och uppenbarelsen af den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi, härlighet."

Och då vi nu en stund vilja sysselsätta oss med detta höga och heliga ämne, så låtom oss draga våra skor af våra fötter, ty "rummet, der vi stå, är en helig mark!"

I Joh. 14: 2, 3 gifver den älskade

Mästaren sina oroliga och sörjande lärjungar det löftet, att han skall gå bort för att bereda dem rum i Fadershusets boningar, och att han sedan skulle komma tillbaka och taga dem till sig — "på det att hvarest jag är, der skolen ock I vara."

Dessa boningar, hvarom Jesus här talar, äro beredda före verldens grundläggning. Jesus behöfde nog icke gå bort för att uppbygga eller inreda och iordningsställa dem. Det var en långt svårare uppgift han hade — en uppgift, som kostade honom så mycket arbete, så djup och bitter smärta och ångest, att han i Getsemane beder sin Fader, att om det var möjligt, han skulle slippa tömma den outsägligt bittra kalken. Han skulle bereda *oss rum* der. Han måste genom sin kropps offer på förbannelsens kors öppna oss vägen och tillträdet dit. Utan försoningsblodet, utgjutet på Golgata offeraltare, skulle ingången till dessa härliga boningar för evigt hafva varit tillsluten för hvarje barn af Adams fallna slägte.

På den stora försoningsdagen verkställde öfverstepresten tabernaklets rening. Med blodet af folkets syndofferstut gick han, sedan han först framburit offer för egna synder, innanför förlåten och stänkte dermed på nådastolen och framför nådastolen. Sammalunda renade han genom blodet "det heliga" och sedan bränneoffersaltaret på förgården. 3 Mos. 16. Så var helgedomen renad från folkets synder, så att, trots allt hvad Gud sett orent hos dem, han likväl fortfarande bodde ibland dem och ville möta dem i sin helgedom. Derför läsa vi ock i nya Testamentet: "Nästan allt renas enligt lagen med blod, och utan blodsutgjutelse sker ingen förlåtelse. Alltså var det nödvändigt att afbilderna af de himmelska tingen med sådant renas, men *de himmelska tingen sjelfva med bättre offer* än dessa." (Ebr. 9: 22—23.)

Och åter heter det: "Kristus, som har kommit såsom öfverstepräst för det tillkommande goda, har genom det större och fullkomligare tabernaklet, som icke är gjordt med händer, det är, som icke tillhör denna skapelsen, och icke genom oxars och bockars blod, utan *genom sitt eget blod* en gång för alla ingått i helgedomen, sedan han vunnit en evig förlossning." (Ebr. 9: 11—12.)

Sedan Kristus genom sig sjelf verkställt en rening från synderna, har han satt sig såsom den store, evige öfverstepresten med det oförgängliga prestadömet på Guds högra sida och lefver alltid för att bedja för oss.

Och på grund häraf hafva vi frimodighet i fråga om att i tron ingå i den himmelska helgedomen såsom tillbedjare i anda och sanning. (Ebr. 10: 19—22.) Vi hafva tillträde till Guds Fadershjerta.

Men för Kristi blods och förböns skull hafva de i blodet renade också *en dörr upplåten i himmelen* (Uppb. 3: 8; 4: 1), genom hvilken Jesus, när han kommer igen, skall införa sin brud i palatset derofvan. Bröllop skall firas, och vi skola vara med Herren alltid. Halleluja!

Kristus har sändt sin Ande för att bereda oss för det åt oss beredda rummet i Fadershuset enligt det sista löfte han gaf sina lärjungar, förrän han vardt upptagen.

O, hvilken underbar syn, då den uppståndne, den förvandlade Herren och Mästaren, efter att hafva fört sina lärjungar ut på oljoberget och lofvat att genom sin Ande utrusta dem till sina vittnen, välsignande öfver dem upplyfte sina händer, hvilka genomborrats på korset för att bringa försoning, rening och frid åt dem och oss, och så vardt i deras åsyn upptagen, i det en sky tog honom bort ifrån deras ögon. Ihågkommande Herrens ord, att deras hjerta icke skulle vara oroligt, emedan han snart skulle komma igen, för att taga dem till sig, tillbåde de sin himlafarne Herre och gingo tillbaka till Jerusalem *med stor glädje;*

och de voro alltid — heter det — i templet, prisande och lofvande Gud.

Om Jesu löfte att komma tillbaka påmindes de ock genom änglarne, de två männen i hvita kläder, hvilka sade till dem, då de stodo der med blickarne oafvändt riktade uppåt efter den bortilande, hemåtskyndande Herren: "I Galileiske män, hvarföre stån I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blifvit upptagen från eder till himmelen, han skall *så komma,* som I hafven sett honom uppfara till himmelen."

Det är här alltså alls icke fråga om, att han skall komma i döden, för att taga den troendes själ till sig. Ej heller är det fråga om andliga väckelser, då han kommer och genom sin Ande ur den andliga dödssömnen uppväcker och lefvandegör menniskosjälar. Utan löftet afser hans personliga återkomst, då han skall uppenbaras i sin härlighet till evig hugsvalelse, full förlossning och outsäglig och härlig glädje för dem, som vänta honom.

Det var detta lefvande och saliga hopp, som från Fadershemmets fönster kastade sitt vederkvickande ljus ned i apostlarnas hjertan och på deras väg och som uppehöll och styrkte dem under deras pilgrimsfärds vedermödor, faror och strider. Det var detta härliga hopp, som de bringade de första församlingar såsom en hufvudbeståndsdel i det evangelium, Anden gifvit dem att förkunna. Om tid och utrymme tilläte det, vore det en lätt sak att ur de apostoliska brefven uppvisa detta.

Men jag vill nu endast fästa uppmärksamheten vid Tessaloniker-brefven. De troende i Tessalonika voro nyomvända. Paulus hade endast en helt kort tid verkat ibland dem. Men evangelium hade kommit till dem "icke allenast i ord utan äfven i kraft och i den helige Ande och i mycken fullvisshet", så att de hade omvändt sig "till Gud från afgudarne, till att tjena den lefvande och sanne Guden och till att *vänta* hans Son från himmelen." Vi vilja i förbigående fråga: Blifva äfven i vår tid menniskor *omvända till att vänta Guds Son från himmelen?* Erhålla de verkligen i den helige Ande undervisning om det hopp, som i de heliga skrifterna förehålles Guds folk?

Brefvet till Tessalonikerna är genomväft af detta församlingens oförlikneliga hopp. Se 1 Tess. 2: 19; 3: 12—13; 4: 13—18; 5: 4—11, 23—24; 2 Tess. 1: 7, 10; 2 kap. Slå i din bibel upp dessa ställen, läs dem under bön om Andens smörjelse och göm dem i ditt hjerta!

Visserligen finna vi, att hos några af de troende i Tessalonika ett svärmiskt och osundt tänke- och handlingssätt spelade in i detta hopp, att villfarelser smögo sig med, sjukliga utväxter, hvilka apostlen bemödar sig att genom fullständigare undervisning bortskära, på det att detta härliga träd skulle obehindradt kunna slå djupa rötter i de troendes hjertan, skjuta sin krona högt in i det himmelska och frambringa rättfärdighetens frukter i ett öfverflödande mått.

Allt visar emellertid, att hoppet om Kristi tillkommelse hos Tessaloniker-församlingen icke var någon blott lära och teori, utan något verkligt och verksamt i deras hjertan och lif.

Kasta vi en blick på biblens sista bok, så finna vi att den handlar om *Jesu Kristi uppenbarelse,* såsom redan bokens begynnelseord gifva vid handen. Detta är den öfverskrift, som den helige Ande gifvit hela boken.

I första kapitlet riktas våra blickar på *den som kommer.* "Se, han kommer med skyarna!" (1: 7). Och i det sista kapitlet finna vi hans trefaldiga, trösterika och uppmuntrande försäkran: "Jag kommer snart." (Uppb. 22: 7, 12, 20.) Det är hans sista helsning till hans ännu i tåredalen vandrande, trängda, väntande och trånande brud. Och hennes svar klingar så trosvisst, så hoppfullt och

gladt: "Amen, kom Herre Jesu!" "Amen!" Hon tager honom på orden. Må detta "amen" ljuda innerligt äfven från djupet af våra hjertan!

Snart begynner emellertid hoppet om Kristi återkomst, som tillfört de apostoliska församlingarna så mycket ljus, så mycken tröst och kraft, isynnerhet under tider af trångmål, bedröfvelse och försakelser, att förblekna. Herrens profetia i Math. 25: 5 gick i uppfyllelse. "Då nu brudgummen dröjde, blefvo de alla sömniga och somnade", icke blott de fåvitska utan ock de visa jungfrurna. Man sof i detta särskilda hänseende, i fråga om Herrens löfte att komma tillbaka. Vi kunna bland annat finna detta af den s. k. apostoliska trosbekännelsen. Denna skall ju utgöra ett kort sammandrag af apostlarnas lära. Och ehuru den icke härstammar från apostlarne, så är den dock af hög ålder. Omkring år 325 var den redan allmänt erkänd såsom församlingens gemensamma trosbekännelse. Men dock finnes i den icke ett ord om Kristi tillkommelse för att hemta sina heliga. I andra trosartikeln heter det om Kristus: "Sittande på allsmäktig Gud Faders högra sida; dädan *igenkommande för att döma lefvande och döda.*" Och i 3:dje artikeln heter det: Vi tro på — — — *de dödas* (eller *köttets* d. ä. kroppens) *uppståndelse och ett evigt lif.*

Vi se här, att denna "apostoliska trosbekännelse" icke bekänner det kristna hopp, som var en sådan hufvudbeståndsdel i apostlarnes vittnesbörd och som medförde en sådan glädje och hänförelse åt den apostoliska tiden. Det talas endast om Kristi kommande till domen och den allmänna uppståndelsen. Hvad Paulus i Fil. 3 omnämner såsom det mål, mot hvilket han jagade och såsom sitt innerligaste hopp, nämligen att hinna fram till *uppståndelsen från de döda* — fattas alldeles i den dåvarande kristenhetens allmänna trosbekännelse. Detta är i sanning "ett stycke kyrkohistoria" och en slående belysning af Jesu liknelse i Matt. 25: 1—13.

I vår tid hafva vi åter fått höra vittnesbördet om Jesu uppenbarelse ljuda med en klarhet och kraft, som kanske ej varit fallet sedan apostlarnas dagar. Men dock har sorgligt nog återigen på den allra senaste tiden intresset derför begynt slappas. Man får mera sällan höra denna sträng anslås i predikningar och vittnesbörd, liksom det ock förnimmes, att hjertana äro mindre mottagliga derför. Orsakerna dertill kunna vara flera. Men vi torde dock icke taga fel, om vi påstå att osunda och öfverdrifna framställningar, tomma, menskliga hugskott och gissningar i stället för Andens uppenbarelse genom det fasta och förblifvande Herrens ord, liksom ock ogrundade beräkningar af "tider och stunder, dem Fadren har fastställt genom sin egen makt", bidragit till ofvannämnda smärtsamma resultat. Hufvudorsaken torde dock vara den, att vittnesbördet om Kristi tillkommelse icke blifvit trodt (2 Tess. 1: 10) i djupare mening, icke slagit rot i hjertana.

"Allt det som är födt af Gud, det öfvervinner verlden." 1 Joh. 5: 4. Så är det alltid beträffande allt, som berör troslifvet. Och så äfven här. Ett klart, strålande, himmelskt hopp, födt af ordet och Anden i hjertat, förblifver lefvande, lysande och verksamt midtunder alla mörka moln och osunda dimmor i denna verlden, trots villfarelsens irrbloss och trots irringar och misstag af sanningens banérförare. Och det medför en praktisk helgelse, ett afskiljande inifrån hjertats innersta utöfver hela lifvet för brudgummens räkning, på det man må kunna möta honom med obefläckade kläder och befinnas värdig att vandra med honom i hvita kläder enligt löftet i Uppb. 3: 4.

Men den, som sysslar med de himmelska tingen såsom en modesak eller såsom något, som skall kittla sinnet med nyhetens behag, han profanerar och skändar dessa höga ting. Och den ytliga hänförelse, som på detta sätt kan synas uppstå för en tid, slocknar snart såsom halm-elden. Vilja vi vara vittnen om brudgummens snara ankomst, så behöfva vi mera af Andens ljus, fullvisshet och tyngd i vittnesbördet, och de hörande behöfva "två sina händer och rena sina hjertan", på det de må kunna se ljus i Guds ljus och skåda undren i hans lag.

Krossade själar.

Själen krossas för att hela, hon dör för att lefva och gifva lif. *Regnets flöden uppfriska jorden och göra henne rik och fruktbärande.*

Hvarje lif födes med smärta. Det krossade hjertat blir Guds boning.

Det må finnas höjder, som aldrig skymmas af moln och djup, som aldrig upprörras; men hvar och en, som vill pånyttföda andra, måste dö, ett lif, som skall näras andra, måste malas, likasom hvete krossas mellan stenarne. Då man går öfver nyss besådda åkerfält, finner man sädeskorn, som ej blifvit nedmyllade, och de synas ju må bättre än de, som ligga gömda i jorden och förmultna; men sedan brodden spirat upp och sedan fullmogna ax vaja för vinden, sätta vi större värde på ett enda hvetekorn, som har dött för att bära mycken frukt, än på tiotusen andra, som torkade i solskenet eller uppåtos af fåglarne.

Kristen, vill du bli *bevarad?*" Man konserverar ingenting genom att hålla det stilla. Säden kan ej för alltid bevaras på magasinet, utan måste förnyas genom döden. I lifsutveckling ligger lifsbevarelse. Men ett lif kan ej utvecklas utan förnyelse, ingen förnyelse kan ske utan förbränning. Kristen, vill du *bära mycken frukt?* "Sannerligen, om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så blifver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt". Vi måste alltid omföra Jesu död i vår kropp, om Jesu lif skall uppenbaras i vårt dödliga kött. 2 Kor. 4: 10. Den som mister sitt lif för min skull — icke för att vinna ryktbarhet! — *för min skull, han skall finna det.* Hvad är Jesus för ditt hjerta? Hvad känner du för *hans* ära?

Vi känna till och med på afstånd den behagliga doften af majviolen, men den oansenliga blomman gömmer sig under gräset. Lammets brud går genom verlden beslöjad, ty hon väntar sin brudgum, 1 M. 27: 65; men hon sprider Kristi vällukt, hvarhelst hon går fram. Hon doftar! Och vi som uppbära heligheten banér, skola bringas derhän, att menniskosonen, ej en "helgad själ", utan Gud, lifvets högsta ideal, uppenbaras.

Det är ej vårt mål att låta andra i oss se *leret* och beundra dess hängifvenhet. Den mest gudomliga frälsning är den, som låter andra se leret *i krukomakarens hand.*

E. G—n.

†

Väktare, hvad lider natten?

Enligt telegram från svensk-norske generalkonsuln i Shanghai till utrikesdepartementet hafva våra 10 missionärer i Norra Kina mördats i Soh-ping-fu den 29 juni. Såsom vi känna genom bref från dem, var det bestämdt, att de skulle hålla sin sedvanliga midsommarkonferens i Soh-ping-fu. Troligtvis voro ock vid denna tid alla de öfriga missionsstationerna förstörda, så att alla missionssyskonen voro församlade på nyssnämnda station och fick göra hvarandra sällskap i döden. Deras namn voro: Natanael Carleson, Edv. Karlberg, O. Larsson, Ernst Pettersson, Sven August Persson med fru Emma Persson samt Mina Hedlund, Anna Johansson, Justina Engvall och Jenny Lundell.* Några närmare underrättelser sakna vi alldeles. Ehuru vi länge anat och fruktat det värsta, hafva vi dock i det längsta icke velat alldeles släppa hoppet, att åtminstone några af dem undkommit sina fienders händer, att Herren, som allt förmår, skonat åtminstone några af dessa kära och dyrbara lif. Men nu har det smärtsamma, som vi bäfvat tillbaka för att tro vara sant, blifvit så bekräftadt, att rum för hopp icke vidare gifves. Och vi må ju i stilla undergifvenhet taga den smärtsamma kalken af vår Faders hand och säga: "Ske din vilja!" Guds vilja är en helig kärleksvilja, och hans väg är under alla omständigheter dock den bästa för oss. Och utan den himmelske Fadrens vilja skulle fienderna, huru många och hätska de än voro, dock icke hafva kunnat kröka ett hår på våra älskade syskons hufvuden.

Och vi må under sorgen dock icke glömma den hugsvalelse, som ligger deri, att de fått gifva sina lif för Herrens och hans rikssaks skull. Och då vi betrakta denna sak i biblens ljus, så se vi, att det är en outsäglig nåd och ära, såsom Paulus skrifver till de troende i Filippi: Åt eder har den *nåden* blifvit gifven, att icke allenast tro på Kristus, utan ock *lida* för hans skull. Häraf synes, att det är en utomordenlig nåd att få lida för Kristi skull. Kristi namn var så dyrbart för apostlarnas och de första troendes hjertan, att de ansågo det såsom den största heder och glädje att få lida något för det namnets skull. Se Apg. 5: 41, 1 Petr. 4: 12—14 m. fl. ställen!

I den första kristna tiden, då hedningarne i fiendskap rasade mot de kristna och intill blods förföljde dem, ansågo många på Kristus troende det så ärofullt och saligt, stort och härligt att få lida martyrdöden, att de rentaf sökte tränga sig fram för att eröfra martyrkronan, och många sörjde så öfver, att de icke blefvo bevärdigade att erhålla denna krona, att deras lärare måste hålla särskilda predikningar för att trösta och hugsvala dem samt mana dem att icke i otid tränga sig fram för att söka rycka till sig denna nåd utan vara stilla och bida, tills den möjligen gafs dem af Herren.

* Vi ämna i nästa nummer intaga deras porträtt jemte några korta biografiska uppgifter.

Må vi då välsigna Gud för den nåd och ära, han förunnat våra vittnen derute i Kina! Deras lopp är fullbordadt, och rättfärdighetens krona är förvarad åt dem. När Herren, den rättfärdige prisdomaren, kommer på sin uppenbarelses dag, skall den räckas dem af hans hand. (2 Tim. 4: 8). Och må vi, då vi såsom lemmar i samma kropp *lida med*, välsigna Gud, om ock under tårar, för denna nåd! Må särskildt vi såsom medlemmar i det missionssällskap, som så tungt drabbats af detta hårda slag, om ock med ett blödande och svidande hjerta, välsigna Gud! Paulus skrifver i Ef. 3: 8: "Mig, *den allra ringaste* bland alla heliga, har denna *nåd* blifvit gifven, att bland hedningarne förkunna evangelium om Kristi outgrundliga rikedom!" Och till Filipperna skrifver han: "Om jag än offras, (såsom ett drickoffer, 4 Mos. 15: 4, 5, hvarmed han syftar på sitt blods utgjutande i matyrdöden såsom en besegling på sitt vittnesbörd), när jag frambär och ombesörjer offret af eder tro, så gläder jag mig och gläder mig med eder alla. Sammaledes glädjens äfven I och glädjens med mig!" (Fil. 2: 17, 18). Må Gud gifva oss nåd att se denna sak, som för naturens blick, för förnuftet ser ut som idel mörker, förlust och ruin, med Pauli upplysta förståndsögon, i biblens ljus! Så skola vi kunna glädjas, välsigna Gud och säga: Åt oss såsom det allra ringaste och svagaste missionssällskap har *denna nåd* blifvit gifven att icke blott få räcka kineserna frälsningens evangelium, utan ock att på det känbara sätt, som nu skett, dela Kristi lidande.

Låtom oss vidare besinna, att, huru än djefvulen rasar, så skall dock vår Herre Kristus regera såsom konung och hans härlighets kunskap öfvertäcka jorden, såsom vattnet öfvertäcker hafsbottnen. "I från solens uppgång och intill dess nedgång skall mitt namn vara stort ibland folken, och på hvarje rum skola rökoffer frambäras åt mitt namn och rena offergåfvor, ty stort skall mitt namn vara ibland folken, säger Herren Zebaot." Mal. 1: 11.

En dag skall det blifva uppenbart, att hvarje skenbar sådan seger, som djevulen nu vunnit derute i Kina, i sjelfva verket varit förlust och nederlag för honom. Det som nu synes oss så mörkt och kännes så smärtsamt, skall dock Herren i sin nåd vända i ljus och välsignelse. Låtom oss derför stilla våra hjertan i tillbedjan inför den Evige, Helige och Trofaste! "Äfven detta kommer ifrån Herren Zebaot. Han är underbar i råd, stor i vishet." Es. 28: 29. "Herren är i sin helgedoms tempel. Hela jorden vare tyst för honom!" (Hab. 2: 20).

Guds rikes historia är en passionshistoria. Men det är icke ett mörkt och hopplöst lidande, utan det mynnar ut i evig härlighet, liksom det ock är uppblandadt med en kostlig försmak af denna härlighet, såsom Petrus skrifver till heliga på hans tid, som voro i glödhett lidande: "Saliga ären I, ty *härlighetens* och *Guds Ande* hvilar öfver eder."

Kristus sjelf var smärtornas man

och med lidandet förtrogen. Men den, som en liten tid var mindre än änglarne, har Gud krönt med härlighet och ära. (Ebr. 2: 7—9). Så går det ock för alla dem, som vandra i Lammets fotspår, genom lidanden till härlighet. Och, Gud vare tack! Denna tidens lidanden äro att akta för *intet* mot den härlighet, som på oss kommer att uppenbaras. Vi skola säkerligen icke derhemma i sabbatshvilan under beklagande se tillbaka på de lidandes-stigar, vi fått gå under vandringen genom tåredalen upp till våra högtiders stad.

Och när Kristus kommer, och vi bortryckas i skyar till Herrens möte i luften för att vara med honom alltid, skola vi i förhärligad gestalt återfå alla de kära, som här rycktes ifrån oss. Fingo de ock göra den sista resan genom en mörk och dyster tunnel, så var den dock så kort; och nu är hvarje spår af resans vedermöda utplånadt, och deras anleten stråla af härlig och evig glädje. Så trösten nu hvarandra med detta saliga hopp! Var tröst, du sargade själ, som nu blöder vid förlusten af för ditt hjerta nära och kära!

Missionshistorien i sin helhet är en passionshistoria. Huru många offer har icke Herrens verk kräft! Huru mycket lidande hafva icke Herrens vittnen måst genomgå! Men sådan är Herrens kärlek till Adams fallna barn, att han icke skonat sina egna kära barn och dyrbara ögonstenar, liksom han icke skonat sin ende Son, då det gällt och gäller de förlorades räddning. Det är alltså icke något nytt och sällsamt, som öfvergått missionsarbetarne i Kina, om ock mängden af offer, som kräfts derute, varit oerhördt stort och någonting enastående under nyare tidens missionshistoria.

Men till sist vilja vi betona en annan sida af saken. Petrus skrifver: "Tiden är, att domen skall begynna på Guds hus". (1 Petr. 4: 17). Och åter skrifver han: "I hafven lidit bedröfvelse under mångahanda pröfningar, på det att eder bepröfvade tro må befinnas mycket dyrbarare än *det förgängliga guld, som pröfvas i eld.*" Vårt personliga troslif måste genomgå sina luttringseldar. Så ock vårt arbete för Herren. Ty deri inblandar sig nog icke så litet menskligt, köttsligt och orent, med andra ord: icke så litet slagg. Och månne vi icke må taga det, som nu öfvergått missionen i Kina såsom en luttringseld, ur hvilken verket skall framgå renare, klarare, ädlare, liksom guldet ur degeln? Och månne icke vi såsom ett missionssällskap och såsom enskilda missionsvänner och missionsarbetare göra väl uti att framställa oss inför Herrens pröfvande eldsblickar, att han må utransaka och bepröfva oss, döma, rena och helga oss, att vi icke må vara bland dem, som ej hålla profvet, utan komma upp till det mått, som Gud bestämt för oss, att vi icke må bygga med trä, hö eller strå utan med guld, silfver och ädla stenar?

Eder i bedröfvelsen och riket och tålamodet i Kristus Jesus meddelaktige broder *C. J. A. Kihlstedt.*

Vår missionär Hilda Johansson, som, såsom bekant, arbetat på en C. I. M:s station i provinsen Sichuen i Vestra Kina, är räddad och på väg hem.

Telegram

från C. I. M., Shang-hai, dateradt den 3:dje okt. 1900.

Soh-p'ingfu. Tio svenska, Helgelseförbundet, mördade 29 juni. Fruktar det värsta för Ja-tong arbetarne. Namnen äro följande:

Herr och fru S. A. Persson, herr O. A. L. Larsson, fröken J. Lundell, fröken J. Engvall, herr Ernst Pettersson, herr G. E. Karlberg, herr N. Carleson, fröken M. Hedlund, fröken A. Johansson.

* * *

Bref

från sekr. i China Inl. Miss. dateradt 4 okt. 1900.

Kære herr Hedin!

Då vi i dag på morgonen emottogo ett mycket sorgligt telegram från Kina, skyndade jag att genast telegrafera det till Eder och medsänder nu en afskrift af detsamma som stadfästelse.

Detta lemnar intet hopp för edra arbetare, hvilka voro stationerade i den delen af Shan-si, och jag behöfver väl knappast säga Er, huru djupt vi här deltaga med Eder och er kommité i denna oerhörda förlust.

Såsom Ni vet, ha äfven vår missions medlemmar lidit mycket i Shan-si. Vi frukta att vi förlorat 43 förutom edra tio.

Vi kunna endast hoppas, att alla dessa oroligheteter skola efterföljas af ännu större välsignelser i framtiden för Kina.

Med Kristi kärlek Eder

F. Marcus Wood.

Martyrmission och missionsmartyrer.

Eder har *den nåden* blifvit gifven att icke allenast tro på Kristus utan ock *lida för hans skull.* Fil. 1: 29.

Och så gingo de ut från rådet *glada* deröfver, att de blifvit *befunna värdiga lida* för det namnets skull. Apg. 5: 41.

Under kristendomens första tider räknades det som en nåd, en förmån att för Kristi namns, för hans vittnesbörds och verks skull få *lida* smälek, misshandling, fängelse, egodelars skoftling och sjelfva döden. I en känd psalm af Luther återfinnas orden: "För himmel, ej för jord, vi gå till strids och glada äro, äro alltid väl till mods, fast vi våga gods och ära, lif och allt: Ske blott som Gud befallt! Guds rike vi behålla". Under den samvets- och bekännelsefrihet, vi nu rätt länge åtnjutit i detta land, hafva de troligen tyckts oss ej mer fullt tillämpliga på oss och våra förhållanden. Men år 1900 har för Guds mission och missionärer å verldens största missionsfällt gjort en fullständig omkastning af förhållandena, och i ett nu mångfaldigat antalet af nyare tidens missionsmartyrer, förut ej synnerligen talrika. Vi hafva med rörelse läst om missionsmartyrerna på Erromanga, Nya Hebriderna, missionärna Williams, bröderna Gordon, och fru Gordon, om biskop Hannington i Uganda, Afrika, om de nio mördade missionärerna, en broder och åtta systrar, utom en sjuksköterska och ett par barn, alla mördade 1 aug. 1895, i Fukhienprovinsen, Kina. Men år 1900 få vi många gånger detta antal mördade missionärer, engelska, amerikanska och svenska, och många missioner få den äran att blifva *martyrmissioner.* Detta blir allt klarare i den

mån underrättelser komma in, och antalet af de kristna kineser, som mördats, är säkert många gånger så stort som antalet af slagtade hvita missionärer. Enkekejsarinnan i Kina, en ny Isebel, har ju utbetalat 50 taels för hvarje mördad kristen man, 40 taels för hvarje mördad kristen kvinna. Under sådana förhållanden är det mer underligt, att icke ännu större mängder af Kristi lärjungar derute blifvit slagtade än som skett, underligt att många hundrade europeiska och amerikanska missionärer med lifvet kommit undan till kusten. Den engelska missionen i Kina, af Gud storligen välsignad under sista halfseklet, mest sista årtiondet, har för visso i år fått *ett blodsdop*.

Bland de svenska missionärsgrupper, från hvilka sedan midsommar inga underrättelser ingått, äro Helgelseförbundets 10,* Chr. and. miss. All. 19, utom barn — 11 andra af dem jemte 6 barn hafva flytt öfver Mongoliska öknen och med Transsibiriska jernvägen anländt till Petersburg, och sedan slutet af sept. äro de i Sverige — samt Mongolmissionens 10? medlemmar, alla från norra Shansi eller gränsen till Mongoliet. Telegrammer mäla, att alla missionsstationer i dessa nordliga distrikt af Shansi och på Mongolgränsen förstörts af boxareskaror och missionärerna mördats, om de icke före katastrofen flytt, hvilket dock är föga sannolikt. Till kusten hafva de omöjligen kunnat fly genom det af boxare uppfylda landet. De kunna möjligen hafva sökt skydd hos någon vänligt sinnad mandarin i städerna, men man borde då ändtligen få något telegram från dem. De hit räddade missionärerna Emil Jakobsson m. fl. tro, att de nämda missionärerna slagtats, utom möjligen två familjer Nyström (all.-missionen) i det aflägsna, fredliga Kansuh.

* Såsom af det föreg. synes, hafva vi nu fått underrättelser om att de äro mördade. *Red.*

Så tyckes missionens Herre, kära vänner, hafva förlänat Helgelseförbundets mission den äran att varda en martyrmission, och våra missionärer i N. Kina äran att varda martyrmissionärer, ty för hans verks och vittnesbörds skull hafva de alla varit der ute, somliga så nya, att de blott varit ett par månader å vårt distrikt. Vi hafva kanske svårt att räkna det för ära, hjertat vill liksom krympa samman vid tanken på ryssligheterna och klagande fråga: "Herre, Herre, är detta ditt svar på mångtusen för dem, för missionen i sommar uppsända böner? Har du så utan vidare låtit utsläcka så många små ljus, som skulle upplysa det af hedendomens mörker öfvertäckta Kina, det folk, som sitter i mörka skuggors land. Du, som så lätt kunnat spara äfven deras lif?" Ack, besinnen dock, att Herren underligen förer den, han har kär. De kära slagtade syskonen hafva nog ej förlorat något verkligt värdefullt. "*Utan att hvetekornet faller i jorden och dör, förblifver det allena, men om det dör, bär det mycken frukt*". Många dyra Herrens hvetekorn ligga nu i Kinas blodiga jord, men de skola bära mycken frukt i det kommande, kanske ej allenast hundrafallt, utan tusenfallt. Så har gått många, många gånger i Guds verk. På det blodiga Erromanga och i allmänhet på Nya Hebriderna blomstrar missionen herrligt. I Uganda, som fuktades af biskop Hanningtons blod, är den herrligaste mission i hela Afrika. I Fuk-hien-provinsen, der de många missionärerna slagtades 1895, hade redan 1898 ej mindre än 20,000 kineser anmält sig att få kristlig undervisning, och 5,000 af dessa togos 1898 in i församlingen. Eng. kyrkomissionssällskapet har omöjligen kunnat ditsända så många missionärer och lärare, som de begärt dit. Ofta vinnas för Guds verk långt större segrar genom hans vittnens lidanden och martyrdöd, än hvad som någonsin kunnat vinnas genom deras fortsatta verksamhet. Det har varit så många, många gånger, men vi äro böjda att glömma det. Modern till två af de 1895 mördade missionssystrarna i Foo-chow sade med anledning af någons till henne uttalade deltagande, att hon ej toge emot beklagande för, att två hennes döttrar aktats värdiga martyrkronan. Sjelf ville hon gå åstad att i döttrarnas ställe missionera i Kina. Så höfves det oss, älskade, att mottaga underrättelsen, att våra missionärer i N. Kina blifvit missionsmartyrer.

Nu ligger nog all mission genom utländingar nere i Kina. Der missionärerna icke mördats eller omkommit under flykten, hafva de flytt till kusten, till Japan eller hemlanden. Men Guds mission der *kan icke dö*, utan skall stå upp igen och blomstra herrligare än någonsin, och det troligen innan kort. Bedjen, bedjen, att Gud nådeligen måtte afvända ett verldskrig mellan stormakterna, afvända Kinas styckande och förunna Midtens Rike en ordnad reformvänlig regering, så skola vi otvifvelaktigt få bevittna den evangeliska missionens i Kina uppståndelse från de döda och få se, att det ej heller i vårt land är brist på bröder och systrar, som med fröjd vilja med lifvets evangelium gå åstad att fylla de mördades platser och berga de skördar, som växa ur deras utgjutna blod, såsom vi likaledes skola få bevittna, att missionens blodsdop gjort missionskomitéer och missionssällskap endast mer trosfrimodiga och offervilliga, "fasta oviklige och rika i Herrens verk alltid, vetande att arbetet i Herren ej är fafängt".

Må vi derjemte besinna, att det "hafvets rasande och svallande (= folkmassornas larm och raseri) och det bergens darrande och fall (verldens omstörtning och undergång), som vi nu bevittna, det skakande af *jorden* (borgerliga och politiska förhållandens omstörtning och upplösning) och *himmelen* (kyrkliga och religiösa omhvälfningar), som pågår i fjerran östern, är början till *födslovåndan*, hvarur den nya herrliga tingens ordning omsider skall framgå, som beskrifves i Es. 2: 1—4. Fikonträdet knoppas, och sommaren är nära! Lyften upp edra hufvud, eder förlossning nalkas.

"Krig och örlig hörs på jorden rasa
Rike emot rike rustadt står (S. Afrika, Kina)
Hungersnöden sprider död och fasa,
Pesten följer i dess hemska spår (Indien).
Jorden bäfvar, hela städer ramla,
Hafvets vågor brusa i sitt lopp (Galveston, Texas)
Israel har börjat sig församla
Till sitt Kanaan, sitt framtidshopp (Zionismen) o. s. v.

Må vi då af dessa tecken lära,
Vaka, bedja, icke glömma bort.
Att hans uppenbarelse är nära.
Lyften blicken! Nödens dag är kort.
Vår förlossning nalkas. Pri ske Herren!
Jesus vår förlossare är när
Snart han kommer! Då från striden fjerran
Få vi evigt vara, der han är!"

Ännu en sak! Herren, som sagt: "Rädens icke för dem, som dräpa kroppen!" och, "om du går genom vatten, vill jag vara när dig, att strömmarne icke skola fördränka dig, och om du går genom eld, vill jag vara med dig, att lågan icke skall bita på dig", uppfyller säkert det stora löftet på sina lidande vittnen i profvets och dödens stund. Stefanus, förstlingen af Kristi blodsvittnen, såg en herrlig syn, då stenarne haglade kring honom.

En engelsk missionssyster, miss Coddrington, som svårt sårad öfverlefde blodbadet i Foo-chow 1895, ropade fylld af himmelsk glädje, då mördarne på en gång angrepo missionärerna: "Flickor, vi få alla samtidigt gå hem!" Andra, som för Herrens vittnesbörds och verks skull mycket lidit och varit nära döden, hafva vittnat om det samma. Vår mästare är mycket trofast. Han har varit nära sina fattiga, ringa lemmar äfven då de under mördarnes händer uppgifvit anden, och hvilken öfversvinnelig vinning de gjort, då

de af hans mun snart få höra orden: "Väl gjordt, goda och trogna tjänare, trogna tjänarinnor! Var du satt öfver fem, öfver tio städer". — Dö vi med, skola vi lefva med. Lida vi med, skola vi med regera. I allt detta äro vi mer än öfvervinnare genom honom, som älskat oss! Gud vare tack, som gifvit oss segern genom vår Herre Kristus.

N. H.

"Keswicks"-konferensen i Södertelge den 3—6 Oktober.

Liksom under de tvänne föregående åren har äfven i år en konferens hållits i Södertelje, afsedd för det andliga lifvets fördjupande hos Guds barn. Anslutningen till och intresset för konferensen var tydligen i år mycket större än förut. Det sades, att en stor mängd personer, som begärt medlemskort, icke kunnat, tillfölje af bristande utrymme, erhålla sådana. Äfvenså förnams en större mottaglighet och tillfölje deraf en större frihet i anden. "Der Herrens Ande är, der är frihet." Pastor Meyer sade vid afslutningen på konferensen, att han aldrig förr under sin långa verksamhetstid talat till så uppmärksamma åhörare. Många skola säkerligen i både tid och evighet välsigna Gud för hvad han gaf under dessa dagar. Hade vi större utrymme att förfoga öfver, vore det oss mycket kärt att kunna genom vår tidning skicka rikliga andelar af det feta, vi ätit, och det söta, vi druckit. (Neh. 8: 19). Men nu kunna vi endast räcka våra kära läsare något litet af de öfverblifna styckena.

Konferensen begynte tisdagen den 3:dje dennes med *bönemöte*, ledt af A. F. Tiselius från Stockholm, som läste några ställen i Nya testamentet, som handla om brödrakärleken (Judas v. 21; 1 Joh. 4: 7; 1 Petr. 4: 8; Kol. 3: 14; Joh. 15: 9, 12; 1 Kor. 13: 4—7). Ändamålet med dessa möten var att komma Gud närmare. Det är stora välsignelser hos Gud och stora behof hos oss. Hindren för att dessa välsignelser skola komma till oss äro hos oss sjelfva. Kanske kan det vara kärlekslöshet, som utgör ett sådant hinder. Låtom oss inför Herren pröfva och ransaka vårt hjerta och väsende!

Derpå följde ett mycket närgående och ransakande föredrag af pastor F. B. Meyer från Loodon, tolkadt af doktor K. Fries.

På eftermiddagen kl. 5 talade undertecknad med Romarebrefvets 5: 1—11 såsom text, särskildt betonande *vår död med Kristus från synden*. hvarefter pastor Meyer återigen talade.

Sedan följdes under hela konferensen den ordningen att bönemöte hölls från kl. half 9 f. m. ungefär 1 timme, hvarefter sammankomster omkring Herrens ord höllos kl. 11—1 och kl. 5—7. Dessutom höllos på kvällarne utom den egentliga konferensen predikningar i de särskilda frikyrkliga lokalerna i staden enligt anordning af predikanterna på platsen.

Under beklagande af att utrymmet icke medgifver mera, nämna vi att börja med endast i korthet om de svenska predikanter, som uppträdde, och vilja sedan i följd återgifva några hufvudpunkter ur de särskilda föredragen af pastor Meyer.

Bönemötet på *torsdagen* leddes af pastor *Fr. Ahgren* från Stockholm.

Sedan på förmiddagen predikade pastor K. Palmberg. Utgående från 1 Mos. 5: 22 och Ebr. 11: 5—6 talade han om att *vandra med Gud*. Det gäller att vandra bakefter Gud. Många vandra före Gud, kanske under mycket bedjande, att Gud skall följa dem på deras vägar, hjelpa och välsigna dem. Och först när deras egen väg går sönder, får Gud bestämma vägen. Moses bad vid Sinai: Låt mig veta *dina* vägar.

Hvarje troende får i den nya födelsen andliga fötter, så att han kan gå. Och Gud har för hvarje troende bestämt en särskild väg. Se Ef. 2: 10. Man sätter foten i välsignelse, om man går Guds väg. Man kommer icke på skam. Ty Gud har väg ur allt och genom allt. Och slutmålet är det eviga lifvet.

På eftermiddagen talade kyrkoherden F. Hammarsten från Stockholm öfver Fil. 3: 12. Det kristliga lifvet kan sammanfattas i dessa tvänne förhållanden, nämligen 1:o) att *vara fattad af Kristus* och 2:o) *att fatta Kristus*.

Gud har i sitt eviga uppsåt fattat mig. Ef. 1: 4.

Han har fattat mig i mitt inre, då jag kom till tron på hans namn, liksom han fattade Paulus på vägen till Damascus.

"Och detta är dens vilja, som har sändt mig, att jag icke skall förlora något af allt det han har gifvit mig." Hvad tänker kvinnan, när hon efter så mycken möda funnit sin borttappade penning? Jo, "nu har jag funnit dig, och jag släpper dig icke." Hvad gör herden när han funnit sitt bortlupna får? Han lägger det med glädje på sina axlar, för att bringa det bergadt hem.

Fattad af Kristus far också jag efter att fatta honom. Kristus är för mig ofattlig, obegriplig, ändå till dess jag fattar honom såsom korsfäst. Jag förstod aldrig Kristus, förrän jag fick syn på, att han dött för mina synder. Och jag kan aldrig släppa den korsfäste. Jag behöfver det renande blodet, så länge jag lefver. Men han är också den lefvande. Han för oss in i sitt lif, i umgänge med sig. Och af allt som är stort vet jag ingenting större än detta: att umgås med Gud. Umgänget med Gud är himmelens glädje.

Och der Kristus får rum, sätter han hela din varelses alla lifsbjul i rörelse.

Din gemenskap med Kristus blir allt innerligare; han blir allt dyrbarare för dig, och du blir angelägen att känna och fatta honom i allt djupare och fullare mening. Och det är af djup betydelse för evighetslifvet, i hvilket mått vi fattat Kristus härnere.

Öfverlät dig derför helt åt honom och hvila stilla i hans hand, att du en gång må stå härliggjord inför hans tron, ja blifva i alla stycken det Gud vill!

På *fredagsmorgonen* leddes bönemötet af *major Ch. Tottie*.

Predikanten *Karl Andersson från Vexiö* talade på förmiddagen öfver Rom. 5: 1—5. Det ligger ett glädjeskimmer öfver denna text, hvilket borde göra alla dem glada, som kunna instämma i apostlens ord: "*Vi* hafva blifvit rättfärdiggjorda." Ett Adams-barn, som bär sin stamfaders bild, kan ej af naturen passa för härligheten. Gifve Gud, att vi finge taga bort det falska hoppet härutinnan! I de nya himlarne bor rättfärdighet; derför måste ock vi vara rättfärdiga, om vi skola bo der. Det heter i Es. 53: 11: Med sin kunskap skall min tjenare, den rättfärdige, *rättfärdiggöra många*. Hur stort att vara ibland dessa många!

Mången börjar med helgelsen, i det man bemödar sig att göra goda gerningar, i stället för att börja med rättfärdiggörelsen och nya födelsen. Många hoppas att komma in i bröllopssalen, utan att hafva bröllopskläder, utan att såsom en erfarenhetssak veta om en ny födelse.

Det var tre, som hjelptes åt, när Lydia rättfärdiggjordes: Paulus talade, Lydia hörde på, och Gud öppnade hennes hjerta. På rättfärdiggörelsen följer *frid*. Frid, hvilket skönt ord! "Frid på jorden", sjöngo änglarna, när Jesus föddes. Få vi frid, då blifva vi fridstiftande och nöjda med Guds vilja.

Vi hafva ock fått *tillträde till Gud*. Tänk om vi blott rättfärdiggjordes, och så lemnades åt oss sjelfva. Då vore det så godt att taga afsked af alla tankar på himmel och salighet.

Vidare heter det, att vi berömma oss af *hoppet om Guds härlighet*. Huru stort att ega detta hopp, som icke kommer på skam! Då Paulus såg på denna härlighet, sade han, att denna tidens lidanden voro att akta för intet. När min broder efter många års bortovaro i Amerika återsåg hemmet och vår gamla mor, utbrast han: "Nu är resan betald." Så tänker jag att, när vi få vara 5 minuter i himmelen, vi skola anse oss hafva erhållit riklig ersättning för alla lidanden, vi utstått. Gud gifve, att vi alla få mötas der!

Eftermiddagsmötet öppnades af pastor *Häggström* i Norrköping, som med Ebr. 10: 19—23 såsom text i ett kort, varmhjertadt och enkelt föredrag framvisade,

hurusom vi, som tro på Jesus, hafva det i alla afseenden *bättre* än denna verldens menniskor.

På lördagen leddes morgonbönen af kyrkoherden *Ärnström* från Småland.

Kl. 11 hölls en kort missionspredikan af F. Franson, hvarefter missionär Bergling talade något om tillståndet i Kina, särskildt med hänsyn till missionen. Gräsliga ting hafva timat i Kina, och hemska äro de skildringar, som derifrån nått oss. Men det finnes också ljuspunkter. Af Kinas 18 provinser äro det numera endast 4, som stå på den främlingshatande regeringens sida.

Herren har underbart välsignat missionen under den sednare tiden. Der äro öfver 100,000 döpta kristna, deraf 10,000 tillkommit under förra året. Och efter det, som nu timat, kommer säkerligen Kina att öppnas för evangelium såsom aldrig tillförne.

Talaren anförde exempel på hurusom Gud frälst och med sin Ande uppfyllt djupt sjunkna kineser. De infödda troende hade frimodigt gått i martyrdöden för Kristi namns skull; och många hade drifna af Kristi kärlek vågat sina lif för att rädda missionärerna.

Fröken *Anna Jansson* talade derefter om arbetet i Kina och yttrade dervid bland annat: Vi hafva nu mer hopp om Kina än vi någonsin haft.

Den dyrbara missionsstunden afslöts af den norske missionären *Næstegård*, som under de 7 sista åren ensam verkat i Urga i Mongoliet.

Såsom afslutning på konferensen talade pastor Meyer öfver några versar i Joh. 10 om herden och hans hjord. I nästa nummer vilja vi fortsätta vår redogörelse för konferensen med att intaga det hufvudsakligaste af pastor Meyers föredrag.

C. J. A. Kihlstedt.

Något för barnen att få.

Mina kära unga vänner!

Då I i dag lisen om den förlorade penningen och det borttappade fåret, kan jag icke underlåta att omtala en händelse, som timade för många år sedan på vår vestkust.

Såsom motto öfver vår berättelse kunna vi sätta just det minnesspråk, som I hafven till hemlexa i söndagsskolan i dag, och hvilket lyder så:

"Sammalunda, säger jag eder, varder glädje inför Guds änglar öfver hvar och en syndare, som sig omvänder och bättrar."

Långt ute i hafsbandet låg det lilla fiskläget. Den största stugan på skäret tillhörde enkan efter lotsen Ström. En viss välmåga härskade derinne, ty ene sonen hade fått efterträda fadern i det ansvarsfulla lotsembetet och var nu moderns enda stöd, sedan hennes andre son, den vildsinte Håkan, gått till sjös med en Vestindiefarare och ej på länge låtit höra af sig. — Modershjertat är ett underligt ting. Denne, den yngste sonen, som redan under nattvardsläsningen skaffat sin gudfruktiga moder så mycken sorg, älskade hon nästan mera än den äldre sonen Axel, som aldrig tillfogat henne någon nämnvärd ledsnad eller förargelse. Ofta, ofta under de stormfyllda höstkvällarne gingo hennes tankar till den yngre sonen ute på det villande hafvet, medan den äldre satt vid hennes sida och lagade de slitna segeldukarne vid kvällsbrasan; och förböner så varma, som endast en moder kan bedja, ilade ofta sådana stunder upp till nödhjelparen i höjden och kommo med ett svar af ljuflig stilla frid tillbaka till den bekymrade modern.

Oktober månad hade ingått med våldsam storm. Tidningarne voro fulla af notiser om förlista fartyg. Det oaktadt måste fiskägets manliga befolkning ut på sjön för att ur dess djup hemta sitt lefvebröd. I dag hade solen lyst så klar, brisen var frisk, men bådade icke storm. Men på middagen spände stormmolnen ut sina vingar och bränningarne dånade som kanonskott. Full storm hade inträdt!

Fiskägets befolkning, som instinktmässigt kände något ovanligt ligga i luften, hade skyndat ned till stranden. Misstogo de vana fiskargubbarna sig, eller var det verkligen ett nödskott, de hörde? Ja, det var ett nödskott, och så ett till, och så räknade de till fem, just som skymningen inträdde. Tillräckligt ljust var det dock, så att lotsen Axel Ström kunde varsko ett skepp komma drifvande mot skärgårdens farligaste udde. En engelsman tycktes det vara; och sannolikt skulle det stolta skeppet slås i spillror före nattens inbrott. Fiskläget hade modiga karlar. Länge stodo de ej tveksamma. Den lugne och alltid rådige Axel skyndade med några raska sjömän ned till båthuset. Lotsbåten sköts ut; alla dessa unga män voro färdiga att våga lifvet för de skeppsbrutna.

De hade dock icke hunnit mer än några bössbåll ifrån land, då de varsnade det förlista skeppets storbåt brottas i bränningarna. Först urskildes den som en lösryckt planka. Men slutligen kunde t. o. m. de, som stodo på stranden, räkna de skeppsbrutnas antal i den nedgående solens sista strålar.

"Se, se!" ropade mor Ström, som kommit ned till stranden, "se huru de upplyfta sina händer till tack för sin räddning."

"Det ha' de också skäl till," svarade en gammal sjöbuss, "ty stormen tilltager och natten är snart här. Om icke de vara lotsade dem förbi djefvulsklippan, så hade de gått till botten hela hopen."

Glada hurrarop helsade de skeppsbrutna, då de kommo till stranden. Alla täflade om att räcka de olyckliga en hjelpsam hand och att erbjuda dem hus och hem öfver natten. Alldeles ntblottade voro de; intet hade kunnat räddas. Då de landstego, frågade Axel Ström: "Äro nu alla räddade?" — "Ja, alla utom en," svarade alla röster. "Han försökte visst att rädda skeppsdokumenten och blef slungad i sjön," sade styrmannen. "Om han icke redan är död, så orkar han dock icke länge hålla sig på skeppsvraket. Stackars man, han var den hurtigaste af oss!"

Axel Ström stod tyst och blickade än mot den mörka himmelen och än utåt det sjudande hafvet, der det förlista skeppet dref som vrak mot de farliga skären.

"Seså, vänner," sade han slutligen, "låtom oss i Guds namn ge oss ut än en gång och rädda den nödställde stackaren! Kanske lifhanken ännu sitter i honom."

"Åh, det tjenar till ingenting! Han har nog redan gått till botten!" ropade flera röster. De flesta tyckte, att det var rent af öfvermodigt att sätta fleras lif på spel blott för en enda man, helst som man ej ens visste, om han lefde. Axels moder stod äfven i hopen, blek och sorgsen. Hon visste hvad det var att förlora sina kära genom sjön. Mannen hade förlist vid Bombay. Nu ege hon blott Axel kvar. Ty Håkan var nog död; han hade icke låtit höra af sig på de 2 sista åren.

"Alla, som hafva mod i bröstet, må följa mig," ropade Axel, "ty jag kan ej uthärda, att den arme mannen skall blifva kvarlemnad på vraket och dö många gånger om under hopp och fruktan att blifva bortglömd af sina räddade kamrater."

I detsamma såg han åt det håll, modern stod, och sökte hennes blick. Hon nickade bifall åt honom och sade med darrande röst: "Far du! Herren skall vara med dig i båten. Kanske har den olyckliga en moder, som väntar på honom. Herren vare med er, gossar!"

Sex modiga unga fiskare förenade sig med Axel att göra lotsbåten klar, och snart stack den ut, åtföljd af mångas böner och välönskningar. Blygrå hängde himlen öfver hafvet, hvars hela yta var

som en kokande jättekittel. Den ganska stora lotsbåten hoppade som ett nötskal i bränningarne. När de väl kommit ett stycke ut, ropade en af karlarne, pekande på en svart punkt i lovart: "Hvad kan detta vara?" Alla sågo ditåt. "Det är ett gods från vraket," sade någon. "Nej, det är en menniska." — "Ja, ja, är det så. Hugg i gossar, så ro vi af alla krafter ditåt. Ingen kan länge hålla sig ofvan vattnet i sådan sjö." De präktiga ynglingarne böjde sig dubbla öfver årorna och rodde som det gällt deras egna lif. Axel satt vid rodret och styrde rakt på det omtvistade föremålet. "Ser ni, det är en karl; sade jag ej det, han sjunker, han sjunker! Barmhertige Gud, hjelp oss hinna honom, innan han går till botten!"

Hvarje muskel spändes i de ungas armar — en snabb rörelse, och de voro den drunknande alldeles in på lifvet. Fyra kraftiga armar balade in honom öfver båtrelingen och fingo honom på tofterna i aktern. Axel lemnade styret åt en annan och gjorde allt hvad han kunde, för att gnida den nästan liflöses stelfrusna lemmar. Den räddade hade fallit i en djup svimning. Men — men, hvad är detta? Hvarför skälfva Axels händer så, då han vänder den skeppsbrutnes ansikte emot sig? Jo, jo, han hade räddat — sin egen broder, den redan som död ansedde Håkan. Gud, Gud, hvilken nåd! Ej underligt, att han kände ett så obetvingligt begär att våga sitt och kamraternas lif för denne kvarlemnade! Ack, mor hade rätt. Denne son hade en moder, som väntade på honom — denna moder, som var nära att förlora äfven honom, skulle nu återfå sina båda söner.

Jublande glädjerop helsade de raska männen, då de nådde vågbrytaren. Sjöfolket veta att värdera ett modigt hjerta och ett hjelpsamt sinnelag.

Axel, som ville bespara modern igenkännandet af den återkomne sonen ibland allt folket, ropade till henne att skynda hem förut och göra upp eld och bädda en säng för den räddade. "Ty, om du vill, mor, taga vi honom till oss," tillade han liksom frågande. "Visst, visst, gossen min," svarade hon genast och skyndade hem förut. O, huru tackade hon ej Gud, att den farliga räddningen hade lyckats; och dock visste hon ännu ej, hvem den räddade var.

Och nu, kära barn, hvem kanskildra en moders glädje, då hon återfinner sitt barn? En så "snäll skrifvares penna" är icke jag. Och är nu en arm jordisk moders glädje så stor, hvem förmår då måla den kära Gudens och hans änglars glädje i himmelen, då förlorade söner och döttrar föras hem till fadershuset af vår förstfödde broder, Jesus Kristus? Den glädjen kan ej beskrifvas, men den kan få erfaras af hvar och en bland eder, som känner sig som förlorade och skeppsbrutna sjömän på det stora villande verldshafvet, der hemliga och uppenbara synders undervattensskär och "djefvulsklippor" söka draga eder lefnads farkost i det nattsvarta hafsdjupet. Söken derför i tid att undsätta edra själar på den "brustna klippan" och blifva ibland de lyckliga, på hvilka edert minnesspråk passar i dag, då det heter: "Sammalunda, säger jag eder, varder glädje inför Guds änglar öfver en enda syndare, som sig omvänder och bättrar."

"Ring i himlens klockor, fröjd i dag det är,
Ty ett barn från synden vänder om!"
sjunger i tron i dag eder trofaste vän

Onkel Eric.

Små betraktelser.

I.

Afsöndring.

"*Skiljens från dem.*" Afsigten med afsöndringen är helgelse. Om den icke leder till detta, så har den icke någon mening och förorsakar fast mera skada. Israels barn voro afskilda från andra folk i den afsigten, att de skulle blifva heliga. Naziren tog eden och afskilde sig från alla ting som kunde skada honom, så att han skulle blifva helig. Har den rösten nått dig: "Skiljens från dem?" Guds befallningar innebära alltid en brytning med det, som naturen älskar. Hvarje verkligt steg framåt i gudomligt lif innebär en uppoffring af det egna "jaget" på altaret och begrafning af någon kär afgud under stenröset. Han bjuder oss att lemna oheliga sällskaper, oandeliga förbindelser och onda umgängen. "Gån ut ifrån dem, och skiljens från dem — och kommen icke vid det orent är." Framtida förhoppningar locka oss att skynda på, nya välsignelser vänta oss för hvarje offer, som bindes på altaret. Skynda, gif upp allt!

Afsöndring är dörren till helgelse. Afskiljning är att sätta en sak afsides för Guds tjenst. Helgelse är att Gud får taga hand om det, och uppfylla detsamma med sig sjelf. Hvarhelst Gud kommer in, för han med sig helighet, och synden och det onda måste kastas ut för honom. Salomo afskilde templet för Guds tjenst, men det var först då, när Gud intog det med sin närvaro, som det blef helgadt Jag kan gifva ett hus åt en vän, men det är en annan sak, då han mottager det, och åter en annan sak, då han bor uti detsamma. Det kan vara åtskilliga orsaker, hvarför han icke flyttar in i huset, t. ex. om det är fyldt med mina egna husgeråd, så att det ej finnes någon plats för honom att taga i besittning. Nåväl, det liknar många nutidens kristna. De hafva afskiljt sig sjelfva för Gud, men de tillåta många små synder stanna kvar derinne, hvilka förhindra Gud att taga hjertat helt i besittning. Likt de små räfvarne, hvilka förderfva den nyuppväxta vingården, så förhindra dessa små synder såsom förtal, osanning, egenkärlek, afund och verldslikställighet de sanna kristliga frukterna, som vår himmelske Fader ville framalstra genom sitt inneboende.

Vi kunna endast mottaga denna helgelse genom Kristus Jesus, som blifvit för oss till helgelse från Gud. Jesus säger i sin öfverstеprestliga förbön: "Helga dem i sanning; ditt ord är sanning." Sanningens ord är en hammare, som sönderslår berg, och ett tveeggadt svärd, som åtskiljer själ och ande, leder och märg, och en domare öfver hjertats tankar och uppsåt. Denna sanningens rening är nödvändig för vår helgelse, och vi föras derigenom till en hög och helig gemenskap med Gud i tankar, syften och lif.

Tabernaklets käril voro alla afskilda såväl som tabernaklet sjelft samt renade och invigda, innan de kunde användas. Det är alltid Guds ordning att först afskilja, sedan helga och uppfylla samt slutligen använda. Vi se, att då kärlen först kommo till tabernaklet, voro de tomma, och sedan de blifvit renade och invigda, fylldes de. Så måste vi komma till honom tomma eller låta honom få uttömma oss på allt, som

hans öga ser vara oheligt och syndigt, och i stället fylla oss med sin fullhet. Kärilen voro fyllda med olika innehåll, somliga med vatten och andra med rökelse, med kol från altaret o. s. v. Då vi blifvit fyllda med den helige Ande, hafva vi blifvit delaktiga af olika gåfvor. Då vi höra om det sköna land, den härliga stad och den gudomliga fröjd, som väntar oss, sjunga vi hans lof och pris. Det är tacksamhetens och kärlekens gåfva, som träder fram. Vi hafva blifvit afsöndrade män och kvinnor, som i innerlig längtan sträcka oss efter de eviga verkligheterna och så småningom ledas ut och bort från det synliga till det osynliga, från det timliga till det eviga. Andens gåfvor äro oss gifna för att förbrukas till Herrens ära och våra medmenniskors nytta under vår lefnadsdag. Många menniskor äro i ångest, bitterhet och hjertesorg. Må vi föra till dem frälsning, frid och glädje! Afsöndrad för Gud! Aug. Karlsson.

Från vår Zulumission.

Ebenezer Darnall S. O. Natal den 12 sept. 1900.

Älskade missionsvänner! Frid genom blodet!

Frukta icke, Zion, dina händer sjunka ej ned! Zef. 3: 16.

Ehuru detta stora löfte gäller Guds egendomsfolks framtid och derför skall på dem i hufvudsak tillämpas, så hafva likväl vi, som höra till Guds andeliga Israel, att göra oss tillgodo detta och andra Herrens dyra löften. Det fins många ting, som vilja förlama och tynga ned ens händer i arbetet; och sjunka de, då är man straxt oduglig. Skadan blir derigenom stor både för enom sjelf och äfven för andra. Men å andra sidan, huru stor kan ej vinsten blifva, om händerna hållas uppe. Genom det att Moses händer voro uppsträckta segrade Israel. Då vi med trons armar hålla fast i Guds trofasta Fadersarmar, behöfver det aldrig bli fråga om nederlag. Det är herdens stämma, som talar. Broder och syster, eho du än är: Må händerna ej sjunka! Snart är verket fullbordadt, striden är slut, och — vi gå hem.

Som nu ett par månader flytt, se'n jag genom den kära T. S. sist sände bref till Eder, så vill jag nu åter meddela något angående Guds ledning med oss härute. Ej långt efter min och min hustrus ankomst hitut, sporde mig br. H. Nilson, om jag ej hade lust att göra honom sällskap på en missionstur upp efter kusten. Då jag mer än en gång, innan jag reste hem, hade tänkt på och äfven önskat att komma ut på en längre tur ibland folket, så hade jag visst ingenting deremot. Frågan blef nu den, huru vi skulle färdas. Vi behöfde ju litet mat med oss och äfven något sängkläder för natten. Men då vår Gud hade behag till vårt beslut, så visste han nog att ställa till vårt bästa. En norsk br. Moe fick vara Guds tjenare i detta fall. Då han fick höra, att vi tänkte företaga denna resa, kom han och erbjöd oss att fritt få låna hans vagn och 4 oxar samt ett stort segel att breda öfver vagnen för nattetid. Nu kunde vi ingenting göra annat än prisa vår Gud, rusta oss i ordning samt begynna vår färd. Måndagen den 23 juli sade jag och min hustru farväl åt Ebenezer. Hon skulle nemligen vara hos fru Amy Nilson på Bethel under tiden, vi män voro borta. Vårt lilla lefvande bohag, bestående af en del höns och en katt, tog nämnde br. Moe hand om. Grisen skulle evangelisten

ge mat. Således lemnades vårt lilla hem öde och verksamheten lades på evangelisternas skuldror. — Komna till Bethel samma dag på kvällen, måste vi stanna öfver der ett par dagar tillföljd af regnväder. På torsdagen den 26 begynte således vår egentliga resa. Det kändes litet underligt att säga farväl till våra kära, då vi inte viste, om vi åter skulle ses här. Mer än en har på de orter, der vi tänkte oss fram, dukat under för klimatfeber. I Herrens hand hade vi dock lemnat hvarandra och kände oss derför å ömse sidor trygga och lugna.

Den första dagen hunno vi till en flod "Umlalazi" der vi slogo läger, kokade och åto vår majsgröt samt redde i ordning vår bädd under vagnen för natten. Som marken till följd af regnet de föregående dagarna var fuktig och br. Nilson var svårt förkyld, så undrade vi, huru det skulle gå, då vi ej hade mer än en strå-mätta och en tunn madrass under oss. Herren bevarade dock; och tidigt nästa dag voro vi i farten igen. Så gick färden framåt dag för dag under solsken och värme både utom och inom. Nästa dag spisade vi middag hos en norsk missionär, pastor Braatvedt, en snäll och ödmjuk broder i Herren. Han bjöd oss att på återväg stanna öfver en natt i hans hem, för hvilket vi kände oss tacksamma. Öfver berg och dalar, floder och öknar gick sedan vår färd, och mer än ett tillfälle erbjöd oss att få tala om vårt älsklings-ämne: Frälsningen i Kristus Jesus. Men vi måste dock merendels göra hvad profeten Jeremias blef befalld att göra först, neml. "upprycka, nedbryta, förstöra, förderfva". Jer. 1: 10. Folkets amadhlozi-dyrkan är så inbiten, att, ehuru många se den vara fåfäng, de dock inte kunna lemna den för fädernas skull.

Efter en veckas resa kommo vi upp till en insjö "St. Lucia Lake". Som vi voro mycket bekanta med en norsk missionärfamilj Feyling's boende deruppe, så ville vi gerna se dem. Emedan de ha sin verksamhet emellan denna insjö och hafvet, så måste vi då öfver sjön. Som vi ej visste, hur vi skulle komma öfver densamma, så fingo vi fatt i en kafferpojke, hvilken för 6 pence (45 öre) ledsagade oss öfver. Nästan en hel timme gick åt, innan vi i alnsdjupt vatten kommo till andra sidan. Men sedan vi lyckligt kommit öfver, dröjde det ej länge, förrän vi voro uppe vid "Mount Tabor" missionsstation. Glädjen på samma gång som öfverraskningen hos syskonen var stor öfver att få påhelsning i deras ensamhet bland de infödda; och strax blef det fråga om att vi ej måtte hasta derifrån. Det blef verkligen hvila att få komma inom hus, ej minst för natten, då vi ju hvarje natt förut måst ligga ute. På deras enträgna begäran stannade vi kvar der öfver söndagen samt hade möten bland folket deromkring om dagarna. Ett svårt fält ha vännerna der att arbeta på. 2 år ha nu gått, sedan de kommo dit; och ännu fins der ingen, som lemnat sig åt Gud till frälsning. De ha dock inte ännu förlorat hoppet — Gud skall nog vinna äfven der. På måndagen följde br. F. med oss med sin lilla tältvagn och sin åsna, för att vi tillsammans skulle ha möten, då der uppe på orterna fins mycket folk. Nästa dag kommo vi till en plats, som var ovanligt rikt befolkad. Höfdingen der var en snäll, vänlig man, helt olik de andra höfdingarna, vi sammanträffat med. Då han fick veta, hvilket ärende vi hade, sände han genast sina söner ut för att kalla till möte vid våra vagnar, och det dröjde inte länge, förrän folk i hopar kommo. Vädret var temligen friskt och kallt, hvarför många af dem skälfde af köld i deras nakenhet. Likväl var det skönt att se den stora mängden, minst 120 personer, sitta stilla lyssnande till de sanningar, som talades. O, der är verkligen en passande jordmån, som just nu behöfde bearbetas och besås. Hvem skall gå dit med evangelium? Härefter följde för oss ett par hårda dagar, ity att det till följe af stark och långvarig torka var brist på vatten, och det, som fanns, var salt och för öfrigt mycket illasmakande. Huru värderar man inte under sådana tider kallt, friskt vatten! — På lördagsmiddagen voro vi framme vid ännu en missionsstation, der ett par amerikanska syskon Keyes ha sin verksamhet. — Då jag bodde vid Bethel, voro dessa hos mig en tid. Och så ha-

de vi åter ett litet Elim på vår återfärd. Vi hade ett stort möte för mycket folk der, och uppmärksamheten syntes stor.

Vi täukte oss att fortsätta vår färd längre, men som br. Feyling, känd med förhållandena uppåt landet, afrådde oss, så vände vi mot hemmet igen, men togo då annan kurs. Ett distrikt Kwabiyela, hvarom vi hört talas, att der skulle vara mycket folk, men inga "abafundise" (lärare) blef nu målet för vår färd. Kommo också dit. O, hvilken utsikt der mötte oss! Förut hade vi färdats öfver slättland och skogsmark. Nu kommo vi upp på höga berg och kullar, så att då man ifrån dessa såg ner i dälderna, så blef man nästan yr i hyfvudet. Och så mycket folk sedan! På vår fråga, om der fanns någon missionär, svarades det: Nej! Vi kommo så till höfdingens kraal, och lyckligtvis var han sjelf hemma. — En ung man med värdighet, fastän sträf till lynnet. Då br. N. frågade honom, om han önskade få några lärare för sitt folk, sade han helt kärft: "Nej". Missionärerna äro onda menniskor. De taga ifrån oss våra döttrar och hustrur; och derför vill jag inte att de skola komma till mitt land. Han hade hört, huru katolikerna gå till väga, och derför trodde han naturligtvis, att alla "abafondisi" liknade dem. Då han fick veta våra principer, blef ban något förundrad, och resultatet blef, att han skulle samråda med sina hufvudmän och sedan gifva besked, hvilket en af våra män skulle gå upp sednare för att få. Möjligen har Gud ett fält der för vår mission, stort och vidsträckt, med mycket folk uppå. Då nu Zululand om 2 år till kommer att säljas, torde det ej gå så lätt att få plats för missionsstation på sådana villkor som förr. Det torde dock ej bli omöjligt. Framtiden skall visa, hvad vår Fader har i tankarna. Om han så vill, kan han gifva både medel och krafter för utförandet af sitt verk bland detta arma folk. Derifrån begåfvo vi oss via Eshowe mot hemmet, der de våra med glädje mötte oss på lördagsnatten den 25 aug. — Söndagen var för oss både en glädje- och en sorgedag. Tidigt på morgonen, medan vi ännu lågo, kommer bud, att en af stolparna i församlingen vid Bethel, Matheus, hade dött på natten. Det kändes ej så litet smärtsamt, ty, ehuru han trots stor ifver dock ej kunnat lära sig läsa, var han dock till stor hjelp i församlingen genom både vittnesbörd och lif. Mest känbart var det naturligtvis för hans efterlemnade hustru, som jemte 4 små döttrar förlorat sitt stöd; men hon hoppas på Herren! Som oxarna voro mycket trötta och behöfde hvila, stannade vi kvar vid Bethel till på tisdagen den 28:de, då jag och min kära hustru reste till vårt lilla hem igen, tacksamma för all nåd, som Gud låtit oss få del af under den senast flydda tiden. Hemkomna funno vi allt väl, verksambeten fortgående, och särskildt dyrbart var att höra att på 2 af utposterna Entembeni och Izamungu flera öfvergifvit hednalifvet och stannat för Guds röst. Prisa med oss Herren!

I söndags hade vi en dyrbar dag utmed floden Sinkwazi mynning, då 15 st. från de olika platserna döptes till Kristus. Mötet började vid 11-tiden f. m. Efter sång och bönemöte talade undertecknad och Nathanael Dube hvardera en kort stund, hvarefter dopkandidaterna aflade hvar sitt vittnesbörd. Särskildt godt gjorde det mig att se, höra och sedan få bland de andra tjena 5 gamla kvinnor vid dopet. De voro så glada öfver att Herren haft förbarmande med dem i deras gamla år samt trodde, att deras herre suart skulle hemta dem hem. — Sedan de alla vittnat, skedde akten, hvarefter Tom talade en liten stund. Derpå lade vi händer på de döpta utbedjande öfver dem den helige Ande, på det att de måtte få kraft för kommande stunder. Kl. var nu 2 e. m., hvarför vi behöfde skiljas. Stort att få göra Guds vilja och se hans verk uppenbaras ibland hedningarna! Armarna stärkas vid förnimmandet af att Gud är med; och vi se hän mot kommande strider och segrar, tills Jesus kommer. Låtom oss vara trogna intill döden!

Kära helsningar från syskonen Nilssons, min hustru och mig till alla T. S.-läsare.

Eder i Jesus förbundne

E. Andersson.

Vid Kinamartyrernas bår.

Från barndomshem och älskadt fosterland,
Från far och mor, från syskon, vänner, fränder
I drogen ut med hjertan uti brand
Med evangelii ljus till Kinas stränder.

Att offra er för Kinas gula folk
Var ju det mål, som stod för edra blickar.
Och mången bön att bli en värdig tolk
Det varma hjertat upp till himlen skickar.

Den Jesu kärlek, som I sjelfva fått,
Den viljen I för hedningen förkunna;
Och alla gladdens I, att denna lott
Missionens Herre ville er förunna.

Men egna vägar villen I ej gå,
Ej heller menskopris och ära vinna.
Nej, Andens röst I villen lyssna på
Och i hans kraft er enda styrka finna.

När se'n er resas mål I haden nått,
Och Herren hulpit er den långa vägen,
O, huru glada hafven I ej stått
Och ordets säd sått ut, i bön så trägen.

Det gällde nu att gå som Jesus gick
Till synda'rn in i lastens mörka boning
Och trotsande så mången hatfull blick
Dock bjuda dem i Jesu namn försoning.

Och opiislafvens boja lossad blef,
Konfuciidyrkar'n knä för Jesus böjer,
Och nya namn i boken Herren skref,
Och hoppets stjerna öfver Sinim dröjer.

Allt såg så lofvande och hoppfullt ut.
Man väntade en skörd så rik och härlig.
Men afgrundsfursten gör på glädjen slut;
Och slagtedagen nalkas snart förfärlig.

Som slagtefår jag er, I kära, ser
För dessa hednaskaror lifvet gifva.
Jag ser, hvart blodigt hufvud böjas ner
Och med martyrens krona smyckadt blifva.

Så har det blifvit eder kärleks lön,
Att edra lif I offra fått för Kina. —
Men ock en dag skall komma, ljus och skön,
Då eder sådd som mogen skörd skall skina.

Nu slutadt är ert sköna vandringslopp,
Och änglaskaran sig i himlen gläder,
När hvar och en af eder bär's dit opp
I purpurstänkta, hvita helgonkläder.

Det är vår tröst, der sörjande vi stå,
Det var vår tröst, när bort från oss I drogen,
Det är den helsning, vi från eder få,
Att saliga för Kinas väl I dogen.

H. J—n.

Till porträtten.

Ser du dessa syskon kära,
Som med heligt hjeltemod
För sin konungs namn och ära
Villigt offrat lif och blod!
Såsom trogna hjeltar falla,
Föllo de i striden alla.
Och när bödelssvärden blänkte,
Ingen trolöst fanan sänkte.

Genom stora vedermödor
De så tåligt höllo ut,
Och för sina gula bröder
Gåfvo de sitt lif till slut.
Trängda, slagna och förföljda
De sin konung efterföljde
I de blodbestänkta spåren,
Hans, som gaf sitt lif för fåren.

Strida våra tårar strömma,
Hjertesåren svida än;
Och den kalk, vi måste tömma,
Bitter, bitter kännes den.
Dessa, som vi älska lärde,
Med den kärlek, Gud beskärde,
Tänk, de redan lyktat färden
Och mot palmer utbytt svärden!

O, jag vet, du fader, moder,
Sörjer dina kära mest,
Och en älskad syster, broder
Känner saknaden dernäst.
Men till er och alla vänner,
Som den djupa smärtan bränner,
Herrens milda stämma ljuder
Och till helig tystnad bjuder:

"Sörjen icke edra kära!
Jag i allt med vishet styr;
Och det finns ej högre ära
Än att bli en Guds martyr.
Deras blod ej fåfängt runnit,
De i döden seger vunnit;
Blodig sådd skall ymnigt spira,
Och Guds rike seger fira.

Bland de rykande ruiner
På de ödelagda fält,
Hvarest stormen ännu hviner,
Jag min fana dock har ställt:
Och den segrande skall höjas,
Tills hvart knä för mig skall böjas;
Och då skall martyrers skara
Främst uti mitt rike vara."

Conrad.

Våra tio blodsvittnen i N. Kina.

Liksom vi i detta nummer se våra missionssyskons skuggbilder fotografiskt framställda, så skulle jag önska, att jag kunde med pennan teckna trogna bilder af deras inre och yttre lif. Men då både nödigt material, förmåga och utrymme saknas till några fullständigare sådana teckningar, så måste jag inskränka mig till endast några få spridda drag. Beträffande våra sednast utgångna missionssyskon äro de uppgifter, som stå mig till buds, mycket knapphändiga.

Den som bland våra mördade missionssyskon längst verkat i Kina är *Nathanael Carleson*.

Han föddes den 22 jan. 1867 i Knista socken i Nerike. Hans föräldrar lefva ännu och äro bosatta i Ramsta, Vintrosa s:n. Fadren är den inom ganska vida kretsar, särskildt i Nerike, kände, bepröfvade predikanten August Carleson, medlem i Helgelseförbundets styrelse.

Redan som barn erhöll N. Carleson djupa, andliga intryck. Vid 18 års ålder fick han förvissning om sitt barnaskap hos Gud. Han säger sjelf derom: "Ordet i 1 Joh. 1: 9 blef för mig då ett fast själens ankare, vid hvilket jag sedan hela tiden förblifvit, trots de försök, själafienden många gånger gjort att slita mig derifrån." Dag efter dag stärktes han nu i tron på Herren.

Vid pingsthögtiden samma år fick han under åhörandet af ett missionsföredrag en bestämd kallelse af Gud att offra sitt lif för hedningarna. Längre fram blef det honom klart, att Kina var hans fält, och år 1890, söndagen efter midsommardagen, blef han af Helgelseförbundet kallad att utgå till Kina med vittnesbördet om Kristus. "När det var klart" — skrifver han — "att jag skulle få gå till Kina, jublade mitt hjerta af fröjd, som icke kan beskrifvas, endast erfaras."

I slutet af 1890 inträffade han i sällskap med Emanuel Olsson i Kina. Efter ett ihärdigt och allvarligt arbete derute måste han tillfölje af sin hustrus sjukdom återvända till hemlandet, der han med familj inträffade i nov. 1898. Den 2 jannari d. å. sade han farväl åt sin familj och sina öfriga anhöriga samt vänner, för att återgå till det för honom så kära Kina. Förr än han sjelf eller någon kunde ana, var hans lopp fullbordadt. Endast Herren kan hugsvala och fylla tomrummet hos hans med tvänne små i djup sorg efterlemnade enka.

N. Carleson var en duglig och praktisk missionär. Hela hans framträdande röjde den fasta, gedigna, allvarligt öfvervägande, moget pröfvande karakteren. Enkel och anspråkslös bar han inom sig djupa tankar. Det var kärna hos honom. Hans blick var vaken, och han gaf akt på och studerade med intresse det, som mötte honom på hans väg, angelägen att draga lärdom af allt. Han var derför ock synnerligt väl förtrogen med alla kinesiska förhållanden.

Edv. Karlberg föddes den 18 mars 1869 i Svärta socken af Södermanland. Under böneveckan 1887 blef det en vändpunkt i hans lif, då han vid hemgåendet från missionshuset lät öfvertala sig att gå in i en stuga vid vägen, der några troende bådo Gud för honom. Han kände ingenting särskildt då. Men från den stunden var det hos honom ett stort behof att bedja till Gud, och en hölada var den helgedom, der bönealtaret var rest. Efter 14 dagar kom den "fridsström", som han hört talas om och väntat på. Efter denna tid kunde han aldrig tvifla på sitt barnaskap hos Gud eller tänka på att begå den himmelsskriande synden att öfvergifva den Gud, som bevisat honom så mycket godt.

Annandag pingst 1891 erfor han en förnyelse i anden, och hans tungas band lossades. En mycket lycklig tid följde nu. Efter att 1892 genomgått den bibelkurs, som då hölls vid Torp, blef han utsänd till Åland, der han under 3 år verkade med mycken välsignelse och för egen del mottog dyrbara lärdomar af Gud. Hans varmhjertade vittnesbörd, hans noggranna aktgifvande på sin vandel och sitt tal, hvilket var ljufligt och med salt kryddadt, gjorde hans vistelse och verksamhet der mycket nyttig och fruktbärande och tillförsäkrade honom ett stort rum i dessa enkla, trofasta öbors hjertan.

Tillsammans med Sven Persson ifrån Skåne afskildes han vid Torpkonferensen 1895 för Kina och ankom i dennes sällskap dit den 15 mars 1896. Med stor kärlek har han verkat bland kineserna, ganska mycket pressad af kroppslig bräcklighet och annan nöd. Nu hvilar han i frid.

Sven Persson föddes i Gustafs församling af Malmöhus län den 25 febr. 1873. Vid 17 års ålder blef han född på nytt. Men det oaktadt fick han göra mycket bittra erfarenheter af sin natürs djupgående förderf. Hans lif var ett enda skriande behof efter seger öfver de syndavanor, som han öfvat under sitt otroslif såsom vrede, skämt o. s. v.

En kär, troende broder, hos hvilken han sedan kom i tjenst, var honom till mycken hjelp i fråga om hans andliga lif. Det blef nu en hel öfverlåtelse åt Gud. Gud uppenbarade i sin nåd för honom vägen till frigörelse och seger.

Nästan från hans omvändelse arbetade han i söndagsskolan. Sednare begynte Gud mana honom att utgå såsom evangelist. Jag minnes så väl, då han i Börringe kom för att tala med mig om att få genomgå bibelkursen. Icke kunde jag då ana, hvilka gåfvor som slumrade hos den unge, blyge, tafatte och torftige bonddrängen. Efter att hafva genomgått bibelkursen 1892, utgick han såsom evangelist till Östergötland och arbetade sedermera troget på det i det hela ganska hårda fält, som kommit på hans lott. Såsom förut blifvit nämdt ankom han till Kina 1896. Några friförsamlingar i Småland hafva hängifvet och offervilligt understödt honom i hans arbete med förböner och penningar.

Arbetaren är nu borta. Men Guds verk skall fortgå.

O. A. L. Larsson. Hans af honom sjelf skrifna korta lefnadsteckning förekommer i n:o 3 af Trons Segrar för detta år; och vi hänvisa till densamma. Af denna framgår, att han var född den 26 nov. 1873 i Lerbäck af Örebro län. Han afskildes såsom evangelist 1892 och verkade första tiden i Skåne, derefter 2 år i Östergötland samt slutligen 2 år i Norrland. Den 12 mars 1898 ankom han till Kina.

Hans enkla, flärdlösa förkunnelse af evangelium och hans stilla, gudfruktiga lif hafva varit till välsignelse, der han gått fram.

Den sist utgångne var *Ernst Pettersson* från Östergötland. Han var född 1873, blef frälst 1893, genomgick bibelkursen 1895, verkade sedermera såsom evangelist i Vermland, Vestergötland m. fl. ställen, afskildes för Kina redan midsommaren 1898 och afreste från England i sällskap med Nathanael Karleson i början af detta år till Kina. Blef än hans tid i Kina så kort, att han ingenting kunde tala och verka för kinesernas frälsning, så är dock hans död dyrt aktad i Herrens ögon. (Ps. 116: 15). Hans blod skall icke vara förgäfves utgjutet. Det ropar om hämnd. Hvem vill draga åstad för att hämnas på kineserna i *Hans* sinne, som så älskade den brottsliga och upproriska verlden, att han utgaf sin ende Son till dess frälsning, och i *Hans* sinne, som, blödande på förbannelsens trä, bad: "Fader, förlåt dem det, ty de veta icke hvad de göra?"

Emma Pettersson, Sven Perssons hustru, föddes den 5 april 1863 i Malmbäcks socken i Småland. Hon blef troende på Herren 1875 och, efter att några år varit slö och halfhjertad, frigjord och välsignad af Gud 1882. Om några år begynte hon förnimma Herrens kallelse att arbeta i hans vingård; särskildt lades Kina på hennes hjerta. På våren 1891 deltog hon i bibelkursen vid Smedstorp och fick sedan såsom evangelist Uppland till sitt fält. Det var hårda platser, hon och hennes kamrat Anna Johnsson arbetade på. "Men", sade hon, "om icke jag varit till så mycken nytta för Uppland, så har dock Uppland varit till nytta för mig." Det kändes i hennes vittnesbörd, att hjertat var varmt och brinnande. Till Kina afreste hon 1894. Hon har gjort ett utsäde i tro och kärlek, och det måste bära frukt. Synes ock vintren med sin förstelning och död göra allt

Nathanael Carleson. Edw. Karlberg.
Sven Persson. O. A. L. Larsson. Ernst Pettersson.

Emma Persson. Mina Hedlund.
Anna Johansson. Jenny Lundell. Justina Engvall.

såningsmannens arbete om intet, så kommer dock väl vår igen med sol och värme, och skörden växer och mognar i sin tid.

Mina Hedlund föddes den 3 mars 1860 i Neder-Kalix socken af Norrbottens län. Hon blef frälst 1882. Men hon förstod ej, att hon var fattad af Kristus, för att följa honom. Hon såg icke mer i Kristus än en syndaförlåtare, hvarför hennes gång blef haltande och lifvet ganska glädjefattigt. Men på samma gång blef hennes längtan efter någon-

Nathanael Carleson med familj.

ting bättre allt djupare. Och Herren, som ser till den fattiges trängtan, mötte henne i tvänne från H.-förbnndet utsända evangelister. Deras ord och vandel blefvo för henne en helsning från den uppståndne frälsaren. Hon fick lära känna Kristus såsom aldrig tillförne.

Då hon förnam Herrens kallelse att helt utgifva sig för de förlorades räddning, befrågade hon sig icke med kött och blod, utan lemnade sin skola och blef efter att hafva genomgått bibelkursen i Kräklinge 1891 utsänd såsom Kristi vittne till Ångermanland, hvarest Herren gaf henne rik frukt i arbetet.

I mars 1894 ankom hon till Kina, hvarest hon först hade att genomgå en lång och pröfvande fostran genom kroppslig sjukdom och svaghet. Nu har hon fått besegla sitt vittnesbörd med sitt blod. I det utdrag af ett hennes bref, som förekommer på omslaget af n:o 18 af Trons Segrar och som utgör den sista underrättelsen vi fått från våra mördade syskon, säger hon med den möjligheten för sina ögon att få gå igenom matyrdöden: "För egen del känner jag, att, om Gud tillstädjer dem att äfven taga våra lif, jag ej fruktar."

Anna Johansson var född den 30 april 1867, bördig från Vermland, der hon verkat först såsom lärarinna och sedan från 1896 såsom evangelist. I början af år 1898 afgick hon till Kina. Snart var hennes arbetsdag slut. "Men lefva vi, så lefva vi för Herren och dö vi, så dö vi för Herren. Ehvad vi nu lefva eller dö, höra vi Herren till."

Jenny Lundell var född i Malmbäcks socken i Småland den 17 febr. 1868, afskildes i början af dec. 1893 till evangelist och verkade såsom sådan mest i Ångermanland. Och Herren gaf frukt i arbetet. Hon utreste till Kina i slutet af förra året. "Saliga äro de döda, som i Herren dö. Ja, säger Anden, de skola hvila sig från sitt arbete, ty deras gerningar följa dem efter."

Justina Engvall var född den 21 juni 1866, bördig från Uppland, der hennes moder ännu lefver. Hon blef frälst 1880. Hade en tid arbetat inom frälsningsarmén. Genomgick bibelkursen vid Götabro 1897 och utsändes såsom evangelist till Östergötland. Afskildes för Kina och afreste till England samtidigt med Jenny Lundell, men afreste något sednare än hon därifrån till Kina. Hon var en pålitlig kristlig karakter, som på de olika platser och i de olika lägen, hon befunnit sig, förvärfvat sig ett odeladt förtroende. Man hade orsak att hysa de bästa förväntningar med afseende på hennes verksamhet såsom missionär. Men Herren lyktade dagen förrän aftonen kom. Och han är rättfärdig i alla sina vägar

och nådig i alla sina gerningar. Ps. 145: 17.

Våra syskon, som gått till Norra Kina — såsom bekant ha ock några af våra kvinnliga missionärer arbetat i Vestra Kina — arbetade att börja med i Paotéo i Norra Shansi.

1895 erhöll Helgelseförbundet ett eget missionsområde, beläget i Norra Shansiprovinsen mellan de två grenarna af den beryktade kinesiska muren, som i norr utgör gränslinien mellan Kina och Mongoliet, der våra missionärer fingo begynna att odla och beså en alldeles obruten mark, och hvarest de med oförtruten ifver och kärleksfull nitälskan verkat, tills de nu fingo med sitt blod, liksom förut med sina böner och tårar, vattna det dyrbara utsädet.

Vi hade der 4 stationer öppnade med en väglängd af 17 sv. mil från den nordligaste till den längst i sydost belägna och ett ytinnehåll af omkring 222 kv-mil. Flera städer och en stor mängd köpingar och byar finnas på detta distrikt med många 100-tusen invånare, med rum nog för flera 10-tal missionärer att arbeta.

Och vi tro förvisso, att Herren än en gång, och det ganska snart, skall öppna oss väg dit och bereda oss rum der att återupptaga den afbrutna verksamheten. Fienderna med satan i spetsen skola icke behålla det sista ordet. Herrens högra hand behåller segern. Må våra vänner och medarbetare i Herrens verk icke fälla modet och gifva upp saken såsom förlorad, utan med dubbel tillförsigt och kärlekens nit bedja och offra för Kina, så att, när det åter blir lungt och dörrarna öppnas, vi må vara redo att genast rycka fram, om det vore möjligt, med dubbelt så stor styrka som förut.

En vän sände mig i dag såsom tänkespråk ps. 46. Och jag vill i min tur gifva den åt alla vännerna.

C. J. A. Kihlstedt.

Tankar

vid underrättelsen om mordet å våra missionärer i Kina.

Ett sorgebudskap har oss nått
från "Simims" berg och dalar.
Mitt hjerta säg, har du förstått,
hvarom budskapet talar?

Från Gud det kommit, det är visst;
Det är på hans tillstädjan,
som våra syskon hafva mist
sitt lif och blod i Kina.

Hvi har det händt? — jag frågar än —
Är Gud uppå oss vreder?
Mitt hjerta, säg, ser Herren nu
med misshag på oss neder?

Säg, ha väl vi i förväg gått
för Herren, då vi sände
till hedningarna vittnen ut
om Gud och den, han sände?

En röst jag hör — hvems är väl den? —
Jag hört den gångna dagar:
"Den Herren älskar" — hör min vän! —
"Just den han också agar."

"Han gisslar hvarje äkta son,
att den må heliggöras."
Vår Fader agar, att ifrån
all synd vi må frigöras.

I nöden föds en ljuf musik
i djupet af vårt hjerta.
Den andas kärlek, varm och rik,
men ock en ton af smärta.

Af Fadrens slag vi känna lärt
hans kärleksvarma hjerta.
Och efter nöden mera ljuft
vi hvila vid hans hjerta.

Guds välbehag i detta slag
vi tydligen förninma.
Hans ansikte till dödens dag
gick med de vittnen ringa.

De vunnit lifvets sköna krans,
de kära missionärer.
För dem ej större ära fanns,
än den att bli martyrer.

Må vi, som lefva, böja oss
för Herrens kärleks tuktan!
Må vi, långt mera än förut,
nu vandra i hans fruktan!

Han genom sorg vill gifva oss
ett helt förkrossadt hjerta,
som gladligt Herrens vilja gör
uti båd' fröjd och smärta.

Må på *hans* bud och i *hans* tid
en villig skara ila
ur våra led till deras plats,
som nu hos Gud få hvila!

— *st.* —

Från Kronobergs län.

Stora äro, du Herre, min Gud, dina under och dina tankar, som du på oss bevisar, dig är intet likt; jag ville förkunna och förtälja dem, men de stå icke till att räkna. Ps. 40: 6.

Ofvanstående dyrbara ord af David äro ett uttryck af hans hjertas tacksamhet till Gud för den nåd, som blifvit både honom och Israel bevisad. Han såg, att intet kunde jemföras med Guds under och tankar. Hans välgerningar voro oräkneliga. Och äfven jag, ringa stoft, känner mig tacksam att vara föremål för Guds stora under och tankar med mig. Äfven jag ville förkunna och förtälja dem, men de stå icke till att räkna.

Alldenstund jag lofvat något till Trons Segrar härifrån, vill jag meddela ett och annat. Jag ville helst tala om den ljusa sidan här i länet. Ty, Gud vare lof, det finnes äfven ljuspunkter här och der. Här i min bemtrakt omkring Ljungby ha flera gånger gått fram stora väckelser, då mången förlorad son och dotter återkommit till Gud; och många äro genom nåden bevarade och bedja och arbeta, der de intaga sina platser i den jordiska kallelsen, för evangelii framgång, Nog kunde det vara mycket bättre; och väl kunde de göra mycket mera; men vi tacka Gud, att det ej är sämre. Och Gud har här och der kära barn, som stå mycket ensamma, men som innerligt bedja och arbeta för evangelii framgång i mörkret. Men de äro så få. Dock Gud hör bön; det ljusnar så småningom; arbetet i Herren är ej fåfängt i Kronobergs län.

Men kanske det äfven är behöfligt nämna om den mörka sidan. Ty nog är det ett stort andeligt mörker och på det hela taget föga missionsintresse. Få missionshus finnas i jemförelse med hvad förhållandet är på andra platser i vårt land. För att endast nämna om detta härad med dess 23 socknar, som är med de ljusaste, så finnas der ej flera missionshus än det lär finnas i en socken i Nerike. Och det finnes sedan socknar, jag besökt, der ej alls någon fri verksamhet utöfvas, socknar med fem tusen invånare, der de ej få höra något fridens budskap, och der det är svårt att få husrum öfver natten, om man ej kan betala derför, der folket i fråga om religion i många stycken likna bedningar och der vidskepelsen är stor. Jag tror, att om de kära Guds barn, som finnas i mängd på andra platser, kände förhållandena här, skulle de göra mera både med afseende på medel och förbön för dessa platser; ty att här verka utan medel är ju omöjligt. Man blir ansedd som den störste dåre på sådana trakter, då man vandrar fram der som en främling, och man frestas att tröttna, då man på samma gång ofta blir utsatt för fiendtlighet, hat, eder och svordomar.

Folket växer upp i sina synder och vet ej af något annat på sådana platser. Jag vill nu ej tala vidare härom. Ty min skrifvelse skulle då blifva allt för lång.

Jag har i denna sommar varit med på flera s. k. stormöten här, ty det hålles ju äfven sådana på några platser. Och dessa hafva varit mycket sköna och dyrbara. Jag skall, för att ej taga för stort utrymme, endast nämna om ett, som var anordnadt söndagen den 23 sept. i Öyarp i närheten af Bolmens jernvägsstation. I brist på missionshus, hade kapten Rahms iordningsställt sitt sågverk som samlingslokal och der var mycket luftigt både för kropp och själ, ty Andens friska vind kändes ibland oss. Till svar på bön var vackert väder, och mycket folk var samladt äfven från andra socknar. Undertecknad inledde mötet med att uppläsa den 125 psalmen och i bön nedkalla Guds välsignelse öfver oss, hvarefter talades öfver orden: Icke af bröd allenast lefver menniskan, utan af hvart och ett ord, som utgår af Guds namn. 5 Mos. 8: 3. Derefter talade broder A. Svensson öfver 1 Kor. 7: 29—31. Och påpekade, huru korta både glädjen och sorgen i denna verlden äro. Carl Svensson fortsatte derefter och läste 1 Petr. 4: 17—18 och bad under rörelse och med många varningsord de församlade att akta på Herrens kallande röst. Predikanten Pettersson talade derefter öfver Matt. 14: 22—36 med allvar och till hjertat gående.

Särskildt framhölls Herren Jesu snara ankomst och att vi äro i den fjerde nattväkten liksom lärjungarna och att vädret är emot på lifvets haf. Det är oro öfver allt i verlden. Det synes som om den första, andra och tredje nattväkten vore öfver och vi vore i den fjerde, då det är svårast att hålla sig vaken. Men just då kommer Herren. Må vi vara redo! Natten är framskriden och dagen är nära. Morgonstjernan synes snart och så kommer solen i sin fulla glans. Mötet afslutades med bön, och vi kände oss tacksamma till vår Gud, då vi skildes åt. Ty han allena hade styrt om att vi fått detta möte, som säkert hos mången skall bära frukt för himmelen, ty Herrens ord återkommer ej fåfängt, då han utsänder det.

Sång och musik till guitarr vexlade om under hela mötet.

Herren allena tillkommer äran. Jag sänder härmed min helsning till de vänner, som känna mig och hvilkas hem jag gästat. Bedjen för detta län. Eder i Herren förbundne broder

David Carlsson.

Ville någon tänka på att med penningemedel understödja arbetet i Kronobergs län, skola dessa tacksamt emottagas och på bästa sätt användas, om de insändas till vår kassaman Läderhandlaren G. Molander, *Örebro.* *Red.*

Efterskörd fr. evangelistmötet i Ystad sönd. 14 okt.

Mötet öppnades af föreningens predikant O. Svensson med uppläsandet af Es. 62:a kap. Han talade derpå något om det nit, som besjälade profeten från den dag, Serafen med det glödande kolet rörde vid hans läppar. Profeten arbetade under hopp. Så måste äfven dessa evangelister arbeta, nitälska och hoppas, om de skola vara till välsignelse för oss i dag.

Evang A. Mårtensson läste derefter Luk. 19: 1—10. Jesus var nu som ofta stadd på vandring till Jerusalem för att göra väl. Jesus gjorde fadrens vilja alltid. Sakkeus var rik! Rikedomen kan medföra yttre lycka, bekvämlighet, ära o. s. v. Men den kan ej tillfredsställa själen. Det fanns i Sakkei hjerta en annan längtan än efter penningar. Han ville se Jesus! Då menniskan får nöd öfver sina synder, frågar hon ej efter hvad menniskor säga, hur verlden hånar, blott hennes inre längtan blir tillfredsställd. Hon vill se sin längtans föremål: Jesus! Då den sökande finner skatten, den trötte når målet, blir han glad. Tillförne var Sakkeus glädjelös i hjertat. Nu blir det glädje af. Hvarhelst Jesus gick fram, spred han solsken, lif och värme.

Nu blef ock angeläget att få göra hvar man rätt, som han förut gjort orätt. Han ersätter fyradubbelt igen. Detta är frälsning. Han delar ut hvad han eger af det jordiska, men har vunnit en himmelsk skatt, som ej rost och mal förderfva.

Evang. Thilda Schyllert läste Hög. V. 1: 3. Mången högt benådad själ har flyttat Guds rämärken och derigenom dragit förbannelse öfver sig och andra. Det finns två röster i denna sång! Den helige Ande vill lära oss känna själens brudgum. Han är smord med glädjens olja mer än hans medbröder. Hans namn är en utgjuten olja. Oljan flödar ständigt från honom. Oljan är en bild af den helige Ande. Den flödar till oss på många sätt. Den tuktar, tillrättavisar, bestraf-

far, läker, helar, renar oss! Ditt namn är en utgjuten olja; derför älska dig alla jungfrur.

Undertecknad läste Hög. V. 6: 9. Hvem är hon? Hon ensam är hans dufva, fromma o. s. v. Hon blickar såsom morgonrodnaden, ögonen äro vända uppåt mot brudgummen för att skåda hans kärlek och skönhet. Hon lyser omkring sig som morgonrodnaden.

Skön i sin kärlek! Hon älskar, söker upp de förlorade, förbinder de sårade, uppreser de fallna, kläder de nakna, mättar de hungrande o. s. v.

Ren som solen! Mörkret uppenbaras genom hennes sken. Hon lyser, värmer och förbränner det brännbara.

På e. m. började broder Sönnerdahl med Ps. 145. Lofsång höfves. Hela skapelsen lofvar Gud. Ännu mer höfves det Herrens folk att lofva honom.

Evg. O. Jonsson talade derefter öfver Luk. 11: 21—23. Hvilken höghet och djuphet är ej menniskan. Huru hög är icke menniskans bestämmelse och huru djupt är hon ej fallen! *Hon är ett palats!* Men satan har intagit detta. En konung bor derinne, som råder öfver henne; hon är slaf. Satan har beväpnat sig. Hvilka äro hans vapen? Tviflet är ett. Man hör läras och predikas Guds ord, men man tviflar, och satans egendom är bevakad. Uppskof är ett annat vapen. "Längre fram kan du vända dig till Gud." Herrens ord säger: "I dag, om I hören hans röst, så förhärden icke edra hjertan." Fördom är ett annat vapen.

Men Jesus kommer, som är starkare än den starke, och vrider vapnen ur hans händer. Och menniskan ropar: "Skynda till min hjelp!" Och Herren skiftar bytet. Den Helige har intagit palatset.

Evang. Alma Wisth läste Es. 62: 6—7. Låtom oss ropa till de sofvande: Vakna upp, du som sofver, och stå upp från de döda, så skall Kristus lysa öfver dig!" Och ropa till Gud. Lemna honom ingen ro, förrän han har beredt och gjort Jerusalem till ett lof på jorden. Det är skönt att få dröja inför Herrens ansikte och tala med honom.

Karna Andersson vittnade kort och godt öfver 1 Joh. 3: 1 och följ., tryckande särskildt på orden: "Vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi blifva honom lika." Härliga hopp och saliga utsikt för Guds folk!

Undertecknad talade till sist öfver Upp. 3: 7—13. Må vi bevara Herrens ord! Vi äro då starka och väpnade mot fienden, då han ansätter oss. Må vi alla bevara och behålla hvad vi fått af Gud! Jesus kommer snart. Salig den tjenaren, som han då finner vakande!

Nu skildes vi åt under medvetande att Herren hade varit förnimbart nära. Många böner hade uppsändts för detta möte och för denna plats, och Herren hör och gör, hvad de gudfruktige begära.

Till sist ett innerligt tack, dyre, älskade vänner i Y., för den glädje, I beredden åt oss. Äfven eder, älskade syskon och medarbetare, vill jag bringa mitt tack och min helsning! Kristus lefver.

En af deltagarne. —*re.*—

Literatur.

1. *Bibeln i bilder*, 230 Folio-illustrationer af Gustave Doré. Dessa verldsberömda illustrationer till bibeln utgifvas nu af Allers Familj-Journals tryckeriaktiebolag, Helsingborg, till ovanligt billigt pris, nämligen planscherna till hela bibeln i 19 häften, hvarje häfte till ett pris af 35 öre. De äro vackert tryckta på glättadt papper och förtjena att rekommenderas.

2 *Se han kommer.* Bibelns lära om Kristi andra tillkommelse. Af D. L. Moody, C. H. Spurgeon m. fl. välkända författare. Utkommen på J. A. Lindblads förlag, Köping, till ett pris af 90 öre. Boken framhåller nödvändigheten af att hvarje stund vara vakande och redo, emedan Herrens tillkommelse är nära, men vi ej veta stunden, då han kommer. Boken är lättläst, uppbygglig och lärorik.

3. *Förklaringar öfver Nya Almanackans namnlängd* jemte bibelkalender och 1901 års marknader erbjuder mycket af intresse för det ringa priset af 15 öre.

4. *Kristlig offervillighet.* En god och beaktansvärd skrift i ett behjertansvärdt ämne, förtjent af stor spridning bland vår festande kristendom.

5. *På vägen hem.* Strängaspel af Eric. Sångaren Eric är väl känd och välkänd af Trons Segrars läsare, då vi rätt ofta hafva glädjen att i vår tidning införa kväden, flutna från hans penna och hjerta. Hans sånger äro icke fabricerade och uppstyltade konstprodukter, icke mödosamt utarbetad rimmad prosa, utan naturliga, fria och otvungna utflöden ur det inre lifvet och derför också tillgängliga och tilltalande för hvar och en, som har ett öppet sinne för det sanna, rena och sköna. De flesta sångerna i denna diktsamling äro af religiös art; de visa mot hemmet och mana pilgrimen att med mod och hopp hålla ut på vägen. Men äfven de, som icke beröra andliga och himmelska ting, äro alltigenom präglade af en ren och ädel ande, så att de kunna med glädje njutas af hvar och en.

Vi vilja derför med full öfvertygelse rekommendera Erics strängaspel till läsning i så vida kretsar som möjligt.

Se i öfrigt annonsen!

Till Sveriges troende ungdom!

Vid Sveriges andra allmänna kristliga ungdomskonferens, som hölls i Stockholm den 16—18 Sept. d. å., beslöts, att den kommitté, som tillsattes för att anordna nästa konferens afsedd att hållas i Stockholm om 2 år, äfven skulle utsända ett upprop till *en för Sveriges kristliga ungdomsföreningar gemensam bönevecka.*

Kommittén får nu fullgöra detta sitt uppdrag genom att i Jesu namn inbjuda Sveriges troende ungdom inom alla samfund, föreningar och organisationer att till gemensam endräktig bön afskilja den vecka, som börjar med Söndagen den 11 Nov. detta år. Under denna vecka samlas de kristliga föreningarne af unga män och unga kvinnor i hela verlden till gemensam bön.

Kommittén har också ansett lämpligt att till ämnen för betraktelse och bön under denna bönevecka i hufvudsak föreslå dem, som för de förstnämnda föreningarne blifvit bestämda.

Motto: **Ett är nödvändigt** (Luk. 10: 42).

Unge man, jag säger dig: Stå upp! (Luk. 7: 14). Stå upp, ty på dig beror saken! (Esr. 10: 4).

Söndagen d. 11 November.

Predikan om föreningsverksamheten.

Församlingens och familjens plikter gentemot ungdomen. De faror, som omgifva denna, växa ständigt. Det gäller att älska ungdomen, uppsöka den och vinna den för Jesu Kristi rike. Plikten att grunda föreningar, främja och utveckla dem (5 Mos. 6: 1—9; 1 Sam. 1: 20—28; Apg. 16: 31—34).

Måndagen d. 12 November.

Ett är nödvändigt (Luk. 10: 42).

Nämligen att "sitta vid Jesu fötter och höra hans ord" (Luk. 10: 39; Es. 50: 4). Låtom oss genomträngas af hans kärlek, inträda i personlig och lefvande gemenskap med honom, mottaga honom såsom vår dagliga näring (Joh. 6: 53). För våra föreningar är det nödvändigt att ständigt på nytt akta på detta ord. Vi äro benägna att vara "upptagna af idelig tjenst". Vi, medlemmar i styrelser och kommitéer, ordförande, sekreterare, aktiva och passiva medlemmar, månne vi väl alltid till grundlag för hela vår verksamhet, våra förhållanden till hvarandra och till de unga taga Kristi lära (Joh. 5: 24; 8: 12), Kristi kärlek (2 Kor. 5: 14), lifvet i Kristus (Joh. 15: 1—8), Kristi ära (2 Kor. 8: 23). Träda vi hvar och en för sig och gemensamt fram inför Herren för att förnya våra trohetslöften till honom, och bedja vi honom om den nåden att få sitta vid hans fötter, den nåden, hvilken i sig innesluter allt? (Ps. 81: 9—17; Es. 55: 2).

Tisdagen d. 13 November

Ett fattas dig ännu (Luk. 18: 22).

Finnes väl bland våra föreningar en enda, hvilken Jesus icke skulle behöfva tillropa det ordet: "Ett felas dig ännu"? Eller detta andra ord: "Jag har detta emot dig", (Uppb. 2: 4), hvarmed han menar sådant som andligt högmod, ljumhet, egenvilja, verldskärlek, stridigheter, köttslig lusta eller kotterianda. Om Herren Jesus denna afton komme till oss och sade liksom en gång till Simon: "Jag har något att säga dig" (Luk. 7: 40), måtte vi då genast svara honom: "Mästare, säg!" Må vi låta honom lägga fingret på den ömma punkt, som stör harmonien i vårt lif, tillbakahåller dess utveckling och hindrar oss från att blifva till välsignelse, emedan vi sjelfva icke mottaga välsignelse! Må vi utrota det spillgifna ifrån oss (Jos. 7: 12), ödmjuka oss, bekänna våra synder och söka rening i hans blod (1 Joh. 1: 7)!

Onsdagen d. 14 November.

Ett vet jag (Joh. 9: 25).

Stå våra medlemmar alla i verkligt trosförhållande till Herren? Hafva de på sig sjelfva erfarit Kristi frälsande kärleksmakt? Glömmom icke, att vårt högsta mål ligger i att vinna de unga för Kristus! Månne väl bibeln, det skrifna Gudsordet, troget sättes dem i händerna (2 Tim. 3: 14—17; Ebr. 4: 12, 13; Kol. 3: 16)? Äro bibelstunderna de mest besökta och mest tilldragande mötena, de, vid hvilka vi lägga den största vikt? Må aldrig tvilfvel, verldslighet och menniskofruktan smyga sig in i dem (Apg. 20: 28—32; Gal. 1: 6—9; 5: 7—9)! Må vi aldrig upphöra att bedja, att alla, som besöka våra lokaler, må blifva vunna för Herren Jesus (Joh. 1: 43), och att alla i likhet med Paulus må vilja veta blott ett, nämligen Jesus Kristus och honom korsfäst (1 Kor. 2: 2)!

Torsdagen d. 15 November.

Ett säger jag (Fil. 3: 13).

Paulus jagade efter målet. Han hade blott en tanke: Kristi ära, arbetet för Kristus. Åt honom offrade han hela sitt lif. Och han fullföljde sitt mål genom att vinna själar, hvilka skulle vara hans berömmelses krona inför vår Herre Jesus vid hans tillkommelse (1 Tess. 2: 19). Och vi, vi,

äro trogna i att aflägga ett personligt vittnesbörd (Joh. 1: 41—47; Rom. 10: 8—15)? Huru många perlor finnas väl i vår krona? Huru mycket hafva vi försakat för att nå detta mål? Leda alla anordningar inom vår förening fram till detta mål? Utbedja vi oss af Gud nåd att vi såväl såsom förening som ock personligen må med sanning kunna säga: "Kristi kärlek tvingar oss" (2 Kor. 5: 14)?

Fredagen d. 16 November.

Ett beder jag af Herren (Ps. 27: 4).

David var en bönens man (Ps. 5: 3, 4· 6: 10; 65: 3—5). Han törstade efter Gud (Ps. 63: 2), dock icke för sig sjelf allenast: han sökte Guds ära; han beredde stenar till templets byggande. Förtjena våra föreningar namnet "bönehus" (Es. 56: 7)? Må vi bedja Gud om lefvande gemenskap med honom, om den bönens ande, som måste genomtränga våra hjärtan, våra möten, våra sammanslutningar på enskilda platser, inom distriktet eller hela landet, såsom det enda medel, som gifves för att förnya vårt verk och göra det segerrikt! Bönen vilja vi öfva (Matt. 6: 6) gemensamt (Matt. 18: 19), bittida om morgonen (Ps. 5: 4), utan återvändo (1 Tess. 5: 17), i tro (Mark. 11: 24), med uthållighet (Luk. 18: 1—7), med tacksägelse (Ps. 34: 2), med åkallan (Fil. 4: 6), med förbön (1 Tim. 2: 1), i Jesu namn (Joh. 14: 14), genom den Helige Ande (Rom. 8: 26).

Lördagen d 17 November.

Detta ena vare eder icke fördoldt

(2 Petr. 3: 8).

Herrens dag skall komma såsom en tjuf . . . hurudana bören icke I då vara i helig ungängelse och gudaktighet, medan I vänten och ifrigt åstunden Guds dags tillkommelse (2 Petr. 3: 8 - 14)? Måtte denna bönevecka för oss blifva en orsak till förnyadt helgande af vårt lif åt Gud och hans verk! Gud vill, att vi skola behållas ostadfliga till vår Herres Jesu Kristi tillkommelse (Fil. 2: 15; Kol. 1: 22; 1 Tess. 5: 23; 2 Petr. 3: 14). Han påminner oss derom, att vi äro ett konungsligt presterskap, ett heligt folk, att vi skola förkunna hans dygder . . . (1 Petr. 2: 9). Huru ofta hafva vi icke sagt: "Jag sjelf och allt det jag har hör dig till." Men då Gud velat taga oss på orden, hafva vi sagt: "Men detta enda kan jag icke göra" (1 Kon. 20: 3—9). När vår Gud talar till oss såsom David till Abner: "Ett begär jag af dig", då böra vi skynda att lyda. Af vårt hängifvande åt Gud beror vår ungdoms väl.

Helgen eder, ty i morgon skall Herren göra underbara ting!

(Jos. 3: 5).

* * *

Det är vårt hopp, att denna gemensamma bönevecka må fastare förena den troende ungdomen inbördes omkring vår gemensamme Frälsare och Konung, Jesus Kristus, samt sporra oss till större ifver i vår tjenst till Herrens ära och själars frälsning.

Fr. Hammarsten, Hofpredikant.
O Janzon, Direktör.
Joh. Hedberg, Pastor.
Aug. Schön, Pastor.
J. Nyrén, Predikant.
Karl Fries, Fil. D:r.
Anna Roos, Ordf. i K. F. U. K.
E. Klefbeck, Pastor.
Efr. Rang, Pastor.
Vilh. Carlsson, Bankdirektör.
E. Folke, Handlande.
C. Boberg, Redaktör.
Victor Lundin, Bokhållare.
Agnes Jacobson, Styrelsemedlem i K. F. U. K.

Helgelseförbundets missionärers mördare.

Från Shanghai telegraferas 28 dennes: Enligt uppgift ur kinesisk källa har guvernören i Shansi, hvilken befallt massakern å missionärerna därstädes, begått självmord.

Tryckfel

i artikeln Martyrmissionen för 15 okt.: Sid. 314, raden 16 uppifrån står: engelska, bör vara *evangeliska;*
sid. 316, raden 7 nedifrån står: verldens, bör vara *väldens;*
sid. 316, raden 3 står: Var du satt, bör vara: *Varen I satta.*

Stilla stunder.*

Stilla stunder inför Gud i bön,
O, huru längtar jag ej efter eder!
Då Guds Ande som en dufva skön
Sina vingar öfver själen breder.

Kör: Ljufva ro
Att få bo
Under Jesu modersvingar,
Och få lära mig att mera tro
På den kärlek, hvilken *allt* mig bringar!

Stilla stunder i min ensamhet,
Då jag fritt för hjertevännen säger
All den fröjd och sorg, som hjertat vet,
Och för honom intet hemligt eger.

Stilla stunder, då jag till min blygd
Ser, hur ringa ännu hos mig finnes
Af hans kärlek, ödmjukhet och dygd,
Och hur litet för hans rike vinnes.

Stilla stunder, då jag här får gå
Med min brist till blodets reningskälla
Och från all besmittelse mig två
Och mitt hjertas renhet återställa.

Stilla stunder ock af salig fröjd,
När min Herde mig i öknen mättar
Och min ande för från höjd till höjd
Och min själ från alla bördor lättar.

Stilla stunder, när i syskonring
Vi få sitta och hans ord begrunda
Och få tala om de stora ting,
Som en gång för Herrens vänner stunda.

Stilla stunder, då jag ser i tron
Alla barnen uti himlen hamna,
Och vid nya sångens jubelton
Kunglig brudgum fattig brud omfamna.

Stilla stunder! O, hur längtar jag
Att en gång få tacka Gud för eder,
Som härnere på min väntans dag
Sänkte himlen till mig neder.

Kör: Ljufva ro
Att få bo
Under Jesu modersvingar,
Och få lära mig att mera tro
På den kärlek, hvilken *allt* mig bringar!

* Kan sjungas såsom n:r 15 i Förbundssångerna.

STILLA MORGONRODNAD.

Ordspr.-bok. 4: 18.

Min Gud har alltid varit underlig. Och den menskliga visheten har sällan förstått honom. Våra kloka beräkningar korsar han öfver, och, när vi falla ned midt i högen af grusade förhoppningar, ser han på oss med ett lugnt leende. Huru underlig förefaller oss icke den slumrande Mästaren, då vi kämpa mot de nattliga stormarne. "Sköter du icke om, att vi förgås?" Då bringar han till tystnad vågornas buller och säger mildt förebrående: "Hvi ären I så rädda? Hvi hafven I ingen tro?" Mark. 4: 38—40. Huru ofta har du icke setat i skamvrån för din otros skull! O, så bråka ej din hjerna med det, som du icke förstår, och tvifla aldrig mera på hans trofasta kärlek!

Månne han vill öfvergifva oss? Nej, åter nej! Leker han med oss? Nej! Han vill uppenbara sig för oss såsom vårt enda, fullkomliga allt. "Sade jag dig icke, att, om du trodde, skulle du få se Guds härlighet". Joh. 11: 40.

Dyre vän! De "hvarför", vi resa i den kalla vinternatten, smälta för hans ansigtes ljus. Och den oväntade stormen för ett luftigt eko på sina vingar: "Hvad jag gör, vet du icke nu, härefter skall du få veta det". Joh. 13: 7. Tålamod, bara litet mera tålamod! Konungens vagnshjul gå väl sakta; men de rulla dock stadigt framåt, och deras mullrande ljud är ju som en konungs triumf, när han färdas upp på de ljufliga bergen. Hans trofasthet är orubblig; hans kärlek utan gränser. Tro på hans ord! Lita på hans kärlek!

Det renaste guldet har haft den hetaste elden. Så hafva äfven de mest utkorade helgon blifvit pröfvade. Och dessa genomlyckliga själar, som ega fast egendom i löftets land, hafva "sålt allt, hvad de egt, för att köpa denna åker". Gud sätter icke sitt insegel på en enda orättfärdighet. "Den som vill behålla sitt lif, han skall mista det; men den, som mister sitt lif för Herrens skull, han skall finna det. Luk. 9: 24.

Vi måste dö oss sjelfva, för att kunna lefva i full gemenskap med Guds son. Och den, som icke vill omföra Jesu död uti sin kropp, kan ej erfara eller uppenbara Jesu lif. 2 Kor. 4: 10.

Till denna fulla gemenskap med sig kallar Gud sina barn, "agande dem till det, som är nyttigt, på det att de måtte få del af hans helighet". Ebr. 12: 10. Derför heter det: "Min son, förakta icke Herrens tuktan och gif dig icke utöfver, då du agas af honom! Ty den Herren älskar, den agar han, och han gisslar hvar och en son, som han upptager. Ebr. 12: 5, 6. Han som köpt oss dyrt (1 Kor. 6: 20) vill ega oss *helt*. Vår kropp skall vara hans tempel, och vår själ en helgedom, der Anden upprättat en ren och obesmittad gudstjenst. Med pröfningarnas gissel drifver den helgande Anden ut sabbatsbrytarne och stöter kull vexlareborden. Må vi icke förargas, utan falla ned och tillbedja. "Svartsjukt trängtar Anden, som bor i oss".

"Helighet höfves Hans hus, så länge tiden varar". "Och hans hus äro vi". "Hvarje altare, som ej är upprest till Herrens ära, skall han rifva ned". Och "från alla våra afgudar skall han rensa oss". Och sedan han renat och bestänkt allt med blodet, skall (som förr i Salomos tempel) Herrens härlighet uppfylla huset. Men varnande heter det: "Varen icke såsom hästar och mular, som icke hafva något förstånd, i hvilkas mun man måste lägga töm och betsel, då de icke vilja fram till dig." Ps. 32: 9.

Den, som icke låter sig "förmanas vid Guds barmhertighet" till att frambära sig sjelf som ett lefvande offer åt Gud (Rom. 12: 1), han tvingar Gud att tukta sig. När vi nti helsans dagar ej hafva tid att tjena honom, då han kallar oss, bringas vi ansigte mot ansigte med döden, och de "nådår", han behagar gifva, blifva sedan hans tid, men icke vår. Om vi lefva för sjelfviska njutningar, utan att låta hans kärlek locka oss till Jesu fotspår, binder han våra lemmar i sjukdomens fjettrar och gifver icke förlossning, förr än vi lemna den tyglade kroppen åt honom, för att lefva icke mer oss sjelfva, utan honom, som för oss död och uppstånden är. Reningsprocessen är smärtsam, genomgripande, men helsosam. Och den förlossade själen utropar: "Jag skall i alla mina lifsdagar tacka Gud för denna min bedröfvelse".

Förluster, misslyckade affärer låter han bringa barnen i trångmål, att de må lyfta sig upp ur gruset till en oafbruten umgängelse i himmelen och samla skatter, der rost och mal icke förstöra eller tjufvar bryta sig in och stjäla. Han beröfvar oss jordiska stöd, att vi må bero af honom allena. "Men all aga synes för stunden icke vara till glädje, utan till sorg; men sedermera bär hon rättfärdighetens fridsfrukt för dem, som derigenom blifvit öfvade." Ebr. 12: 11.

Vårt "lilla tålamod" kan väl hoppa ur vagnen och stöta sig mer än en gång, innan det nöjer sig att hvila hos Herren uti stilla förbidan. Men under dessa hårda tider växer det, och, om det än lider, fullkomnas det under pröfningens allvar. "Derför må vi berömma oss af våra lidanden" hellre än att klaga öfver dem. "Si, vi prisa dem saliga, som tåligt lida."

"Uti nöden pröfvar man vännen", och uti de "stora bedröfvelserna" lära vi känna Gud som vår tillflykt och starkhet". Försökta genom många lidanden, växa vi till Abrahams tro, tills det slutligen blifver vår själs vana att förtrösta på Herren. Då skall en barnslig tro uti nöden omfamna Herren utan ett enda litet tvifvel emellan, och vi genom vår förtröstan förhärliga den Gud, som "håller tro till evig tid". Abraham trodde, "der intet hopp var". Och han tviflade icke med otro på Guds löfte, utan blef stark i tron, ty han gaf Gud äran, och han var fullviss, att Herrens ord måste uppfyllas.

Stilla, obemärkt mognade den ärevördige patriarken till en fader, uti hvars säd alla slägten på jorden blifva välsignade. Och "alla, som vandra uti spåren af hans tro, blifva — Gud vare lof! — välsignade med den troende Abraham". Icke alla blifva kallade med samma höga kallelse som han. Men den, som icke kan blifva en Abraham uti den höga utkorelsen, kan dock blifva en Abraham uti tro. Och om du icke får vara en Johannes uti profetians uppenbarelse, så blif en Johannes uti kärleken. Gud, som känner allas hjertan, har gifvit hvar och en sin gåfva. Men om du icke låter dig afskiljas och fostras för den kallelse, han ämnar dig, måste han lemna dig att gå dina egna vägar. Ett storverk torde han vilja lägga uti dina händer. Men du behöfver förut fullkomnas för detta uppdrag. Och han skall då gå underligt tillväga.

"Hans vägar äro icke våra vägar, och hans tankar äro icke våra tankar". Den, som han vill göra stor, förnedrar han först. Det kärl, som han vill fylla med öfverflödande välsignelse, vänder han först upp och ned. Ty vi måste, huru förkrossande det än må kännas, blifva uttöm-

da på oss sjelfva för att kunna erhålla Andens fulla välsignelse.

Den store nitälskaren tager han först afsides något litet. Se, huru Faraos dotterson kastar purpurmanteln, lemnar hofvet, fattar herdestafven! Och under dessa långa fyratio åren, då han följde Jetros får, fick han tid att tänka sig för. Huru förödmjukande, huru dräpande för hans höga tankar! När Gud sedan utur busken kallade honom, föll han till jorden: "Hvem är jag, att jag skulle föra detta folket ur Egypten". Så helt hade han tappat bort sitt eget jag, att förlusten syntes oersättlig. Han var ett intet. Nu gälde det att mottaga Jehova till sitt allt.

Den älskliga Josef måste sitta omkring tretton år i fängelset, innan han, klädd uti finaste linne, guldkedja om halsen, med Faraos ring på handen for på Faraos vagn, under det man ropade framför honom: "Fall på knä!" Och innan han såg sina bröder böja knä vid hans fötter, måste han sjelf ödmjuka sig under dem, misshandlas, förkastas. Vägen till härlighet går ännu genom förnedringens djupa dalar.

Så har äfven Jesus, ehuru han var Guds son, genom lidande fullkomnats såsom vår salighets höfding. "Och för dödens lidandes skull se vi honom krönt med ära och pris". Men "som han var, så äro ock vi uti den verlden". Må ingen blifva förlägen, om Herrens röst bjuder: stig ned! Ty detta är vägen, Guds väg, till upphöjelse. Så skall ske att den konungsliga högheten en dag höljer sig uti ödmjukhetens mantel och kysser Herrens fötter.

Dyra vän! Hvem bryr sig om gruset på landsvägen? Den armes fötter trampar deruppå. Men ädelstenen, som skall pryda Konungens diadem, slipas och slipas om igen. Men du har ditt koger fullt af frågor. Kasta bort dem. "Allt är upp- och nedvändt", säger du. "Hvarför —?"— O, dessa eländiga "hvarför", lägg ned dem vid Herrens fötter. Dagen gör allt klart.

Den der pröfvade mannen kanske skall utkoras till en furste öfver "fem städer", den der sorgfria kvinnan blott till en undersåte i riket. Hvem kan förebrå honom för det? Stilla, vi få väl se! Men ett är visst: "Vår bedröfvelse, den timlig och lätt är, bereder oss i alldra rikaste mått en evig fullvigt af härlighet; då vi akta på de ting, som icke synas".

"Ack ja! — Men det är mörkt", säger du. "Ack, dessa felslagna förhoppningar! Den der sorgen trycker mig till jorden". Sörjande broder, gråt icke! Rådlösa själ, stå icke i ljuset och skym dig sjelf! Blicka upp i din Faders vänliga ansigte.

"Ty alla Herrens vägar äro idel godhet och sanning för dem, som hålla hans förbund och vittnesbörd." Den öfverraskande stormilen lyfter dig på sina vingar till Jesu hjerta. Sjung ett halleluja under flygten! De afundsjuka bröderna, de misstänksamma vännerna, den knarriga hustrun och de kinkiga grannarna äro dina tjenare, dig till godo. Icke skall du knorra mot dem. Och den hånfulle Simei (2 Sam. 16: 10, 11) går ju, om än ovetande, Guds ärende. Låt honom smäda fritt! Förtretligheterna, som korsa hvarandra, pröfningarna i hemmet äro konungens ilbud. Hans ansigtes ljus lyser redan öfver dem.

Om du kunde se Gud i allt, skulle ditt lif blifva ett triumftåg och din seger genom Herren fullständig. Job miste allt på en dag, men utbrast: "Herren gaf och Herren tog; välsignadt vare Herrens namn!"

Visserligen aflöper det icke alltid utan kamp. Det mest utkorade helgon kan få en kvalfull natt i Getsemane. Men äfven der skall Herren bistå sina utvalda och låta dem afgå med seger. "Ty i allt detta

öfvervinna vi härligt genom honom, som älskar oss". Gud vare lof!

Om "Guds vän" blifver uppfordrad att lyfta knifven öfver sin ende son, ja, att offra det käraste på jorden, så skall ock offerplatsen genom Guds närvaro blifva ett Herrens Sion, som fylles af gränslöst jubel. Aldrig har härligheten varit så nära Moria berg, som den der dagen, då Abraham stod med knifven öfver Isak. Hvilken konungslig höghet uppenbarad uti en svag människa!

Hvad är för oss Alexander den store, der han från sin tron blickar ut öfver en eröfrad verld! Hans minne är ju som en bleknande stjerna, som förlorar glansen redan för en svag morgonrod. "Denna verldens store väga mindre än intet". Om man satte hela mängden uti vågskålen, skulle en Paulus, fastän aktad som verldens afskum, väga upp dem. Må vi tacka Gud för dessa dyrbara tillfällen, då vi få visa ett prof på den uti oss boende Kristus; när vi under tider af sjukdom, förluster och fattigdom, lidande och förakt få tillfälle att förhärliga Gud genom tålamod och lugn förtröstan.

Vår dyre Fader skonar oss gerna, men han blir, som sagdt, ofta tvingad att gissla den vanartige sonen. Hans gränslösa kärlek vill genom att beröfva oss alla jordiska fröjder sjelf blifva vår öfverflödande sällhet. Han vill helt förjaga verlden ur vårt sinne och gifva med sig sjelf en himmel inom oss, att "vårt hjerta och vår kropp må jubla mot lefvande Gud". Och när vi så förlorat oss sjelfva i honom, att allt, som icke är af Gud, förlorat sitt behag, skola vi se vårt lif i helsa och sjukdom, i ljuft och ledt ledas af hans dyra vilja genom en kedja af ständig lofsång. Vi lefva nu för att förhärliga Gud. Vår glädje är stor, och ingen kan taga den ifrån oss.

Välsignade pröfningar, härliga förluster, som beforda mig till hela rikedomen af Guds fullhet! Hvad hade jag varit utan eder!

O, så lemna, lemna dig helt, med full förtröstan åt hans älskliga vilja! Några minuter af tålig förbidan, och dalen skall grönska och örtagårdskällan flöda öfver sina bräddar. Har du förstått, hvad Herren vill dig? Utan tvifvel vill han bringa dig till en obetingad öfverlåtelse, han vill förhärliga sitt namn, välsigna dig och göra dig till en välsignelse.

Dyre vän! Tag ej till misstycke, om hans ömma kärlek nalkas dig i nattens dunkel på den stormiga vågen. Snart hafva vi nått hamnen. Och då, dyra syskon, skola vi hjelpas åt att resa en triumfbåge öfver afslöjade hemligheter under gränslöst jubel. "Herre, när jag eger dig, frågar jag efter himmel och jord intet; om mig än kropp och själ försmäktade, så är du likväl mitt hjertas tröst och min del". *E. G—n.*

"Keswicks"-konferensen i Södertelge den 3—6 Oktober.

Enligt löfte vilja vi nu i kort sammandrag meddela pastor Meyers föredrag.

I.

Ransaka mig, Gud!

I 1 Kor. 9 använder apostlen Paulus flera gånger ordet *vinna*. I Pauli hjerta brann en förtärande eld af nitälskan att *vinna själar* för Kristus. Men under det han predikade för andra, var det honom angeläget att *sjelf hålla profvet*. Den som mest vidsträckt brukas, blir också mest pröfvad. Det är ingenting, som så skadar våra hjertan, som att hålla på och predika för andra, hvad vi sjelfva ej upp-

lefva och ega. Ingenting förhärdar så som att mjukna upp, då man predikar, och sedan hårdna till igen.

Då Paulus i sin predikan uppställt en hög måttstock för andra, var det honom vigtigt att för egen del nå upp till målet. Om det ej är så med oss, så kommer den stund, då Gud ej längre kan bruka oss, utan vi läggas åsido.

Gud gifver oss aldrig ett ideal, utan att gifva oss kraft att förverkliga det. I den helige Ande finnes tillräckligt kraft.

Biblen är full af exempel på sådana, som ej hållit profvet. Läs 1 Mos. 25: 29—34.* Förstfödslorätten innebar bland annat rätten att handla såsom hemmets prest, att stå emellan Gud och familjen. Lukten af lins var mycket lockande för en hungrig. Esau hade å den ena sidan den andliga uppgiften, som ställde honom främst i familjen, och å andra sidan lukten af den smakliga rätten. Vi komma nog att stå bredvid någon sådan lins-rätt. Huru mången andlig man har icke känt en ohelig dragning till en kvinna? Huru många äro icke utsatta för frestelse till frosseri eller dryckenskap? Många ting finnas, som äro oskyldiga i sig sjelfva, men blifva orätta för oss genom omåttligt njutande deraf och förderfva så i grunden vår själ. Är det säkert, att det i ditt lif ej finnes något, som på ett orätt sätt lockar din själ? Kanske tänker du: Det och det skulle vara orätt för andra, men för mig finnes den och den ursäkten. Tag dig till vara för att hängifva dig åt lustan. Den natur, som mest förmår öppna sig för Gud, är mest lockad att hängifva sig åt lustan.

Läs nu 4 Mos. 20: 10—12! Mose gaf vika för frestelse till vrede. Han blef otålig. Han lät sin ande bryta ut i onda, otåliga ord och handlade förhastadt. Det hjerta, som hvilar i Gud, är stilla. Vi kunna känna harm för Guds skull, men det får ej finnas någon ohelig förbittring. Dina ovänliga ord hafva kanske varit såsom skarpa, förgiftade pilar, som tillfogat många djupa sår. Man bör icke tvätta helgonens fötter med skållhett vatten.

* Alla de i dessa föredrag anförda bibelställen böra slås upp i bibeln och begrundas.

Gud kan icke bruka dig, såsom han vill, förrän du tager tillbaka och beder Gud och menniskor om förlåtelse.

Slå nu upp 1 Sam. 15: 10—16! Fåraläten och lätet af kreaturen röjde Saul inför Herrens tjenare Samuel.

Boskapen var ju vacker och värdefull. Men Gud hade förbjudit, att den skulle bevaras. Och Gud menar, hvad han säger. Om det är något i ditt lif, som Gud sagt måste utrotas, så måste det ske, hvad det än är. Är det något i ditt lif, som du håller undan för Gud?

Har du någonsin lemnat dig helt åt Herren, för att tillhöra honom? Jag minnes så väl min strid vid Jabboksvadet. Jag böjde knä vid min säng. Jag trodde det skulle vara så lätt att öfverlemna mig helt åt Gud. Men det var något, som jag trodde kunde vara rätt eller åtminstone ursäktligt för mig, ehuru ej för andra, och som jag ej ville uppgifva. Det var som om jag tagit nyckelknippan till mitt lifs rum, men behållit nyckeln till en skrubb. Jesus såg på mig och frågade: "Är detta alla nycklarna?" Jag svarade: "Ja, till alla rummen, utom till en liten skrubb . . . men det är en sådan obetydlighet." Kom ihåg, att ingenting är obetydligt i afseende på ditt förhållande till Gud! Jesus ville hafva alla nycklarna. Men djefvulen sade: "Lemna icke denna. Behåll detta lilla för dig sjelf." Men då Jesus icke fick alla nycklarna, så vände han sig bedröfvad bort, för att gå sin väg. I ångest ropade jag på honom och sade: "Jag kan icke gifva nyckeln, men du får taga den. Jag är icke villig att lemna den, men villig att låta dig göra mig villig." Han kom och tog nyckeln ur min hand och gick till skrubben.

O huru jag blygdes, ty jag visste att här fanns sådant, som var orent i hans ögon. Han röjde bort orenligheten, och jag förlorade lusten till det, som förut hållit mig så fången och jag förvånades sedan öfver, huru detta någonsin kunnat ega en sådan tjusningskraft öfver min själ. Herren förvandlade skrubben till ett bönerum och satte der in ett fönster, som vette mot den heliga staden.

Es. 45: 9. Knorrandet, missnöjet med

Guds vilja skadar vår själ. Gud kan icke göra något med den själ, som sätter sig mot hans vilja.

Fråga nu Gud, om du är stadd i synd. Bekänn din synd och bed honom *förlåta, upprätta* och *välsigna dig!*

II.

Kristi glädje.

Ingenting är så tilldragande som Kristi glädje; ingenting öfvertygar så mycket verlden om Kristi kraft. Andens andra frukt är fröjd, Gal. 5: 22, icke en lättsinnig, ytlig fröjd, utan en fröjd uppspringande i hjertats innersta, som liknar ett källsprång i hafvet. Ett lefvande hjerta är alltid uppfyldt af sång. En andefylld församling är en lofsjungande församling.

Kristi glädje bör stråla ut ifrån ansigtet och hela lifvet. Midt under tårarna öfver verldens synd bör det i hjertat finnas en innerlig glädje.

Hvarför saknas så ofta denna glädje? Jag är en läkare och måste sondera dig och se, hvarför ditt lif är så föga lyckligt. När stenarne undanrödjas, springer källådern fram.

Läs 2 Krön. 29: 27! Under 18 år hade ingen sång ljudit i det öfvergifna öde templet, ehuru 1,000 leviter funnos afsedda för att sjunga, och dessa leviter voro de bästa sångare och de judiska psalmerna kända öfver hela verlden för sin skönhet. Ditt hjerta är ett tempel. Och i detta tempel borde ständigt ljuda lofsång och jubel. Huru kommer det till att sången tystnat? Ditt hjerta liknar kanske en fiolsträng, som sprungit af. Den skall aldrig gifva en ton mer. Men Herren kan återställa ditt hjertas brustna strängar. Mästaren kan frambringa musik ur dem.

Jag vill påpeka tvänne orsaker till glädjelöshet i hjertat, nämligen orenhet och ovillighet att offra sig sjelf. Läs 2 Krön. 29: 5—7! Orenheten måste skaffas ut ur helgedomen. Låt mig pröfva edert hjerta. Är det något ondt, som I tillåten i eder ande? 2 Kor. 7: 1. Äro dörrarna till fårhuset stängda? Det var en tid, då du plägade gå ut och in med Herden i det fördolda. Har denna vana upphört? Såsom en helig prest i snöhvit skrud plägade du tända rökverket på det gyllene altaret. Rökverket stiger ej numera upp. Du äter ej af skådebrödsbordet. Du lefver af gamla erfarenheter. Du besöker Herrens hus. Men ditt hjerta är ej der. Det rum, som förblir tillstängdt, åtminstone i London med dess sot och dam, blir mycket orent. Dammet hopar sig så småningom. Så hopar sig synd i hjertat med ett stoftkorn i sänder; det är ej en säck, full af sot, som uttömmes på en gång. Du har blifvit vårdslös, kall, likgiltig steg för steg. Min broder, är du viss på, att icke kärlek till penningen eller verlden gjort intrång i hjertat? Det är mången, som tagit sig friheter i sitt förhållande till personer af motsatt kön. Kanske har du blifvit rikare och dina lefnadsförhållanden i yttre afseende blifvit i allo bättre? Men vandrar du närmare Gud? Kanske är ditt hjerta fullt af afund, bitterhet och orenhet? Kanske är du slaf under orena vanor? Kanske är du skyldig andra penningar och låter dem *vänta månader på betalningen?* Du kan ej under sådana förhållanden hafva Herrens glädje. Du kanske tvistar och disputerar. Det skadar glädjen i ditt lif. Bättre att synas hafva orätt och dervid ega ett godt samvete än att förlora glädjen i Gud. Försvara icke dig sjelf! Gud skall försvara dig.

Kanske har en obetydlig sak vållat din afvikelse. Gå tillbaka till utgångspunkten. Vi måste återvända till den punkt, der vi spårade ut, och bekänna, att vi så gjort, samt bedja Gud och menniskor om förlåtelse för det, vi gjort orätt. Kan du ej träffa den person, du gjort orätt, så skrif bref till honom. Och står du i skuld, så låt brefvet innehålla penningar för att *betala din skuld.* Välsignelsen af morgondagen skall stå i förhållande till uppriktigheten af denna dagens reningsverk. Aflägsna all *medveten* synd. Vid klarare ljus uppdagas det, som man ej såg förut. Och då du renar dig derifrån, höjer du dig till en ny ståndpunkt. Du får mer ljus. Du ser det du aldrig förut såg. Du aflägsnar den orenhet och sjelfviskhet, som så blottats inför dina ögon. Och så höjer

sig din själ hela lifvet igenom. Du liknar en ballong, som kastar ut ballast och i samma mån, som det sker, höjer sig.

Jesu blod flödar genom ditt hjertas tempel och håller det rent. Liksom hvitögat på den svarte smeden hålles hvitt genom vätskan, som afsöndras från tårekörtlarna, så behåller Jesu blod ditt hjerta rent.

Gal. 5: 16. Dön från synden! Läggen Jesu graf emellan eder och eder synd, och liten på den helige Ande att för eder räkning möta synden. Vandren i Anden, och Anden skall öfvervinna frestelsen. Hvarje gång du öfvervinner någon synd, skall du jubla.

Läs 2 Krön. 29: 27! När brännoffret offrades på altaret, började leviterna sjunga. Lemna ditt hela hjerta och din hela varelse, dina ögon och öron, mun, händer och fötter åt Herren såsom brännoffer! Din Jesus köpte dig med sitt blod, på det att du skulle såsom hans lifegen höra honom till.

Helgelsen är icke, såsom mången menar, något tungt och svårt. Icke skulle väl fadren, om hans dotter skulle säga till honom: "Jag lemnar mig helt i din hand. Du får göra med mig hvad du vill," göra henne något illa? Icke skulle han väl taga ifrån henne allt, som kunde göra henne lycklig, och tillfoga henne allt möjligt ondt? Nej, tvärtom! Skall icke Jesus, om du helt och förtroendefullt kastar dig i hans armar, göra ditt lif himmelskt? Korsets altare står här. Kom, du själ, som Jesus köpt, och lägg dig der! Fruktar väl kvinnan att lemna sig åt den man, som älskar henne? Äkta brudgummen Jesus och låt ingenting stå emellan dig och honom! Säg: "Kristus allt för mig — Jag helt för Kristus!" Och glädje skall fylla ditt hjerta. Under alla sorger skall du ega en outsäglig och härlig glädje.

(Forts.)

Från Kina.

Vi införa här tvänne bref, som bekräfta mordet på våra missionärer.

Berättelsen om morden på Helgelseförbundets missionärer.

Då herr och fru M. Book, tillhörande Christian and Missionary Alliance Missionen i New York, voro i Peking, innan de reste öfver till Amerika — de hade varit kvar under belägringen — kom en af deras gamla vänner från Chï-li, vid namn Uang-lam-pu till dem onsdagen den 19:de sept. 1900 och omtalade berättelsen om den förfärliga olycka, som händt ofvannämda missions arbetare och egodelar. Denna kristna kines hade varit hos missionär G. E. Karlberg, ända sedan missionär Kings död och varit dessas tjenare omkring åtta år. Då han var känd såsom en trogen kristen, ansåg missionär Book sig ej böra tvifla på hans uppgifter, enär han äfven med stor svårighet hade kunnat företaga den långa resan från So-ping-fu till Peking och under tiden måst hålla sig gömd två månader. Då han kom till Peking blefvo hans sista 1,000 cash* med våld fråntagna honom af europeiska soldater vid stadens port. Han blef flere gånger varnad för följderna, ifall han ej talade sanning, och allvarligt påmind om att endast säga hvad han visste vara faktum. Hans berättelse var följande:

Den vanliga årskonferensen, som Helgelseförbundets arbetare — i samband med China Inland Mission — brukar hålla, var i år i staden So-ping-fu (en af de nordligaste ställena i provinsen Shan-si) i slutet af juni, då arbetarna som i regel bruka ha sina möten den 24 juni, samma dato som deras moderförsamling i Sverige brukar börja sin konferens. Tretton personer skola hafva varit med. Af dessa voro tre eller fyra medlemmar af Christian and Missionary Alliance — herr och fru Blomberg med barn tillsammans med en annan manlig missionär, hvilkens namn Uang-lam-pu ej kände till. (De

* 1,000 cach är ungefär 2 kr.

andra voro alla från H. F.) På morgonen af en af konferensdagarna blef folket på gatorna mycket upprördt, och der hördes rop af, bland annat: "Alla utländska platser i granskapet äro uppbrända, hvarför icke bränna äfven denna!" Missionärerna N. Carleson och P. A. Persson gingo då till ia-men och träffade mandarinen, med hvilken de voro på god fot. Han rådde dem att genast allesamman söka skydd i ia-men, hvilket råd de äfven lydde. Först lofvades dem, att de skulle med kärror sändas till Kalgan, men senare på dagen återtogs detta löfte. Vid middagen, då allt som kunde flyttas, af hopen tagits derifrån, tände de eld på buset. Våra vänners tjenare, både kristna och sadana, som voro vänligt sinnade mot dem, kastades af upprorsmakarne in i elden och brändes till döds. Då Uang-lam-pu skulle bindas, svimmade han och lemnades derför såsom död på marken och undkom sålunda lågorna.

Senare på dagen fängslades våra vänner i ia-men och bröderna sattes i bojor. Då de sålunda hållits fangna några dagar, fördes de på väg ner till kusten. Men då de gått endast omkring 10 li (en half mil), blefvo de omringade af boxare och soldater, som nedslaktade dem alla. Då Uang-lam-pu räddat sig undan det brinnande huset, gick han till mandarinen, som gaf honom 10 taels* i silfver och befalde honom genast lemna platsen. Uang-lam-pu tror ännu fullt och fast, att denne stackars embetsman är en god man, som, ehuru han har i fickan kejsarinnan Dowagers edikt angående alla utländingars utvisande, dock försökte hjelpa missionärerna att undkomma, men blef hindrad af boxare och soldater. Alltså gick Uang-lam-pu, som han blifvit befalld, och fick på vägen veta af personer, som han kände, om den förfärliga olycka, som händt våra landsmän.

Shanghai den 3 oktober 1900.

C. H. Tjäder.
Svensk protestantisk missionär, undkommen från Kina.

Detta är sådant missionär M. Book i i går omtalade det för mig.

* 1 tael är omkring 2: 80.

Vi intaga äfven nedanstående bref till H.-förbundets ordförande, hvilket ock berör mordet på våra missionärer:

Shanghai den 3 okt. 1900.

Broder i Herren Jesus!
Frid af Jesus!

"*Saliga* äro de döda, som i Herren dö . . . de skola hvila sig ifrån sitt arbete, ty deras gerningar följa dem efter."

"De i lifvet älskade och kära vordo äfven i döden ej åtskilda. Huru hafva hjeltarna fallit och krigets redskap omkommit!"

Herren hugsvale edra hjertan, då efter så lång väntan budskapet om edra arbetares der uppe i norr död når Eder.

I älskaden dem mycket, men Jesus älskade dem mera, och så tog han dem hem till sig. De hvila nu och bida den härlighet, som på dem skall uppenbaras. De ha *lidit med* Kristus och skola *med* honom *förhärligas*.

Då bud efter bud ha nått oss här med underrättelser om medarbetares lidanden och död, ha vi ej kunnat hjelpa att suckar och tårar varit det *första*, som hörts; men — så ha vi prisat Gud för dem, som vunnit segerkronan, för dem, som gått att vara med Jesus för evigt. "Och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon, och döden skall icke vara mer, icke heller rop, icke heller värk varder mer, ty det första har gått tillända.

Förlåt att jag ta'r mig friheten skrifva till Eder, men jag kände en sådan längtan att få göra det. Jag kände ej personligt de syskon, som blifvit mördade, fastän jag i fyra år varit Shansi-arbetare. Våra stationer voro så aflägsna från hvarandra; men jag har bevistat ett midsommarmöte i Torp och har eljest mött och älskat många tillhörande Helgelseförbundet och alltid känt mig ett i anden med dem.

Tillsammans med två andra systrar var jag på en nyöppnad station i norra Honan, då vi helt apropos fingo befallning att resa ned till kusten. Då hade våra Shansisyskon redan brutit upp och, efter hvad jag nu vet, voro edra arbetare redan i härligheten. Vi lydde, fastän vi ju hade jemförelsevis lugnt på vår plats. På vä-

gen blefvo vi röfvade, de togo från oss allt: penningar, hattar, paraplyer, kjolar, och lemnade oss med den enklaste möjliga betäckning af vår kropp. I sex dagar voro vi sedan gömda än här, än der, ute på fältet, på vindar, under sängar, i halmhögar. Det var folkets afsikt att döda oss, men genom Herrens underbara beskydd blefvo vi i stället förda den ungefär 150 sv. mil långa vägen ner till kusten, dit vi oskadda anlände den 6 aug. efter en *mycket äfventyrlig* resa.

Herrens vägar äro underliga. Han har tillåtit fienderna att få taga somliga af hans barns lif, andra har han bevarat och nästan gjort underverk för att rädda. Honom tillhör visdomen och makten och äran! Halleluja!

Tänk, hvilket möte det skall blifva inför tronen en gång! Vi vänta, att Jesus skall komma igen snart, och att han begagnar detta till att väcka upp sin slumrande brud. Ty jag tror, att hela jordens kristna ha känt sig berörda af svårigheterna här.

Af H. Tjäder fån I nog underrättelse om allt, som vi kunnat få veta. I går kom herr Book tillhörande C. A. M. hit från Peking, der en kinesisk tjenare, som hjelpt syskonen i Soh-p'ing, berättat honom om deras sorgliga öde. De hade varit samlade till konferens samtidigt med Eder på Torp i slutet af juni, då upproret började. Tänk, om I haden anat, huru de hade det just då! O, hur godt, att Gud gömmer undan för oss, hvad han gör ibland!

Arma Kina! Hvad våra troende kineser lida uppe i Shansi är *obeskrifligt*. Många ha blifvit dödade, nästan alla hus röfvade och många brända eller nedbrutna, deras kvinnor skändade, många, många kroppsligt misshandlade. På församlingsmedlemmar i P'ing-iang-fu har ett kors blifvit utskuret i deras pannor, en del ha tvingats afsvärja sin tro. O, huru våra hjertan blöda, då vi höra det! Under allt detta är det dessutom hungersnöd. O, huru vi längta att kunna göra något för dem! Men huru? Det är belagdt med dödsstraff i Shansi att skrifva till eller taga emot underrättelse från utländingar. ***Bedjen — bedjen*** Gud öppna utvägar och skaffa medel att skicka dem undsättning.

Frukta icke, Zion, *dina händer sjunke ej ned.* Herren, din Gud, är midt uti dig, ***den starke hjelparen.***

Jag tror, att Pauli ord i 2 Tim. 4: 6—8 kunna tillämpas på de kära, som fått gå hem. Må de ock bli sanning i oss!

Herren välsigne eder och hela Helgelseförbundet storligen!

Eder medsyster i "lidandet och tålamodet" **Emma Andersson.**
af Svenska Missionen i Kina.

P. S. Tao-t'ai* i Üiuelieng har blifvit afsatt och straffad, emedan han tillät hela Svenska Missionen i Kina undkomma.

D. S.

* Den högste mandarinen på platsen.

Småplock från min resa.

Fhuru den hvila, jag i sommar fått åtnjuta, varit obetydlig, så har jag dock blifvit delaktig af ej ringa vederkvickelse uti mitt arbete med ordets förkunnande.

Mitt första besök under denna resa gällde *Vireda* i Småland, der ett evangelistmöte var anordnadt öfver den 8:de och 9:de sept. Guds Ande hvilade öfver de rikt besökta mötena. Flera evangelister voro närvarande och framburo kraftiga vittnesbörd. Vännerna på denna plats, hvilka regelbundet underhållit broder Persson, voro ifriga att i fall broder Persson vore mördad, underbålla en ny missionär, och må Guds välsignelse rikligen komma dem till godo för deras offervillighets skull! Må många följa deras exempel!

Derifrån fortsattes resan till *Tidaholm*, hvarest jag gästvänligt emottogs i evangelisten Anderssons hem. Några möten hade anordnats för mig, och gladde vi oss åt att förnimma Guds Ande nävarande vid dessa. Må i fortsättningen himmelens fönster alltjemt stå öppna öfver denna lilla örtagård!

Oaktadt åtskilliga kallelser ingått från *Vestergötland*, och det tycktes ligga nära till hands att, synnerligast som dessa platser lågo i min väg, uppfylla vännernas önskan, var detta dock mig omöjligt, ty jag måste infinna mig i *Vintjärn* i Dalarne till högtiden. Missionsmötet derstädes var talrikt besökt, äfven af folk från fjerran liggande bruk och gruffält. Det inleddes af skoll. Möller med bön och predikan samt fortsattes af predikant Ohlén från Gefle och undertecknad. Mångsidiga lärdomar fingo vi mottaga vid Jesu fötter till vårt rotande och grundande i nåden, och icke ringa nitälskan för missionen genomsyrade vännerna. Vintjärn ligger trehundratjugotvå (322) meter öfver hafvets yta, med en storartad utsigt öfver skog, berg och sjö. De få Herrens trogna, som der finnas, bo också högt med sin Gud, med vida framtidsvyer. Frid vare öfver edra tjäll! Med tåg fortsattes resan till *Linghed*, ändpunkten på Norrsunds jernväg. En Herrens tjenarinna mötte mig der och ledsagade mig till *Böle*, der vi på kvällen lägrade oss omkring lifvets friska vattenbrunn.

Tillfälle gafs mig att besöka *Isala*, hvarest den lada finnes, der gamle konung Gustaf Vasa för århundraden tillbaka tröskat hafre, och ej långt härifrån på en landtunga den plats, hvarest danskarne med sina lansspetsar genomstucko det hölass, hvari den flyende konungen låg gömd. Medeltidsbilder upprullades i min fantasi. Må också de himmelska tingen fylla vår fantasi.

I Linghed samlades vi i det stora, präktiga, nyuppbyggda missionshuset, till sista platsen fyldt med lyssnande åhörare. Troende sågverksarbetare hade upprest detta tempel åt sin Herre på den korta tiden af fyra månader. De önskade få någon predikant för att oftare få gemensamt glädjas omkring nådebordet.

Så vidare till *Ågsbruk*, der Herrens banér åter höjdes till tecken för den blodsköpta skaran. Senare på kvällen samlades Guds barn till *Bethanien*, der de faderlösas Fader rikligen utskiftade nådebröd till lofsjungande barnaflockar. Hjertanas och instrumentens strängar tonade i jubel inför "Herrens Smorde."

Efter en omvexlande resa nådde jag *Kårså* bruk, der seniga smeder kokade jern i glödande malmugnar. Några få af desse, tror jag, voro silfver i Herrens frälsningsdegel, renade genom Guds Andes blåsbälg. På kvällen fingo vi gemensamt värma oss omkring Guds ords eld i det lilla, trefliga missionsbuset.

Tack alla dyra vänner i Norra Dalarne för Eder gästvänlighet och kärlek! På sådd följer skörd. En skälfvande Libanons skog vare eder lön! Derefter vände jag min kosa mot södra Dalarne till *Gonäs*. En skön sabbatshvila under den Högstes beskärm och den Allsmäktiges skugga, det är Elims palmträd, firades der.

Åter på resa dels på jernväg, dels på ångbåt och dalkärra besökte jag *Skattlösberg*, *Rifallet*, *Hoberg* och *Grxngärde*, på hvilka platser jag tillbringade en vecka till att med trons staf slå på Urtidsklippan för det törstiga Guds Israel i Finnmarken. Våra evangelister hafva under de flydda åren verkat i dessa trakter till stor välsignelse och äfven hunnit förskaffa sig många vänner. Gud välsigne Eder på alla edra vägar, tills de sammanlöpa i Jerusalem!

Den sista plats i Dalarne, jag besökte, var *Björnhyttan*, i hvars skolhus vi söndagsförmiddagen hade ett saligt möte. Helsade äfven på i evangelisten Hilma Anderssons hem, der hon för tillfället vårdade sin sjuke fader. Men som hon också hade tillfälle att vara med på andra platser, fingo vi mer än en gång uppbyggas på hvarandras allra heligaste tro. Hvile Guds rika nåd och frid öfver vännerna på dessa skilda trakter, som så gästvänligt herbergerat mig!

Under resan nedåt *Vestmanland* stan-

nade jag en eftermiddag vid *Kopparberg* hos våra kära vänner, der jag talade i baptistkyrkan. På detta ställe eger Herren ej så få utvalda, men som ledsamt nog äro splittrade i många grupper. Dock kändes ibland dem en skön ande och behof af att lefva ett djupt föreningslif med Kristus. Frid öfver dig, du lilla bjord! Åter höjde sig molnstoden hän mot *Linde*, det jag vid stationen helsades välkommen af en af Herrens äldre härolder, hvilken mottog mig i sitt gästvänliga hem. Sent skall jag glömma de ljufva stunder, jag tillbringade i denna familjekrets, der allehanda instrument tonade till Guds ära. Ett möte hade jag på kvällen, då, likasom under gamla testamentets tid, lamporna i templet så anordnades, att de kastade sitt ljus framåt. Jag sökte föra åhörarnes blickar hän emot en ljus och lycklig framtid för alla dem, som älska Herren.

I sällskap med farbror P. och hans yngsta "olivkvist" fortsattes resan mot *Södertelje*. Roligt var att se åldringens nitälskan i att vittna om sin Herre och Mästare för hvar och en, som kom inom hörhall; och bibeln läste vi tillsammans, samtalande om de dyrbara sanningarne. Konferensen i Södertelje var lärorik och välsignad. Andens källsprang sprudlade fram i friska strömmar. Må vi vara ej blott ordets hörare utan ock dess görare!

Efter konferensen ångade vi i väg till hufvudstaden, der jag gästade missionär Nordlings. Många sköna stunder har jag haft i deras hem under dessa dagar. Vi hafva påmints om Guds nåd och godhet under flydda tider, då vi i Kina med packningen på ryggen vandrat fram långa sträckor bland bergen i Norra Shansi, förkunnande Guds ord i städer och byar, säljande evangelier och traktater, samt med glädje delat många mödor och besvär. Åter hafva vi tillsammans fått arbeta med ordets förkunnande i Florakyrkan och äfven sett syndare komma till Jesus. I denna kyrka kännes en god ande; ett lifligt arbete pågår, och många olikartade möten aflösa hvarandra. Ej så få traktater utdelades af denna min broder m. fl. dels på gatorna och i butikerna, dels genom att gå upp i bus efter hus och stoppa ned dem i breflådorna. Derigenom blifva många, som på gatorna vägra att taga emot en traktat, påtvungna dem. En dag träffade vi på gatan en gammal ärevördig baron Koskull, en Gud hängifven Herrens tjenare, som, enligt hvad jag hörde, tidt och ofta söker sprida lifvets ord genom traktater och skrifter. Den gamle gaf oss sin hjertliga välsignelse. Det vore godt, om goda traktater mer än hvad som sker spriddes af predikanter och andra bland massorna, då derigenom äfven ypperliga tillfällen erbjudas till personligt samtal.

Under min Stockholmsvistelse inbjöds jag till några dagars hvila hos vännerna Rinmans på en villa invid Järfva station nära Ulriksdals slott. Omkring ordet och bönen fingo vi borta från hufvudstadens buller fördjupa oss i lifsens ord och i stillhet dväljas inför Herrens ansikte.

Ehuru upptagen med resor, möten och Guds ords betraktande samt i umgänge med Guds vänner, har jag ofta förnummit, huru mina tankar rört sig omkring mina kamraters och de kristnas öde i Kina och för öfrigt angående situationen i detta hednaland. Ehuru det är sorgligt att så många dyrbara arbetare mejats ned af förföljarnes hot, så må vi aldrig glömma, att Herren håller tömmarne i sin hand och skall leda alla förvecklingar, all nöd, alla svårigheter till det bästa. Många hafva krönts med martyrkronan, men än flera skola uppstå i deras ställe.

Fredagen den 26:te okt. var i Florakyrkan arordnad en liten välkomstfest för en af dervarande församlings medlemmar, "Svenska missionens i Kina" missionär fr. Frida Prytz, som nyligen hemkommit från missionsfältet, der hon verkat cirka 10 år. Festen var talrikt besökt, och bland de å plattformen närvarande märkas förutom fröken Prytz missionär Aug. Berg och Linder med fru af samma mission, några af C. M. A—s mission, missionär Högberg från Kaschgar samt undertecknad, ensam representerande "Helgelseförbundets" mission.

Söndagen den 28:de okt. firade "Svenska missonen i Kina" sitt årsmöte i kyrkan vid Floragatan, hvilket var talrikt bebesökt. Mötet öppnades af kommendörkapten Feilitzen, som uppläste en af Davids psalm och helsade de samlade välkomna, hvarefter missionär A. Berg fortsatte med att tala öfver Es. 53: 10: "Herrens behag skall genom honom hafva framgång." Talaren framhöll detta såsom grunden och roten till missionverksamhetens framgång och seger. Derefter talade br. Rinman, som betonade vikten af förböner för missonen, och dermed afslutades förmiddagens möte.

Eftermiddagens möte fortsattes med föredrag af missionär Linder öfver Jer. 48: 11, 12. Han påpekade, hurusom Herren särskildt på senare tiden förberedt sin församling i Kina på hvad som förestod. Korta vittnesbörd aflades af fröken Anna Janson, fröken Sigrid Engström, hvarefter mötet slöts med ett kortare föredrag af missionär A. Berg.

Stockholm den 29 okt. 1900.

Aug. Karlsson.

Några minnen och intryck från en missionsresa i norra Ångermanland.

Hvilken dyrbar förmån är det icke att få vara ett litet sändebud åt honom, som är konungars Konung och herrars Herre! Med en djup känsla utaf detta är det, som jag önskar meddela något af de erfarenheter, jag fått göra.

Måndagen den 23 juli lemnade jag Norrköping, för att beträda min resa till Å. Innan jag reste, bad jag innerligt till Gud, att han skulle välsigna och bevara mig under resan. Det är alltid tryggt att få öfverlåta sig med alla sina angelägenheter i hans hand, som himlen och verldarna styr. Sedan jag anbefallt mig sjelf åt Gud, beträdde jag glad min resa mot norden. Vår Gud är en bönhörande Gud; det fick jag äfven nu erfara. Hela tiden under resan hade jag en ljuf förnimmelse af Guds närvaro samt vackert väder hela vägen. Men resa är dock resa under alla förhållanden. Nog var jag glad öfver att vi närmade oss målet för vår färd med hvarje flyende minut. Under resan hade jag dock åtskilligt att lära. Ibland hade jag trefligt och godt ressällskap, då jag träffade vänner, som älskade Herren Jesus; och strax voro vi inne på samtalet om honom, som vår själ älskar. Men andra delar af resan fick jag sådana i ressällskap, som icke älskade Herren, utan voro bittra fiender till honom och hans barn. Detta var icke så behagligt; men under både den ena och den andra erfarenheten närmade vi oss det efterlängtade målet. Så är det också för oss under resan här i främlingslandet. Ibland känns det skönt och ljufligt. Då vi komma i vänners krets och Herren gör sin närvaro förnimbar, tycka vi, att vi hafva himmel redan här på jorden. Men så komma andra erfarenheter och förnimmelser; nöd och lidande omringa vår själ; fienderna tränga oss på alla sidor. Men om vi trots allt detta förblifva i Kristus, så föras vi med hvarje flyende minut allt närmare vårt himmelska hem, lika så visst som ångbåten, med hvilken jag reste, oberoende af alla mina känslor och förnimmelser förde oss allt närmare den önskade hamnen. Dyra nådessyskon, låtom oss förblifva i Kristus; ty då går det hem; det är säkert!

Framkommen till Örnsköldsvik fortsatte jag färden landsvägen till en by, belägen cirka 1½ mil från Ö—vik, och blef på det hjertligaste välkomnad af en kär broder. Nu voro alla resans besvärligheter snart glömda; och det kändes ljuft, att ändtligen vara vid målet, och jag tänkte: "Huru skönt skall det icke blifva, då striden är utkämpad, resan ändad, och vi skola välkomnas af vår broder Jesus uti himmelens sköna, härliga stad, der ingen gråt skall vara och ingen nöd, ingen sorg och ingen plåga, ingen djefvul, ingen död. Ingen smärtsam skilsmessa skall heller förekomma mera, som så ofta härnere. O, nej! Då har allt blifvit nytt; alla besvärligheter äro för evigt borta, och endast glädjen står åter. Hvilken härlig dag skall icke detta blifva för alla dem, som i sanning älska Gud!

Från ofvan nämnda plats fortsattes färden till en socken i norra Å., der Gud de senaste åren fått uttaga rätt många för sitt namn; och det kändes obeskrifligt skönt att få träffa de gamla vännerna, som jag mången gång i gångna tider fått dela andliga välsignelser tillsammans med. Det fyllde mitt hjerta med glädje och fröjd att se dem bevarade; men min själ fylldes af djupt vemod vid att höra att

en och annan, som fordom stått med i ledet, börjat vandra efter denna verldens skick. Det blef nöd i hjertat, och jag måste träda inför Gud, för att med tårar och rop lätta mitt beklämda hjerta. O, hvad det är skönt att under alla förhållanden få kasta alla bekymmer och omsorger på Gud, som har ett hjerta, som brister af förbarmande! Sedan besökte jag rätt många platser på det gamla, kära fältet; och såg tlll mitt hjertas stora glädje de härliga ting, Gud håller på att utföra i Å. Hade förmånen att vara med på rätt många missionsmöten; och dessa voro utan undantag mycket talrikt besökta. Vid hvarje sådant möte fingo vi bedja med någon bekymrad, som ville öfverlemna sig åt Herren. Sådana företeelser äro glädjande, då man betänker, att fördomarna emot den fria andliga verksamheten varit ofantligt stora i Å. och många betraktat densamma såsom villfarande och skadlig, såsom någonting, som borde motarbetas af alla krafter. Emellertid har Gud behagat välsigna densamma; och det finnes, Gud vare lof, ej så få själar, hvilka tacka Gud för syndernas förlåtelse och rening i Jesu blod, hvilka förts till en lefvande kännedom af syndares frälsare genom den fria verksamheten. Må Gud i fortsättningen få bevara sina vittnen deruppe ödmjuka, brinnande och fyllda af Jesu rena, heliga oegennyttiga kärlek, så skola stora ting i fortsättningen utföras.

Men tiden hastar; och snart var dagen inne, då jag måste beträda färden hem igen. Sammanvaron blir ofta så kort. Med verklig saknad i mitt hjerta var det, som jag beredde mig att resa. Det käns bittert att lemna vänner, som man lärt känna och älska. Dock är det så härnere: Vi få mötas för att åter skiljas. Men om vi förblifva Herren trogna, skola vi till sist mötas, för att aldrig skiljas. Nu är jag lyckligt hemkommen igen till Ö.; och min önskan är att lefva för Jesus och förhärliga honom, tills han kommer. Vill nu till sist sända en fridens helsning till alla vänner, som känna mig, både i Östergötland och Ångermanland samt till alla kamrater på fältet och för öfrigt alla Jesu vänner. Lyften edra hufvuden upp; ty snart nalkas eder förlossning.

Björkö den 24 okt. 1900.

Broderligen
Karl Netz.

Något för barnen att få.

Käre unge vän! Är denna historia äfven din?

"Mamma", sade lilla Greta en vacker söndagseftermiddag i juni, då hon satt på verandan vid sin moders sida och betraktade taflorna i Bunyans mästerverk: "Kristens resa". "Mamma, vet du, att jag och David i går sökte att här hos oss leta upp alla de ställen, som stå beskrifna i denna bok."

"Leta upp — hvilka ställen?" frågade frn L. med förvåning. "Ja, det vill säga icke precis *alla* ställen", sade Greta, "men en hel mängd fingo vi reda på".

Dernere i trädgården vid ändan af allén är ju fiskdammen; dess vatten är aldrig riktigt klart; derför passar den att heta "Misströstans dy". På andra sidan är ju den lilla trädgårdsporten: den föreställer" "den trånga porten". Vår egen vackra villa här på höjden passar ju bra till "palatset Dägelig"; och här nedanför är ju "löfsalen", der Kristen insomnade. Men några "lejon" ha vi inte. Kattungarne äro för små och kunna icke ryta.

"Nå", sade fru L., intresserad af barnens lek, "finnes det inga flera likheter med boken?"

"Nej, mamma, vi hafva ännu icke funnit några. Kanske du kan hjelpa oss?"

"Du vet ju, lilla Greta, att "Kristens resa" ändå skildrar mycket, som eger sin motsvarighet i verkligheten; eller hur? Jag tror till exempel, att många af oss här i huset hafva varit just på de ställen, som boken talar om, och om vi tänka oss för ett litet grand, skola vi snart nog leta upp dem, tänk på morfar t. ex., som njuter sin stilla, fridfulla ålderdom, glädjande sig åt att bereda oss andra glädje och som talar med Eder, barn, så älskligt om den dyre frälsaren. Kan du nu leta på honom, hvarest han förekommer i Kristens resa?" "Ja", svarade Greta, "icke är han i "förödmjukelsens dal", och icke heller klättrar han uppför "Svarigheternas berg"; dessutom är han alldeles för frisk ännu att vandra genom "Dödsskuggans dal", tillade hon eftertänksamt.

"Ja, nog tror du väl också, att morfar lemnat "Fafängans marknad" bakom sig," inföll modern. "Ja visst, mamma lilla. Vet du jag tror, att han förr är i landet "Beulah", i detta grönskande, ljufliga hviloland, som ligger närmast den himmelska staden — är det ej så, mamma?"

Modern nickade jakande.

"Och du, lilla raraste mamma, du bor i "palatset Dägelig", och der hoppas jag, du skall få stanna länge, länge, ty jag kan ej uthärda tanken på, att du skulle gå igenom "Dödens flod" ännu på många, många år, fastän doktorn ser så bekymrad ut, när han undersöker dig."

"När Gud så vill, och min tid är slut, är jag sa tacksam att få gå till min Jesus; du vet ju, Greta, att på andra sidan dödens mörka flod stralar det nya Zion så mycket ljusare."

"Ja mamma", svarade Greta allvarligt, "för alla dem, som hafva lemnat "Staden Förderf" och gå den smala vägen stå ju perleportarna öppna."

"Vet mamma", sade lilla Greta och flyttade sig närmare sin moder, "jag undrar så mycket nu, se'n jag började läsa denna bok, om jag sjelf har varit på några af de ställen, boken omtalar. Hvad tror mamma?"

"Ja, vet du, lilla Greta, mor hoppades nog en gång, att hennes lilla flicka hade börjat på den vägen, som drager till det himmelska Zion: men på senare tiden tyckes det mig, som du mera vore dragen ut till verlden med dess vänner och nöjen. Jag fruktar, att din Bibel och söndagsskolan blifvit mindre kära för dig nu än förr."

"Ack, mamma, du tror väl icke, att jag liknar "lättböjd?" frågade Greta häpen.

"Icke precis det. Men äfven om du börjat taga några små fjät på "Lifvets väg", så har du icke kommit långt ännu. Du har på senare tiden varit så otalig på syskonen, så retlig mot vår gamla tjenarinna och t. o. m. känt dig förnärmade vid mina påminnelser om lexorna och dylikt."

"Ack mamma! Det är så ledsamt, så ledsamt, och jag känner, att jag icke är sådan jag borde vara. Ack mor", tillade hon vekare, "mins du den der aftonen, då — då —"

"Då jag fann dig på knä gråtande äfver dina synder. Ja, Greta, jag minnes den aftonen och är glad, att du icke heller glömt bort den. Jesus är densamme i dag. Han är hos oss denna sköna sommarafton; och förrän solen sjunker i vestanlid, kunna dina synder sjunka ned i glömskans och förlåtelsens djupa haf. Jag var så lycklig öfver min lilla flicka den der aftonen. Jag trodde, att du såsom Kristen hade funnit din syndabörda för tung, och att Evangelist hade fått föra dig fram till *frälsningens trånga port.*"

"Men, mamma, jag fann snart, att det var så svårt att förblifva snäll. Jag försökte gång på gång; men det gick allt sämre och sämre, och slutligen orkade jag ej strida längre utan uppgaf alltihop", suckade Greta.

"Ej underligt då lilla Greta, att du så väl känner till *Misströstans dy;* ty der har du varit ganska länge, fastän du icke sasom vi äldre sjunkit sa djupt; ty din barnsliga glädje har ju ändå emellanat tagit ut sin rätt."

"Ja, men något 'riktigt glad' har jag ej kunnat vara", sade Greta, "utom då du läst i bibeln för mig om det borttappade fåret, som Herden fann. Då har jag

så mycket bedt Jesus, att han skulle söka upp mig. Jag tror knappast, att jag varit vid det öfverhängande berget, der den förfärliga elden brann, ej heller har jag mött någon "*Verldslig vis*".

"Nej, det tror jag också, och jag tycker mig förstå, att när du bad, rördes den tunga portklappen till den "*Trånga porten*", så att Jesus hörde, att du stod derutanför och klappade.

"Ack, mamma! Om han bara vill öppna lite grand, jag skulle då säga honom genom springan, att jag är så ledsen, så ledsen, att jag bedröfvat honom igen — —;" och så sjönk Gretas lilla hufvud allt tyngre mot mammas bröst; och tårarna runno så strida öfver de rosiga kinderna liksom den tidiga morgondaggen på de nyutslagna blommorna i trädgården.

När fru L. lugnat sin lilla flicka, sade hon: "Kanske Greta vill höra en sannsaga af mor? Och

månne denna historia är din?

Nåväl, mitt barn, jag såg liksom i en dröm, en ung pilgrim, klappande på den trånga porten för att blifva införd på "Lifvets väg". Då kom en liten fogel flygande — hans namn var "Egenvilja" — och fladdrade omkring den lilla pilgrimen med sina brokiga vingar i solskenet. Fogeln blef allt tamare och tamare, kom allt närmare och närmare. Den lilla flickan blef mycket road af dess åsyn och sökte att fånga den, glömmande sitt klappande på porten, sin börda, sin fruktan — ja sina pligter äfven, blott för att öfver kullar och ängar söka få fatt i den lilla fogeln. Men det var förgäfves. Egenviljan ville icke låta fånga sig, utan den utpekade bara alla de nöjen och förströelser, som funnos i närheten, och skrattade och kvittrade så muntert, då den lilla flickan fastnade i de snaror, fogelfångaren hade utlagt för henne." Gretas hufvud sjönk allt djupare ned, tills hennes anlete var gömt i mors knä. Modern behöfde ej vidare beskrifva den lilla pilgrimen. Greta kände alltför väl igen sig. Samvetet sade henne: "Det är du". Lilla Greta hade nog börjat rätt en gång; men hon hade ej vandrat så i Kristus, som hon undfått honom. Hon hade ej förblifvit stilla i herdefamnen. Hågen hade börjat att dragas *utåt* i stället för *uppåt*. Hon hade visserligen då och då klappat på den trånga porten; men hon hade icke dröjt kvar der, tills den öppnades och hon fått beträda vägen upp till den nya staden. Denna sabbatsafton ville hon dock lemna alla dessa nedslående erfarenheter bakom sig och med allvar söka inträda genom *frälsningens* välsignade *port*. Länge och varmt bad mor för sin lilla flicka; och frid och fröjd trädde åter in i det lilla skuldmedvetna barnahjertat; och det är att hoppas att "Kristens resa" äfven vid dess slut skall vinna sin uppfyllelse på henne.

Gretas historia är mången annan ung flickas och gosses. Käraste barn, är det månne *din*? frågar *Onkel Eric.*

"Sancta Birgitta" af dr. G. Bergström, en häfdateckning af Sveriges ryktbaraste helgon, *Pris 2: 50.*

Det är med verkligt nöje läraren bortlägger de efemära dagsländorna af vår nyaste literatur och fattar denna icke blott intressanta utan äfven sant uppbyggliga berättelse om ett rättfärdighetstörstande menniskolif.

Birgitta, Birgers dotter, är kött af vårt kött, ben af våra ben, och fastän hon, såsom få, kände sitt syndaförderf, höjer hon sig öfver sin samtid icke blott genom sin lysande börd, utan än mer genom den helhjertade hänförelse, med hvilken hon invigde sitt lif åt Kristus.

Sällsynt klart har hon fattat egenviljans dödande och Kristi brudgumeliga inneboende i ett lydaktigt menniskohjerta; och det är i kampen för vinnande af ett sådant hjerta, författaren för läsaren från stadium till stadium i denna märkeliga kvinnas djupa själslif.

Det är derför författarens stora förtjenst att hafva afskakat dammet af denna helgonlegend och i stället låtit oss se den *lefvande* bilden af ett menniskolif, sökande efter fullheten i Kristus. Författaren har derför icke blåst bort den mystiska medeltidsstämning, som hvilat öfver taflan, utan pietetfullt bevarat den, hvarför dr. G. B:s bok lika mycket tilltalar läsarens estetiska sinne som det djupare religiösa.

Eric.

Vandring i beredda gerningar.

Af pastor G. Campbell Morgan, vid konferensen i Keswick.

Öfversatt af *E. W.*

Jag tänkte vända eder uppmärksamhet till den tionde versen i andra kapitlet af Pauli bref till Efesierna: "Vi äro hans verk, skapade i Kristus Jesus till goda gerningar, hvilka" — näml. de goda gerningarna — "Gud har förut beredt, att vi skulle vandra i dem."

Det är tydligen två framställningar i denna vers. Den ena, hvilken dr Smith redan har behandlat, och vid hvilken jag derför icke behöfver stanna, utom för ett ögonblick eller två — näml. att vi äro hans verk, *hans poem;* och den andra sidan af saken är, att de goda gerningar, i hvilka han vill, att vi skola vandra, äfven de äro hans verk, beredda äfven de af Gud.

Gifven akt på, huru det i denna vers är tre särskilda punkter. För det första ursprunget till vår kristendom — "*Hans verk;*" för det andra, det sätt, på hvilket Gud utför den tanke, som är i hans hjerta, genom att framställa den förverkligad — "*skapade i Kristus Jesus;*" och för det tredje och sista, det ändamål, hvilket han har — "skapade i Kristus Jesus *till goda gerningar, hvilka Gud har förut beredt, att vi skulle vandra i dem.*"

I minnens, huru aposteln först och främst påminner oss om, att vi icke äro, hvad vi äro, genom gerningar, ty vi äro *hans* verk. Men sedan lägger han vikt vid denna tanke, att vi äro, hvad vi äro, *för gerningars skull;* ty det är Guds afsikt, att vi skola förverkliga allt, hvad vi äro i Kristus Jesus, och allt det, han är i oss, i hvarje dags arbete, allt eftersom det kommer till oss. Hela detta bref borde kallas "*Utkorelsens epistel*", emedan det hufvudsakligen handlar om församlingens kallelse i den sista härligheten, men sedan äfven talar om den följaktliga utkorelsen af församlingen, då den genomgår denna tid af förberedelse och fostran här på jorden. De tre första kapitlen handla om den kommande utkorelsen, om hur församlingen blir skapad för utkorelsen, om denna stora utkorelse, som kan uttryckas i en mening: i den kommande tiden skall församlingen vara Guds uppenbarelse af hans nåd. Vi skola i kommande tider visa, uppenbara hans barmhertighet, hans nåd emot oss. Församlingen skall mer och mer i de kommande tiderna blifva uppenbarelsen af Guds vishet för herradömena och väldigheterna.

Så börjar det fjerde kapitlet med dessa ord: "Så förmanar jag nu eder, jag som är en fånge i Herren, att vandra värdigt den kallelse, hvarmed I ären kallade" — det vill säga, så länge I vandren på jorden, måsten I vandra i himlens ljus, I måsten här och nu, på det sätt som är eder möjligt, förverkliga det arbete, det verk, som skall vara edert genom hela de evigheter, som ännu skola komma. Mitt arbete på jorden och i himlen är liktydigt. Den enda skillnaden är en skillnad på måttet. Der skall det vara fullkomligt, såsom det här är ofullkomligt. Jag säger med ett ömt hjerta, att min älskade kamrat George Macgregor och jag äro ett i dag i tjenandet, med den skillnad, att han har ingått i det fullkomliga tjenandet af ett tillkommande lif, och vi hålla ännu på att lära oss tjena inom de trånga gränserna af det dagliga lifvet. Men Guds arbete för oss i dag är *att sjunga sången om hans nåd och hans vishet* — att slutligen blifva ett poem i himlarne, men att i dag, då vi fort-

sätta vår vandring genom verlden, vara ett poem, ett stycka poesi, som för menniskorna omtalar hans nåds rikedomar och djupet af hans oändliga vishet. Detta är vårt arbete i verlden.

Om detta är så, på det att vi må kunna göra det, "äro vi hans verk;" instrumentet är Guds skapelse. Det fins intet i mig, i min fallna natur, som uppenbarar hans nåd; men gudomlig nåd har verkat, till dess mitt lif blir en kärlekssång, som talar om hans nåd. Det fins intet i mig, som talar om hans vishet, ty alla krafter af mitt lif, min ande, själ och kropp hafva blifvit om intet, förtorkat och blifvit skadade genom synden. Men då den hel. Ande får hand om templet, då kan jag åter i ande, själ och kropp sjunga sången om hans vishet. Under alla dagar, fast bäfvande och ofullkomligt, dock med tilltagande ljuflighet och styrka, är det vårt arbete att sjunga sången om hans vishet såväl som om hans nåd -- att vara Guds poem. Då äro vi hans verk.

Men den tanke, hvilken tyckes mig full af praktisk hjelp, är denna: Guds mening med mig *i dag* är, att jag skall vandra i goda gerningar, att mitt lif i dag skulle vara hans poem. Förlåt att jag talar i förste person. Jag tror, att Gud vill, att vi skola vara hans poem, och att de män och kvinnor, med hvilka vi komma i beröring, skola förnimma den oändlige Gudens musik, kärlek och vishet genom ordningen och skönheten i våra lif. Men huru skall jag kunna detta?

Se här, den andra hälften af versen — att de gerningar, i hvilka jag i dag skall vandra, för att kungöra hans lof, äro redan förut beredda af Gud. Det är ingen svårighet i detta. Vi säga, att, om vi blott sluppe ifrån denna verlden, kunde vi göra det; om vi kunde komma ifrån våra närvarande omständigheter, så skulle vi kunna uppenbara Guds härlighet; om vi kunde komma annorstädes än der vi äro, så skulle vi kunna gifva uttryck åt den gudomliga poesien. Men detta är ett misstag. Om du icke kan *sjunga den gudomliga sången, der du är*, kan du ej heller sjunga den på någon annan plats; om du icke, just der du i dag är, kan förkunna hans dygder, som kallat dig från mörkret till sitt underbara ljus — om du icke kan vara Guds poem der, kan du icke vara det någonstädes. Kommer du ihåg, huru Paulus i sitt bref till Filipperna beskrifver, hurudant vårt lif borde vara: "att I mån vara *rena* och *oförvitliga*", — och ingen är oförvitlig, om han ej är ren; dessa två ting äro skönt förenade -- "*Guds barn — ostraffliga*". "Ja säger du, "det är just hvad det är, hvad jag ville vara, det är Guds poesi i det menskliga lifvet; men jag kan ej förverkliga det, der jag nu är." Aposteln säger, att vi skola vara det "midt ibland ett vrångt och förvändt slägte, bland hvilka I lysen såsom ljus i verlden." Just der du är, vill Gud hafva sin sång sjungen. I hemmet, der ingen sympatiserar med dig, på kontoret, der alla äro mot dig, eller i församlingen, der kanske ingen har håg för dylika ting, det är der, Gud vill, att du skall sjunga hans sång och att hans verk skall förkunna Mästarens pris.

"Men", säger du, "mina omständigheter äro så svåra." Hör nu på trösten för detta! Händelserna i ditt lif för i dag — jag tar denna dag såsom ett exempel – låt dina tankar gå tillbaka till hela tiden af din pilgrimsfärd, såväl som framåt till den underbara skönheten och ordningen af den tillkommande tiden — händelserna i ditt lif finnas i Guds plan för dig. Då jag vaknar om morgonen och möter dagen, då är der en gudomligt utstakad stig för mig, i hvilken hvarje detalj är bestämd, hvarje handling utstakad och alla händelser iordninggjorda för mig, innan jag kom in på dagen. "Goda gerningar, hvilka han förut beredt."

Du invänder: "Detta är fatalism, läran om ett oundvikligt öde, är det icke? Kunna vi icke komma ut ur detta?" Jo, tyvärr, vi komma ständigt ifrån det, deri ligger svårigheten i våra lif. Gud har haft en plan för oss, och vi hafva motstått, korsat och förstört den. Gud har haft ett stycke poesi åt oss att sjunga, och så hafva vi ändrat takt, rytm, ordning, skönhet och tanke, så att menniskorna ej fått höra Guds sång, ty vi hafva ej sett hans vilja för den dagen och således ej heller vandrat i den. Jag älskar att tänka Gud såsom iordningställande morgondagen för mig! Du kommer ihåg, huru det står om Guds gamla folk — det har varit mig till stor hjelp. — "Han gick framför dem." För hvad ändamål? "För att utvälja åt dem en plats, der de kunde uppslå sina tält." Jag har min plan och mitt program för i morgon och följande dag och så långt jag kan se framåt; men det fins ett program åt mig för i morgon och öfvermorgon och påföljande dag, och det är säkert och välsignadt och fullkomligt, och jag önskar att vara villig och nöjd med att när som helst åsidosätta mitt eget, om det står i strid med det andra. Detta andra är en gudomlig stig utstakad för mig, och i morgon är Gud före mig, utväljande den plats, der jag skall uppsätta mitt tält. "Förut beredda".

Men du säger: "Säkerligen gjorde Gud icke i ordning åt mig i går. Jag har aldrig i hela mitt lif haft sådana svårigheter och frestelser, sådana öfvervältigande angrepp som i går." Hvarje den minsta småsak i ditt lif är planerad och förut bestämd. *Gud leder oss genom dessa tider af försökelse och nöd – för hvad ändamål?* Att genom oss hans fullkomliga kärleks poesi och hans oändliga vishets musik må nå fram till de män och kvinnor, som omgifva oss, att vi må vara der de kunna komma åt den och att genom oss han må utandas öfver dem sitt hjertas stora tankar. Jag är hans verk, skapad för goda gerningar. De goda gerningarna äro af honom beredda för mig. Således fullkomlig sammansmältning, jag är skapad för dagen och dagen är skapad för mig; jag är beredd för allt, som Gud har för mig att tränga igenom i morgon, och allt hvad jag måste genomkämpa är beredt för mig. Det är på detta sätt, han härdar lammet mot vinden. Märker du skillnaden? Du har hört uttrycket, att Gud mildrar vinden för det klippta lammet. Det gjorde han aldrig; då du säger det *klippta* lammet, inför du den menskliga handlingen, ty, att börja med, klipper icke Gud lammet. Men han härdar lammet mot vinden. Huru? Genom att gifva det dess ull. Om du lägger dig i denna gudomliga bestämmelse, måste du taga vård om lammet på bergssluttningarna. Gud bereder lammet för vinden. Och på ett sätt är också vinden beredd för lammet, ty om lammet har sin ull, skall vinden tjena till att styrka det. Om jag är af Gud beredd för morgondagen, så är morgondagen beredd för mig; och genom alla förhållanden, som komma — försökelser, pröfning, svårigheter, lidande och nöd — genom allt skall Gud låta sin musik höras genom våra lif.

Men låt mig göra en mycket praktisk fråga. Hvad kommer följden af denna uppfattning af lifvet att blifva för oss?

Först och främst en följd af *ansvarighet*. Om jag verkligen är hans verk och han vill sjunga sången om nåd och vishet genom mitt lif, och om han verkligen, i denna nåd och vishet, förut bereder de gerningar, i hvilka jag skall vandra — då, o, hvilket ansvar, som hvilar på mig att hvarje dag uppfatta hvad som är Guds plan för mig!

Många jag blir förstådd, då jag säger, att faran vid alla konferenser är, att vi komma att söka välsignelse af orätta motiv? Då jag talar vid konferenser, har jag ett djupt intryck

af att menniskor söka välsignelse, söka att vara någonting eller göra någonting för att *vara* eller *göra*. Det allra högsta för mig detta ögonblick är att upptäcka Guds vilja för mig, och, kosta hvad det vill, komma in i den. En kär broder i Northfield sade till mig: "Kan du icke säga mig, huru jag skall få detta uppfyllande med Anden, ty min församling är ett förskräckligt misstag?" Jag svarade: "Har du aldrig tänkt på, att det första, Anden skulle kunna göra dig, vore att taga dig ifrån embetet, och jag är öfvertygad om att han gör det, om det ej är Gud, som insatt dig i embetet." Gud använde det ordet, och mycket snart kom den mannen ut ur embetet; och jag har fått ett bref från honom, deri han säger, att han från den dagen varit medel till att vinna flera menniskor för Kristus, än under alla de nio år, han var i embetet. Det gör ej något, om jag är i embetet, men det gör mycket, om jag är der Gud vill hafva mig. Om jag är hans verk, om han genom sin makt har skapat Kristus i mig och om han har bestämt för mig, hvad jag skall göra — o, att jag må veta det och vandra deri — det är det första!

Och huru skall jag finna det? Bed derom! Vi kunna ej lefva utan bön. Det är en af de lexor, han lär mig med eftertryck hvarje dag mer och mer. Jag måste bedja, bedja oafbrutet. Jag menar ej endast att hafva en viss tid för bön. Det är nödvändigt; men vi måste lefva i en atmosfer af beroende och stillhet inför Gud hvarje ögonblick, och hvarje ögonblick vänta att ljus skall skina på stigen. *Bed och vänta, bida!* O, hvilka misstag somliga af oss gjort, derför att vi sprungo åstad, innan Gud ledde oss! Vi måste gifva honom tid att tala till oss. En af de faror, som öfverallt hota oss i denna tid, är faran af brådska och trängsel. Vi hafva ej den tid, vi borde för Gud att tala till oss. Det är saker — jag säger det med vördnad — som Gud endast kan säga dig och mig, då vi stängt dörren för alla andra. Vi måste låta Gud få tid att säga oss, hvad hans plan för oss är.

Och sedan måste vi använda det ljus, som fallit öfver oss. Men du säger: "Huru skall jag få detta ljus?" Samma bref svarar dig: "Vakna upp, du som sofver, och stå upp ifrån de döda, så skall Kristus lysa öfver dig." Min broder, vill du veta Guds vilja i dag? Bed honom derom, bida på honom och ljuset skall komma.

Det säges mig ibland, att de dagar hafva gått, då Gud talar till menniskorna såsom till Abraham. Nej, visst icke! Kanske de dagar hafva gått, då menniskorna lyssna och lyda, såsom Abraham lyssnade och lydde! Men om du har ett öra, så har Gud en röst; om du har en spillgifven vilja, så har Gud en plan äfven för den svagaste och mest fruktande af sina barn. I det att du förverkligar detta, att hvad du är, är du af nåd, genom Guds verk i dig, och du endast önskar att för hvarje dag komma in i hans vilja och på hans väg, så bed, vänta, och ljus skall skina öfver dig, klarare än middagsskenet, såväl angående de stora viktiga händelserna i ditt lif, som angående de minsta detaljer. Och då, när det gamla lifvet är spillgifvet, då blir detta följden — vi hvila i Guds fullkomliga vilja. O, den känsla af hvila, som kommer öfver oss, då vi förnimma, huru det sista bandet blir afskuret, hvilket band oss vid det gamla lifvet, och vi hafva laggt ut från stranden och kommit in i strömmen af den gudomliga viljan! Hvad Gud i dag väntar af England och af hela verlden för öfrigt, är sådana män och kvinnor, i hvilka han kan få fram all sin väg och ingen annan har alls någon väg. Och, o, hvilken hvila och frid då! — "Hans verk". Jag kan ej fatta detta eller utföra det genom mina ansträngningar, men genom att upphöra med egna försök och spillgifva

hela mitt "jag" åt honom. "För goda gerningar". Äfven dessa skall jag icke välja; han bereder dem. Om jag kommer till en stund af glädje eller sorg eller frestelse eller pröfning, så har han beredt den för mig och mig för den. Underbart! Om jag följer denna väg i de beredda gerningarna i hans kraft, då skall äfven, om jag knappast förnimmer ljudet deraf sjelf, hans musik, hans poesi höras öfver andra lif; och äfven i denna sorguppfyllda tid, i hvilken vi lefva, skola män och kvinnor höra sången om den oändlige Gudens oändliga nåd och vishet, icke så mycket genom vårt tal som genom våra lifs poem. *Må Gud, kosta hvad det vill, föra oss in i sin vilja*

"Keswicks"-konferensen i Södertelge den 3—6 Oktober.

III.

I sitt tredje föredrag talade pastor Meyer om *vår ställning i Kristus*. Vi kunna endast återgifva något af det mycket sakrika föredraget.

Du måste skilja mellan tvänne saker: Din plats *i Guds afsigt* och din ställning enligt *din egen erfarenhet*. Du måste för hvarje dag söka att i din erfarenhet komma närmare den af Gud åsyftade ställningen. Du måste först fatta Guds afsigt med dig och sedan jaga der efter, att detta ideal och din egen erfarenhet må komma i öfverensstämmelse. Hvarje steg, du tager i denna riktning, innebär ett öfvergifvande af synd och sjelfviskhet.

I 1 Kor. 15: 45—47 talas om tvänne menniskor, *den första menniskan Adam* och den andra *Herren af himmelen*.

Genom den förste Adams fall öfvergafs den gyllene medelpunkten: Gud, och "sjelfvet" togs till medelpunkt. Och derigenom inkom oordning och förbannelse icke blott inom menskligheten utan ock i hela skapelsen.

Liksom hela slägtet sammanfattas i den förste Adam såsom dess representant, så är ock Kristus representant för ett helt slägte. Genom den naturliga födelsen äro vi i den förste Adam under förbannelsen, genom den nya födelsen äro vi i Kristus under Guds nåd.

I Rom. 5 läsa vi om, huru Guds nåd *öfverflödar* till dig och mig. Och dock se vi, att det är stor skillnad mellan olika kristna. Den ene är lycklig och lefver ett segrande lif, den andre är nedslagen och ligger under för synd. Den ene strör nt af konungarikets guld åt alla sidor, den andre är så fattig, att han knappast har sin nödtorft dagen igenom. Åt alla är samma nåd gifven. Men icke alla hafva förstått tillegna sig lika mycket deraf, under det somliga undfå rikligen nåd.

En fader lemnar åt sina 3 söner en lika stor penningesumma. Den äldste frågar ingenting derefter, begagnar sig icke af sin förmån och blir en landsvägsstrykare. Den andre tager ut $^1/_{10}$ af beloppet. Den 3:dje sonen lyfter hela beloppet, insätter penningarne i en stor affär och blir en rik man. Alla tre hade samma möjligheter, men blott en gjorde sig full nytta deraf. Hela Guds nåd är ställd till ditt förfogande. Men huru mottager och begagnar du den?

Då du frestas till retlighet, får du mottaga *Jesu saktmod;* då du frestas till otålighet, Jesu tålamod; då du frestas till orenlighet, får du taga hela famnen full af *Jesu renhet*. I din svaghet får du taga emot *Jesu kraft*.

Genom tron äro vi ett med Kristus. Kristus är vår ställföreträdare inför Gud. Han har på Golgata lidit straffet för en bruten lag. Och vi stå inför Gud i Jesu

rättfärdighet. Gud skådar oss i den älskade, iklädda Kristi rättfärdighets drägt. Kristus är vår representant. Jag är ett med Kristus. Jag blef korsfäst med honom, lades i grafven med honom, uppstod med honom ur grafven. Då han återvände till Gud, gick jag med honom in i himlen, jag uppsteg med honom genom himlarna till Guds tron. O välsignade tanke! Döden för alltid bakom mig! Död och graf bakom och den eviga saligheten framför mig! "Du död, hvar är din udd; du dödsrike, hvar är din seger?"

Jag har Jesu död och graf mellan mig och det förgångna, mellan mig och sjelflifvet. Jag har kommit tillbaka till min gyllene medelpunkt. Så är mitt lif icke längre ett sjelflif utan ett kärlekslif.

O, besluta dig att lefva ett kärlekslif, hvad det än må kosta! Säg till Guds Ande: "Fullborda mitt uppsåt. Jag kan icke. Du kan." Den helige Ande skall göra tvänne ting. Han skall för det första bekämpa sjelflifvet. Han skall säga till dig: "Det der är sjelfviskt." "Anden har begärelse mot köttet". Om du vid uppstigandet i en spårvagn tränger undan en fattig arbeterska, skall Anden bestraffa dig och säga: "Det der är sjelfviskt." Om du vid bordet tager för dig de bästa bitarna, om i affärslifvet en affärsman tränger undan andra, för att få det bästa sjelf, skall Anden säga: "Du har lemnat den gyllene medelpunkten." Han skall bestraffa lyx i klädedrägt och säga: "Det der är Adamslif."

Men Guds Ande skall för det andra *förhärliga Kristus*. Och ju mer du lefver i ljuset af Kristi härlighet, skall du rygga tillbaka för sjelflifvet. Anden lyfter dig högre och högre till Guds barns härliga ställning. Och du intager i allt fullare mening genom tron den nådesställning, som är dig gifven i Kristus.

IV.

Huru skola vi lära känna Guds vilja?

Jag vill ur ordet gifva några enkla regler såsom svar på denna fråga.

Es. 50: 4—5. "Han väcker hvar morgon mitt öra" o. s. v. Stilla ditt hjerta inför Gud! Det är vigtigare, att han får tala till dig än att du talar till honom.

Jesus gjorde alltid Fadrens vilja. Gud sade till Mose i fråga om tabernaklets byggande: "Gör allt efter den förebild, som blifvit dig visad på berget." Jesu lif på jorden var ett lif på berget. Han lefde i himmelen (Joh. 3: 13). Hvad han såg deruppe, upprepade han i dalen härnere. Deruppe finnes förebilden för hvarje dag. Gud har på förhand en plan för hela ditt lif. Och det gäller, att om du vill täckas Gud, du för hvarje dag och stund må få reda på hans plan med dig och rätta dig derefter, liksom byggmästaren rättar sig efter arkitektens planritning. Gud skall upplysa och undervisa dig.

Min 1:a regel är: *Var stilla*, tills du får veta, hvad du skall göra. Stanna, der du är, tills molnstoden rör sig. Skynda ej hit och dit, utan stå stilla och se, hvad Gud vill göra.

Joh. 5: 19. Gör intet af dig sjelf! Sätt icke i gång något! Vänta, tills du ser din Fader handla! När Gud sätter sig i rörelse, då är det ock tid för dig att så göra. Så länge Gud är stilla, så må ock du vara stilla. Skynda ej Gud i förväg!

"Men, om jag ej förstår Guds vilja?" Du är ej det enda dumma barn, Gud har. Han har många. Om du har ett dumt barn, så har detta klent begåfvade barn större anspråk på dig än det mer begåfvade. Gud är såsom en moder. Hon egnar den största uppmärksamheten åt det minst begåfvade barnet. Hon sätter det på sitt knä och söker utveckla det, hon vill barnet skall fatta, på ett riktigt barnsligt vis. Och om det ändå icke kan fatta saken, söker hon sänka sig ända djupare ned till barnets ståndpunkt. Och hon tröttnar icke på att gång på gång söka på ett allt enklare sätt stiga ned till barnets fattningsförmåga.

Lägg du på Gud, din Fader, ansvaret att sänka sig ned till den låga ståndpunkt, der du står. När jag är riktigt dum, hjelplös och bedröfvad, går det bäst för mig. Gud skall stiga ned till mig.

Es. 46: 4 är ett af de dyrbaraste ställena i biblen. Har du födt barn till verlden, så måste du uthärda med dem.

Gud leder oss icke genom syner eller änglar, när vårt helgade sunda förnuft är tillräckligt. Men det finnes många tillfällen, då vårt omdöme icke är tillräckligt. Se Apg. 12: 12. Petrus kunde ej öppna fängelsets dörrar trots allt sitt förstånd. Petrus var liksom i en dröm, och ängeln måste taga sig an honom såsom en moder sitt lilla hjelplösa barn. Då de kommit ut ur fängelset, ledde ängeln honom ett stycke framåt på gatan, tills Petrus hann att besinna sig. Sedan gällde det för honom att begagna sitt eget omdöme. Guds öfvernaturliga hjelp upphör, der ditt omdöme är tillräckligt. Blicka upp till Gud; öfverväg saken inför honom under bön. Lyft upp ditt omdöme inför Gud, och låt hans ljus falla derpå. Och då du sedan måste handla efter din bästa öfvertygelse, så säg till Gud: "Lägg hinder i vägen, ifall jag nu står i begrepp att göra något, som är emot din vilja." Läs Apg. 16: 6. Paulus och Silas blefvo förhindrade af den helige Ande. Dörren var stängd, så att de måste fortsätta. Både till höger och venster var dörren eller vägen stängd. Det återstod endast för dem att gå rakt fram till Troas. Och der såg Paulus i en syn den Macedoniske mannen och förstod Guds vink.

Möter du svårigheter, såsom de gjorde, så är det icke ett bevis för, att du tagit miste om vägen. Gud förer oss en sådan väg, för att hjelpa oss öfver dessa svårigheter och så uppdaga för oss hvad han kan. Gud kan föra sitt folk igenom det Röda hafvet.

I Guds vilja är vår hvila. Intet i verlden gifver en sådan hvila, som att taga upp Guds vilja. Det finnes 3 ljus, som stämma öfverens, då jag är i Guds farled, näml. Guds ord, Guds inre maning i hjertat och omständigheternas sammanstämmande.

Jesus säger: "Tagen på eder mitt ok!" Jesus och jag få bära oket tillsammans. Och det är ljufligt. Tag oket på! Böj ditt hufvud under det! Sök ej att vrida dig undan! Och håll sedan jemn takt med Jesus. Huru lång fåran än må vara, skolen I dock plöja den till slut!

Säg: "Jag väljer din vilja, Gud!" Då jag af helt hjerta väljer Guds vilja, så tycker jag om den. Det gifver själen *ro* att bära Jesu ok. Sträfvar du emot Guds vilja, så är du olycklig.

Om vi äro Herrens, så få vi taga allt, äfven det onda, som menniskor i sin elakhet tillfoga oss, ur Guds hand. Gud omsluter oss, alldeles såsom den omgifvande luften. Ingen pil kan derför träffa våra hjertan, som icke, så att säga, gått igenom honom. Det onda, som menniskor tillskynda oss, har då blifvit Guds vilja för oss, för att bana väg för någon välsignelse, som vi ej kunde erhålla på något annat sätt. Joh. 18: 11. Jesus tog kalken ur Fadrens hand. Han såg icke Judas' hand, utan Fadrens.

Så låtom oss då lefva i Fadrens kärlek! Låtom oss tala till Fadren om allt, om hvilken plats jag skall hafva på täget, hvilken väg jag skall gå genom skogen o. s. v. Vet du, hvad det vill säga att tala med Gud om allt?

Våga tro, att Guds vilja är bäst! Det gör jorden till himmel. Det skapar himmel i ditt hjerta. Utanpå kan Guds vilja synas såsom en ful packlåda. Men öppnar du den, så finner du all himlens välsignelse.

V.

Jag tänker att Guds barn borde säga ett hundratal gånger om dagen: "Jag är i den uppståndne Kristus." Vänta ej, att *känna* det! Det finnes tre ställningar, *tro, verklighet, känsla*. Somliga menniskor vilja ej antaga fakta, utan att känna. Detta är ej Guds väg. De måste säga åter och åter: "Det är en verklighet trots att jag ej känner det." Efter denna verklighet kommer tron, efter tron känslan. Känslan betyder ej något. Gud måste ofta taga bort våra känslor, för att föra oss till verkligheten. Om jag kommer åter en afton från min affär och för hem några sötsaker till mina barn, vet jag ej, om de vänta mig för sötsakernas skull eller för min egen skull. Så kommer jag en dag hem, och de veta, att jag ej skall medföra något. Men när jag dock ser deras ansigten i fönstret, vet jag, att de möta mig för min egen, ej för sötsakernas skull.

Sötsakerna äro känslorna. Det är ett faktum, att jag är i den uppståndne Kristus. Ibland, under stunder af nedslagenhet brukar jag åter och åter säga: "Jag är i den uppståndne Kristus," tills glädjen återkommer. 1 Joh. 5: 18.

Märk väl: "Född af Gud." Så snart du litar på Gud, är du född på nytt, och du kan sedan ej gå framåt och synda.

En af våra poeter har talat om, hurusom en gris och ett får föllo i en grop. Det förra stannar kvar i smutsen; men fåret bräker och oroas, tills det kommer upp. Den, som är född af Gud, kan för ett ögonblick falla i synden, men han kan ej förblifva der. Verlden är i den ondes våld. Vi kunna ej gå ut ur Gud och ut i verlden (v. 20). Vi äro i den Sanne. Säg åter och åter: "Jag är i Kristus." "Jag är i Kristus"; möt djefvulen åter och åter dermed.

Joh. 14: 20. På den dagen — den helige Andes dag — skola vi förstå, emedan Anden uppenbarar det för oss:

1:o) Att Jesus är i sin Fader. I början af vårt nådalif bedja vi till Jesus, emedan Anden först uppenbarat Jesus; genom Jesus lära vi känna Fadren och bedja till honom.

2:o) *I mig.* Vi äro i Jesus och ha varit der, sedan verldens skapelse, såsom hela skogen ligger innesluten i ett ekollon. Ef. 1: 3. Andliga välsignelser i Kristus. Utvalda *i honom* före verldens grundläggning o. s. v.. Efeserbrefvet är brefvet om förhållandet *i Kristus.*

Vi voro i Kristus, när han dog. Kom ihåg, att Kristi död var *för* oss, såsom vår ställföreträdare. Men han dog ock *ifrån synden* såsom vår representant. Det är helgelse. Kristi graf låg mellan honom och verlden. Vi voro i Kristus då, hvadan församlingen har Kristi graf mellan sig och verlden. Detta är dopets betydelse. Förra året reste jag på Röda hafvet. Då jag såg den plats, der Israeliterna tågade öfver hafvet, sade jag: "Detta är den största dopgraf i verlden." Röda hafvet låg mellan Egypten och Kanaan. Frågan är nu: Lefva du och jag, så att en graf ligger mellan verlden och dig? Du måste vara afskild från verlden. Du har ingen rätt att gå på teater och bal eller att likna verlden i klädedrägt.

När frestaren möter dig, måste du säga: "Jag är död i Kristus." Rom. 6: 1—5, 10. Vi dogo *från* synden i Kristus. Vi må fasthålla, att vi *dogo* i Kristus.

En tysk reste en dag till England, innan han fullgjort sin militärtjenst, och blef en engelsk undersåte. En dag kom han åter till Tyskland och blef nu uppmanad att fullgöra sin värnplikt. Men han sade: Nej, jag har intet att göra med Er. Jag är engelsk undersåte. Såsom engelska kanalen ligger mellan hans gamla och nya land, ligger Kristi graf mellan dig och ditt gamla lif.

Vi äro med Kristus i hans graf, men så äro vi ock med honom i hans uppståndelse. Ef. 1: 16—21. Se här, den ena trappan, efter den andra!

Ef. 2: 6. "Uppväckte oss med honom och införsatte oss med honom i det himmelska."

En soldat ser hellre, att han har fienden under än öfver sig. Du är i Kristus, med honom i det himmelska och har satan under dig. Är du i Kristus, skall du trampa satan under dina fötter. Är Kristus i ditt hjerta, kan han försvara dess dörrar, så att fienden ej kan storma det.

Jag är i Kristus, såsom lemmen i en kropp, såsom grenen i vinträdet.

Joh. 14: 20. Svampen är i vattnet och vattnet i svampen. Det är en dubbel förening. Så är jag i Kristus och Kristus i mig. Tag dig tid till allt göra det klart för dig: "Kristus är i mig, jag är i Kristus." Jag kan ej, men han är i mig, och *han* kan. Jag är ej stark, men Kristus är i mig, och han förmår allt.

Du *känner* det kanske ej, men du måste säga det *i tro.* Må alla säga det, som kunna det. Jag önskar, att du säger det som ett faktum. Kanske är Kristus i ett sämre rum i ditt hjerta, men han är i dig.

Låt oss säga först: "*Jag är i Kristus,*" och sedan: "*Kristus är i mig.*"

Är du i Kristus, så skall du bära frukt. Bekymrar väl en gren sig om fruktbärandet, om det är saft i den. Om du skulle säga till grenen: "Jag är bekymrad för dig, du måste bära så tunga druf-klasar," så skulle grenen le åt dig och säga: "Det är stammen, som bär mig." Kristus i mig är ansvarig för allt, hvad jag bör säga och göra. Jag är i honom; må jag blott förblifva der!

Tre saker kunna skilja oss från kvisten:
1:o) Tillåten synd,
2:o) Försummad bön och
3:o) Bekymmer.

Dessa afklippa förbindelsen med kvisten. Förblif i honom; han skall stiga upp som ett källsprång inom dig.

Till slut ett par verser: Kol. 1: 25—27.

En fattig enka hade en enda son, som reste ut till sjös. Tio år förflöto i fattigdom. Så kom en dag en främling och bad att få bo hos henne. "Ja, om ni kan taga emot det så tarfligt det är, så kan Ni få ett rum." Hon visste ej, hvem det var, men hon var glad öfver att se och höra honom. En dag vid bordet gjorde han en rörelse sådan som hennes man brukade göra. "Åh," sade hon, "du är min son." Han steg upp och omfamnade och kyste henne. Han tog hennes hand och sade: "Så hård er hand är." "Ja," sade hon, "jag har ingen haft, som arbetat för mig!" Han tog upp en handfull guld och visade henne samt sade: "Detta är ej allt; jag skall skaffa er en villa och tjenare, då ni kan framlefva edra dagar i ro."

Vi fingo Kristus boende i vårt hjerta i nya födelsen. Men vi veta ej, huru rika vi verkligen äro.

VI.

Vigten af att mottaga Andens fullhet.

Ef. 5: 18 innehåller en tydlig befallning till *hvarje troende* att uppfyllas med Anden. Såsom Guds barn har du Anden. Men har också Anden dig, så att han bärskar i ditt hjerta och lif? Gud är redo att fylla dig, tills *du flödar öfver.*

Apg. 9: 17. Vi se här, att vi kunna uppfyllas med Anden redan vid vår omvändelse. O Gud, förlåt mig, att jag lefvat så många år, bekännande mig vara kristen, utan att vara uppfylld med Anden!

Apg. 13: 52. Dessa bade varit omvända 3 eller 4 veckor och egde en mycket inskränkt insigt i sanningen. Dock heter det: De vordo *uppfyllda med fröjd och den helige Ande.* Det grekiska verbets form betecknade, att de *höllo på att fyllas.* Det var med dem såsom med ett ämbar under en flytande ström. Vattnet flödar in och ut. Men det är alltid fullt.

Gal. 5: 22, 23. Jemför v. 19: gerningar. Gerningar äro bullersamma och mödosamma. Frukten växer tyst och fritt. Bekymra dig icke om frukten. Se allena till, att du må fyllas med Anden, så skall nog frukten växa fram. Står du i rätt förening med Jesus, skall han uppfylla dig med Anden, och Anden skall frambringa frukt.

Rom. 8: 2. Andens lag frigör oss från det onda. Du har ej begär dertill, då du drifves af Anden, utan du afskyr det. Då jag en gång kom hem från en resa öfver Atlanten, var min näsa mycket känslig för dålig luft. Jag hade så länge andats den friska hafsluften, att jag genast kände, om luften ej var ren. Jag kom ut till en badort. Och jag sade: Det är grufligt, hvilken förskämd luft, I här hafven. Men de kände det ej, utan mente, att luften der var mycket frisk och ren. De hade kommit från Londons orena luft, och derför tyckte de, att luften derute vid badorten var förträfflig. Om du lefver i synden långt ifrån den helige Ande, är du ej medveten om frestelsen. Men lefver du uppfylld af den helige Ande, märker du frestelsen på långt håll och söker skydd hos Jesus.

Rom. 8: 16. Är du uppfylld af Anden, tviflar du ej på, att du är ett Guds barn.

Rom. 8: 26. Har du förlorat kraften i bön? Det är då derför, att du förlorat Andens kraft. Är du uppfylld med Anden, så är det i ditt inre en springkälla. Du samtalar med Gud dagen lång.

Joh. 16: 14. Anden undervisar oss om de gudomliga tingen. Han förbärligar Kristus. Den andeuppfyllda menniskan kännes igen derpå, att hon är fylld med Kristus. Jag är rädd för sådana rörelser, som sätta Anden främst. Anden såras, om vi tala för mycket om honom. Ej Anden främst, utan Kristus förhärligad

genom Anden. Anden uppenbarar Kristus såsom solstrålen uppenbarar solen. 1 Kor. 2: 9—10. Vers 9 har ej afseende på himmelen, utan på sådant, som vi ega nu. Gud *har* uppenbarat det. Blif uppfylld med Anden, och du skall fatta Guds hemlighet med *hjertat!*

Apg. 6: 10. Det fanns något hos Stefanns, som var starkare än det, som fanns hos dem. Vi kunna ej öfvervinna djefvulen genom vår ande, utan endast genom den helige Ande.

Apg. 10: 44. Petrus hade ej kommit mer än till inledningen, då Anden sänkte sig ned och afslutade hans predikan. Anden samverkar vid beligt arbete med den af honom uppfyllde predikanten. Det vore fåfängt tala om dessa djupa ting, om ej Anden hvilade öfver åhörarne.

Ef. 4: 30. Vill du fyllas med Anden, så måste du bortlägga allt sådant, som bedröfvar Anden. Är du villig, att bortlägga bitterhet, skämt och allt orent?

Rom. 12: 1. Vill du skilja dig från verlden? Vill du öfvergifva att förtjena pengar med samvetets förkränkelse? Är du villig att skilja dig från verldsumgänget? Den helige Ande vill icke ingå kompaniskap med dig, om du ej vill skilja dig från verlden och öfverlemna dig åt Gud för att lefva för frälsaren.

Apg. 5: 32. Önskar du Andens kraft, måste du lyda honom. Det kristliga lifvet är ett lydnadslif. Såsom vi ock se af 1 Joh. 3: 24. "Den som håller hans bud, förblifver i honom." Det är ej nog att sjunga och bedja; du måste framför allt lyda. Det innebär så mycket. Jesu vilja skär igenom köttet.

Gal. 3: 14. Vi undfå Andens löfte *genom tron.* Tag då emot Andens gåfva. Det är icke något tvifvel om att löftet gäller dig, såsom ock synes af Apg. 2: 39. Löftet är icke blott gifvet åt judarna och deras barn, utan ock åt alla, som fjerran äro, så många som Herren vår Gud skall kalla härtill. Har icke Gud kallat äfven dig?

VII.

I sitt korta tal på lördagsförmiddagen, hvarmed konferensen afslöts, talade pastor Meyer om *den gode herden.* Joh. 10.

Vi känna herdens röst och följa honom. Han är föremålet för vår innerligaste kärlek. Väl äro pröfningarna och frestelserna många. Är huset fullt af dyrbarheter, så har du orsak att frukta för tjufvar. Gud tillåter frestelserna, på det att du må blifva rotfästad i nåden. Må vargens tjut drifva dig närmare herden! Förblif i Kristus, och djefvulen kan ej nå dig.

Under allt går herden före sin hjord och för den ut på grönskande betesmarker. Vi hafva att icke blott bedja till Kristus utan genom tron så tillegna oss honom, att lifvet *näres* genom honom. Han gifver de sina lif. Men han vill ock gifva *öfvernog,* ett öfverflödande lif.

Fållorna kunna vara många, men hjorden är blott en. Vi tro på *den enda kyrkan,* Kristi kropp, Kristi brud, som inom sina gränser rymmer alla, som tro på Kristus, hvar de än bo. Må vi gemensamt följa herden!

Tidsåldern nalkas sitt slut. Jag väntar på den store herdens tillkommelse. Jag väntar ej att få gå igenom den stora vedermödan, utan att få möta Kristus i luften. Men vare sig vi få dö eller ej, låten oss följa Kristus tätt i spåren!

Ur kinamissionens historia.

„För din skull blefvo vi dödade hela dagen; vi blefvo räknade såsom slaktefår! Ps. 44: 23.

För några månader sedan började hela den kristna verldens tankar riktas mot Kina, det stora, urgamla riket i Östern, hvars folk så plötsligt rest sig upp för att slå hela sin samtid med häpnad och fasa. Stormakterna, som så öppet och fritt yttrat sig om Kinas delning, inbillade sig visst, att Kinas myllrande miljoner voro vandrande lik eller och en saga blott; ty hade de tänkt sig dem såsom ett lefvande, fosterlandsälskande folk, hvilka voro redo och villiga att försvara sitt land och skydda det mot främmande makters intrång, hade de nog aldrig uttalat sig så öppet i detta stycke. Men Blomsterlandets sofvande barn vaknade upp, och med den gamla tyranniska enkekejsarinnan i spetsen började de en blodig förföljelse mot alla utländingar, som vistades i landet, utan hänsyn till om de voro regeringarnes embetsmän, handlare eller missionärer. Missionärerna, hvilka ju voro längst inne i landet och försvarslösa, hafva ju dock lidit största skadan, ty flertalet af de mördade äro ju missionärer. Dock för oss, som känna till Kristi kyrkas historia, är det uppenbart, att det icke blott är en golitisk strid, som pågår i Kina, utan att här äfven är fråga om ett krig mellan mörker och ljus, mellan satan och Gud. Ty vore det ej så, skulle nog Herren icke hafva tillstadt, att så många af hans trogna vittnen blifvit marterade och dödade derute.

Herrens vägar och planer äro för höga, för att vi skulle kunna utgrunda dem. För mensklig ögon ter sig det drama, som utspelats der ute, mycket sorgligt. Men Herren ser igenom det hela. Han ser slutet, och vi endast början; och han vet, hvad han skall låta komma utaf detta. Nog äro Herrens tjenares lif så dyrbara i Herrens ögon, att han ej på en slump prisgifvit dem åt fiendernas godtycke. Och nog hade han makt att rädda, om så vore hans vilja. Men de, som han behagat låta dö för sitt vittnesbörds skull, äro nog de, som skola bringa den mesta fruktan för hans rike. Ty de hafva väl fått dö för att uppfylla i sitt kött hvad som fattas i Kristi lidanden för hans kropp, som är församlingen, Kol. 1: 24, och äro derföre hvetekorn, som skola blifva fruktbärande. Utom den stora skaran martyrer, som fått gifva sina lif för Herrens skull, är det en hel del missionärer, som genomgått oerhörda lidanden, men på ett underbart sätt blifvit räddade till lifvet.

Den mest underbara befrielse från att falla offer för fiendernas händer, hvarom vi läst, är den, som kommit Mr. Argento till del. Han tillhör Kina Inland Mission och var stationerad i Kuang-cheo uti södra delen af Honan-provinsen. Helt plötsligt blef hans station öfverfallen af en pöbelhop söndagskvällen den 8:de juli. Sjelf blef han fasttagen och slagen, under det de försökte släpa honom utur rummet. Af en händelse kom någon att stöta omkull lampan, och då han förstod, att mörkret var till hans fördel, försökte han slita sig lös och lyckades verkligen härutinnan; derpå kastade han sig ned på golfvet, kom så undan deras händer och lyckades komma bort till en vrå. Förföljarne, som trodde honom hafva flytt, sökte ej efter honom, utan gåfvo sig till att förstöra hvad som fanns i rummet. Då de slutat derinne, begåfvo de sig upp på öfre våningen för att fortsätta der. Nu begagnade han ensamheten till att krypa in under ett bord, hvarest han hade bättre plats och äfven trodde sig bättre gömd. Försöka fly kunde han ej, emedan ingen bakdörr fanns på huset och hela huset var omringadt af fiender. När de förstört så mycket de ville, skaffade de sig ett ljus för att söka efter värdesaker och delade så bytet sinsemellan, hvarefter de började tala om att antända och uppbränna huset. För verkställandet af denna plan lades nu i ordning en vedhög på golfvet, hvilken blef öfvergjuten med fotogén. Under det de höllo på med detta, uppmärksammade en utaf männen en stol, som stod framför bordet, och då han kom för att borttaga den, varseblef han mr. Argento, som låg gömd under bordet. I ett nu rusade de till och drogo fram honom från hans plats och släpade honom upp på vedhögen, hvarvid han äfven blef grymt slagen. Några grannar, som fruktade, att deras hus skulle råka i fara, ifall huset antändes, afrådde upprorsmännen från att bränna huset, sägande, att det ej var hans eget m. m. Detta gingo de in på sägande: "Välan, sak samma, vi bry oss icke om att bränna huset; vi skola endast bränna honom." Och så göto de fotogén på hans kläder och satte eld på dem. Elden blef dock snart släckt af vänligt sinnade grannar, som refvo

af de brinnande delarna af kläderna; äfven försökte de att föra bort honom, för att rädda honom. När fienderna sågo detta, togo de en stång och började slå honom i hufvudet och på kroppen. Väl försökte han skydda hufvudet med händerna, men han hann ej till dörrtrösklen, förrän han fick ett så hårdt slag i hufvudet, att han förlorade medvetandet. "Jag anbefallde min själ åt Guds bevarande och visste intet mer," säger han. Sedan låg han medvetslös i två dygn. Då han åter kom till sans, fann han sig sjelf liggande på plattformen i kapellet på ett kinesiskt täcke, genomdränkt med blod, med hufvudet ännu blödande. De troende kineserna omtalade för honom, att några af upprorsmännen hade släpat honom ut på gatan och velat hugga hufvudet af honom, men andra hade motsatt sig detta sägande: "Det tjenar ju till intet, när han redan är död." Sedan hade mandarinen kommit samma kväll; och då han såg honom ligga på allmänna gatan, befallde han sina underlydande att inbära honom och lägga honom på en säng. De funno ingen sådan och lade honom derför på plattformen i kapellet. De troende kineserna vakade turvis öfver honom om natten; de buro äfven mat till honom, sedan han kommit till medvetande. Febersjuk som han var, kunde han dock ej förtära den. Men det vatten, de förde till honom, drack han; och väl var ju, att han ej behöfde försmäkta af brist på vatten. Några förnäma herrar fingo höra, att han kommit till sans och skickade genast bud på upprorsmännen, på det att de skulle komma tillbaka och taga hufvudet af honom. Mandarinen fick höra detta, och som han fruktade, att han kunde ställas till ansvar, ifall herr A. blef mördad i Kuang-cheo, beslöt han att sända honom till Cheo-kia-k'eo, omkring 20 mil från Kuang-cheo.

En täldtuk uppsattes öfver en bambusäng, och på denna fördes herr A. under mandarinens egen personliga närvaro utur staden vid midnattstid. Mandarinen följde med nära 2 mils väg, och tillsade sedan sina soldater att se väl efter missionären under vägen. Natten mellan onsdagen och torsdagen bröto de upp och framkommo på lördags förmiddagen till Sin-ts'ai, hvarest eskorten skulle ombytas. Hela vägen hade folket varit mycket upphetsade och fiendtliga, och hade ej soldaterna varit på sin vakt, hade de nog ej fått passera, ty det hade ofta ropats, att de skulle döda utländingen. I denna stad blef dock sängen anfallen inne på sjelfva rådhusets gård, tältduken blef afsliten, och de försökte att slå sönder sjelfva sängen. Och hade det ej varit för mandarinens mellankomst, hade det nog gått illa med herr A. Snart var dock sängen reparerad, och den nya eskorten i ordning, och så bar det åter i väg. På vägen från rådhuset försökte dock folket åter att slå sönder sängen och draga skor och strumpor af herr A. Samma dag blefvo de öfverfallna af ett häftigt åskväder, så att de alla blefvo genomdränkta af regnet, under det en häftig orkanlik storm rasade omkring dem. Detta var svårt för alla, men dock mest för missionären, som var sjuk och lidande förut. Följande dags eftermiddag kommo de till en stad vid namn Hsiang-ch'eng. Här lemnade bärarna den stackars missionären utanför rådhusets port, prisgifven åt otaliga fienders godtycke. Dessa fingo nu under en hel timme roa sig med att nypa honom och draga honom i håret med mera sådant. Till slut befallde dock mandarinen, att de skulle bära honom in i ett rum och stänga dörren. I stället för att fortsätta den 6 mil långa färden till Cheo-kia-k'eo, blef han nu förd tillbaka mot utgångspunkten, trots alla protester från hans sida; sedan de hvilat öfver natten, anträddes återresan nästa morgon. På kvällen samma dag kommo de tillbaka till Sin-ts'ai. Men när mandarinen der hört, att hans embetsbroder i Hsiang-ch'eng ej ville låta A. fortsätta, visade äfven han sig ovänlig och lät A. tillbringa hela natten ute på öppna gården i regnväder. Och då han nästa morgon skulle fortsätta sin återfärd, fråntog han A. bambusängen och försåg honom i stället med en skottkärra (det mest obekväma fortskaffningsmedel, kineserna hafva). Herr A. var full med skråmor och sår, som gjorde det omöjligt för honom att stå eller sitta, dessutom var han yr i hufvudet och tålde icke solens strålar på bara hufvudet.

Till allt detta tog dock mandarinen ingen hänsyn, utan lät honom vräkas på skottkärran och skjutsas i väg. Om denna resa säger han: "Skakningen på den ojemns vägen (och kinesiska vägar äro i sanning ojemna) och den brännande solen förorsakade mig kvalfulla lidanden och bröt upp mina sår. Vi reste tre och en half mil den dagen. Mandarinen hade ej lemnat några penningar till mat åt mig, och om ej Herren hade rört en af soldaternas hjerta, så att han förbarmat sig öfver mig, hade jag ingen mat fått hela dagen." Följande dags middag kommo de tillbaka till Si-hsien, men mandarinen ville ej hafva något med honom att göra och lemnade honom ute på gården, hvarest han snart var omringad af en stor folkskara. Herren hade dock här en underbar hjelp i beredskap åt sin tjenare. Missionär A. hade ett par månader förut besökt denna stad och predikat evangelium. En man vid namn Chao, som hade anställning hos magistraten, hade då blifvit intresserad i evangelium. Då denne nu hörde att herr A. var på rådhusets gård i en sådan belägenhet, skyndade han dit och fick männen att med kärran föra A. till hans hus. Snart var en bädd i ordning för honom att ligga på och snart äfven té och en god middag. När Chao hörde missionärens berättelse, gaf han honom äfven 100 stora cash, och igenom hans bemedling blef A. äfven försedd med byxor, skor och strumpor, hvilket allt han saknade. Som det regnade häftigt, fick han stanna i denna stad i hela tre dagar och under hela denna tid fick han både spisa och bo hos Chao fritt och för intet. Hela familjen visade honom vänlighet och erbjöd honom att stanna hos dem, tills han blef bättre, då de ville försöka att skaffa honom respengar till Hankow. Som en bärstol emellertid sändes efter honom från Kuang-cheo-mandarinen, ansåg han det dock bäst att återvända dit. Kommen tillbaka dit, fick han dock åter göra en smärtsam erfarenhet. Mandarinen visade sig så likgiltig mot honom, att han lät honom stanna ute på gården i hela fyra timmar, under hvilken tid han var utsatt för en stor skara fienders godtyckliga behandling, hvilka både misshandlade honom och gäckades med honom, sägande: "Gud har fört dig säkert tillbaka; har han icke det? Din Gud kan icke frälsa dig. Jesus är död, han är icke i denna verlden. Han kan icke gifva verklig hjelp. Vår krigsgud är mycket starkare, han beskyddar oss, och han har sändt boxarne att nedrifva ditt hus och döda dig." Och under det de så sade, spottade de honom i ansigtet och kastade smuts och annat på honom och gjorde hvad de ville med honom. Somliga nöpo honom, andra drogo honom i hårflätan, under det att andra uttryckte sig på det mest föraktliga sätt. Herren gaf honom dock nåd att vara tyst hela tiden och ej upplåta sin mun.

Några af de troende kommo för att se honom, men måste fly för sina lifs skull. Då klockan var half nio på kvällen, befallde mandarinen att åtta af hans underlydande skulle bära A. i en bärstol utanför staden i riktning mot Lo-shan Hsien. Så gjorde de, omtalande för folk, de mötte, att de skulle bära honom till afrättningsplatsen. Den kvällen gingo de ungefär en half mil, följande dag, som var söndag, 4 mil. Men sedan de på måndagsmorgonen anträdt resan, försökte de få honom ur bärstolen under förevändning att de behöfde se till den litet; och då han gått ur den, skyndade de i väg hemåt, lemnande honom åt sitt öde. En af mandarinens män stannade efter, och af denna fick han omsider 400 cash, som mandarinen hade lemnat för hans räkning! Då solen gått upp, började han att vandra, ämnande gå till en stad Singiang Cheo, der han hört, att några utländingar skulle vara för att planlägga för en jernvägslinie. På vägen dit hvilade han sig litet i ett värdshus, litet mera än en half mil från Lo-shan, och fortsatte sedan sin väg. Genom en inre varning blef han dock hindrad att fortsätta och återvände till värdshuset, hvarest han förblef öfver natten. På kvällen kom omkring 30 beväpnade män in och frågade värden, om han sett "en utländsk djefvul" passera der, ty de voro efter honom för att döda honom. Värden svarade nej, och männen började förbanna utländingen. A. låg på golfvet med an-

sigtet mot väggen och hufvudet delvis betäckt med händerna, så att de icke sågo eller igenkände honom. Men han hörde allt, de sade, huru de planlade att anfalla och döda honom m. m. De trodde, att han var längre fram på vägen till Sing-iang. Och hade det ej varit för den der inre rösten, hade han ju varit så.

Tidigt på morgonen lemnade de värdshuset, och något senare äfven han. När han gått trefjerdedels mil, kände han sig mycket trött och nedslagen, då han fick se en man komma från motsatt håll. Denne man betraktade missionären mycket noga, och sedan han gått förbi, kom han tillbaka och frågade, om det icke var hr Ai. (Så hette nämligen Argento på kinesiska). Undrande hvad det kunde vara för en person, besvarade ej missionären hans fråga, utan frågade honom efter hans namn. Då herr A. hörde, hvarifrån han var, kom han ihåg, att han råkat denna man ett par år förut i Su-ning Fu. Om detta möte skrifver A: "Så snart jag låtit honom veta, hvem jag var, kom han emot mig, brast i gråt och sade, att han hade hört, att jag blifvit mördad. Derpå erbjöd han sig att vända tillbaka och *åtföljа* mig till Hankow. Men då måste jag omtala för honom, att jag nästan var utan penningar. Han sade sig då vilja hemta något penningar från sitt hem, och så gingo vi i sällskap." Då de kommo i närheten af den plats, han bodde, fick A. stanna på ett värdshus på andra sidan floden, medan kinesen gick till sitt hem, hvarifrån han sedan återvände med mat, penningar och kläder, Och genom denna mans bistånd var det, som A. slutligen efter ännu en veckas resa anlände till Hankow. Under den del af resan, hvarunder de hade sällskap, voro bådaderas lif i fara trenne gånger, men Herren räddade dem.

Vår Gud bor i himmelen, och allt det han vill, det gör han. Hvem kan hindra hans planer eller ändra hans beslut? När han befaller: "Kommen icke vid mina smorda och gören intet ondt åt mina profeter!" (Ps 105: 15), måste fienderna åtlyda denna befallning. Vi, som *nu* få sakna våra kära och stå ensamma efter deras bortgång, förstå måhända icke nu Guds handlingssätt, och hvarföre han just låt våra älskade lida döden. Men må vi *tro*, att *alla* Herrens vägar äro godhet och sanning, om vi än icke kunna se det så nu, och så hvila vid Jesu hjerta, att intet knot eller klagan må utgå från våra hjertan. Våra älskade hafva vunnit och gjort en stor vinst, och i verkligheten är det väl vinning äfven för oss, fastän vi icke *känna* det så nu. Låtom oss fortfarande älska kineserna och bedja för dem! Låtom oss bedja för de troende derute, som nu stå ensamma som får utan herde, sedan missionärerna måst lemna dem! Och låtom oss äfven bedja för missionärerna, att Herren må rena, luttra och på ett särskildt sätt dugliggöra dem för framtidsarbetet i Kina. Genom Guds nåd och många förböner skall nog denna nöd och förödelse, som öfvergått både vittnena och arbetet i Kina, lända till evangelii framgång och seger. Låtom oss bedja för hvarandra och för alla våra syskon, som haft samma nöd och lidande att genomgå som vi! Snart är striden utkämpad, och all nöd och lidande har nått sitt slut. Af detta hopp delaktiga

Laurine Carlesson.

"Förteckning på evangelisterna och deras fält."

Älskade kamrater, evangelister, bröder och systrar i Herren. Stor vare eder frid!

För några dagar sedan, då "Trons Segrar" kom mig tillhanda, läste jag ett af de förnämsta, ja, jag kan gerna säga det bästa uppbyggelsestycke, som jag läst, och det är just det, som står under ofvan anförda rubrik: "Förteckning på evangelisterna och deras fält."

"Men", frågar någon, "huru kan det vara något uppbyggligt i detta? Det är ju blott en hel del namn på personer och orter." För en ointresserad är det utan tvifvel det mest "torra" stycke, som "Trons Segrar" innehåller, men för mig är det af ett helt annat värde. Många utaf dessa namn återkalla i mitt minne personerna, som bära dem; men icke blott personerna, utan med hvarje sådan följer en hel serie af "gerningar", en serie af bön, af kamp, af tro, af fattigdom, af försakelse och uthållighet. Ju mera jag läser dessa namn, desto mera dyka personerna upp för mitt minne, till dess att jag tycker mig stå midt ibland eder, förnimmande edra varningsrop till verlden, edra böner, edra tårar, edra klingande sånger, eder trosfrimodighet och hängifvenhet för Mästarens sak, och jag kan icke undgå att le genom tårar vid tanken på eder.

Visserligen står det några nya namn på "listan", men jag har all anledning tro, att, då de låto inrulla sig i denna armé, de förstodo, hvad det gällde, och derför äro af samma art, som de, hvilka jag känner. En del namn äro gamla; de hafva stått der från begynnelsen. Personerna, som bära dem, hafva under åren varit "utslitna" många gånger, men likt trogna soldater hafva de hållit sig vid fanan och kämpat och vilja kämpa till dess att handen domnar, ögats ljus slocknar och anden går från stridsfältet hem till Gud.

Kamrater! mina känslor vibrera vid tanken på eder och eder hängifvenhet; och hade verlden blott tiotusen af det slaget, skulle hon ej undgå att märka det i socialt och religiöst hänseende. Själar, helt hängifna åt Gud, själar, som ledas oinskränkt af Guds Ande, själar, om hvilka man kan säga, att de äro män, äro sällsynta i vår tid. Väl finnes det många, som med glädje rusa fram till fronten i ledet, då Herren ropar. Men att dröja kvar der, då kulorna börja att hvina och sabelhuggen utdelas till höger och venster, att hlifva kvar i fronten kämpande, om man än af trötthet skulle digna ned på sina knän, det är blott ett fåtal, som hålla ut med. Kamrater, alla I, som stått på "listan", redan många år tillbaka, stån I ännu kvar i "fronten?" Slår hjertat lika varmt för syndarens frälsning? Ären I lika ifriga i bataljen, och sjuder hjertat af hat till synd- och formkristendom? Jag vill hoppas så. Herren hjelpe eder och mig! Det synes mig så, som om en stor frälsningsvåg gått fram öfver verlden och fört många lyckligt i land. Vi, som ännu äro kvar på hafvet, hafva visserligen icke de svårigheter att kämpa mot, som de hade; ty i deras tid var det storm, och man måste hålla sig vaken, om man icke skulle gå förlorad. Nu har, som sagdt, vägen rasat ut, solen ler och speglar sig i det lugna hafvet, behagliga vindar smeka och tjusa, och man är i fara att somna på den behagliga färden till himmelens land.

Kamrater, såsom daggen är frisk hvarje morgon, så låtom oss slipa våra svärd till nya strider. Det är icke fred, det är blott ett falskt sken, det är strid, strid på lif och död! Då detta kommer i edra händer, ären i redan ute på fältet. I hafven redan stått på förpost mot fienderna; men det är blott förebudet till denna vinters fälttåg. Gifve Gud, att jag kunde intala eder mod! Kanhända är det det sista fälttåget för många utaf oss, de sista tillfällen, vi hafva, att gå ett ärende åt honom, som lät sig naglas på korset för oss. Skola vi då gå med dröjande steg, tvekande i vårt sinne, tviflande i vår bekännelse? Nej, bort med feghet och skam, bort med all halfhjertenhet! Medan lifvet varar, låtom oss tjena honom, som dog för oss, med glada hjertan och full hängifvenhet!

Låtom oss jaga fram, fulla af ärelystnad, icke efter hvad verlden har att bjuda på: bekvämlighet, ro, anseende, beröm, vänskap, utan efter att känna Kristus och hans uppståndelses kraft, blifvande lika hans död, delande hans kors. Jag upprepar det ännu en gång, ehuru att jag löper fara att blifva enformig, att verlden har få män i vår tid. Hvad som i går sades, ändrar man i dag; och offer, som lades på altaret för att brinna till en ljuflig doft för Gud och verlden, tagas derifrån, innan elden knappast hunnit att vidröra

dem. Är det icke en skam? Skola vi icke med helig vrede i våra själar, resa oss och afskudda oss allt, som vidlåder, och trampa under våra fötter all likgiltighet, som vi finna både hos oss sjelfva och andra? Äro vi icke Herrens? Har han icke köpt oss med sitt blod? Äro vi icke hans lifegna, hans slafvar? Skola vi då ännu bysa någon likgiltighet, liksom hade vi ännu en egen vilja, då det gäller hans verk!

Bröder och systrar! Låtom oss på nytt i tron kasta oss in i striden, i tron höja svärdet och icke frukta att sänka sanningens tveeggade klinga ända till handfästet i vår motståndare, vare sig det gäller vän eller fiende. Det skall blifva hett, jag vet det; satan skall börja att larma, och "vänner komma med såta råd, som äro att likna vid ett stillande plåster. Men låtom oss icke akta derpå! Konungens ärende brådskar, och det måste utföras troget, med hjerta för saken och punktligt. Jag vet, att mången Akan finnes, som bar fått lust till mantelu från Sinear och gripit efter guldet och silfret. Men låtom oss i Herrens namn än en gång sätta fram valurnan med lotterna uti och låta folket nalkas Herrens ansigte, och den brottslige skall blifva uppenbar och straffad; och de trogna draga till nya segrar under helig fruktan och segerglädje. Hjelpe oss Herren! Vi gå i hans namn, och segren är viss, segerjubel skall än en gång höras från den rättfärdiges hydda. Himlen skänker oss hvila.

Eder i Herren förbundne stridskamrat

Bror N.

Crespo den 14 okt. 1900.

Själens längtan.

Min Gud jag sjunker ner,
Vid korsets fot och ber
Om denna djupa frälsning,
Som du af nåd beter.
Min egen vilja krossa,
All sjelfviskhet fördrif.
O Gud, mig helt förlossa
Ifrån mitt eget lif.

Som hjorten efter vatten
Jag längtar efter dig,
Med din Andes fullhet,
O Gud, välsigna mig!

O, Jesus, helga mig,
O drag mig närmre dig,
Och till mitt sinnes ande,
O Gud, förnya mig.
Till hjertats djup mig rena
I blodets purpurelf,
Och sedan helt förena
Och uppfyll med dig sjelf.

Det finnes ingen ann',
Som mig förlossa kan.
Och himlen kan ej fylla
Ett hjerta, som du vann.
Ej dina gåfvor heller
Är något utan dig.
*Blott **du** mig tillfredsställer,*
*Blott **du** är nog för mig.*

Min brudgum, rik och skön,
Jag är din kärleks lön.
Mitt hjertas djupa längtan
Är svaret på din bön.
Till din uppstungna sida
Jag måste luta mig.
Och låt mig sedan lida
Och fröjdas blott med dig.

E. G—n.

Julpsalm.

Kom, låt oss med hvarandra gå
till Betlehem i Juda,
att der åt *konungen på strå*
vårt hjertas hyllning bjuda!
Ty der i krubban hvilar han,
som full förlossning åt oss vann,
som, svept i lindakläder,
dock hela jorden gläder.

Vi vilja följa männens tåg,
vi följa Österns stjerna.
Med samma längtansfulla håg
vi oss till Jesus ärna.
Der vilja vi trots blygd och skuld
åt honom offra hjertats guld,
ja hela hjertat gifva
och evigt hans förblifva.

Kom, låt oss gå vid otteljus
och tempelklockor klara,
vid psalmesång och orgelbrus,
en stor andäktig skara,
och lyssna till det fröjdebud,
som lyder: *Ära vare Gud*
och frid på hela jorden!
ty Gud är men'ska vorden.

Si, han är född af Jesse rot
att bära Davids spira,
men skall kring hjessan utan knot
en törnekrona vira.
Ej anade »de vise» det,
de sågo blott hans majestät,
men ej den djupa smärta,
som bodde i hans hjerta.

Dock skulle denna barnabarm
få smaka dödens pilar.
Hvad hjelpte moderskärlek varm,
der han i skötet hvilar?
Hvem ryckte dig, o Jesu huld,
från modersbarm — om ej *min* skuld?
Min syndaskuld, den röda,
skall Jesusbarnet döda!

Så ser jag re'n vid krubban då
ditt kors i ljuset glimma
att mera lära mig förstå
din dyra födslotimma.
Du *föddes*, för att *dö* för mig,
från krubban gick din törnestig.
Du djupa frälsningsgåta,
hvem kan ditt djup upplåta?

Det kan blott *Han*, som heter *Råd*
och råder oss så gerna,
som låter ännu, full af nåd,
oss lysas af sin stjerna
till ljusomstråladt fadershus,
der allt *det dunkla* byts i ljus,
der efter dag så mulen,
vi få i glans,
som barnen hans,
för evigt fira julen.

Eric.

Hans rike är frid.

(Öfvers. fr. engelskan).

"På förökelsen af hans herradöme och på friden skall ingen ände vara." Es. 9: 7. (Eng. öfvers.)

Få ställen i bibeln hafva blifvit mer förtydligade genom den nya öfversättningen än detta Esaias nionde kapitel, som i sjelfva verket var nästan obegripligt förut. Sålunda lyder det i den nya öfvers.: Dock skall mörkret icke stanna öfver det land, hvaröfver det varit hopträngdt. Liksom den förra tiden föraktade Zebulons land och Naftalis land, så skall den kommande tiden ära vägen utmed sjön." Och tredje versen: "Du skall göra folket mycket — och dess glädje stor." Och femte versen: "Ty hvarje slamrande krigsrustning och hvarje mantel vältrad i blod skall uppbrännas, af eld förtäras. Och ytterligare vår texts ord: "På förökelsen af hans herradöme och på friden skall ingen ände vara." Detta allt visar den flod af intresse och betydelse, som den nya öfversättningen infört i detta märkliga ställe.

Låt oss för ett ögonblick förstå det historiskt. Profeten talar om norra gränsen af Palestina, som liknade den sandiga strand, mot hvilken vågorna häftigt slogo, men bakom hvilken fruktbara slätter utbredde sig. Under Israels långa strid mot Assyrien träffade de hårdaste angreppen Naftali och Sebulon, som bortfördes fångna. Oväders molnen hade stått tunga öfver detta gränsland, men profeten förkunnar, att bättre tider skulle komma, då icke längre dysterhet utan ljus skulle blifva dessa landsändars del, och han fortsätter, användande tre illustrationer på den glädje, som då skulle fylla landet: skördeglädjen, segerglädjen och glädjen öfver den nyfödde.

Skördeglädjen. Under hela vintern har sådden legat i jorden, utsatt för många faror. Omsider tränger den genom jordskorpan, står upprätt, och hela landet betäckes med gyllene säd. Skördemannen kommer med sin skära, och kvinnor och barn komma och binda de tunga kärfvarne, och då de sista äro bergade, ljuder luften af arbetarnes jubelrop. Profeten säger, att det så länge ödelagda nordlandet en dag skulle fyllas af en sådan glädje. Från den ena ändan till den andra skulle invånarne fröjdas inför Gud, som när de hösta årets skörd.

Segerns glädje. Fyrtio år hade landet kvidit under Midianiternas förtryck. De svärmade som gräshoppor, förtärande allt gräset och landets hela gröda. Folket led förfärligt, då Gideon uppstod och med sin starka hand dref tillbaka strömmen af inkräktare, och nationen förlossades. I veckor och månader kunna menniskor kämpa mot öfvervåldigande svårigheter, och plötsligt uppgår den dag, de bedit om och hoppats på, då fiendens linie brytes. Se, huru vid skarornas anlopp han flyr; fienderna skingras som molnen för stormen. Då glädja sig krigarne. Huru de fröjdas på slagfältet! Huru nyheten sprides! Huru dalarne fyllas med sånger och jubelrop! Huru landet gläder sig! Och profeten säger, att den tiden skulle komma, då de nordliga, så länge ödelagda distrikten skulle få en period af seger och triumf såsom vid Gideons seger öfver Midian.

Glädjen öfver den nyfödde. Åter förändras taflan, och profeten målar för oss en vagga, hvari ett nyfödt barn ligger. Huru modren efter sitt långa lidande gläder sig öfver denna lilla smula af mensklighet! Och hvarje medlem af familjen glädes också. Är det för slutet på lång oro? Är det emedan det nyfödda barnet kan blifva en välsignelse för slägtet? Är det för dess hjelplöshet, dess ömtåliga lif, för de små armarne, som utbredas i omedveten åtrå? Alla, som hafva en gnista mensklighet i sig, glädjas ju ändå vid ett barns födelse! Så, säger profeten, skall det blifva för Sebulon och Naftali, som om hvarje hus fått se en arfvinge födas, och hvarje hem gladdes åt barnaröster.

Sådana äro de tre lifliga målningar, hvarmed detta kapitel börjas. Derpå samlas profetens tankar kring den hemlighetsfulla gestalten af ett barn, som skulle födas, som kallas med stora namn, som skulle sitta på Davids tron, och på hvars herradöme och frid det ingen ände skulle varda.

Jorden, solen, månen, stjernorna och den materiella verlden förvandlas och förgås, men på det rike, som utgår från Davids ätt och fulländas i Davids större son, skall ingen ände vara.

Vi bringas sålunda i Jesu närhet, om hvilken vi må säga först, att *Jesus tillhör oss alla.* — Ett barn är oss född — vidare att *Han är konung genom sin naturs inneboende härlighet* — underbar, råd o. s. v. och slutligen *vi kunna endast få frid genom att öfverlåta herradömet på hans axlar.*

I.

Kristus tillhör oss alla.

Oss är född ett barn, en son är oss gifven. Hvarje menniska har rättighet till menniskans son. Maria födde sitt barn för hela slägtet, och just som hvar och en af oss påverkas genom den förste Adam, så måste en hvar af oss mer eller mindre påverkas af den andre.

Emedan du är en menniska, emedan du är en del af det stora menniskoslägtet, har du en rättighet till menniskans son, Jesus Kristus. Hvilken gåfva det barnet är! Hvilken gåfva Luther var för Tyskland! Hvilken gåfva drottning Viktoria varit för Stor-Brittanien! Hvarje engelsman har fördel af att hon är drottning, alldeles som hela kristenheten har fördel af att Luther lefvat.

Tänkom oss en tilldragelse sådan som denna! En späd gosse födes i en stor, fattig familj och kommer i sinom tid i skola, elementarläroverk och till universitetet, och den unge studenten hinner omsider till utmärkelse, ära och rikedom. Hur stolta föräldrarne äro öfver honom! Hur ständigt de tala om honom! Hvilken nytta hela familjen har af honom! När tiden är inne, gifver han en handräckning till en god början i lifvet åt hvar och en af sina bröder och systrar. Och då aftonens skuggor samlas kring hans ålderstigna föräldrar, omhuldar han dem och jemnar deras väg till grafven. Tänk hvad Josef måste hafva varit för Jakob och alla sina bröder, när han som vicekonung öfver Egypten tog dem under sitt skydd, och uppfyllde alla deras behof! För visso måste de hafva erfarit, hvad profeten menade med orden: "Ett barn är oss född, en son är oss gifven."

Emedan Herren Jesus Kristus antog vår natur och så blef beslägtad med oss, och har uppstigit till herrligheten, skola vi hafva bättre utsigter än vi eljes kunde hafva fått. Vi tillhörde en fattig, förderfvad stam, nedsjunken i skam och armod, men hvad vi förlorat i vår stamfader, hafva vi vunnit i vår broder, och Jesus Kristus har för oss öppnat en trappa, uppför hvilken vi kunna klättra, och det våning efter våning. Han blyges icke att kalla oss bröder. "Ett barn är oss född, en son är oss gifven." En hvar har anspråk på honom, och han tillhör oss alla.

II.

Han har rätt att vara konung på grund af sin karakters inneboende herrlighet.

Vi kunde hafva talat om, hur hans konungadöme kommer af hans Faders bestämmelse, ty i den andra psalmen träder han fram för att förkunna det beslutet, att hans Fader gjort honom till konung och insatt honom på sitt heliga berg Zion. Eller vi kunde dröja vid den andra sidan, att han är konung, emedan han gjort så mycket för oss, utgjutande sitt blod för att vinna riket. Du är värdig att hafva herrlighet, ära, makt och välde, ty du vardt slagtad och har igenlöst oss åt Gud. Vi kunde ock betona det sakförhållandet, att han sänkte sig så lågt som möjligt och derför har rätt att uppstiga högst som menniskors krönte konung. Men vi kunna här åsidosätta dessa tre grunder till hans konungadöme och hålla oss vid tanken i vår text, hvilken framhåller hans inneboende storhet.

Underbar! Hvarför frågar du efter mitt namn? Underbar, så heter jag. (Dom. 13: 18). Hans namn är hans natur. Hans natur är underbar, emedan den förenar guddom och mensklighet i en hemlig frändskap, som vi aldrig kunna analysera. Sjelfva undret i hans natur är dess oförklarlighet, men denna bevisar hans guddom. Om vi måste tro på en liten Kristus, på en, som vi kunde väga och mäta och förstå, som icke gjorde några under, icke kunde uppväcka några döda, icke ginge på hafvet, icke stillade någon storm, om vi hade att göra med en, hvars ord voro så enkla, att vi lätt kunde fatta deras djup, hvars natur endast vore motbild till vår egen, då kunde vi visst skaka våra hufvuden och undra, om han hade några anspråk på att vara konung. Men just emedan han är den underbare, — så hemlighetsfull, så outransaklig, att ingen har en mätlina nog lång att hinna bottnen af hans natur, att ingen är nog mycket kemist att granska hans underbara väsen — emedan han är underbar, skall herradömet vara på hans axlar.

Han är rådgifvaren, läraren, sanningens konung. Han har sjelf sagt oss, att hans konungadöme är grundadt på hans vittnesbörd om sanningen, och att alla de, som älska sanningen, skola höra hans röst. Om du lefver ett fullkomligt sant och uppriktigt lif, skall du i Jesus Kristus finna något, som motsvarar din egen djupa längtan, så att du blir tvungen att med Filippus utropa: "Den, om hvilken Moses och profeterna skrifvit, hafva vi funnit."

Hvarje menniska säger: "Hvem är jag? Hvarifrån kom jag? Hvart går jag? Hvad är lifvet? Hvad är döden? Hvad är tiden? Hvad är evigheten? Hvad är på andra sidan?" Men Jesus Kristus är rådgifvaren. Han säger oss, hvad Gud är — Fader. Han säger oss, hvad lifvet är — en skoltid, en uppfostran. Han säger oss, hvad denna jorden är — ett litet stoftgrand i det stora verldsalltet, men dyrbar för Gud, emedan den fuktats af hans Sons blod. Han säger oss, hvad tiden är, en parentes af evigheten. Han kastar ljus öfver lifvet och döden och bringar odödlighet i ljuset. O underbare rådgifvare, lärande, uppenbarande för oss! I mången mörk stund af vårt lif har du talat sanningens ord till oss särskilt om oss sjelfva!

Den mäktige Guden genom hvilken allt gjorts — solar och lysmaskar, keruber och myror, vattenfall och daggdroppar, verldshaf och den lilla smula fuktighet, som om sommarmorgonen hänger på rosens blad — den mäktige Guden. Genom honom gjordes allt och utan honom är intet gjordt, som är gjordt.

Evig fader. "Tidsåldrarnes fader:" Hvilken tanke! Tänk ett ögonblick! I Rom brukade gladiatorer, innan de kämpade, gå i procession framför kejsarens tron, och då de en efter annan passerade, ropade de: "Hell Cæsar! De döende helsa dig!" Så gingo de vidare in på skådebanan och till döden. Kristus sitter nu på sin tron, och tidsåldrarne gå i procession förbi honom. Då de gå förbi, ropa de: "Vi tidsåldrar dö. Vi helsa dig, tidsåldrarnes konung, du som evigt lefver."

Fridsfurste. Den fursten, som stiftat frid genom blodet på sitt kors, som är en prest och hvars välsignelse är frid, den furste, hvars rättfärdighet är fridens grundval. En nyårsdag var hela Europa upprördt. Krigstecken voro i ögonen fallande. Det förmodades på många håll, att Frankrike under sin kejsare, den tredje Napoleon, hade i sinnet att störa Europas fred. Sändebuden samlades till nyårsmottagningen i Tuilerierna. Talande till en af dem sade kejsaren: *Kejsardömet är freden.* Detta uttryck telegraferades allestädes kring Europa och mottogs med en lättnadens suck. *Kejsardömet är freden.* Vi höra Guds Sons röst i denna dag bland krig och rykten om krig, af hvilka verlden just nu upprörres, och han säger: "Jag verkar för frid, jag är kommen att förkunna frid, mitt välde är frid, och när jag verkat genom nutidens mörker och sopat bort detta mörker och dessa krigsmoln, har underlagt mig menniskors hjertan, sinnen och lidelser och har bestigit tronen i det rike, för hvilket min Fader bestämt mig, då jag blir Immanuel, fursten, skall jag blifva Shiloh, Fridsgifvaren."

Han, som är så underbar till sin natur, som kan råda så fullkomligt, som är stark att befria de svagaste med samma makt, hvarigenom Skapelsen frambragts, tidsåldrarnes Fader, oberörd af tidens flykt, den furste, hvilkens välde är frid — förtjenar visst att få härska, icke endast i denna verld, som det en gång skall ske, utan ock i ditt hjertas verld, din själs miniatyrverld.

III.

På hans rikes förökelse och på friden skall ingen ände vara.

Ack, måtte styrelsen öfver hvarje lif läggas på hans axlar och må han blifva rättfärdighetens och fridens konung! Hvilket ditt verk må vara i verlden, lägg styrelsen på hans axlar! Om du är en artist, lägg styrelsen på hans axlar, och måla aldrig en tafla, framkalla aldrig ur marmorn en staty utom som en, hvilken verkar under Jesu Kristi konungadöme och styrelse. Om du är författare, skrif aldrig en rad, som du icke vill låta Kristus, konungen, läsa! Om du står i affär, haf intet att göra med humbug eller bedrägeri, utan se till, att alla detaljerna i ditt kontor eller din fabrik äro värdiga en konungens undersåte. Tillkomme ditt rike i konsten! Tillkomme ditt rike i politiken! Tillkomme ditt rike i den literära verlden! Tillkomme ditt rike i våra hem!

Kanske har friden flytt från ditt lif? Då du var ett barn, tör den hafva hållit vakt vid ditt hjerta, men den har tyvärr flytt, bortskrämd af synden. Om du önskar återvinna den, få igen skördeglädjen och segerfriden, måste du lägga herradömet på hans axlar, utropande: Emedan du vardt slagtad, skall ditt namn vara öfver alla namn för mig. För dig vill jag böja mig, bekännande, att du är Herre. Då skall den frid komma, på hvilken ingen ände skall vara, och han skall evigt regera! Haleluja!

Jag, Herren, är din läkare.

2 Mosebok 15: 26.

(Ett vittnesbörd af en, som erfarit Herrens hjelp.)

Femton år har jag till följd af nervförlamning tillbringat dels till sängs och dels i rullstol och förgäfves användt många läkare och dyra kurer. Hvarje försök att gå några steg försvårade för längre tid mitt lidande. Utan hopp om tillfrisknande och i tron att det var Herrens vilja, att jag skulle vara sjuk, hade jag ingen önskan längre att blifva frisk.

I oändlig barmhertighet har Herren Jesus på mig uppfyllt sitt löfte: "jag vill hela dem," och helat mig. Jag blef uppfordrad att omtala detta för alla älskade sjuka och friska, verldens barn och Guds barn och mitt hjerta är gerna färdigt dertill.

Jag, Herren, är din läkare! Många, långa år hängde detta språk öfver min säng, dithängdt af trogna vänner. Han, min Herre och Frälsare, hade blifvit läkaren för min sjuka själ och helat den från oförlåtna synder. Han lindrade äfven min kropps lidande, då jag bad honom derom, och talade vänligt till min själ under långa, sömnlösa nätter. Men att han äfven var min läkare, som kunde hela min sjuka kropp, det var en hemlighet för mig, hvilken den käre Herren dock nu har uppenbarat.

"Jesus helar de sjuka," denna lilla skrift af Murray kom åter i mina händer genom en vän. (O, om vi sjuka icke hade vänner, såsom den giktbrutne i evangeliet, som på bedjande häuder föra oss till Herren!) I början kunde jag icke fatta de stora, härliga ting, hvilka den käre Murray uttalar i denna bok. Snart kom jag till denna öfvertygelse: "Herren vill hela mig från min sjukdom, om jag öfverlemnar mig helt åt honom och blott vill lefva för honom." Långa år hade jag trott, att det vore Guds vilja, att jag skulle förhärliga honom genom lidande. Ofta ljöd det i min själ: "Din vilja, min Gud, gör jag gerna!" Han drog mig dit, och jag måste ära honom. Nu hette det: "jag vill hela dem." Naturligtvis måste jag göra allt för att han skulle kunna uppfylla denna sin vilja på mig, ljöd det inom mig. Jag lade ännu en gång i bön fram för honom hela mitt förgångna lif, bekände mina synder, lofvade och prisade honom för hans kärlek och förbarmande och föreföll honom hans löfte om bönhörelse och om sjukdoms helande (Joh. 14: 13, 14, 2 Mosebok 15: 26 och många andra).

Sedan stod jag i tro upp från min rullstol och gick ett slag genom rummet, alldeles upprätt, utan stöd, utan smärtor. Det var min Guds kraft, som hade fattat tag i kropp och själ och genomträngt dem. Andra dagen gick jag lika mycket, tredje dagen genom hela huset och så tilltogo dagligen mina krafter. Min själ strömmade öfver af lof och tack. Det var, är och förblifver någonting så oändligt stort, detta, som Herren gjort med mig. Sedan ett år ha nu mina krafter ständigt tilltagit. Herren gaf helsan, som han hade återskänkt mig, endast så att säga bitvis åt mig, icke mycket kraft på en gång, för att jag skulle rätt skatta den och sorgfälligt bruka den. Ofta går jag en hel timme i ett och går upp för många trappor i hans tjenst. Tidvis återkommande smärtor äro mången gång en följd af någon afvikelse från Herren, genom hvilka han alltid åter hemtar mig tillbaka. Honom vare tack för allt! Eder, älskade systrar och bröder i Kristus, eder helsar jag hjertligt och ropar till er: "Den store läkaren är här, den kärleksfulle Jesus!" "Den dig alla dina synder förlåter och helar alla dina sjukdomar." Ps. 103: 3.

BIBELKURSEN.

Bibelkursen vid Götabro, Nerike, har i år varit besökt af tillsammans 55 deltagare, deri inberäknade 12 evangelister, hvilka sednare varit närvarande blott under en del af kursen. Herrens Ande har varit kraftigt verksam ibland oss för att uppenbara Kristus och bereda rum för honom i våra hjertan. Och hvar och en, som varit tillgänglig och öppen för Anden, har helt visst fått en ny syn på honom, den högtlofvade, den, om hvilken Moses, i lagen, och profeterna hafva skrifvit, "bibelns kärna och stjerna". Och en blick på honom gifver lif. Men lif kommer aldrig till stånd utan smärta. "Döden är lifvets port." Det är icke blott vid omvändelsen, vi få erfara detta; utan hvarje gång det eviga lif, som blef födt i oss vid omvändelsen, skall fördjupas i våra hjertan, hvarje gång den i oss inneboende Kristus skall i kraft af sin återlösning taga oss i fullare besittning och sålunda vinna gestalt i oss, få vi erfara födslosmärtan, sorgen efter Guds sinne; och likasom det endast kan ske genom dom, att Kristus upprättar sitt rättfärdighets- och fridsrike på jorden, så är det också "med *dom* och *rättfärdighet*, han upprättar och stärker sitt rike i våra hjertan (Es. 9: 7). Detta beror derpå, att inom oss finnes så mycket, som gör honom motstånd. Fallet har tagit djupt. Vi äro genomträngda af synd och sjelfviskhet, och till och med i vår gudsdyrkan, vår kristendom och vårt tjenande finnes det så mycket af sjelflif och eget verk, att vi blifva förskräckta och förkrossade, när ljuset från den Helige tränger in i vårt innersta och afslöjar våra hemligaste uppsåt. Vi blifva hardt när förtvifiade, emedan vi hade bättre tankar om oss. Det gäller då att låta domselden utföra sitt verk till rening och luttring; ty om ock hela vår lifsgerning skulle gå under i eldsprofvet, så ersätter Herren det odugliga med sådant, som består inför honom, emedan det är verkadt af honom. En djup inblick i hjertats förderf och vår ovärdighet gör nåden outsägligt stor för oss; och vi mottaga icke Kristus såsom vårt lif, förrän vi insett vår fullkomliga hjelplöshet och oduglighet, att "i oss, i vårt kött bor *icke något* godt." Men sedan Anden gifvit oss ett rätt begrepp om synden och fört oss till det stadium, att vi förtvifla på all egen dugglighet och värdighet, då är han också den trofaste Hugsvalaren, som för oss uppenbarar Kristus, den korsfäste, i hvilkens död också vi hafva dött från synden, lagen och sjelflifvet. Och då vi i tron omfatta honom, villiga att lemna oss helt åt honom, gör Anden Kristi död och uppståndelse till en verklighet i våra lif. Sålunda likbildas vi med honom mer och mer och delaktiggöras af honom, så väl i haus lidanden som hans uppståndelsekraft, till dess vi, vid hans uppenbarelse, få skåda honom i härlighet, och blifva honom fullkomligt lika.

I detta spår har Anden hufvudsakligen ledt undervisningen, och det har, liksom vid föregående kurser, pågått ett djupgående Andens verk bland deltagarne. Välsignelsen har ej kommit oss till del i ljufliga känslor, men vi hafva fått det som är bättre: Kristus har blifvit dyrbar och oumbärlig för oss, hans kors vår enda tillflykt och likgestaltandet med honom vårt lifs mål och vår begäran. Hvad mer, om förkrosselsen tagit djupt och tårarne flödat mer ymnigt än glädjesångerna! En

förkrossad och ödmjuk ande är den Högstes boning. Må Herren fullborda det verk, han begynt, och må vi ej taga offret tillbaka!

Ledarnes uppgift vid kursen har varit att visa det innerliga sammanhanget mellan gamla och nya testamentet och sålunda lägga grunden för ett fortsatt bibelstudium. I gamla testamentet hafva isynnerhet beaktats förebilderna till och profetiorna om Kristus och den helige Ande, Josefs och Jakobs historia, de Israelitiska högtiderna, intagandet af löfteslandet, m. m. — allt i nya testamentets ljus. En kort öfverblick har derjemte tagits öfver åtskilliga af gamla testamentets böcker. Ur nya testemantet hafva vi i korthet genomgått Apostlagerningarne, Galaterbrefvet och Efesierbrefvet. Dock hafva delar af öfriga bibelböcker också tagits i betraktande och några bibliska ämnen studerats, särskildt Andens verk och frukter samt de yttersta tingen. Sång och musikövningar hafva gemensamt hållits 3 à 4 gånger i veckan. Flere offentliga möten hafva gemensamt hållits under kursen såväl vid Götabro som i kringliggande missionshus, i hvilka möten kursisterna hafva deltagit.

Ehuru arbetet fortgått under känslan af svaghet, ovärdighet och brist å ena sidan och ansvaret å den andra och kostat ledarne mycken kamp och hön, hafva vi känt oss burna och uppmuntrade af de troendes böner och deltgande.

Kursens afslutning egde som vanligt rum med offentligt möte i Nalavi missionshus söndagen den 2 dec. kl. 11 f. m.

Mötet öppnades af missionär O. Emanuelsson med bön och uppläsande af 24 Psalmen.

Derefter predikade pastor Kihlstedt öfver 1 Tim. 6: 13, 14: "Jag bjuder dig inför Gud, som gör allt lefvande, och inför Kristus Jesus, som under Pontius Pilatus har aflagt den goda bekännelsens vittnesbörd, att du håller budet obefläckadt, ostraffligt, intill vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse."

Denna allvarliga uppfordran ställer aposteln till Timoteus, som han i det föregående benämner Guds menniska. I sanning ett skönt namn! Timoteus var en sådan, som var tagen i besittning af Gud, en menniska, i hvilken återlösningen på Golgata blifvit förverkligad. Derigenom var han uttagen från den närvarande onda verlden Han var icke längre en syndens eller satans menniska, icke heller sin egen, utan en boning, ett tempel åt den helige Ande. Han lefde för Gud och hans intressen. Dertill äro äfven vi kallade.

Här tager nu aposteln denna Guds menniska med sig inför Guds ansikte och besvär honom inför Gud. "Inför Gud". En helig och ansvarsfull, men tillika en den allra skönaste ställning. Gamla testamentets heliga hafva vandrat inför Gud. Elia kunde angifva sin ställning med orden: "Gud, inför hviken jag står", eller "hvilkens tjenare jag är". Denna är änglarnas ställning, och den är äfven vår, för så vidt vi äro verkliga gudsmenniskor. I denna ställning är det möjligt att mottaga order af Gud, för att sedan skynda åstad och utföra dem. Han är Gud allsmäktig (1 Mos. 17: 1), som förmår fylla alla våra behof. I frestelser, lidanden och trångmål är han allt för sina barn. Men ingen kan af helt hjerta förlita sig på Gud, som icke också vill ställa sig till Guds förfogande.

Jag tager eder med *inför Gud*, I som ären samlade till detta möte. (Se Apg. 10: 33). Gud har ett ord för hvar och en. Särskildt talar han i dag till eder, som deltagit i denna bibelkurs, och alldeles särskildt till dem af eder, som i dag skolen afskiljas för hans verk. Orden i vår text gälla i synnerhet eder. "Jag bjuder eder inför Gud, som gör allt lefvande". Gud har gifvit oss både vårt lekamliga och andliga lif. Inför honom hafva vi att göra räkenskap. Han för oss understundom i sådana lägen, att vi misströsta om lifvet, såsom Paulus omtalar i 2 Kor. 1: 9. Men om du ock skulle komma i ett liknande betryck, så skall Gud uppenbara sig för dig såsom den, som "uppväcker de döda". Ja, skulle du ock blifva ett blodsvittne, såsom det i år gått flere af dem, som förnt böjt knä på denna plattform, så skall du ingenting förlora derpå. Det är vägen till lif och härlighet.

Vi ställas här inför Gud, det högsta majestätet, och inför Jesus Kristus, der han i djupaste förnedring inför Pilatus frimodigt bekänner: "Jag är en konung", ehuru han är medveten om, att detta vittnesbörd skall kosta honom lifvet. Vi äro kallade att vara hans efterföljare. Vi stå i dag inför många vittnen, icke allenast dessa många synliga, utan inför en stor skara osynliga vittnen. Må vi glädja Gud, Jesus, änglarne och de rättfärdiga med att icke blott i dag, utan hela vårt lif och genom hela vår vandel aflägga den goda bekännelsens vittnesbörd! Många kunna tala väl på predikstolen, under det att deras lif icke öfverensstämmer med bekännelsen. Och det finnes sådana, som stått på denna plattform och vittnat, men sedan spårat ur. Sådant sårar och bedröfvar Jesu vänner, men mest Herren Jesus sjelf och hans Ande.

Budet är Jesu Kristi rena evangelium, *Andens* evangelium. För att kunna handhafva det, måste vi vara ledda af Anden, så väl vid den enskilda själavården, som vid den offentliga predikan. Men Anden leder dem, som hafva oskyldiga händer och rent hjerta. Det gäller att sjelf vandra ostraffligt enligt evangelium och bevara vår dräkt obefläckad, om vi skola vara till välsignelse för andra. Under det vi hålla budet obefläckadt, få vi vänta vår Herre Jesu Kristi uppenbarelse. Han skall komma igen synlig och allas ögon skola se honom, men först deras, som vänta honom. För dessa skall hans tillkommelses dag blifva en glädjedag och och en kröningsdag, men en förskräcklig domens dag för de ogudaktige och syndarne. En ifrig åstundan efter Jesu uppenbarelse skall för oss vara en hjelp till att bevaras i ostraffighet och renhet.

Förbundets ordf., E. Hedin, inledde derpå vittnesbörden med att påpeka stundens allvar och vikt, särskildt erinrande om att detta afskiljande af vittnen kunde för dessa innebära att få nedlägga sina lif som blodsvittnen, såsom det gått våra missionärer i Kina. Äro vi villiga att offra dem så långt? frågade talaren. Derefter uppläste han Matt. 28: 16—20. På denna grund bygga vi vårt företag. Så ringa det än synes och så svaga redskapen än äro, hvila vi på honom, som har all makt i himmelen och på jorden. Han bär sitt herradöme på sina axlar. Vi afskilja i dag dessa vittnen på grund af Jesu sista bud. Och han är sjelf när oss alla dagar. Han är här. — Såsom ytterligare ett ord att hvila vid upplästes Luk. 10: 1 och följ. Jesus sände sina sjuttio, två och två, utan lön och utan annan garanti för deras framtid än den gudomliga befallningen. Vi följa i dag hans exempel. Jesus sände sina lärjungar till de platser, dit han sjelf ämnade komma. Detta gör han än i dag. Ofta få vi på ett underbart sätt se, huru han verkar sitt verk i själarne, under det han liksom sätter redskapen åt sidan. Skörden är ännu mycken, men arbetarne få. Bedjen fördenskull! Bönen är missionens kraftigaste vapen. "Jag sänder eder såsom lamm midt ibland ulfvar", sade Jesus. Må Gud bevara hos eder lammsinnet, samma ödmjuka ande, som i dag besjälar eder. — Jesus lofvar rik ersättning för allt hvad vi lemna och försaka för hans skull (Matt. 19: 27—29). I hafven måhända lemnat ett godt hem, en god inkomst och ljusa framtidsutsikter. Men Herren skall gifva eder fäder och mödrar, systrar och bröder, hem skola öppnas för eder; I skolen få andliga åkrar att beså m. m. och i den tillkommande verlden evigt lif. Herren skall säga till eder: "Du trogne tjenare, gå in i din Herres glädje!" Vi vilja tillropa vår konuug: Hosianna, d. ä. framgång åt Herren, Davids son! Vi lemna dessa vittnen åt honom, att han genom dem må vinna framgång. Väl ser det ut som om verlden med satan i spetsen haft framgång, då våra missionärer mördades i Kina, men vi ämna icke sluta. Vi önska sända ett dubbelt antal i de fallnes ställe. Aldrig vid någon bibelkurs hafva vi hört så många af deltagarne vittna om att de känt en maning att gå till Kina, som just vid denna kurs!

Kraftiga och till hjertat gående vittnesbörd framburos nu af de 15 syskon — 12 bröder och 3 systrar — som antagits till förbundets evangelister, och hvilka framropades af ordföranden under tillkännagifvande af deras verksamhetsfält enl. nedanstående lista. Sedan dessa medelst

bön och händers påläggning afskilts enl. Apg. 13: 3, riktade den gamle, kære veteranen Aug. Karleson några varma förmanings- och uppmuntringsord till dem med ledning af 1 Tim. 4: 12—16. Derpå talade fru Laurine Karleson, den mördade missionär N. Karlesons enka, några ord om *missionens vinst,* med ledning af några anteckningar, som hon funnit efter sin hemgångne make. Hon sade sig älska kineserna mera nu än förr och vore villig att ännu en gång beträda Kinas jord med evangelii budskap, om Gud det tillstädjer. Det offer, Gud hade kräft af henne, hade varit stort och kostat henne mycken nöd, men hon var glad, att hon ändå hade haft något, som var värdt att offra åt den, som gifvit sitt lif för henne.

Missionär Aug. Karlsson från Kina höll till sist en kort men kraftig predikan öfver 4 Mos. 21: 16—20.

Sedan gemensam måltid intagits å hemmet vid Götabro, samlades styrelsen och kursdeltagarne jemte flere andra vänner i lässalen för att fira Herrens heliga nattvard. Det var en oförgätlig stund, och vi hade svårt att skiljas. Det gällde ju också att taga afsked af hvarandra, somliga för att aldrig mera återses här på jorden. På måndagen afreste de flesta af syskonen till sina respektive hemorter och verksamhetsfält.

J. S—n.

Spring upp, du brunn!*

I Israel mång' tusen munnar
Försmäktade på ökenled.
Der finnas inga springebrunnar
På den af sol förbrända hed.

Då Herrens röst till Mose talar:
"Församla menigheten all!
Jag känner vattnens dolda salar,
Och jag dem vatten gifva skall."

Och fastän hjelpen syntes fjerran
Och törsten brände hvarje mun,
De sjöngo dock i tron på Herran:
"Spring upp, du brunn! Spring upp du brunn!"

Då tränger fram ur jordens gömma
En mäktig källas friska brus,
Och rik och full hon börjar strömma
Till törstande i ökengrus.

Så äfven vi ha' fått en källa,
Der törstig menskoande får
Sin djupa trängtan tillfredsställa;
Från Kristus sjelf dess åder går.

Spring upp, du brunn, med strömmar klara
I våra hjertan denna stund,
Att vi ett heligt folk må vara,
Som står med Herren i förbund!

Spring upp, du brunn, och låt oss dricka
Af Andens fullhet mer och mer!
Din rena våg kan vederkvicka
Ett brutet mod, som dignar ner.

Spring upp, du brunn, i hednaverlden,
Uti det stora ökenland,
Der millioner under färden
Förgås af törst i glödhet sand.

Spring upp, du brunn, i "Sinims" dalar,
Ja på dess kullar äfvenså,
Att stumma Gudars tempelsalar
Snart i ruiner falla må!

Spring upp, du brunn, på Zulu's stränder,
Bland Kongos folk och Natals tält!
Ja, svalla öfver alla länder,
Tills öknen blir Guds åkerfält!

Conrad.

*) I anledning af missionär Aug. Karlsons föredrag vid bibelkursens afslutning i Nalavi den 2:dre dec.

Vid bibelkursens slut antagna och afskilda evangelister:

C. E. Lundin från Jönköpings län åtföljer förutvarande evangelisten Alex. Pettersson till Östergötland. Karl Anton Andersson från Östergötland åtföljer förutv. ev. Wahlberg till Uppland.

Johan Levin Klasson från Vestergötland åtföljer förutv. evg. Gustaf Johansson till Vestergötland.

Johan Emil Hjälm från Vestmanland går till södra Dalarne och Vestmanland.

Nathanael Högman från Vestergötland afgår tillsammans med Olof Persson från Skåne till Smaland.

Anton Olsson från Småland och Arvid Richard Klasson från Vestergötland till Kronobergs län.

J. G. Johansson från Vesterg. och Johan Pettersson från Vesterg. till Södra Helsingland.

Oskar Berglund från Göteborg och Anton Larsson från Vesterg. till Vermlands Finnskogar.

Johanna Östlund från Gestrikland följer förutv. evg. Kersti Pålsson till Medelpad.

Ellen Palm från Blekinge följer förutv. evg. Judith Bergström till Nerike.

Anna Madsen från Skåne, som förut blifvit afskild såsom evangelist, men under några år vistats i sitt hem, går till Kronobergs län. — Agnes Lundström från Småland till obestämdt fält.

Vidare bestämdes att förutv. evg. Maria Jonsson skulle tillsammans med förutv. evg. Ida Högstedt gå till Dalsland.

Feng-chen missions-station i norra Kina.

Feng-chen är en stad i norra Shan-si, strax utanför den stora kinesiska muren med omkr. 30,000 innevånare. Den ligger ej långt från Helgelseförbundets missionsdistrikt; omkring 7 sv. mil från Tso—üin, der Natanael Carleson, Mina Hedlund m. fl. voro stationerade, och 11 å 12 mil från Soh-ping-fu, der missionärerna Sven och Emma Persson verkade och der alla de tio kära syskonen, samlade till årskonferens, blefvo mördade och fingo offra sina lif i sin Mästares tjenst samt på så sätt samlas till den stora konferensen deruppe, der ingen fiende och intet ondt mer skall störa.

I Feng-chen blef missionsstation öppnad hösten 1894. Sednast voro Emil Jacobson, dennes svåger och syster (O. E. Öberg med maka) sationerade derstädes och vid upproret. söndagen den 17 juni, var äfven missionär Aug. Sandberg der på tillfälligt besök.

Fastän boxarna sedan tisdagen den 12 uppträdt hotande på gatorna i staden, hördes dock intet farligt af vid sjelfva stationen, förrän vid kl. 5-tiden sagda söndags e. m., hvarför mötena höllos som vanligt. Öberg, hvilkens tur det var att besöka utstationen, hade på f. m. rest dit att der hålla möte. Sålunda voro Emil Jacobson, hans syster och August Sandberg på stationen, då öfverfallet kom.

Detta tillgick i korthet på följande sätt: Först fick man uppe på berget ofvanför hufvudbyggnaden se några stycken män och ynglingar, hvaraf en "lekte fäktning", hvilket syntes vara signalen till hvad som komma skulle, ty omedelbart derpå, sedan de gått ned från berget, började bombarderandet af en mindre sidoport, som var anbragt mellan hufvudbyggnaden och högra flygelns gafvel och ledde utåt en gränd.

De kastade äfven stenar in på gården, och anfallet blef allt våldsammare, hvarför ett par troende kineser sändes till mandarinen att begära polis till skydd; men kort efter det dessa män gått, gaf porten vika för det våldsamma stormandet. Nu störtade de vilda "boxarne" in på gården, män, ynglingar och pojkar, inslående fönster och väggar, inrusande i rummen, förderfvande och stjälande sakerna samt med stenkastning förföljande de trenne missionärer, hvilka stodo utanför dörren till hufvudbyggnaden, tills porten brast, då de skyndade ut i yttre gården genom den port, i hvilken å bilden ett kinespar står.

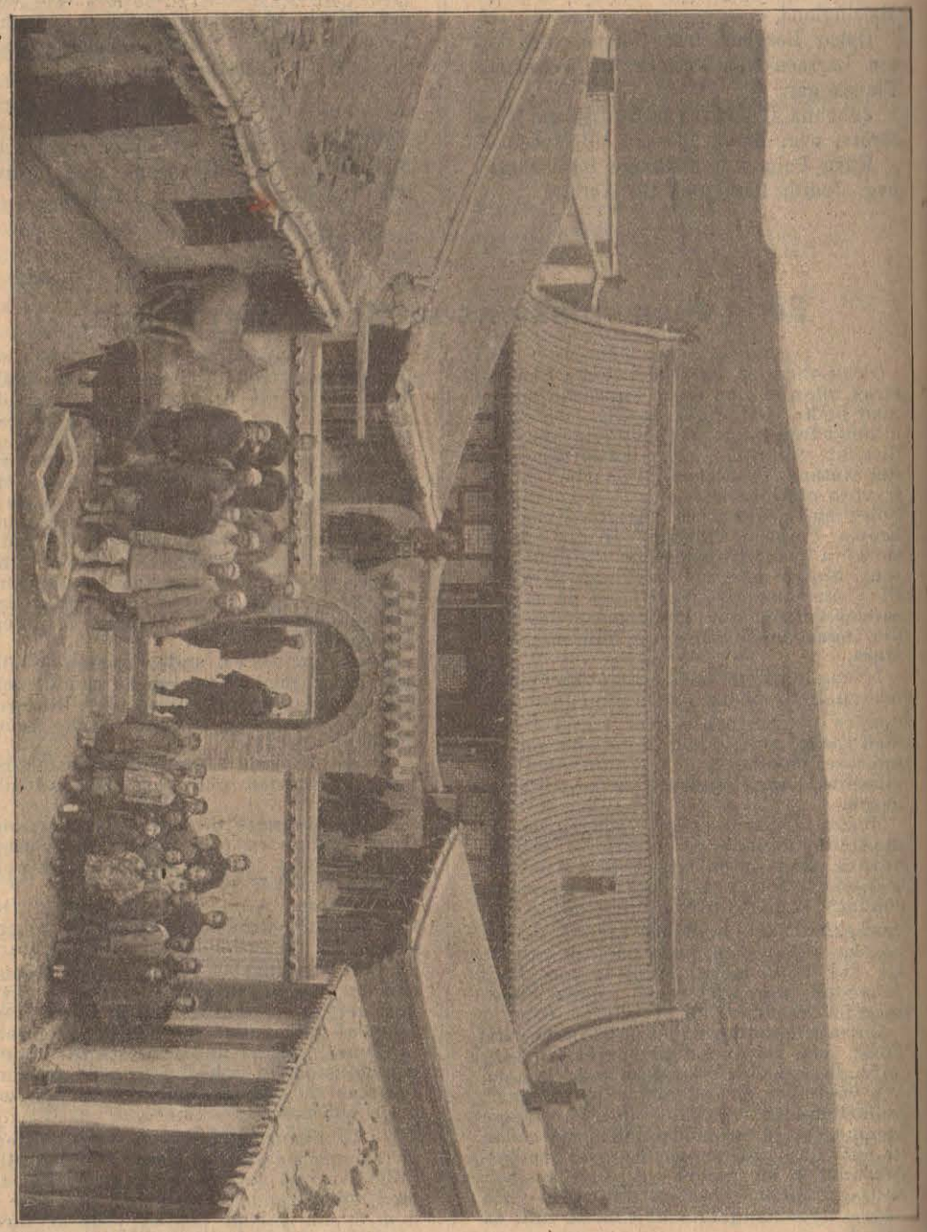
Såsom genom ett under kommo de alla tre undan med lifvet, om än slagna och med blödande hufvuden, till "Ia-men" eller rådstu'n, der de fingo åtnjuta mandarinens skydd.

Senare återkom äfven missionär Öberg från utstationen och kom oskadad till "Ia-men".

Sedan lyckades de alla 4 m. fl. genom Guds underbara och nådefulla ledning och hjelp att fly från oroligheterna och komma hem till Sverige.

Personerna å bilden äro följande: De två "utländingarna" uppe vid hufvudbyggnaden på venstra sidan äro missionärerna Otto och Elisabet Öberg. (Emil Jacobson var den tillfällige fotografen och synes derför ej. Fotografiet är taget från taket af gatkapellet hvarför ej heller detta synes.) Strax nedanför stå till höger evangelisten Li och den troende snickaren Kao till venster (hållande ena handen uppe vid axeln).

De 10 männen vid muren i yttre gården på samma sida äro kineser, som för tillfället voro på stationen för att vänjas af med opierökandet. Kvinnan, som står i den öppna porten mellan yttre o. inre gården är till hjelp åt fru Öberg med afseende på husbesök, sömnad och tvätt m. m. På andra sidan i porten står hennes

Feng-chen missionsstation.

man Liu. Till höger vid muren i yttre gården står den kinesiske läraren Ch'ao med sina skolbarn och längst uppe vid hufvudbyggnaden på högra sidan den troende kocken "Ri-ing-han", till höger förre husvärden Tsai emellan och längst till venster den troende mannen Sheng.

Huru många af de troende kineserna, som ej blifvit mördade tillhörande denna och andra stationer inom distriktet, är ännu obekant. De, som undkommit med lifvet, ha det säkert mycket trängt och svårt. Må vi bedja för dem, liksom för hela det arma Kina, att dörrarna snart åter må blifva öppnade, mörker och orättfärdighet vika samt ljus och rättfärdighet vinna framgång.

Ett gripande bref från Kina.

Nedanstående bref, som den 7 dennes ankom till denna tidnings red. och som var afstämpladt i Shang-hai den 31 okt., är skrifvet af Karl Axel Ludvig Constans Lundberg, som efter att hafva deltagit i den 4:de bibelkursen vid Smedstorp 1891 utsändes såsom H.-förbundets evangelist och arbetade såsom sådan mestadels på mycket mörka och försummade trakter i hemlandet, tills han på våren 1893 genom Fransons bemedling utgick såsom missionär till Kina. Han är född 1867 i Tjärstads socken i Östergötland. Brefvet lyder:

Süh-ke-tan-keo 16 aug. 1900.

Käre pastor Kihlstedt!

Hur underlig är du i allt hvad du gör, hvem kan dina vägar förstå?

I, dyra missionsvänner, hafven kanhända hört, huru förföljelsens stormar hafva utbrutit i Kina; och de hafva äfven kommit till Shan-si, och både edert fält och Christian Missionary Alliance samt C. I. M. hafva fått svåra känningar deraf. Den 10 juni förstördes Huen-üen-cheo, men missionärerna lyckades komma undan, ja, äfven de infödda kristna kommo undan. Sedan förstördes Tso-üin. Edra missionärer gingo till Soh-ping-fu, för att hafva konferens. Midsommardagen voro der församlade: Nathanael Carlesson, S. Persson, Emma Persson, E. Karlberg, Larsson och E. Pettersson samt systrarna Mina Hedlund, Anna Johansson, Jenny Lundell och en syster till, hvilkens namn jag ej kommer ihåg;* samt O. Forsberg med hustru och ett barn af vår mission. Den 26 juni brändes stationen i Soh-ping-fu. Syskonen flydde till Ia-men, der de blefvo bundna med kedjor två och två; och tidigt på morgonen den 27 fördes de på kärror utom stadsporten, der en stor menniskomassa slet ned dem från kärrorna och stenade dem, och Forsbergs barn sleto de i stycken. Carlesson och Persson sökte fly, men blefvo upphunna och dödade. Deras lik brändes, de andres lik gräfdes ned. August Karlssons evangelist Fanthe-ming har kommit undan, och han har talat om det för oss, men han var ej i Soh-ping-fu, när det hände, men kom dit efteråt. I Ing cheo har huset lemnats tillbaka åt värden. I Kuei-hua-cheng der vi bodde, började det blifva lika oroligt, så att vi lemnade platsen och tänkte gå till Urga och öfver Ryssland, men komna 2 dagsresor från K. blefvo vi röfvade på allt vid 8 tillfällen. De hafva tagit en del af våra kläder på kroppen, så att vi hafva hungrat och frusit.

Fyra katolska missionärer på denna plats fingo höra om vår ställning och sände hud fyra särskilda gånger, att vi skulle komma hit. Det sista budet träffade oss. De andra kunde ej få fatt i oss. Vi hafva nu varit här 8 dagar, men äfven här är stor fara. Ty boxare och soldater skola komma hit och förstöra platsen. Många katolska platser äro förstörda och tusen kineser dödade. Alla stationer, som vi känna, äro förstörda. Vi veta intet om de andra missionärerna. Här äro vi nu af Skand. M. A. Emil Olsson, Hanna Olsson med deras tre barn, Samuel, Josef och Edit; Edvin Andersson, Emma An-

* Justina Engvall. Red.

dersson och deras två barn Harald och en liten några dagar gammal; fröken Emeli Eriksson; Carl Lundberg, Augusta Lundberg samt våra barn Axelina och Ebba.

Skulle vi ej komma undan med lifvet, så framför vår sista helsning till alla missionsvänner. Vi lefva och dö för Herren och Kina. Vägen till kusten är stängd. Vi hafva ej hört något från Peking på nära två månader. Men vägen till Herren är öppen. Gud vare tack! Låten ej edra händer sjunka och blifven ej modlösa! Utsädet skall nog bära frukt i sinom tid. När det blir lugnt, så sänd ut flera vittnen till Kina för att i de fallnas ställe förkunna Herrens väldiga gerningar. Jag ångrar ej, att jag gått till Kina. Jag vet, att Herren har kallat mig, och hans nåd är mig nog. Hvilken väg han väljer för mig, är detsamma. Ske hans vilja!

Denna förföljelse är en af de värsta, som vi hört af i Kina. Vi veta ej, hur långt den sträcker sig. Här är äfven hungersnöd och stor laglöshet. Gud förbarma dig öfver Kina, som dräper profeterna och dödar dem, som äro sända till dem!

Nu de hjertligaste helsningar till pastorn, Hedins, Carleson, Nelly Hall och August Karlsson!

Vi mötas hos Herren! Frid öfver Guds Israel!

Eder tillgifne *Carl L. Lundberg*

Förlåt mitt slarf, men jag är så darrhändt.

Den 22 aug. 1900.

Nu hafva soldaterna kommit, och i dag väntas de skola anfalla här. Katolikerna tänka att försvara sig, men det ser fåfängt ut. Vi vilja ej dö med vapen i hand, utan vill Gud, så få de taga våra lif. Vi dö i tron på Jesus, och veta, att han kan frälsa våra själar utan att tiösta på den katolska kyrkan. Presterna frågade oss i går, om vi ej ville öfvergå till den enda saliggörande kyrkan, och om vi ej voro rädda, att vi hade orätt och gingo miste om frälsning och salighet. Men vi svarade, att vi veta på hvem vi tro; och vi äro ej ovissa, utan vi vilja dö som protestanter, ja, än mer som kristna.

Gud välsigne eder alla! Vi mötas hos Jesus. Eder i Jesus lyckliggjorde

Carl L. Lundberg.

Böneveckan 1901.

Ämnen föreslagna för den allm. böneveckan Jan. 6—13 1901.
Med särskildt afseende på det nya århundradets början.

Söndagen 6 Januari.

Ämne för predikan.

"Förbida Herren, starkt och oförfäradt vare ditt hjerta och förbida Herren!" "Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, döpande dem till Fadrens, Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt det jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill verldens ände."

Måndagen 7 Januari.

För kyrkan i allmänhet.

Tacksägelse. 1. För Guds kärlek i Kristus och den helige Andes gåfva. 2. För evangelii stora spridning och det återuppväckta behofvet af väckelse. 3. För att den närvarande tiden ännu är "frälsningens dag."

Bekännelse. 1. Af försumlighet och verldslighet bland de troende. 2. Af rådande uraktlåtenhet att följa Nya Testamentets lära och bruk. 3. Af såväl församlingens som de enskilda troendes försumlighet i att vittna för judar och hedningar.

Bön. 1. Om större uppenbarelse af den helige Ande i de kristnas lif, om nit för vinnandet af själar och om erkännande af alla troendes enhet. 2. Om mera genomträngande helgelse och större syn på sanningen bland alla prester, lärare och evangelister. 3. Om det snara uppfyllandet af profetiorna och allvarlig beredelse för Kristi återkomst. Ps. 139: 1—12, Ps. 145: 1—13, Ef. 1: 3—12, Kol. 1: 9—20, 2 Petr. 3: 11—14

Tisdagen 8 Januari.

För vårt eget land.

Bekännelse. 1. Af allmän, nationel synd genom kärlek till nöjen, försummande af Herrens lag och hastande att blifva rik. 2. Af högmod, fåfänglig härlighet och en okristlig ande gent emot andra folk.

Tacksägelse. 1. För all nåd och barmhertighet i allmänhet, för kristligt arbete och rätt styrelse. 2. För bevarande för fiender och för enskildt bevisad nåd.

Bön. 1. Om återuppväckande af religionen i familjen, om bevarandet af de unga från de omgifvande frestelserna, och för alla, som äro i nöd och trångmål. 2. För skolor och universitet och att Guds rena ord må läras der. 3. Om särskild välsignelse af den helige Ande i allt arbete af såväl församlingar som hem-missionen, om troget mottagande af bibeln såsom Guds inspirerade ord, om bevarande från katolicism och ceremoniväsende samt från fritänkeri och otrohet. 4. För dem, som hafva makten, att de må ledas af rättfärdiga grundsatser i internationella affärer och göromål och afvända ondt, hvarigenom andra nationer blifva skadade, samt om förenadt sträfvande i bön emot nationella synder. Ps. 33: 12, Ps. 144: 15, Ordspr. 14: 34, Rom. 13: 1—7, 1 Tim. 2: 1—8, Uppb. 5: 9.

Onsdagen 9 Januari.

För andra nationer.

Tacksägelse. 1. För evangelii utbredning öfver hela verlden. 2. För Guds ords stora spridning. 3. För att alla de troende mera börja behjerta sanningen af enheten i Kristus.

Bön. 1. Om rättvis styrelse bland alla folk och att folken må rätta sig derefter, frihet till kristligt arbete, fred öfver hela jorden och att allt, som leder till split och osämja, må försvinna. 2. Om den helige Andes kraft att rena alla kristna församlingar och om att den evangeliska religionen må på många ställen mottagas, samt om talamod och fasthet hos dem, som förföljas för sin tro. 3. Om att evangeliska församlingar må grundläggas och växa i alla land. Joh. 17: 13—26, Ef. 3: 14—21.

Torsdagen 10 Januari.

För hednaländerna.

Bekännelse. 1. Af föregående försumlighet i evangelisation. 2. Af att sökande af egen bekvämlighet, ärelystnad och girighet öfvervägt deras behof, som sitta i andligt mörker.

Tacksägelse. 1. För verldens öppnande för missionens företag och för vittnesbörd om Kristi makt att frälsa till det yttersta (eng. öfvers.). 2. För ett återuppvaknadt intresse för utländsk mission — särskildt i skolor och universitet.

Bön. 1. Om att de troende må ledas af den helige Ande att hängifva sig sjelfva åt verldens evangelisering, att flera må offra sig för detta arbete och att erforderlig visdom må gifvas alla missionssällskap, föreningar och komitéer. 2. Om förökande af det andliga lifvet bland missionärerna och de omvända, om större sympati mellan dem sjelfva och dem, bland hvilka de arbeta, och för alla de infödda arbetarna. 3. Om skydd för och fasthet bland de omvända i Kina, att rörelser för ändringar till det bättre må tillåtas och att alla upproriska föreningar och sådana, som äro emot utländingar, må omintetgöras. 4. Om den helige Andes ledning och välsignelse i allt utländskt missionsarbete. Es. 55, Ps. 98, Apg. 1: 6—11, Rom. 1: 18—32.

Fredagen 11 Januari.

För den muhamedanska verlden.

Bekännelse. 1. Af brist på missionsnit i att evangelisera de muhamedanska länderna.

Tacksägelse. 1. För att arbetarne i Persien och annorstädes ha bevarats från följderna af fanatism och hat. 2. För de kristna i Indien och andra länder, som hafva varit trogen till döden. 3. För välsignelse öfver arbetet i Palestina.

Bön. 1. För alla muhamedaner öfver hela verlden, att de må villigt lyssna till Kristi begäran och fordringar. 2. Om renhet i lära och lif, om evangeliskt nit bland Armenier, Kopter och andra kristna församlingar, och frihet till kristligt ar-

bete uti det turkiska riket. 3. Att den helige Ande må leda medicinsk, kvinlig och all annan mission och uppväcka evangelister och predikanter i de infödda församlingarna. Ps. 2, Rom. 10: 4—15, 1 Petr. 2: 1—12.

Lördagen 12 Januari.

För judarna.

Bekännelse. 1. Af motvilja och försumlighet i att söka föra judarne till det sanna fårahuset. 2. Af den falska framställningen af Jesus Kristus i många så kallade kristna land.

Tacksägelse. 1. För att den kristna församlingen börjar uppvakna till att förstå sin ställning såsom Guds älskade och utvalda folk. 2. För de många, som bekänt Kristus, för öppna dörrar och för villighet att mottaga kristlig litteratur.

Bön. 1. Att de kristna må få ett större intresse och mera bedja för Israels andliga goda och att antisemitismen må upphöra i alla land. 2. Att särskild visdom, duglighet, andlighet och mottaglighet må gifvas genom den helige Ande åt alla judemissionärer, såväl i hemlandet som utrikes, om ledning för föreningarnas styrelser och om välsignelse öfver all mission bland judarna. 3. Att de hebreiska kristna må stå fast och söka att föra med sig sina egna vänner och släktingar. 4. För fullbordandet af Guds uppenbarade beslut med afseende på judarna, och om en djupare längtan bland judar och hedningar efter "den store Gudens och vår Frälsares, Jesu Kristi härliga uppenbarelse". Es. 62, Luk. 11: 35; Rom. 11: 5, 25—36; Tit. 2: 12—15.

Söndagen 13 Januari.

Predikan.

"Denne Jesus . . . han skall så komma, som I hafven sett honom uppfara till himlen". Apg. 1: 11. "Derefter såg jag och se, en stor skara, som ingen kunde räkna . . . stående inför tronen och Lammet. Uppb. 7: 9.

ONKEL ERIC.

Något för barnen att få.

Prinsans julfest eller den hvita klädningen.

"Maria! Kom, skall du få höra något," sade lilla Wega, då de skulle gå ifrån sin skola. "Jag skall tala om en stor nyhet för dig, men lofva mig, att du icke talar om det för de andra!"

"Ja, det lofvar jag," sade lilla Maria, "men skynda dig nu, ty der kommer både Emmy och Klara och de andra strax efter."

"Jo, som du vet, Wega, så gå några af oss i prinsessans söndagsskola, och hon har genom sin bibelkvinna, i hvilkens klass jag går, låtit inbjuda alla flickor till en julfest i palatset."

"O, så härligt!" utropade Wega. "Då skola vi få se småprinsessornas julgran och alla deras vackra leksaker. — O, att det snart vore jul!"

"Åh, det dröjer icke så länge," sade Maria. "Men ser du, Wega, det är ett villkor, att vi skola få komma till prinsessan, och det är, att vi alla skola vara klädda i *hvita klädningar*."

"Ack!" utropade Wega sorgset, "då får icke jag vara med, ty min mamma är allt för fattig, för att kunna skaffa mig en sådan." — "O, så ledsamt det skall bli att veta eder alla vara der och sjelf sitta hemma på vår lilla, mörka vindskammare!" Och vid tanken derpå rullade stora tårar utför den annars så glada Wegas kinder.

Maria blef också ledsen, då hon såg sin vän gråta, och sade: "Du vet nog, Wega, att om vi derhemma hade råd, så skulle vi nog hjelpa dig. Men det är så smått för oss nu, sedan pappa ofta är sjuk och ej orkar vara i tullen mera.

Men gråt icke, Wega, vi ha ju en Gud, som hör bön, och vet du hvad? Jo vi skola komma öfverens om att bedja Gud hela denna vecka hvar kväll, innan vi lägga oss, att han må sända dig den hvita klädningen till festen. Vill du icke det?" "Ack jo, Maria, det vill jag visst! Jesus är ju densamme nu som förr; han som kan kläda liljorna på marken, han kan nog sända mig en klädning också.

"Ja då, det kan han visst," sade Maria uppmuntrande. "Adjö med dig, Wega, i kväll bedja vi ju första gången, och sen hålla vi på, tills du får den. Adjö!" "Adjö!" och så bar det af med Maria genom skolparken till Vestmannagatan, der hon hade sitt hem.

Några dagar förgingo. De båda väninnorna möttes hvarje dag på frukostrasten och omtalade sina erfarenheter. En natt hade Maria drömt, att hon sett Wega stå hvitklädd under en stor, stor julgran, full af tindrande ljus. Men när hon ville närma sig henne, hade Wega dragit sig längre och längre bort ifrån henne, och då hade ljusen slocknat i granen, och så vaknade hon. "O, så vackert du drömde," sade lilla Wega, och såg så drömmande ut, alldeles som om hon i sin tur hade sett sig iklädd den hvita klädningen under den strålande granen.

"Ja vet du, Wega, det var så vackert, så det kan då vara knappast vackrare i himmelen.

Men nu skola vi icke bara drömma utan hålla i med att bedja, ty *den som beder han får*, har Jesus sagt.

"Mer än halfliden december hade gått, och sista söndagen före jul var inne.

I prinsessans söndagsskola var det mer än vanligt lifligt. Sångerna hade klingat så friskt, texten om mannen, som icke hade bröllopskläder hade mäktigt tilltalat både lärare och lärjungar. Det var som om en enda bönesuck: "O kära Herre Jesus, låt icke mig vara utan bröllopskläder," hade genomgått hela skolan. Det hade också blifvit både prinsessan och de öfriga lärarna så särskildt angeläget att tala till de små, en och en i taget, om vigten att lemna sig i Frälsarens vård.

Särskildt hade det varit prinsessans bön en lång tid, att alla barnen i hennes klass snart måtte blifva frälsta. Ofta dröjde hon efter i skolan, när de andra aflägsnat sig och talade mera enskildt med dem; så ock hennes kära bibelkvinna. Denna senare var ledare för den klass, uti hvilken lilla Maria gick.

Det dröjde icke länge, innan Maria lemnade sitt hjerta åt Jesus och derjemte anförtrodde sin älskade lärarinna, i hvilket bekymmer lilla Wega var för sin hvita klädning, och huru de båda vännerna dagligen bådo Gud bönhöra dem i det stycket. Detta inberättade bibelkvinnan för prinsessan, som med deltagande lyssnade till berättelsen derom och gladt smålog för sig sjelf vid tanken på, hvad hon ämnade göra.

När söndagsskolans eftermöte var slut, vinkade prinsessan lilla Wega till sig och tillsade henne, att hon skulle infinna sig i palatset en timma, förrän julfesten var utsatt att afhållas, ty hon bade då något särskildt att tala vid Wega om. När den lilla flickan gick hem, undrade hon, hvad det kunde vara, som den goda prinsessan ville säga henne. Månne hon skulle få någon julgåfva af henne, och sedan få gå hem, innan de hvitklädda barnen kommo till festen? O nej, det var allt bra ledsamt att möta dem, om hon icke sjelf finge vara med — O, att Jesus dröjde så länge med att skicka henne den hvita klädningen!

Tänk, tänk om det skulle gå henne, som det gick den der stackars mannen i texten, som, då han ej befanns vara klädd i brölopskläder, blef utkastad i det

yttersta mörkret! Med dessa tankar uppnådde Wega sitt hem i ett af de stadens hus, som snart skulle rifvas, för att skaffa rum åt en af de nya gator, som skulle dragas fram i denna aflägsna del af hufvudstaden.

Tiden gick. Julaftonen är inne, den sköna, klara nordiska vinterdagen, då snön ligger som den mjukaste lamskinnsfäll öfver marken och träden glittra i sin härliga rimfrostskrud. Inne i sjelfva staden ser man icke så mycket deraf. Men vid stadens utkanter har man ännu kvar mycket af den äkta vinterstämningen.

I prinsessans palats vid den allêprydda gatan är det brådt i dag — utom den vanliga familjefesten skall i dag litet tidigare på aftonen den lilla barnfesten hållas. Både prinsessan och hennes högsinnade man öfvervaka anordningen och glädja sig i förväg åt sina små gästers öfverraskning och glädje, då de skola få se den väldiga ljussmyckade julgranen och alla paketen derunder.

Emellertid hade i biblioteket å nedre våningen af palatset, en timma innan den egentliga festen randats, en skara små flickor samlats, alla med spörjande och undrande blickar betraktande det stora bord, som öfverhöljdt af ett större skynke tronade midt i rummet. Bland de små syntes äfven vår lilla "bekanting" Wega L. Vinkande frågade hon sin sidokamrat, hvarför denna var der så tidigt och ej väntade, tills barnfesten skulle börja. — "Ack nej," svarade den tillfrågade i sorgsen ton, "jag har ingen hvit klädning och kan således icke få vara med om festen, utan är här blott, emedan prinsessan ville tala med mig."

"Ack — det är jag med," svarade lilla Wega och tryckte sin lilla kamrats hand, och så gick detta ord såsom ett sakta eko genom hela flickskaran.

Men nu var ej vidare tid för samtal härom. Dörren till det inre af våningen öppnades, och in stego den älskliga prinsessan och hennes glada medhjelparinnor. Sedan prinsessan helsat alla de små flickorna välkomna, tog hon fram sin lilla fickbibel och läste ur Uppenb.-boken följande:

"Den som öfvervinner, han skall få klädas i *hvita kläder*, och jag skall icke utplåna hans namn ur lifvets bok." (Uppb. 3: 4, 5.)

Till dessa allvarliga Herrens ord gjordes en lättfattlig och personlig tillämpning, hvarvid barnen påmindes om, att det var det lilla, fattiga Jesusbarnet i krubban, som förvärfvade de hvita kläderna åt oss derigenom att han tog på sig våra synders fläckade klädnad på förbannelsens kors träd på Golgata.

Ingen, ingen, hvarken stor eller liten, får inkomma i den himmelska staden, som ej har tvagit sina kläder och gjort dem i rena Lammets blod. Tillämpningen blef desto mera kraftig och målande, då på en vink af prinsessan det stora skynket från bordet borttogs och lik nyfallen snö tolf hvita klädningar uppenbarade sig för flickornas vidöppna ögon och ett: "O, så vackert!" banade sig fram genom den andäktigt stående barnaskaran. Men förtjusningen nådde sin höjd, då den goda prinsessan sade:

"Nu, älskade små barn, fån I aftaga edra hvardagskläder och ikläda eder dessa hvita klädningar, som jag skänker eder, och det är min varma bön till Herren och Frälsaren, att han sjelf en gång måtte få ikläda både eder och mig de hvita kläder, han så dyrt köpt oss. Gud välsigne eder alla, och icke minst dig lilla Wega, som hållit ut i bön till Jesus om att få — *den hvita klädningen.*"

Nu kunnen I väl förstå, kära barn, hvilken glad fest, som skulle firas i det furstliga palatset —! Hvilken som var gladast der, är svårt att afgöra, antingen de jublande barnen eller den ädla kvinnan, som lärt sig att praktisera, att det är saligare att gifva än att taga!

Gud välsigne nu alla mina unga vänner i vårt kära Sverige, i det lidande Finland, i det fjerran Amerika — ja öfverallt, der ett barnahjerta klappar af fröjd vid Jesusbarnets fest i denna signade juletid, önskar Er sanne vän Onkel Eric.

P S. Ytterligare till "de små" i Zulu hafva inkommit från söndagsskolbarnen i Bringetofta genom G. R:dt kr. 2,50, dito i Brunneby genom T. S:ström kr. 8,75, dito i Borensberg kr. 8,00.

Ett hjertevarmt tack till alla små glada gifvare från D S.